# வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

## சபா பருவம்

## உரையுடன்

திருவல்லிக்கேணி

சே, கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

விலை ரூ. 3--0--0

ஸ்ரீ

# வில்லிபுத்தூராழ்வார் வரலாறு.*

வில்லிபுத்தூராரென்பவர், தமிழில் மகாபாரதம்பாடிய ஒருமகாகவி. இவர் பிராமணசாதியிற் பிறந்தவரென்பது, இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "வண்ணநான்கினு முயர்ந்துளோ னொருமுனி வந்தான்" என்றதனால் விளங்கும்.

இவருடைய மதம் வைஷ்ணவ மென்பது, சிறப்புப்பாயிரத்தில் "பைந்துழாய்முடிப் பரமனைப் பலகவித்துறையுஞ், சிந்தையான்மொழிந் தன்பர்தந் திருவுளம் பெற்றோன்" என வருதலினாலும், இவர் இப்பாரதத்தின் முதலிலும் இந்நூற்சருக்கங்களின் தொடக்கத்திலும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் விஷயமாகவே பலவாறு கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியுள்ளதனாலும், "எங்கள்மாதவன்" என்று நூலைத் தொடங்கியிருப்பதனாலும், வில்லிபுத்தூராழ்வாரெனத் திருநாமமுடைமையாலும், தெளிவாகத் தெரியவருகின்றது.

இவர் ஒன்பதாம் போர்ச்சருக்கத்துக் காப்புச்செய்யுளில் "ஓராறுபேதசமயங்களுக்கு முருவாகிநின்ற வொருவ, னீராறுநாம முரைசெய்து மண்கொடிடுவார்கள்காணு மிமையோர்" எனத் துவாதசோர்த்துவபுண்டரத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளதனால், இவர் திருமண்காப்புச்சாத்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரென விளங்கும். இன்னும், இவர் திருமாலினிடத்துமாத்திரமேயன்றி அப்பெருமானடியார்களுட்சிறந்தவரான ஆழ்வார்களிடத்தும் ஈடுபாடுடையவரென்பதை, பதினைந்தாம் போர்ச்சருக்கத்துக்காப்பில் "கொத்தவிழ்த்த சோலைமன்னு குருகையாதி நெஞ்சிலே, வைத்த முத்திநாதன்" என நம்மாழ்வாரையும், பத்தாம்போர்ச்சருக்கத்துக்காப்பில் "கலியனெங்கள் மங்கையாதி கண்டுகொண்டநாமமே" எனத் திருமங்கையாழ்வாரையுங் கூறியுள்ளதனாற் காண்க.

இவர் திருவவதரித்த ஊர், நடுநாட்டிலுள்ள சனியூ ரென்பது.

நடுநாடென்று சொல்லப்படுகின்ற திருமுனைப்பாடிநாட்டிற் சனியூரிலே பிராமணசாதியிலே வைஷ்ணவமதத்தில் வீரராகவாசாரியரென்பவர்க்குத் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்த இவ்வில்லிபுத்தூரார், இளமையிலேயே நல்லாசிரியரையடுத்துக் கல்விகற்று, இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் மிகவல்லவராய், வடமொழியிலும் மிக்கதேர்ச்சி பெற்று, ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரம் என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் மிகஎளிதில் அமிழ்தினும் இனியனவாகப் பாட வல்லராய், சேரசோழபாண்டிய ரென்னுந் தமிழ்நாட்டு

* இவ்வரலாறு, இவர்குமாரராகிய வரந்தருவார் [வரதாசாரியர்] இருபத்திரண்டு செய்யுள்களாற் செய்துள்ள சிறப்புப்பாயிரத்தைப் பிரதான ஆதாரமாகக் கொண்டும், மற்றுஞ் சில ஆதாரங்களால் வேறு சில விஷயங்களைச் சேர்த்தும் ஒருவாறு காட்டப்படுகின்றது.

மூவேந்தர்களாலும் மிக்கசிறப்புடன் விரும்பியழைக்கப்பட்டு ஆங்காங்குச் சென்று தமதுகல்வித்திறத்தைப் பலவகையாலுங்காட்டி அவர்களைக் களிப்பித்து, அவர்கள் அன்போடு அபிமானித்து மிகுதியாகவழங்கிய சிறந்த பல பெரும்பரிசுகளைப் பெற்று, பற்பல கவித்துறைகள் பாடித் திருமாலை இரவும் பகலும் எப்பொழுதுந் துதித்துக்கொண்டு, தமிழ்நாடு முழுவதிலும் தமது கல்விப்பெரும்புகழைப் பரவச்செய்துவந்தார். அங்ஙனம் வருகையில், முற்கூறிய திருமுனைப்பாடிநாட்டிலே வக்கபாகையென்னும் இராசதானியில் வீற்றிருந்து செங்கோல்செலுத்தி, தலை இடை கடை யென்னும் மூவகைச் சங்கத்திலே வளர்ந்துவந்த தமிழ் பின்பு பங்கத்தையடையாதபடி நான்காவதொரு சங்கம்போல அதனைப்பாதுகாத்து, அருங்கவிப்புலவர்களை அன்புடன் ஆதரித்துவந்த வள்ளலும், கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களாலும் செல்வம் அதிகாரம் முதலிய நலங்களாலும் குறைவின்றி மிகச்சிறப்புற்று விளங்கியவனுமாகிய கொங்கர்குலத்துத் தோன்றிய வரபதியாட்கொண்டானென்கிற அரசன், இவ்வில்லிபுத்தூரரது கல்வி கேள்வித் திறமைகளையும் அடக்கம் ஒழுக்கம் அன்பு அருள் வாய்மை முதலிய நற்குணங்களையும் கேள்வியுற்று அறிந்து 'இக்குணங்களெல்லாம் ஒருவரிடத்திலே ஒருங்கு அமைந்திருப்பது அருமை அருமை!' என்று மிக ஆச்சரியமுற்று இவரைவரவழைத்து அநேக சன்மானங்கள் செய்து தனது ஆஸ்தானபண்டிதராக அமைத்துவைத்து, ஒருநாள் இவரை நோக்கி 'உமக்கும் நீர் எழுந்தருளியுள்ள இந்த எனது சம்ஸ்தானத்துக்கும் உலகமுள்ளவளவும் அழியாப்பெருங்கீர்த்தி உண்டாகி நிலைபெறும்படி, வடமொழியில் ஸ்ரீவேதவியாசமகாமுனிவரால் விரித்துரைக்கப்பட்ட மகாபாரத சரித்திரத்தைத் தமிழ்பயில்வோரனைவரும் ஓதியுணர்ந்து உய்யுமாறு செந்தமிழில் விருத்தப்பாடல்களினால் ஒருபெருங்காப்பியமாகப் பாடித் தந்தருளல்வேண்டும்' என்றுபிரார்த்திக்க, இவர் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து (இதிகாசமிரண்டனுள்பெரியதாகிய) மகாபாரதத்தை மகாகாவியமாகச் சொற்சுவை பொருட்சுவைகள் மிக்குவிளங்கும்படி நல்லநடையிலே பாடியருளினர். இது நிற்க:

இவர் பாரதம்பாடிய காரணம், இன்னும் இரண்டு வகையாகவுங் கூறப்படும்.

அவற்றுள், முதலாவது வருமாறு:—இந்த வில்லிபுத்தூரார்க்கும் இவர் தம்பியார்க்கும் தாயபாகத்தைப்பற்றி விவாதமுண்டாக அவ்விஷயத்தை அவர்கள் அரசனிடம் அறிவித்தனர்; அரசன் இவரதுகல்வித்திறத்தை முன்னமே கேள்வியுற்று அறிந்துள்ளவனாதலால் 'இவ்வளவுகற்றறிந்தவர்க்கும் உண்மையறிவு உண்டாகவில்லையே!' என்று மிகவும் விசாரமடைந்து 'அவ்வுண்மையறிவை இவர்க்கு உண்டாக்குவதற்கு ஏற்றஉபாயம், (தாயபாகம்காரணமாகத் துரியோதனாதியர் மாறுபட்டு அழிந்ததைக் கூறும்) மகாபாரதநூலில் இவரைப் பழகும்படி செய்வதே' என்று நிச்சயித்து 'மகாபாரதத்தை நீர் தமிழிற் பாடவேண்டும்; பாடினபின்புதான் உங்கள் வழக்குத் தீர்க்கப்படும்' என்று கட்டளையிட்டான்; உடனே இவர் அவ்வாறே அப்பாரதத்தைப் பாடி அந்நூலின் நீதியிற் கருத்து ஊன்றியவராய், பின்பு தாமே தம்தாயபாகத்தில்

வெறுப்புற்று, அதனையும் தம்பிக்கே கொடுத்துவிட்டன ரெனக் கூறுவர் சிலர்.

வேறுசிலர் கூறுமாறு:—இவ் வில்லிபுத்தூரார் தம்மோடு வாதஞ்செய்து தோற்றவர்களது காதுகளைத் தோண்டியறுக்குந் துறட்டைக் கையிற் கொண்டுசென்று ஆங்காங்குஉள்ள பலபுலவர்களையும் சயித்துவருகிற பொழுது திருவண்ணுமலைக்குப்போயினர்; அங்குத்தங்கிய கல்விமான்கள் இவரைக்கண்டும் இவர்செய்கையைக்கேட்டும் அஞ்சியோடிச்சென்று தமது தலைவரும் திருப்புகழ்பாடியவருமாகிய * அருணகிரிநாத ரென்னும் பெரும் புலவர்க்குச் செய்தியை அறிவித்தார்கள்; அப்புலவர்பெருமான் வில்லிபுத்தூ ராரதுசெருக்கையடக்கக் கருத்துக்கொண்டு அவரை வருவித்து 'யான் இப் போது நூதனமாகப் பாடுகின்றதொரு நூலுக்கு யான் பாடிவரும்பொழுதே பொருள்கூறிவருவீராயின், உமது கல்வித்திறம் விளங்கும்' என்று அலட்சிய மாகச் சொல்லினர்; சொல்லவே, இவ்வாசிரியர், கடுஞ்சினங்கொண்டு, தம்மை யெதிர்க்கிற அவரை வென்று அங்கும் தமது வெற்றிக்கொடியை நாட்டக் கருதி, அக்கொள்கைக்கு உடன்பட்டார்; உடனே அருணகிரிநாதர் ஆசுகவி யாக நூறுபாட்டில் முருகக்கடவுள்விஷயமாக 'கந்தரந்தாதி' என்னும் யமக வந்தாதியைப் பாடத்தொடங்கிப் பாடிவர, வில்லிபுத்தூராரும் உடனுக் குடனே ஒவ்வொருசெய்யுட்கும் பொருள்கூறிவந்து இடையில் ஐம்பத்து நான்காம் பாட்டாகிய

"திதத்தத்தத்தித்தத்திதிதாதைதாதத்துத்தித்தத்திதா
திதத்தத்தத்தித்தத்திதித்தித்ததேதுத்துதித்திதத்தா
திதத்தத்தத்தித்தத்தைதாததிதேதுதைதாதத்து
திதத்தத்தத்தித்தித்திதீதீதிதிதுதிதீதொத்ததே"

என்னும் ஒருமெய்யால் வந்த செய்யுட்குப் பொருளுரைக்கமாட்டாமற் போனமையால் தோல்வியடைந்து தம்துறட்டையெறிந்துவிட்டு அவ்வூரி னின்றும் புறப்பட்டுப்போவாராயினர்: போம்வழியிற் சிவாலயமொன்று இருக்க, அது தம்கண்ணிற்படாதபடி தம்மைச்சுற்றித் திரையிடும்படி வில்லி புத்தூரார் தம் பரிசனங்களை யேவிச் சிவநிந்தனைசெய்து, அதுகேட்டு அள விறந்தகோபங்கொண்ட அருணகிரிநாதரது சாபத்தாற் கண்ணிழந்து, அச் சாபம் நீங்குதற்பொருட்டுச் சிவவிஷயமாக ஒருநூல் செய்யும்படி அவரால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டார்; பட்டும் வீரவைஷ்ணவராதலால் தம் மதாபிமானத் துக்குப் பங்கம் வராமல் சிவஸ்துதி சிற்சிலவிடத்து விரவிவரும்படி, இப்பார தத்தைச் சாபநிவர்த்தியின்பொருட்டுப் பாடிக் கண்பெற்றார் என்பது.

இந்த இரண்டுவகை வரலாறுகளும், இந்நூலின் பாயிரத்தோடு மாறுபடு கின்றதனாலும், இவர்மகனார் கூறிய பாயிரத்தை மறுக்கத்தக்க பிரபல ஆதார

---

* இவர் பிரபுடதேவமகாராஜாகாலத்தி லிருந்தவ ரென்றும், அவன் காலம் இப்பொழுதைக்கு ஏறக்குறைய ௪௱ - வருடங்கட்குமுன்பென்றும் கூறுவர்.

மொன்றும் இவ்வரலாறுகட்கு இல்லையாதலாலும், இவை யாவராலும் தகுதியென ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கனவல்ல வென்று தோன்றுகின்றது.

இவர், தம்காலத்திற் கல்விச்செருக்கடைந்திருந்த புலவர்கள் பலரையும் தமது வித்தியாசாமர்த்தியத்தால் வென்று, அவ்வெற்றிக்கு அடையாளமாக, தோற்றுப்போன புலவர்களின் காதுகளைத் தமதுகையிலே எப்பொழுதும் ஆயுதமாக வைத்துக்கொண்டுள்ள துறட்டுக்கோலால் மாட்டியிழுத்து அறுத்து வந்தன ரென்பது,

“ குட்டுதற்கோ பிள்ளைப்பாண்டிய னீங்கில்லை
துறும்பியளவாக் காதைக் குடைந்து தோண்டி
யெட்டினமட்டறுப்பதற்கோ வில்லி யில்லை
யிரண்டொன்று முடிந்து தலையிறங்கப்போட்டு
வெட்டுதற்கோ கவி யொட்டக்கூத்த னில்லை
விளையாட்டாக் கவிதைதனை விரைந்து பாடித்
தெட்டுதற்கோ அறிவில்லாத் துரைக ளுண்டு
தேசமெங்கும் புலவரெனத் திரிய லாமே”

என வழங்கும் தனிப்பாடலினால் அறியப்படும்.

ஒருவன் பாடும் பாட்டில் ஏதாவது குற்றம் கண்டால், கண்டவுடனே அவனது தலையில் நறுக்கென்று குட்டுவது, பிள்ளைப்பாண்டிய னென்னும் அரசனது செய்கை; அவனிடம் பரிசுபெறவந்த வித்துவான்கள் பலரும் ‘குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக்கையாற் படவேண்டும்’ என்கிற பழமொழியைப் புதுமொழியாகஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு வந்தவழியே திரும்பிப்போய் மேன்மேற் கல்விகற்க முயல்வது, அவன்காலத்தில் இயல்பாயிருந்ததாம். கவி பாடிவருபவர்களையெல்லாம் சயித்துப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலடைப்பித்து,தேவிகொலுவிருக்கின்ற நவராத்திரிகாலத்திற் சிறைக்கூடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தி அவர்களை இருவரிருவராகக் குடுமியோடு குடுமி முடிபோட்டு இறங்கிநிற்கத் தேவிமுன்பாக நிறுத்திப் பிடாரிக்குச் சேவகடா வெட்டுவது போலச் சற்றும் இரக்கமில்லாமல் அவர்கள் தலைகளைப் பதைக்கப் பதைக்க வெட்டிப் பலிசெலுத்துவது ஒட்டக்கூத்தரென்னும் புலவரது வழக்கமாம். அவைபோலவே, இவ்வில்லிபுத்தூராரும், வாதஞ்செய்யும்பொழுது எதிரி தோற்றால் அவன்காதில் துறட்டை மாட்டிப் பிடித்திழுத்துக் காதை ஒட்ட அறுத்து, யானையின் மதக்களிப்பை அங்குசத்தால் அடக்குவதுபோல அவர்கள்கல்விச்செருக்கைத் தம்துறட்டினு லொழிப்பதைத் தமது வழக்கமாக வைத்துக்கொண்டு விருதுகூறிச்சென்று திக்குவிசயஞ் செய்துவந்தார். இவர் காலத்து அரசர்கள் இவரிடத்தில் மிகவும் அன்புவைத்திருந்ததனால், இவர் இங்ஙனஞ்செய்ய இடங்கொடுத்துவந்தார்கள்.

இவருடைய காலம் இப்பொழுதைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐந்நூறுவருஷத்துக்கு முன் என்பர்.

பாயிரத்தில் “நான்காஞ்சங்கமென முச்சங்கத் தண்டமிழ்நூல் கலங்காமல் தலைகண்டானே” என்று இவர்காலத்திலிருந்த வரபதியாட்கொண்டா

னென்னும் அரசனைக் கூறியிருத்தலால், இவர்காலம் கடைச்சங்கத்தார் காலத்துக்குப் பின்பு என்பது மாத்திரமே தெளிவாகத் தெரியவருகிறது.

இவர்க்கு வில்லிபுத்தூராரென்றும் வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்றும் வழங்கி வருகிற பெயர் யாதுகாரணத்தால் வந்தது? பாண்டியநாட்டில் திருநெல்வேலிப் பிராந்தத்திற் பிரசித்தமாகவுள்ள விஷ்ணுஸ்தலமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிற் பிறந்தவரா? அன்றி, அங்கு வளர்ந்தவரா? அல்லாக்கால், அவ்விடத்து வாழ்ந்தவரா? என்றால்,—இக்காரணங்க ளொன்றுலு மன்று, இவர்க்கு இப்பெயர் வந்தது; பின்னை யென்னையோ? வெனின்,—வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்திற் சிறந்த பக்தர்களென்று சொல்லப்படுகின்ற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஒருவரும், பெரியாழ்வாரென்றும் பட்டர்பிரானென்றும் விஷ்ணுசித்தரென்றும் வேறு திருப்பெயர்களை யுடையவரும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்ததனால் வில்லிபுத்தூராழ்வா ரென்று வழங்கப்படுபவருமாகிய பாகவத சிகாமணியினுடைய இத்திருநாமத்தையே தந்தைதாயர்கள் இவர்க்குப் பெயராகஇட்டு வழங்கினார்களென்று உணர்க; (பரிசுத்திகரமென்கிற காரணத்தால், கடவுள் பெயரும் அடியார்களின் பெயரும் மனிதர்கட்கு இட்டு வழங்கப்படும்.) இவருடைய தந்தைதாயர் பெரியாழ்வார்பக்கல் மிக்கபக்தியுடையராய் அவர்க்கு வழிபாடுசெய்ய அவ்வாழ்வாரருளால் இம்மகன் பிறக்க, இக்குமாரனுக்கு அவ்வாழ்வார்பெயரையிட்டன ரென்னலாம். அல்லது, அந்தப்பெரியாழ்வார் பாலியத்திலேயே எவரிடத்தும் யாதொரு நூலும் படியாதவரா யிருந்தும் பின்பு பகவானருளாற் பெரிய திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடவல்ல மகாபண்டிதராய்விட்டதுபோல, இவரும் தெய்வகடாக்ஷம்பெற்ற வரகவியென்கிற காரணம்பற்றி, இவர்க்கு வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்று பெயர்வந்த தென்றும் கொள்ளலாம். [ஆழ்வார் என்பதற்கு - எம்பெருமானுடைய திருக்கலியாண குணகணங்களாகிய பெருங்கடலில் அமிழ்ந்து நெஞ்சுருகி ஈடுபடுபவரென்று பொருள். இப்பெயரால் மற்றுஞ் சில பக்தர்களை வழங்குவதைப் பரதாழ்வான், சத்துருக்கனாழ்வான், பிரகலாதாழ்வான், கஜேந்திராழ்வான், சுதரிசனாழ்வான், கம்பநாட்டாழ்வார் முதலிய பெயர்களிலுங் காண்க.]

விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமாகிய கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரம் மகாபாரதத்தில் இடையிடையே வருகிற தென்ற சிறப்புப்பற்றியே இவ்வாசிரியர் பாண்டவ சரித்திரத்தைப் பாடுதற்கு உடன்பட்டுப் பாடினார்; இது,

"முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னு மாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரேன்
மன்னு மாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
மென்னு மாசையால் யானுமீ தியம்புதற் கிசைந்தேன்"

என இவர்தாமே தற்சிறப்புப் பாயிரத்திற் கூறியுள்ளதனாற் பெறப்படும். [வேதவியாசபகவானும் வடமொழி மகாபாரதத்தில் இவ்வாறே கூறியிருக்கின்றார். இனி, இச் செய்யுளின் மூன்றாமடியின் முதலில் 'மன்னு மாதவன்' என்பதை மன்னும் மாதவன் எனப் பிரித்து நித்தியனாகிய திருமகள் கொழுநனான திருமாலென்று பொருள் கொள்வதை விட்டு, மன்னும் மாது

அவன் என்றுவது மன் உமா தவன் என்றுவது பதம்பிரித்து ஸ்தாணுவாகிய உமாபதியான சங்கரனெனப் பொருள்கொண்டு, சிவபிரானது சரித்திரம் இந்நூலின் இடையிடையே வழங்குவதென்ற விருப்பத்தால் தாம் இதனைப் பாட இசைந்ததாகக் கூறினு ரென்று உரைப்பாருமுண்டு; அது சரியன்று: ஏனெனில்,—இந்நூலில் ஆதி பருவத்தில் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்திலும், ஆரணிய பருவத்தில் அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்திலும், துரோண பருவத்தில் பதின்மூன்றும் போர்ச் சருக்கத்திலும் ஆக மூன்றிடத்தில் மாத்திரமேயன்றி நூல் முழுவதும் இடையிடையே (கண்ணனுடைய சரித்திரம் காணப்படுவதுபோலச்) சிவபிரானுடைய பிரஸ்தாபம் இல்லாமையாலும், வைஷ்ணவராகிய இவர் சிவசரித்திரம் வருவதென்று பாடினு ரென்பது உசிதமில்லாமையாலும் எனக் காண்க.)

அன்றியும், இவர் இந்நூலில் ஒவ்வொருசருக்கத்தின் தொடக்கத்திலும் திருமால் விஷயமாகக் காப்புச்செய்யுள் கூறியுள்ளதனுலும், "மறந்தும்புறந் தொழா" நல்ல வைஷ்ணவ ரென்பது நன்கு விளங்கும். [சில சருக்கங்களிலே காப்புச்செய்யுள் காணப்படவில்லை; அதற்குக் காரணம்-ஆசிரியரால் பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் பிற்காலத்தில் ஏடெழுதுவோரால் எழுதாது விடப்பட்டு இல்லையாயின வென்றுவது, * தொல்காப்பியம் முதலிய சில நூல்களிற்போலச் சிலசருக்கங்களின் ஆரம்பத்தில் மானசிகமாத்திரமாகக் கடவுள் வணக்கஞ் செய்யப்பட்டுச் செய்யுளுருவமாய் வாசிகமாகக் காப்புச் செய்யப்படவில்லை யென்றுவது கொள்க.

ஆயின், வைஷ்ணவராகிய இவர் இந்நூலின் முதற்காப்பாக

"நீடாழியுலகத்துமறைநாலொடைந்தென்றுநிலைநிற்கவே
வாடாததவவாய்மைமுனிராசன்மாபாரதஞ்சொன்னநாள்
ஏடாகவடமேருவெற்பாகவங்கூரெழுத்தாணிதன்
கோடாகவெழுதும்பிரானைப் பணிந்தன்புகூர்வாமரோ.

முருகார்மலர்த்தாமமுடியோனையடியார்முயற்சித்திறந்
திருகாமல்விளைவிக்குமதயானைவதனச்செழுங்குன்றினைப்
புருகூதன்முதலாயமுப்பத்துமுக்கோடிபுத்தேளிரும்
ஒருகோடிபூதேவருங்கைதொழுங்கோவையுறவுன்னுவாம்"

என்ற இரண்டு பாடல்களால் சிவகுமாரராகிய விநாயகரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்வானேன்? என்றுல்,—தம்மைச் சரண மடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும் தம்மையடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கிற செய்கைகட்குப் பல இடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்நேச்வரர்'என்ற திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தி சைவர்கட்கு மாத்திரமேயன்றிச் சிறுபான்மை பிறர்க்கும் ஒருசார் வழிபடுகடவுளாதலாலும், வேதவியாசர் மகாபாரதத்தை இயற்றி வருகிற பொழுது விநாயகர் அந்நூலை மகாமேருமலையிலே எழுத்தாணி கொண்டு

---

* 'தொல்காப்பியம் முதலியவற்றில் நூற்குப்புறமாகவே மங்கலம் செய்யப்பட்டது' என்பது, தருக்கசங்கிரகவுரை.

எழுதிவந்ததும் இடையிலே அவ்வெழுதுகருவி ஒடிந்து போனபொழுது 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்' என்ற வகையாய் யானைமுகக்கடவுளாகிய தாம் தமதுதந்தங்களில் ஒன்றைப் பறித்து அதனையே கருவியாகக்கொண்டு எழுதி முடித்தருளியதுமாகிய இந்த முக்கியமான காரணத்தைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து விநாயகர் இந்நூலின் முதலில் வைத்தற்கு ஏற்ற இயை புடையவராதலாலும், வைஷ்ணவர்கள் விநாயகரை விஷ்வக்ஸேந ரென்கிற சேனைமுதலியாரது அம்சமென்று கொண்டாடுவது மரபாதலாலும், இவரும் விநாயகரைப் பாடினரென்க.

இவ்வில்லிபுத்தூரார் சிவத்வேஷம்பாராட்டுகிற வீரவைஷ்ணவரல்லர். அது அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்திலும், அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்திலும், பதின்மூன்றாம் போர்ச் சருக்கத்திலும் சைவசம்பிரதாயத் துக்கு வழுவுறாதபடி சிவபிரானைச் சிறப்பித்தும் இதரதேவர்களைத் தாழ்த்தி யுங் கூறியதனால், நன்கு புலனாகின்றது.

வியாசர் புராணங்களில் ஒவ்வொரு தேவரை ஒவ்வோரிடத்திற் சந்தர்ப் பத்துக்கேற்பச் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல்போலவே, இவரும் தமது நூலில் சூரியன் அக்கினி முதலிய மற்றைத் தேவர்களையும் சமயம் வந்தவிடத்துப் பக்ஷபாதமில்லாமற் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றார். பதினேழாம் போர்ச் சருக்கத்தில் "மூவர்தத்தம்வடிவாமுதல்வன்" எனச் சூரியபகவானைச் சிறப் பித்துக்கூறியுள்ளவாறும், பிறவுங் காண்க; [இதற்கு - திரிமூர்த்திகளின் சொரூபமாகவுள்ள தலைவனான சூரியனென்று பொருள்.]

கடைச்சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய பெருந்தேவனாரென்பவர், மகா பாரதத்தைத் தமிழில் வசனமும் பாடலுமாக விரவிவருகிற 'சம்பு' என்கிற நடையிலே பாடியிருக்கின்றனர்; பெரும்பாலும் வெண்பாக்களால் அமைந் தது பற்றி அந்நூலுக்குப் பாரதவெண்பா வென்று பெயர். அது இப் பொழுதைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு வருஷத்துக்கு முந்தியது. * இவ்வில்லிபுத்தூரார் அந்தப் பாரதவெண்பாவின் சொல்லையும் பொருளை யும் ஆங்காங்கு வெகுவாகத் தழுவி நாலாயிரத்துமுந்நூற்றுச்சொச்சம் பாடல் களாற் பாரதத்தைப் பாடினர். இவர் பாடிய பாரதம் வடமொழி வியாச பாரதத்தின் வழிநூலென்னத் தட்டில்லை.

"மண்ணி லாரண நிகரென வியாதனார் வகுத்த
எண்ணிலா நெடுங்காதையை யானறிந் தியம்பல்"

என்று இவர் தாமே அவையடக்கத்திற் கூறியிருக்கின்றார். ஆயினும், இவர்பாடிய நூல் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் அகஸ்தியபட்டரென்பவர் இயற்றி யுள்ள பாலபாரதமென்னுங் காவியத்தின் பொருளமைதியோடு பலவிடங்

---

* அந்நூல் பன்னீராயிரம் பாடல்களை யுடையதென்று தொண்டை மண்டல சதகத்திற் கூறியிருப்பினும், அது இப்பொழுது முழுவதும் கிடைப் பதில்லை. உத்தியோகபருவந்தொடங்கித் துரோணபருவம்வரையிலும் எண் ணூறு பாடல்களே கிடைக்கின்றன.

களி லொத்திருக்கின்றது; ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து, இந்நூலுக்கும் அந்நூலுக்கும் திடையிடையே பலவேறுபாடுகளும் உள்ளனவாயினும், சிற்சில விடங்களில் இந்நூல் அந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பென்றே சொல்லலாம்படியுள்ளது.

வில்லிபுத்தூரார் தமதுபாரதத்திற் பாடியது, முதற்பத்துப்பருவமே; மற்றை யெட்டுப்பருவங்கள் அவராற் பாடப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம்-அவற்றைப் பாடுவதற்குமுன் அவர் காலஞ்சென்றிருக்கலாம். அல்லது, நூல் முழுவதையும் பாடினால் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணபகவான் என்கிற மகாபுருஷர்களது (கேட்பவர்க்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கத்தக்க) மரண சரித்திரத்தைத் தம்வாயாற் சொல்லவேண்டுமே யென்று கருதி, 'பாண்டவர்கள் இராச்சியம் ஆண்டு வாழ்வாராயினர்' என்பதனோடு முடித்துவிட்டதாகக் கூறலாம். பாண்டவசரித்திரங்கூறுகிற பாரதசம்பு முதலிய சில நூல்களிலும் பின்னிட்ட கதை காணப்படவில்லை. கம்பர் இராமாயணத்தில் உத்தர காண்டம் பாடாமல் விட்டதற்கும் இப்படிப்பட்ட காரணத்தையே முக்கியமாகக்கொள்ளலாம்; இப்பொழுதும் இராமாயணபாராயணஞ் செய்பவர்கள் உத்தரகாண்டம் படிப்பதில்லையன்றோ?] அவ்வாறே இவரும் பின்னையசரித்திரத்தைக் கூறாமல் "கனைகடற்பா ரளித்து அவரு மங்கரிலறநெறியே கருதி வாழ்ந்தார்" என மங்களகரமாகச் சரித்திரத்தைப் பாடி முடித்தன ரெனக் கொள்வது தகுதியுடையது. இனி, இந்நூலின் பின்னையபருவங்களும் பாடப்பட்டுப் பிற்காலத்திற் கிடைத்தற்கு அரியவையாயினவென்று கொள்வாரு முளர். *

வில்லிபுத்தூரார் பாடிய பாரதத்திலே சுருக்கமாகக் கதையைத் தொகுத்துக்கூறும் முந்நூறு நானூறு பாடல்கள் தவிர மற்றை நாலாயிரஞ்செய்யுட்களை யெடுத்துக்கொண்டு, பிற்காலத்தில் நல்லாப்பிள்ளையென்பவர், புதிதாகத் தாம் பதினோராயிரம் பாடல் பாடி இடையிடையிற்கோத்தும் இறுதியிற் சேர்த்தும் பாரதம் பதினெட்டுப் பருவங்களையும் பூர்த்திசெய்தார்; அது 'நல்லாப்பிள்ளைபாரதம்' என வழங்கும். அந்நூலாசிரியர் இற்றைக்கு நூறு வருஷங்களுக்குமுன் இருந்தவர். இதுதவிர, இற்றைக்கு கடு0-வருடங்களின்முன் இருந்த அஷ்டாவதானம்- அரங்கநாதகவிராயர்பாடிய பாரதத்தின் பிற்பகுதியும் ஒன்று உளது; அது, ஏறக்குறைய உடு00-செய்யுளுடையது.

---

* "கலியுகவியாதன்சொல்லக்கணபதியெழுதுபாடல்
பொலிவுறுதமிழிலாறுயிரமெனவிருத்தம்போற்றிச்
சலிவறவில்லிபுத்தூரிறைவனுஞ்சார்வபௌம
னொலிகெழுமறையோர்கோமானுயர்ந்தவருவப்பச்சொன்னான்"

என ஒருசெய்யுள் வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்து ஏட்டுப்பிரதியொன்றிற் பாயிரத்துடனே காணப்படுகின்றது. இது பழையபாடலாக இருக்குமாயின், இதிற்கூறிய ஆறுயிரம்பாடல்களிற் பத்துப்பருவங்களான நாலாயிரத்து முந்நூற்றுச் சொச்சம் போக மற்றவை இவர்பாடிய எட்டுப்பருவங்களெனக் கொள்ளலாம்.

இப்பாரதத்துக்கும் இதன்முதனூலாகிய வியாசபாரதத்துக்கும் இடையிடையே கதையமைதிகள் சிற்சில வேறுபடுவது "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி, அழியா மரபினது வழிநூலாகும்" என்ற வழிநூலிலக்கணவிதிப்படி அவ்வாசிரியராற் பிறநூல் மேற்கோள்கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாதல் வேண்டுமென அறிக.

அவர் மகாபாரதமொன்றுதவிர வேறொன்றெதுவும் பாடியிருப்பதாகத் தெரியவரவில்லை.

இவர், தமக்குப்பலசெல்வமுங்கொடுத்து ஆதரித்துத் தம்மைக்கொண்டு பாரதத்தைப் பாடும்படி செய்வித்த வர்பதியாட்கொண்டானென்னும் அரசனை இப்பெருங்காப்பியத்தில் இடையிடையே புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறார்.

இப்படி, பாலில்விஷங்கலப்பதுபோலப் பெரிய இதிகாசத்தினிடையிலே ஒருமனிதனைத் துதித்தல் தகுமோ? நரகவனம் நரக வன மன்றோ? என்று ஓர் ஆட்சேபந் தோன்றலாம். அங்ஙனந்தோத்திரிப்பது தகுதியன்றாயினும், அரசன் தமக்குச்செய்த நன்றியை மறவாமல் உபகாரஸ்மிருதியாகப் பாடினரென்பதுபற்றிப் பலரும் அங்கீகரிப்பார்கள்; அன்றியும், பிரஸ்துதமான உபமேயமுகத்தால் அவன்பெயரைப் பிரஸ்தாபிக்காமல் அப்ரஸ்துதமான உபமானமுகத்தாற் புகழ்ந்து கூறியதும் ஒருசமாதானமாகலாம். இங்ஙனமே தம்மைப்பாதுகாத்த பிரபுக்களைத் தாம்செய்யும்நூல்களில் நன்றியறிவுகாரணமாக எடுத்து எத்துவது, புலவர்களின் இயற்கை. கம்பர் இராமாயணத்திற் திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்பவள்ளலையும், புகழேந்திப் புலவர் நளவெண்பாவில் முரணைநகர்ச் சந்திரன்சுவர்க்கியையும், மண்டலபுருஷன் சூடாமணிநிகண்டில் கிருஷ்ணதேவராயனையும் சிறப்பித்துக் கூறியவாறு காண்க. இன்னும், இவர், தமது நூலில், தமிழ்நாட்டரசராகிய சேரசோழபாண்டியர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வருகிறபொழுது மிக்கசிறப்பாகக் கூறுவர்.

"காவிரியென்னத்தப்பாக்கருணையான்" என, நளசக்ரவர்த்தியினது கருணைக்கு, தமிழ்நாட்டிற் பிரசித்திபெற்ற காவேரிநதியைத் தண்மைக்கும் தவறாமைக்கும் உவமையெடுத்துக் கூறினர்.

"தங்கள்மால் வரையில் வைகுந் தமிழ்முனிதன்னைப் போலப்
பொங்குவண்டரங்க முந்நீர்ப் புணரிக ளேழுஞ் சேர
வெங்கையால் வாருங் கொற்ற வேழமா மேற்கொண்டானே"

என்றதனால், தமிழுக்கு ஆதியிலக்கணநூலாசிரியராகிய அகஸ்தியமகாமுனிவர் கடலைக்குடித்தருளிய கதையைக் கொண்டாடினர். இன்னமும் "தங்கள் தமிழ்க்குழலிசையைத் தன்செவிக்கு விடமென்னும்" என்றதனால், வேய்ங்குழலின் இசைப்பாட்டின் இனிமைக்கு, தமிழ்ப்பாஷையை உவமைகூறினர். "தங்கள் மூவகைத்தமிழும்போலச், சிந்தையிற்குளிக்குமாறு சிலீமுகமூன்று விட்டான்" என்றதில், அம்புகள் நன்றாகப் பகைவர்நெஞ்சிற் பதிந்திடுதற்குத் தமிழ்ப்பாஷை கற்றவர்மனத்திற் பதிதலை உவமையாக்கினர்.

இங்ஙனம் தமது தேசாபிமான பாஷாபிமானங்களை வெளிப்படுத்துவது பலர்க்கும் வழக்கமேயாம்.

இவர் தமது நூலிற் பெரும்பாலும் வடமொழிகளைத் தனிமொழியாகவும் தொடர்மொழியாகவும் இன்ன மொழியின் சம்பந்தமானதென்று எளிதில் தெரியவொண்ணாதபடி திரித்தும் மொழிபெயர்த்தும் உபயோகித்திருத்தலால், வடமொழியிலும் மிகவல்லவரென நன்குவிளங்குகின்றது.

தமிழில் எந்தநூலாசிரியரும் வடமொழிகளை இவரவ்வளவு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. வடசொற்களைத் தமிழ்க்காப்பியத்தில் நுழைக்கிற வழக்கம் இவர்காலந் தொடங்கித்தான் அதிகமாயிருத்தல் வேண்டும். சங்கத்தார்காலத்துப் பழையநூல்களில் அத்தனையாக வடமொழிகள் அகப்படா; சுத்த தமிழ்ப் பதங்களே மிகுதியாகும்.

இவரதுபாடல்களில் உவமை, உருவகம்,எடுத்துக்காட்டுவமை, தற்குறிப்பேற்றம், வேற்றுப்பொருள் வைப்பு, பிறிதுமொழிதல், உயர்வுநவிற்சி முதலிய பொருளணிகள் அமைந்திருப்பதுமாத்திரமேயன்றி, மடக்கு (யமகம்,) பிராசம் முதலிய சொல்லணிகளும் ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலையும், இவரது செய்யுள்நடை பலவிடத்து முடுகுடையதாதலையும், பலவகைச்சந்தங்கள் சந்தப்போலிகள் வண்ணங்கள் பொருந்தியிருத்தலையும் காணலாம்.

"பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலா லொருவர் பகரொணாதே" என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ள படிக்காசுப்புலவரும், திருப்புகழ்பாடிய அருணகிரிநாதரும் முதலிய சிலர்போலவே இவ்வில்லிபுத்தூராரும் சிறந்த சந்தக் கவியென்று இவர் நூலால் தெரிகிறது.

சுருங்கச்சொல்லல்,விளங்கவைத்தல்,நவின்றோர்க்குஇனிமை,நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல்முதலிய நூலழகுகளெல்லாம் இவர் நூலில் நன்குஅமைந்திருத்தல், இப்பாரதத்தைப் பார்க்கப் பார்க்கச் செவ்விதிற்புலனாம்.

'குன்றக்கூறல் முதலிய குற்றங்களிலொன்றும் இந்நூலிலில்லையென்று பொதுப்படக் கூறலாம்; அன்றியும், பலநூல்களிற் காணக்கூடிய 'சென்று தேய்ந்திறுதல் என்னுங் குற்றம் இந்நூலிலில்லை யென்பது, இந்நூலை ஆதியோடந்தமாக நோக்குவார்க்குத் தானே தெரியும்; யுத்தவருணனை, எல்லா நூல்களினும் இந்நூலிற் சிறத்தல் காண்க.

"முன்னோர்மொழி பொருளேயன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றுவம்" என்றவாறு, இவருடைய நூலில் ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களின் சொற்பொருட் கருத்துக்கள் சிற்சில இடத்து எடுத்து ஆளப் பட்டிருத்தல், உய்த்து நோக்குமிடத்து விளங்கும்.

இனி, இப்பொழுதைக்குப் பத்துவருடங்களின்முன்பு இருந்த முருகதாசரென்பவர் இயற்றிய 'புலவர்புராணம்' என்னும் புதுநூலிற் கூறப்பட்டுள்ள வில்லிபுத்தூரார்சரித்திரம், இதுவரையிற்கூறிய வரலாற்றோடு சிற்சில வேறுபாடுடையது; அதனை அனைவரும் அறிதற்பொருட்டு, அந்நூலிலுள்ளவாறு அச்சரித்திரம் அடியிற் குறிக்கப்படுகின்றது:—

பெண்ணைநாட்டில் சனியூரில் பிராமணசாதியில் வைஷ்ணவசமயத்தில் தோன்றிய இரண்டுசகோதரர், கல்வியில்தேர்ந்து திருமாலைத்துதித்து அப்பெருமானருளால் அக்கல்விப்பொருளோடு செல்வப்பொருளும் நிரம்பியவராய் ஒருவரோடொருவர் மிகஅன்புபூண்டு பாண்டியநாட்டிலுள்ள ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையடைந்து அங்குத் தம்தம்மனைவியருடனே ஏககுடும்பமாய் இல்லறவாழ்க்கை நடத்திவந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவர், வில்லிபுத்தூராரென்று சிறப்புப்பெயர்பெற்றார். இங்ஙனமிருக்கையில், கொங்குநாட்டரசனான ஆண்டான்பிள்ளையென்பவன், வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதத்தைத் தமிழ்ச்செய்யுள்களாற் செய்விக்கக்கருதி, 'அங்ஙனஞ்செய்யவல்லவர் யார்?' என்று விசாரிக்கையில், வில்லிபுத்தூராரும் அவர் தம்பியாருமே அதற்குத் தக்கவரென்றும், அவர்கள் மிக்கசெல்வமுடையோராதலால் அரசரையும் பொருள்செய்யாரென்றும், ஒருவர்க்கொருவர் உற்றதுணைவராகிய அவர்களாற் பிறருதவி வேண்டப்படுவதில்லையென்றும் அறிந்து, அவர்கட்குள் ஏதேனும் சிறிது மாறுபாட்டை யுண்டாக்கி அந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் தன்கருத்தை முடித்துக் கொள்ளக் கருதியவனாய், விதவையாகிய ஒருபார்ப்பனக்கிழவியை அழைத்து வணக்கத்தோடு உபசரித்துச் செய்திகூறி 'அம்மா! நீர் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று அவர்கட்குள் கலகத்தை உண்டாக்கவேண்டும்' என்றுகூறி அவளுக்கு வேண்டியபொருளையுங்கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, பின்பு மதுரைக்குச் சென்று பாண்டியனைக்கண்டு அவனிடம் ஏகாந்தத்தில் இச்செய்திமுழுவதையுஞ்சொல்லி, 'அவர்களுடைய வழக்குவந்தால் எவ்விதத்திலும், என்னிடத்தில் அனுப்பவேண்டும்' என்றுவேண்டி, 'அங்ஙனமே ஆகுக' என்று அதற்கு இணங்கிய அப்பாண்டியனது அநுமதியைப்பெற்று மீண்டனன். இதுநிற்க:—

அரசனிட்ட கட்டளைப்படியே அக்கிழவி வில்லிபுத்தூரார் வீட்டுக்குச் சென்று அவர் மனையாளிடத்தும் அவர் தம்பி மனையாளிடத்தும் கலந்து இனிமையாகப்பேசிப்பழகி அவ்விருவரும் தன்னைநல்லவளென்று நம்புமாறு நடந்துகொண்டே அவர்கட்குள் ஒருத்திமேல் ஒருத்தியிடம் பொல்லாத பல கோட்சொற்களைக்கூறி உட்பகைமையை விளைவித்து அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துப்பேசிக் கலகஞ்செய்யவும் தம்தம் கணவரைத் தம்தம் வசமாக்கி நடத்தவும் மூட்டிவிட்டாள். அதனால் மாறுபாடுகொண்ட வில்லிபுத்தூராரும் அவர்தம்பியாரும் தமதுபொருளைப் பாகஞ்செய்து தருதலை வேண்டித் தங்கள் நாட்டரசனான பாண்டியனிடம் வர, அவ்வேந்தன், முற்கூறியபடி அவர்களைக் கொங்குநாட்டரசனிடத்தே செலுத்தினன். அவ்வாறேசென்ற அவர்களைக்கண்டு கொங்கராசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு அவர்கட்கு மிக்க உபகாரஞ்செய்து வடமொழி மகாபாரதத்தை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து அவ்விருவரிடமுங் கொடுத்து 'நீங்கள் இந்நூலைத் தமிழ்ப்பாடலாகச் செய்தபின்னரே நான் உங்கள்செல்வத்தைப் பாகித்துக்கொடுப்பேன்'என்று கூறினன். அச்சொல்லை அவர்கள் திருமால்கட்டளையாகவே சிரமேற்கொண்டு அங்ஙனமே சிலநாள் அவன்வசத்தில் இருந்து, சொற்சுவையும் பொருளழகும் ஓசைச்செறிவும் சந்தப்பொலிவும் வண்ணப்பொருத்தமு முள்ள ஆறுயிரங்கவிகளாற் பாரதத்தைப் பாடி முடித்திட்டார்கள்.

இப்படி தன்கருத்து முற்றியதனாற் களிகூர்ந்த கொங்கர்கோமான், தானே ஒரு பார்ப்பனக்கிழவியைக்கொண்டு கும்பகலகம் விளைத்த விதத்தை அவர்கட்கு விவரமாகத் தெரியக்கூறி, அவர்கட்கு உண்டான விரோதத்தைத் தணிவித்து, இவர்களைநோக்கி 'நீங்கள் என்விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதால், நான் உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றச் சித்தனாயிருக்கிறேன்; நீங்கள் விரும்புவதைக் கூறுமின்' என்று கூற, வில்லிபுத்தூரார், 'என்னோடு மாறுபட்டுச் சந்தம்பாடத்தொடங்கி அதில் தவறியவர்களுடைய காதுகளைத் துணிக்குமாறு வாள்கொடுக்கக்கடவாய்' என்று தம்விருப்பத்தை வெளியிட, அரசன் அங்ஙனமேவாள்கொள்ளுமாறு அருள்செய்தான். தமையனாரிடத்து முதிர்ந்த அன்பையுடைய தம்பியார் 'எனக்கென்று தனியே உரியது யாதுமில்லை' என்று கூற, அரசன், தமையனார்க்கு அடங்கிநடக்கிற அவரது மனநிலைமையைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவர்க்குப் பலவிருதுகளைக் கொடுத்தான். அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அவரிருவரும் தம் ஊர் சேர்ந்தனர். முன்பு பகைமூட்டிய மூதாட்டியும், பின்பு அவர்கள் மனைவியர்க்குப் பற்பல நியாயங்களை யெடுத்துக்கூறித் தனது சொற்றிறத்தால் அவர்களது மாற்சரியத்தைத் தீர்த்து அவர்களைப் பழையபடி கூட்டுறவாக்கி வைத்திட்டனள். முன்பு தலைவிரிகோலங்கொண்ட ஒருத்தியால் முடிந்த மகாபாரதத்தைக் குறித்து இப்பொழுது 'மொட்டைச்சியொருத்தியால் முடிந்தது' என்று பலர் பேசலுற்றனர்.

வில்லிபுத்தூரார், புலவர்திலகராய், தம்மோடு மாறுபட்டுத் தோற்ற புலவர்களுடைய காதுகளைக் கொல்வதே தொழிலாகக்கொண்டு கவிநாசார்வபௌமரென்று ஒருசிறப்புப்பெயர் பெற்று, புலவர்களது செருக்கையெல்லாம் ஒழித்துவந்தார். அவர் தம்பியாரோ, புலமைத்திறம் வாய்ந்திருந்தும் சாந்தகுணத்தையே மேற்கொண்டிருந்தனர்.

கீழ்க்கூறியவாறு வில்லிபுத்தூரார் பெருமிதங்கொண்டு வாழுநாட்களுள் ஒருநாள், அநந்தனென்னும் பெயருள்ள பெரிய புலவனொருவன், தனது கவித்திறத்துக்கு மெச்சிப் பற்பல அரசர் தந்த பரிசுகளைப் பெற்றவனாய் அவரிடத்தில் வந்துசேர்ந்தான். அவர் அவனைப் பலவாறு பரீக்ஷித்து, அதிலெல்லாம் அவன் தவறாது தேறிவந்தமை கண்டு, பின்னர்,பாடுதற்கு அரியதொரு பெரிய சந்தக்குழிப்பைக் கொடுத்து 'இதற்கு ஏற்ப நீ ஒரு சந்தக்கவி பாடுதி, பார்ப்போம்' என்ன, அங்ஙனமே அந்த அநந்தகவி உடனே ஒரு சந்தக்கவி பாட, அதில் பிழைகண்டு இவர் ஆடம்பரத்தோடு அவனது காதை யறுக்கப் போகையில், அவன், 'ஐயா! என்பெயர்கொண்ட கட்செவியாகிய ஆதிசேஷனுக்குச் செவியுறுப்பில்லை; நீவிர் இதனை ஆராய்ந்து செய்ம்மின்' என்று துணிந்து கூற, அதுகேட்ட வில்லிபுத்தூரார் 'இப்பொழுது நாம் இவன் காதை யறுப்பின் இவ்வநந்தன் அவ்வநந்தனோடு ஒப்பாய்விடுவனே!' என்பதை உன்னி அவன் செவியை யறுக்கத் துணியாராய், அவன்சொன்ன சமயோசிதமான வார்த்தைக்கு உவப்படைந்து, 'நீ சொன்ன இந்தச் சாதுரியமான வார்த்தைக்கு ஒரு வெகுமதியாக உனக்குச் செவியைக்கொடுத்தேன், போ' என்று கம்பீரமாகக்கூறி அவனை அனுப்பிவிட்டனர்.

பிறகு வில்லிபுத்தூரார், அருணகிரிநாதரென்னும் புலவரது பெருமையைக் கேள்வியுற்றுப் பொறாமைகொண்டு திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று அவருடன் மாறுபட்டு, அவர்பாடுங் கந்தரந்தாதிச் செய்யுள்கட்கு உடனுக்குடனே உரைகூறி வருபவராய் இடையிலே தோற்றுச் செருக்கொழிந்து வாட்படையையிழந்து அருணகிரிநாதரோடு நண்புபூண்டு அவர்பாடிய கந்தர் திருப்புகழுக்கு ஈடாகத் தாமும் இராமகாதைத் திருப்புகழ் பாடிப் பெருமை பெற்றுத் தம் ஊர்க்கு மீண்டு அடக்கத்தோடு வாழ்ந்திருந்தனர்.

நற்குண நற்செய்கைகளுடன் திருமாலடிக்கே தொண்டுபூண்டொழுகுபவராய்ச் சிலகாலங்கழித்தபின் வில்லிபுத்தூரார் முன்னும், அவர் தம்பியார் பின்னுமாக இருவரும் பரமபதமடைந்தார்கள்.

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை.

# மகாபாரதம்.

பாரதம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு - பரதனது வம்சத்தவரைப்பற்றியநூல் என்று பொருள். இங்குக் குறித்த பரதனென்பவன் - சந்திரவம்சத்தில் துஷ்யந்தமகாராசனுக்குச் சகுந்தலையினிடந்தோன்றிப் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன். [இராமன் தம்பியான பரதனும், பரதகண்டமென்றற்குக் காரணனான சடபரதனும், பரதநாட்டியமென்றற்குக் காரணனான பரதனுமல்லன்.] பரதவம்சத்துத்தோன்றினவர் பாரதர்; அவராவார் - பாண்டவரும், துரியோதனாதியரும்: அவர்களது சரித்திரத்தை உணர்த்தும் நூல், பாரதமெனப்பட்டது. இது - வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். [ஒரு வடசொல் சிறிதுமாறித் தன்னோடு இயைபுடைய பொருளையாயினும் தன்பொருளையாயினும் உணர்த்துகிறது, தத்திதாந்தநாமம்.] இனி, வருணாச்சிரமதருமம், ராஜதருமம், மோக்ஷதருமம், நீதி முதலிய சிறந்த உறுதிப்பொருள்களை யெல்லாம் அறிவிப்பதனால் முனிவர்கள் சீர்தூக்கிப்பார்க்குமிடத்து மற்றை யெல்லா நூல்களினும் மிக்கபாரம் [அதாவது - மகிமை] உடைமைபற்றி, இந்நூலுக்குப் பாரதமென்னும் பெயர் இடப்பட்டதென்றுங் கொள்ளலாம். முன்னொருகாலத்தில் தேவர் யாவரும் நான்குவேதங்களையும் ஒருதட்டிலும் பாரதத்தை மற்றொரு தட்டிலுமாகத் துலாக்கோலில் வைத்துநிறுக்க, வேதமனைத்தையும் வைத்த பக்கத்தினும் இந்நூலை வைத்த பக்கம் வலிதாயிருந்ததென வடநூற்பாரதத்தின் அநுக்ரமணிகை யத்தியாயம் கூறும். * [இனி; இந்தச்சொல்லை, பார் அதம் என இரண்டுசொல்லாகப் பிரித்து, அதம் என்பதை ஹதம் என்னும் வடமொழிப்பெயரின் திரிபாகக்கொண்டு, பூமியிலுள்ள பல துஷ்ட அசுரர்களும் கெட்ட அரசர்களும் முதலியோரது நாசத்தைக் கூறுவதொரு நூலென்று பொருள் கூறுவாருமுளர்; அது பொருந்தாது: ஏனெனில்,—பாரதம் என்னும் வடமொழி ஒருமொழியாதலாலும், அதற்கு வடமொழிக்கு ஏற்பப் பொருள் கூறுவது தகுதியேயன்றித் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்பப் பொருள்கூறுதல் தகாமையாலு மெனக் காண்க.]

யாவரும்மேற்கொண்டு பூசிக்கத்தக்க மேம்பாட்டை யுடைத்தாயிருத்தல் பற்றி, இந்த இதிகாசத்துக்கு 'மகா' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அம்மேம்பாடாவது - இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களோடு ஒப்ப ஐந்தாம் வேதமென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் மகிமை; "பாரதஃ பஞ்சமோ

---

* சிலர் 'முனிவர் ஏனைய இதிகாசபுராணங்களுக்கும் பாரதத்திற்குமுள்ள வேற்றுமை யறியக் கருதி அவற்றிற்கு ஒருமணியும் பாரதத்திற்கு ஒருமணியும் தராசில்வைத்துச் சீர்தூக்கி நோக்குங்கால் பாரதமணித்தட்டு பாரமுடைத்தாய்க் கீழ் இறங்கினமையின்' என்றது, வியாசபாரதத்தோடு முரணும்.

வேத:", "நீடாழியுலகத்து மறைநாலொடைந்தென்று நிலைநிற்கவே,வாடாத தவவாய்மை முனிராசன் மாபாரதம் சொன்னநாள்," "மண்ணிலாரண நிகரென வியாதனார் வகுத்த, எண்ணிலாநெடுங்காதை," "சதுர்வேதங்கள், பாரதந்தன்னோடைந்தாம்படியினாற் பகர்ந்த மூர்த்தி" என்பன காண்க. அன்றியும், மிகச்சிறந்த பகவத்கீதையைத் தன்னுள் பீஷ்மபர்வத்திலும், ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரத்தை ஆநுசாஸநிகபருவத்திலும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது இந்நூலுக்கு, எல்லா நூல்களினுஞ் சிறந்த மேம்பாடாம். மகாபாரதம் என்னும் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்மொழி - வடமொழிப் புணர்ச்சியாதலால், வருமொழி முதல்வலி இயல்பாயிற்று; [நன்னூல் - மெய்யீற்றுப் புணரியல் - ௩௬.] இந்நூலை முதலில் வடமொழியிற் செய்தவர், ஸ்ரீ வேதவியாச மகாமுனிவர்; இவரால் வைக்கப்பட்ட 'பாரதம்' என்கிற முதனூலின் பெயரே "முதனூல் கருத்த னளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்கு எய்தும் பெயரே" என்னுஞ் சூத்திரத்து விதிப்படி வழிநூலாகிய இத்தமிழ்நூலுக்கும் பெயராயிற்று. பாரதத்துக்கு 'ஜயம்' என்றும் ஒரு சிறப்புப்பெயருண்டு; (நால்வகைப்புருஷார்த்தங்களையும் பெறுதற்குக்காரணமாகும் நூல் ஜயமெனப் பெயர்பெறுமென்பது, வடமொழிநிகண்டு; எல்லா நூல்களினும் மேம்பட்டு அவற்றை வென்றதென்றும், பதினெட்டுப் பகுப்புள்ளதென்றும் இதற்குப் பொருள்கூறலும் உண்டு.)

உபதேசபரம்பரையில் வந்த ஒருவருடைய பழையசரித்திர மொன்றைப் பிரதானமாக எடுத்துப் பல கிளைக்கதைகளோடு புணர்த்து விரித்துக் கூறும் நூல் இதிகாசமென்றும் [இதிகாசம் - பழைய வரலாறு], உலகத்தின் தோற்றம், ஒடுக்கம், முனிவர்கள் அரசர்கள் மரபு, அவர்கள் சரித்திரங்கள், மநுவந்தரம் என்னும் ஐந்துவிஷயங்களை விரவிக்கூறும் நூல் புராணமென்றும்[புராணம் - ஐந்து இலக்கணங்களுடன் பழையவரலாறுகளை யுணர்த்தும் நூல்] வேறுபாடு உணரத்தக்கது. இதிகாசம் - இராமாயணமும், பாரதமும்; புராணம் - பிராம்மம் முதலாகப் பதினெட்டுவகைப்படும். இந்தஇதிகாசபுராணங்கள் - வேதத்தின் கருத்து இன்னதென்று நியாயப்பிரமாணங்களால் தேற்றி விளக்குதல்பற்றி, வேதத்திற்கு உபப்ரும்ஹணங்களென்று சொல்லப்படும்; உபப்ரும்ஹணமென்றால் - வளர்ப்பதென்று பொருளாம். இவற்றுள், புராணங்களினும் இதிகாசம் பிரபலமான பிரமாண மென்றும், அதுபற்றியே இதனை முன்னர்வைத்து 'இதிகாசபுராணம்' எனக் கூறுவதென்றும் அறிக.

இந்நூல், பெருங்காப்பியமாம். இந்நூலிற் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் பலவும் வருவதை ஆங்காங்குக் காண்க.

பாரதம் - அந்தந்தப்பாகத்தின் விஷயத்தைக் குறிக்குஞ் சொற்களால் ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம், உத்தியோகபருவம், பீஷ்மபருவம், துரோணபருவம், கர்ணபருவம், சல்லியபருவம், ஸௌப்திகபருவம், ஸ்திரீபருவம், சாந்திபருவம், ஆநுசாஸநிக பருவம், அசுவமேத பருவம், ஆசிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகாபிரஸ்தாநபருவம், ஸ்வர்க்காரோகணபருவம் எனப் பெயர்பெற்ற பதினெட்டுப்பருவங்கள் அடங்கியது. அவற்றுள்,

இரண்டாவது

# சபாபருவம்.

ஸபாபர்வம் என்ற வடமொழித்தொடர், திரிந்தது; [நன்-பத-உ0,உஉ.] சபையினது சம்பந்தமான பருவமென்று, ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொள்க;விஷயமாகவுடைமை, வேற்றுமைப்பொருளாகியசம்பந்தம்: ஆகவே, சபையின் விஷயமான பருவ மென்பது கருத்து. இனி, இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்தொக்க தொகையாக, சபையைப் பற்றிய பருவ மெனினும் அமையும். காண்டவவனத்திலெரிபடாதுய்ந்த மயனென்பவனுற் பாண்டவர்க்காக இந்திரப்பிரத்த நகரத்தி லமைக்கப்பட்ட சபாமண்டபத்திலும், அத்தினபுரத்தில் துரியோதனுதியர் சிற்பிகளைக்கொண்டு இயற்றிய சபாமண்டபத்திலும் நிகழ்ந்த செயல்களைக் கூறும் பாகமென்று பொருள்: அவற்றில் முறையே நிகழ்ந்த செயல்கள் - பாண்டவர்களது இராஜசூயயாகமும்,சகுனி தருமபுத்திரனுடன் சூதுபொருதலும். ஆனதுபற்றி, இப்பருவம்- இராயசூயச்சருக்கமும், சூதுபோர்ச்சருக்கமுமாக இரண்டு உட்பிரிவையுடையது. பர்வம் - கணு, கரும்பு மூங்கில் முதலியவற்றிற்கு ஏகதேசமாகிய [ஏகதேசம் - ஒருபகுதி] கணுப்போல நூலுக்கு ஏகதேசமாகிய உறுப்பை 'பருவம்' என்பது - உவமவாகுபெயர். சபாபருவமென்ற தொடரில் வருமொழி முதல்வலி இயல்பானது, வடமொழிப்புணர்ச்சி யாதலினென்க; [நன்-மெய்-ஙசு.] "இணைந்தியல் காலை" என்ற சூத்திரத்து 'ரவ்வழி உவ்வுமாம்' என்பதனுல், பர்வம் பருவமென ரகரத்திற்குப்பின் உகரம் வந்தது; இனி, அச்சூத்திரத்து 'மவ்வக்கு உகாமும்' என்றதனுல் வகரத்துக்குமுன் உகரம்பெற்றதெனக்கூறினும் இழுக்காகாது.

முதலாவது

## இராயசூயச் சருக்கம்.

பாண்டு மகாராஜா பித்ருலோகத்திலிருந்து நாரத மகாரிஷி மூலமாகச் சொல்லியனுப்பியபடி தருமபுத்திரன் இராஜசூயயாகத்தைச் செய்து முடித்த செய்தியைக் கூறுகின்ற பாகமென்பது பொருள். ராஜஸூய மென்ற வடமொழிப்பெயர், இராயசூய மென விகாரப்பட்டது: [நன் - பத - உ0, உக.] ராஜசூய மென்ற யாகப்பெயரின் காரணம்;— அரசனுல் சோமலதையைப் பிழிந்து செய்யப்படுவதென்றும், ராஜா என்னும் பெயருள்ள சோமலதை நொருக்கப்படுகிறதென்றும் வடநூல்களிற்காண்க. இது - எல்லாஅரசர்களையும் வென்று அவர்களிடங்கொண்ட பொருளைச் செலவிட்டுச் செய்வதொரு பெருவேள்வி. இராயசூயச்சருக்கமென்ற தொடர் - இரண்டனுருபும்பயனுந் தொக்க தொகை. இராயசூயத்தினது சம்பந்தமான சருக்க மென்று விரிதலால், ஆறும்வேற்றுமைத்தொகையாம். ஸர்க்கம்-வடசொல், சருக்கம்-முடிபு அல்லது படைப்பு என்று பொருள். அது - சங்கேதத்தால், ஒரு பெரிய வகுப்பினுட்பட்ட சிறிய பாகத்தைக் குறிக்கும்,

## கதைத்தொடர்ச்சி.

[பாரதகதை பிரசித்தமானதாதலால், இந்தச்சருக்கத்துக்கு முன்கதைத் தொடர்ச்சி சுருக்கமாகவே எழுதப்படுகிறது.]

சந்திரகுலத்திலே புதன் புரூரவா ஆயு நகுஷன் யயாதி பூரு துஷ்யந்தன் பரதன் ஹஸ்தி குரு முதலிய பலஅரசர்கள் தோன்றியபின் அம்மரபில் உதித்து இப்பரதகண்டத்தில் அஸ்திநபுரியிற் செங்கோல்செலுத்திய சந்தநுவென்னும் அரசனுக்கு முதல்மனைவியாகிய கங்கையின் குமாரன் பீஷ்மனென்பவனும், இரண்டாம்மனைவியாகிய யோஜநகந்தியின் மகன் விசித்திரவீரியனென்பவனும் இருந்தார்கள். [முன்னர்ச் சத்தியவதியென்னும் பெயரோடு இருந்து பராசரமுனிவனோடு சேர்ந்து வியாசமுனிவனைப்பெற்றுப் பின்பு அப்பராசரனருளாற் கன்னிப்பருவமடைந்த கந்தவதியென்னும் மறுபெயருடைய இந்த யோஜநகந்தியினிடம் சந்தநுவுக்குப் பிறந்த முதற்குமாரனான சித்திராங்கதன், அப்பெயருள்ள ஒருகந்தருவனாற் கொல்லப்பட்டு இளமையில் இறந்தான்] முன்னைய விரதத்தின்படி வீடுமன் விசித்திர வீரியனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான்.

விசித்திரவீரியன் மகப்பெறாது இறந்தபின் அவனதுபத்தினிகளுள் அம்பிகையினிடத்துத் திருதராஷ்டிரனும், அம்பாலிகையினிடத்துப் பாண்டுவும் சந்ததிவிருத்தியின் பொருட்டுத் தாய்சொற்கடவாத வியாசபகவானது திருவருளாற் பிறந்தனர். அம்பிகையால் ஏவியனுப்பப்பட்ட தாதிப்பெண்ணினிடத்து வியாசனருளால் அவதரித்த விதுரனென்னுங் குமாரனும் இருந்தான். திருதராட்டிரன் பிறவிக்குருடனாதலால், விதுரனை மந்திரியாகவைத்துக்கொண்டு, பாண்டு, திருதராட்டிரனுக்கு முடிசூட்டித் தானே இராசாங்க காரியம் பார்த்துவந்தான். பாண்டுவுக்கு மனைவியுடன் சேரக்கூடாதென்று சாபம்நேரிட்டதனால், அவனனுமதிப்படி, அவனது மூத்தமனைவியாகிய குந்தி, தனக்கு இளமையில் துருவாசமுனிவன் உபதேசித்திருந்த மந்திரத்தின் மகிமையால் வந்த யமதருமராசனால் யுதிஷ்டிரனையும், வாயுதேவனால் பீமசேனனையும், தேவேந்திரனால் அருச்சுனனையும் பெற்றாள். [முன்பு கன்னிப்பருவத்துச் சூரியனாற் குந்தியிடம் பிறந்தவன், கர்ணன்.] அவளுடைய சக்களத்தியான மாத்திரி, அவளால் அம்மந்திரம் உபதேசிக்கப்பெற்று, அசுவினீதேவர்களால், நகுலன் சகதேவன் என்னும் இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். திருதராட்டிரனுக்குத் துரியோதனன் துச்சாதனன் முதலிய நூறுபிள்ளைகளும், துச்சளையென்னும் ஒருபெண்ணும் காந்தாரியினிடம் பிறந்தார்கள். [பஞ்சபாண்டவர்களுள் தருமன் துரியோதனாதியர் நூற்றுவரினும் மூத்தவனென்றும், வீமன் முதலிய மற்றைநால்வரும் துரியோதனனுக்கு இளையவரென்றும் அறிக.] பாண்டு, சிலகாலத்துக்குப்பின் இறந்துபோனான். அப்பொழுது மாத்திரி சககமனஞ்செய்தாள். [சககமனம் - உடன்கட்டையேறுதல்.] பின்பு பாண்டவரும் துரியோதனாதியரும் கூடி அத்தினாபுரியில் விளையாடுகையில் வீமன் துரியோதனாதியரினும் மிகமேம்பட்டுத் தோன்றினான். அதனால் அவனிடம் அவர்கள் மிக்கபொறாமை கொண்டார்கள்.

அதனாலாகிய அச்சத்தால் துரியோதனன் கர்ணனைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டான். துரியோதனாதியர் வீமனைக் கொல்லும்படி பலவாறு முயற்சிசெய்தும் அவன் தெய்வசங்கல்பத்தால் இறவாமல் ஒவ்வொருவகையால் தப்பிப்பிழைத்தனன். பின்பு வீடுமன் இந்த நூற்றைவர்க்கும் கிருபாசாரியனைக்கொண்டும் துரோணாசாரியனைக்கொண்டும் படைக்கலவித்தை பயிற்றுவித்தான். அதில் துரியோதனாதியரினும் பாண்டவர் தேர்ச்சியடைய, அவர்களுள்ளும் அருச்சுனன் அனைவரினும் சிறப்புற்றுவிளங்கினான். அப்பால் அவரவர்திறத்தை அனைவருங்காணுமாறு துரோணன்கட்டளைப்படி வீடுமன் விதுரன்முதலியோர் முன்னிலையிலே அந்த இராசகுமாரர்கள் செய்த விளையாட்டுப்போரில் அருச்சுனனது திறமை சிறந்திருக்க, அதனைக்கண்டு யாவரும் கொண்டாடியதற்கு மனம்பொறானாய், சபையிலிருந்த கர்ணன் தான் எழுந்துசென்று தனது திறத்தை எல்லாரும் அதிசயிக்கும்படி காட்டி அருச்சுனனைப் போர்க்கு அழைக்க, அருச்சுனன், 'நீயோஎனக்குஎதிர்!' என்றுஅலட்சியமாகப்பேசவே, கர்ணன் 'உன்தலையைக் கொய்வேன்' என்று வீரவாதங் கூறினான். அப்பொழுது, பிறப்பறியாதகர்ணனைக்குறித்துக் கிருபாசாரியன் தேர்ப்பாகன்மகனென்று இழித்துக்கூற, துரியோதனன் அதற்குப்பலவாறு மாறுகூறிக் கர்ணனை அங்கதேசத்தரசனாக முடிசூட்டி உயர்த்தினான். பிறகு துரோணன் தன்மாணாக்கர்களாகிய அந்தக்குருகுலகுமாரனைவரையும்நோக்கி 'எனக்கு முன்பு துரோகஞ்செய்தவனான துருபதனைப் போரில்வென்று கட்டிக்கொணர்தலே எனக்கு நீங்கள் கொடுக்கவேண்டிய குருதட்சிணை' என்று கூற, அங்ஙனமே அவர்கள் சேனைகளுடன் பாஞ்சாலதேசத்துக்குச் சென்று முற்றுகைசெய்து விளைத்த பெரும்போரில், துரியோதனாதியர் நூற்றுவரும் துருபதனால் தோல்வியடைந்து தம்மூர்க்கு மீண்டோட, அருச்சுனன் தன் வல்லமையால் துருபதனைவென்று அவனது வில்லின் நாணிக்கயிறுகொண்டே அவனைத் தேர்க்காலிற் கட்டியகப்படுத்தித் துரோணனெதிரிற் கொணர்ந்து ஒப்பிக்க, துரோணன் அவனைநோக்கிப் பலவாறு பரிகசித்துப் பரிபவப்படுத்தி அவனுடைய இராச்சியத்திற் பாதியைக் கவர்ந்துகொண்டு தனது பெருமிதந்தோன்ற மற்றொருபாதியை அவனுக்கேகொடுத்து அவனைக் கட்டவிழ்த்து உயிரோடு விட்டிட்டான். இப்படி அவமானமடைந்து மனவருத்தத்தோடு ஊர்சேர்ந்த துருபதன், துரோணன்மீது கொண்ட வைரத்தால் அவனைக் கொல்லுதற்கு ஒருமகனையும், அருச்சுனனது திறமையைக் கண்டு வியந்ததனால் அவனுக்கு மணஞ்செய்வித்தற்கு ஒருமகளையும் பெறவிரும்பியவனாய், யாசன் உபயாசன் என்னும் முனிவர்களைக்கொண்டு புத்திரகாமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வேள்விப்பயனால் அவ்வோமத்தீயினின்று ஒரு குமாரனும் ஒருகுமாரியும் தோன்றினர்; அவர்களே திருஷ்டத்யும்நனும், திரௌபதியும். இப்பால், வீடுமன், திருதராட்டிரனோடும் விதுரனோடும் ஆலோசித்து, சகலகுணசம்பந்நனான தருமபுத்திரனுக்கு இளவரசுமுடி சூட்டினான். அதுகண்டு அழுக்காறுமிக்க துரியோதனனுடைய கருத்துக்கு இணங்கிய திருதராட்டிரன், புரோசனனென்னுந் துர்மந்திரியுடன் சதியாலோசனை செய்து, வாரணாவதமென்னும் நகரத்தில் அரக்குமாளிகையொன்று கட்டி

முடித்துப் பாண்டவர்களை அதில்வசிக்கச்செய்து ஓரிரவில் அம்மாளிகையில் தீப்பற்றவைத்து அவர்களை ஒழித்துவிடுவதென்று நிச்சயித்து, அவ்வமைச்சனைக்கொண்டே அந்நகரத்தை விசேஷமாக அலங்கரிப்பித்து, ஒருநாள் தருமபுத்திரனைநோக்கி 'நீ உனது தம்பியர் நால்வருடன் வாரணாவதத்துச் சென்று தனியே வாழ்வாய்' என்று கட்டளையிட்டு, அப்புரோசனனையே துணையாக்கி அவனோடும் அவனுக்கு அடங்கிய பரிவாரத்தோடும் அனுப்ப, பாண்டவரும் குந்தியும் வாரணாவதத்திற் சென்று, தங்கட்கென்று புதிதாகச்செய்யப்பட்ட மாளிகையில் வசித்திருந்தனர். அங்ஙனம் வசிக்கு நாட்களில் பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையின் தன்மையையும், புரோசனனது செய்கைகளையும் உற்று நோக்கிச் சங்கைகொண்டிருக்கையில், விதுரனால் அனுப்பப்பட்ட சிற்பியொருவன் வீமனிடம் வந்து, திருதராட்டிரனது கட்டளையின்படி புரோசனன் வஞ்சனையாக இந்த மாளிகையைக் கட்டும்பொழுது அவனது சூழ்ச்சியை யுணர்ந்த விதுரனுடைய ஏவலால் தான் இம்மாளிகையினுள்ளே ஒருபுறத்தில் நீண்ட சுரங்கவழியொன்றை நெடுந்தூரத்திலுள்ள ஒருவனத்திற் சென்று சேரும்படி எவரும் அறியாமல் அமைத்துள்ள தந்திரத்தை அந்தரங்கமாகத்தெரிவித்து, அவ்வழிக்குத்துவாரம் ஒருதூணின் கீழ் உள்ளதென்பதையும் குறிப்பாகச் சொல்லிச்செல்ல, பின்பு ஒருநாள் இரவில் வீமன் புரோசனனை அம்மாளிகையிலேயே படுக்கச்சொல்லி அவன் நன்றாகத் தூங்கியபின் அவ்வீட்டில் தானே நெருப்புப்பற்ற வைத்துவிட்டுத் தன்னுடன் பிறந்தவர்களையும் தாயாரையும் எடுத்துக்கொண்டு சுரங்கவழியாக ஒருவனத்திற்சேர்ந்தான். துரியோதனன் கட்டளைப்படி பாண்டவர்க்கு விஷங்கலந்த தேனைக்கொடுத்து அவர்களைக்கொல்லவந்த ஐந்துவேடர்களும் அவர்கள்தாயும் அந்நாளில் அவ்வரக்குமாளிகையில் தங்கித் தீப்பட்டு இறந்தனராதலால், பொழுதுவிடிந்தபின் அங்குவந்து பார்த்த ஊராரெல்லாரும், பாண்டவருந்தாயுமே எரிப்பட்டு இறந்தனரென்று இரங்கினார்கள். அவ்வாறே நாடெங்கும் பிரசித்தியாயிற்று. அதற்காக அவ்வுலகம்முழுவதும் வருத்தமடைய துரியோதனாதியர்மாத்திரமே மனமகிழ்ச்சிகொண்டனர்.

பாண்டவரும் குந்தியும் வனஞ்சேர்ந்தவுடனே, மனிதர்களைக்கொன்று கொணரும்படி இடிம்பனென்னும் அரக்கனால் அனுப்பப்பட்டஅவன்தங்கையான இடிம்பியென்னும்அரக்கி, அருகில்வீமனைக்கண்டவளவிலே அவன்மீது மோகங்கொண்டு அவனோடு ஆசைவார்த்தை பேசிக்கொண்டிருக்கு மளவில், அதுகண்டு கோபித்துவந்த இடிம்பன் கடுஞ்சொற்கூறி வீமனுடன் வலியப்போர்தொடங்க, வீமன், தனதுவலிமையால் இடிம்பனைக்கொன்றுதொலைத்தபின், இடிம்பியின்வேண்டுகோளின்படி தாயுந்தமையனும் இட்ட கட்டளையால் அவளை மணஞ்செய்துகொண்டான். பின்பு சாலிகோத்திரமுனிவனத்தில் வசிக்கையில் அவள் வயிற்றில் கடோற்கசனென்ற புதல்வன் தோன்றினான். ஐவரும் குந்தியும் அவனைத் தாயுடனே இடிம்பவனத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு வியாசமுனிவந்து நியமித்தபடி அந்தணவடிவுகொண்டு வேத்திரகீயமென்னும் ஊர்க்குவிருந்தினராய்ச்சென்று அங்கு ஓரந்தணன்மனையிலிருக்கு நாட்களில் ஒருநாள், அவ்வீட்டுப் பார்ப்பனி புலம்பலுற்றாள்: அதற்கு

காரணமென்னவென்று குந்தி விசாரிக்க, அவள் சொல்வாள்: 'இவ்வூர்க்கு அருகிலுள்ள வனத்தில்வசிக்கிற பகனென்னுங் கொடியஅரக்கன் ஒருகாலத்தில் இவ்வூரினுள்வந்து பலரையும் ஒருங்கேகொன்று தின்னத்தொடங்குகையில், இவ்வூரார் அஞ்சி ஆலோசித்து நாங்களே நாளுக்கு ஒரு வீடாக முறைவட்டம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஒருவண்டிச்சோற்றையும் ஓர் ஆளையும் உனக்கு உணவாக இட்டுவருகிறோம்; நீ எங்களை ஒருங்கே கொல்லாதே என்றுகூறி, அவனைச் சிறிதுசாந்தப்படுத்தினர்; அதுமுதல் அவ்வாறே நடந்துவருகிறது. இன்றைக்கு என்வீட்டுமுறை; என்மகனையாவது கணவனையாவது இன்று இழப்பதைநோக்கி இரங்குகிறேன்' என்றுசொன்ன அவ்வீட்டுக்காரி வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே குந்தி 'என்மக்களுவருள் வலியனான இரண்டாமவனை இன்றைப்பலிக்கென்று செலுத்தினால் அவன் அரக்கனைக்கொன்று மீள்வன்' என்றுகூறி அவள்சோகத்தை ஆற்றினாள். அவ்வாறே வண்டிச் சோற்றுடனே வனத்தைநோக்கிப் புறப்பட்ட வீமன் சிறிதுதாமதமாகச்சென்று பகனைக்கண்டு உடனே அச்சோறமுழுதையும் உண்டுவிட, அதுகண்டு பெருங்கோபங்கொண்ட பகன் எதிர்த்துப் போர்தொடங்க, வீமன் மற்போர்செய்து பகனைக்கொன்றொழித்து ஊர்க்கு மீண்டுவர, அனைவரும் அவனைக்கண்டு கொண்டாடினார்கள்.

அரக்குமாளிகையிற் பாண்டவரிறந்தனரென்று கேள்வியுற்றதுருபதன் திரௌபதிக்குச் சுயம்வரங்கோடிக்க, பலதேசத்து அரசர்களும் பாஞ்சால தேசத்து ராஜதானியில் வந்துசேர்ந்தனர். அச்செய்தியையறிந்து செல்லும் வேத்திரகியப் பார்ப்பாரோடு பாண்டவரைவரும் குந்தியும் சென்று வழியில் வியாசமுனியைக் கண்டு வணங்கி அவனருள் பெற்றுத் துருபத நகரஞ் சார்ந்து ஒரு குயவன் வீட்டிற் குந்தி வசிக்கப் பாண்டவர்கள் சுயம்வர சபையைச் சேர்ந்தார்கள். அங்கு வந்து வீற்றிருந்த அரசர்களை நோக்கித் திட்டத்துய்மன் 'இவ்வில்லை வளைத்து நாணேற்றிட்டு அம்புதொடுத்து அதனால் இந்த யந்திரசக்கரத்திலுள்ள குறியை எய்துவீழ்த்தியவனே என் தங்கைக்குக்கணவனாவன்'என்றுகூறினான். அரசர்களனைவரும் அங்ஙனஞ்செய்ய மாட்டாமற் போனபின்பு, அந்தணவடிவத்தோடிருந்த அருச்சுனன் திட்டத்துய்மனைநோக்கி 'அரசரன்றி அந்தணரில் யாரேனும் குறியெய்தால் அவனுக்குப் பாஞ்சாலி மாலைசூட்டுவளோ?' என்றுவினவியதற்கு. அவன் 'சூட்டுவள்' என்றான். உடனே அருச்சுனன் வில்லையெடுத்துக் குறியையெய்தலும், திரௌபதி அவனுக்கு மாலைசூட்டினாள். அதுகண்டு பொறாமைகொண்ட துரியோதனனாது தூண்டுதலால் அரசர்களெல்லாரும் எதிர்த்துப் போர் செய்ய, பாண்டவர் அவர்களைவென்று பாஞ்சாலியோடு குயவன் வீட்டுக்குச் சென்று 'அம்மா! இன்று ஒரு நற்பொருள்பெற்றோம்' என்றுசொல்ல, உள்ளிருந்து அதுகேட்ட குந்தி, அங்கிருந்தபடியே 'அதனை ஐவரும் உண்மின்' என்றுசொல்லி வெளியேவந்து திரௌபதியைக்கண்டு 'ஆ ஆ! என்னினைந்தேன், என்சொன்னேன், என்செய்தேன்!' என்று கலங்கினள். தருமபுத்திரன் தாயே! நினது வாய்மொழி வேதமொழியேயாம்: எங்கள் எண்ணமும் அப்படியே' என்றுசொல்லி, பின்னர்த் துருபதராசன் தங்களைப் பாண்டவர்

களென்று அறிந்து வந்து அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போய் அருச்சுனனுக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் மணஞ்செய்யத் தொடங்கினபோது 'நாங்கள் ஐவரும் இவளை விவாகஞ்செய்துகொள்வோம்'என்றான். அதற்குத்துருபதன் இணங்காதுத் தடுமாற்றமுற்ற சமயத்தில், வியாசமாமுனிவன் எழுந்தருளி, பாஞ்சாலியும் பாண்டவர்களு மாகிய இவர்களுடைய பூர்வஜந்ம விருத்தாந்தத்தை எடுத்துச்சொல்லி விளக்கி 'இவளை இவ்வைவரும் மணப்பது முறை' என்று சொல்லியருளினன். அதுகேட்டுத்தெளிந்த துருபதன், யுதிஷ்டிரன் முதலான ஐவர்க்கும் திரௌபதியை முறையே மணஞ்செய்வித்தான். அச்செய்தி கேள்வியுற்றுத் துரியோதனாதியர் படையெடுத்து வந்து பாண்டவரோடு போர்செய்து மீண்டும் அவரால் வெல்லப்பட்டுத் தோற்றோடினர். அதனையறிந்த திருதராஷ்டிரன் தூதுவிடுத்து அழைக்க, பாண்டவர் அஸ்திநபுரஞ் சேர்ந்தனர்.

திருதராஷ்டிரன் மந்திரிகள் முதலானாரோடு ஆலோசித்துத் தருமபுத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தபின்பு, அப்பெரிய தந்தையின் கட்டளைப்படி பாண்டவர் காண்டவப்பிரத்தமென்னுங் கடுங்காட்டிற்சேர்ந்தனர். அங்குச் சிறந்த நகர்செய்யவிரும்பிக் கண்ணபிரான் இந்திரனோடு விசுவகர்மனை வருவிக்க, அங்ஙனம் வந்த இந்திரனது கட்டளைப்படி அத்தெய்வத்தச்சன் சிறந்ததொரு நகரத்தை நிருமிக்க, அதற்குக் கண்ணன் இந்திரன் பெயரால் இந்திரப்பிரத்தமென்று பெயரிட்டுப் பாண்டவரை அதிற்குடியேற்றியருளிச் சென்றனன். பின்பு அங்கெழுந்தருளிய நாரதமாமுனிவன், தன்னையுபசரித்த பாண்டவர்க்கு, திலோத்தமையை ஒருங்கு விரும்பிய சுந்தோபசுந்தர் தம்மிற்பகைமையுற்று ஒருவராலொருவர் அழிந்த வரலாற்றையெடுத்துக்கூறி, 'நீங்களைவரும் திரௌபதியை ஒருங்கு காமுறுதல் தகுதியன்று; முறையே ஒருவருடத்துக்கு ஒருவராகக் கூடிவாழ்தல் தகுதி. அங்ஙனம் ஒருவரோடு சேர்ந்திருக்கும்போது, மற்றைநால்வர் அவளைக்காணின் தீர்த்தயாத்திரை செய்தல்வேண்டும்' என்று நியமிக்க, அவர்கள் அம்முறைமையை மேற்கொண்டு ஒழுகுவாராயினர்.

இங்ஙனம் நிகழ்கையிலொருநாள் ஓர் அந்தணன் அரண்மனைவாயிலில் வந்து 'எனது பசுக்களை வேடர்கள் கொள்ளைகொண்டார்கள்' என்று முறையிட, அதுகேட்டவுடன் அவர்களைப் பொருதுவென்று நிரைமீட்டுக்கொடுத்தற்பொருட்டு ஆயுதமெடுத்தற்குச்சென்ற அருச்சுனன் அங்குத் தருமனுடன் திரௌபதியைக் கண்டதனால், வேடர்களைவென்று நிரைமீட்டுக் கொடுத்தவுடனே தருமனிடம் விடைபெற்றுத் தீர்த்தயாத்திரை செல்லலானான். அங்ஙனஞ்சென்று கங்கையில் நீராடுகையிற்கண்டு காதலித்த உலூபியென்னும் நாககன்னிகையோடு நாகலோகஞ்சேர்ந்து அவளைமணந்து இராவானென்னும் மகனைப் பெற்றபின்பு, அநேக திவ்விய தலங்களின்வழியாகத் தென்மதுரைசேர்ந்து, சித்திரவாகனபாண்டியன் மகளான சித்திராங்கதையை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, அவளிடம் பிறந்த பப்புருவாகனனென்னுங் குமாரனைப் பாண்டியனது வேண்டுகோளின்படி அவனதுசந்ததிக்காக்வேகொடுத்துவிட்டு, பின்னும் பூப்பிரதக்ஷிணமுறையால் துவாரகைசேர்ந்து, கண்ணபிரா

னது தங்கையான சுபத்திரையைத் தந்திரமாக மணஞ்செய்துகொண்டு கண்ணபிரானுடனே இந்திரப்பிரத்தத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனன். பின்பு சுபத்திரைவயிற்றில் அபிமந்யுவும், திரௌபதிவயிற்றிற் பஞ்சபாண்டவர்க்கு உபபாண்டவரைவரும் பிறந்தார்கள். அவர்களில் அபிமன் சிறந்து விளங்கினன்.

இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சார்ந்ததொரு பூஞ்சோலையிற் கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் உல்லாசமாக வசித்திருக்கையில் ஒருநாள், அக்கினிபகவான் அந்தணவடிவங்கொண்டு வந்து 'எனக்கு மிகப்பசிக்கின்றது: உணவிடுக' என்று வேண்ட, அவ்விருவரும் 'நீவேண்டியபடி உணவிடுவோம்' என்று வாக்குதத்தஞ்செய்ய, உடனே தீக்கடவுள் நிஜரூபங்கொண்டு 'இந்திரனது காவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்க வொண்ணாதபடி நிலவுலகத்திலிருக்கிற காண்டவ வனத்தை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே எனக்கு விருந்திட வேண்டும்' என்ன, அவர்கள் இசைந்து 'நீ இதனைப் புசி' என்றவுடனே, அக்கினிதேவன் அருச்சுனனுக்கு நான்கு வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டிய தேரையும், குரங்குவடிவமெழுதிய துவசத்தையும், காண்டீவமென்னும் வில்லையும், இரண்டு அக்ஷயதூணீரங்களையுங் கொடுத்துக் காண்டவவனத்திற்பற்றியெரிகையில்,அவ்வனத்தினின்று ஓடுகிற பிராணிகளையெல்லாம் அருச்சுனன் அம்பெய்துகொன்று அத்தழலில் விழுத்திவந்தனன். காண்டவவனந் தீப்பற்றியெரிகிறசெய்தியையுணர்ந்த தேவேந்திரன் அத்தீயையவிக்கும்படிபலமேகங்களை யேவ, அம்மேகங்கள் வந்து பொழிந்த சோனைமாரியி லொருதுளியும் தீயின்மேல் விழுந்திடாவண்ணம் அருச்சுனன் சரகூடங்கட்டித் தடுத்துவிட்டான். பின்பு இந்திரன் தேவசேனையுடனே வந்து அருச்சுனனோடு போர்செய்ய, அருச்சுனன் அனைவரையும்வென்று இந்திரனோடு போர்தொடங்குமளவில், ஆகாயவாணிசொன்னதனால் இந்திரன் போரை நிறுத்திச் சென்றனன். அக்கினி அவ்வனம் முழுவதையும் எரித்துத்திருப்தியடைந்து கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை வாழ்த்திச்செல்ல, அவ்விருவரும் இந்திரப்பிரத்தநகரஞ்சேர்ந்தனர். அக்காண்டவத்தில் எரியால்இறவாது தப்பியுய்ந்தவர்தக்ஷகன்மகனான அசுவசேனனும், மந்தபால முனிவனருளால் தோன்றிய நான்கு பறவைக்குஞ்சுகளும், கண்ணபிரானருள்பெற்ற மயனுமேயன்றி வேறில்லை.

[இவ்வரலாறு, கீழ் ஆதிபருவத்திற் ப்ரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது.]

[தெய்வவணக்கம் கிருஷ்ணஸ்துதி.]

க. பாண்டவர்கள் புரிந்ததவப் பயனாகி யவதரித்துப் பகைத்து மேன்மேன், மூண்டவினை முழுவதுவு முனைதோறு முரண்முருக்கி முகில்பு காமற், காண்டவமுங் கனல்வயிற்றுக் கனறணிய நுகருவித்துக் காக்கு மாறே, பூண்டருளெம் பெருமானைப் போற்றுவா ரெழுபிறப்பு மாற்று வாரே.

இது - காப்புச்செய்யுள். இதனால், தாம் பாடத்தொடங்கிய சருக்கம் இடையூறில்லாமல் இனிது முடியும்பொருட்டு உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின்படி

யே கவி கடவுள்வணக்கம் கூறுகிருர். கடவுள்வணக்கம் இரண்டுவகைப்படும்; வழிபடுகடவுள் வணக்க மென்றும், எற்புடைக் கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடு கடவுள்வணக்கமாவது - தாம்தாம் குலதெய்வமாகக்கொண்டு ஆராதிக்கிற கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும், ஜைநர் ஜிநனையும், பௌத்தர் புத்தனையும் வணங்குதல் போல்வன: ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கமாவது - தாம் தாம் செய்யத்தொடங்கிய காரியத்துக்குத் தகுதியுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், பாகவதஞ் சொல்பவர் கண்ணனையும், கந்தபுராண முரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல்போல்வன. ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இவ்வாழ்த்து, தமக்கு வழிபடுகடவுளும் தாம்செய்யத்தொடங்கிய இதிகாசத்துக்கு ஏற்புடைக்கடவுளுமாகிய திருமாலைப்பற்றியதென அறிக. திருமாலின்திருவவதாரமாகிய கண்ணபிரான் இந்நூலுக்கு ஏற்புடைக்கடவுளென்பது, இந்நூலாசிரியர் தற்சிறப்புப்பாயிரத்தில்"முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும், பன்னு மாமொழிப் பாரதப்பெருமையும் பாரேன், மன்னு மாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு, மென்னு மாசையால் யானுமீ தியம்புதற் கிசைந்தேன்" எனக் கூறியதனாற் பெறப்படும். இத்தன்மை, வியாசபாரதத்தின் அநுக்கிரமணிகை யத்தியாயத்திலும் நன்கு விளங்கும்.

ஆயின், இந்நூலின் தொடக்கத்திற் கடவுள்வணக்கங்கூறியது போதாதோ? சருக்கந்தோறும் பெரும்பாலும் தனியே கடவுள்வணக்கங்கூறுவானேனெனின்;—நூல் ஒன்றேயாயினும் சருக்கங்கள் பொருளால் வேறுபடுதலாலும், நூலின்முதலிடைகடைகளிற் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறுதல் மிகவும் மங்கலமாதலாலும், கல்விக்குப்பயன் கடவுளை வணங்குதலே யாதலாலும், இவ்வாறு கூறினரென்க. *

(இதன்பொருள்.) பாண்டவர்கள் புரிந்த தவம் பயன் ஆகி அவதரித்து - பாண்டுமகாராசனது குமாரர்களான ஐவரும் (முற்பிறப்பிற்) செய்த தவத்தினது பயனேயாகி யுதித்து,—பகைத்து மேல் மேல் மூண்ட வினை முழுவதும் - (அப்பஞ்சபாண்டவர்கட்குப் பங்காளிகளான துரியோதனாதியர்கள்) பகைமைகொண்டு மேல்மேலும் முயன்றுசெய்த வஞ்சகச்செயல் முழுவதை

---

* 'அஃதேல், ஒருநூற்கு எடுத்துக்கோடற்கண்ணே வணக்கஞ்சொல்லுதலன்றி அதிகாரந்தோறுஞ் சொல்லியது என்னையோ வெனின்;—நூல் ஒன்றேயெனினும் அதிகாரங்கள் பொருளான் வேறுபடுதலானும், முன்னையொருசாரார் ஒரோவதிகாரத்தை ஒருநூலாக்கிப் பாயிரம் முழுதும் பகர்தலானும், "ஆதியு மந்தமு நடுவு மங்கலம், ஓதிய முறைமையி னுரைப்ப ராயிடின், ஏதமி லிருநிலக் கிழத்தி யின்புற, நீதியம் பனுவல்கள் நிலவு மென்பவே" என்பவாதலானும், 'கற்றதனாற்பயன், குற்றமற்று முற்றுமுணர்ந்த ஒற்றைநற்றவன் பொற்றாளிணைமலர் போற்றல்' என்பதனானும், சொன்னாரெனக் கொள்க' என்பது, நன்னூலின் பழைய உரை.

யும், முனை தோறும் முரண் முருக்கி - (அந்தந்தச்செயல்செய்யும்) இடந்தோறும் வலியழியச்செய்து,—முகில் புகாமல் - (மழைபெய்து தணிக்கவந்த) மேகங்கள் அணுகாதபடி (அம்புதொடுத்து விலக்கி), காண்டவமும் - காண்டவவனத்தையும், கனல் வயிறு கனல் தணிய நுகருவித்து - அக்கினிதேவனுடைய-வயிற்றிலுள்ளபசித்தீ அடங்கும்படி அவனுண்ணச்செய்து, காக்கும் ஆறே பூண்டருள் - (எல்லாவுயிர்களையுங்) காக்கும்வகையையே மேற்கொண்டருளிய, எம்பெருமானை - எமதுதலைவனான கண்ணபிரானை, போற்றுவார்-துதிப்பவர்கள்,—எழு பிறப்பும் மாற்றுவார் - எழுவகைப்பட்ட பிறப்புக்களையும் நீக்குபவராவர்; (என்றவாறு.)...ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

"வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம்" என்றபடி வேண்டியபயன்களை வேண்டியவாறே பெறுவிக்கின்ற தவம்போல, கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்கு வேண்டியபயன்களை வேண்டியவாறேபெறலாம்படி அருள் செய்ததனால், 'பாண்டவர்கள்புரிந்த தவப்பயனாகி அவதரித்து' என்றார். 'தவப்பயன்போன்று அவதரித்து'என்னாது 'தவப்பயனாகிஅவதரித்து'என்று ஒற்றுமைப்படுத்தி உரைத்ததன்நயம் உணரற்பாலது. "பொங்கழற்சிந்தைச் சுயோதனன் கங்கைப்புனல் விளையாட்டிடைப் புதைத்த, வெங்கழுமுனையில் விழாமலோரளியாய் வீமனுக்காருயிரளித்தாய்" என்னும்படி ஒருநாள் துரியோதனன் கங்காநதியின் ஸ்நாநகட்டத்தில் இரும்பினாலும் செம்மரத்தினாலும் கூரியகழுக்களை நீரின்மேல் தோன்றாதபடி உள்நாட்டச்செய்து வீமனை 'நீரில்விளையாடலாம் வா' என்றுசொல்லி வஞ்சனையாக அழைத்துப்போய், 'இங்கிருந்து நீ நீரிற் குதிக்கிறையா, பார்ப்போம்' என்ன, அங்ஙனமே வீமன் குதித்தற்குச் சித்தனாய் நின்றபொழுது, கண்ணன் கருவண்டினுருவங்கொண்டு கழுமுனைதோறும் இருக்க, வீமன் அதனைநோக்கி 'இது என்ன? நீரோட்டத்தில் வண்டுகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனவே' என்று உற்றுப்பார்க்கும்போது, அங்கெல்லாம் வசிகள் நாட்டியிருக்கக்கண்டு தன் சங்கேதத்தின்படி அவை நாட்டியிராத இடம் பார்த்துக் குதித்துக் கரையேறி மீண்டனனென்பது முதலாகப் பற்பலசமயங்களிற் பற்பலவாறு துரியோதனாதியர்கள் பாண்டவர்களை யழித்தற்குச் செய்த வஞ்சனைகட்கெல்லாம் மாறாகக் கண்ணபிரான் ஒவ்வோருபாயஞ்செய்து பாண்டவர்களைப் பாதுகாத்தமைபற்றி, 'பகைத்துமேல்மேல் மூண்டவினைமுழுவதும் முனைதோறும் முரண்முருக்கி' என்றார். இத்தொடரில், அவர்கள் பகைமைகொண்டு மேன்மேற்கோபித்துச்செய்த போர்த்தொழில்களெல்லாவற்றையும் யுத்தகளந்தோறும் வலிமையழித்து என்ற பொருளும் தோன்றும். காண்டவதகனகாலத்தில் இந்திரனேவலாற் பெருமழைபொழிந்து அத்தீயையழிக்கவந்த மேகங்களையெல்லாம் அருச்சுனன் அம்புமழைபொழிந்து துரத்தியோட்டினமையை, கீழ்க் காண்டவதகனச்சருக்கத்தில் "கன்மழைபொழியுங்காளமாமுகிலுங் கடவுளர்த்தூரந்தவன்காதில், வின்மழைபொழியக் கற்களுந் துகளாய் மேனியும்வெளிறி மீண்டனவே" என்றதனாலுணர்க; அதனோடு, அம்மேகங்கள் பொழிந்த மழைநீரில் ஒருதுளியும் தீயின்மேல்

விழாதபடி அவன் அம்புகளை அடர்த்தியாகத்தொடுத்துச் சரகூடங்கட்டித் தடுத்தமையும், 'முகில்புகாமல்' என்ற தொடரில் அமையும். தான்சார்ந்த இடத்தை மிகவருத்துதலாலும், அகப்படும்பொருள்களையெல்லாம் ஜீர்ணிக்கச்செய்யும் ஆற்றலுடைமையாலும், பசி 'வயிற்றுக்கனல்' எனப்பட்டது; வடநூலாரும் 'ஜாடராக்நி' என்பர்: (ஜடரம் - வயிறு.) அருச்சுனன் காண்டவதகனஞ்செய்வித்தது கண்ணபிரானது அநுமதிகொண்டே யாதலால், அதனைக் கண்ணன்மேலேற்றிக் கூறினர். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களில் திருமால் தனக்குச்சிறப்பாகக்கொண்டதொழில் காத்தலாதலால், 'காக்குமாறே பூண்டருள்' எனப்பட்டது. 'எம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது.எழுபுறப்பு-மனிதர், தேவர், மிருகம், பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. எழுவகைப்பட்ட பிறப்புக்களையும் மாற்றுவா ரென்றது; எம்பெருமானருளாற் கருமமனைத்தும் ஒழிய முத்திபெறுவ ரென்றபடி.

பாண்டவர் - பாண்டுபுத்திரர்; வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம்; கள்-விகுதிமேல் விகுதி. தபஸ், பலம் என்ற வடசொற்கள்-தவம், பயம் என விகாரப்பட்டன. பயம் - பயன் என ஈற்றுப்போலி. முழுவதுவும் - குற்றயலுகரம் சிறுபான்மை உயிர்வரக் கெடாமற் பொதுவிதியால் வகரவுடம்படுமெய்பெற்றது. முழுவதும், மூனைதோறும், எழுபிறப்பும் என்ற உம்மைகள் - முற்றுப் பொருளன. காண்டவமும் என்ற உம்மை-இறந்ததுதழுவியஎச்சம். முருக்கி-முருங்கி யென்பதன் பிறவினை; மெலி வலியானது, பிறவினைக்குறி. காக்குமாறே என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை. பெருமான் - பெருமையையுடையவன்; மான் - பெயர்விகுதி. எழுபிறப்பு - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாகக் கொண்டு, (வினைத்தொடர்பினால்) மேன்மேல்வருகிற பிறப்பு எனினுமாம்.

இங்ஙனம் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனசீலனான எம்பெருமான் விஷயமாக வணக்கம் கூறியதனால், கவி தாம் தொடங்கிய காரியம் இடையூறின்றி இனிதுமுடியு மென்பது கருத்து.

இப்பாட்டு-மொழிமாற்று முதலியன இன்மையால், யாற்றுநீர்ப்பொருள் கோள்.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல்நான்குசீரும் காய்ச் சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (க)

[பாண்டவர்கள்முன்னிலையில் மயன் வந்து ஒன்று சொல்லத்தொடங்குதல்.]

உ. வியனும்பர் பலகணமுஞ் சுரபதியுஞ் சென்றெழில்கொள் விசும்பின் மேவ, நயனங்கண் முதலான வைம்புலனு மனமும்போ னகரியெய்திப், பயன்மிஞ்சு தொழிலினராய்ப் பாண்டவருந் திருமாலும் பயிலும் வேலை, மயனென்பான் வாய்புதைத்து வளம்படவந் தொருமாற்றம் விளம்பி னனே.

(இ-ள்.) வியன் உம்பர் பல கணமும் - மேலான பலவகைப்பட்ட தேவர்களின் கூட்டமும், சுரபதியும் - அத்தேவர்கட்கெல்லாம் அரசனான இந்திரனும், சென்று - (அருச்சுனனோடு போர்செய்தலையொழிந்து) போய், எழில் கொள் விசும்பின் மேவ - அழகுகொண்ட சுவர்க்கலோகத்திற் சேர,— பாண்டவரும் - பஞ்சபாண்டவர்களும், திருமாலும் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமான கண்ணபிரானும், நகரி எய்தி - இந்திரப்பிரத்தநகரத்தைச் சேர்ந்து, பயன் மிஞ்சு தொழிலினர் ஆய் - நற்பயன்மிக்க செயல்களையுடையவர்களாய், நயனங்கள் முதல் ஆன ஐம்புலனும் மனமும் போல் பயிலும் வேலை - கண்கள்முதலிய பஞ்சஇந்திரியங்களும் (இவற்றைப் புலன்களிற்செலுத்துகின்ற) மனமும்போல ஒற்றுமைகொண்டு கூடியிருக்குங்காலத்தில்,—மயன் என்பான் - மயனென்கிற அசுரத்தச்சன், வந்து - (அவர்கள் முன்னிலையில்) வந்து, வாய் புதைத்து - (கையினால்) வாயை மூடி நின்று, வளம் - ஒரு மாற்றம் விளம்பினன் - சிறப்பாக ஒருவார்த்தையைச் சொல்லலானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க. எகாரம்-ஈற்றசை.

'வியனும்பர் பலகணமுஞ் சுரபதியுஞ் சென்றெழில்கொள் விசும்பின் மேவ' என்றது, கீழ்ச்சருக்கத்தில், "தன்றுதன்சேனைச்சுரகணஞ்சூழச் சுரபதி துறக்கம் நடைந்தான்" என்றதன் அநுவாதம்; தொடர்ச்சி தோன்றக் கூறியது. ஐம்பொறிகளையும் உரிய புலன்களிற் செலுத்தி ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் மனம்போலப் பஞ்சபாண்டவர்களையும் உரியதொழில்களிற் பிரவேசிக்கும்படி கண்ணபிரான் பிரேரேபித்து அவர்களைக்கொண்டு தொழில் செய்விக்கின்ற தலைமையும் ஒற்றுமையும் தோன்ற, 'ஐம்புலனும் மனமும் போல் பாண்டவருந்திருமாலும்பயிலும்வேலை' என்றார். ஓர்உடலுயிர்க்கே இன்றியமையாதனவான ஆறுகரணங்களையும் இவ்வறுவர்க்கும் உவமை கூறியது, இவ்வறுவரும் ஒருவர்போல் ஒற்றுமைப்படநின்றன ரென்பதை விளக்கும். எல்லாப்பிராணிகளினுள்ளும் அந்தர்யாமியாய் நின்று தொழில் செய்கிற திருமாலுக்கு - அகத்துறுப்பாகிய மனத்தையும், அக்கண்ணபிரான்வழியே யொழுகுகின்றவரும் ஒருவர்க்கொருவர் மாறுபடாதவர்களுமான பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு - புறத்துறுப்பாகிய பஞ்சேந்திரியங்களையும் உவமைகூறியமை ஏற்கும். இரண்டாம்அடியில் 'ஐம்புலனும் மனமும்' என உபமானங்களை நிறுத்தின முறைமைக்கு ஏற்ப, மூன்றாமடியில் 'பாண்டவரும் திருமாலும்' என உபமேயங்களை நிறுத்தியது; முறைநிரல்நிறைப்பொருள்கோள்; [நன்-பொது-கரு.] பொறியை 'புலன்'என்றது, உபசாரவழக்கு. "கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை" "ஸர்வேந்திரியாணும் நயநம் ப்ரதாநம்" என்றபடி, கண் எல்லாஉறுப்புக்களினுள்ளும் சிறத்தலால், அதனைத் தலைமையாகவைத்து 'நயனங்கள்முதலான ஐம்புலன்' என்றார்; என்றது, பஞ்சபாண்டவர்களுள் மூத்தவனும் சிறந்தவனுமான தருமபுத்திரனுக்கு ஐம்பொறிகளுட்சிறந்த கண்ணை உவமைகூறியவாறும்: அன்றி, மெய் வாய் கண்மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளுள் மூன்றாவதாய் சிறப்புப்பெறுகிற கண்ணை யுதிட்டிரன் வீமசேனன் அருச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் என்ற பஞ்ச

பாண்டவருள் மூன்றாமவனாய்ச் சிறக்கிற அருச்சுனனுக்கு உவமை கூறிய தாகவுங் கொள்ளலாம்.

அவர்கள் முயன்றுசெய்யுந் தொழில்கள்யாவும் வீண்படாதுபயன்பெறு தல்பற்றி, 'பயன்மிஞ்சிதொழிலினராய்' என்றார். திருமால்-திருமகள்கொழு நனான விஷ்ணு எனினுமாம். திருமால் இராமனானபொழுது திருமகள் சீதையாகவும், அப்பெருமான் கண்ணனானபோது அப்பிராட்டி ருக்மிணியா கவும், மற்றும் அப்பரமன் வெவ்வேறுவடிவமாகத் திருவவதரித்தசமயத்தில் அத்தேவி வெவ்வேறுவடிவமாகவும் திருவவதரித்தலால், இங்கு 'திரு' என் றது - ருக்மிணிப்பிராட்டியின்மேல் நிற்கும். மால் - பெருமை மாயை அன்பு இவற்றையுடையவன். மயன் - தெய்வத்தச்சரிருவரில் ஒருவன்; மற்றொரு வன் விசுவகர்மா மயன் - அசுரசிற்பியெனப்படுவோன். வாய்புதைத்தல் - வின யக்குறி. தான்பெற்ற உயிருதவிக்கு எதிருதவிசெய்து சிறப்புப்பெறுமாறு, பாண்டவர்கட்குச் சிறந்ததொரு மண்டபத்தைத் தான் நிருமித்துக்கொடுப் பதாகப் பேசுகின்றனனாதலால், 'வளம்பட -ஒருமாற்றம் விளம்பினான்' என்றார்.

வியன் - உரிச்சொல்; வியல் என்ற உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்ததென்றலு மொன்று. உம்பர் என்ற மேலிடத்தின்பெயர் அங்குவசிக்கிற தேவர்கட்கு இடவாகுபெயர், விசும்பு என்ற ஆகாயத்தின்பெயர் - அங்குள்ள சுவர்க்க லோகத்திற்கு இடவாகுபெயரே. கணம் ஸ்தபதி, நியமம், மநஸ் - வட சொற்கள். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்றுதோன்றிய வா ருணியென்னும் சுரையை [மதுவை]ப் பானஞ்செய்தமைபற்றி, தேவர்கட்கு 'சுரர்' என்ற பெயர்; சுரை - கள். திக்பாலகர் ருத்ரர் ஆதித்தர் மருத்துவர் வசுக்கள் முதலிய கணதேவர்களும், வித்தியாதரர் கந்தருவர் கின்னரர் முத லிய தேவகணங்களும் 'உம்பர்பலகணம்' என்றதில் அடங்குதல் காண்க. எழில் - உயர்ச்சியுமாம்; 'இல்'விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்: எழுச்சி யென்ற படி. நகரீ வேலா என்ற வடசொற்கள் - நகரி, வேலை என ஈயீறு இகரமும் ஆவீறு ஐயு மாயின. புலன் - ஈற்றுப்போலி. மிஞ்சு-விஞ்சு என்பதன் மரூஉ; 'மிஞ்சு' என்றும் பாட முண்டு. என்பான் - எனப்படுபவன் : செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை: அகரச்சாரியையும் படுவிகுதியும் தொக் கன என்னலாம். இங்கு 'என்பான்' என்பதை முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுரு பாகவுங் கொள்ளலாம். (உ)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்: மயன்சொன்ன வார்த்தை.]

௩. உம்மாலின் றருவினையே னுயிர்பிழைத்தேனீர் தந்தவுயிர்க்கு
மீண்டார், கைம்மாறுவேறில்லைக் குருகுலம்போலெக்குலமுங்காக்கு
கிற்பீர், தெம்மாறவுலகாளுஞ்செங்கோன்மைக்குருபதிக்குச்சிற்பம்
வல்லோ, ரம்மாவென் றதிசயிப்பவரியமணிமண்டபமொன் றமைக்கின்
றேனே.

(இ - ள்.) குரு குலம் போல் எக்குலமும் காக்குகிற்பீர்-(நீங்கள்பிறந்த) குரு வென்னும் அரசனது குலத்தின் ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாப்பதுபோலவே மற்றுஎல்லாக்குலத்தாரது ஒழுக்கத்தையும் பாதுகாத்து நடக்கின்றவர்களே! அரு வினையேன் - (தீர்த்தற்கு) அரிய தீவினையையுடையேனான நான், இன்று-இன்றையதினத்தில், உம்மால் உயிர்பிழைத்தேன்-உங்கள் கருணையால் இறவாமல் உயிர்கொண்டு உய்ந்தேன் ; நீர் தந்த உயிர்க்கு மீண்டு ஓர் கைம்மாறுவேறு இல்லை-நீங்கள் எனக்கு உயிர்தந்தருளியமையாகிய உபகாரத்திற்கு ஈடாகப் பின்பு நான் செய்யத்தக்கதொரு பிரதியுபகாரம் வேறெதுவுமில்லை ; தெவ் மாற-பகைவர்கள் இலராக, உலகு ஆளும்-பூலோகத்தை அரசாளுகிற, செங்கோன்மை-நீதிதவறாத அரசாட்சி முறைமையையுடைய, குருபதிக்கு - குருகுலத்தார்க்குத்தலைவனான யுதிட்டிராசனுக்காக, சிற்பம் வல்லோர் அம்மா என்று அதிசயிப்ப - சிற்பசாஸ்திரங்களில் தேர்ந்த தபதிகள் அம்மா ! என்றசொல்லி ஆச்சரியமடையும்படி, அரிய மணி மண்டபம் ஒன்று அமைக்கின்றேன்-அருமையான இரத்தினகசிதமாகிய மண்டபமொன்றைச் செய்துதருகிறேன் ; (எ-று.)—ஏ - ஈற்றசை ; தேற்றமுமாம்.

'குருகுலம்போல் எக்குலமும் - காக்குகிற்பீர்' என்றது, பாண்டவரை நோக்கிய விளி ; இத்தொடரை "தன்னுயிராமென வுலகிற் றங்கிய, மன்னுயிரனைத்தையும் புரக்கு மாட்சியான்" என்றாற் போலக் கொள்க. கண்ணபிரான் குருகுலத்திற்பிறந்தவர்களான பாண்டவர்கட்குச் சகாயனாய் நின்று அக்குலத்தின் ஒழுக்கத்தையும் மற்றும் உலகத்தாரது நல்லொழுக்கங்களையும் ஓம்புதலால், இவ்விளி கண்ணபிரானுக்கும் ஏற்கும். காண்டவவனம் முழுவதும் தீப்பட்டு எரிகையில் கொடியதீயிலகப்பட்ட மயன் தக்ஷகனது மாளிகையினின்று ஓடி 'அருச்சுனா! அபயம்' என்று அபயம் வேண்டி அரற்ற, அருச்சுனன் அபயங்கொடுக்க, அம்மயனைக் கொல்லும்படி கோபத்தாற் கண் சிவந்து சக்கராயுதத்தையெடுத்த கிருஷ்ணனும் அருச்சுனன் அபயங்கொடுத்ததைக் கண்டு தானும் அவன்பக்கல் கருணைசெய்ய, கிருஷ்ணார்ச்சுனரது நோக்கத்தைக் கண்டு அக்கினியும் மயனைத்தகித்திலனாமைபற்றி, 'உம்மால் இன்று அருவினையேன் உயிர்பிழைத்தேன்' என்றான் ; அவ்வரலாற்றை, ஈழ்ச்சருக்கத்தில் "மாசுணத்தரசன் மந்திரமமைத்த வனத்திடை யிருந்த மாமயனை, ஆசுசுக்கனி சென் றடர்த்தலும் வெருவி யருச்சுனா வபயமென் றாற்றத், தேசுடைத் திகிரிச் செங்கண்மால் கருணைசெய்தனன் தீவினையுறினும், பேசுதற்கரிய பெரியவர் நினைக்கின் யார்கொலோ பிழைத்திடாதவரே" என்றதனா லுணர்க. கிருஷ்ணார்ச்சுனர் செய்த உதவியை, ஐம்புலனும் மனமும்போ லுள்ள ஒற்றுமைநயம்பற்றிப் பிறர்மேலும் ஏற்றி, 'உம்மால் உயிர் பிழைத்தேன்' என்றும் ; தீயினாற் பெரியதோர் ஆபத்தை யுற்றனனாதலால், அதனை அடைதற்குஏற்ற பிராரப்தகருமத்தை யுடையேனென்பான், 'அருவினையேன்' என்றும் ; அந்த ஆபத்காலத்தில் அவர்கள் உயிர்காத்து உதவாவிடின் உயிரிழத்தல் தப்பாதென்பது தோன்ற, 'நீர்தந்த உயிருக்கு' என்றும் ; உயிர்க்குச்சமானமான அரியபொருள் உலகத்தில் வேறெதுவுமில்லையாதல்பற்றி, 'உயிர்க்கு மீண்டோர் கைம்மாறு வேறில்லை' என்றும்; அவ்

னம் செய்யாமற்செய்த உதவியும் காலத்தினுற்செய்த உதவியும் பயன் தூக்காதுசெய்த உதவியு மானதற்கு ஏற்றதொரு கைம்மாறு இல்லையாயினும், எனது செய்ந்நன்றியறிவுகாரணமாக என்னாலியன்றதைக் கடமையாகச்செய்வே னென்பான், 'அரியமணிமண்டபமொன்று அமைக்கின்றேன்' என்றுங் கூறினான்.

உயர்குலத்திற்பிறந்து வீரத்திலும் நீதியிலும் சிறந்த அரசனென்பது 'தெம்மாற உலகாளுஞ் செங்கோன்மைக்குருபதி' என்ற தொடரினாற் போதரும். தருமபுத்திரனுக்கு 'அஜாதசத்ரு' என்று வடமொழியில் ஒருபெயருள்ளதனால், அப்பெயரின் பொருளமைய 'தெம்மாறவுலகாளுங் குருபதி, என்றார்; (அப்பெயரின் பொருள், பகைவர்களுண்டாகப் பெறாதவ னென்பது.) யான் அமைத்துத்தருவது எளிதென்று கருதி வேண்டாவென்று மறுமற் சிறப்பாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தகு மென்பான், 'சிற்பம்வல்லோர் அம்மா வென்று அதிசயிப்ப அரியமணிமண்டபமொன்று அமைக்கின்றேன்' என்றான். செம்கோல் - கோணலில்லாதகோல்: அதுபோலப் பக்ஷபாதமாக ஒருபக்கத்திற்கோணுதலின்றி நேர்மையுடைய அரசாட்சிக்கு வழங்கும்; உவமையாகு பெயர்: அரசாட்சியை வடநூலாரும் 'தண்டம்' என்பர்; மை - பகுதிப் பொருள்விகுதி. தெவ் - பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்: "தெவ்வுப் பகையாகும்" என்பது தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற் சூத்திரம். இப்பெயருரிச்சொல் - பண்பாகுபெயராய், பகைவரை யுணர்த்தும். தெவ்+மாற=தெம்மாற: "தெவ்வென்மொழியே தொழிற்பெயரற்றே, மவ்வரின் வஃகான் மவ்வுமாகும்" என்னுஞ் சூத்திர விதி.

இன்று - இகரச்சுட்டடியாப்பிறந்து காலப்பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். ஓர்கைம்மாறு - ஒன்றாகிய கைம்மாறு எனப் பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாகக்கொண்டு, ஆராய்ந்து கருதப்படுகிற எதிருதவி யென்று கொள்ளினுமாம்: ஓர்தல் - ஆய்ந்துதெளிதல். குருகுலம், குருபதி - வடமொழித்தொடர்கள்; நிலைமொழி உயர்திணைப்பெய ராதலால், அதன்முன் வருமொழிமுதல் வலி இயல்பாயிற்று. குரு என்பவன் - சந்திரகுலத்துப் பிரசித்தி பெற்ற ஓரரசன்; அவனால் அக்குலம் குருகுலமென்றும், அந்நாடு குருக்ஷேத்திர மென்றும், அக்குலத்தவர் கௌரவரென்றும் பெயர்பெறுதல் காண்க. காக்குகிற்பீர் - காக்குகிற்பார் என்பதன் ஈற்றயல் திரிந்த விளி; லோகம், சில்பம் என்ற வடமொழிகள் - உலகு, சிற்பம் என்று விகாரப்பட்டன. மணிமண்டபம் - வடமொழித்தொடர். அம்மா - வியப்புக்குறிப்பிடைச்சொல். (ரு)

௬. மேனாளிவ்வுலகாண்டவிடபருவனசுரகுலவேந்தர்வேந்தன்
றானாண்மையுடன்பொருதுதரியலரைத்திறைகொணர்ந்ததாராபந்தி
போனாளுமொளிவீசும்பலமணிகள்விந்துவெனும்பொய்கைதன்னி
லானுமற்கிடப்பனவுண்டவையிதற்கேயுபகரணமாகுமென்றான்.

(இ - ள்.) மேல் நாள் - முன் ஒருகாலத்தில், இ உலகு ஆண்ட - இந்த நிலவுலகத்தை அரசாண்ட, அசுரகுலம் வேந்தர் வேந்தன் - அசுரர்குலத்

துத்தோன்றிய அரசர்கட்கு அரசனான, விடபருவன் - வ்ருஷபர்வா என்னும் பெயருள்ள அசுரசிரேஷ்டன், தான் --, ஆண்மையுடன் பொருது — பராக்கிரமத்துடனே போர்செய்து, தரியலரை திறை கொணர்ந்த - பகைவர்களை வென்று அவர்களிடத்தினின்று அரசிறையாகப்பெற்றுக் கொண்டுவந்த, தாராபந்தி போல் நாளும் ஒளி வீசும் - நக்ஷத்திரவரிசைகள்போல எப்பொழுதும் ஒளியைவீசுகிற, பல மணிகள் - பலவகையிரத்தினங்கள், விந்து எனும் பொய்கை தன்னில் ஆனாமல் கிடப்பன - பிந்து வென்னும் பெயருள்ள சரசில் நீங்காதவையாய்க் கிடப்பவை, உண்டு—; அவை - அந்த இரத்தினங்கள், இதற்கே உபகரணம் ஆகும் - இந்தமண்டபமமைத்தற்கே உரிய சாதனமாகும், என்றான் - என்று (மயன்) கூறினான்; (எ - று.)

வ்ருஷபர்வா, அஸுரகுலம், தாராபங்க்தி, மணி, பிந்து, உபகரணம்- வடசொற்கள். அசுர ரென்ற சொல் சுரரெனப்படுகிற தேவர்கட்கு எதிரானவ ரென்றும், (பாற்கடலினின்று தோன்றிய வாருணியென்னுஞ்) சுரையைப் பானஞ்செய்யாதவ ரென்றும், பகைவருயிரைக் கவர்பவ ரென்றும் காரணப்பொருள்படும்; (அசு - உயிர்.) வேந்தர்வேந்தன் - ராஜராஜன். ஆண்மை - ஆண்தன்மை, பௌருஷம். ஆண்மையுடன் என்றவிடத்து, உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில்வரும் 'உடன்' என்ற மூன்றாம் வேற்றுமைச்சொல்லுருபு - அடைமொழிப்பொருளில் வந்தது; ஆண்மையுடையவனாய் என்றபடி; ஆண்மையினால் என்று பொருள்கொண்டு, 'உடன்' என்ற மூன்றனுருபு கருவிப்பொருளில் வந்ததெனினுமாம். பொருது, பொரு - பகுதி. தரியலர் - (ஆக்கத்தைப்) பொறாதவர்: எனவே பகைவராயிற்று, எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர்; தரி - பகுதி, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை, அர் - விகுதி. 'தரியலரை' என்றவிடத்து இரண்டனுருபு - தரியலரினின்று என்று ஐந்தனுருபின் பொருள்படுதலால், உருபுமயக்கம். திறையாவது - வென்ற அரசர்க்குக் கீழமைந்த அரசர் கொடுக்கும் பொருள்; வென்றவரசர் தோற்றவரசர்களிடத்தினின்று வலியக்கவர்வனவும், திறையெனப்படும். கொணர்ந்த, கொணா - பகுதி; அது, குறுக்கலும் விரித்தலு மாகிய விகாரங்களைப் பெற்று, கொணர்என நின்றது. கொணர்ந்தமணிகள், வீசும்மணிகள் என்று தனித்தனி இயையும். பலநிறமாய் விளங்கும் பலசாதிமணிகட்கு, பலநிறமாய் விளங்கும் பலவகை நக்ஷத்திரங்களின் நிரையை உவமைகூறினார். நாளும் என்றவிடத்து, உம்மை - தொறுப்பொருளது. விந்து வெனும் பொய்கை - பிந்துஸரஸ்; இது - கைலாசகிரியின் வடக்கில் மைநாகபர்வதத்தைச் சார்ந்த இரணியசிங்க மென்னுங் குன்றிலுள்ளது. பொய்கை - மானிடராக்காத நீர்நிலை. தன்-சாரியை. கிடப்பன - பெயர். நாளும் ஒளிவீசும் - பகலிலும் இரவிலும் வேறுபாடின்றிப் பிரகாசிக்கு மென்றபடி. 'புதுமணிகள்' என்றும் பாட முண்டு. (௪)

[மிகப்பலஏவலாளர்கள் இரத்தினங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவருதல்.]

௫. என்பதன்முன்முப்பதின்மேலிரட்டிகொ ணூறாயிரவரெடுத்தபாரம்
வன்புடனே தரித்துவரையசைந்தா லுமசையாதவயிரத்தோளா

ரன்புமிகும்விழிகருணையறன்புதல்வனேவலினலசுரத்தச்சன்[தார்.
றன்பணியீதெனப்பணிப்பவொருநொடியிற்கொடுவந்தார்தளர்விலா

(இ - ள்.) என்பதன்முன் - என்று (மயன்) சொன்னதற்கு முன்னே [சொன்னவுடனே யென்றபடி],—அன்பு மிகும் விழி கருணை அறன்புதல்வன் ஏவலினல் - அன்புநிறைந்த கண்ணருளையுடைய தருமபுத்திரனது ஆஜ்ஞையைக்கொண்டு,—அசுரத்தச்சன் தன்பணி ஈது என பணிப்ப - அசுர சிற்பியான மயன் தனது காரியம் இதுவென்று கட்டளையிட, வரை அசைந்தாலும் அசையாத வயிரம் தோளார் - மலைநெகிழ்ந்தாலும் நெகிழாத மிக்க உறுதியுள்ள தோள்களையுடையவர்களும், தளர்வு இலாதார் - (தொழில்செய்தலில்) தளர்ச்சியில்லாதவர்களுமான, முப்பதின்மேல் இரட்டி கொள் நூறு ஆயிரவர் - அறுபதுலக்ஷம்பேர், எடுத்த பாரம் வன்புடனே தரித்து-தாம்தாம் எடுத்த (நவரத்தினங்களாகிய) பெரும்பாரச்சுமைகளை வலிமையோடு தாங்கி, ஒரு நொடியில் கொடு வந்தார் - ஒருமாத்திரைப்பொழுதிலே கொண்டுவந்து சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

'என்பதன்முன் அறன்புதல்வனேவலினல்' என்று காரியத்தை முன்னும் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறியது, மிகையுயர்வு நவிற்சியணி; இது, காரியவிரைவைச் சொல்வது. முப்பதின்மேலிரட்டி-முப்பதை இரண்டினுற்பெருக்கிய தொகை; எனவே, அறுபதாயிற்று. முப்பதுக்குமேல் இரண்டுகூடிய தென்று கொண்டால், முப்பத்திரண்டு என்றாகும். இரண்டு என்ற மென்றொடர் வன்றொடராய் இகரச்சாரியைபெற்று 'இரட்டி' என நின்றது. பாரம், கருணை, தக்ஷன் - வடசொற்கள். வரைஎன்ற கணுவின்பெயர் - அதனையுடைய மூங்கில் விளையும் மலைக்கு இருமடியாகு பெயர். பிறர்மேற் கண்சென்றவிடத்து அருள்நிகழ்வதனாலும், மனத்துநிகழும் கருணையின் குறிப்புக் கண்ணின் உவந்தநோக்கத்திற் புலனாதலாலும், 'விழிக்கருணை' எனப்பட்டது. நொடி - இயல்பில் ஒருமுறை கைந்நொடித்தற்கு வேண்டும் பொழுது. கொடு-கொண்டு என்பதன் விகாரம். ஈது-இது என்பதன் சுட்டு நீண்டது. 'எடுத்தபாரம் வன்புடனே தரித்து' என்றது, அவர்களெடுத்த இரத்தினபாரத்தின் மிகுதியை யுணர்த்தும். (௬)

[மயன் மண்டபங்கட்டத்தொடங்குதல்.]

௭. மீதடுக்கிப்பசும்பொன்னாற்சுவர்செய்துமரகதத்தூண்வீதி
போக்கி,யோதிடத்திற்சுருங்காமற்செழுந்துகிருத்திரம்பரப்பியுலகோ
ரேமு, மாதிடத்தான்வைததற்குவாய்க்குமதோவிதுவென்னவரம்பில்
கேள்விச, சோதிடத்தோர்நாளுரைப்பச்சுதன்மையினுமுதன்மைபெ
றத்தொடங்கினனே.

(இ-ள்.) வரம்பு இல் கேள்வி - எல்லையில்லாத நூற்கேள்வியையுடைய, சோதிடத்தோர் - ஜ்யோதிஷநூல்வல்லவர், நாள் உரைப்ப - சுபதினத்தை நிச்சயித்துச் சொல்ல, (அந்நாளிற் சுபமுகூர்த்தத்திலே),—மீது அடுக்கி

பசும்பொன்னால் சுவர் செய்து - பசியபொன்னினாலாகிய கற்களை ஒன்றன் மேலொன்றாக அடுக்கி அப்பொன்னினாலேயே சுவர்களை யெழுப்பி, மரகதம் தூண் வீதி போக்கி - மரகதமென்னும் பச்சையிரத்தினத்தாலாகிய தூண்களை ஒழுக்குபட நிறுத்தி, ஓது இடத்தில் சுருங்காமல் - (சிற்பநூல்) கூறிய இடத்தினளவிற் சுருங்காதவண்ணமாய், செழுந் துகிர் உத்திரம் பரப்பி - செழிப்பான பவழத்தினாலாகிய உத்திரத் துண்டுகளை மேலே பரப்பி, உலகு ஓர் எழும் மாது இடத்தான் வைகுதற்கு வாய்க்குமதோ இது என்ன - (இம்மண்டபம்) அழகியபெண்ணான அம்பிகையைத் தனது இடப் பக்கத்திலுடையவனாகிய சிவபிரான் வீற்றிருத்தற்குத் தக்கவாறு அமைக்கப் படுகிறதோ வென்று எழுலகத்துச்சனங்களும் வியந்துகூறும்படி, சுதன்மையினும் முதன்மை பெற - சுதர்மையென்கிற தேவேந்திரசபா மண்டபத்தினும் சிறப்புப்பெறுமாறு, தொடங்கினான் - ஒருசபாமண்டபத்தைச் செய்யத் தொடங்கினான், (மயன்); (எ-று.)

மரகதம் - எழுத்துநிலைமாறுதலாய், மரதகம் எனவும் வழங்கும்; வடசொல். ஸ்தூணா, வீதீ, ஜ்யோதிஷம் - ஸுதர்மா என்ற வடசொற்கள்விகாரப்பட்டன. ஜ்யோதிஷம் - சூரியன்முதலிய சுடர்களின் சஞ்சாரத்தைக் கொண்டு பயனுரைக்கும் நூல். ஸுதர்மா என்ற தேவசபையின் பெயர்-நல்ல தருமங்கள் தன்னிடத்து நிகழப்பெறுவதென்று பொருள்படும். உத்திரம்=உத்தரம். உலகுஓரேழ் என்றது - மேலேழுலகங்களெனக்கொண்டு, அவற்றில் முதலதான பூலோகமென்றதில் அதன்கீழுள்ள எழுலகங்களும் அடங்குமென்பர். அன்றி, இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியால், மேலுலகங்களேழும் கீழுலகங்களேழு மென இருவகையும் ஒருங்குகொள்ளினும் அமையும். மேலேழுலகங்களாவன:—பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் மகர்லோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்பன. கீழேழுலகங்களாவன:—அதலம் விதலம் சுதலம் தராதலம் ரசாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்பன. ஜம்பூ பிலக்ஷம் குசம் கிரௌஞ்சம் காகம் சால்மலி புஷ்கரம் என்ற எழுதீவுகளாகவுள்ள பூமிமுழுவதும் என்றலுமொன்று; இவ்வுரைக்கு 'உலகு' என்றது, உலகத்தின் ஒருபகுதியை யுணர்த்தியதெனக் கொள்ள வேண்டும்: "மாயோன்மேய காடுறை யுலகமும்" என்ற தொல்காப்பியத்தில் 'உலகம்' என்பதுபோல. இங்கு 'உலகு' என்றது - உலகத்துவாழுஞ் சனங்களை யுணர்த்திற்று. உலகோரேழும் என்ன என்று இயையும். 'உலகமேழும்' என்றும் பாடமுண்டு. மாது - விரும்பப்படும் அழகுடைய பெண். உலகுஓரேழும் மாநிடத்தான்வைகுதற்கு வாய்க்குமதோ இது என்ன - சிவபிரான்வீற்றிருத்தற்கு இதுகிடைக்குமோ வென்று உலகத்தாரனைவரும் விரும்பும்படி யென்று உரைப்பாரு முளர். மா திடத்தான் என்று பதம் பிரித்து, மிக்கஉறுதியையுடையவனான நமது அரசன் வீற்றிருத்தற்குவாய்ப்பதோ இது வென்று நிலவுலகத்துச்சனங்களெல்லாம் கொண்டாட என்று உரைத்தலுமாம்; இவ்வுரையில், த்ருடம்என்ற வடசொல் திடமென்று விகாரப்பட்டதென்க: அது-நெஞ்சுறுதி, சொல்லுறுதி, உடல்வலிமை, ஒழுக்கநிலைகுலையாமை என்பவற்றைக் குறிக்கும். கேள்வியாவது - கேட்கப்

படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார்கூறக் கேட்டல்; 'வி' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். கற்றவழி அதனாலான அறிவை வலியுறுத்தலும் கல்லாத வழியும் அவ்வறிவை உண்டாக்குதலுமாகிய சிறப்பையுடைமையால், கேள்வி முக்கியமாக எடுத்துக்கூறப்பட்டது; "கற்றிலனாயினுங் கேட்க வஃதொரு வற், கொற்கத்தி னூற்றாந் துணை" என்ற திருக்குறளினாலும் கேள்வியின் பயனை யுணர்க. முதன்மை - தலைமை. வாய்க்குமதோ என்பதில், 'அது' என்பது - அசை.

மாது இடத்தான் - அம்பிகைக்குத் தனது திருமேனியில் இடப்பகுதியைக்கொடுத்து அப்பகுதி பெண்வடிவமும் வலப்பகுதி தனது ஆண்வடிவமுமாகக் கலந்துநின்ற அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாகிய சிவபிரான். மாதிடத்தான்என்பதிற் பொதிந்த கதை:—முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிலே சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்தபொழுது, பிருங்கியென்னும் மகாமுனி பரமசிவனைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய விரும்பி ஒருவண்டுவடிவமெடுத்து அவ்வாசனத்தை இடையிலே துளைத்துக் கொண்டு அதன்வழியாய் நுழைந்துசென்று அம்பிகையைவிட்டுச் சிவபிரானைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அதுகண்ட பார்வதீதேவி தன்பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யாமைக்கு ஏதுஎன்ன?' என்றுவினவ, ருத்திரமூர்த்தி 'இம்மை மறுமைகளில் இஷ்டசித்திபெற விரும்புபவர் உன்னையும் முத்திபெறவிரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்: இது நூற்றுணிபு' என்றுசொல்ல, அதுகேட்ட தேவி 'இறைவன் வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியேயிருந்ததனாலன்றோ எனக்கு இவ்விழிவு நேர்ந்தது' என்று இரங்கி, தான் சிவபிரானைவிட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி புண்ணியக்ஷேத்திரமான கேதாரத்திற் சென்று தவம்புரிந்து வரம்பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே வாமபாகத்தைத் தனக்குஇடமாக அடைந்துஅவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டுநின்றன ளென்பதாம். (௬)

[மயன், மண்டபம்கட்டிமுடித்து வீமனுக்குக் கதாயுதத்தையும், அருச்சுனனுக்குச் சங்கத்தையும் கொடுத்தல்.]

௭. மனத்தாலுந்திருத்தகுநூல்வரம்பாலு முரம் பயில்தோள்வலியினாலு, மினத்தாலுந்தெரிந்து தனதெண்ணியவெண்ணினுக் கேற்ப வெண்ணில்கோடி, தினத்தாலுஞ்செயற்கரிய செழுமணிமண்டபமீரேழ் திங்கட்செய்தான், றனத்தான்மிஞ்சியதருமன் றம்பியர்க்குத் தண்டுடன் வெண்சங்குமீந்தான்.

(இ - ள்.) (மயன்),—மனத்தாலும் - தனதுமனத்தின் கற்பனாசக்தியினாலும், திரு தகு நூல் வரம்பாலும் - மேன்மையமைந்த சிற்பசாஸ்திர பிரமாணத்தைக்கொண்டும், உரம் பயில் தோள் வலியினாலும் - திண்மைமிகுந்த தனது கைகளின் திறமையினாலும், இனத்தாலும் - தனது பரிவாரமாகவுள்ள சிற்பிவர்க்கத்தாரைக்கொண்டும், தெரிந்து தனது எண்ணிய எண்ணினுக்கு ஏற்ப - ஆலோசித்துத் தான்நிச்சயித்த மனோநிச்சயத்திற்கு இசைய

எண் இல் கோடிதினத்தாலும் செயற்கு அரிய செழு மணி மண்டபம் ஈரேழ் திங்கள் செய்தான் - அளவிறந்த கோடிக்கணக்கான நாள்களிலும் (பிறரால்) செய்துமுடித்தற்கு அருமையான சிறந்த இரத்தின மண்டபத்தைப் பதினான்குமாதத்திற்செய்து முடித்தான்; (அதுவன்றி), தனத்தால் மிஞ்சிய தருமன் தம்பியர்க்கு - செல்வத்தால்மிக்க தருமபுத்திரனுடைய தம்பியராகிய வீமசேனனுக்கும் அருச்சுனனுக்கும், தண்டுடன் வெள் சங்கும் ஈந்தான் - கதாயுதத்தையும் வெண்ணிறமான சங்கையும் முறையே கொடுத்தான்; எ-று.

சத்துருகாதினியென்னும் பெயருள்ள உக்கிரமான பெரிய வலிய கதாயுதமும், தனதுஒலியினாற் பிராணிகளை நடுங்கச்செய்வதும் தேவதத்தமென்னும் பெயருள்ளதும் வருணனுடையது மான பெரிய சிறந்த சங்கமும் விருஷபருவா என்ற அசுரராசனால் பகைவர்களைப் போரிலழித்தபின்பு பிந்துசரசில் வைக்கப்பட்டன வென்றும், அவற்றை மயன் அங்குள்ள இரத்தினப் பொதியை யெடுத்துக்கொண்டு வந்தபோது உடன் எடுத்துக்கொண்டு வந்து வீமார்ச்சுனர்க்குக் கொடுத்தன னென்றும் வியாசபாரதத்தா லறிக. தோள் - கை; "தோளாற்றோர் தெய்வந் துணையாய்த் துயர்தீர்த்தவாறும்" என்ற சிந்தாமணியிற் போல. தினத்தால் என்றவிடத்து, 'ஆல்' என்ற மூன்றனுருபு - ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம்; "காலத்தினாற் செய்த நன்றி" என்ற திருக்குறளிற் போல. தினத்தாலும் - தினஞ்சென்றாலும் என்றபடி. ஈரேழ் - பண்புத்தொகை. திங்கள் என்ற சந்திரனதுபெயர், இலக்கணையாய், மாசத்தைக் குறித்தது: அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாச மெனக்கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தால் மாசத்தை வரையறுத்தல், சாந்திரமானபக்ஷரீதி. மிஞ்சிய - விஞ்சிய என்பதன் மரூஉ. தருமத்தினின்று தவறினவர்கட்குத் தக்கதண்டனைசெய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்கு 'தருமன்' என்று பெயர். 'தந்தையே மைந்தனாகிறான்' என்னும் நூல்வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரனை 'தருமன்' என்றது. நாமைகதேசோநாமக்ரஹணத்தால் [ஒருபெயரின் ஒருபகுப்பைக்கொண்டு அப்பெயர் முழுவதையுங் குறிப்பதொரு வழக்கினால்] தருமபுத்திரனென்ற பெயரைத் தருமனென்று குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். திநம், நகம், தர்மன், தண்டம், சங்கம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. 'நூன் மரபாலும்' என்றும், 'விஞ்சிய' என்றும், 'சங்குமீந்தே' என்றும் பாடமுண்டு. கோடி - நூறுலக்ஷம். (எ)

[தருமபுத்திரன் அந்தமண்டபத்திற் பிரவேசஞ்செய்தல்.]

அ. அந்தபதிதன்குறிப்பாலமைத்த பெருமண்டபத்தினளவுநீளம், வித்தரமோடுயர்ச்சியெனும் வனப்பனைத்துங்கண்டோர்கள் வியந்துகூறக், கொத்தலர்தார்மணிமுரசக்கொடியுயர்த்தோன் கனற்பிறந்தகொடியுந்தானு, மெத்தமருமனமகிழக்குடிபுகுந்தா னிறைஞ்சலருக்கிடியேறன்னான்.

(இ - ள்.) அ தபதி - (மயனென்கிற) அந்த அசுரசிற்பி, தன் குறிப்பால் - தனது மனச்சங்கற்பத்தினால், அமைத்த - நிருமித்த, பெரு மண்டபத்

தின் - பெரிய அந்த மண்டபத்தினது, நீளம் வித்தரமோடு உயர்ச்சி எனும் அளவு வனப்பு அனைத்தும் - நீளமும் அகலமும் உயரமும் என்று சொல்லப் படுகிற அளவுகளின் வரையறையும் அழகும் ஆகிய எல்லாவற்றையும், கண்டோர்கள் வியந்து கூற - பார்த்தவர்களெல்லாரும் அதிசயித்துச்சொல்ல,— இறைஞ்சலருக்கு இடி ஏறு அன்னான் - பகைவர்கட்குப் பேரிடிபோன்றவனான, கொத்து அலர் தார் மணி முரசம் கொடி உயர்த்தோன் - பூங்கொத்து மலரப்பெற்ற மாலையைத் தரித்தவனும் அழகிய முரசவாத்தியத்தின் வடிவத்தை யெழுதிய துவசத்தை உயரநிறுத்தியவனுமாகிய தருமபுத்திரன், கனல்பிறந்த கொடியும் தானும் - யாகாக்கினியில் தோன்றிய பூங்கொடி போன்ற திரௌபதியும் தானுமாக, எ தமரும் மனம் மகிழ குடிபுகுந்தான் - எல்லாச் சுற்றத்தார்களும் மனமகிழ (அம்மண்டபத்திற்) பிரவேசஞ்செய்தான்; (எ - று.)

ஸ்தபதி, விஸ்தரம், முரஜம் - வடசொற்கள். அம்மண்டபத்தின் நீளம் அகலம் உயரம் என்ற அளவுகளின் அமைப்பும் விசித்திரவேலைப்பாடும் காண்பவரெல்லாம் ஆச்சரியப்பட்டுப் புகழ்ந்துபேசும்படி யிருந்தன வென்க. நீளம், உயர்ச்சி - தொழிற்பெயர்கள்; அம்,சி-முறையே விகுதிகள். அனைத்து என்பதிற் பகுதியான அனைஎன்பது - அத்தனை யென்பதன் மரூஉ. தருமன் தனதுவெற்றிக்கு அறிகுறியாக முரசவடிவத்தைக் கொடியிற்கொண்டவனென்க 'உயர்த்தோன்' என்ற சொல் - உயரநாட்டியவனென்ற பொருளோடு, மற்றை யெல்லாவரசர்களுடைய கொடிகளினுஞ் சிறக்கும்படி நிலைநிறுத்தினவ னென்ற பொருளையுங் காட்டும். 'கொடி' என்ற சொல் இரண்டனுள், முன்னது - துகிற்கொடியின்மேலும், பின்னது - பூங்கொடியின்மேலும் நின்றன. கொடி - பூங்கொடிபோன்ற பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர்; மெல்லியதாய் ஒல்கிஒசியும் வடிவில் உவமம். 'முரசக்கொடியுயர்த்தோன் கனற்பிறந்தகொடியும் தானும் குடிபுகுந்தான்' - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் கலந்து சிறப்பினால் ஆண்பால்முடிபைப் பெற்றன: "தாமரைப்பொன்னுந்தானுமோர் தேர்மிசைப்போயினான்" என்றவிடத்திற்போல; பால்வழுவமைதி: பெண்ணினும் ஆண் உயர்ந்தமை, இங்கே சிறப்பு: [நன் - பொது - ௨௪.] 'எத்தமரும்' என்றது, வீமன்முதலிய நான்கு தம்பியராதியோரை. தமர் - தம்மவர்: கிளைப்பெயர். தாம் - பகுதி, அது முதல்குறுகிற்று, அர் - விகுதி. இறைஞ்சலர் - வணங்காதவர்; எனவே, பகைவராயிற்று: எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர்; இறைஞ்சு-பகுதி, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை. ஏறு - ஆண்மைப்பெயர்; பெரியதையும் சிறந்ததையும் 'ஏறு' என்றல், மரபு. அன்னான் என்ற குறிப்புவினையாலணையும்பெயரில், அன்என்ற உவமவிடைச்சொல் - பகுதி. இறைஞ்சலருக்கிடியேறன்னான் - பகைவர்கட்கு அச்சத்தையும் அழிவையும் விளைப்பவ னென்றபடி. பகைவர்களாகிய சர்ப்பங்கட்கு இடியேறுபோன்றவ னென ஏகதேசவுருவகமாக உரைப்பாரு முளர்; நாகங்கட்கு இடி அச்சந் தந்து அழிவுசெய்வதாதலை, "விரிநிறநாகம் விடருளதேனும், உருமின் கடுஞ்சினம் சேணின்று மூட்டும்" என்ற நாலடியாரினாலும் அறிக.

அங்கிவேசமுனிவரிடத்தில் துரோணாசாரியருடன் வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தபொழுது, 'எனக்கு இராச்சியங் கிடைத்தபின்னர்ப் பாதி உமக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுப்பேன்' என்று அவர்க்கு வாக்குதத்தஞ் செய்திருந்த பாஞ்சாலராசனாகிய துருபதன், பின்பு ஒருகாலத்தில் அவர் தம்குழந்தைக்குப் பாலுக்காகப் பசுவேண்டுமென்று சென்று கேட்டபொழுது முகமறியாதவன்போல 'நீ யார்?' என்று வினவிச் சிலபரிகாசவார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சபையிற் பங்கப்படுத்த, அப்பொழுது அவர் 'என்மாணாக்கனாகிய இராசகுமாரனொருவனைக்கொண்டு உன்னை வென்று கட்டிக்கொணரச்செய்து உன் அரசையுங் கைக்கொள்வேன்' என்று சபதஞ்செய்துவந்து, பின்பு அங்ஙனமே அருச்சுனனைக்கொண்டு பங்கப்படுத்தி அப்பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிவிட, யாகசேனன் துரோணர்மீது மிகக்கறுக்கொண்டு அவரைக் கொல்லும்பொருட்டு ஒருபுத்திரனையும் அருச்சுனனது பலபராக்கிரமங்களைக்கண்டு மகிழ்ந்ததனால் அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும்பொருட்டு ஒருபுத்திரியையும் பெறவிரும்பிப் புத்திரகாமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வோமத்தீயினின்று திட்டத்துய்மனும் திரௌபதியும் தோன்றினராதலின், திரௌபதி 'கனற்பிறந்தகொடி' எனப்பட்டாள். (அ)

[அந்த நாரதமாமுனிவன் வருதல்.]

௯. தம்பியர்களுநால்வருடன்றண்டுழாய்முடியோனுந்தானுமேனை, யம்புவிமன்னருமுனிவரனைவருஞ்சூழ்தரவிருந்த வமயந்தன்னிற், றம்புருநாரதரென்னு மிருவரினுநாரதனுந்தோன்றறோன்றப், பைம் பொன்மலர்தூயெதிர்போய்ப்பணிந்திறைஞ்சியென்செய்தான்பாண்டு மைந்தன்.

(இ - ள்.) பாண்டு மைந்தன் - பாண்டுமகாராசனது மூத்தகுமாரனான தருமபுத்திரன், தம்பியர்கள் நால்வருடன் - (வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சகதேவன் என்னும்) தனதுதம்பிமார் நான்குபேருடனே, தண் துழாய் முடியோனும் - குளிர்ச்சியான திருத்துழாய்மாலையையணிந்த திருமுடியையுடையவனான கண்ணபிரானும், தானும் - தானுமாக, ஏனை அம் புவி மன்னரும் முனிவர் அனைவரும் சூழ்தர இருந்த - அழகிய நிலவுலகத்தையாளுகிற மற்றை(ப் பற்பலதேசத்து)அரசர்களும் முனிவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் தன்னைச்சூழ்ந்திருக்க(த் தான் அவர்கட்கெல்லாம் நடுவில் அச்சபாமண்டபத்திலே) வீற்றிருந்த, அமயம்தன்னில் - சமயத்திலே,—தம்புரு நாரதர் என்னும் இருவரினும் நாரதன் ஆம் தோன்றல் தோன்ற - (சங்கீதஸாஹித்யங்களிற் பேர்பெற்றவர்களான) தும்புரு நாரதன் என்ற தேவவிருடியரிருவருள்ளும் நாரதனாகிய பெருமையிற்சிறந்தமுனிவன் அங்குஎழுந்தருள, (அத்தருமபுத்திரன் தான்), எதிர் போய் பணிந்து இறைஞ்சி பைம் பொன் மலர் தூய் என் செய்தான் - எதிர்கொண்டுசென்று வரவேற்று நமஸ்கரித்துத் துதித்துப் பசியபொன்மயமான மலர்களை யிட்டு அருச்சித்து (மற்றும்) எவ்வளவு உபசாரஞ்செய்தான்? [மிக்கஉபசாரங்களைச் செய்தனனென்றபடி]; எ - று.)—அவற்றை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

தம்பி—தாம் - பகுதி, பி - முறைப்பெயர்விகுதி: தமக்குமுன்பு பிறந்தவனென்ற பொருளில் 'தம்முன்' என்று வழங்குதல்போலத் தமக்குப்பின்பு பிறந்தவனென்ற பொருளைத் தரக்கூடிய 'தம்பின்' என்ற பெயர் தம்பியெனச் சிதைந்து வழங்கிய தென்பர் ஒருசாரார். இதன்மேல், அர் - பலர்பால் விகுதி, கள் - விகுதிமேல்விகுதி. நால்வர் - நான்கு என்ற பகுதி ஈறுகெட்டு னகரம் லகரமாயிற்று; வ் - பெயரிடைநிலை.

துளஸீ, ஸமயம் என்ற வடசொற்கள் - துழாய், அமயம்என்று விகாரப்பட்டன. ஏனை - இடைச்சொல். புவி - வடசொல்; இது - அந்தப்பாஷையில் ஏழாம்வேற்றுமைவிரியாயினும் தமிழில் பெயர்மாத்திரமாய் வழங்கும். சூழ்தர - சூழ; தா - துணைவினை தும்புருநாரதர் - பன்மைவிகுதிபெற்ற உயர்திணையும்மைத்தொகை. நாரதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - ஆத்மஞானத்தை உபதேசிப்பவனென்றும், மனிதர்கட்கு உள்ள ஒற்றுமையைத் (தான் செய்யுங்கலகத்தினால்) கெடுப்பவனென்றும் காரணப்பொருள்படும். நரன் - ஆத்மா; அதற்கு உரிய ஞானம் - நாரம்: த - கொடுத்தல். அன்றி, நரர்-மனிதர்; அவர்சமூகம் அல்லது அவர்சம்பந்தமான ஒற்றுமை - நாரம்: த - கெடுத்தல். தோன்றல் - அனைவரினுஞ்சிறந்து தோன்றுபவன்; அல் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இதனைத் தொழிலாகுபெய ரென்பாருமுளர்; இது உயர்திணையாண்பாற்சிறப்புப்பெயராய்வழங்கும். பசுமை + பொன் = பைம்பொன்; "ஈறுபோதல்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. தாய், தா - பகுதி; இதுவே, உகரம் பெற்று 'தாவு' என்று வழங்குவது: ய் - இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி. மைந்து - இளமை; அதனையுடையவன், மைந்தன். தும்புருநாரத ரென்னுமிருவரும் இசைக்கிழமையுடைய தேவவிருடிக ளாதலாலும், அவ்விருவருள்ளும் நாரதன் பிரசித்திபெற்றுச் சிறத்தலாலும், 'தும்புருநாரத ரென்னுமிருவரினும் நாரதனும் தோன்றல்' என்றார்; தோன்றல் - பெரியவன். பொன் மலர் - ஸ்வர்ணபுஷ்பம்; பொன்போ லருமையான மலர் எனினுமாம். 'அமயந்தன்னில்' என்றவிடத்து 'அவையந்தன்னில்' என்றும் பாட முண்டு; சபையி லென்பது பொருள். இரண்டுபாடத்திலும், தன் - சாரியை. பின்னை பாடத்துக்கு 'அம்' என்பதும் சாரியையாம். முடி - மயிர்முடி. (௯)

[தருமபுத்திரன் நாரதமாமுனிவனுக்குச் செய்யும் உபசாரம்.]

௧0. ஏற்றினனாசனத்திற் றனித்தனியேயுபசாரம்யாவுந்தந்து, மாற்றினன்வழியிளைப்புமலரயன்போலிருந்தோனை மகிழ்ச்சிகூர்ந்து, போற்றினனீவரயான்புரிதவம்யாதெனப் புகழ்ந்தான் பொதியிற்றென்றற், காற்றினலரும்புநறுஞ்சூதம்போற்புளகரும்புங்காயத்தானே.

(இ-ள்.) பொதியில் - பொதியமலையிலிருந்துவருகிற, தென்றல் காற்றினால் - தென்றற்காற்றினாலே, அரும்பும் - தளிர்த்துப்பூக்கின்ற, நறுஞ்சூதம் போல் - வாசனைவீசுகின்ற மாமரம்போல, புளகு அரும்பும் - நாரதமுனிவரது வரவுபற்றிய மகிழ்ச்சியினால்) மயிர்ச்சிலிர்ப்பு உண்டாகப்பெற்ற, காயத்தான் - உடம்பையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,—மலர் அயன்போல் இருந்

தோனை - (திருமாலின் திருநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன்போலச் சிறப்புற்றிருந்தவனான நாரதமகாமுனிவனை, ஆசனத்தில் ஏற்றினன் - (சிறந்ததோர்) ஆசனத்திலே இருத்தி, உபசாரம் யாவும் தனித்தனியே தந்து - (அருக்கியம் பாத்தியம் முதலிய) உபசாரங்களையெல்லாம் தனித்தனி [விடாமல் ஒன்றன்பின்ஒன்றாகச்] சமர்ப்பித்து, வழி இளைப்பு மாற்றினன் - (அம்முனிவனது) வழிவரவினாலாகிய தளர்ச்சியைத் தீர்த்து, மகிழ்ச்சி கூர்ந்து போற்றினன் - ஆனந்தம்மேலிட்டுத் துதித்து, நீ வர யான் புரி தவம் யாது என புகழ்ந்தான் - 'நீ இங்கு எழுந்தருளுதற்கு யான் செய்துவைத்த தவம் யாதோ!' என்று புகழ்ந்து உபசாரவார்த்தை கூறினன்; (எ - று.)

தவிசு அளித்தல் [ஆஸநம்], கையில்நீர்தரல் [அர்க்யம்], கால்கழுவநீர் தரல் [பாத்யம்], முக்குடிநீர்தரல் [ஆசமநீயம்], நீராட்டல் [ஸ்நாநம்], ஆடை சாத்தல் [வஸ்த்ரம்], முப்புரிநூல்தரல் [உபவீதம்], தேய்வைபூசல் [கந்தம்], மலர்சாத்தல் [புஷ்பம்], மஞ்சளரிசிதூவல் [அக்ஷதை], நறும்புகை காட்டல் [தூபம்], விளக்கிடல் [தீபம்], கருப்பூரம் ஏற்றல் [கர்ப்பூரம்], அமுதமேந்தல் [போஜநம்], அடைக்காய்தரல் [தாம்பூலம்], மந்திரமலரான் அருச்சித்தல் [மந்த்ரபுஷ்பம்] என்ற பதினாறும், ஷோடசோபசார மெனப்படும்.

ஆஸநம், உபசாரம், அஜன், தபஸ், சூத்ம், புளகம், காயம் - வடசொற்கள். யா - அஃறிணைப்பன்மைவினாப்பெயர்; இதில் 'வை' என்ற பலவின்பால்விகுதி புணர்ந்துகெட்டது: உம்மை - முற்றுப்பொருளது. "பூவிற்குத் தாமரையே" என்றபடி எல்லாமலர்களினும் தாமரை சிறத்தலால், அது, அடைமொழிகொடாமல் வாளா 'மலர்' எனப்பட்டது. அஜன்—அ - திருமாலினிடத்தினின்று, ஜன் - தோன்றினவன். 'தந்தையே மைந்தனாகிறான்' என்னும் நூல்வழக்குக்கு ஏற்ப, பிரமனதுமனத்தினின்று தோன்றிய குமாரனான நாரதனுக்கு அப்பிரமனை உவமைகூறியது, ஏற்கும்; தத்துவஞானத்திலும் தவப்பெருமையிலும் பிரமன்போலச்சிறந்தவன் நாரதனென்க. கூர்ந்து, மிகுதிப்பொருளதாகிய கூர் என்ற உரிச்சொல் - பகுதி. முனிவன்வரவினாலாகிய மகிழ்ச்சியால் தருமனுடல் மயிர்சிலிர்த்ததற்கு, தென்றற்காற்றின் வரவினால் மாமரம் தளிர்த்தல் உவமைகூறப்பட்டது; "நல்லோர்வரவால் நகைமுகங்கொண் டின்புறீஇ, அல்லோர்வரவா னழுங்குவார் - வல்லோர், திருந்துந் தளிர்காட்டித் தென்றல்வரத் தேமா, வருந்துஞ் சுழல்கால் வர" என்ற செய்யுள் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. தென்றல் - தென்திசைக்காற்று. தெற்கிலிருந்து வருவது எனப் பொருள்படும். இதிற் பகுதியாகிய தெற்கு என்பது ஈறுகெட்டு றகரம் னகரமாகத்திரிந்தது; து-சாரியை; அல் - பெயர் விகுதி; சாரியையின் உகரங்கெட்டுத் தகரம்றகரமானது - சந்தி, தென்றற்காற்றைத் தெற்கிற் பாண்டிநாட்டிலுள்ள பொதியமலையிலிருந்து வருவதாகக்கூறுதல், கவிமரபு. பொது + இல் = பொதுவில்: என்பது பொதியில் என உகரம் திரிந்து இகரமாய் யகரவுடம்படுமெய் பெற்று முடிந்தது; மரூஉ முடிபு.

(௰)

[தருமபுத்திரன் நாரதனைநோக்கிக்கூறிய உபசாரமொழி.]

கக. யான்புரிந்ததவமுலகில் யார்புரிந்தாரவனிபரிலிசையின்வீ ணைத்,தேன்புரிந்ததெள்ளமுதாலமுதுண்டோர்செவியிரதந்தெவிட்டு விப்பாய்,மான்புரிந்ததிருக்கரத்துமதியிருந்தநதிவேணிமங்கைபாகன்; றான்புரிந்ததிருக்கூத்துக்கிசையமகிழ்ந்திசைபாடுந்தத்வஞானி.

(இ - ள்.) வீணை இசையின் - யாழிசையாகிய, தேன் புரிந்த தெள் அமுதால் - தேனோடுகலந்த தெளிவான அமிருதத்தினால், அமுது உண்டோர் செவி இரதம் தெவிட்டுவிப்பாய் - (திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றிய) அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்தவர்களான தேவர்களுடைய காதுகளில் அந்த அமிருதத்தினும் மிக்கசுவையை மிகநிறைக்கின்ற சங்கீதபண்டிதனே!, மான் புரிந்த திரு கரத்து - மான்தங்கிய அழகிய கையையும், மதி இருந்த நதி வேணி - சந்திரன் தங்கியதும் கங்காநதியைத்தரித்ததுமான சடையையு முடைய, மங்கை பாகன் - என்றும்மாறாத இளமையையுடையளான அம்பிகையை (வாம) பாகத்திற்கொண்டவனாகிய சிவபெருமான், தான் புரிந்த - தான் செய்தருளுகின்ற, திருக்கூத்துக்கு - திருநடனத்துக்கு, இசைய - இணங்க, மகிழ்ந்து இசை பாடும் - ஆனந்தங்கொண்டு தேவகானம் பாடுகிற, தத்வஞானி - தத்துவஞானத்தை யுடையவனே! (இப்படிப்பட்ட மகா முனிவனான நீ என்பக்கல் எழுந்தருளப்பெற்றேனாதலால்), யான் புரிந்த தவம் உலகில் அவனிபரில் யார்புரிந்தார் - யான்செய்த அவ்வளவு பெருந்தவத்தை உலகமுழுவதிலுமுள்ள அரசர்களில் வேறு யாவர் செய்துள்ளார்? [ஒருவரும் செய்திலர் என்றபடி]; (எ - று.)—தான் - அசை.

கீழ்க்கவியில் 'நீ வர யான்புரிதவம் யாது' என்று சுருங்கச்சொல்லியதன் விவரணம், இது; கீழ்த் தொகுத்துச்சுட்டலாகக் கூறியதனை இங்கு வகுத்துக்காட்டலாக விளக்கியதாதலால், இது கூறியதுகூற லென்னும் குற்றத்தின்பாற் படாது: (இச்செய்யுள், சில ஏட்டுப் பிரதிகளி லில்லை.)

'யார் புரிந்தார்' என்ற வினா, எதிர்மறைகுறித்தது. அவநிபர்என்ற வடமொழிப்பெயர் - பூமியைக் காப்பவரென்று பொருள்படும்; அவநி - பூமி. இசையின், இன் - சாரியை. வீணா, அம்ருதம், ரஸம், கரம், நதீ, வேணீ, தத்வ ஜ்ஞாநீ - வடசொற்கள். மிக்க இனிமையைக் குறித்தற்கு, 'தேனோடு கலந்த தெளிந்த அமிருதம்' என்றார். இனி, வீணை - யாழினது, தேன் - தேன்போன்ற நரம்பினின்று, புரிந்த - எழுந்த, இசையின் - கீதமாகிய, தெள் அமுதால் - சுத்தமான அமிருதத்தினால் என்றும் உரைகொள்ளலாம்; இவ்வுரையில், 'தேன்' என்றது - தேனொழுக்குப்போன்ற வடிவையும் இனிமையையுமுடைய யாழ்நரம்பிற்கு உவமையாகுபெயர்; யாழ்நரம்புக்குத் தேனொழுக்கு உவமையாதலை "பசும்பொன்யாழ்நரம்பு தேனார்த் தெனத் தீண்டி" என்ற சிந்தாமணியினாலும் உணர்க. அம்ருதம் என்ற சொல் - மரணத்தைத் தவிர்ப்பது [சாவாமருந்து] என்று பொருள்படும். தெவிட்டுதல் - தேக்கிடுதல்.

மான்புரிந்த திருக்கரம் - இடத்திருக்கை. சிவபிரான் மானேந்திய கதை:—ஒருகாலத்திற் சிவபிரான் தன்னை மதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களின் மனைவியர்களது கற்புநிலையைப் பரிசோதிக்கவுங் கருதித் தான் ஒருவிடவடிவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ்சென்று பிக்ஷாடனஞ்செய்து, தன்னைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியரது கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொருமற்கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்று செய்து, அவ்வோமத்தீயினின்று எழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்றுவரும்படி ஏவ, சிவபெருமான், தன்மேற் சீறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவுங்கொண்டு மானைக் கையிலேந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி வெண்டலையைக் கையாற்பற்றிச் சிரமேலணிந்து, இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பதாம்.

'மதியிருந்த வேணி' என்றதன் விவரம்:—தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்ட சந்திரன் பக்ஷபாதமாக அம்மகளிருள் உரோகிணியென்பவளிடத்தில் மிகவும் மோகங்கொண்டு எப்பொழுதும் அவளுடனே கூடிவாழ்ந்து மற்றைமனைவியரை உபேக்ஷைசெய்ய, அப்புதல்வியரின் வருத்தத்தை நோக்கின தக்ஷமுனிவன் சந்திரனைக் கோபித்து 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்துகலைகளும் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்கு முன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன்தலையிலணிந்து மீண்டும் கலைகள் வளர்ந்துவரும்படி அநுக்கிரகித்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், சிவபிரான் தன்னைச்சரணமடைந்தவர்களின் குறையைத் தீர்த்தருளுந் தன்மைய னென்பது விளங்கும்.

'நதிவேணி' என்றதிற் போதிந்த வரலாறு:—திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற் சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப்பெருகித் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாசகங்காநதியை, சூரியகுலத்துப் பகீரதசக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பலாகி நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுவிக்கும்பொருட்டு நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து இவ்வுலகத்திற்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளினாற் சிவபிரான் அந்நதியைச் சடைமுடியில் ஏற்றுச் சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளின னென்பதாம். இதற்குச் சைவபுராணங்களில் வேறுவரலாறுங் கூறப்படும்; அது வருமாறு:—ஒருகாலத்தில் திருக்கைலாசத்திலே உத்தியானவனத்தில் உமாதேவி உருத்திரமூர்த்தியின் பின்னே வந்து பேசாமல் விளையாட்டாக அப்பெருமானுடைய இரண்டு திருக்

கண்களையும் தனது இரண்டு திருக்கைகளினால் ஒருகணப்பொழுது மறைக்க, அம்மாத்திரத்திலே சந்திரசூரியராதியரனைவருடைய ஒளிகளும் ஒழிந்து எங்கும் இருள்மூடி யுகங்கள் பல கழிந்து மன்னுயிர்கள் மிகவருந்த, அவ்வருத்தத்தை யொழிக்கும்பொருட்டுச் சிவபிரான் சிறிது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்துநோக்க, பார்வதி அதனைக்கண்டு அஞ்சி உடனே கண்களை மூடின கைகளிரண்டையும் வாங்கிவிட்டு, அப்பொழுது தன் கைவிரல்கள் பத்திலுந் தோன்றிய வியர்வைநீரைக் கீழே உகுக்க, அவ்வியர்வைகள் பத்தும் பத்துக்கங்காநதிகளாய் எங்கும்பரவி உலகத்தையொழிக்கலுற, அது கண்டு அஞ்சிவந்து சரணமடைந்த தேவர்களின் வேண்டுகோளினாற் சிவபெருமான் அவற்றைத் தனது சடையில் தரித்தருளி ஒடுக்கின னென்பதாம்.

சிவபிரானது சடைமுடி. 'கபர்த்தம்' என்று பெயர் பெறும். மங்கைபாகன் - சத்தியைவிட்டுப்பிரியாத சிவன். மதி என்ற பெயர் - (யாவராலும்) நன்குமதித்துக் கொண்டாடப்படுவ தென்று காரணப்பொருள்படும். 'தத்வ' என்ற வடசொல் விகாரப்படாமல் நின்றது, செய்யுளோசையின்பொருட்டு; 'தத்துவ' என்ற பாடத்திற்கு ஓசைமிகுதல் காண்க. தத்வஞானம் - மெய்யுணர்வு: அதாவது பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின்காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையால் உணர்தல். நாரதனது வீணை, 'மகதி' என்று பெயர்பெறும். நாரதன் சிவசந்நிதானத்தில் இன்னிசைபாடி மகிழ்வித்தலை "நெற்றித்தனிக்க ணெருப்பைக் குளிர்விக்குங், கொற்றைத்தனியாழ்க் குலமுனிவன்" என்றதனாலும் அறிக. 'இசையின்வீணைத் தேன்புரிந்த தெள்ளமுதால் அமுதுண்டோர்செவியிரதம் தெவிட்டுவிப்பாய்' என்ற சொற்போக்கில், நாரதனது திவ்வியகானாமிருதம் தேவாமிருதத்தினும் இனிதென்பது தோன்றுதல் காண்க. 'செவியுதரந்தெவிட்டுவிப்பாய்' என்றும் பாடமுண்டு. (கக)

[நாரதமுனிவன் அச்சபாமண்டபத்தைக் கொண்டாடுதல்.]

கஉ. எனத்தருமன்மகன்கூறவிளையோர்கடனித்தனிநின்றிறைஞ்சநீல
கனத்தனையதிருமேனிக்கண்ணனுந்தன்மனங்களிப்பக்கண்ணினோக்க
மனத்தினழுக்கணுகாதமாதவத்தோனுதிட்டிரற்கிம்மாடகூடந்
தனத்தின்மிகுகுபேரனெழிலளகையினுமிலதென்றுசாற்றினானே.

(இ - ள்.) என - என்று, தருமன் மகன் - தருமபுத்திரன், கூற - (நாரதமுனிவனுக்கு உபசாரவார்த்தை) சொல்ல,—இளையோர்கள் - (அவனது) தம்பியரான வீமன்முதலிய நால்வரும், தனித்தனி நின்று இறைஞ்ச - தனித்தனியே அருகில் வந்துநின்று (அம்முனிவனை) நமஸ்கரிக்க,—நீல கனத்து அனைய திருமேனி கண்ணனும் - நீலமேகத்தைப்போன்ற திருமேனி நிறத்தையுடைய கிருஷ்ணனும், தன் மனம் களிப்ப கண்ணின் நோக்க - தனது மனங்களிக்கக் கண்களால் (விருப்பத்தோடு அம்முனிவனை) நோக்க,—மனத்தின் அழுக்கு அணுகாத மா தவத்தோன் - சிந்தையிற் களங்கமென்பது

சிறிதுஞ் சாரப்பெறாத பெருந்தவமுடையவனான அந்த நாரதமாமுனிவன், உதிட்டிரற்கு - தருமபுத்திரனைநோக்கி, இ மாட கூடம் தனத்தின் மிகு குபேரன் எழில் அளகையினும் இலது என்று சாற்றினான் - 'இத்தன்மையதான சபாமண்டபம் செல்வத்தில்மிக்க குபேரனுடைய நகரமான அழகிய அளகாபுரியிலும் இல்லை' என்று சொன்னான்; (எ - று.)

திரிலோகசஞ்சாரியான நாரதமுனிவன் 'தனபதியான குபேரனுடைய நகரத்திலும் இத்தன்மையது இல்லை' என்று சொன்னதனால், பிறவிடங்களிலில்லை யென்பது தானே அமையும். நீலகநம் - வடமொழித்தொடர்: நீர்கொண்ட காளமேகம். கண்ணன் - க்ருஷ்ணன் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அப்பெயர் - கருநிறமுடையவ னென்றும், மற்றும் பலவாறும் பொருள்படும். கண்ணபிரான் திருமாலின் திருவவதாரமூர்த்தி யாதலால், அப்பெருமான் திருவுள்ளவுகப்போடு அன்புகாட்டிக் குளிரக் கடாக்ஷித்தலே முனிவனுக்குத் தக்க உபசாரமாகும். கண்ணின், இன் - ஐந்தனுருபு: ஏதுப்பொருளது. மனத்தின், அளகையின்—இன் - எழனுருபு. மனத்தி னழுக்கணுகாத - மனத்தில் தீயசிந்தனை சிறிதுமில்லாத என்றபடி. மாதவத்தோன் மஹாதபஸ்வீ. யுதிஷ்டிரன் என்ற வடசொல் - உதிட்டிரனென்று விகாரப்பட்டது; அப்பெயர் - யுதி ஸ்திரன் என்று பிரிந்து, போரிற் பின்வாங்காமல் உறுதியாய் நிலைநிற்பவ னென்று பொருள்படும். மாடகூடம் - சிகரத்தையுடைய மாளிகை. தநம், குபேரன், அளகா - வடசொற்கள். குபேரன் என்ற பெயர் - குத்சிதமான [விகாரப்பட்ட] உடம்பையுடையவ னென்று பொருள்படும்; பேரம் - உடம்பு: இவன் இமயகிரிச்சாரலில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் அங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானது பக்கத்துநின்ற உமாதேவியின்மேல் இடக்கண்ணைச் செலுத்தி அவ்வபசாரத்தினால் அந்தக்கண் பசந்து ஒளிமழுங்கப்பெற்று ஏகாக்ஷிபிங்கள னென்னும் ஒருபெயரையும் அடைந்தனனென்பதை யறிக. அளகையினும், உம்-உயர்வுசிறப்பு. 'நோக்கி' என்ற பாடத்துக்கு - கண்ணபிரான் நாரதன்வரவுபற்றித் திருவுள்ள முவந்திருக்க அம்முனிவன் அம்மண்டபத்தைத் தன் கண்களாற் பார்த்து என்று பொருள்கொள்க. 'அளகையினுமினிது' என்ற பாடம் - அளகாபுரியினும் இனிமையானது என்று பொருள்படும். (கஉ)

[பாண்டுமகாராசன் உன்னை இராயசூயயாகஞ் செய்யச் சொல்லினனென்று நாரதன் யுதிஷ்டிரனிடம் தெரிவித்தல்.]

கஙு. மண்மிசைநால்விரனிற்குமணிமகுடத்தணியரங்கின்மண்ணுளோரும், விண்மிசைவாணருநெருங்கவிராயவருமறைச்சடங்கினிராயசூயங், கண்மிசைமாமணிநிகரென்கான்முளையைப்புரிவியெனக்காலனூரிற், பண்மிசைவீணையின்கிழவன்பாண்டுமொழிந்தனனெனவும் பகர்வுற்றானே.

(இ - ள்.) மண்மிசை - பூமியின்மேல் [நிலவுலகத்தார்யாவர்க்கும் என்றபடி], நால் விரல் நிற்கும் - (இந்த மண்டபத்தை ஒன்றாகவைத்துக் கையின்

கடைவிரலை மடக்கி எண்ணினால் அம்மனம் எண்ணியவிரலுக்குப்பின் இத னோடு ஒக்கவைத்து எண்ணுதற்கு வேறொருமண்டபம் இல்லாமையால் மற் றை) நான்கு விரல்களும் (மடக்கப்படாமல்) நின்றிடும்படியான, மணிமகு டத்து அணி அரங்கில் - இரத்தினகசிதமான சிகரத்தையுடைய அழகிய சபாமண்டபத்திலே, மண் உளோரும் விண்மிசை வானரும் நெருக்க-பூலோ கத்திலுள்ளவர்களான மனிதர்களும் மேலுலகத்தில் வாழ்பவர்களான தேவர் களும் (மிகுதியாக வந்து திரண்டு) நெருக்க, விராய அரு மறை சடங்கின் இராயசூயம் - பொருந்திய அருமையான வேதவிதிப்படி செய்யப்படுகின்ற வைதிகச்செயல்களையுடைய ராஜசூயமென்னும் பெரிய யாகத்தை, கண் மிசை மா மணி நிகர் என் கான்முளையை புரிவி - கண்ணிலுள்ள சிறந்த கரு மணிபோன்ற [அருமையான] எனதுபுத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரனைச் செய்விப் பாய், என - என்று, காலன் ஊரில் - யமலோகத்திலே, பாண்டு மொழிந்த னன் - (உன்தந்தையான) பாண்டுமகாராஜன் (அங்குச்சென்ற என்னுடன்) சொன்னான், எனவும் - என்றும், பண் மிசை வீணையின் கிழவன் பகர்வுற் றான் - இசையில்மேம்பட்ட வீணையின் உரிமையையுடையவனான நாரத மாமுனிவன் (தருமபுத்திரனை நோக்கிச்) சொன்னான்; (எ - று.)

தென்திசையிலுள்ளதும், பித்ருதேவதைகள் வசிக்குமிடமும், தெற்குத் திக்குப்பாலகனும் பித்ருபதியு மான யமனால் ஆளப்படுவது மாகிய பித்ரு லோக மென்ற பரலோகம், இங்கு 'காலனூர்' எனப்பட்டது; இது-மறுமை யுலகங்களி லொன்று. யான் பித்ருலோகத்திற்குச் சென்றிருந்தபொழுது, அங்கு வசிக்கிற உனது தந்தையான பாண்டுமகாராஜன், என்னைநோக்கி 'பூலோகத்துக்குச் செல்லும் நீ, அங்கு என் அருமைமகனான யுதிஷ்டிரனைக் கண்டு அவனைச் சிறந்தபெருவேள்வியாகிய இராயசூயயாகஞ் செய்யச் சொல் வாயாக' என்றுசொன்னான் என, நாரதமாமுனிவன் யுதிஷ்டிரராசனைநோக் கிச் செய்திகூறின னென்பதாம்.

பெருவிரல், சுட்டுவிரல், நடுவிரல், பவித்திரவிரல், கடைவிரல் என்ற கைவிரலைந்தனுட் கடைவிரலை முதலாகவைத்து மடக்கி ஒன்றுமுதலாக எண்ணித்தொகையிடுதல், மரபு: உலகத்திலுள்ள சிறந்தசபாமண்டபங்களை யெண்ணித் தொகையிடக்கருதி இந்தச்சபாமண்டபம் ஒன்றென்று முதலிற் கடைவிரலை மடக்கியெண்ணினபின்பு, இதனோடு ஒப்பவைத்து மற்றை விரல்களையும் மடக்கியெண்ணுதற்கு ஏற்ற சபாமண்டபம் வேறு இல்லாமை யால், மற்றைநான்குவிரல்களும் மடக்கப்படாமலே நின்றுவிடும்படியான ஒப் பற்ற சிறப்பையுடைய மண்டபமென்பது, 'மண்மிசை நால்விரல்நிற்கும் அரங்கு' என்றதன் கருத்து; மேல் விராடபருவத்தில் "அதிரதர்தம்மை யெண்ணி லணிவிரல் முடக்கவொட்டா, முதிர்சிலைமுனி" என்றும், கன்ன பருவத்தில் "மற்றை யணிவிரன்முடக்க விணையிலாத மத்திரபூபன்" என்றும் வருவனவற்றோடு இதனை ஒப்பிடுக: "முன்பு கவிகளையெண்ணுகிற சந்தர்ப் பத்திலே கடைவிரல் காளிதாசனை யேற்றுக்கொண்டது; இப்பொழுதும் அவனுக்குச் சமானனான கவி இல்லாமையாலே, அநாமிகையென்கிற இரண்

டாவதுவிரல் பொருளுள்ளதாயிற்று [தான்ஏற்கும் பெயர்ப்பொருளொன் றையும் பெற்றிலது]'' என்று வடநூலிற்கூறிய வருணனையும் இங்குக்கரு தத்தக்கது. இனி, 'மண்மிசை நால்விரல் நிற்கும்' என்பதற்கு - பூமியில் நாலுவிரலுயரத்தின் மேலே நிற்கிற என்று உரைத்தல் சிறவாமை காண்க.

மகுடம், காலன் - வடசொற்கள். ரங்கம், ஷடங்கம் என்ற வடசொற் கள் - அரங்கு, சடங்கு என்று விகாரப்பட்டன. சடங்கு - வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களாகிய சிக்ஷா முதலிய நூல்களின் கருத்தின்படி செய்யப்படுவ தென்று காரணப்பொருள்படும்; ஷட் - ஆறு, அங்கம் - உறுப்பு. 'விண்' என்ற ஆகாயத்தின்பெயர் - அங்குள்ள தேவலோகத்திற்கு இடவாகுபெயர். வாணர் - வாழ்நர் என்பதன் மரூஉ; வாழ்நாள் = வாணாள் என்பது போல. விராய என்ற பெயரெச்சத்தில், விராவுஎன்ற பகுதி விகாரப்பட்டது; ய் - இறந்தகாலஇடைநிலை. (சிலசாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவும் ஆகாதென்று) மறுக்கப்படுதலாலும், மறைந்தபொருளை யுடைமையாலும், வேதத்துக்கு 'மறை' என்று பெயர். சடங்கின் இன் - சா ரியை. காண்பது கண்எனக் காரணக்குறி; மிசை - ஏழனுருபு. மகனுக்கு, கண்ணின்கருமணி - இன்றியமையாதவுறுப்பாதலிலும், அருமைபாராட்டப் படுதலிலும் உவமம்; ''கண்மணிப்பாவையன்ன பெண்'' என்றார் சிந்தாமணி யாரும். கான்முளை—கால் - சந்ததியில், முளை - தோன்றினவன்: சந்ததி விருத்திக்குக் காரணமானவ னென்றுமாம். புரிவி, வி-பிறவினைவிகுதி: இப் பிறவினைப்பகுதியே, ஓசைவேறுபாட்டால் ஏவலொருமையாய் நின்றது; ''செய்யென்வினைவழி விப்பி தனிவரிற், செய்வியென்னேவல்'' என்றார் நன் னூலார். என் கான்முளையை இராயசூயம் புரிவி - இரண்டு செயப்படுபொ ருள்வந்த வினை. என்மகனைக்கொண்டு இராயசூயயாகஞ் செய்விப்பா யென் றுவது, என்மகன் இராயசூயஞ்செய்யுமாறு நீசெய்வா யென்றுவது கருத்து. காலன்-(பிராணிகளின்) ஆயுளைக் கணக்கிடுபவன். பண்மிசைவீணை-இசைக் கருவிகளிற்சிறந்ததான வீணையென்றபடி: வீணையின் கிழவன் - வீணாகானத் திற் சிறந்தவன். கிழவன் - உரிமையென்னும் பொருளதான கிழமையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்தபெயர்: இதன் பெண்பால் - கிழத்தி: (பிராயம் முதிர் ந்தவனென்ற பொருளில், கிழம் - பகுதியும், கிழவியென்பது - பெண்பாலு மாம்.) பகர்வுற்றான்=பகர்வு உற்றான்: சொல்லுதலைப் பொருந்தினான்; எனவே, சொன்னானென்றபடி: ஒருசொல்தன்மைப்பட்ட பகர்வுறு-பகுதி; அது இடையே றகரவொற்றுஇரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. 'எனவும்' என்ற உம்மை - கீழ்ச்செய்யுளை நோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சம். (௧௩)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: நாரதன் சென்றபின்பு, கண்ணன், சராசந்தனைக் கொல்லவேண்டு மென்றல்]

௧௪. தந்தைமொழிதனயருக்குச்சாற்றிமுனியகன்றதற்பின்றம்பியான
விந்திரனுந்தன்மனத்திலெண்ணமுமீண்டாகுமெனவெண்ணிக்கூறு
மந்தரமேதமகமியற்றுதற்கென்றவனிபரையடையவாரிப்
பந்தமுறபெருஞ்சிறையிற்படைகெழுவேற்சராசந்தன்படுத்தினானே.

(இ - ள்.) முனி - நாரதமுனிவன், தந்தை மொழி-பிதாவாகிய பாண்டு சொல்லி யனுப்பின வார்த்தையை, தனயருக்கு சாற்றி - புத்திரர்களான பாண்டவர்கட்கு இவ்வாறு சொல்லி, அகன்றதன்பின் - சென்றதன் பின்பு, தம்பி ஆன இந்திரனும் - உபேந்திரனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், தன் மனத்தில் எண்ணமும் ஈண்டு ஆகும் என எண்ணி - தனது மனத்தில் வெகுகாலமாயிருந்த நினைவான ஜராஸந்தவதமும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நிலைறவேறுமென்று நினைத்து ஆலோசித்து, கூறும் - (தருமபுத்திரனை நோக்கிப் பின்வருமாறு) சொல்வான்:—படை கெழு வேல் சராசந்தன் - சேனைகள் நிறையப்பெற்றவனும் வேல்முதலிய ஆயுதங்களின் தொழிலில் தேர்ந்தவனுமான ஜராஸந்தனென்ற அரசன், அந்த நரமேத மகம் இயற்றுதற்கு என்று - பிரசித்தமான நரமேதமென்னும் யாகத்தைத் தான் செய்தற்பொருட்டாக, அவனிபரை அடைய வாரி - அரசர்களை ஒருங்கேபிடித்துத் திரட்டிக்கொண்டுபோய், பந்தம் உறு பெருஞ் சிறையில் படுத்தினான் - விலங்கின்தளைபொருந்திய பெரிய சிறைச்சாலையிற் சேர்த்துவைத்தான்; (எ - று.)

திருமாலின் திருநாமங்களி லொன்றான 'உபேந்திரன்' என்பது - இந்திரனுக்குத் தம்பியாய்ச் சேர்ந்தவனென்று பொருள்படும்; அப்பெயரின்பொருளையே இங்கு 'தம்பியான இந்திரன்' என்று குறித்தார்; இந்திரனுக்குத் தம்பியானவ னென்றபடி; முன்னொருகாலத்தில் இந்திரன் அசுரர்கள் நலிதலால் வருந்தித் தேவர்களுடனே திருமாலைச் சரணமடைந்து 'நீ எப்பொழுதும் என்னுலகத்தில் எழுந்தருளியிருந்து என்பகை தவிர்த்து எம்மைப் பாதுகாத்தருளவேண்டும்' என்று வேண்ட, அதற்கு இணங்கிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, காசியபமுனிவனது மனைவியாகிய அதிதிதேவியின் வயிற்றில் அவ்விந்திரனுக்குத் தம்பியாய் ஓர் அவதார மெடுத்துத் தோன்றி உபேந்திரனெனப்பெயர்கொண்டு தேவலோகத்தில் அவ்விந்திரனருகிலேநின்று அவனது துயரத்தைத் தீர்க்கலாயின னென்பதை யறிக. இங்கு 'தம்பியான இந்திரன்' என்றது, அத்திருமாலின் அவதாரவிசேஷமான கண்ணபிரான் மேல் நின்றது.

மகததேசத்து அரசனும் தேவர்கட்குப் பகைவனு மாகிய பிருகத்ரதனென்பவன் மைந்தனில்லாக்குறையால் வனத்திற்சென்று சண்டகௌசிக மகாமுனிவனை வணங்கி வரம்வேண்ட, அவன் தனது வாஸஸ்தானமாக இருக்கும் மாமரத்தின் கனியொன்றைக் கொடுக்க அதனை அவ்வரசன் காசிதேசத்தரசன்பெண்களாகிய தன்மனைவிய ரிருவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அதனால், அவ்விருவரிடத்தும் பாதிபாதியாகக் குழந்தைபிறந்தது. அவற்றை அவன் ஊர்ப்புறத்தி லெறிந்துவிடும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனம் எறியப்பட்ட அப்பிளவுகளை அந்தக் கிராமதேவதையாகிய ஜரையென்பவள் இரவில் ஊர்வலம்வருகையிற் கண்டு எடுத்துப் பொருத்திப் பிழைப்பித்து, தன்னாற் பொருத்தப்பட்ட காரணத்தால் ஜராசந்தனென்று பெயரிட்டு வளர்க்கும்படி அக்குழந்தையைத் தந்தையினிடம் கொடுத்துப் போயினள். அங்ஙனம் வளர்ந்து அந்நாட்டில் கிரிவிரசமென்னும் நகரத்தில் அரசாண்டு செருக்குக்

கொண்டு பற்பல அரசர்களைப் போரிற் கொன்று அநேக அரசர்களை வென்று சிறையில் வைத்திருந்த சராசந்தன், அஸ்தி பிராஸ்தி என்னும் தனது பெண்களிருவரைக் கண்ணனது மாமனுகுங் கம்சனுக்கு மணஞ் செய்வித்திருந்தான். பின்பு கண்ணன் கம்சனைக்கொன்றது காரணமாகச் சராசந்தன் வெகுகோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனை வம்சத்தோடு கொல்லவேண்டுமென்று அநேகம் பெருஞ்சேனையோடு எதிர்த்துவந்து கண்ணன் எழுந்தருளியிருந்த மதுராபுரியை வளைத்துப் பெரும்போர்செய்து பலராம கிருஷ்ணர்களாலும் யாதவசேனையாலும் தானும் தன்சேனையும் வெல்லப்பட்டவனாய் ஓடிப்போயினன். இங்ஙனம் பதினெட்டுமுறை மீண்டும் வருவது பொருவது தோற்பது ஓடுவதாய்ப் பங்கப்பட்டபின்பு கோபாவேசமுற்றுப் பலமான பெருஞ்சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு ஒருகால் மதுரையை நோக்கிப் போர்க்கு வந்தான். அச்சமயத்திலேயே, யவன தேசாதிபதியான காலயவனன் பலபராக்கிரமங்களாற் செருக்குக்கொண்டு கிருஷ்ண பலராமர்களையேதான் எதிர்த்தற்கு ஏற்ற பலவான்களென நாரதமுனிவரால் அறிந்து சேனையைச் சித்தஞ்செய்துகொண்டு போரின்பொருட்டு மதுரைக்கு வந்தனன். அப்பொழுது கண்ணன் ஏககாலத்தில் இருதிறத்தாரோடு பெரும்போர்செய்தால் யாதவசேனைக்கு நாசமுண்டாகக்கூடு மென்று நினைத்துச் சமுத்திரராசனைப் பன்னிரண்டு யோசனைதூரம் இடம்விடும்படி கேட்டு மேல்கடலிடையே பகைவர் உட்புகவொண்ணுதபடி மிகவும் பாதுகாவலுடையதான துவாரகாநகரத்தை நிருமித்து மதுரையிலிருந்த கணங்களையெல்லாம் அந்நகரத்திற் கொண்டுசேர்த்துத் தானும் தனியே ஓராயுதமுமில்லாமல் மதுரையினின்று விரைவாக வெளிப்புறப்பட்டுத் துவாரகை சேர்ந்து அதுமுதல் அங்கேயே எழுந்தருளியிருந்தனன். தான் அவதார விசேஷத்தில் அடைந்திருக்கும் மனிதத்தன்மையை அநுசரித்து, காலத்துக்குஏற்ற கோலமாய், கண்ணன் இங்ஙனஞ் செய்தது, பின்பு சராசந்தன் வீமனுல் மரணமடையவேண்டிய ஊழ்வினையின் உண்மையை நோக்கியேயாயினும், இராசதருமத்தைப் பார்க்குமிடத்து, பகைக்குப்பயந்து பங்கப்பட்டதாகவே முடிதலால், சராசந்தனுக்கு அஞ்சிக் கண்ணன் மதுரையைவிட்டுத் துவாரகைக்கு ஓடினனென்று ஓர் அபவாதம் பரவியது. இவ்வாறு தனக்குப் பழம்பகைவனுயுள்ள சராசந்தனை, வீமனைக்கொண்டு கொல்வித்தற்கு இது தக்க சமயமாகுமென்று கண்ணபிரான் கருதி அதற்கேற்றபடி ஆலோசித்துப் பேசுந்திறம், 'தன்மனத்திலெண்ணமு மீண்டாகு மெனவெண்ணிக் கூறும்' என்று விளக்கப்பட்டது. இனி, இத்தொடர்க்கு - தனது மனத்திலுள்ள கருத்தும் இவ்வாறே யாகும் [இராஜசூயயாகஞ் செய்யவேண்டுமென்பதே யாகும்] என்று கண்ணன் ஆலோசித்துச் சொல்வானெனப் பொருளுரைத்தல், சிறப்பன்று.

நரமேதமகமென்பது - பலமனிதர்களைக்கொன்று செய்வதொரு யாகம். "போர்தாகிய பூமிசாலையின் வேலைசூழ்தரு பூமியின், பாரமான சுயோதனுதியரென்னு மூறுபசுப் படுத்து, ஈரமான தயாமனத்தொ டிராயசூயமகஞ்

செயும், வீரமாமுனிதன்னையுங் களவேள்வியும் புரிவிப்பனே" என்றவிடத்துப்போல, பலமனிதர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்னுங்கருத்தே நரமேதமென்னும் அரியபெரியயாகத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னுங் கருத்தாக உருவகஞ்செய்யப்பட்டதென்று கொள்ளினுமாம்: இக்கருத்தினால், சராசந்தன் பல அரசர்களை வலியஎதிர்த்துப்பொருது வென்று உயிரோடு பிடித்துக்கொணர்ந்து விலங்கிட்டுச் சிறைச்சாலையிலடைத்துத் தொகுத்து வைத்திருந்தனனென்க. இத்தன்மைய கொடுஞ்செயல் புரிந்துள்ள சராசந்தனொருவனைக் கொன்று வென்று அவன்பொருள்களைக் கவர்ந்துவந்தால், அநேக அரசர்களைவென்று திறைகொணர்ந்ததாகவும், தீயவனொருவனைக் கொன்று நல்லவர் பகைவரைக்காத்துத் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலன தருமத்தை யநுட்டித்ததாகவும் முடிதலால், அவனைக்கொல்லவேண்டுமென்பது கருத்து. பந்தம் - கட்டு. பந்தம்உறு - கபாடபந்தனம் முதலிய பாதுகாவலமைந்த எனினுமாம்.

தந்தை—தாம் - பகுதி. அது, முதல் குறுகிற்று; தை - முறைப்பெயர் விகுதி; இதற்கு, தந்தவனென்று காரணப்பொருள் கூறுவாருமுளர். தாயர், முநி, இந்த்ரன், நரமேதமகம், பந்தம், ஜராஸந்தன்-வடசொற்கள். முநி-மநநசீலன்; கடவுளையே எப்பொழுதும் தியானஞ்செய்பவன்; திரிகால ஞானியுமாம். இனி, முனி என்பதற்கு - எல்லாப்பொருளையும் முனிபவன் [வெறுத்து விடுபவன்] என்று காரணப்பொருள் கூறலாகாது: வடசொல் திரிபாதலின். இந்த்ரன் - பரமைசுவரியமுடையவன். 'தனயருக்குச் சாற்றி' என்றவிடத்து, நான்கனுருபின்பொருள் கோடற்பொருளி லடங்கும். உம்மை இரண்டும் - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். ஈண்டு - இண்டுஎன்பதன் சுட்டு நீண்டது. தம்பியான இந்திரன் கூறும் - செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது: [நன் - வினை-உசு.] அந்த - அகரச்சுட்டின் மரூஉ; அச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டிற்று. படை - (பகைவரைப் படுப்பது [அழிப்பது]: படு - பகுதி, ஐ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி வெல்வது வேல்எனக்காரணக்குறி; இது-மற்றையாயுதங்கட்கும் உபலக்ஷணம்; அழித்தற்றொழிற்கடவுளான சிவபிரானுக்கும் பிராணிகட்கு அழிவுசெய்பவனான யமனுக்கும் முத்தலைவேல் ஆயுதமாதலாலும், கொடிய அசுரர்களை யழித்தற்கென்று அவதரித்த அறுமுகக்கடவுட்கு வேல்படையாதலாலும், பகையழித்தற்கு வேல் சிறந்ததென்ற கருத்தினால், அதனைப் பிரதானமாகவைத்துப் பெரும்பான்மை கூறுதல், கவிகளியல்பு. 'தன்னிதயத்தெண்ணம்' என்றும் பாடமுண்டு. 'தம்பியான இந்திரன்' என்பதற்கு - யுதிட்டிரனது தம்பியான இந்திரகுமாரனாகிய அருச்சுனனென்று உரைத்தல், முதனூலுக்குப் பொருந்தாது. (கச)

கரு. சதகோடிதனக்கொளித்துத்தடங்கடலிற்புகுங்கிரிபோற்றளர்ச்சிகூர்ந்து, சதகோடிமுடிவேந்தர்தங்களுயிர் சொண்டொளித்தார்சமருக்காற்றார்; சதகோடிசுரும்பரற்றுந்தாராயச்சராசந்தன்றன்னையின்னே, சதகோடியிபமதுகைச்சதாகதிசேய்தனையொழியச்சாதிப்பார்யார்,

(இ - ள்.) சதகோடி சுரும்பு அரற்றும் தாராய் - நூறுகோடிக்கணக் கான வண்டுகள் ஆரவாரித்தற்கிடமான மலர்மாலையை யணிந்த தருமபுத்தி ரனே,—சதகோடிதனக்கு ஒளித்து தட கடலில் புகும் கிரிபோல் - (தேவேந் திரனுடைய) வச்சிராயுதத்திற்கு அஞ்சி யொளித்துப் பெரிய கடலிற் புக்கு மறைந்த (மைநாகம் முதலிய) மலைகள்போல, சதகோடி முடிவேந்தர்-நூறு கோடிக்கணக்காகிய கிரீடாதிபதிகளான அரசர்கள், சமருக்கு ஆற்றார்-(சரா சந்தனுடைய) போர்க்கு முன்நிற்க மாட்டாதவர்களாய், தளர்ச்சி கூர்ந்து- மனத்தளர்வும் உடற்றளர்வும் மிக்கு, தங்கள் உயிர் கொண்டு ஒளித்தார் - தம் முடைய உயிர் அரிதில் தப்பி உய்யக்கொண்டு ஓடி ஒளித்துவிட்டார்கள்; அ சராசந்தன்தன்னை - அத்தன்மையனான சராசந்தனை, இன்னே - இப் பொழுது, சதகோடி இபம் மதுகை சதாகதி சேய்தனை ஒழிய சாதிப்பார் யார் - நூறுகோடியானை வலிமையையுடைய வாயுவின் குமாரனான வீமசே னனைத்தவிரக் கொல்லவல்லவர் எவர் இருக்கின்றனர்? [எவருமில்லை யென் றபடி] ; (எ - று.)

நூறு கூர்நுனியை யுடைய தாதலால், வச்சிராயுதத்திற்கு 'சதகோடி என்று பெயர்; பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை: வடமொழித்தொடர். மற்றைமூன்றடிகளிலுள்ள 'சதகோடி' என்ற சொல்- மிக்கபெருந்தொகை யென்றமாத்திரத்தை யுணர்த்தின. முன்னொருகாலத் தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல இறகுடையனவாயிருந்து அவற்றால் உலகமெங்கும் பறந்துதிரிந்து பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்வி டங்களையெல்லாம் பிராணிகளுடனே அழித்துவர, அதனை முனிவர் முதலி யோராலறிந்த திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் சினந்துசென்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின் சிறகுகளை யறுத்துத் தள்ளிவருகையில், வாயு வின் உதவியைக்கொண்டு மைநாகம் முதலிய சிலமலைகள் விரைந்து ஓடிக் கடலினுட்புக்கு ஒளித்துத் தப்பின என்பது வரலாறு. இங்கு, வச்சிராயுதம்- மிக்க வலிமையையுடைய சராசந்தனுக்கும், மலைகள் - அவனுக்கு அஞ்சிய வலிய பெரிய அரசர்கட்கும் உவமை.

தட - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை" என்பது, தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற்சூத்திரம். தட+ கடல்=தடங்கடல்; பொதுவிதிப்படி உயிர்முன் வலிமிகாது, இனமெலிமிக் கது, உரிச்சொற்புணர்ச்சி யாதலால்: "இடையுரிவடசொலி னியம்பியகோ ளாதவம்" என்றார் நன்னூலார். கடல்என்ற சொல்லை, கள் தல் என்று பகுதிவிகுதிகளாகப்பிரித்து, (சகரசக்ரவர்த்திபுத்திரர்களால்) தோண்டப் படுதலுடைய தென்று காரணப்பொருளுரைப்பர்; கட்டல் - தோண்டுதல் : தொகுத்தல்விகாரப்பட்டுக் கட லென நின்றதென்றும், தொழிலாகுபெய ரென்றும் கொள்க.

கிரி, இபம், ஸதாகதி - வடசொற்கள். ஸதாகதி - எப்பொழுதும் சஞ் சாரத்தையுடையவன். சமர் ஸமரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இது-

அமர்என்றும், சமம் என்றும் விகாரப்பட்டும் வழங்கும். மயிர்முடியப்படுதல் பற்றி, சிரசுக்கு 'முடி' என்று பெயர்; அது - அத்தலையிலணியுங் கிரீடத்திற்கு இடவாகுபெயராம். அடையாளப்பூமாலை, அலங்காரத்திற்கு அணியும் மலர்மாலை, வெற்றிமலர்மாலை என்னும் மூன்றும், 'தார்' என்ற சொல்லில் அடங்கும். தாராய் - தாராய்என்ற பெயரின் ஈறுதிரிந்த விளி. சதகோடிசுரும்பு - நிலைமொழி வடமொழி யாதலால் அதன்முன் வலி இயல்பாயிற்று. இன்னே - நிகழ்காலங் குறிப்பதோ ரிடைச்சொல்.

'சதகோடியிபமதுகை' என்பது - சதாகதிசேய்க்கு அடைமொழி. இளமையில் ஒருகால் துரியோதனாதியர் வீமனுக்கு விருந்துசெய்விக்கிற வியாஜமாகச் சமையற்காரரைக்கொண்டு அவனுக்கு மிக்கவிஷங்கலந்த உணவைக் கொடுத்து உண்பித்து, அதனால் மயங்கியிருக்கிறசமயத்தில் அவனைக் கயிற்றினாற்கட்டிக் கங்கைநீரிலே போகட்டு விட, அதில்வீழ்ந்து பாதாளஞ்சேர்ந்த அவ்வீமனை அங்குள்ள சிறுநாகங்கள் கடிக்க, முந்தினவிஷம் இவ்விஷத்தால் நீங்கினவளவிலே, கயிற்றுக்கட்டையும் மெய்வலிமையால் துணித்திட்ட அவனுக்கு, வாசுகி வாயுகுமாரனென்ற அபிமானத்தோடு தக்க உபசாரங்கள்செய்து ஆங்குள்ள அமிருதகலசங்களிற் சிலவற்றை உண்பிக்க, இயல்பிற் பதினாயிரம்யானைபலங்கொண்டவனான வீமசேனன் அவ்வமிருதத்தையுண்டு மிகவும் அதிகமான பலத்தைப் பெற்று மீண்டன னென்பது, கீழ் ஆதிபருவத்தில் வந்த வரலாறு; ஆனதுபற்றி, சதகோடியிபமதுகைச் சதாகதிசேய்' என்றார். இத்தொடரில், ''பிதுச் சீதகுணம் புத்ர:'' என்றபடி தந்தையாகிய வாயுவினும் மிக்க வலிமையையுடையவன் மைந்தனான வீமன் என்னுங் கருத்துப் போதரும்.

செம்மையென்ற பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்நின்ற மகரமெய் யகரமாத்திரிந்து, 'சேய்' என நின்றது; இந்நிறத்தின் பெயர், செந்நிறமுடைய முருகக்கடவுளுக்கு முதலிற் பண்பாகுபெயராய், பின்பு, அது, குமாரனென்னும் வடசொற்போல, அம்முருகக்கடவுள்போன்ற பலபராக்கிரமங்களிற்சிறந்த மைந்தனுக்கு உவமையாகுபெயராய் வழங்குதலால், இருமடியாகுபெயர். சாதித்தல் - வெல்லுதலுமாம். சதகோடி என்ற ஒருசொல் ஒருபொருளிலேயே பலமுறை வந்தது, சொற்பொருட்பின்வருநிலை யென்னும் அணி; அடிதோறும் பொருள் வேறுபாடு இல்லாமையால் யமகமென்னுஞ் சொல்லணி யாகாது. (௧௫)

௧௬. ஆரமணங்கமழசலமநேகமுளவானாலுமலையின்கூல
வாரிதியைமதிப்பதற்குவல்லதுமந்தரமன்றிமற்றுமுண்டோ
போர்விசயமவனுடன்முன்பொருதோரில்யார்பெற்றார்போதுமிப்போ
தாரணமாமுனிவராயெனப்புகன்றானறன்மகனுமஃதேயென்றான்.

(இ - ள்.) ஆரம் மணம் கமழ் அசலம் அநேகம் உள ஆனாலும் - சந்தன மரங்களின் நறுமணம் வீசப்பெற்ற மலைகள்பல (உலகத்தில்) உள்ளனவாயினும், அலையின் கூலம் வாரிதியை மதிப்பதற்கு வல்லது - அலைகள்மோதுங்

கரையையுடைய (பாற்) கடலைக் கடையவல்லது, மந்தரம் அன்றி மற்றும் உண்டோ - மந்தரமலையொன்றேயன்றி வேறுமலையும் உள்ளதோ? [இல்லையேயென்றபடி]; அவனுடன் முன் போர் பொருதோரில் விசயம் யார் பெற்றார் - அச்சராசந்தனோடு முன்பு போர்செய்தவர்களில் வெற்றியை யாவர் பெற்றுளர்? [எவரும் பெற்றில ரென்றபடி]; இப்போது - இப்பொழுது, ஆரணம் மா முனிவர் ஆய் போதும் - வேதம்வல்ல சிறந்த பிராமணசிரேஷ்டர்களின் வேடங்கொண்டவர்களாய் (நாங்கள் அவனிடத்து)ச் செல்வோம், என புகன்றான் - என்று (கண்ணபிரான்) கூறியருளினன்: அறன் மகனும் - தருமபுத்திரனும், அஃதே என்றான் - 'அவ்வாறேயாகுக' என்று சொல்லி உடன்பட்டான்; (எ - று.)

அந்தணவடிவங்கொண்டு செல்லுதற்குக் காரணம் - மேல் கக-ஆம் கவியில் விளங்கும். இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடியிற் கூறிய உபமானவாக்கியம் இதனோடு ஒருதொடராய்நின்ற கீழ்ச்செய்யுளில்வந்த உபமேயவாக்கியத்தோடு பிம்பப்பிரதிபிம்பபாவம்பெற்று நின்றதனால், எடுத்துக்காட்டுவமையணி. சந்தனமரம் மலைச்சார்பில் வளர்வதாதலால், 'ஆரமணங்கமழ் அசலம்' என்று விசேடித்துக் கூறப்பட்டது.

முன்னொருகாலத்தில் இவ்வண்டகோளத்துக்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒருபூமாலை பிரசாதிக்கப்பெற்ற ஒருவித்தியாதரமகள் மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில் துருவாசமகாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன்பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்துக்கு வரும்போது, வெகு உல்லாசமாக ஐராவதயானையின்மேற் பவனிவந்து கொண்டிருந்த இந்திரனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங்குசத்தால்வாங்கி அவ்யானையின்பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மதக்களிறு அதனைத் துதிக்கையாற்பிடித்து இழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத்துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு 'இங்ஙனஞ் செல்வச்செருக்குற்ற நினது எல்லாஐசுவரியங்களும் கடலில் ஒளித்துவிடக்கடவன' என்று சாபங்கொடுக்க, உடனே தேவர்செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்துபொருது அமரரைவெல்வாராயினர்: பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச்சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாசுகியென்னும் பாம்பைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடல் கடைந்து, அதனினின்று வெளியெழுந்த அமிருதத்தையும் எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்று வாழ்ந்தனன் என்பது, இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு.

'போதும்' என்ற தன்மைப்பன்மை - வீமார்ச்சுனர்களை உளப்படுத்தியது; இதில், 'தும்' என்ற விகுதி - எதிர்காலங்காட்டிற்று: "நாம் போது

மென்று னளன்'' என்றவிடத்துப்போல; 'இப்போது போதும்' என்றது - விரைவுபற்றிவந்த காலவழுவமைதி. ஹாரம், அசலம், அநேகம், கூலம், வாரிதி, விஜயம், ஆரணம், மஹா, முநிவரர் - வடசொற்கள். அசலம் - சலியாதது. ஏகம் - ஒன்று: அதுவல்லாதது, அநேகம்; ந + ஏகம் = அநேகம்: வடமொழிச்சந்தி. வாரிதி - நீர்தங்குமிடம். விஜயம் - விசேஷஜயம். ஆர மணம் கமழ் என்று பிரித்து, நிரம்ப(க் கோட்டுப்பூமுதலியவற்றின்) மணம் வீசப்பெற்ற எனினுமாம். அறன்என்பதை, அஃறிணைப்பெயரின்மகரனகரப் போலியென்றாவது, 'அன்' விகுதி பெற்ற உயர்திணைப்பெயரென்றாவது கொள்க. 'அஃதே' என்றது, அங்கீகாரவார்த்தை. அலையின்கூலம் - அலைகளின் வரிசையையுடைய எனினுமாம். பாற்கடலைக்கடைதற்கு மந்தரகிரியே வல்லதாதல்போல, சராசந்தனைக்கொல்லுதற்கு வீமனே ஏற்றவனென்க. 'இவனுடன்' என்ற பாடத்துக்கு, இவ்வீமனுடன் என்க.

"அந்தணர்படிவந்தாங்கி யாடம ரிரந்துபெற்று, வெந்திறல்விளையும் வெம்போர் வீமனே விளைப்பினல்லால், மைந்துவீற்றிருந்ததிண்டோண் மகதர்கோன்கடலந்தானை, சிந்திடப்பொருதுவெல்லுந் திறத்தினர் யாவரென்றான்'' என்றார் பாகவதத்திலும். (கசு)

[கண்ணனும் வீமார்ச்சுனரும் புறப்பட்டுச் சராசந்தனரண்மனை சேர்தல்.]

கஎ. அரிவிரசுந் துழாய்மகுடத் தரியுமிரண் டரிகளருளாண்மை யோரு, மெரிவிரசு நெடுங்கான மிருதினத்தில் விரைந்தேகி யெண்ணில் காவற், கிரிவிரச நகரெய்திக் கிரித்தடந்தோண் மகதேசன் கிளருங் கோயிற், கரிவிரசுங் கோபுரப்பொற் றிருவாயில் புகுந்துரைத்தார் காவ லோர்க்கே.

(இ - ள்.) அரி விரசும் துழாய் மகுடத்து அரியும் - வண்டுகள் நெருங்கி மொய்க்கப்பெற்ற திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்த முடியையுடைய திருமாலின் அவதாரமான கண்ணபிரானும், இரண்டு அரிகள் அருள் ஆண்மையோரும் - அரியென்னும்பெயருள்ள வாயுவும் இந்திரனுமாகிய இருவரும்பெற்ற பராக்கிரமசாலிகளான வீமார்ச்சுனர்களும், (ஆகிய மூவரும்),—எரி விரசும் நெடுங் கானம் இரு தினத்தில் விரைந்து ஏகி - தீப்பொருந்திய பெரிய காட்டுவழியிலே இரண்டுநாளில் விரைவாகச்சென்று, எண் இல் காவல் கிரிவிரசம் நகர் எய்தி - அளவிறந்த பாதுகாவலையுடைய கிரிவிரசமென்னும் நகரத்தை யடைந்து, கிரி தட தோள் மகத ஈசன் கிளரும் கோயில் - மலைகள் போன்ற பெரியதோள்களையுடைய மகததேசத்து அரசனான அச்சராசந்தன் வாழ்கின்ற அரண்மனையினது, கரி விரசும் கோபுரம் பொன் திரு வாயில் - யானைகள் நெருங்கிநிற்கப்பெற்றதும் கோபுரத்தையுடையதுமாகிய பொன்மயமான அழகிய வாயிலில், புகுந்து - சேர்ந்து, காவலோர்க்கு உரைத்தார் - அவ்வாயில்காவல்செய்யுஞ்சேவகர்க்கு(த் தம்வரவை)ச் சொல்பவரானார்கள்.

அரிஎன்பது - திருமால் வாயு இந்திரன் என்ற பொருள்களில் ஹரி என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; "சிங்கந்திருமால் திகிரி இரவி, இந்திரன்

கீற்றேயமனே அங்கி யென்று, அங்கண்வடமொழிச்சிதைவி னரியாகும்'' என்ற திவாகரத்தைக் காண்க. திருமாலையுணர்த்தும்போது (அடியார்களுடைய துன்பத்தை) அழிப்பவனென்றும், வாயுவை யுணர்த்தும்போது (எதிர்ப்பட்டபொருள்களைக்) கவர்ந்துசெல்பவனென்றும், இந்திரனையுணர்த்தும்போது (பகைவர்களை) அழிப்பவனென்றும் காரணப்பொருள் காண்க. துளஸீ, காநநம், திநம், கிரிவ்ரஜம், கரீ என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. மகுடம், மகதேசன், கோபுரம் - வடசொற்கள். வெப்பம் பொருந்தின தென்பதும், காட்டுத்தீ எரியப்பெற்றதென்பதும், பாலைவனத்தையுடையதென்பதும், 'எரிவிரசும்' என்ற அடைமொழியினாற் புலனும். நீரரண் நிலவரண் மலையரண் காட்டரண் என்ற நால்வகை அரண்களுள் மலையரணாக இயல்பிலமைந்த ஐந்து மலைகளின் தொகுதியையுடைய நகராதலால், கிர்வ்ரஜமென்று பெயராயிற்று; "வசு கிரிவிரசம் வாழ்ந்தார்" என்ற கம்பராமாயணத்தையும், "இத்தலம் வசுவின் தேயம் அஞ்சுவெற்பிடையிற்றோன்றும்" என்ற கூர்மபுராணத்தையும், இங்கு எண்ணில் காவல் என்ற அடைமொழி கொடுத்ததையுங் காண்க. 'எண்ணில் காவல்' என்பது - பிறரால் எண்ணுதற்கும் இயலாத பாதுகாப்பு என்றும் பொருள்படும் 'மகதேசன்' - மகத+ஈசன்: குணசந்தி. கோயில்=கோவில்: இலக்கணப்போலி; அரசனதுஇடமென வேற்றுமைத்தொகையாகவாவது, தலைமையாகிய இடம் எனப் பண்புத்தொகையாகவாவது கொள்க. வாயில்=இல்வாய்; இதுவும் இலக்கணப்போலி; வீட்டின் முன்னிடமென்க; முன்பின்னாக மாறிற்று. கரம் - கை: இங்கே, துதிக்கை; அதனையுடையது கரீ எனக் காரணக்குறி. கருநிறத்தையுடையது கரியென்று தமிழ்வழியாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாது; வடமொழித்திரிபாதலின்.

"தண்டுறைக் கங்கைபூத்த தாமரைத் தாளினானும், திண்டிறற் காற்றின் சேயும் செருமலி வரிவிற்செங்கை, யண்டர்கோன்மகனு மற்றாங் கந்தணர் படிவந்தாங்கி, மண்டுபோர்முற்றலாகா மதிட்கிரிவிரசம் புக்கார்" என்றார். பாகவதத்திலும். (கஎ)

## வேறு.

[அந்தணவடிவங்கொண்டுசென்ற மூவரையும் சராசந்தன் யாவரேன்று வினவுதல்.]

கஅ. வந்தனர் முனிவர் மூவரென் றுரைமின் மன்னவற் கென வவ ருரைப்பத், தந்திடு மெனவும் புகுந்துநீ டம்பொற் றவிசிருந் தாசியுஞ் சாற்றக், கந்தடர் குவவுத் தோளில்விற் குறியுங் காட்சியுங் கருத்துற நோக்கி, யந்தண ரல்லீர் யாவர்நீ ரென்றா னவ்வுரைக் கமலனு முரைப்பான்.

(இ - ள்.) மூவர் முனிவர் வந்தனர் என்று மன்னவற்கு உரைமின் என - 'மூன்று அந்தணர்கள் வந்துள்ளாரென்று (நீங்கள் சென்று உங்கள்) அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள்' என்று (வாயில்காவலரைநோக்கிக் கண்ணன்

முதலிய மூவரும்) சொல்ல,—அவர் உரைப்ப - அவ்வாயில்காவலாளர் (அங்ஙனமே அரண்மனையினுட்சென்று சராசந்தமகாராசனுக்குச்செய்தி)சொல்ல, தந்திடும் எனலும் - (அதுகேட்ட அவ்வரசன் 'வந்த அந்தணர்களை) உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுவாருங்கள்' என்று அநுமதிசெய்தவுடனே,—வாயிலோரால் அழைக்கப்பட்டு), புகுந்து - (மூவரும்) உள்ளேசென்று, நீடு அம்பொன் தவிசு இருந்து (சராசந்தனுற் காட்டப்பட்ட) பெரிய அழகிய பொன்மயமான பீடத்தில் வீற்றிருந்து, ஆசியும் சாற்ற - (அவ்வரசனுக்கு) வாழ்த்தும் கூற,—(அப்பொழுது அவ்வரசன்), கந்து அடர் குவவு தோளில் வில் குறியும் காட்சியும் கருத்து உற நோக்கி - தூணையொத்த திரட்சியையுடைய (அம்மூவரது) தோள்களி லுள்ள வில்லின் தழும்பையும் (அவர்களுடைய) தோற்றத்தையும் தனது விவேகத்தினுல் நன்ருக உற்றுநோக்கி, நீர் அந்தணர் அல்லீர் யாவர் என்ருன் - 'நீங்கள் பிராமணர்களல்லீர் மற்றை யாவர்?' என்று வினவினுன்; அ உரைக்கு அமலனும் உரைப்பான் - (அங்ஙனம் அவன்வினவிய) அந்தவார்த்தைக்குக் கண்ணனும் விடை சொல்லுவான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

உரைமின், தந்திடும் - ஏவற்பன்மைமுற்றுக்கள்; முறையே மின், உம் என்பன - விகுதிகள். மன் - பெருமை: அதனை யுடையவன், மன்னவன்: அ - சாரியை. 'தந்திடும் என்பதில், இஎன்பது - துணிவுணர்த்தும். ஆசி, அமலன் - வடசொற்கள். அமலன் - குற்றமற்றவன். கந்து - ஸ்கந்தம்என்ற வடசொல்லின் விகாரம். அடர் - உவமவுருபு. இனி, கந்துஅடர் என்பதற்கு-தூணைமுறிக்கவல்ல என்று உரைப்பாரு முளர். குவவு - உரிச்சொல். காட்சி-காணப்படுவது: 'சி' விகுதிபெற்ற தொழிலாகுபெயர். இனி, 'காட்சியும்' என்பதற்கு - பார்வைக்குறிப்பையும் என்று உரைத்தலு மொன்று; "பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்கும் கண்ணின், வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்" என்பது காண்க. கருதுவது, கருத்து. அந்தணர் என்ற பெயர்-அம் தண் அர் என்று பிரிந்து, அழகிய தண்மையை [குளிர்ச்சியான அருளை] யுடையவரென்றும்; அந்த அணவு அர் என்று பிரிந்து, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவ ரென்றும் காரணப்பொருள்படும்: இது பிறசாதியார்க்கு வழங்காமல், பிராமணர்க்கே பெயராக வழங்குவது, காரணவிடுகுறிப்பெயராம். 'நீர் யாவர்' என்றது - முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி; 'நீர் யாவிர்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம்.

"சொல்லினுஞ்சொல்லாகாச் சுடர் விடுதோற்றத்தானும், நல்லெழிற் றடக்கைவல்வி ஞண்பொருதழும்பினுனும், மெல்லிணர்விரியன்மாலை வேந்தரென்றறிந்தான்வீங்கு, மல்லனீர்மகதங்காக்கு மாலைவெண்குடையான் மன்னே" என்ருர் பாகவதத்திலும்.

இதுமுதற் பதினெரு கவிகள் - பெரும்பாலும் இரண்டு நான்கு எழாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.

[தாங்கள் இன்னாரென்பதையும் அந்தணராய் வந்ததன் காரணத்தையும் கண்ணன் சராசந்தனுக்குச் சொல்லுதல்.]

கக. யான்விதுகுலத்தில்யாதவனிவரோ குருகுலத்தலைவனுக் கிளையோர், மான்மதமலர்த்தார்மன்னகேளொருவன்வாயுவின்மதலை மற்றொருவன், வான்மதிலுடுத்தபொன்னகர்க்கிறைவன்மதலைநின்வள நகர்காண்பான்,கான்மதக்களிற்றாய்முனிவராய்வந்தோங்காவலர்க்கனு கொணுமையினால்.

(இ - ள்.) மான்மதம் மலர் தார் மன்ன - கஸ்தூரியின் வாசனை வீசும் பூமாலையைத் தரித்த அரசனே! கால் மதம் களிற்றாய் - வழிகிற மதசலத்தை யுடைய யானைச்சேனையை யுடையவனே! கேள் - (யான்சொல்வதைக்) கேட்பாய்:—யான்—, விது குலத்தில் யாதவன் - சந்திரகுலத்தில் யதுவம் சத்திற் பிறந்தவனான கிருஷ்ணன்: இவரோ - இவ்விருவருமோ, குருகுலம் தலைவனுக்கு இளையோர் - (சந்திரவம்சத்தில்) குருவென்னும் அரசனது குலத்துக்குத் தலைவனான யுதிஷ்டிரனுக்குத் தம்பியர்: ஒருவன் - (இவர்க ளில்) ஒருத்தன், வாயுவின் மதலை - வாயுதேவனது குமாரனான வீமசேனன்: மற்று ஒருவன்—, வான் மதில் உடுத்த பொன்நகர்க்கு இறைவன் மதலை - பெரியமதிலினாற் சூழப்பட்ட பொன்மயமான நகரமாகிய அமராவதிநகரத் திற்கு அரசனான தேவேந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுனன்: (ஆகிய நாங் கள் மூன்றுபேரும்), நின் வளம் நகர் காண்பான் - உனது வளப்பமிக்க நகரத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டு, காவலர்க்கு அனுகொணுமையினால் முனி வர் ஆய் வந்தோம் - அரசர்கள் உனது நகரத்தினுட்புக இயலாதாதலால் பிரா மணவேடங் கொண்டவர்களாய் வந்தோம்; (எ - று.)—'என்று கொண்டு உண்மை யாதவன் உரைப்ப' என்று அடுத்தகவியோடு ஒருதொடராய் இயையும்.

சராசந்தன் நெடுநாளாகச் சேர்த்துவைத்திருக்கிற மிகப்பெரிய சேனையி லுள்ள அளவிறந்த சிறந்த பெரும்போர்வீரர்களோடெல்லாம் போர்செய்து அவர்களனைவரையுந்தொலைத்துப் பின்பு அவனையெதிர்த்துக்கொள்வதென் றால் அதிக காலதாமதமாகுமாதலால் அங்ஙனமாகாமல் அவனை நேரிலணு கித் துவந்துவயுத்தத்திலே வதைத்திடவேண்டு மென்னும் நோக்கத்தினால் அந்தணவடிவங்கொண்டு சென்றனரென்று வடநூலிற் கூறிய கருத்தும் "காவலர்க் கனுகொணுமையினால்' என்றதில் உள்ளுறைபொருளாக அமை தல் காண்க; நினதுகாவல்வீரர்க்குமுன்பு (மன்னவர்) நெருங்குத லரிதாதலா லென்க. இப்பொருளையும் உட்கொண்டு மேல் 'என்றுகொண்டுண்மை யா தவ னுரைப்ப' என்றன ரென்னலாம். அரசர்கள் அவனநுமதிபெற் றன்றி அவனது நகரினுட்செல்ல இயலாதென்றும், அவ்வரையறை முனிவர்கட்கு இல்லையென்றும் உணர்க.

விதுகுலம் - வடமொழித்தொடர். 'யது' என்பவன் - சந்திரகுலத்துப் பிரசித்திபெற்ற ஓர் அரசன்; யயாதியின் குமாரன்; குருகுலப் பூர்விகத்து

ராசர்களிற் பிரதானனான பூருவின் உடன்பிறந்தவன். யாதவன் - யதுவி னது மரபிற் பிறந்த மகன்: வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். இவரோ, ஓ-தெரி நிலை. தலைவனுக்கு இளையோர் - நான்கனுருபு, முறைப்பொருளது. இளை யோர் - இளமையென்ற பண்புப்பகுதி ஈறுபோய், இடைஅகரம் ஐயாயிற்று. மான்மதம் - கஸ்தூரியென்னும் ஒருசாதிமானினது மதம்; வடமொழியில் 'ம்ருகமதம்' எனப்படும். இது தார்க்கும், மன்னனுக்கும் அடைமொழியாகத் தகும். 'மான்மதமலர்த்தார் மன்ன'—மேல் சக - ஆஞ் செய்யுளில் "நானங் கமழுஞ் செங்கழுநீர் நறுந்தார் வேந்தர்" என வருவதுங் காண்க. இறை வன் - இறைமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த பெயர்; இறைமை - தலை மை: வ் - பெயரிடைநிலை. காண்பான் - 'பான்' விகுதிபெற்ற எதிர்கால வினையெச்சம்; விகுதியே காலங்காட்டும். கால் மதம் - வினைத்தொகை. கான் - காட்டில்வாழ்கிற என்று உரைத்து, களிற்றுக்கு அடைமொழியாக்கு தலும் ஒன்று. களிறு - யானையின் ஆண்மைப்பெயர்; (பெண்மைப்பெயர், பிடி:) களி - மதக்களிப்பு, அதனையுடையது களிறு எனக் காரணக்குறி: று - பெயர்விகுதி; ஒன்றன்பால்விகுதி யன்று: பால்பகா அஃறிணைப்பெய ராத லால். யானைச்சேனையைக் கூறினது, குதிரை தேர் காலாள் என்னும் மற் றைச்சேனைகட்கும் உபலக்ஷணம். மதத்தினாற்கதஞ்சிறந்து தானும் போர் செய்வதான யானை, நால்வகைச் சேனையுட் சிறத்தலால் தலைமையாகக் கூறப்பட்டது. இனி, களிற்றாய் - மிக்ககளிப்பையும் அடங்காச்செருக்கை யும் அதிபலத்தையும் தீராக்கோபத்தையும் உடைமையிற் களிறுபோன்ற வனே யெனினுமாம். காவலர் - கா வலர்: காத்தலில்வல்லவர்; அல்லது, காவல் அர் - காத்தலையுடையவர். அணுகொணாமை - அணுகவொண்ணாமை யென்பதன் மரூஉ. கான்மதம் - மணத்தையுடைய மதநீர் எனினுமாம்.

"மலர்ந்தபூங்கோதைமாதர் வாளரியொழுகுகண்போ, லுலம்பொருதிணி தோண் மன்ன ருரங்கிழித் துதிரமூழ்கி, யலங்குசெட்டிலைவேல்வீம னவனி வன்பார்த்த னம்பொ, னிலங்குபூண்மார்வ கண்ணன் யா மெனக் கூறினா னால்" என்றார் பாகவதத்திலும். (கக)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - வீமனைச் சராசந்தன் வலியப் போர்க்கு அழைத்தல்.]

உ0. என்றுகொண்டுண்மையாதவனுரைப்பவிருபுயவலியினெண் டிசையுஞ், சென்றுகொண்டடர்த்துத்தெவ்வர்தம்முயிருந்திறைகளு முறைமுறைகவர்ந்து, வென்றுகொண்டணிந்தவாகையோன்றினவு மிக்கனவெமதிண்மேருக், குன்றுகொண்டமைந்ததோள்களெம்முட னீர்குறித்தமர்புரியுமென்றுரையா.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்; ]ஒருதொட ரெனப்படும். குளக மாவது - பலபாடல்கள் தொடர்ந்து ஒருவினையைக் கொண்டு முடிவது; "குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்." குளகமல்லாதது, முத்தக

மெனப்படும்: அது, ஒரு செய்யுள் தனியேநின்று முடிவது; "முத்தகச்செய் யுள் தனிநின்று முடியும்."

(இ - ள்.) என்று கொண்டு உண்மை யாதவன் உரைப்ப - என்று உண்மையானசெய்தியைக்கண்ணன்சொல்ல,—எண்திசையும் சென்று கொண்டு- எட்டுத்திக்குக்களிலும் அடிக்கடிபோய்க்கொண்டு, இரு புயம் வலியின் அடர்த்து இரண்டுதோள்களின் வலிமையினால் (அரசர்களை) நெருக்கிப் பொருது, தெவ்வர்தம் உயிரும் திறைகளும் முறை முறை கவர்ந்து - அப்பகையரசர்களுடைய உயிரையும் திறைகளையும் பலமுறை வாரி, வென்று கொண்டு அணிந்த வாகையோன் - வெற்றிகொண்டு (அதற்கு அடையாளமாகத்) தரித்த வாகைப் பூமாலையையுடையவனான சராசந்தன்,—'எமது - எம்முடைய, இணை மேரு குன்றுகொண்டு அமைந்த தோள்கள் - இரண்டு மகாமேரு மலைகளாலாகியவைபோன்ற புயங்கள், தினவு மிக்கன - (பலநாளாகத் தக்கபோர் பெறாமையாற்) போர்த்தினவு மிகுந்தன; எம்முடன் நீர் குறித்து அமர் புரியும் - (அத்தினவு நீக்கும்பொருட்டு) எம்முடன் நீங்கள் விரும்பிப் போர் செய்யுங்கள்', என்ற உரையா - என்றுசொல்லி, (எ - று.)—'என' என்று அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

'என்றுகொண்டு' என்றவிடத்து, 'கொண்டு' என்பது - அசை; "என்று கொண்டினைய கூறி" என்ற கம்பராமாயணத்திற்போல: இதனை "கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும், கிளந்தவற்றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே" என்றதொல்காப்பியத்துஇடைச்சொல்லியற் புறநடைச்சூத்திரத்தாலமைக்க. இனி, என்று உண்மைகொண்டு யாதவன் உரைப்ப என மொழிமாற்றி, கொண்டு-மேற்கொண்டு எனினுமாம். எமது, எம்முடன் என்றவை - செருக்குப்பற்றிவந்த உயர்வுப்பன்மை. 'இணைமேருக்குன்றுகொண்டமைந்த தோள்கள்' என்றது, இல்பொருளுவமை. தோள்கள் தினவுமிக்கன—"எய்யென வெழுபகை யெங்குமின்மையால், மொய்பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினன்" என்ற கம்பராமாயணமும் காண்க. வாகையென்னும் ஒரு வகை மரத்தின்பெயர் - இங்கு, இலக்கணையால், அம்மரத்தின் மலர்களாலாகிய மாலையைக் குறித்தது; இருமடியாகுபெயர். "வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம், வட்கார்மேற்செல்வது வஞ்சியாம் - உட்கா, ரெதிரூன்றல் காஞ்சி எயில்காத்தல் நொச்சி, அதுவளைத்தலாகு முழிஞை - அதிரப் பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்துமிக்கோர், செருவென்றது வாகையாம்" என்ற திவாகரத்தினால், இன்னஇன்ன பூமாலை இன்னஇன்னசமயத்து வீரர்கள் தரித்தற்குஉரிய தென்பதை அறிக. முறைமுறை - அடுக்கு, பன்மை குறிக்கும். தெவ் - பகைமை: அதனையுடையவர், தெவ்வர். எண்திசை - கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு என்பன. புஜம், திசா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. உரையா - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம்; இதில் 'ஆ' என்ற விகுதியே இறந்தகாலங் காட்டும். மேருகிரி- பூமியின்நடுவிலுள்ள பொன்மயமானதொரு பெரியமலை; ஆயுதங்களால்

அழிக்கமுடியாத வலிமையிலும், பருமையிலும், இது தோள்கட்கு உவமை கூறப்படும். (உ0)

உக. நீயெனிலாண்டோரொன்பதிற்றிரட்டிநெடுஞ்சிறைக்கலுழன்முன்னெறிக்கொ, ளீயெனவோடிமதுரைவிட்டாழியெயிற்றுவாரகைப்பதிபுகுந்தாய், நோயெனவசுரர்க்குடைந்துபொற்காவினுழைதருநூறுமாமகத்தோன், சேயெனினிளையன்வீமனைவிசும்பிற்சேர்த்துவனெனவிழிசிவவா.

(இ - ள்.) (மற்றும் சராசந்தன் கண்ணனைநோக்கி),—'நீ எனில் - நீயோ என்றால், ஆண்டு ஓர் ஒன்பதிற்று இரட்டி - பதினெட்டுவருஷகாலமாக, நெடுஞ் சிறை கலுழன் முன் நெறிக்கொள் ஈ என மதுரை விட்டு ஓடி ஆழி எயில் துவாரகை பதி புகுந்தாய் - பெரிய இறகுகளையுடைய கருடனுக்கு எதிர்ப்பட்ட ஈயென்னுஞ் சிறுபறவைபோல (எனக்கு அஞ்சி உனது இராசதானியான) மதுராபுரியை விட்டு ஓடிப்போய் மேல்கடலில் நிருமிக்கப்பட்ட மதிள்சூழ்ந்த துவாரகாபுரியினுட் சென்று ஒளித்துள்ளாய் நோய் என அசுரர்க்கு உடைந்து பொன் காவில் நுழைதரு நூறு மா மகத்தோன் சேய் எனின் - நோய்க்கு (அஞ்சுவது) போல அசுரர்கட்கு அஞ்சி தோற்றுப் புறங்கொடுத்தோடிப் பொன்மயமான கற்பகச்சோலையிற் பதுங்கியுள்ள தேவேந்திரனது குமாரனை அருச்சுனனோ வென்றால், இளையன் - (உங்கள் மூவரிற்) சிறுவனாயிருக்கிறான்; (ஆகவே), வீமனை விசும்பில் சேர்த்துவன் - வீமசேனனையே (எதிர்த்துப் பொருது) விண்ணுலகத்திற் சேர்ப்பேன், என - என்று வீரவாதங்கூறி, விழி சிவவா (கோபத்தினால்) கண்கள் சிவக்கப்பெற்று, (எ - று.)—'அழைத்து' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

'நெடுஞ்சிறைக்கலுழன்முன் நெறிக்கொளீயென வோடி' என்றது - தனது பெருமையும் எதிரியினதுசிறுமையுந் தோன்றச் செருக்குப்பற்றி உவமைகூறியதாம்; "ஈயாவெதோ கருடற்கெதிரே" என்றார் பிறரும். கருடன் பக்ஷிராஜனாதலால் சிறப்புக்கு அவனை யெடுத்துக்கூறினான். ஆண்டொரொன்பதிற்று இரட்டி-பதினெட்டுவருஷத்திற்குமுன்பு என்றபடி. இனி, இதற்கு-பதினெட்டுமுறை யென்று உரைப்பாருமுளர். 'மதுரைவிட்டுத் துவாரகைப்பதிபுகுந்தாய்'——"தார்வண்டிமிரத் தேனொழுகுந் தடந்தோள் வீரன் சராசந்தன், போர்வெஞ்சரத்தால் யாவரையும் புறங்கண்டன்றிப் போகாதான், சீர்வண்மதுராபுரிவிடுத்துத் துவாரபதியிற் சென்றொதுங்கக், கார்வண்ணனையு நெடுங்காலம் வென்றா னிவன்கா ணென்றாரே" என்று கீழ்த்திரௌபதி மாலையிட்டசருக்கத்திலும், "சண்டமுகிலுருமனைய சராசந்தனுக்கஞ்சி, வண்டுவரையரணாக வடமதுரைகைவிட்ட, திண்டிறன் மாதவன்" என்று மேல் கிருட்டினன்றூதுசருக்கத்திலும் வருதல் காண்க; இச்சருக்கத்தின் கஉ - ஆஞ் செய்யுளும் நோக்கத்தக்கது. மதுஎன்னும் அசுரனால் முதலில் அமைக்கப்பட்ட நகரமாதலாலும், பின்பு மதுஎன்னும் சந்திர

குலத்து அரசனாற் சீர்திருத்தி ஆளப்பட்டதனாலும், கண்ணுக்கு இனிதாயிருத்தலாலும், 'மதுரா' என்று பெயர். இங்குக் குறித்தது, வடமதுரை; யமுனாநதிதீரத்திலுள்ளது.

கருடன், மதுரா, த்வாரகா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஒன்பது + இரட்டி = ஒன்பதிற்றிரட்டி: இற்றுச்சாரியை, பண்புத்தொகையில் வந்தது; [நன்-உயிர்-சஎ.] கடல் தானே இயற்கையரணாக அமையப்பெற்ற நகரமென்பது, 'ஆழியெயிற் றுவாரகைப்பதி' என்ற தொடரினாற் போதரும்; 'எழிற்றுவாரகை' என்ற பாடத்திற்கு, எழில் - அழகையுடைய என்க. ஆழ்ந்துள்ளது, ஆழி: இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. பொன்னுலகமாகிய தேவலோகத்திலே உள்ளவை யாவும் பொன்மயமாதலால், 'பொற்கா' எனப்பட்டது. கா பாதுகாக்கப்படுவது - என்று காரணப்பொருள்பெறும் பெயர். நூழைதரு, 'தா' என்ற துணைவினை குறுக்கலும் விரித்தலும் பெற்றது. சிறந்த அசுவமேதயாகம் நூறு செய்தவன் தேவேந்திரபதவி பெறுதலால், இந்திரனுக்கு 'நூற்றுமாமகத்தோன்' என்று ஒருபெயர்; இவனுக்கு வடமொழியில், சதமக:' என்று ஒருபெயர் வழங்குதலையுங் காண்க. அஞ்சினவரோடு பொருதல் அறமன்றாதலாலும், "மாறன்மையின் மறம்வாடுமென் றிளையாரையு மெறியான்" என்றபடி தனக்கு நிகரல்லாத இளையாரோடு போர்செய்யின் பலபராக்கிரமங்கட்குச் சிறப்பில்லையாதலாலும், கண்ணனையும் அருச்சுனனையும் விலக்கினான்; "கேட்டலு முறவல்கோட்டிக் கிளர்ந்தெழு பெரும்போரஞ்சி, ஆட்டுவெண் டரங்கவேலை யகத்தடைந்தனை நீயந்தண், எட்டிணரலங்கற் பார்த்த னிளையனு லெதிர்ந்து வெம்போர், வாட்டிறல்வீம னுற்ற வல்லனென் றியம்பினானே" என்றார் பாகவதத்திலும். பீமன் என்ற வடசொல், வீமன் என்று விகாரப்பட்டது; அப்பெயர் - (பகைவர்க்குப்) பயங்கரனென்று காரணப்பொருள்படும். போரிற் புறங்கொடாது இறந்தவரது உயிர் வீரசுவர்க்கம்புகுமென்பது நூல்துணிபாதலால், 'விசும்பிற்சேர்த்துவன்' என்றான். 'விசும்பு' என்ற வானத்தின்பெயர் - அங்குள்ள மேலுலகத்திற்கு இடவாகுபெயர். சேர்த்துவன், 'அன்' விகுதி - தன்மையொருமைக்கு வந்தது. 'சிவவா' என்பதும் உடன்பாட்டெச்சமே. அசுரர்க்கு அஞ்சி மரச்செறிவில் ஒதுங்கியிருக்கிறவனுடைய பிள்ளை யென்று அருச்சுனனை இழித்துக்கூறினான்; மேல் ௬௩-ஆங்கவியிற் கூறுகிறபடி தான் அசுராம்சமாதலால் 'கலுழன்முன்னேறி, யேயென வோடி' என்று பாடமோதி, கருடன்மேல் ஏறிக்கொண்டு (காண்பவர்யாவரும்) 'ஏ'என்றுநகைத்துப் பரிகாசம்பண்ண ஓடிப்போய் என்று உரைப்பாருமுளர்; 'ஏயென' என்பது விரைவுக்குறிப்புமாம். 'துவாரகைப்பதிபுகுந்தாய்' என்றவிடத்து, 'துவாரபதிபுகுந்தாய்' என்றும் பாடமுண்டு. மிகவருத்தி அழிவுசெய்தலால், அசுரர்க்கு நோய் உவமை கூறப்பட்டது. 'விசும்பிற் செலுத்துவனென' என்பதும் பாடம். (உக)

உஉ. மந்திரச்சுற்றத்தவர்களையழைத்துமதலையைமகிதலந்தனக்கோ, ரிந்திரனெனவேமணிமுடிபுனைந்தன் றிபாவருந்தேவரும்வியப்ப,

மந்தரகிரியும்விந்தமுந்தம்மின்மலைவபோன்மல்லமர்மலைவான், சந்தணி தடந்தோள்கொட்டியார்த்தெழுந்தான்றழலுமிழ்விழிச்சராசந்தன்.

(இ - ள்.) மந்திரச் சுற்றத்தவர்களை அழைத்து - (இராஜாங்ககாரியத்திலே தனக்கு) உற்றஉறவினரான மந்திரிகளை வரவழைத்து, (அவர்களுடன் ஆலோசித்து அவர்களநுமதிபெற்று அவர்களை உடன்வைத்துக்கொண்டே), அன்று - அன்றைத்தினமே [அப்பொழுதே], யாவரும் தேவரும் வியப்ப - எல்லாமனிதர்களும் தேவர்களும் (கண்டு) அதிசயிக்கும்படி [வெகு சிறப்பாக], மதலையை மகிதலம்தனக்கு ஓர் இந்திரன் எனவே மணி முடி புனைந்து - தனதுமகனான சகதேவனென்பவனைப் பூலோகத்துக்கு ஓர் இந்திரனென்னும்படி இரத்தினகிரீடஞ்சூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துவைத்து,—மந்தரகிரியும் விந்தமும் தம்மில் மலைவ போல் மல் அமர் மலைவான் - மந்தரமலையும் விந்தியமலையும் தமக்குள் [ஒன்றோடொன்று] போர்செய்வன போல (த் தானும் வீமனும்) மற்போர்செய்யும்பொருட்டு, சந்து அணி தட தோள் கொட்டி ஆர்த்து எழுந்தான் - சந்தனம்பூசிய பெரிய தனது தோள்களைக் கைகளால் தட்டி ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு எழுந்தான்: (யாவனெனில்),—தழல் உமிழ் விழி சராசந்தன் - (கோபாவேசத்தினால்) அக்கினியைச் சொரிகின்ற கண்களையுடைய சராசந்தன்; (எ - று.)

கீழ் உ0 - ஆஞ் செய்யுளில் 'வாகையோன்' என்றதை இச்செய்யுளில் வந்த 'சராசந்தன்' என்ற பெயர்க்கு விசேஷணமாகவைத்துக் குளகச்செய்யுள்களுக்கு முடிபு காண்க. மந்திரிகள் ஐம்பெருங்குழுவிற் சேர்ந்தவராதலால், 'மந்திரச்சுற்றத்தவர்' எனப்பட்டனர்; உரியசமயங்களில் அரசனைச் சூழ்ந்திருந்து ஆலோசனை சொல்பவராய் அரசனது சுகதுக்கங்களைத் தமது சுகதுக்கங்களாகக் கருதுபவ ரென்றபடி. மந்த்ரம் - ஆலோசனை: வடசொல். போரில் வெற்றி தோல்விகள் ஒருதலை யல்ல வாதலால், யாக்கைநிலையாமையைக் குறித்து, போர்க்குச் செல்லுகையிற் புதல்வர்க்கு முடிசூட்டிவைத்துச் செல்லுதல், அரசரினியல்பு; அது, அரசன் போரிலிருக்கையில் இராஜாங்க காரியங்களைப் பார்த்தற்கும் எற்கும். 'யாவரும்தேவரும் வியப்ப' என்பதை 'மலைவான்' என்பதனோடு கூட்டினும் அமையும். வலிய பெரிய உடம்பையுடைய வீமசராசந்தர்க்கு மந்தரகிரியும் விந்தியகிரியும் உவமை கூறப்பட்டன. பாற்கடலைக்கடந்த பெருமையுடைமையால் மந்தரத்தையும், முன்னொருகாலத்தில் நாரதமாமுனிவனால் தூண்டப்பெற்று மகாமேருகிரியோடு மாறுபட்டு மிகப்பெரிதாய்வளரத்தொடங்கிச் சூரியசந்திராதியரது சஞ்சாரத்தைத் தடுக்குமாறு ஓங்கி உயர்ந்ததனால் விந்தத்தையும் எடுத்துக்கூறினார்; கீழ் கசு.- ஆஞ் செய்யுளில் மந்தரம் வீமனுக்கு உவமைகூறப்பட்டவாறும் காண்க. மஹீதலம், விந்த்யம், சந்தநம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. அன்று + யாவர் = அன்றியாவர்: குற்றியலிகரம். மலைவ - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பாற்பெயர். மல் அமர் - ஆயுதமின்றி உடல்வலிமை கொண்டுசெய்யும் போர். மலைவான் - 'வான்' விகுதி எதிர்காலங்காட்டும் வினையெச்சம். (உஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்: இருவரும் பிரயாசைப்பட்டு மற்போர்புரிதல்.]

உங. யாளிவெம்பதாகைவீமனுமவனும்யாளியும்யாளியுமெனவே,தாளினுஞ்சமரமண்டலங்களினுந்தாழ்விரற்றடக்கைமுட்டியினுந்,
தோளினுஞ்சென்னித்தலத்தினுமற்போர்சொன்னபோர்விதமெலாந்
தொடங்கி நாளினுந்திங்களொன்றினிற்பாதிநள்ளிரவினுஞ்சமர்நடத்தி

(இ - ள்.) யாளி வெம் பதாகை வீமனும் - சிங்கத்தின்வடிவமெழுதிய (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான துவசத்தை யுடைய வீமசேனனும், அவனும் - அச்சராசந்தனும், (ஆகிய இருவரும்) —யாளியும் யாளியும் எனவே - இரண்டுசிங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று போர் செய்தல்போலவே,—தாளினும் - கால்களினாலும், சமரம் மண்டலங்களினும் - மற்போர்க்குஉரிய மண்டல வகைகளினாலும், தாழ் விரல் தட கை முட்டியினும் - கவிந்தவிரல்களமைந்த பெரியகைகளின் முஷ்டிகளாலும், தோளினும் - தோள்களினாலும், சென்னி தலத்தினும் - தலையினாலும், மல் போர் சொன்ன போர் விதம் எலாம் தொடங்கி - (யுத்தசாஸ்திரங்களில்)மற்போர்க்குச்சொன்ன யுத்தவகைகளெல்லாவற்றாலும் (முறையே மற்போர்செய்யத்) தொடங்கி, திங்கள் ஒன்றினில் பாதி நாளினும் - ஒருமாதத்திற்பாதியாகிய நாள்களிலெல்லாம், நள் இரவினும் சமர் நடத்தி - நடுஇராத்திரியுமுட்பட (விடாமற்) போரை நடத்தி, (எ - று.)—'உழந்து தளர்ந்தார்' என அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

பகலும் இரவும் ஒழியாது பதினைந்துநாள் போர்செய்து என்பது ஈற்றடியின்பொருள். சராசந்தவதம் இரவில் நிகழ்ந்ததென்று முதனூலால் விளங்கும் தனது பலபராக்கிரமங்கட்கும் போரில் எளிதிற் பகைவெல்லுந் திறத்துக்கும் அறிகுறியாக, வீமன், சிங்கவடிவத்தைக் கொடியிற்கொண்டனன்போலும். பதாகை - ஆவீறு ஐயான வடசொல்; இதற்கு 'பெருங்கொடி' என்று பொருளுரைத்திருக்கின்றனர், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். யாளி - யானையைக் கொல்லவல்லதும் சிங்கம்போல்வதும் துதிக்கையுடையதுமாகியதொரு யாளியானையென்னும் மிருகவிசேஷமுமாம். என - உவமவுருபு. வலசாரி இடசாரி மண்டலம் பவுரி என்ற கதிவிசேடங்கள், இங்கு 'சமர மண்டலங்கள்' எனப்பட்டன. முஷ்டி, தலம், விதம் - வடசொற்கள். முட்டி - கைப்பிடி: கைவிரலனைத்தையும் மடக்கிச்செறியவைப்பது. சென்னித்தலத்தினும்-தலையினிடத்தினாலு மென்க. பாதி-பகுதியென்பதன் மரூஉ. 'யாளி வெம்பதாகை வீரனு மிவனும்' என்றும், 'மற்றுஞ்சொன்ன போர்விதமெலாம்' என்றும் பாடமுண்டு. எல்லாம் என்பது, 'எலாம்' எனத் தொக்கது.

உச. பூதலநடுங்கவெழிகிரிநடுங்கப்போதகத்தொடுதிசைநடுங்க
மீதலநடுங்கக்கண்டகண்டவர்தமெய்களுமெய்யுறநடுங்கப்
பாதலநடுங்கவிருவர்மாமனமும்பறைபறைந்தயர்வுடனடுங்கச்
சாதலங்கொழிந்தவிடரெலாமுழந்துநங்களிற்றனித்தனிதளர்ந்தார்.

(இ - ள்.) (தாங்கள் கொடும்போர்செய்யுந்திறத்தினால்), பூதலம் நடுங்க- பூமி அதிரவும், எழு கிரி நடுங்க - எழுகுலபருவதங்கள் சலிக்கவும், போதகத்தொடு திசை நடுங்க - அஷ்டதிக்கஜங்களுடனே எட்டுத்திக்குக்களும் கம்பிக்கவும், மீ தலம் நடுங்க - மேலுள்ளதானவிண்ணுலகம் அதிர்ந்தசையவும், கண்ட கண்டவர்தம் மெய்களும் மெய் உற நடுங்க - (அப்போரை நோக்கின நோக்கின சனங்களுடைய உடம்புகளும் மனமுமுட்பட (அச்சத்தால்) நடுங்கவும், பாதலம் நடுங்க - கீழுலகமும் கம்பமடையவும், இருவர் மா மனமும் பறை அறைந்து அயர்வுடன் நடுங்க - தம்இருவருடைய நெஞ்சமும் பறைகொட்டினாற்போல மிகத்துடித்துச் சோர்வோடு பதறவும், சாதல் ஒழிந்த இடர் எலாம் அங்கு உழந்து - இறத்தலொன்று நீங்கலான துன்பங்களையெல்லாம் அந்த மற்போரிலே பட்டு, தங்களில் தனித்தனி தளர்ந்தார் - தங்களுள்ளே தனித்தனியே [இருவரும்] களைப்புற்றார்கள்; (எ - று.)

பூதலம் - பூமியாகிய இடம் என்று இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையென்றாவது, பூமியினது இடம் என்று ஒற்றுமைக்கிழமைப்பொருளில்வந்த ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகையென்றாவது கொள்ளத்தக்கது. எழுகிரி-கைலாசம், இமயம், மந்தரம், விந்தியம், நிஷதம், ஏமகூடம், நீலகிரி என்பன; இவை - ஸப்தகுலபர்வத மெனப்படும்: கந்தமாதனமுங் கூட்டி, அஷ்டகுல பர்வதமென்றலு முண்டு. ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் என்கிற எட்டுயானைகளும், முறையே கிழக்குமுதலிய எட்டுத்திக்குக்களிலும் கீழ்நின்று பூமியைத்தாங்குதலால் 'அஷ்டதிக்கஜம்' எனப்படும். பத்துப்பிராயத்து யானைக்குட்டிக்கு 'போதம்' என்று வடமொழியிற் பெயர்: அது 'க' ப்ரத்யயம்பெற்று 'போதகம்' என நின்றது; இங்கு யானையென்ற மாத்திரையாயிற்று. 'கண்டகண்டவர்' என்ற அடுக்கு - எஞ்சாமையை விளக்கும். நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடலை 'மெய்' என்றல், மங்கலவழக்கு. அந்தக்கரணமாய்ச் சிறந்த உறுப்பாகிற மனமும், தலைமைதோன்ற இலக்கணையால் 'மெய்' எனப்பட்டது, 'மெய்களும் மெய்யுறநடுங்க' என்பதற்கு - உடம்புகளும் உண்மையாக நடுக்கமடைய என்று உரைத்தலு மொன்று. 'மனமும் பறையறைந்து'— "நெஞ்சுபறைகொட்ட" என்றார் பிறரும். 'அங்கு' என்பது - அசையுமாம். 'சாதலொழிந்த இடரெலாம்' எனவே, சாதற்கு அண்ணியதான [அதாவது மரணார்தமான] அவஸ்தைகளெல்லாம் என்றபடி. 'இருவர்மாமனமும்பறையறைந்து அயர்வுடன் நடுங்க' என்பதற்கு - (அருகில்நிற்கிற கண்ணன் அருச்சுனன் என்கிற) இரண்டுபேருடைய சிறந்தமனமும் (இப்போர் வீமசராசந்தர்களில் யார்க்கு அநுகூலமாய் முடியுமோவென்று) தமொற்றமுற்றுப் பதைபதைத்து அயர்ச்சியடையவென்று உரைப்பாரு முளர்; 'இருவர்' என்றது, தொகைக்குறிப்பு.

"கண்ணழல் பொழியவூழிக் காற்றெனக் கடைஞான்றியாவு, முண்ணிய வெழுந்தபேழ்வா யுருகெழுகூற்றமென்ன, மண்ணக மதிரநின்ற மால்

வரை துளக்கமற்றை, விண்ணகம் பனிப்பவார்த்து வெஞ்சமம் விளைத்திட்டாரே" என்பது பாகவதம். (உச)

[இருவரும் மூர்ச்சையடைந்தபின்பு வீமன் தெளிதல்.]

உரு. கொல்லவென்றெண்ணுமிருவருமொருவரொருவரைக்கொல்லொ ணுமையினுன், மல்லமர்வலியுமிருபுயவலியுமிழந்துமாமகிதலத்துறலும், கல்லடர்செம்பொன்வரையின்முக்குவடுகாலுடன்பறித்த தால்கண்டு; நல்லதன்மைந்தற்குணர்வுமீண்டெய்தநலத்துடனல்கிய தன்றே.

(இ - ள்.) கொல்ல என்று எண்ணும் இருவரும் - (ஒருவரையொருவர்) கொல்லவேண்டுமென்று நினைக்கின்ற (வீமன் சராசந்தன் என்ற) இரண்டு பேரும், ஒருவர் ஒருவரை கொல் ஒணுமையினல் - ஒருவர் மற்றொருவரைக் கொல்லமுடியாமையால், மல் அமர் வலியும் இரு புயம் வலியும் இழந்து-மற்போர்த்திறமும் இரண்டுதோள்களின் வலிமையுந் தொலையப்பெற்று, மாமகி தலத்து உறலும் - பெரியபூமியில் மூர்ச்சித்து விழுந்து கிடந்தாராக,—கல் அடர் செம் பொன் வரையின் முக் குவடு காலுடன் பறித்த கால் - கற்கள் நிறைந்த சிவந்த பொன்மயமான மேருகிரியினது மூன்றுசிகரங்களை அடியோடு பிடுங்கிய வாயுவானது, கண்டு - (தனதுமகன் மூர்ச்சையடைந்ததைப்) பார்த்து, நல்ல தன் மைந்தற்கு உணர்வு மீண்டு எய்த நலத்துடன் நல்கியது - தனது சத்புத்திரனுன அவ்வீமனுக்கு உணர்ச்சி மீளவும் உண்டாம்படி இனிமையாய் உதவிற்று; (எ - று.)—அன்று, ஏ - ஈற்றசை; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

'இருவரும் மூர்ச்சையடைதலும், இனியகாற்றுவீச, வீமனுக்கு மூர்ச்சை தெளிந்தது' என்ற கருத்தை, தற்குறிப்பேற்றவகையால், 'வாயுதேவன் தன் மகன் மூர்ச்சையடைந்ததைப்பார்த்து அவனுக்கு மீளவும் ப்ரஜ்ஞைவந்து தெளிவுண்டாகுமாறு அன்போடு வந்து உதவினன்' என்றார். தீயோர்க்கும் நல்லோர்க்கும் கலகம்நிகழ்கையில் நல்லோர்க்கு உதவுதல் நல்லவரான தேவர்களின் இயல்பாதலால், வாயுதேவன் தேவாம்சமான வீமனுக்கு உதவினனென்பதும் பட, 'நல்ல தன்மைந்தற்கு நலத்துடன் நல்கியது' என்றாரென்றுங் கொள்ளலாம். கண்ணன் சொற்படி வீமன் தனது தந்தையான வாயுவை மனத்திற்கொண்டு அவனது தெய்விகவலிமையைப் பெற்றுச் சராசந்தனை வதைத்தன னென்று முதனூல் கூறும். தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலாமாதலால், இங்கு 'கால் நல்கியது' என்று அஃறிணையாக் கூறப்பட்டது. 'கொல்ல' என்றது - அகரவிகுதிபெற்ற வியங்கோள்; இங்கு, கொல் வேணுக என்று விரியும்: எதிர்காலச் செயவெனெச்சமாக் கொள்ளினும் இழுக்காது. கொல்லொணுமை - கொல்லவொன்றுமை யென்பதன் மரூஉ: ஒன்றுமை - எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்.

போன்வரையின் முக்குவடு பறித்த கதை:—முன்னொருகாலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் தமக்குள் யார் பலசாலி யென்று விவாதம் உண்டாக, அதனைப் பரீக்ஷித்தறியும்பொருட்டு வாயுதேவன் மேருமலையின் சிகரத்தைப் பெயர்த்துத் தள்ளுவதென்றும், ஆதிசேஷன் அது பெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வதென்றும் கோட்பாடு உண்டாகி, அங்ஙனமே இருவரும் தேவர்கள் முதலியோர்களுடைய முன்னிலையிலே தம்தம்வலிமையைக்காட்டத் தொடங்கியபொழுது, ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம் படங்களாலும் மேருமலையின் ஆயிரஞ்சிகரங்களையும் கவித்துக்கொண்டு பெயரவொட்டாமல் வெகுநேரங் காக்க, பின்பு வாயுதேவன் தன்வலிமையால் அம்மலைச் சிகரங்களில் மூன்றைப் பெயர்த்துக்கொண்டுபோய்த் தென்கடலில் தள்ளிவிட்டனன் என்பதாம். (உரு)

[வீமன் சராசந்தனுடலைக் கிழித்து எறிதல்.]

உசு. மீளவுமிருகதுவசனுற்றெழுந்துவிதலையின்விழுந்தமேவலனைத், தாளொடுதாள்கள்வலியுறத்தன்பொற்றடக்கையான்முடக்கறப்பிடித்து, வாளுகிர்வாளாற்கனகனைப்பிளந்தவண்டுழாய் மணங்கமழ் மௌலிக், கோளரியெனவேபிளந்தெறிந்தண்டகோளமும்பிளக்கநின்றார்த்தான்.

(இ - ள்.) மிருக துவசன்-சிங்கக்கொடியுடையவனான வீமன், எழுந்து—, மீளவும் உற்று - மீண்டும்நெருங்கி, விதலையின் விழுந்த மேவலனை - நடுக்கத்தோடு தரையில் விழுந்துகிடக்கிற பகைவனான சராசந்தனை, தாளொடு தாள்கள் வலி உற - (அவனுடைய) ஒருகாலின்மீது (தன்னுடைய இரண்டு) கால்களும் வலிமையாகஊன்ற, தன் பொன் தட கையால் முடக்கு அற பிடித்து - தனது அழகியபெரியகையினால் மடங்காதபடி (மற்றொருகாலைப்) பிடித்து, வாள் உகிர் வாளால் கனகனை பிளந்த வண் துழாய் மணம் கமழ் மௌலி கோள் அரி எனவே - பிரகாசமுள்ள வாளாயுதம்போற் கூரிய கைந்நகங்களினால் இரணியனைப் பிளந்து அழித்த வளப்பமுள்ள திருத்துழாயின் வாசனைவீசுந் திருமுடியையுடைய வலியநரசிங்கமூர்த்திபோலவே, பிளந்து-(அச்சராசந்தனுடம்பை) இருகூறாகக்கிழித்து, எறிந்து-(அவ்வுடற்கூறுகளை) வீசியெறிந்து, நின்று - (தனதுவெற்றிதோன்றப் போர்க்களத்தில்) நிலைநின்று, அண்டகோளமும் பிளக்க ஆர்த்தான்.- (பெருமுழக்கத்தினலாகிய அதிர்ச்சியால்) உலகவுருண்டையும் பிளவுபடும்படி ஆரவாரஞ்செய்தான்.

மீளவும் உற்று எழுந்து - மீண்டும் உணர்ச்சியுற்று எழுந்து எனினுமாம். ம்ருகத்வஜன் - வடமொழிப்பெயர். மிருகமென்ற விலங்கின் பொதுப்பெயர், தலைமைபற்றி, மிருகராசனான சிங்கத்தை யுணர்த்திற்று. மேவலன் - விரும்பாதவன், சேராதவன்; எனவே, பகைவனாயிற்று. எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர்; மேவு - பகுதி, அன் - விகுதி, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை, முட

க்கு - மடக்குதல்; முடக்கு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். வாள் - ஒளியையுணர்த்துகையில், உரிச்சொல்; "வாள் ஒளியாகும்" என்பது, தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற்சூத்திரம். சிங்கம் நகாயுத மெனப்படுதற்கு ஏற்ப, 'உகிர்வாளால்' எனப்பட்டது. பொன்னிறமுள்ளவனுதல்பற்றி வந்த 'ஹிரண்யன்' என்ற பெயர்க்குப் பரியாயநாமமாக, 'கனகன்' என்றார்; கநகம், ஹிரண்யம் என்ற வடசொற்கள் - பொன்னின் பெயர்களாம். மிருகதுவசன், எழுந்து உற்று, மேவலனை வலியுறப் பிடித்து, கனகனைப்பிளந்த கோளரியெனவே பிளந்து, எறிந்து, நின்று, பிளக்க ஆர்த்தான் என முடிபு காண்க. அண்டகோளமும்பிளக்க எறிந்து என்று இயைத்து உரைப்பாருமுளர்.

"விண்ணொன்று விலங்கலன்ன வீங்கெழிற்றோளாங்கொன்று, கண்ணொன்று புருவமொன்று கருங்கழற்காலொன்றாக, மண்ணொன்று மணிப்பூண்மார்வமகதனைப்பிளந்துமாய்த்தான், பண்ணொன்று பாடல்வண்டு பயின்றதார்ப்பவனன்றோன்றல்" என்பது, பாகவதம்.

கனகனைப்பிளந்தகதை:—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி வரம்பெற்றவனும், இரணியாக்கனது உடன்பிறந்தவனுமான இரணியன் தேவர் முதலிய யாவர்க்கும் கொடுமையியற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனைவரும்வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவனது மகனான பிரகலாதாழ்வான், இளமை தொடங்கி மகாவிஷ்ணுபக்தனாய், தந்தையின்கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயர் சொல்லிக் கல்வி கற்காமல், நாராயணநாமஞ் சொல்லிவரவே கடுங்கோபங்கொண்ட இரணியன் பிரகலாதனைத் தன்வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறுமுயன்றபின், அங்ஙனம்வழிபடாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனாக, ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, அப்பிள்ளை "சாணினுமுளனோர்தண்மையணுவினைச் சதகூறிட்ட, கோணினுமுளன் மாமேருக்குன்றினு முளன் இந்நின்ற, தூணினு முளன் நீசொன்ன சொல்லினு முளன்" என்று சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்றுசொல்லி எதிரிலிருந்த தூணைப் புடைக்க, அதனினின்று திருமால் மனிதரூபமும் சிங்கவடிவமுங்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாயிற்படியில் தன்மடிமீது வைத்துக்கொண்டு தனதுதிருக்கைந்நகங்களால் அவன்மார்பைப்பிளந்து அழித்திட்டுப் பிரகலாதனுக்கு அருள்செய்தனன் என்பதாம். (உசு)

[மீண்டும் உடலொன்றிச் சராசந்தன் போர்தொடங்க, வீமன் அவனுடலை மீளவும்பிளத்தல்.]

உஎ. பிளந்தெறிபிளவுமீளவும்பொருந்திப்பிளிறுமாமதகரிநிகர்ப்பக்
கிளர்ந்துவெஞ்சமரந்தொடங்கலுந்தனதுகேதனக்கேசரியனையான்

வளர்ந்ததிண்புயத்தின்வலியினுன்முன்னைமல்லமரெழுமடங்காக
வுளைந்திடமலைந்துவீழுமாறுதைத்தானோரிரண்டானதாலுடலம்.

(இ - ள்.) பிளந்து எறி பிளவு - (இங்ஙனம் வீமனால்) கிழித்து எறியப்பட்ட (சராசந்தனது) உடல்கூறுகள், மீளவும் பொருந்தி - மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்து, பிளிறு மா மதகரி நிகர்ப்ப கிளர்ந்து-கர்ச்சிக்கின்ற பெரிய மதயானை போல உற்சாகங்கொண்டு எழுந்து, வெம் சமரம் தொடங்கலும் - கொடிய போரைத் தொடங்குதலும்,—தனது கேதனம் கேசரி அனையான் - தனது கொடியில் வடிவுகாணப்படுகிற சிங்கத்தைப் போன்றவனான வீமசேனன்,— வளர்ந்த திண் புயத்தின் வலியினால் - (யுத்தாவேசத்தினாற்) பூரித்தெழுந்த தனதுகைகளின் வலிமையைக்கொண்டு, முன்னை மல் அமர் எழுமடங்கு ஆக உளைந்திட மலைந்து - முன்புசெய்த மற்போரினும் எழுமடங்கு மிகுதியாகச் (சராசந்தன்) தளர்ச்சியடையுமாறு (மற்போர்) பொருது, வீழும் ஆறு உதைத்தான் - அவன் தரையில் வீழ்ந்திடுமாறு காலினா லுதைத்தான்; உடலம் ஓர் இரண்டு ஆனது - (அவ்வுதையினால்) சராசந்தனுடம்பு (மீளவும்) இருபிளவாயிற்று; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

'பிளவு' என்ற தொழிற்பெயர், பிளக்கப்பட்ட கூறுகளுக்குத் தொழிலாகுபெயராம். மதகரி - வடமொழித்தொடராதலின், வருமொழிமுதல்வலி இயல்பு. கேதநம், கேஸரீ - வடசொற்கள். கேஸரம் - பிடரிமயிர்; அதனையுடையது கேஸரீ என ஆண்சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி. தனதுதிறத்துக்கு ஏற்ற கொடியுடையா னென்பார், 'தனதுகேதனக்கேசரியனையான்' என்றார். முன்னை, ஐ - சாரியை. உடலம், அம் - சாரியை. இங்குநிகழும் வெற்றி தோல்விகட்கு ஏற்ப, வீமனுக்குச் சிங்கத்தையும், சராசந்தனுக்கு யானையையும் உவமைகூறினர். சிங்கம் யானையைப் பிளந்திடுமொறுபோல, வீமன் சராசந்தனைக் கிழித்தன னென்க. (௨எ)

[அவ்வுடற்பிளவுகளை மாறிஇடும்படி கண்ணன் குறிப்பிக்க, வீமன் அங்ஙனமே செய்தல்.]

௨அ. சீறியக் குரிசில் கீண்டபே ருடலைச் சென்னிதாள் செவ்வையி னிடாமன், மாறியிட் டிடுகென் றுருயிர்த் துணையாய் வந்தமா மரகத வடிவோன், கூறியிட் டிடாமற் குறிப்பினா லுரைப்பக் குறிப்பையக் குறிப்பினாற் குறித்து, வேறிடப் புவியின் மிசையெறிந் தனனால் வீமன்வல் லபத்தையார் வியப்பார்.

(இ-ள்.) அ குரிசில் சீறி கீண்ட பேர் உடலை-பெருமையிற்சிறந்தவனான அவ்வீமசேனன் கோபித்துக்கிழித்தெறிந்த பெரிய உடற்பிளவுகளை, சென்னி தாள் செவ்வையின் இடாமல் மாறி இட்டிடுகெ என்று - தலையோடு தலையும் காலோடு காலுமாக நேரேஇடாமல் (தலையொடுகாலும் காலொடுதலையுமாக) மாறிப்போகட்டிடுவாயாக என்று, ஆர் உயிர் துணை ஆய் வந்த மா மரகத வடி

வோன்-(பாண்டவர்க்கு) அருமையான பிராணசகாயனும் உடன்வந்த சிறந்த மரகதமென்னும் பச்சைரத்தினம்போன்ற திருமேனி நிறமுடையவனுன கண்ணபிரான், கூறியிட்டிடாமல் குறிப்பினுல் உரைப்ப - வாய்மொழியாற் கூருமற் குறிப்பினுலுணர்த்த, (வீமசேனன்), குறிப்பை அ குறிப்பினுல் குறித்து - அவ்வனங்குறிப்பித்த விஷயத்தை அக்கண்ணன் குறிப்பித்தவகையினுல் உணர்ந்துகொண்டு, வேறு இட புவியின்மிசை எறிந்தனன் - (தலையும் காலும்) மாறுபட (அவ்வுடற்கூறுகளைப்) பூமியின்மேல் இட்டான்; வீமன்வல்லபத்தையார் வியப்பார் - (உடல்வலிமைகொண்டு பொருததேயன்றிக் குறிப்புணர்ந்து இவ்வனம் ஏற்றபடிசெய்த) வீமசேனனுடையதிறமையைக்கொண்டாடிக் கூறவல்லவரெவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ-று.)—ஆல் - ஈற்றசை; ஆதலால் என்பதன் விகார மெனினுமாம்.

வீமனதுவல்லமையாவராலும் வியந்துபேசமுடியாதபடிமிகவிஞ்சியுள்ளதென்பதாம். கண்ணன் ஒருகோரையை யெடுத்து வீமன்காண இரு கூறுக் கிழித்துஅவ்விருபாதியையும் அடிநுனிமாறி இட்டுக்குறிப்பிக்க,அக்கருத்தை அச்செயலினுல் வீமன்குறிப்பாகவுணர்ந்துசராசந்தனுடற்கூறுகளை அவ்வனம் தலையும் காலும் மாறுபடும்படி இட, அவைமுன்போல ஒருங்குகூடி எழமாட்டாதொழிந்தன வென்க. 'குறிப்பினுலுரைப்ப' என்றவிடத்து, பேசாதது பேசுவதுபோலச் சொல்லப்பட்டது; 'நாற்றமுரைக்கும் மலருண்மை' என்றாற்போல: வழுவமைதி; உரைப்ப=உணர்த்த. குரிசில் - ஆண்பாற்சிறப்புப் பெயர். பெருமை+உடல்=பேருடல்; அருமை+உயிர்=ஆருயிர்: "ஈறுபோதல்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. செவ்வை - 'ஐ' விகுதிபெற்ற பண்புப் பெயர். இட்டிடுகெ+என்று=இட்டிடுகென்று: வியங்கோளின் ஈற்று அகரம் தொகுத்தல் விகாரப்பட்டது. இட்டிடுகெ என்பதில் 'இடு' என்பதும், கூறியிட்டிடாமல் என்பதில் 'இட்டிடு' என்பதும் - துணிவுணர்த்துந் துணைவினையாய் நின்றன. உயிர்த்துணை - உயிரோடொத்த துணைவன்: உயிரைப்பாதுகாக்குந் துணைவன். கருமை நீலம் பசுமைஎன்ற நிறங்களில் ஒன்றற்கு ஒன்றுள்ள சிறிதுவேறுபாட்டைப் பெரிதாகக்கருதாது அபேதமாக உரைத்தல் கவிசமய மாதலால், கிருஷ்ணனை, 'மரகதவடிவோன்' என்றார்; 'பச்சைமாமலைபோல்மேனி......அச்சுதா' எனப் பெரியாரும் பணித்தார். (உஅ)

வேறு.

[சராசந்தனிறந்தமை கண்டு வியந்த அருச்சுனன் கண்ணனைநோக்கி, ஒன்று சொல்லத்தொடங்குதல்.]

உகூ. சந்தச் சிகரச் சந்தணியுந் தடந்தோ ளாண்மைச் சராசந்தன், முந்தப் பொருத மல்லமரின் முரணே டழிந்து முடிந்ததற்பின், இந்தப் புதுமை தனைவியவா வேத்தா விறைஞ்சா யதுகுலமா, மைந்தற் கொருவா சகமுரைப்பான் மணித்தார்ப் புயவா சவன் மைந்தன்.

(இ - ள்.) சந்தம் - அழகிய, சிகரம் - மலைச்சிகரம்போன்ற, சந்து அணியும் தட தோள் - சந்தனத்தைவைப்பூசிய பெரியதோள்களின், ஆண்மை -

வலிமையையுடைய, சராசந்தன்,—மூந்த பொருத மல் அமரில் - முற்பட்டுச் செய்த மற்போரில், முரனோடு அழிந்து முடிந்ததன் பின் - வலிமையும் தானும் அழிந்து ஒழிந்ததன்பின்பு,—மணி தார் புயம் வாசவன் மைந்தன் - அழகிய மாலையையணிந்த தோள்களையுடையதேவேந்திரனது குமாரனான அருச்சுனன்,—இந்த புதுமைதனை வியவா - இந்த அற்புதச் செயலைக்குறித்து ஆச்சரியங்கொண்டு, ஏத்தா இறைஞ்சா - (கண்ணபிரானைத்) துதித்துவணங்கி, யதுகுலம் மா மைந்தற்கு ஒரு வாசகம் உரைப்பான் - யதுவென்னும் அரசனது குலத்தில் தோன்றிய சிறந்தகுமாரனான அக்கண்ணனை நோக்கி ஒரு வார்த்தை சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

'இந்தப்புதுமை' என்றது - சராசந்தனுடம்பு அடிமுதல் முடிவரையும் இருகூறாகப் பிளவுபட்டபின்பு மீளவும்பொருந்தி உயிர்பெற்றெழுந்ததும், பின்பு மாறி இட்டவளவிலே பொருந்தாது மாய்ந்தமையுமாகிய அதிசயச் செய்கையை. 'சந்தச்சிகரச்சந்தணியும்'என்பதற்கு - அழகியமலையில் தோன்றுகிற சந்தனத்தின்குழம்பை யணியுமென்றும், 'தடந்தோளாண்மை' என்பதற்கு - பெரியதோள்களையும் பௌருஷத்தையு முடைய வென்றும், 'சராசந்தன் முரனோடு அழிந்து முடிந்ததற்பின்' என்பதற்கு - மீளமீளப்பிழைத்தெழும்வலிமையும் அழிந்து சராசந்தன் இறந்ததன்பின்பு என்றும் உரைப்பாரு முளர். வியவா, ஏத்தா, இறைஞ்சா என்பன - உடன்பாட்டெச்சம். ஏத்தா, இறைஞ்சாஎன்பவற்றிற்கு 'கண்ணனை' என்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்க. யதுகுலம்ஆம் மைந்தற்கு என்று பிரித்து, யதுகுலத்தில் தோன்றிய வீரனுக்கு என்று உரைத்தலும் ஒன்று. சிகரம், வாசகம், வாஸவன் - வடசொற்கள். வாஸவன் என்ற பெயர் - அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவனென்றும், ஐசுவரியமுடையவ னென்றும் பொருள்படும்;வசுஎன்றது - தேவர்களிலொரு பகுப்பினர்க்கும், செல்வத்திற்கும் பெயராம். 'முரனோடுஅழிந்து' என்பது - தலைகால்களை மாறி இட்ட மாறுபாட்டினால் அழிந்து என்றும் பொருள்படும். இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகி கழிநெடிலடிநான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (உக)

[அருச்சுனன்வினவ, கண்ணன், சராசந்தன் வரலாறு கூறத்தொடங்குதல்.]

ஙo. இன்றாரமரினிவன்கையாலிறந்தோ னுடலமொன்றியது
மொன்றாதிரண்டுபட்டதும்யாமுணரும்படிநீயுரைத்தருள்வாய்
குன்றாலன்றுமழைதடுத்தகொற்றக்கவிகைக்கோபாலா [ன்.
வென்றானென்றபொழுதவனுமிறந்தோன்சரிதமினி துரைப்பா

(இ - ள்.) 'அன்று - அந்நாளில் [முன்னொருகாலத்தி லென்றபடி], குன்றால் - கோவர்த்தனமென்னும் மலையைக்கொண்டு, மழை தடுத்த-மழையைத் தடுத்திட்ட, கொற்றம் கவிகை - கொற்றக்குடையையுடைய, கோபாலா - கோபாலனே!—ஆர் அமரின் - (செய்ததற்கு) அரிய போரில், இன்று - இன்றைத்தினத்தில், இவன் கையால் இறந்தோன் - இவ்வீமசேனனுடைய கை

யினால் இறந்தவனான சராசந்தனது, உடலம் - உடம்பின் கூறுகள், ஒன்றியதும் - (முதலில்) ஒன்றுசேர்ந்து உயிர்த்தெழுந்ததன் காரணத்தையும், ஒன்றாது இரண்டுபட்டதும் - (பின்பு) ஒன்றுபடாமல் (தனித்தனியே கிடந்து) அழிந்ததன்காரணத்தையும், யாம் உணரும்படி நீ உரைத்தருள்வாய்-நாங்கள் அறியும்படி நீ 'சொல்லியருள்வாய்,' என்றான் - என்று (அருச்சுனன் - கண்ணனை) வேண்டினான்: என்றபொழுது-என்று வேண்டியபொழுது, அவனும் அக்கண்ணபிரானும், இறந்தோன் சரிதம் இனிது உரைப்பான் - இறந்திட்டவனான சராசந்தனுடைய வரலாற்றை நன்குவிளங்கச் சொல்பவனானான் (எ - று.)—அதனை, அடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க.

'யாம்' என்ற தன்மைப்பன்மை வீமனை உளப்படுத்தியது; மேல் ஙசு - ஆம் செய்யுளில், "அதுகேட்டுளமகிழ்ந்தார் சுரர்கோமகனும் துணைவனுமே" என்பதும் காண்க. இதனாலும்,'இவன்'என்று அண்மைச்சுட்டினாற் குறித்ததனாலும், சராசந்தனை முடித்தபின்பு வீமன் கிருஷ்ணார்ச்சுனரைச் சார்ந்திருந்தனனென்று அறிக. அன்று - இளமையி லென்றபடி. 'கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே' என்றபடி, இந்திரன் பெய்வித்த மழையைத் தடுத்தற்பொருட்டுக் கண்ணன் குடையாக எடுத்துப்பிடித்த கோவர்த்தனமென்னும்மலை அம்மழையைச் சிறிதும் கீழ்விழவொட்டாதபடி முற்றும் தடுத்து மேகங்களின் முயற்சியைப்பழுதுபடுத்தி இந்திரனையும் வெல்லுதற்குக்காரணமானதும், அப்பொழுது கண்ணன் பசுக்களைச் சிறிதும் வருந்தாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்ததுபற்றி இந்திரனால் 'கோவிந்தன்' என்ற திருநாமம் சூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றுக் கோலோகத்துக் கோக்களுக்கு அதிபதியாகிக் கோபாலனாய் விளங்கியதும், அக்கோவிந்த பட்டாபிஷேகத்திற்கு ஏற்ற கொற்றக்குடையை யுடைமையுந்தோன்ற, 'குன்றாலன் றுமழை தடுத்த கொற்றக்கவிகைக் கோபாலா' என்று விளித்தான். கொற்றக்கவிகை-வெற்றியைத் தருகிற குடை: வெற்றிக்கு அடையாளமான குடை யெனினுமாம். கொற்றம் (பகைவரைக்) கொன்று அடைவது என வெற்றிக்குக் காரணக்குறி; கொல் - பகுதி, அம் - பெயர் விகுதி, து - சாரியை, மற்றவை- சந்தி. கவிகை-கவிந்திருப்பதான குடைக்குத் தொழிலாகுபெயர்; இதில் கை - தொழிற்பெயர்விகுதி. கோபாலன், சரிதம் - வடசொற்கள். கோபாலன் - பசுக்களைக் காப்பவன்; கோ-பசு. 'அவனும்' என்ற உம்மை - கதைத் தொடர்ச்சிபற்றியது; இறந்தது தழுவிய எச்சத்தின்பாற்படும்.

குன்றால்மழைதடுத்த கதை:—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாரும் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான் ஒருகால் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை யேவி, கண்ணன் விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகட்கும் பசுக்கட்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்படி கல்மழையை எழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன்

கோவர்த்தனமென்னும் மலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்துமழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பதாம். (௫௦)

[இதுமுதல் ஆறுகவிகள் கண்ணன் சராசந்தனது வரலாற்றைக் கூறுதல்.]

௫௧. வானோர்பகைவர்களிலொருவன்மகதகுலத்துமாரதப்பே
ரானோன்வயிற்றிலவதரித்தானவன்காணிந்தவடல்வேந்தன்
மீனோதகிசூழ்மேதினியின்வேந்தர்குலத்தைவேரோடுந்
தானோராழிதனிநடத்தித்தடிந்தானணிந்தசமர்தோறும்.

(இ - ள்.) வானோர் பகைவர்களில் ஒருவன் - தேவர்கட்கு ஜன்மசத்ருக்களான அசுரர்களில் ஒருத்தன், மகதகுலத்து மாரதன் பேர் ஆனோன் வயிற்றில் அவதரித்தான் - மகததேசத்து அரசர்குலத்தில் தோன்றிய பிருகத்ரதனென்னும் பெயருள்ள அரசனது வயிற்றினின்று பிறந்தான்; அவன் காண் இந்த அடல் வேந்தன்-அவனே வலிமையையுடைய இச்சராசந்தன்;(இவன்), மீன உததி சூழ் மேதினியின் - மீன்களையுடைய கடலினாற் சூழப்பட்ட பூலோகத்தில், தான் ஓர் ஆழி தனி நடத்தி - தான் (தனது) ஒப்பற்ற ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைப் பொதுவறநடத்தி, அணிந்த சமர்தோறும் - அணிவகுத்துச் செய்த போர்களிலெல்லாம், வேந்தர் குலத்தை வேரோடும் தடிந்தான் - ராஜவம்சத்தை வேரோடு துணித்திட்டான்; (எ - று.)

சந்திரகுலத்துப்பூருவம்சத்தில் குருவென்னும் அரசனது புத்திரர் மூவரில் சுதநுவென்பவனது மரபில் தோன்றிய உபரிசரவசுவின் குமாரன் இந்த ப்ருகத்ரதன் என்று அறிக. இச்சந்ததி யரசர்கள் மகததேசத்தை யாண்டு மாகதரென்று பெயர்பெற்றதனால், இவர்கள்மரபு 'மகதகுலம்' எனப்பட்டது. அசுரர்கட்கு 'தேவசத்ருக்கள்' என்று ஒருபெயர் உள்ளதனால், அவர்களை 'வானோர் பகைவர்கள்' என்றார். 'ப்ருகத்ரதன்' மஹாரதன் என்ற வடமொழிப்பெயர்களிரண்டும் பெருந்தேருடையவனென்று ஒருபொருள்படுதல் காண்க. சராசந்தன் அசுராம்சமாய்ப் பிறந்தவனென்பது, முதல்வாக்கியத்தின் கருத்து. இனி, முதல்வாக்கியத்திற்கு - தேவர்கட்குப் பகையரசர்களாயினோர்களில் மகதகுலத்து ப்ருகத்ரதனென்னும் அரசனிடத்து ஒரு குமாரனுதித்தா னென்ற பொருளுரைப்பாருமுளர். கருப்பம் கணவன்வயிற்றில் இரண்டுமாதம் தங்கிப் பின்பு மனைவியின்வயிற்றிற் சேர்கிற தென்னும் நூல்வழக்குப்பற்றியும், ஒருவனது மனைவியின்வயிற்றில் தோன்றியவரை அவனது வயிற்றில் தோன்றியவரென்னும் உலகவழக்குப்பற்றியும்,பிருகத்ரதனுடையமனைவியரிருவர் வயிற்றினின்றுபிறந்தவனை 'மாரதப்பேரானோன்வயிற்றிலவதரித்தான்' என்றார். கீழ் வாரணாவதச்சருக்கத்தில் வீமசேனனை'பெற்றம்பெற்றவன்' என்றதும், 'தக்கனணிவயிற்றுதித்தா ரைம்பதின்மர்' என்ற கம்பராமாயணமுங் காண்க; இது - ஒருவகை உபசாரவழக்கு. பகைவர் - பகைமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்; வ் - பெயரிடைநிலை.

மகத்குலம் வடமொழித்தொடர். மாரதன் + பேர் = மாரதப்பேர்: "சில விகாரமா முயர்திணை." "வயிற்றில்" என்றவிடத்து 'இல்' என்பதை நீக்கப் பொருளில்வந்த ஐந்தனுருபாகக் கொள்க. காண் - தேற்றம்.

நீரோததி - வடமொழித்தொடர்: நீர+உததி; குணசந்தி. உததி - நீர் தங்குமிடம்: உதம்=உதகம் - ஜலம். மேதினீ - வடசொல்; பூர்வத்தில் திருமாலினாற் கால்கொண்டு துகைத்துக்கொல்லப்பட்ட மதுகைடபரென்னும் அசுரர்களது மேதசினால் நனைந்தமைபற்றி, பூமிக்கு 'மேதினீ' என்று பெயராயிற்று; மேதஸ் - உடற்கொழுப்பு. 'மேதினியின்' என்பதை 'வேந்தர்குலத்தை' என்பதனோடும், 'ஆழிநடத்தி' என்பதனோடும் கூட்டுக. 'வேரோடும்' என்றது - புத்திரபௌத்திராதி சந்ததியோடு மென்றபடி. ஆஜ்ஞையைச் சக்கரமென்றல், கவிமரபு. ஓராழி - ஏகசக்ரம். ஓராழி தனிநடத்துபவன், ஏகசக்ராதிபதி யெனப்படுவேன். (௩௧)

௩௨. எண்ணற்கரியமுடிவேந்தரெண்ணாயிரவர்பசுவாக
மண்ணித்தனையுந்தன்குடைக்கீழ்வைக்கும்படிமாமகம்புரிவான்
கண்ணிச்சிறையினிடைவைத்தான்கண்ணாயிரத்தோன்முதலாக
விண்ணிற்பயிலுந்தேவர்களுமிவன்பேர்சொல்லவெருவுவரால்.

(இ - ள்.) (இச்சராசந்தன்), மண் இத்தனையும் தன் குடைக்கீழ் வைக்கும்படி - பூலோகம் முழுவதையும் தனது அரசாட்சியின்கீழ் வைத்து நடத்தும்படி, எண்ணற்கு அரியமுடிவேந்தர் எண் ஆயிரவர் பசு ஆக மா மகம் புரிவான் கண்ணி - மதித்தற்கு அருமையான கிரீடத்தைத் தரித்த அரசர்கள் எண்ணாயிரம்பேரே யாகபசுக்களாக (அவர்களைக்கொன்று) பெரிய நரமேதயாகஞ் செய்யக்கருதி, சிறையினிடை வைத்தான் - (மிகப்பல அரசர்களைப் போரில்வென்று உயிரோடுபிடித்துத் தனது) சிறைச்சாலையில் (அடைத்து) வைத்திட்டான்; கண் ஆயிரத்தோன் முதல் ஆக விண்ணில் பயிலும் தேவர்களும் - (உடம்புமுழுவதுமாக) ஆயிரங்கண்களைப் பெற்றுள்ளவனான இந்திரன் முதலாக மேலுலகிற்சஞ்சரிக்குந் தேவர்களும், இவன் பேர் சொல்ல வெருவுவர் - இந்தச் சராசந்தனுடைய பெயரைச் சொல்ல அஞ்சுவார்கள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

இவன்பெயரைத் தம்வாயினாற்சொல்லுதற்கும் அஞ்சுவார்கள் எனவே, இவனை எதிர்த்துநின்று போர்செய்தற்கு அஞ்சுவார்களென்பது கூறாமலே அமையும். சொல்ல என்றவிடத்து, இழிவுசிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. இவன்பெயரைப் பிறர்சொல்லத் தாம் அதுகேட்டவளவிலே அஞ்சுவார்க ளென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். புத்திசக்திகளிற் சிறந்தவர்களாய் மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களும் தம் அரசனுட்பட இங்ஙனம் அஞ்சுவார்களெனவே, அவ்வறிவாற்றல்களிற் குறைபாடுடையரான இக்கிலவுலகத்துமனிதர்களும் அரசர்களும் இவன்பக்கல் மிக அஞ்சுதல் சொல்லவேண்டாதாயிற்று. தேவர்களும் உம் - உயர்வுசிறப்பு. மண்இத்தனையும் - பூலோக

மென்றுள்ளது எவ்வளவோ அவ்வளவையு மென்றபடி; உம்மை - முற்றுப் பொருளது. ஆளுகையைக் குடை யென்றல், கவிசமயம். 'தன்குடைக்கீழ் வைகும்படி' என்ற பாடத்திற்கு-நிலவுலகம்முழுவதும் தனது அரசாட்சியின் கீழ்த் தங்கும்படி யென்பது பொருள். 'புரிவான்' என்பதை, 'வான்' விகுதி பெற்ற எதிர்காலவினையெச்சமென்றாவது, அவ்விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயரின் இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகையென்றாவது கொள்க. புரிவான் கண்ணி - புரியக் கண்ணி: அல்லது, புரிதலைக்கண்ணி, கண்ணி, கண்-பகுதி: இது - வடமொழிவினையடி. 'எண்ணற்கு அரிய' என்பது - முடிக்கு அடைமொழி; எண்ணித்தொகையிடுதற்கு இயலாத என்றுஉரைத்து, வேந்தர்க்கு அடைமொழியாக்குதல், பொருந்தாது; மேல் 'எண்ணாயிரவர்' என்ற தொகைப்பெயர் வருதலால். (ருஉ)

ருங. இவனைப்பயந்தோன்மகவொன்றுமின்றிச்சண்டகௌசிகப்பேர்த்
தவனைப்பணிந்துவரம்வேண்டத்தவனுந்தான்வாழ்தடஞ்சூதத்
தவனிக்கரியதீங்கனியொன்றளித்தானளித்தவக்கனியை
நவநித்திலவாணகையிருவரில்வாழ்பவர்க்குநல்கினனால்.

(இ - ள்.) இவனை பயந்தோன் இச்சராசந்தனைப் பெற்ற தந்தையான பிருகத்ரதன், மகவு ஒன்றும் இன்றி - (ஆதியில்) ஒருபிள்ளையு மில்லாமையால், சண்டகௌசிகன் பேர் தவனை பணிந்து வரம் வேண்ட - சண்டகௌசிகனென்னும் பெயரையுடைய முனிவனை நமஸ்கரித்து(ப் புத்திரபாக்கியத்தைக்குறித்து) வரங்கேட்க,—தவனும் - அம்முனிவனும், தான் வாழ் தட சூதத்து அவனிக்கு அரிய தீம் கனி ஒன்று அளித்தான் - தான்வசித்தற்கு இடமான பெரிய மாமரத்தினின்று (தன்மடியில்) விழுந்ததும் மண்ணுலகிற் கிடைத்தற்கரியதுமான இனிய ஒரு பழத்தை (அந்தப் பிருகத்ரதமகாராசனுக்கு)க் கொடுத்தான்; அளித்த அ கனியை - (அம்முனிவனாற்) கொடுத்தருளப்பட்ட அந்தமாம்பழத்தை, (அவ்வரசன்), நவம் நித்திலம் வாள் நகை இருவர் இல் வாழ்பவர்க்கும் நல்கினன் - புதிய முத்துப்போன்ற ஒளியுள்ள பற்களையுடைய தன்மனைவியரிருவர்க்கும் (உரியதாகக்) கொடுத்தான்; (எ - று.)

மகவு - இளமைப்பெயர். வன் - தவமுடையவன். 'தவன்' என்ற சொல் இரண்டனுள், பின்னது - சுட்டுமாத்திரையாய் நின்றது. தான் வாழ் சூதம் - தான் எந்த மாமரத்தினடியில் வீற்றிருந்தனனோ அந்தமாமரம் என்றபடி. தீம்+கனி=தீங்கனி; தீம் - இனிமை. கொடியகனியென்ற பொருளில் 'தீக்கனி' என்றுவரும்; அப்பொழுது, தீமை+கனி என்றுபிரிக்க. தீஞ்சொல் தீச்சொல், தீந்தேன் தீத்தேன், தீம்பால் தீப்பால் என்பவற்றையும் இங்ஙனமே கொள்க. தீம்என்பதனடியாய்ப்பிறந்த பெயரெச்சம் - 'தீய'என்றும், தீமைஎன்பதனடியாப்பிறந்த பெயரெச்சம் - 'தீய'என்றும் நிற்கிற வேறுபாடின் காண்க. சூதம், நவம் - வடசொற்கள். மகப்பேறளிக்குஞ்சிறப்பும் சுவைமிகுதியுந் தோன்ற 'அவனிக்கு அரிய தீங்கனி' எனப்பட்டது. 'அவனிக்கு' என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம்.

வெள்ளொளியிலும், அழகியவடிவிலும், முத்து-பற்களுக்குஉவமை. நாட்பட்ட பழைய முத்து வெள்ளொளிமழுங்கிப் பழுப்படைந்திருக்குமாகலின் அவை இப்பற்களுக்கு உவமையாகாவென்பது தோன்ற, 'நவநித்திலவாணகை' என்றார். இல்வாழ்பவர் - வீட்டிலிருந்துகொண்டு சம்சாரகாரியங்களைப் பார்ப்பவர்; கணவன் - கிருகஸ்தாச்சிரமதருமத்தை நடத்துதற்குத் துணையாய் நிற்பவர். பிருகத்ரதன் காசிராசனது இரட்டைப்பெண்களை மணஞ்செய்து கொண்டபொழுது அவ்விருவரிடத்தும் தான் சிறிதும் பக்ஷபாதமின்றிச் சமமாக நடப்பதாய் வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்தன னாதலால், அவ்வுறுதிமொழி தவறாமல் தனக்குவரமாக்கிடைத்த ஒருகனியை இருவர்க்குமாகக் கொடுத்தன னென்க. ஆல் - ஈற்றசை. (ந௩)

ந௪. காசித்தலைவன்கன்னியர்தங்கண்போல்வடுமுற்றியகனியை
யாசிற்பிளந்துதங்கொழுநனருளாலமுதொத்தினிதருந்த
மாசற்றிலங்குமகவிருவர்வயினும்பகிர்ந்துவளர்ந்ததற்பின்
பாசத்துடனேயோரொருவர்பயந்தார்வடிவிற்பப்பாதி.

(இ - ள்.) காசி தலைவன் கன்னியர் - காசிராசனது பெண்களான அம்மாதரிருவரும், தம் கண்போல் வடு முற்றிய கனியை - தங்கள் கண்கள் போன்ற இளமாம்பிஞ்சு முதிர்ந்ததான அந்தப்பழத்தை, தம் கொழுநன் அருளால் ஆசின் பிளந்து அமுது ஒத்து இனிது அருந்த - தங்கள் கணவனது கட்டளையின்படி விரைவாக (இருகூறாகப்) பிளந்து தேவாமிருதத்தை (உண்பது) போன்று இனிமையாகப் புசித்தனராக,—மாசு அற்று இலங்கும் மகவு - குற்றமின்றிவிளங்கும் ஒருகுழந்தை, இருவர்வயினும் பகிர்ந்து வளர்ந்ததன் பின் - அவ்விரண்டுமாதர்களுடைய கருப்பத்திலும் பாதிபாதியாய் நன்குவளர்ந்ததன்பின்பு,—பாசத்துடனே - அன்போடு, ஓரொருவர்-அவர்களில் ஒவ்வொருவரும், வடிவில் பப்பாதி பயந்தார் - (ஒருபுதல்வனுடைய) வடிவத்தின் பாதிபாதி அங்கத்தை ஈன்றனர்; (எ - று.)

கண்போல் வடுமுற்றிய கனி - கண்ணைப்போல வடுவாயிருந்து பின்பு முற்றிப்பழுத்த மாங்கனி: மாம்பிஞ்சின் உட்பிளவு - மகளிர்கண்ணுக்கு, வடிவில் உவமை; "வடுப்பிளவனையகண்ணாள்" என்றார் சீவகசிந்தாமணியிலும். ஆசு - வடசொல்; இன் - சாரியை. அமுது - அம்ருதம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மாசுஅற்று இலங்கும்மகவு - ஊமைமுடம்குருடுசெவிடு முதலிய உடற்குறையில்லாத குழந்தை யென்றபடி. வயின் - வயிறு. வளர்ந்தபின் - கருமுதிர்ந்தபின்பு. கர்ப்போற்பத்திக்குமூலமான மாம்பழத்தை இருகூறாகப்பகிர்ந்து ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருபாதியை உண்டன ராதலால் அக்காரணத்திற்குஏற்பக் காரியமும் பரிணமிக்க, ஒருகுழந்தையின் வலப்பாதி ஒருத்தியின்கருப்பத்தினின்றும் அதன் இடப்பாதி மற்றொருத்தியின் கருப்பத்தினின்றுமாக வெளிவந்தன வென்க. பிரசவிக்கிறகாலத்தில் தாயர்க்கு மகவைக்கண்டுகளிக்கும் ஆதரம் உண்டாகின்ற இயற்கைபற்றி, 'பாசத்துடனே பயந்தார்' என்றார். பாதி+பாதி=பப்பாதி: மரூஉமுடிபு; நன்

னூலில் "ஒன்பதொழித்த வெண்ணொன்பது மிரட்டின்" என்ற சூத்திரத்து 'நெறி' என்ற மிகையினால் இப்புணர்ச்சியை அமைத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. 'வடிப்போலுங்கண்' என்று பிரசித்தமாக உவமைசொல்லும் மரபுக்கு மாறாக 'கண்போல்வடு' என்று உபமான உபமேயங்களை மாற்றிச்சொன்னது எதிர்நிலையணி. கன்னி - கந்யாஎன்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இளம்பெண் என்று பொருள். பாசம் - வடசொல்: கயிறு: அதுபோலப் பந்தப்படுத்துத லால், இலக்கணையாக, அன்புக்கு வழங்கும். ஆசின்பிளந்து - அதன் பயன் பழுதுபடுமாறு பிளந்து எனினும் அமையும்; ஆசு - குற்றம். (ருச)

ருரு. ஒருவனிருவருதரத்துமுடனுற்பவித்தவுற்பாதம்
வெருவிமகததகுலவேந்தன்வியன்மாநகரின்புறத்தெறியப் [ளாற்
புரிசைவாயிற்கண்டவற்றைப்புசிப்பாளெடுத்துப்பொருத்தின
றருமமுணராமனத்திறையொருதசைவாயரக்கிசரையென்பாள்.

(இ - ள்.) ஒருவன் இருவர் உதரத்தும் உடன் உற்பவித்த உற்பாதம் வெருவி-ஒருபுதல்வனே (பாதிபாதியாய் இரண்டுமனைவியர்வயிற்றினின்றும் ஒரேசமயத்திற்பிறந்ததை ஓர் உற்பாதமாகக்கருதி அந்தத்தீக்குறிக்கு அஞ்சி, மகதகுல வேந்தன்வியல் மாநகரின்புறத்து எறிய - மகதகுலத்து அரசனான அப்பிருகத்ரதன் (அவ்வுடற்கூறுகளை) விசாலமான சிறந்த தனது கிரிவிரச நகரத்தின் வாயிற்புரத்திலே எறிவித்துவிட, புரிசை வாயில் - அம்மதில்வா யிற்புறத்திலே, அவற்றை - அவ்வுடற்கூறுகளை, கண்டு - பார்த்து, புசிப்பாள்- உண்ணவந்தவளான, தருமம் உணரா மனத்திசரை என்பாள் ஒரு தசை வாய் அரக்கி - தருமமென்பது இன்னதென்று அறிதலுமில்லாத கொடுமனத்தை யுடையவளும் ஜரையென்னும் பெயருள்ளவளும்புலாலுண்ணும் வாயுடைய வளுமான ஒரு ராக்ஷசி, எடுத்து பொருத்தினள்-(அவ்வுடற்பாதிகளை) எடுத் துப் பொருத்திப்பார்த்தாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை: செய்யுளி னிறுதி யில் நிற்பதேயன்றிச் செய்யுளடியின் இறுதியில் நிற்பதும் பயனிலையினிறுதி யில் நிற்பதுமான இடைச்சொல்லும் பொருள்தாராதாயின் ஈற்றசையெனவே படும்.

உதரம், உத்பாதம், தர்மம், ஜரா - வடசொற்கள். அரக்கி - ரக்ஷஸ்என்ற வடசொல்லின் விகாரமான அரக்கன் எனபதன் பெண்பால், உற்பாதம்-பின் வருந்தீமைக்கு அறிகுறியாக முன்புதோன்றும் துர்நிமித்தம். தசை=சதை எழுத்துநிலைமாறுதல், இலக்கணப்போலி. வியல் - உரிச்சொல்; "வியலென் கிளவி அகலப்பொருட்டே" என்பது, தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற் சூத்திரம். எறிய=எறிவிக்க: ஏவுதற்கருத்தாவின் வினை. தவப்பெருமை யையுடைய முனிவ னருளிய மாங்கனியைப் புசித்ததனால் இருமனைவியரும் கருப்பமாயினராதலின் இருகுழந்தைகள் பிறக்குமென்று மகிழ்ச்சிகொண் டிருந்த பிருகத்ரதன் அவ்விருவரும பிரசவித்தவுடனே மகவின் முகங்காணு மாசையாற் சென்று பார்க்கும்போது ஒருமகவே இருபாதியாய்ப் பிறந்தி ருக்கக்கண்டு துன்பங்கொண்டு இது ஏதோ உற்பாதமாயிருக்கிற தென்று அஞ்சி அவ்வுடற்பாதியிரண்டையும் ஊர்ப்புறத்தே எறிந்துவிடும்படி கட்

டளையிட, அங்ஙனமே தாதியர் அவற்றையெடுத்துக்கொண்டுபோய் அந்நகர் மதில்வாயிலின்புறத்தே எறிந்துவிட்டனர். தசையுண்ணுமியல்புடையஅரக்கி யான ஜராதேவி அந்நகரின் அதிதேவதையாகிய தனது வழக்கத்தின்படி இரவில் ஊர்வலம் வருகையில் அம்யாநுடமகவின் இருகூறுகளையும் கண்டு புசிக்கும்படி எடுக்கையில் ஒவ்வொன்றும் சரிபாதியாயிருக்கிற அதிசயத்தை நோக்கி ஊழ்வினைதூண்ட அவ்விருபாதியையும் நேருக்குநேராகவைத்துப் பொருத்திப்பார்த்தனள். அப்போது அவ்விருபாதியும் ஒன்றி ஒருவடிவாய் அமைந்து உயிர்பெற்றது என விவரங் காண்க. 'அவற்றை'என்பது - கண்டு, புசிப்பாள், எடுத்து, பொருத்தினள் என்ற அனைத்துக்கும் செயப்படுபொரு ளாம். ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்கும் ஒருபாவியென்பார், 'தருமமுணரா மனத்தி யொருதசைவாயரக்கி' என்றார். தருமமென்று ஒன்று உள்ளதென்று அறியாதவளெனவே, அவ்வறத்தை யநுட்டித்தறியாதவளென்பது சொல்ல வேண்டாதாயிற்று. பொருத்தினள், பொருந்து என்பதன் பிறவினையான பொருத்து - பகுதி. (௩௫)

௩௬. தன்னாலொன்றுபடுதலுமத்தனயன்றன்னைச்சராசந்த
னென்னவழைத்திபெனமகதத்திறைவற்களித்தங்கேகினளா
லந்நாண்முதலப்பெயர்படைத்தானதனாலிவ்வாறானதெனச்
சொன்னதுகேட்டுளமகிழ்ந்தார்சுரர்கோமகனுந் துணைவனுமே.

(இ - ள்.) (அந்த ஜராதேவி), தன்னால் ஒன்று படுதலும் (அவ்வுடற் பாதியிரண்டும்) தன்னாலே சந்தித்து ஒருவடிவாகவே, அ தனயன்தன்னை - அந்தப்புதல்வனை, மகதத்து இறைவற்கு அளித்து - மகததேசாதிபதியான பிருகத்ரதனுக்குக் கொடுத்து, சராசந்தன் என்ன அழைத்தி என - '(இக் குழந்தையை) ஜராஸந்தனென்று பெயரிட்டு அழைக்கக்கடவாய்' என்று சொல்லி, அங்கு ஏகினள் - அவ்விடத்தினின்று சென்றாள்; அ நாள் முதல் அ பெயர் படைத்தான் - அன்றுமுதலாக (அப்புதல்வன்) ஜராஸந்தனென் னும் பெயரைப் பெற்றான்; அதனால் - இவனது உற்பத்திவரலாறு இங்ஙன மாதலால், இ ஆறு ஆனது - இப்படியாயிற்று, என - என்று, சொன்னான் - (கண்ணன்) கூறினான்; அது கேட்டு - அவ்வரலாற்றைக் கேட்டு, சுரர் கோ மகனும் துணைவனும் - தேவராசனான இந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுன னும் அவனது உடன்பிறந்தவனான வீமனும், உளம் மகிழ்ந்தார் - (அதிசயித்து) மனம்மகிழ்ந்தார்கள்; (எ-று)—ஏ, ஆல் - ஈற்றசைகள்.

அருளறங்களை நோக்காது புலாலுண்ணுமியல்பினால் அவ்வுடற்பிளவு களைப் புசித்தற்கு எடுத்த ஜராதேவி அப்பிளவுகளைத் தன்கையாற்பொருத் தியவுடனே ஒன்றிஉயிர்த்தெழுந்த அக்குழந்தையைக் கொன்றுதின்னமனங் கொள்ளாது கருணைகூர்ந்து அம்மகவைமகவில்லாக்குறையால் மனம்வருந்து கிற அந்நகரத்தரசனிடங் கொண்டுபோய்க்கொடுத்து நிகழ்ந்தவரலாற்றைக் கூற, அவன் அக்குழவியை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்று அன்புடன் வளர்த்திட்டன னென்க. ஜராஸந்தன் - வடமொழிப்பெயர்; ஜரையென்பவளாற் பொருத் தப்பட்டவன். தநயன் - வடசொல். படுதலும் - 'உம்' ஈற்று இறந்தகால

வினையெச்சம்; து, அல் - சாரியைகள். அழைத்தி - ஏவலொருமைமுற்று; இ - விகுதி: த் - எழுத்துப்பேறு; து - சாரியை, உகரங்கெட்டது எனினும் அமையும். 'அதனால் இவ்வாறு ஆனது' என்றதன் தாற்பரியம் - முன் இரு பாதியாயிருந்தவை ஒன்றாகத் தெய்விகமாய் நேருக்குநேராகவைத்துப் பொருத்தப்பட்ட உடம்பாதலாற் போரிலும் பிரிந்து நேருக்குநேராயிருந்த வளவிற் பொருந்திற்று என்றும், தலைகால்மாறி இடவே பொருந்திப்பயன் படுதற்கு வகையின்றிப் பொருந்தாது இறந்தது என்றும் காண்க. உளம் - அகத்து உறுப்பு: அந்தக்கரணம். துணைவன், வ் - பெயரிடைநிலை. (ரு௬)

[கண்ணன்முதலிய மூவரும் இந்திரப்பிரத்தநகரத்திற்கு மீளுதல்.]

ருஎ. வினைமுற்றியபின்மூவருநல்வினையேபுரிவோர்மன்னவரை, யினைதற்சிறைவிட்டிகன்மல்லா லிறந்தோன்மகனை யெழின்மகுடம், புனைவித்தந்நகரீசன்பொற்றாள் வணங்கவவனேறுந், துணைபொற்ற டந்தேரூர்ந்தறத்தின்சுதன்வந்தெதிர்கொண்டிடமீண்டார்.

(இ - ள்.) வினைமுற்றிய பின் - (இவ்வாறு) போர்த்தொழில் முடிந்த பின்பு, மூவரும் - (கண்ணன் வீமன் அருச்சுனன் என்ற) மூன்று பேரும், நல் வினையே புரிவோர் - தருமகாரியங்களையே செய்பவர்களாய், மன்னவரை இனைதல் சிறை விட்டு - (சராசந்தனாற்சிறைவைக்கப்பட்ட) அரசர்களை வருந்துதற்கிடமான சிறைச்சாலையினின்று விடுத்து, இகல் மல்லால் இறந்தோன் மகனை எழில் மகுடம் புனைவித்து - வலியமற்போரினா லிறந்தவனான சராசந்தனது புத்திரனாகிய சகதேவனை அழகியமுடி சூட்டுவித்து, அந்த நகரீசன் பொன் தாள் வணங்க - அக்கிரிவிரசநகரத்திற்கு அரசனாய் அமைந்த அச்சகதேவன் (திறையுடன்வந்து) அழகிய (தங்கள்) பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கப் பெற்று, அவன் ஏறும் துணை பொன் தட தேர் ஊர்ந்து - அச் சகதேவன் ஏறிவந்த விரைந்துசெல்லும் பொன்மயமான பெரிய தேரில் தாங்கள் ஏறி அதனைச்செலுத்திக்கொண்டு, அறத்தின் சுதன் வந்து எதிர் கொண்டிட மீண்டார் - (தாங்கள்வெற்றியோடுவருதலைக்கேள்வியுற்ற) தரும புத்திரன் (மகிழ்ச்சியினால்) வந்து எதிர்கொள்ள மீண்டு இந்திரப்பிரத்த நகரஞ் சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

கண்ணபிரான் வீமார்ச்சுனரைத் தேரிலேற்றித் தான் தேரூர்ந்தன னென்று முதனூல் கூறும். அச்சராசந்தனது தேரின் சிறப்பும் முதனூலிற் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது அது. இந்திரனிடமிருந்து பிருகத்ரதனது தந்தையான உபரிசரவசு பெற்றது உருத்திரமூர்த்திக்குப்பலியிடுமாறு சிறைவைக் கப்பட்ட அரசர்களை அப்பிராணபாயத்தினின்று நீக்கிச் சிறைவிடுத்தலும், வம்சபரம்பரையாக ஒருநகரத்தை அரசாண்டுவருகிற ஓரரசன் கொடியவனா யிருப்பது கருதி அவனைக்கொன்றாலும் அவ்வரசாட்சியைச் சாதுவான அவன் மகனுக்கு அளித்தலும் பெரும்புண்ணிய மாதலால், 'நல்வினையே புரிவோர் மன்னவரை யினைதற்சிறைவிட்டு இகல்மல்லாலிறந்தோன்மகனை எழில்மகு டம்புனைவித்து' என்றார். கீழ் உஉ-ஆம் கவியிற் கூறியபடி சராசந்தன் தன்

மகனுக்கு இராச்சியபட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்திருக்கவும், மீண்டும் இவர்கள் அவனுக்கு முடிசூட்டுதல் எற்றுக்கு எனின்,— அரசர்களின் இராச்சியம் முதலியசெல்வம்யாவும் அவர்களைவென்றவர்க்கு உரியனவாய்விடுகிற முறைமைப்படி சராசந்தனைக்கொன்ற தமக்கு உரியனவாய்விட்ட அவனது அரசாட்சியை மீண்டும் அவன்மகனுக்கே தாம் அருளினாற்கொடுத்தல் விளங்க, அங்ஙனம் மகுடம்புனைவித்தன ரென்க. பொன்தாள் - பொன்னாலாகியவீரக்கழலையணிந்த பாதம் எனினுமாம்; இவ்வுரைக்கு, பொன்-கருவியாகுபெயர். ஸூதன் - வடசொல். நல்வினையே, ஏ-தேற்றம். 'புரிவோர்' என்பதை முற்றெச்சமாகக் கொள்ளாது பெயராகக் கொள்ளினுமாம். நகரீசன்-வடமொழித்தொடர்: தீர்க்கசந்திபெற்றது; நகர் ஈசன் எனப் பிரித்தலுமொன்று. 'நகரிசனம்பொற்றாள்வணங்க' என்று பாடமோதி அந்தப்பட்டணத்திலுள்ள சனங்களெல்லாரும் தம்பாதத்திலே வணங்க வென்று உரைப்பாருமுளர்; இப்பாடம், முதனூலுக்கும் ஏற்கும்.

மன்னவரைச் சிறைவிட்டு இறந்தோன்மகனை மகுடம்புனைவித்தது— "வரையிற்பிணைத்ததிணிதடந்தோண் மகத னிடு வெஞ்சிறைக்கிடந்த, பரிதிவடிவாளரச ரிருபதினாயிரத்தெண்ணூற்றுவரை, அருளின் விடுத்தான் முருகொழுகுமர்தண் மலர்க்கோட்டடைந்தருவும், குருதிகுமிழியெழ வேழக்கோடும் பிடுங்கு நெடியோனே," "ஆண்டகடற்பாரரசாட்சியடையக் கடைக்கணருள் பொழிந்து, மாண்டபெரும்போர்ச் சராசந்தன்மைந்தற் கலங்கன் முடிகவித்தான், நீண்டகனகவரைபொருத நெடும்பொற்றடந்தோட்கனகனுரம், கீண்டு பொருத கரும்புள்வாய் கிழித்துத் தளிர்க்கைசிவந்தோனே" என்ற பாகவதச் செய்யுள்களையுங் காண்க. (௩எ)

[இனித் திக்விஜயஞ் செய்தலைப்பற்றிய ஆலோசனை.]

௩அ. கருதற்கரியநிதியனைத்துங்கவர்ந்தோர்காட்டக்கண்டுவந்த
முரசக்கொடியோன்முன்வேதமொழிந்தோன்முதலாமுனிவர்ரு
மரசக்குழாமுமீண்டியபேரவையிற்கடவுளரசின்ற
வரிவிற்குமரன்மாதிரங்கள்வெல்வானேகும்வகையுரைத்தான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) கருதற்கு அரிய நிதி அனைத்தும் (சராசந்தனிடமிருந்து கொணர்ந்த) நினைத்தற்கும் முடியாத [அளவிறந்த] செல்வம் அவ்வளவையும், கவர்ந்தோர் காட்ட - (அங்கிருந்து) கவர்ந்துகொண்டுவந்தவர்களான வீமன்முதலிய மூவரும் (இன்னதின்னதென்று) காண்பிக்க, கண்டு உவந்த - (அவற்றைப்) பார்த்து மகிழ்ந்த, முரசம் கொடியோன் முன் - முரசவாத்தியத்தின்வடிவமெழுதிய கொடியையுடையவனான தருமபுத்திரனது முன்னிலையில், வேதம் மொழிந்தோன் முதல் ஆம் முனிவரரும் அரசர் குழாமும் ஈண்டிய பேர் அவையில் - வேதங்களை (நான்குகூறாகவகுத்துத் தன்மாணாக்கர்கட்கு)க் கூறியருளிய வியாசபகவான் முதலான ருஷிசிரேஷ்டர்களும் அரசர்களுடைய கூட்டமும் நெருங்கிய பெரியசபையிலே, கடவுள் அரசு ஈன்ற வரி வில் குமரன் - தேவராசனான இந்திரன்பெற்ற கட்டமைந்த வில்

லின் தொழிலிற் சிறந்த குமாரனான அருச்சுனன், மாதிரங்கள் வெல்வான் ஏகும் வகை - திக்குக்களைச்சயிப்பதற்குச் செல்லும்வகையை, உரைத்தான் - (பின்வருமாறு) கூறினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

'கருதற்கு அரிய' என்றதும், 'அனைத்தும்' என்றதும் - அச்செல்வத்தின் வரம்புகடந்த மிகுதியை விளக்கும். மூன் - இடமுன். திருமாலினது திருவவதாரமூர்த்தியாகிய வியாசமாமுனிவன் தத்துவஞானம் முதலியவற்றில் அனைவரினுஞ் சிறத்தலால், அவனைத் தலைமையாக வைத்துக் கூறினார். கலியுகத்தில் மனிதர்கட்கு ஆயுள் அறிவு ஆற்றல் முதலியன குறைதலை நோக்கி, அவர்கட்கு உபயோகமாம்படி, அருள்கொண்டு நடந்த துவாபரயுகத்தின் அந்தத்திலே, பராசரமுனிவனதுகுமாரன், பலவாறுசிதறிக்கிடந்த வேதத்தை இருக்கு யசுஸ் சாமம் அதர்வணம் என நான்காகப்பிரித்துச் சுருக்கி வகுத்து அவற்றைமுறையே பைலன் வைசம்பாயநன் ஜைமிநி ஸுமந்து என்றநான்கு முனிவர்கட்கு ஓதுவித்து அவர்களைக்கொண்டு உலகத்திற் பரவச்செய்து, வேதவியாசனென்னும் பெயரைப் பெற்றனனாதலால், அந்த மகாமுனிவனை 'வேதம்மொழிந்தோன்' என்றார். ராஜ குலம் என்ற வடசொற்கள் - அரசகுழாம் என்று சிதைந்து வழங்கின. அவை ஸபா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. இவ்வுலகசம்பந்தத்தைக் கடந்து நிற்றல்பற்றி, தேவர்க்கு 'கடவுள்' என்று பெயர்; கட - பகுதி; உள் - கருத்தாப்பொருள் விகுதி. ஈன்ற, ஈன் - பகுதி. குமரன் - குமாரன் என்ற வடசொல்லின் குறுக்கல்; அப்பெயர் - கு மாரன் என்று பிரிந்து; (கு - குற்சிதம், மாரன்-மன்மதன்) மன்மதனையும் குற்சிதரூபமுடையவனென்னும்படியான கட்டழகுடையவனென்று காரணப்பொருள்படும்; இது, முதலில் முருகக்கடவுளின் பெயராயிருந்து, பின்பு அவன்போல அழகிலும் ஆற்றலிலுஞ் சிறந்த மகனுக்கு இலக்கணையாய் வழங்குகிறது. மாதிரங்கள் வெல்வான் ஏகும் வகை - ஒவ்வொருதிக்கிலுமுள்ள அரசர்களைச் சயித்தற்பொருட்டுப் போர்க்குச்செல்லும் விதம்; வெல்வான் - எச்சம். அரசர் + குழாம் - அரசக்குழாம்: "சிலவிகாரமா முயர்திணை." (ந-அ)

[இன்னஇன்னதிசைக்கு இன்னாரின்னார் போக்குச்செல்வதென்று வரையறுத்தல்.]

ருக. சுருதிப்படியேவரராயசூயப்பெயர்மாமகந்தொடங்கக்
கருதிக்குணபாலெம்முன்னும்வடபால்யானுங்காற்றிசைக்கு
நிருதித்திசைக்குநடுவெம்பியிவனுஞ்சிலைவேணிரைமணித்தேர்
வருதிக்கினிலிவ்விளையோனுமலைவானெழுகவருகவென.

(இ - ள்.) சுருதிப்படியே - வேதவிதிப்படியே, வர ராயசூயம் பெயர் மா மகம் தொடங்க-சிறந்த ராஜசூயமென்னும் பெயருள்ள பெரிய யாகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு, கருதி - ஆலோசித்து,—குண பால் எம் முன்னும் - கிழக்குத்திக்கில் எமது தமையனான வீமனும், வட பால் யானும் - வடக்குத்திக்கில் நானும், கால் திசைக்கும் நிருதி திசைக்கும் நடு எம்பி இவனும் வாயுவின்திக்கான வடமேற்குக்கும் நிருருதியின்திக்கான தென்மேற்குக்கும் நடுவிலுள்ளதாகிய மேற்குத்திக்கில் எமதுதம்பியான இந்நகுலனும், சிலைவேள் நிரைமணி

தேர் வரு திக்கினில் இ இளையோனும் - வில்வன்மையில் தேர்ந்த மன்மதனது ஒழுங்குபட்ட அழகிய தேராகிய தென்றற்காற்றுத் தோன்றி வருதற்கு இடமான தெற்குத்திக்கில் நம் எல்லார்க்கும் இளையவனான இச்சகதேவனுமாக, மலைவான் எழுக வருக - போர்செய்தற்பொருட்டு எழுந்துசெல்வோமாக, என - என்று, (எ - று)—'அருச்சுனன் திக்குவிசயஞ்செய்யச் செல்லும் வகையைச் சொன்னான்' என்று, முந்தினசெய்யுளோடு இயைத்து முடிக்க. இங்ஙனமன்றி, அடுத்தசெய்யுளில் வரும் 'எழுந்தார்' என்னும் முற்றோடு கூட்டி முடிப்பாருமுளர்.

'ச்ருதி' என்ற வடசொல் - எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்யக்கிரமத்திலே கர்ணபரம்பரையாகக் கேள்வியில்வழங்கிய தென்று காரணப்பொருள்படும். குணக்கு + பால் = குணபால், வடக்கு + பால் = வடபால்: 'திசையொடு திசையும்'' என்னுஞ் சூத்திரவிதி. முன்புபிறந்தவனை 'முன்' என்றது காலவாகுபெயர். எம்பி—பி - முறைப்பெயர்விகுதி. எம்முன், எம்பி என்றவற்றில், 'எம்' என்றது - இயல்புபற்றிய தனித்தன்மைப்பன்மை. 'யான்' என்பதனோடு இவற்றைநோக்க ஒருமைப்பன்மைமயக்க மென்னும் வழுவமைதியின்பாற்படும். நிருதி - நிருருதிஎன்ற வடசொல்லின் விகாரம். மெல்லிய கரும்பாகிய வில்லைக்கொண்டே பிரமன்முதல் எறும்பு ஈறாகவுள்ள எல்லாவுயிர்களையும் பொருது எளிதில்வென்று தன்வசப்படுத்தும் வில்வன்மையுடைமை தோன்ற, 'சிலைவேள்' என்றார். வேள் - (ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் பரஸ்பரம்) விருப்பத்தை விளைக்குந் தேவன்; அல்லது, (அனைவராலும்) விரும்பப்படும் கட்டழகுடையவன். "ஆலைக்கரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு, மாலைக்கிளி புரவி மாருதம் தேர்'' என்றபடி காமோத்தீபகமான தென்றற்காற்றை மன்மதனேறிவருந் தேரென்று கூறுதல் மரபாதலால், 'வேள்நிரைமணித்தேர்' என்றார்; மேல் அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்தில் "செந்தமிழ்வரைதருதேரான்'' என்பதுங் காண்க: "வடக்கோடு தேர்'' என்றார் பிறரும். 'அத்தேர்வரு திக்கு' எனவே, தெற்கு என்றதாயிற்று; 'தேர்' என்றதற்கு ஏற்ப, 'வரிசையான மணிகள் கட்டிய' என்ற பொருளும் பொருந்த 'நிரைமணி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதென்னலாம். கிழக்கும் வடக்கும் மங்கலத்திசை யாதலால் அவை முறையே முன்னும், அவற்றிற்கு மாறான மற்றவை முறையே பின்னுமாக வைத்துக் கூறப்பட்டன. எழுக - முற்றெச்சம். இராயசூயயாகஞ்செய்து ஸம்ராட்என்னும் பெரும்பெயர்பெறுதற்கு எல்லாவரசரையும் வென்றுகீழ்ப்படுத்துதல் இன்றியமையாதாதலால், 'ராயசூயப்பெயர்மாமகந் தொடங்கக்கருதிமலைவானெழுக வருக' எனப்பட்டது. மேற்றிசையென்ற பொருளை 'காற்றிசைக்கும் நிருதித்திசைக்கும் நடு' என்றது, பிறிதினவிற்சியணி: தென்றிசையை 'சிலைவேணிரைமணித்தேர் வரு திக்கு' என்றதும் அது. (௩௯)

[வீமன்முதலிய நால்வரும் திக்குவிசயத்துக்குப் புறப்படுதல்.]

௪௦. என்னுஞ்சேனையுடன்விரைவினெழுந்தாரிவரீரிருவோரும்
விண்ணுங்கடவுளாலயமுமுதலாவுள்ளமேலுலகு

மண்ணும்புயங்கதலமுதலாமற்றெவ்வுலகுமாதிரமுந்
துண்ணென்றிட்டவைந்துவகைப்பெரும்பேரியத்தின் றுவனியினல்.

(இ - ள்.) (உடனே,) இவர் ஈர் இருவோரும்-கீழ்க்கூறிய தருமன்தம்பியர் நான்குபேரும், எண்ணும் சேனையுடன்-(யாவராலும்) நன்குமதிக்கத்தக்க சிறந்த சேனைகளுடனே, விசைவின் எழுந்தார் - விரைவாக (ப்போர்க்கு)ப் புறப்பட்டார்கள்; ஐந்து வகை பெரும்பேர் இயத்தின் துவனியினல் - (அப்பொழுது அச்சேனைகளில் முழக்கப்பட்ட) ஐந்துவகைப்பெயரையுடைய பெரிய வாத்தியங்களின் முழக்கத்தினல்,—விண்ணும் கடவுள் ஆலயமும் முதல் ஆ உள்ள மேல் உலகும் - அந்தரமும் தேவர்கட்கு இருப்பிடமான சுவர்க்கமும் முதலாகவுள்ள மேலுலகங்களும், மண்ணும் - இந்தப்பூலோகமும், புயங்கதலம் முதல் ஆம் மற்று ஏ உலகும் - நாகலோகம்முதலான மற்றைக் கீழுலகமனைத்தும், மாதிரமும் - (சுற்றிலுமுள்ள எட்டுத்) திக்குக்களும், துண்என்றிட்ட - திடுக்கிட்டன; (எ - று.)

ஈரிருவோர்—பண்புத்தொகை. இவர் என்பது இருவோர் எனச் சிறபான்மை ஈற்றயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. ஆலயம், புஜங்கதலம் - வடசொற்கள். புஜங்கமென்ற பாம்பின்பெயர் - புஜம் கம் என்று பிரிந்து, மார்பினல் செல்வதென்றும், வக்கிரகதியாக [வளைந்து வளைந்து] செல்வதென்றும் காரணப்பொருள்படும். துண்ணெனல் - அச்சக்குறிப்பு. துண்ணென்றிட்ட பலவின்பா லிறந்தகாலமுற்று. ஐந்துவகை இசைக்கருவி - தோற்கருவி, தொளைக்கருவி, நரப்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்பன; [கஞ்சம்=காம்ஸ்யம்: வெண்கலம். மிடறு-கண்டம், சாரீரம்,] துவனி-த்வநிஎன்ற வடசொல்லின் விகாரம். விண்ணும்.....துண்ணென்றிட்ட' என்றது, பலவகை யுத்தவாத்தியங்களின் மிக்ககோஷத்தினல் அவ்வுலகங்கள் அதிர்ந்தன வென்ற பொருளோடு, அவ்விடங்களிலுள்ள சேதனப்பொருள்களனைத்தும் அஞ்சிநடுங்குதலையும் அசேதனப்பொருள்களனைத்தும் அதிர்ச்சியையும் அடைந்தனவென்ற கருத்தையும் குறிக்கும். (௪0)

[நால்வரையும் திக்குவிசயத்திற்கு அனுப்பினபின்பு கண்ணன் துவாரகைசேர்தல்.]

௪௧. நானங் கமழுஞ் செங்கழுநீர் நறுந்தார் வேந்தர் நால்வரையு
மானம் பெறுதிண் சேனையுடன் வளர்மா திரத்து வகுத்தேவி
மீனங் கமட மேனநர வரியாய் நரராய் மெய்ஞ்ஞான
வானந்தமுமா கியநாத னன்றே துவரா பதியடைந்தான்.

(இ - ள்.) மீனம் - மற்சியாவதாரமும், கமடம் - கூர்மாவதாரமும், ஏனம் - வராகாவதாரமும், நர அரி - நரசிங்காவதாரமும்' ஆய் - ஆகி, நரர் ஆய் - (வாமநன் பாசுராமன் தசரதராமன் பலராமன் கிருஷ்ணன் என்ற) மநுஷ்யாவதாரங்களுமாகி, மெய் ஞானம் ஆனந்தமும் ஆகிய - ஸத்சித்தாநந்த ஸ்வரூபியுமாகிய, நாதன் - (எல்லாப்பொருள்கட்குந்) தலைவனான திருமால் [கண்ணபிரான்],—நானம் கமழும் - கஸ்தூரியின் பரிமளம் வீசு

கின்ற, செங்கழுநீர் நறுந்தார் - செங்கழுநீர் மலர்களினாலாகிய சுகந்த மாலையைத் தரித்த, வேந்தர் நால்வரையும்-(வீம அருச்சுன நகுல சகாதேவ ரென்னும்) அரசர்கள் நான்குபேரையும், மானம் பெறு திண் சேனையுடன் - மானத்தையே (முக்கியமாகப்) பெற்ற வலிய சேனைகளுடனே வளர் மாதிரத்து வகுத்து ஏவி - நீண்டு வளர்ந்த [பெரிய] (நான்கு) திசைகட்கும் (ஒவ்வொருதிசைக்கு ஒவ்வொருவராகப்) பகுதிப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு, அன்றே துவராபதி அடைந்தான் - அன்றைக்கே (தனது) துவாரகாபதியைச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்தற்பொருட்டுத் திருமால் கரும சம்பந்தத்தினாலன்றித் தனது இச்சாமாத்திரத்தாற் கொண்டருள்கிற தசாவதாரங்களுள் இனிநிகழ்வதான கல்கியவதாரம் நீங்கலாக இதுவரைநடந்த மற்றை ஒன்பது அவதாரங்களும், 'மீனம் கமடம் ஏனம் நரவரியாய் நாராய்' என்று குறிக்கப்பட்டன. ஐந்து அவதாரங்களை 'நரர்' என்ற ஒருசொல்லில் அடக்கினார்; நரர் - மனிதர். நரவரி - மனிதவடிவங்கலந்த சிங்கவடிவம்; "நரங்கலந்தசிங்கமாய்" என்றார் பெரியாரும்:

க. மீனம்:—முன்னொருகாலத்திற் பிரமதேவன் கண்துயில்கையில், சோமகனென்னும் அசுரன் வேதங்களையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு கடலினுள்மறைந்துசெல்ல, பிரமன்முதலிய தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் ஒரு பெரு மீனாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு, அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொன்று அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அன்னப்பறவை வடிவங்கொண்டு அவற்றைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன்.

உ. கமடம்:—திருப்பாற்கடல் கடைந்தபொழுது, மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே சென்று அழுந்திவிடாதபடி, திருமால் மகாகூர்மரூபத்தைத் தரித்து அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தான்.

ங. ஏனம்:—இரணியனுடன்பிறந்தவனான இரணியாக்கனென்னும் கொடிய அசுரராசன் தன்வலிமையினாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில்மூழ்கிச் சென்றபோது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால்திருமால் மகாவராகரூபமாகத்திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கொன்று, பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை அக்குகின்று கோட்டினாற் குத்தியெடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன்.

ச. நரவரி:—கீழ், உசு-ஆம் செய்யுளுரையிற் காண்க.

ரு. வாமனன்:—மகாபலி யென்னும் அசுரராசன் தன்வல்லமையால் இந்திரன் முதலியயாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையுந் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான், குள்ளவடிவான வாமனாவதாரங் கொண்டு, அந்தப்பலியினிடஞ்சென்று, தன்காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி, அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே, திரிவிக்கிரமனாக ஆகா

யத்தை அளாவிவளர்ந்து, ஓரடியாற்பூலோகத்தையும். மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும்அளந்து,மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் கால்வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினன்.

சு. பரசுராமன்:—உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையாற் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்திரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்யும்பொருட்டு, நாராயணமூர்த்தி, ஜமதக்நிமுனிவனது மனைவியான ரேணுகையினிடம் ராமனாய்த் திருவவதரித்து, பரசுவென்னும் கோடாலிப் படையையேஆயுதமாகக்கொண்டு. தனது தந்தையின் ஓமதேனுவைக்கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டதுகாரணமாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அழித்து, அதனாலேயே க்ஷத்திரிய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்.

எ. தசரதராமன்:--ஒருகாலத்தில்தேவர்களெல்லோரும்இராவணன்முதலிய ராக்ஷசர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்துவேண்ட, அப்பிரான், தசரதசக்கரவர்த்திகுமாரனாக ஸ்ரீராமனாய்த் திருவவதரித்து, அரக்கர்களனைவரையும் ஒழித்து நல்லோரைக் காத்தருளினன்.

அ. கூ. பலராம கிருஷ்ணர்:—துஷ்ட அசுரர்கள் பலரும் கெட்ட அரசர்கள்பலரும் ஒருங்கேகூடி வசிப்பதனா லுண்டான பூமிபாரத்தை நிவிருத்தி செய்யும்பொருட்டு அப்பூமிதேவியின் பிரார்த்தனையின்படி தேவர்கள் வேண்டியதனால், திருமால் வசுதேவகுமாரராய்ப் பலராமகிருஷ்ணர்களாகத் திருவவதரித்தான்.

இந்த ஒன்பது அவதாரங்களுள் பரசுராம பலராம அவதாரங்கள் ஆவேசாவதாரமென்றும், மற்றவை அம்சாவதாரமென்றும், அவற்றுள்ளும் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணாவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரங்களென்றும், அவற்றிலும் கிருஷ்ணாவதாரம் சம்பூர்ணமென்றும் கூறப்படும். திருமாலுக்கு மற்றும்பல அவதாரங்கள் நூல்களிற் கூறப்பட்டிருப்பினும், இவை முக்கியாவதாரங்களா மென்று உணர்க. திர்யக்ஜாதியிற்சேர்ந்த நான்கு அவதாரங்களை ஒன்றாகவும், மனுஷ்யஜாதியிற் சேர்ந்த ஐந்து அவதாரங்களை ஒன்றாகவும் பிரித்தெடுத்துக் கூறினார். 'ஆய்' என்ற சொல்லின் ஆற்றல், அந்தந்தவடிவமாகப் பிறந்தபொழுது தனது தெய்வத்தன்மை மேலிடாமல் அவ்வவ்வடிவிற்கு உரிய உருவம் குணம் செயல்களையே மேற்கொண்டிருந்தன னென்றதை யுணர்த்துமென்பது சம்பிரதாயம்.

மாநம், மீநம், கமடம், நாஹரி. நரர், ஜ்ஞாநம், ஆநந்தம், நாதன் - வடசொற்கள். துவராபதி - த்வாரவதீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. மானமாவது - எப்பொழுதும் தமது நிலைமையினின்று தாழாமையும், விதிவசத்தால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். உயிரைத்தாவது மானத்தைப் பாதுகாக்குங்கருத்துச் சேனைவீரர்க்கு முக்கியமாதலால், 'மானம்பெறு திண் சேனை' என்றார். இனி. மானம் - பெருமையும், வலிமையுமாம். மெய் - உண்மை ஞானம், அறிவு. அன்றே, ஏ-தேற்றம்.

'நராய்' என்பதற்கு - எல்லா ஆத்மாக்களிலும் உட்புக்கவனுய் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. செங்கழுநீர் - செக்குவளை; நீர்ப்பூக்களி லொன்று. உரியசமயங்களில் அவ்வச்சமயோசிதமாகப் பற்பல அவதாரங்கொண்டும் எம் பெருமானது உண்மையறிவானந்தங்கட்கும் பரத்வத்துக்கும் ஒருகுறைவு மில்லையென்பது விளங்க, 'மீனங் கமடமேன நரவரியாய் நராய்' என்றதன் பின் 'மெஞ்ஞானவானந்தமுமாகியநாதன்', என்றார். 'நானங்கமழுஞ்செங்கழு நீர் நறுந்தார்வேந்தர்',-கீழ் ககஆஞ் செய்யுளில் "மான்மதமலர்த்தார்மன்ன" என வந்ததுங்காண்க. (சக)

வேறு

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-வீமசேனன் கிழக்குத்திக்குவிசயஞ் செய்தலைக் கூறும்.]

சஉ. வான்ம ருச்சுதனு மீரி ரண்டுகடல் வயவ ரூதினியின் வர்க்கமு, நான்ம ருப்பொருகை மும்ம தத்துவய நாக மேவிவளர் திசையின்வாழ், கோன்ம திக்கநெடு வங்க முந்திகழ்க லிங்க முந் தெறுகு லிங்கமுந், தான்மலைத்துமுனை முரண்மி குத்துவரு தரிய லாரைமுனை தள்ளியே.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் குளகம்.

(இ - ள்.) வான் மருத் சுதனும் - பெருமையையுடைய வாயுதேவனது குமாரனான வீமனும், ஈர் இரண்டு கடல் வய வரூதினியின் வர்க்கமும்-(அவனுடன்புறப்பட்ட) நான்குசமுத்திரங்கள்போன்ற வலிய (நான்கு சேனை வகைகளும்,—நால் மருப்பு ஒரு கை மும் மதத்த வய நாகம் மேவி வளர் திசையின் வாழ் கோன் மதிக்க - நான்கு தந்தங்களையும் ஒரு துதிக்கையும் மூன்று மதங்களையுமுடைய வலிய(ஐராவத)யானை பொருந்தி வளர்கிற(கிழக்குத்திக்கில் வசிக்கின்ற அத்திக்குப்) பாலகனான இந்திரனும் நன்கு மதிக்கும்படி,--நெடு வங்கமும் திகழ் கலிங்கமும் தெறு குலிங்கமும் மலைத்து - பெரியவங்கதேசத்தரசரையும் விளங்குகிற கலிங்கதேசத்தரசரையும் பகை யழிக்கவல்லவரான குலிங்கதேசத்தரசரையும் எதிர்த்துப்பொருது, முனை முரண் மிகுத்து வரு தரியலாரை முனை தள்ளி - போர்முனைகிற வலிமை யை மிகுதியாகக்காட்டி எதிர்த்துவந்த அப்பகையரசர்களை அப்போர்முனை களிற் கொன்றுவீழ்த்தி,(எ-று.)—'தடிந்து' என அடுத்தகவியோடுதொடரும்.

மருத்ஸூதன் என்ற வடமொழித்தொடர், மருச்சுதனென்று விகாரப் பட்டது. வான்மருத் - வானத்திற் சஞ்சரிக்கிற வாயு எனினுமாம். ஈரிரண்டு கடல் - கீழ்கடல் தென்கடல் மேல்கடல் வடகடல் என்ற நாற்றிசைக்கடல் கள். யானை தேர் குதிரை காலாள் என்ற நால்வகைச் சேனைகட்கு நான்கு கடல்கள் உவமைகூறப்பட்டன. 'ஈரிரண்டு' என்பதை வரூதினியோடுங் கூட்டுக. அளவிறந்தபரப்பும், அணியணியாக வருதலும், பேராரவாரமும், அச்சந்தருதலும்பற்றி சேனைக்குக் கடல் உவமை. வரூதினி, வர்க்கம், மதம், நாகம் - வடசொற்கள். நகம் - மலை; அதில் வாழ்வது, நாகம். ஐராவதம் தனது துதிக்கையின் இருபுறத்தும் இரட்டைத்தந்தமுடைய தாதலால்.

'நான்மருப்பு நாகம்' எனப்பட்டது; "புரந்தரன்தானு மீரிருமருப்புப்பொருப் பின் வெம்பிடர்மிசை புகுந்தான்" என்றார் கீழ்க்காண்டவதகனச் சருக்கத் திலும். மும்மதம் - கன்னமிரண்டு, குறியொன்று ஆகிய மூன்றிடத்தினின் றும்பெருகும் மதம். கர்ணமதம், கபோலமதம், பீஜமதம் என மூன்றென்பாரு முளர். வய - உரிச்சொல்; "வய வலியாகும்" என்பது தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற்சூத்திரம். 'நான்மருப்புநாகம் மேவிவளர்திசை' எனவே, கிழக்குத்திசையென்றதாயிற்று; "நாகாதிபன்விடுமும்மதநாறுந்திசை" என் றார் கீழ் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச்சருக்கத்தும். அஷ்டதிக்கஜங்களுள் ஐராவதம்- கிழக்குத்திசையானை. அஷ்டதிக்பாலகருள் இந்திரன், கிழக்குத் திக்குப்பாலகன். கோன் ன் சாரியை; [நன் - உருபு - கூ.] 'கோனும்' என்ற உயர்வுசிறப்பு உம்மை, தொகுத்தல் விகாரப்பட்டது. உம்மைகளைந்தும் - எண்ணுப்பொருளன. வளர்திசை, திகழ்கலிங்கம், தெறுகுலிங்கம், முனை முரண், வருதரியலார்-வினைத்தொகைகள். வங்கம், கலிங்கம் குலிங்கம் என்ற தேசப்பெயர்கள் - இடவாகுபெயராய், அந்தந்நாட்டின் அரசையுணர்த்தின. 'வா' என்றபகுதி, குறுக்கலும் விரித்தலுமாகிய விகாரங்களைப்பெற்று, 'வரு' என நின்றது. தரியலார்-(ஆக்கத்தைப்) பொறாதவர்: எனவே, பகைவராவர்; எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர்; தரி - பகுதி, ஆர் - விகுதி, அல் - எதிர் மறையிடைநிலை. முனை - போர்க்களம். மலைத்து, தள்ளி என்ற வினைகளு க்கும், அடுத்த இரண்டு செய்யுள்களில் வருகிற தொடர்ச்சிவினைகளுக்கும், 'மருச்சுதன்,' 'வருதினிபின்வர்க்கம்' என்ற இரண்டும் வினைமுதலாம். கிழக்குத்திசையென்ற பொருளை, நான்மருப்பொருகை மும்மதத்துவயநாக மேவிவளர்திசை'என்றுவேறுவகையாக் கூறினது பிறிதினவிற்சியணி. தான் அசை.

இதுமுதல் இருபத்துநான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறுஞ்சீர்கள் கூவிளங்காய்ச் சீர்களும், ஏழாவது விளச்சீரு மாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எழுசீரா சிரியவிருத்தங்கள். (௪௨)

௪௩. மற்றுமற்றுமவண்மருவுபாடைகளின்மன்குலத்தொடுதடிந்துமே
லுற்றவுற்றவரையானம்பாவையுமொடிந்திடிந்துபொடியுண்ணவே
யிற்றவிற்றபலதலைகளாலலையெறிந்துமோதிவருகுருதியான்
முற்றமுற்றவரையினமும்வார்குருதிநதியுமாயெழமுருக்கியே.

(இ - ள்) அவண் மருவு - அக்கிழக்குத்திசையிற் பொருந்திய, மற்றும் மற்றும் பாடைகளின் மன் - வேறுவேறு பாஷைகள் வழங்கும் நாடுகளின் அரசர்களை, குலத்தொடு தடிந்து - வம்சத்தோடு நாசஞ்செய்து,—மேல்உற்ற உற்றவரை - மற்றும் வந்துவந்து எதிர்த்த வீரர்களை, யானம் யாவையும் ஒடி ந்து இடிந்து பொடியுண்ண - (அவரவர்களுடைய தேர்முதலிய) வாகனங்க ளெல்லாம் முறிந்துநொருங்கிப் பொடியாய்விடவும், இற்ற இற்ற பல தலைக ளால் - மேன்மேல் அறுபட்ட பலதலைகளினாலும், அலை எறிந்து மோதி வரு குருதியால்-அலைகளை வீசியடித்தோடிவருகிறஇரத்தத்தினாலும், முற்றமுற்ற

வரை இனமும் வார் குருதி நதியும் ஆய் எழ - அவ்விடங்கள் முழுவதிலும் மலைக்கூட்டமும் நீண்ட இரத்தநதியுமாய்த் தோன்றவும், முருக்கி-அழித்து (எ-று.)—'குவித்து' என அடுத்தகவியோடுதொடரும். ஏகாரங்கள்-ஈற்றசை.

"சிங்களம் சோனகம் சாவகம் சீனம் துளுக் குடகம், கொங்கணம் கன்னடம் கொல்லம் தெலுங்கம் கலிங்கம் வங்கம், சங்கம் மகதம் கடாரம் கவுடம் கடுங்குசலம், தங்கும்புகழ்த்தமிழ்சூழ்பதினேழ்புவிதா மிவையே" என்ற பதினெட்டுத்தேசபாஷைகளுள், கீழ்க்கவியிற் கூறிய வங்கமும் கலிங்கமும் நீங்கலாக மற்றவற்றில், கிழக்குத்திக்கில்வழங்கும் பாஷைகள், 'மற்றும்மற்றும் அவண்மருவுபாடைகள்' எனப்பட்டன. பாடை - பாஷா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். இங்கு 'பாடைகள்' என்றது-தானியாகுபெயராய், பாஷைகள்வழங்குந் தேசங்களை யுணர்த்திற்று; அந்தப் பாஷைகளின் அரசரெனவே, அவைவழங்கும்நாடுகளின் அரசரென்பது தானே அமையுமென்றுங்கொள்க. அவண் - அவ்விடத்தில்: அண்-இடப்பொருள்காட்டும் விகுதி; இவண், எவண், நுவண் என்பவற்றிலும் இது. மன் - பெருமை: பண்பாகுபெயராய், அதனையுடைய மன்னரைக் குறித்தது. யானம்-வடசொல்; ஊர்தி: தேர்யானைகுதிரைகள். தலைகளின்குவியலால் மலைக்கூட்டமும் இரத்தப்பெருக்கினால் இரத்தநதியுமாய் எழ என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். முருக்கி, முருங்கியென்பதன் பிறவினையான முருக்கு-பகுதி. அடுக்குக்கள்-மிகுதிபற்றின. உற்ற உற்ற வரையானம் யாவையும் பொடியுண்ணும்படியும் வரையினமும் குருதிநதியுமாய் எழும்படியும் முருக்கியென்க. உண்ண, எழ என்பவற்றில உம்மை தொக்கது, வினைச்செவ்வெண். (சுங)

சச. அந்தவந்தவவனிபரெலாமபயமபயமென்றடிவணங்கவே
வந்தவந்தநிதியாவையுஞ்சிகரவடமகீதரமெனக்குவித்
தெந்தவெந்தநரபாலர்பாரினிகரென்னவென்னவவரிறையெனத்
தந்ததந்தவிததந்திமீதுகொடுதங்கண்மாநகரிசாரவே.

(இ - ள்.) அந்த அந்த அவனிபர் எலாம் - (போரில் இறந்தவரொழியச் சேடித்துநின்ற) அந்தந்த அரசர்களெல்லாரும், அபயம் அபயம் என்று அடி வணங்கவே - அபயம் அபய மென்றுசொல்லி [அபயம்வேண்டி] (வீமசேனனுடைய) பாதங்களில்விழுந்து நமஸ்கரிக்கவே, (பின்பு வீமனும் அவனுடைய சேனைகளும்,) வந்த வந்த நிதியாவையும் - ஆங்காங்குக்) கிடைத்த கிடைத்த செல்வங்களையெல்லாம், சிகரம் வட மகீதரம் என குவித்து - (ஆயிரம்) சிகரங்களையுடைய வடக்கிலுள்ள (பொன்மயமான) மகாமேருமலையைப்போலக் குவியல்செய்து,—பாரில் எந்த எந்த நரபாலர் நிகர் என்ன என்ன-'பூமியில் எந்த எந்த அரசர்தாம் (இவ்வீமனுக்கு) ஒப்பாவர்?' என்று (கண்டவர்) அனைவரும் சொல்லும்படி, அவர் இறை என தந்த தந்த விதந்தி மீது கொடு - அவ்வரசர்கள் திறையாக மிகுதியாகக்கொடுத்த பலவகைப்பட்ட யானைகளின்மேல் (அச்செல்வக்குவியல்களையெல்லாம்) ஏற்றிக்கொண்டு, தங்கள் மாநகரி சார-தங்களுடைய பெரிய இந்திரப்பிரத்தநகரத்தையடைய, (எ-று.) 'விசயன் எனேன்' என அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்துமுடியும்.

'அபயம்' என்பதற்கு எங்களை அஞ்சாதேயென்று பாதுகாக்கத்தக்கவன் நீ என்றுவது, அஞ்சாதேயென்று உன்னால்பாதுகாக்கத்தக்கவர் நாங்கள்என்றுவது பொருள்கொள்க. ந+பயம்=அபயம்: வடமொழிச்சந்தி. 'அபயம் அபயம்' என்ற அடுக்கு, அச்சம்பற்றினது. நிதி, சிகரம், மஹீதரம், நரபாலர், விதந்தீ - வடசொற்கள். சிகரம் - மலையுச்சி: கொடுமுடி மகீதரம்-(மேலும் கீழும் இருந்து) பூமியைத் தாங்குவது; மகி - பூமி. நரபாலர் - மனிதர்களைக் காப்பவர். 'பார்' என்பதற்கு - பருமையுடையதென்றும், பார்க்கப்படுவதென்றும் காரணப்பொருள் காண்க. 'எந்த எந்த நரபாலர் நிகர்' என்றவினு, எவ்வரசரும் நிகராகார் என்ற எதிர்மறைப்பொருளைக் காட்டும். தந்தீ - தந்தத்தையுடையது. கொடு=கொண்டு: தொகுத்தல். யானைகளின் வகைகள்-நதிசரம், வநசரம், கிரிசரம் என்பன; இவை-முறையே நதிச்சார்பிலும் வனச்சார்பிலும் மலைச்சார்பிலும் தோன்றிச் சஞ்சரிப்பன: பத்திரம் மந்திரம் மிருகம் என்கிற யானைவகைகளும் உண்டு. இறை - இறுக்கப்படுவது; இறு - பகுதி: இறுத்தல் - செலுத்துதல்; ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி. (சச)

[இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - அருச்சுனன் வடக்குத்திக்கு விசயஞ்செய்ததலைக் கூறும்.]

சரு. விசையம்வெம்பகழிவிசையன்வெவ்விசைபொடிருநிதிக்கிழவன்மேவிவாழ், திசையடைந்துகதிரரவியென்னும்வகைசீறிமாறுபொருதெவ்வரா, நிசையழிந்துவெளியாகநால்வகைநெருங்குசேனையொடுநிலனுநின், றசையவன்பினுடனேகினுனெழுபராகமெண்டிசையடைக்கவே.

(இ - ள்.) விசையம் வெம் பகழி - வெற்றியைத்தருகிற கொடிய அம்புகளையுடைய, விசையன் - அருச்சுனன்,—வெம் விசையொடு - கடுமையான வேகத்துடனே, இரு நிதி கிழவன் மேவி வாழ் திசை அடைந்து - பெரிய நிதிகட்குத் தலைவனான குபேரன் பொருந்திவசிக்கிற திசையாகிய வடக்குத் திசையைச் சார்ந்து, கதிர் இரவி என்னும் வகை சீறி - கிரணங்களையுடைய சூரியனென்று (தன்னைச்) சொல்லும்படி உக்கிரங்கொண்டு, மாறு பொருதெவ்வர் ஆம் நிசை அழிந்து வெளி ஆக - மாறுகவந்து போர்செய்கிற பகைவர்களாகிய இருள் அறத்தொலைந்து வெட்டவெளியாகுமாறு, நால்வகை நெருங்கு சேனையொடு - செறிந்த சதுரங்கசேனையுடனே, நிலனும் நின்று அசைய-(சலியாதுநிற்பதனால்) நிலமென்று பெயர்பெற்றதான பூமியும் (பாரமிகுதியைப் பொறுக்கமாட்டாமல்) நெடும்பொழுது அசையவும், எழுபராகம் எண் திசை அடைக்க - (சேனைகள் செல்லுதலால்) மேலெழுந்த பூழுளி எட்டுத்திக்குகளையும் மறைக்கவும், வன்பினுடன் ஏகினுன் - வலிமையோடு (போர்க்குச்) சென்றுன்; (எ-று.)

விஜயம், விஜயன் என்ற வடசொற்கள் தமிழில் விசயம், விசயன் என்று விகாரப்படும்; அவை முறையே எதுகையையும, பிராசத்தையும் நோக்கி, இங்கு 'விசையம்,' 'விசையன் என இடைப்போலிபெற்றன: [நன்-எழுத்து-கூஅ.] பல்குனன், பார்த்தன், கிரீடி, சவேதவாகனன், பீபத்சு, விசயன், கிருஷ்

னன், சவ்வியசாசி, தநஞ்சயன், நரன் என்பன - அருச்சுனனது மறுபெயர்களாம். விஜயன் என்ற பெயர் - விசேஷமான வெற்றியையுடையவனென்று பொருள்படும்; இதற்கு - தன்னைச் சயிப்பவரொருமில்லாதவனென்று பொருள்கூறுதலும் உண்டு மகாபதுமம், பதுமம், சங்கம், மகரம், கச்சபம், முகுந்தம், குந்தம், நீலம், வரம் என்ற ஒன்பது நிதிகளுக்கும் குபேரன் தலைவனாய் நவநிதிநாயகனென்று ஒருபெயர் பெறுதலால், 'இருநிதிக்கிழவன்' என்பதற்கு-மிக்கநிதிகட்கு உரியவனென்று பொருள்கொள்ளுதலே சிறப்பு; இரு - பெருமையென்னும் பொருளதான இருமையென்ற பண்பின் அடி: இரண்டுஎன்பதன் விகாரமெனக்கொண்டு, சங்கநிதி பதுமநிதி யென்னும் இரண்டுவகை நிதியென்று உரைத்தல், சிறப்பன்று. குபேரன் வடக்குத்திக்குப்பாலகனாய் அத்திசையிற் கைலாசகிரிச்சார்பிலே அளகாபுரியில் வாழ்தல் பற்றி, அத்திசை 'நிதிக்கிழவன் மேவிவாழ் திசை' எனப்பட்டது. மேவி - விரும்பி எனினுமாம். பராக்கிரமத்தினலாகிற திவ்விய தேஜஸோடு கூடிய அருச்சுனனை ஆயிரங்கிரணங்களோடு விளங்குகின்ற சூரியனாகவும், அருச்சுனனால் எளிதிலழிக்கப்படுகிற பகைவர்களைச் சூரியனால் எளிதில் ஒழிக்கப்படுகிற இருளாகவும் உருவகஞ்செய்தார்.

நிதி, ரவி, நிசா, ஸேநா, பராகம் - வடசொற்கள். நிசா - இராத்திரி; இவ்விருட்பொழுதின்பெயர், இங்கு ஆகுபெயராய், அக்காலத்தில் மிகுதியாகத் தோன்றுகிற இருளை உணர்த்திற்று; இது - காலவாகுபெயர்: 'கார்' என்பதுபோல முச்சுடர்களுள் மற்றையிருசுடர்களாகிய சந்திர அக்கினியர்போலப் பதினாறு எழுகிரணங்களையுடையனாகாமற் சூரியன் அவர்கட்குக் கொடுத்துவாங்குகிற ஆயிரங்கிரணங்களையுடையனாதலால், கதிரவி என்று விசேடித்துக்கூறப்பட்டனன். நிலம் - பூமியின்பெயர்களில் ஒன்றான 'அசலா' என்ற வடசொல்லின் பொருள்கொண்ட தமிழ்ப்பெயர்; நில் - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. அது நிலன்என இறுதிப்போலிபெற்றது: [நன்-எழுத்து - கஉ.] நிலன் அசைதல் - பூகம்பம். எழு பராகம்-வினைத்தொகை. பராகம் - புழுதி. 'எழுபராகம் எவ்விடிசையடைக்க' என்றவிடத்துச் சொல்நிலையால் முரண்தோடை தோன்றுதல் காண்க; "மொழியினும்பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். வடதிசையிலுள்ள மிகப்பலராகிய வலிய சிறந்த அரசர்களையெல்லாம் வெல்லுதற்கு ஏற்றவன் அருச்சுனனே யென்பார், இங்கு அவனை 'விஜயன்' என்ற பெயரினாற் குறித்தார். இவன் தான்செல்கிற வடதிசையில் தன்னால் வெல்லப்படுகிற அரசர்களிடமிருந்து மிக்கசெல்வத்தைக் கொணர்ந்து அதனால் தாஞ்சயனென்று பெயர்பெறுவதுபற்றி, அதற்குஏற்றதிசை யென்பதற்கு 'நிதிக்கிழவன்மேவிவாழ்திசை' எனப்பட்டதென்க. (சஙு)

சசு. பாரதப்பெயர்கொள்வருடமாதிபலபாரினுள்ளநரபாலரைப்
பேரறக்குலமும்வேரறப்பொருதுபின்னுநன்கிரியுமிமயமுஞ்
சேரமொத்திபவனுள்ளகந்தருவர்கின்னரேசர்பலதிறையிடப்
போரடர்த்துகமுடிந்தகாலையெழுபுணரியென்னஙனிபொங்கியே

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) (அருச்சுனன்),—பாரதம் பெயர் கொள் வருடம் ஆதி பல பாரின் உள்ள நரபாலரை - பாரதமென்னும் பெயரைக்கொண்ட வர்ஷம் [பாரதவர்ஷம்] முதலிய பலஇடங்களிலு முள்ள அரசர்களை, பேர் அற குலமும் வேர் அற பொருது - (அவரவர்களுடைய) பெயரும் வழங்காதொழியவும் வம்சமும் வேரோடுநாசமாகவும் போர்செய்து தொலைப்பவனாய்,— பிஞ்ஞகன் கிரியும் இமயமும் சேர மொத்தி - சிவபிரான் வீற்றிருக்கின்ற மலையாகிய கைலாசத்தையும் இமயகிரியையும் ஒருங்கே அடர்த்து, அவண் உள்ள கந்தருவர் கின்னர ஈசர் பல திறை இட போர் அடர்த்து - அவ்விடங்களிலுள்ள கந்தருவராஜர்களும் கின்னரராஜர்களும் பலவகைத்திறைப்பொருள்களைக் கொணர்ந்துகொடுக்கும்படி (அவர்களைப்) போர்முனையில் நெருக்கி,—உகம்முடிந்த காலை எழு புணரி என்ன கனிபொங்கி-யுகாந்தகாலத்திற் பொங்கியெழுகிற கடல்போலமிகவும் உக்கிரங்கொண்டு, (எ-று)—'அணுகி' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

தென்கடலுக்கு வடக்காகவும் இமயமலைக்குத் தெற்காகவும் இருக்கின்ற பூமியானது நாபிமகாராசனது பௌத்திரனும் ருஷபமகாராசனது புத்திரனுமான பரதனால் ஆளப்பட்டதனால், பாரதவர்ஷமென்று பெயர்பெற்றது: வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். அப்பாரதவருஷத்தில் பாண்டவரது இந்திரப்பிரத்த நகரத்துக்கு வடக்குப்பாகம், இங்கு 'பாரதப்பெயர் கொள்வருடம்' என்று குறிக்கப்பட்டது. ஒன்பதுவர்ஷங்களுள் இப்பாரதவருஷத்துக்கு வடக்கேயிருக்கின்ற கிம்புருஷவர்ஷம், ஹரிவர்ஷம், இளாவிருதவர்ஷம், கேதுமாலவர்ஷம், ரம்பகவர்ஷம், இரண்மயவர்ஷம், குருவர்ஷம், பத்ராசுவவர்ஷம் என்ற எட்டையும் அடக்கி 'பாரதப்பெயர்கொள்வருடமாதி பலபார்' என்றார்; (கிம்புருஷவர்ஷம் முதலியன நாபிமகாராசனது உடன்பிறந்தவர்களான கிம்புருஷன் முதலிய எண்மர்க்கும் தனித்தனி தந்தையாற் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டமைபற்றி வந்த பெயராம்.) இந்த ஒன்பது வருஷமுமே, ஜம்பூத்வீபத்தின் பிரிவுகள். இவற்றில், பாரதவர்ஷம் - கர்மபூமி; மற்றையெட்டும் - போகபூமி. 'பார்' என்ற பூமியின்பெயர், இங்கு இலக்கணையாய் அதன் ஒருபகுப்பை யுணர்த்திற்று, "மாயோன்மேய காடுறையுலகம்" என்ற தொல்காப்பியத்தில் 'உலகம் என்றது போல: இன் - ஏழனுருபு.

மயில்தோகையைக் குறிக்கின்ற பிஞ்சம் என்ற வடசொல், தமிழில் பிஞ்ஞமென்று விகாரப்பட்டுவழங்கும்; மயிற்பீலியினாலாகிய தலைக்கோலத்தையுடைமையால், சிவபிரானுக்கு, பிஞ்ஞகனென்று பெயர். கந்தருவர், கின்னரர்-பதினெட்டுத் தேவகணங்களிற் சேர்ந்தவர். கின்னரர்-குதிரைமுகமும் மனிதவடிவமு முடையவராய்க் கின்னரமென்னும் வாத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு இசைபாடித்திரிபவர். கிந்நரேசர் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித் தொடர். போர் - பொருதல்: பொரு என்ற முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். பிரமனது தினத்தின்முடிவும் அவனது ஆயுளின்முடிவும் ஆகிய கல்பாந்தகாலங்கள், இங்கு 'உகமுடிந்தகாலை' எனப்பட்டன: அக்காலங்களிற் கடல்

பொங்கி உலகத்தையழித்தல், மரபு; அவை முறையே நைமித்திகப்பிரளய மென்றும், பிராகிருதப்பிரளயமென்றும் பெயர்பெறும்: யுகம் காலம் என்ற வடசொற்கள் - உகம் காலை என்று விகாரப்பட்டன. புணரி - (நதிகள் தன்னிடம்வந்து) புணரப்பெறுவது; புணர் - பகுதி: புணர்தல் - கலக்கல்; இ - பெயர்விகுதி; (நதிகளை மனைவியராகவும் கடலைக் கணவனாகவும் கொண்டு அதனை நதிபதியென்று வழங்குதல் உணரத்தக்கது.) நனி மிகுதியை யுணர்த்தும் உரிச்சொல். எழுபுணரி - வினைத்தொகை: பண்புத்தொகையாக் கொள்ளின், எழுகடல்களென்று பொருளாம். வருடம்-வடமொழித்திரிபு; வாசஞ்செய்யுமிடம். ஆதியென்பது - வடசொல்லாதலால், 'ஆதிபல' என அதன் முன் வலி இயல்பாயிற்று. குலமும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. 'கந்தருவகின்னரேசர்' என்ற பாடத்திற்கு, ஈசர் என்பது கந்தருவ என்பதனோடுந் தொடரும்; கந்தர்வேசர், கிந்நரேசர் என்க. (சசு)

சஎ. விந்தமால்வரையுமேமகூடமுடனிடதநாமநெடுவெற்புமா
மந்தராசலம்விசாலமாலியமணத்தடஞ்சிகரமலையுடன்
கெந்தமாதனமுநீலசைலமுமெனப்புகன்றபலகிரியில்வா
ழுந்தராதிபர்நடுங்கமேருகிரியப்புறத்துநனியணுகியே.

(இ - ள்.) மால் விந்தம் வரையும் - பெரிய விந்தியகிரியும், ஏமகூடமுடன் நிடதம் நாமம் நெடுவெற்பும் - ஏமகூடம் நிஷதம் என்னும் பெயருள்ள பெரியபர்வதங்களும், மா மந்தர அசலம்-பெரிய மந்தரகிரியும், விசாலம்மணி தடம் சிகரம் மாலியம் மலையுடன்-பரந்த அழகிய பெரிய சிகரங்களையுடைய மாலியவான்என்னும் மலையும், கெந்தமாதனமும்-கந்தமாதனபருவதமும், நீல சைலமும் - நீலகிரியும், என புகன்ற - என்று சொல்லப்பட்ட, பல கிரியில்-பலமலைகளிலும், வாழ் - வசிக்கின்ற, அந்தர அதிபர்-ஆகாசஸஞ்சாரிகளான வித்யாதர யக்ஷ கந்தர்வ கின்னரராசர் முதலியோர், நடுங்க - (அச்சத்தால் உள்ளமும் உடலமும்) நடுங்கும்படி, மேருகிரி அப்புறத்தும் நனி அணுகி - மகாமேருமலைக்கு அப்பாலும் மிகுதியாக [நெடுந்தூரம்] சென்று, (எ - று.)- 'அடக்கி' என்று அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

இச்செய்யுளின் முதல்மூன்று அடிகளிற்குறிக்கப்பட்ட எழுமலைகளையும் ஸப்தகுலகிரியென்பர்ஒருசாரார். எழுத்வீபங்களுள்மற்றவற்றிற்குநடுவிலுள்ளதான ஜம்பூத்வீபத்தின் நடுவிலே 'மேரு' என்கிற சுவர்ணபர்வதம் விளங்குகிறது: ஜம்புத்வீபத்தின் பகுப்பானஒன்பதுவர்ஷங்களுள் இளாவிருதவர்ஷம் மேருவைச்சுற்றிலுமுள்ளபூமியாம்; அதனையடுத்து, முறையேவடக்கில்ரம்பகம் இரண்மயம் குரு என்ற வர்ஷங்களும், முறையே தெற்கில் ஹரி கிம்புருஷம் பாரதம் என்ற வர்ஷங்களும் இருக்கின்றன: பாரதவருஷம் எப்படிதெற்கின் கடைசியோ அப்படியே குருவருஷம் வடக்கின் கடைசி; மேருவிற்குக் கிழக்கில் பத்ராசுவவர்ஷமும் மேற்கில் கேதுமாலவர்ஷமும் உள்ளன. பாரதவர்ஷத்தின் வடதிசையெல்லைமலை இமயமாதல்போலக் கிம்புருஷவர்ஷத்தின் வடதிசையெல்லைமலை ஏமகூடமும், ஹரிவர்ஷத்தின் வடதிசையெல்லைமலை நிஷதமுமாம்; ஆகவே, கிம்புருஷவர்ஷத்திற்கு ஏமகூடவர்ஷமென்றும், ஹரி

வர்ஷத்திற்கு நிஷதவர்ஷ மென்றும் பெயருண்டு. நீலசைலம் ரம்பக வர்ஷத்தின் தென்திசையெல்லைமலை. மேருவையடுத்த இளாவிருதவர்ஷத்திலுள்ள நான்குமலைகளுள் கிழக்குமலை மந்தாமும், மேற்குமலை கந்தமாதனமுமாம். மால்யவான் என்றமலையும் மேருவின்கிழக்கிலுள்ளது. விந்தியமலை பாரதவர்ஷத்தின் இடையிலுள்ளதென்பது, வெளிப்படை. விந்தியகிரி இந்திரப்பிரத்தத்துக்குத் தெற்கிலுள்ளதாயினும் குலகிரிகளிற் சேர்ந்த தாதலால் இங்குக் கூறப்பட்டது.

விந்த்யம், ஹேமகூடம், நிஷதம், மால்யவாந், கந்தமாதநம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. நாமம், மந்தாரசலம், விசாலம், நீலசைலம், அந்தராதிபர், மேருகிரி - வடசொற்கள். மந்தராசலம், அந்தராதிபர் - தீர்க்க சந்தி. அந்தராதிபர் என்பதை, அம் தரா அதிபர் என்று பிரித்து, அழகிய பூமிக்குத் தலைவரென்று உரைப்பாரு முளர். மணித்தடஞ் சிகரம் - இரத்தினங்களை யுடைய பெரியசிகரமெனினுமாம். சைலம் - சிலாமயமானது; சிலா-கல். விந்த்யம் - (சூரியசஞ்சாரத்தைத்) தகைந்தது; (அகத்திய முனிவரால்) அடக்கப்பட்டது. ஹேமகூடம் - பொன்மயமான சிகரமுள்ளது. நிஷதம் - (தேவர்கள்) தங்கப்பெற்றது. மால்யவாந் - மாலையின்வடிவமுள்ளது. கந்தமாதநம் - மலர்மணத்தினால் மகிழ்விப்பது. நீலம் - நீலநிறமானது. (சஎ)

சஅ. அத்திசைக்கணரசானவுத்தரகுருக்கண்மேன்மையையடக்கிமே
லெத்திசைக்குமிவனன்றிவீரரிலரென்றுதேவருமியம்பவே
மெத்திசைப்பனிநிலாவெழச்சமரவிசயகம்பமுநிறுத்தினன்
முத்திசைக்குமதிவெண்குடைக்கடவுண்முதல்வனானவரிபுதல்வனே.

(இ - ள்.) அ திசைக்கண் அரசு ஆன-அந்த வடதிசையெல்லையில் வாழ்கிற அரசர்களாகிய, உத்தரகுருக்கள் - உத்தரகுருக்களென்பவர்களுடைய, மேன்மையை - பெருமிதத்தை, அடக்கி—, —மேல் - பின்பு, எ திசைக்கும் இவன் அன்றி வீரர் இலர் என்று தேவரும் இயம்ப - 'எந்தத்திசையிலும் இவனன்றி வேறு சிறந்தவீரரில்லை' என்று தேவர்களும் (தன்னை) வியந்து கூற, மெத்து இசை பனி நிலா எழ - மிக்க கீர்த்தியாகிய குளிர்ந்த சந்திர காந்தி எழுந்துபரவ, சமரம் விசயம் கம்பமும் நிறுத்தினன் - போர்வெற்றியைக்குறிக்கின்ற தூணையும் (அவ்வுத்தரகுருபூமியில்) நாட்டினான்: (யாவனெனில்),—மதி - சந்திரமண்டலம்போன்ற, முத்து இசைக்கும் வெள் குடை - முத்துக்களினாலமைக்கப்பட்ட வெண்கொற்றக்குடையையுடைய, கடவுள் முதல்வன் ஆன அரி புதல்வன் - தேவராசனான இந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுனன்; (எ-று.)

ஜம்பூத்வீபத்தின் வடகோடியான குருவர்ஷத்தில் வசிக்கிற அரசர்கள் 'உத்தரகுருக்கள்' எனப்பட்டனர்; உத்தரம் - வடக்கு: இவர்கள், ஜம்பூத்வீபத்தின் அதிபதியான ஆக்நீத்திர ராசனது புதல்வரொன்பதின்மரிற் குருவென்னும் அரசனது குலத்தவர். பாரதவர்ஷத்தில் சந்திரவம்சத்துக் குருவென்னும் அரசனது சந்ததியார்களான பாண்டவதுரியோதனாதியரும் குருக்களெனப்படுதலால், இத்தக்ஷிணகுருக்களினும் வேறுபாடு விளங்க

உத்தரகுருக்கள்' என்றாரெனவுங் கொள்ளலாம். மேன்மை-மேம்பாடு, பலம், பராக்கிரமம், வெற்றி, களிப்பு, செருக்கு. திசைக்கும் - உருபுமயக்கம். மெத்து இசை - வினைத்தொகை; மெத்து என்ற வினைப்பகுதியின் அடியாய் மெத்திய, மெத்த என்பனவைமுதலாக வினைவிகற்பங்கள் வழங்குதல் காண்க. முத்துக்குண்டக்கு. பூர்ணசந்திரன் - வட்டவடிவிலும் வெண்மையான குளிர்ந்த ஒளியிலும் உவமம். அரசு-உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச் சொல். முத்து இசைக்குங் குடையென்று இயையும். முத்து-முக்தா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (சிப்பியினால்) விடப்பட்டதென்பது அதன் காரணப்பொருள். எத்திசைக்கும், உம்-முற்றுப்பொருளது. தேவரும்,உம்-உயர்வு சிறப்பு. விஜயகம்பமும் நிறுத்தினன், உம் - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். கீர்த்தியை வெண்ணிறமுடைய தென்றல் கவிமரபாதலால், 'இசைப்பனிநிலா வெழ' எனப்பட்டது. ஜம்பூத்வீபத்தில் இந்தப்பாரதவர்ஷத்திலே தமது குருநாட்டுக்கு வடக்கிலுள்ள நாடுகளின் அரசர்களையும், இப்பாரதவருஷத்திற்கு வடக்கிலுள்ள மற்றை எட்டுவர்ஷங்களின் அரசர்களையும், ஸப்தகுல பருவதங்களிலுள்ளாரையும் வென்றனன் அருச்சுனன் என்றறிக. விஜய கம்பம் - ஜயஸ்தம்பம். (௬அ)

௬௯. கரிகள்கோடியிரதங்கள்கோடிபவத்தினுங்கடுகுகவனவெம்
பரிகள்கோடிநவகோடிமாமணிகள்பல்வகைப்படுபசும்பொனின்
கிரிகள்கோடியெனவேகவர்ந்தெழுகிரிப்புறந்தெறுகிரீடிவந்
தரிகள்கோடிகிளர்சோலைசூழ்தமதுசெல்வமாநகரியணுகினன்.

(இ - ள்.) எழு கிரி புறம் தெறு கிரீடி-ஸப்தகுலபர்வதங்களினிடத்தை யடர்த்து வெற்றிகொண்ட அருச்சுனன்,— கரிகள் கோடி - (அவ்வவ்வரசர்களுடைய) கோடிக்கணக்கான யானைகளையும், இரதங்கள் கோடி - கோடிக்கணக்கான தேர்களையும், பவனத்தினும் கடுகு கவனம் வெம் பரிகள் கோடி- காற்றினும் விரைந்துசெல்லும் நடைவேகத்தையுடைய கோடிக்கணக்கான குதிரைகளையும், நவ கோடி மா மணிகள் - கோடிக்கணக்கான சிறந்த ஒன்பதுவகை யிரத்தினங்களையும், பல் வகை படு பசும் பொனின் கிரிகள் கோடி என - கோடிக்கணக்கான மலைகள்போன்ற பலவகைப்பட்ட பசும் பொன்னின் குவியல்களையும், கவர்ந்து - கவர்ந்துகொண்டு, வந்து - மீண்டு வந்து, அரிகள் கோடி கிளர் சோலை சூழ் தமது செல்வம் மா நகரி அணுகினன் - கோடிக்கணக்கான வண்டுகள் மொய்த்தெழுதற்கிடமான சோலைகள் சூழ்ந்த தமதுசெல்வம்நிறைந்த பெரிய இந்திரப்பிரத்தநகரத்தைச்சேர்ந்தான்.

கோடி - நூறுலக்ஷம்; இங்கு, மிகப்பல வென்றமாத்திரமாய் நின்றது. நவமணி - கோமேதம், நீலம், பவழம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என்பன. ஆடகம், கிளிச்சிறை, ஜாதரூபம் ஜாம்பூநதம் என்ற பொன்னின் நால்வகையும் அடங்க, 'பல்வகைப்படு பசும்பொன்' எனப்பட்டது. கிரி - மலைபோன்ற பெருந்திரளுக்கு உவம வாகுபெயர். "என்றும் எனவும் ஒடுவும் ஒரோவழி, நின்றும் பிரிந்து எண் பொருள்தோறும் நேரும்" என்றபடி 'பசும்பொனின் கிரிகள் கோடியென'

என்று இறுதியில் நின்ற 'என' என்ற எண்ணிடைச்சொல், நின்றவிடத்துப் பிரிந்து, 'கரிகள்கோடியென,' 'இரதங்கள்கோடியென' 'பரிகள்கோடியென,' 'நவகோடிமாமணிகளென' என்று பிறவிடத்துஞ் சென்று பொருந்தும். இனி, 'பொனின்கிரிகள் கோடியென' என்பதற்கு - பொன்மயமான கோடி மலைகள்போல என்று உரைப்பாருமுளர். ஏ - அசை. 'எழுகிரிப்புறந்தெறு' என்ற விவரம், கீழ் ௬௭ - ஆஞ் செய்யுளிற் கூறப்பட்டது.

கிரீடி-வடசொல்: கிரீடமுடையவன்; மேல் வனவாசகாலத்திற் சிவ பிரானிடம் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றபின்பு மேலுலகத்திற்குச்சென்று தேவேந்திரனால் சுவர்க்கலோகத்தில் இளவரசுமுடிசூட்டப்பெறுதல்பற்றி வந்தது, இப்பெயர்: "மகவான்தந்த மாமணிமகுடந் தாங்கி, எத்திசைபுகுந்த போதும் இரவிமீதெழுந்த தேய்க்கும், அத்திறலதனாற் கிரீடியாகின ரகிலத்துள்ளோர்" என்ற நல்லாப்பிள்ளைபாரதங் காண்க; இக்காரணத்தால் இவன் இப்பெயர் பெறுதல் இதன்பின் நிகழ்வதாயினும், பிற்காலத்தில் நூலியற்றிய கவி எங்கும் இப்பெயரால் இவனைக்குறிக்கத் தட்டில்லை: இன்னும் இது போல்வனவற்றிற்கெல்லாம் இவ்வாறே கொள்க. செல்வமாநகரி—"மரகதம் கோமேதந் துகிர் தரளம் வைரம் வைதூரிய நீலம், எரிமணி புட்பராக மென்றிவற்றிற்கு ஆகர மிந்தமாநகர்" என்றும், "இமையவர்பதியிலுள்ளன யாவுமிங்குள இங்குமற்றுள்ள, அமைவுறுபொருள்க ளங்கில வெனுமா றமைத்த வான்தொல்பதி" என்றும் கீழ் இந்திரப்பிரத்தச்சருக்கத்திற் கூறியமை காண்க. 'தமது' என்ற பன்மை-மற்றைஉடன்பிறந்தவரை உளப்படுத்தியது: எழுகிரி - பண்புத்தொகை. ரதம், பவனம், கமநம் - வடசொற்கள். பரி - (ஏறுபவனைப்) பரிப்பது; பரித்தல் - த்தவுதல். யானைகள் முதலியன, ஆங்காங்குத் திறைகொண்டவை. (௪௯)

[இதுமுதல்நான்குகவிகள்-நகுலன் மேற்குத்திக்கு விசயஞ்செய்தலைக்கூறும்.]

௫௦. வடாதுசென்றவரிசிலைமகிபனினுமெழுமடங்குமிகுவலியுடன்
குடாதுசென்றிளையவீரமாநகுலனகுலனென்றுகுலைகுலையவே
யடாதமன்னரையடர்த்தடுத்தவரையஞ்சலென்றமருடற்றினு
னிடாதவன்றனமெனக்கரந்தனர்களேனைமன்னவர்கள்யாருமே.

(இ - ள்.) வடாது சென்ற வரிசிலை மகிபனினும் - (திக்குவிசயத்தின் பொருட்டு) வடபுலத்திற்சென்ற கட்டமைந்தவில்லையுடைய அருச்சுனனது வலிமையைக்காட்டிலும், எழு மடங்கு மிகுவலியுடன் - எழுமடங்கு மிகுதியான (சேனைமுதலிய) வலிமையுடனே, இளைய வீரன் மா நகுலன் - (அவ்வருச்சுனனுக்கு) அடுத்ததம்பியும் வீரனுமான சிறந்தநகுலனானவன், குடாது சென்று - மேல்புலத்துச் சென்று, நகுலன் என்று குலைகுலைய - (தன்னைக் கண்டவர்கள்) நகுலனிவன் நகுலனிவன் என்றுசொல்லி நடுநடுங்க, அடுத்தவரை அஞ்சல் என்று - தன்னிடம்வந்து சரண்புகுந்த அரசர்களை 'அஞ்ச வேண்டா' என்று சொல்லி அபயமளித்து, அடாதமன்னரை அடர்த்து அமர் உடற்றினன் - தன்னிடம்வந்து பணியாத அரசர்களை நெருக்கிப் போரில் வருத்தினன்; (அப்போரின்கடுமையைக்கண்டவளவிலே,) ஏனைமன்னவர்கள்

யாரும் - (அவனால் எதிர்க்கப்படாத) மற்றையரசர்களெல்லோரும், இடாத வன் தனம் என கரந்தனர்கள் - (இரப்பவர்க்குக்) கொடாதவனுடைய செல்வம் (தொலைதல்) போல ஓடியொளித்தார்கள்; (எ - று.)

வடக்கிலுள்ளது -வடாது: குடக்கிலுள்ளது - குடாது; மரூஉமொழி. குலைகுலைய - இரட்டைக்கிளவி. அஞ்சல் - எதிர்மறைவியங்கோள். உடற்றினான், உடலை என்பதன் பிறவினையான உடற்று - பகுதி. இடாதவன்தனம் தொலைதலை "ஈயார்தேட்டை தீயார்கொள்வர்," "உடாஅது மூண்ணாதும் தம்முடம்புசெற்றும், கெடாஅத நல்லறமுஞ்செய்யார்—கொடாஅது, வைத்தீட்டினா ரிழப்பர் வான்றோய்மலைநாட, உய்த்தீட்டுந்தேனீக் கரி" என்பவை முதலியவற்றாலறிக. ஏனை - இடைச்சொல், நகுலனென்று என்பதற்கு - ருத்திரமூர்த்தி யென்றெண்ணி யென உரைப்பாரு முளர். (௫௦)

௫௧. மாளவத்தினொடுகர்ப்படம்பொரவகுத்தெதிர்த்ததிரிகர்த்தமுந்
தூளவன்புடையிருட்பிழம்பெழவருக்கனிற்பெரிதுசுடரெழத்
தாளவண்கதியுடைத்துரங்கரதகசபதாதியொடுதகுசின
மூளவந்தெதிர்மலைந்தமன்னவரைமுதுகுகண்டமர்முருக்கியே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) மாளவத்தினொடு கர்ப்படம் - மாளவதேசத்திலும் கர்ப்படதேசத்திலும், பொர வகுத்து எதிர்த்த திரிகர்த்தமும் - போர்செய்தற்குச் (சேனைகளை) அணிவகுத்து எதிர்த்த திரிகர்த்ததேசத்திலும், தூளம் வன்பு உடை இருள் பிழம்பு எழ - பூதுளியினாலாகிய வலிமையையுடைய இருளின் திரள் மேலெழவும், அருக்கனில் பெரிது சுடர் எழ - (தரித்த ஆபரணமும் ஏந்திய ஆயுதமும் முதலியவற்றினால்) சூரியனைக்காட்டிலும் மிகுதியாகப் பிரகாசமுண்டாகவும், தாளம் வண் கதி உடை துரங்க ரத கச பதாதியொடு தகு சினம் மூள வந்து எதிர் மலைந்த மன்னவரை - தாளவொத்துக்கு இயைய அடிவைத்து நடக்கிற சிறந்த நடையையுடைய குதிரை தேர் யானை காலாள் என்னுஞ்சதுரங்கசேனையோடு தக்ககோபம் மேன்மேலுண்டாகஎதிரில்வந்து போர்செய்த அரசர்களை, அமர் முருக்கி முதுகுகண்டு - போரில் வலியழித்துப் புறங்கொடுத்தோடச்செய்து, (எ - று.)—'வாரி' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

'தூளவன்புடையிருட்பிழம்பெழ அருக்கனிற் பெரிதுசுடரெழ'—மேல் அணிவகுப்புச்சருக்கத்தில் "படைவெயிலெறிக்க வணிமுடியுடன்மணிப்பணிகள்பலவெயிலெறிக்கவுடனே, யிடையிடையடுத்தகொடி நிறையிருளெறிக்க வெழுதுகளிருளெறிக்க" என்பது காண்க. குதிரை, நால்வகைப்படையுள் தான் ஓர் அங்கமாக நிற்றலேயன்றி, மற்றோர் அங்கமாகிய தேரை நடத்துதற்கு இன்றியமையாத தன்மையையும் உடைமையால், அதனை முதலில் வைத்து 'துரங்கரதகசபதாதி' என்றார்; தாளவண்கதியுடைத் துரங்கம்-ஆட்டக்குதிரை; "கூத்தினர் செயலெனக் குலாவும் வாம்பரி" என்றார் பிறரும். அர்க்கன், தாளம், கதி, துரங்க ரத கஜ பதாதி - வடசொற்கள். துரங்கம் - விரைந்துசெல்வது. அருக்கனில், இல் - ஐந்தனுபு எல்லைப்பொருளது. (௫௧)

௫௨. கூற்றிசைக்குமெனவுடன்வருங்கடியகொடியசேனையொடு குமரனுங்,காற்றிசைக்குமெனவருணனுந்தனிகருக்குலைந்துளம்வெருக் கொளத்,தோற்றிசைக்கும்வசைகொண்டுமற்றவர்கள்சொரிதருந்திறை கள்வாரியம்,மேற்றிசைக்குமொருமேருவுண்டெனவுயர்த்தினனிகரில் வீரனே.

(இ - ள்.) நிகர் இல் வீரன் - ஒப்பற்ற வீரனாகிய, குமரனும் - இளமக னை நகுலனும்,-கூற்று இசைக்கும் என உடன்வரும் கடிய கொடிய சேனை யொடு - யமனையொக்குமென்று சொல்லும்படி விரைந்துவருகிற வலியகொ டிய சேனைகளுடனே, காற்று இசைக்கும் என - சண்டமாருதம்போலுமென் னும்படி, வருணனும் தனி கரு குலைந்து உளம்வெருக்கொள - (அந்த மேற் குத்திக்கின் பலகனான) வருணனும் ஆதாரமற்றுக் குடல்குழம்பி மனம் அச் சங்கொள்ளும்படி.(அத்திக்கினெல்லையிற்சென்று), அவர்கள்தோற்றுஇசைக் கும் வசை கொண்டு சொரிதரும் திறைகள் வாரி - அம்மேற்றிசை யரசர்கள் தோல்வியடைந்து (உலகத்தவரால்) சொல்லப்படும் பழிப்பைப் பெற்றுக் கொணர்ந்து சொரிந்த திறைப்பொன்களை ஒருங்குதொகுத்து, அ மேல் திசைக்கும் ஒரு மேருவுண்டு என உயர்த்தினன் - (வடதிசையிலன்றி) அந்த மேற்குத்திக்கிலும் ஒரு மேருகிரி உண்டென்றுசொல்லும்படி உயர்த்தினன்; (எ - று.)—மற்று-அசை.

சேனைக்கு,யமன்-தவறாது பிராணிகளையழிக்குங் கொடுமையில் உவமம். கூற்று - பிராணிகளின் உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறாகப்பிரித்துக் கூறு படுத்துந்தேவன். முதலிரண்டடிகளில், 'இசைக்கும்' என்பது - உவம வுரு பாய் நின்றது. உடன் என்ற இடைச்சொல் - விரைவை யுணர்த்திற்று. தன் னுடன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். குமரன் - அழகிலும் பல பராக்கிர மங்களிலும் முருகக்கடவுள்போன்ற ஆண்மகன்; உம்மை - எச்சம். காற்று- விரைவிலும், வலிமையிலும் உவமம். வருணனும், உம்-உயர்வு சிறப்பு. வெரு- வெருவு என்றமுதனிலைத்தொழிற்பெயரின்விகாரம். சொரிதரும், தா-துணை வினை. மேற்றிசைக்கும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். 'வசைகொண்டு அவர்கள் சொரிதருந் திறைகள்' என்றது, வசையைப்பெற்று அதற்கு ஈடா கச் சொரிந்த பொருள்களென்ற சமத்காரக்கருத்து அமையக் கூறப்பட்டுள்ள தனால், பரிவர்த்தநாலங்காரம்; தமிழில் மாற்றுநிலையணி எனப்படும்: இது, உயர்ந்த பொருளைக்கொடுத்து இழிந்தபொருளை வாங்கியதாகச்சொல்லியது. திறைப்பொருட்டொகுதியின் மிகுதியும் ஒளியுந் தோன்ற அதற்குப் பொன் மலையான மகாமேருகிரியை உவமைகூறினர். பிரசித்தமான மேருமலை வட திசையிலுள்ள தாதலால், 'மேற்றிசைக்கு மொருமேருவுண்டென' என்று இல்பொருளுவமையாக வகுத்துக் கூறப்பட்டதென்க. (இஉ)

௫௩. அளவிலாததிறையோடுமத்திசையுதித்ததோரிரவியாமெனத்
துளபமாலைகமழ்மௌலிநாதனுறைதுவரையெய்தியுயர்சுருதியின்
கிளவியான்முனிவர்தொழுபதந்தொழுதுகேசரித்துவசவீரனுக்
கிளவன்மீளவுமரிப்பிரத்தகரெய்திமன்னனையிறைஞ்சினான்.

(இ - ள்.) கேசரி துவசம் வீரனுக்கு இளவல் - சிங்கத்தின்வடிவமெழுதிய கொடியையுடைய வீரனான வீமனுக்குத் தம்பியாகிய நகுலன்,—அளவு இலாத திறையோடும் - (இங்ஙனம் ஆங்காங்குக்கைக்கொண்ட) அளவிறந்த திறைப்பொருள்களுடனே,—அ திசை உதித்தது ஓர் இரவி ஆம் என துளபம் மாலை கமழ் மௌலி நாதன் உறை துவரை எய்தி - அந்த மேற்குத்திக்கில் உதயஞ்செய்ததொரு சூரியனுமென்று (அனைவருஞ்) சொல்லும்படி திருத்துழாய்மாலை நறுமணம்வீசும் முடியையுடைய ஜகந்நாதனான கண்ணபிரான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற துவாரகாபுரியை யடைந்து, உயர் சுருதியின் கிளவியான் முனிவர் தொழு பதம் தொழுது - சிறந்தவேதவாக்கியங்களைக் கொண்டு (துதித்து) முனிவர்கள் வணங்குகிற (அப்பெருமானுடைய) திருவடிகளை(த் தான்) நமஸ்கரித்து, மீளவும் அரிப்பிரத்தம் நகர் எய்தி - பின்பு மீண்டு (தமது) இந்திரப்பிரத்தநகரத்தை யடைந்து, மன்னனை இறைஞ்சினான் - தருமராசனை வணங்கினான்; (எ - று.)

மேல்திசையில் துவாரகாபுரியில் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு, மேற்கில் உதித்ததொரு சூரியனை உவமைகூறினார்; இல்பொருளுவமை. அபௌருஷேயமாய் [செய்யாமொழியாய்] நித்தியமாயுள்ள வேதம், சிறந்த பிரமாண மாதலால், 'உயர்சுருதி' எனப்பட்டது. நகுலனது பலபராக்கிரமங்களைக் குறிப்பித்தற்கு, வீமனது தம்பி யென்றார். 'தருமன்' என்ற யமனதுபெயர் இலக்கணையாய் அவன்மகனான யுதிட்டிரனை யுணர்த்துதல் போல, கேசரி' என்னும் வானரவீரனது பெயர் இலக்கணையாய் அவன் மகனான அநுமானை யுணர்த்தியதெனக் கொண்டால், 'கேசரித்துவசவீரனுக்கு இளவல்' என்றது - அநுமக்கொடியையுடைய வீரனான அருச்சுனனுக்குத் தம்பி யென்று பொருள்படும். இளவல்-இளையவன்; இளமையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்: அல் - பெயர்விகுதி. இந்திரப்பிரத்தமென்பதன் பரியாயமாக, அரிப்பிரத்த மெனப்பட்டது; ஹரி - இந்திரன். கண்ணனது கட்டளைப்படி இந்திரன் விசுவகர்மனைக்கொண்டு நிருமித்த நகர மாதலால், அதற்கு, இந்திரப்பிரஸ்த மென்று கண்ணனாற் பெயரிடப்பட்டது; ஏவுதற் கருத்தாவின்சம்பந்தத்தோடு வந்த பெயர்: ப்ரஸ்தம் - தங்குமிடம். தேவர்களை இருதிணையாகவுங்கூறலாமாதலால், 'உதித்ததோரிரவி'என்று அஃறிணையாகக் கூறப்பட்டது; உதித்ததேரிரவி' என்றும் பாடமுண்டு: தேரிரவி - சிறந்த ஒற்றைத்தனியாழித்தேரையுடையசூரியன். துளஸீ, த்வாரகா,த்வஜம் என்ற வடசொற்கள் - துளபம், துவரை, துவசம் என்று விகாரப்பட்டன. ()

[இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள் - சகதேவன் தெற்குத்திக்குவிசயஞ் செய்தலைக் கூறும்.]

௫௪. குன்றிசைத்தகசரததுரங்கமபதாதிசூழவிறைகொள்ளவு
நின்றிசைத்துவருபல்பணைக்குலமிரைக்கவுங்கொடிநிரைக்கவுந்
துன்றிசைப்பனிநிலாவெழக்கவிகையெண்ணிலாதன துலங்கவுந்
தென்றிசைப்படர்தன்மேயினானகுலனிருபனுக்கிளையசெம்மலே.

(இ - ள்.) நகுலநிருபனுக்கு இளைய செம்மல் - நகுலராசனுக்கு இளையவனும் வீரனுமான சகதேவன்,—குன்று இசைத்த கச ரத துரங்கம பதாதி சூழ் இறை கொள்ளவும் - மலைபோன்ற யானை தேர் குதிரை காலாள் என்னும் சதுரங்கசேனைகள் தன்னைச்சுற்றிலும் இருத்தல்செய்யவும், நின்று இசைத்து வரு பல பணை குலம் இரைக்கவும் - இடைவிடாது முழக்கப்பட்டு வருகிற பலவகைவாத்தியங்களின் கூட்டம் ஆரவாரிக்கவும், கொடி நிரைக்கவும் - துவசங்கள் வரிசையாய் அமையவும், துன்று இசை பனி நிலா எழ கவிகை எண் இலாதன துலங்கவும் - அடர்ந்துபொருந்துதலையுடைய குளிர்ந்த சந்திரகாந்திபோன்ற வெள்ளொளி யெழுமாறு அளவற்றனவான வெண்கொற்றக்குடைகள் விளங்கவும், தென் திசை படர்தல் மேயினன் - தெற்குதிக்கிற் செல்லுதலைப் பொருந்தினன்; (எ - று.)

இசைத்த - உவமவுருபு. யானை தேர்களுக்கு, மலை - பெருவடிவிலும், வலிமையிலும் உவமை. கஜ ரத துரங்கம பதாதி - வடமொழித்தொடர். "படைதனக்கு யானை வனப்பாகும்", "யானையுடைய படை காண்டல் மிக வினிதே" என்றபடி யானைச்சேனை சிறத்தலால், அது முதலாகவைத்துக் கூறப்பட்டது. துரங்கமம் - விரைந்துசெல்வது. பலவகைப்பணைக்குலம் - கொட்டுவனவும் ஊதுவனவு மாகிய தோற்கருவி தொளைக்கருவி முதலியன. மூன்றாமடியில், 'இசை' என்றது-முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. 'துன்றிசைப்பனிநிலாவெழ' என்பதற்கு-மிக்க கீர்த்தியாகிய குளிர்ந்த சந்திரகாந்தி எழுந்துபரவ வென்று உரைத்தலும் ஒன்று; கீழ் சஅ - ஆம் கவியில் "மெத்திசைப்பனி நிலாவெழ" என்றமை காண்க. நகுலநிருபன் - இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. ந்ருபன்-வடசொல்;மனிதரைக்காப்பவன்: ந்ரு-மனிதர். செம்மல்-பெருமைபிற்சிறந்தவன்: ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; செம்மையையுடையவ னென்று காரணப்பொருள் காணலாம்: அல்-பெயர்விகுதி. நகுலன் போலவே எளிதிற் பகைவென்றுவரத் தக்கவ னென்பதைக் குறிப்பித்தற்கு, 'நகுலநிருபனுக்கிளையசெம்மல்' என்றார். இறை - இறுத்தல், தங்குதல்: தொழிற்பெயர்; இறு - பகுதி, ஐ-விகுதி. இலாதன - பெயர். படர்தல்மேயினன் - படர்ந்தான் என்றபடி. மேயினன்- மேவு என்பதன் விகாரமான மே-பகுதி, ஆன்-விகுதி-இன்-இறந்தகாலவிடைநிலையெனின், ய் - எழுத்துப்பேறு: 'ய்' இடைநிலையெனின்,இன் - சாரியை.

ருரு. அத்திகைக்கணிருகடலினுக்குநடுவானமண்டலமனைத்தினு
மத்திகைப்புரவிமண்டலேசரும்வயங்குமாமகுடமகிபரும்
புத்திகைக்கவமர்பொருதழிந்துதிறைபொழியவாரிவளர்புயகிரிப்
பித்திகைத்தொடையனீலனென்னுநரபதிபெரும்பதிபுகுந்தபின்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (சகதேவன்),—அ திகைக்கண் - அந்தத் தெற்குத்திக்கிலே, இரு கடலினுக்கும் நடு ஆன மண்டலம் அனைத்தினும் - கீழ்கடல் மேல்கடல் என்ற இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட தேசங்களிலெல்லாம் (சென்று), மத்திகை புரவி மண்டல ஈசரும் - சம்மட்டியென்னும் கயிற்றுக்கருவிகொண்டு

செலுத்தப்படும் குதிரைச்சேனையையுடைய மண்டலாதிபதிகளும், வயங்கு மா மகுடம் மகிபரும் - விளங்குகிற சிறந்த மகுடவர்த்தன மன்னவர்களும், புத்தி கைக்க - மனம்வெறுக்கும்படி, அமர் பொருது - போர்செய்து, அழிந்து திறை பொழிய வாரி - (அவர்கள் அப்போரில்) தோற்றுத் திறைப்பொருள்களை மிகுதியாகச்சொரிய வாரிக்கொண்டு, வளர் புய கிரி பித்திகை தொடையன் நீலன் என்னும் நரபதி பெரும் பதி புகுந்த பின் - பூரித்து வளர்ந்த மலைகள்போன்ற தோள்களிற் கருமுகைப்பூமாலையை யணிந்த நீலனென்னும் அரசனுடைய (மாகிஷ்மதியென்னும்) பெரியநகரத்திற் பிரவேசித்தபின்பு, (எ - று.)—'கண்டு' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

திகையெனினும், திசையெனினும் ஒக்கும். கண் - ஏழனுருபு. 'மண்டலேசர்' என்றவிடத்து, 'மண்டலீகர்' என்றும் பாடமுண்டு; அவர் - நாற்பது கிராமம் ஆள்பவர். மகுடவர்த்தனர் - ஒருகோடிகிராமம் ஆள்பவர். மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்ற நான்கு அந்தக்கரணங்களுள் மனம்'புத்தி' எனப்பட்டது; இலக்கணை. "கருமுகையும் சுவர்த்தலமும்பித்திகை" என்ற பிங்கலந்தையினால், பித்திகையென்பதன் பொருளை யுணர்க; சிறுசண்பகம் அல்லது இருவாட்சி யென்பர். தொடை-தொடுக்கப்படுவது; தொடு-பகுதி, ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி; இதன்மேல், அல் - சாரியை மத்திகை - குதிரைச்சம்மட்டி; குதிரையோட்டுங்கருவி யென்று. "இவன் தன்பகைவர் யாவரையும் இமையோரார்க்கு மெழினீலன்"என்று கீழ்த் திரௌபதிமாலையிட்ட சருக்கத்தில் நீலன் சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டிருத்த லுணர்க. நரபதி - வடசொல்;மனிதர்க்குத் தலைவன்; நரர் - மனிதர். (௬௫)

௬௬. அந்தமாநகரிகாவலானசுடரங்கிசீறியெதிர்பொங்கிமேல்
வந்தவீரன்மிகுசேனை யாவையுமயங்கவெம்புகையியங்கவே
கந்துசீறுகளியானைமன்னனதுகண்டுவெங்கனலவிப்பதோ
ரிந்துமாமுகசரங்களேழுநெடுநாவினனழியவேவினன்.

(இ - ள்.) அந்த மா நகரி காவல் ஆன - அந்தப் பெரிய மாகிஷ்மதிப்பட்டணத்துக்குப் பாதுகாப்பாயிருந்த, சுடர் அங்கி - ஒளியையுடைய அக்கினிதேவன், சீறி - கோபித்து, எதிர் மேல் பொங்கி - எதிராக மேலே ஜ்வலித்து எழுந்து, வந்த வீரன் மிகு சேனை யாவையும் மயங்க வெம் புகை இயங்கவே (அந்நகரத்திற்) பிரவேசித்த வீரனான சகதேவனுடைய மிக்கசேனைகளெல்லாம் மயங்கித் திகைக்கும்படி கொடியபுகையோடு பரவவே,—கந்து சீறு களி யானை மன்னன் - கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற மதக்களிப்புள்ள யானைச்சேனையையுடைய சகதேவன்,—அது கண்டு - அதனைப் பார்த்து,—வெம் கனல் அவிப்பது ஓர் இந்து மா முக சரங்கள் - வெவ்விய அந்த அக்கினியை யடக்கவல்ல ஒப்பற்ற சிறந்த அர்த்தசந்திரபாணங்களை, ஏழு நெடு நாவினன் அழிய ஏவினன் - நீண்ட ஏழுநாக்குக்களையுடையவனான அக்கினிதேவன் புறங்கொடுக்கும்படி பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

அக்கி, ஸ்கந்தம் என்ற வடசொற்கள் - அங்கி, கந்து எனச் சிதைந்தன. அக்கினியின் சுவாலைகளேழும் அவனுக்கு நா எனப்படுதலால், 'ஏழு

நெடுநாவினன்' என்றார்; "எழுநாவெச்சில் மெச்சி நாளும் விண்ணோர் மிசைகுவர்" என்ற பழம்பாட்டையும், கீழ்க் காண்டவதகனச்சருக்கத்தில்- "தாலுவேழினையும் நனைத்தனன்" என்றதையுங் காண்க. இந்துமுகசரம்- பிறைச்சந்திரன்போல வளைவான நுனியையுடைய அம்பு. கனலவிப்பதற்கு ஏற்ப இந்துமாமுகசரங்க ளென்றன ரென்னலாம்; சந்திரன்போல அக்கினியின் வெப்பத்தைத் தணிக்குந் தன்மையுள்ள அம்புகளென்க. சந்திராஸ்திரம் - சந்திரனைத்தெய்வமாகவுடைய அம்பு என்றுவது, சந்திரன்போலக் குளிர்ச்சியைச் செய்யும் வாருணாஸ்திரமென்றுவது கொள்க. இந்து முகம் சரம் - வடசொற்கள். கட்டுத்தறியை முறித்தல் மதயானையினியல்பு; "தூணும் விலங்கும் முறிப்பது" என்பர் மேல் பதினாம்போர்ச்சருக்கத்திலும். மேல்வந்த வீரன் என்று எடுத்தும், வந்தவீரன்மேல் என்றுமாற்றியும்உரைப்பினுமாம். இச்செய்யுளில், 'அங்கிசீறியெதிர்பொங்கிமேல்' 'மயங்கவெம் புகையியங்கவே,' 'நாவினனழியவேவினன்'என்றவிடங்களில்,வந்தஎழுத்தே மீண்டும்வந்தது, பிராசமென்னும் சொல்லணி; முன்னும்பின்னுமுள்ள செய்யுள்களிலும் இது கண்டுகொள்க. 'வீரன்விடுசேனை' என்றும் பாட முண்டு. களியானைமன்னன் - மதயானைபோன்ற சகதேவன் எனினுமாம். (ருசு)

ருஎ. அஞ்சியந்தவழலோனுமப்பொழுதொரந்தணாளன்வடிவாகியே
வஞ்சியந்தொடையன்மன்னன்முன்புவரவந்தமாமுனியைமன்னனீ
யெஞ்சிநின்றுசுடுகின்றகாரணமிதென்னையென்னலுமியம்பினான்
மஞ்சிவர்ந்தபுகைவானவன்றனதுவரவுநீலன்வழிபாடுமே.

(இ - ள்.) அப்பொழுது -, அந்தஅழலோனும்-அந்தஅக்கினிதேவனும், அஞ்சி அச்சங்கொண்டு, ஓர் அந்தணாளன் வடிவுஆகியே - ஒருபிராமண ரூபமாய், வஞ்சி அம் தொடையல் மன்னன் முன்பு வர - அழகிய வஞ்சிப் பூமாலையைத் தரித்த (சகதேவ) ராசனது எதிரிலேவர,—மன்னன் - (அச்சகதேவ)ராசன், வந்த மா முனியை - அங்ஙனம்வந்த சிறந்த அந்த அந்தணனை நோக்கி, நீ எஞ்சி நின்று சுடுகின்ற காரணம் இது என்னை என்னலும் - 'நீ (பற்றற அவிந்திடாமற்)சேடித்துநின்று (இவ்வாறு என்சேனைகளைச்)சுடுகின்றதற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினவியவுடனே, மஞ்சு இவர்ந்த புகை வானவன் - மேகத்தையளாவியெழுகிற புகையையுடைய அக்கினிதேவன், தனது வரவும்-தான்(இந்நகரத்திற்கு)வந்தவரலாற்றையும், நீலன்வழிபாடும்- நீலராசன் தன்னை யுபாசித்துவேண்டி வரம்பெற்றதையும், இயம்பினான் - சொன்னான்; (எ - று.)

ஒன்றுஎன்பதன் விகாரமான 'ஓர்' என்பது, உகரம்பெறாமலும் முதல் நீளாமலும் நின்றது. அந்தணாளன்—அம் - அழகிய, தண் - தண்மையை [அதாவது-குளிர்ச்சியான அருளை], ஆளன் - கொள்பவன். வஞ்சிஎன்ற கொடியின்பெயர்,அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயராம். வஞ்சிப்பூமாலை,பகைவர்மேலெதிர்த்துப் போர்செய்யச்செல்வார்க்கு உரியது. வஞ்சியந்தொடையல் என்பதில், அம் - சாரியையுமாம். அந்தமாமுனி என்றும் எடுக்கலாம் இவர்

தல் - எழுதல், ஏறுதல். என்னே, ஐ - சாரியை வழிபாடு - வழிபடுஎன்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'தன துவரமும்' என்றும் பாட முண்டு.

சகதேவன் நீலராசனது மாகிஷ்மதிநகரத்திற் பிரவேசித்துப் போர்தொடங்கினபோது, அவ்வரசனுக்குத்துணைவனான அக்கினிதேவன் பலவடிவங்கொண்டு சகதேவனது சேனைகளைக் கொளுத்தியழிக்க, சகதேவன் ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாது, திகைத்துநின்று உடனே அக்கினிபகவானைப் பலவாறு துதித்துப்பிரார்த்தித்துப் பிராயோபவேசமாகத் தருப்பசயனத்திற்படுத்துவரங்கிடக்க, அக்கினிதேவன் அச்சரணுகதிக்குக் கட்டுப்பட்டு அவனெதிரில்வந்து தணிந்தவார்த்தைகள் கூறிச் சகதேவனை வரவுவிசாரிக்க, அவனும்மகிழ்ச்சிகொண்டெழுந்து தான்வந்தகாரணத்தைத் தெரிவித்தவுடன், அக்கினி மறைந்தவளவிலே, அத்தீக்கடவுளின்கட்டளையால் நீலராசன் சகதேவனை யெதிர்கொண்டு உபசரித்துத் திறைகொடுத்தனனென முதனூல்கூறுகின்றது. அக்கினிதேவன் நீலராசனது குமாரியினிடம் மிக்ககாதல்கொண்டு அவளைப் பலவாறுஅநுசரித்து விடாதுதொடர்தலை யுணர்ந்தஅந்நீலராசன் அக்கன்னிகையை அந்தணவடிவங்கொண்ட அக்கினிதேவனுக்குஅளிக்க, அவளை மணஞ்செய்துகொண்ட அனற்கடவுள், அவ்வரசனதுவேண்டுகோளின்படி அங்குஇருந்து அந்நகரத்தைவெல்லவருபவர்களையெரித்து வருகின்றனனென்ற வரலாற்றுவிவாதத்தையும் முதனூலில் காணலாம்.

ரு௫. நீலனிட்டதிறையானகோலமணிநீலமாதிநவநிதியமுஞ்
சாலமிக்கதபனியமும்வெளவியுயர்சாரல்விந்தசயிலப்புறத்
தேலநெட்டடவிமுறியமோதிவெளியாகவேழ்கடலையுங்கடைக்
காலமுற்றியெழுகாலெனும்படிகலக்கினனெழுகலிங்கமும்.

(இ - ள்.) (பின்பு சகதேவன்) —நீலன் இட்ட திறை ஆன - நீலராசன்கொணர்ந்துகொடுத்த திறைப்பொருளாகிய, கோலம் நீலம் மணி ஆதி நவநிதியமும் - அழகிய நீலரத்தினம்முதலிய நவரத்தினங்களாகிய திரவியங்களின்திரளையும், சால மிக்க தபனியமும் - மிகவும்அதிகமான பொன்னையும், வெளவி - கவர்ந்துகொண்டு,—உயர் சாரல் விந்த சயிலம் புறத்து - உயர்ந்தவிந்தியமலையினதுசாரலருகேயுள்ள, ஏலம்நெடுஅடவி - ஏலக்கொடிகளையுடையபெரியகாடு,வெளிஆக - வெற்றிடமாம்படி,முறியமோதி - முறியஅடர்த்து, ஏழ்கடலையும்கடைக்காலம் முற்றி எழுகால்எனும்படி - கல்பாந்தகாலத்தில் முதிர்ந்தெழுகிற பிரசண்டமாருதம் எழுசமுத்திரங்களையும் கலக்க வீசியடித்தல் போல, எழு கலிங்கமும் கலக்கினன் - எழுவகைக்கலிங்கதேசங்களையும் பொருது கலங்கவடித்தான்; (எ - று.)

கலிங்கமென்று பெயர் கொண்டதேசம் ஒன்றல்லவென்றும், அவற்றில் ஒன்று எழுபகுப்புடையதென்றும் உணர்க. நிதி-வடசொல்; அம்-சாரியை. 'நவரத்நமும்' என்றும் பாடமுண்டு. தபநீயம் என்ற வடசொல்-(நெருப்பில்) தபிக்கப்பட்டு விளங்குவதென்று காரணப்பொருள் பெறும்; இது தமிழில் 'தமனியம்' என்று விகாரப்பட்டு வழங்குதலும் உண்டு. வெளவி,வெள-பகுதி.

சயிலம்-முதற்போலி. அடவி-வடமொழி ஈயீறு இகரமாயிற்று. 'எனும்படி' என்பது-உவமவுருபு. எழுகலிங்கம் - பண்புத்தொகை. உம் - முற்றுப்பொருளது. எழ்கடல் - உவர்நீர், கருப்பஞ்சாறு, கள், நெய், தயிர், பால், நன்னீர் இவற்றின்மயமானவை. எலம் - வாசனைப்பண்டங்களி லொன்று. பிரளயகாலத்திற் பெருங்காற்று எழுந்து வீசியடித்துக் கடல்களையலைக்கு மென்பது, புராணபிரசித்தம். நெடுமை+அடவி=நெட்டடவி: பண்புப்பெயர் ஈறு போய்த் தன்ஒற்று இரட்டிற்று. சால-சால் என்ற உரிச்சொல்லடியாப்பிறந்த செயவெனெச்சம். (ருஅ)

ருகூ. சென்னிநாடுகுடகொங்கநாடுதிறைகொண்டுதென்னனுறை
செந்தமிழ்ச், கன்னிநாடுறவுடன்புகுந்துமணிநித்திலக்குவைகள்கைக்
கொளா, மன்னிநாடுகடல்கொண்டகைம்முனிவன்வைகுமாமலயநண்
ணினன், மின்னிநாடுறவிளங்குவெஞ்சமரவீரவாகைபெறுவேலினன்.

(இ-ள்.) நாடுற மின்னி விளங்கு - (தூரத்திலுள்ளவர்களும்) உற்று நோக்குமாறு மின்னிப்பிரகாசிக்கிற, வெம் சமரம் வீரம் வாகை பெறு வேலினன் - கொடியபோரில் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகிற வாகைப்பூமாலையைப் பெறுகின்ற வேலாயுதத்தையுடையவனான சகதேவன், -சென்னிநாடு சோழராசனது நாட்டிலும், குட கொங்க நாடு - (அதற்கு) மேற்கி லுள்ளதான கொங்கநாட்டிலும், திறை கொண்டு - (அவ்வவ்வரசரிடம்) திறைபெற்றுக் கொண்டு,—தென்னன் உறை செம் தமிழ் கன்னி நாடு உறவுடன் புகுந்து - பாண்டியராசன்வசிக்கிற சுத்தமான தமிழ்வழங்கும் பாண்டிவளநாட்டிலே உறவுமுறைபாராட்டிக்கொண்டு பிரவேசித்து, மணி நித்திலம் குவைகள் கைக்கொளா - (அவ்வரசனால் திறைகொடுக்கப்பட்ட) அழகிய முத்துக்களின் திரள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு,—நாடு கடல் கொண்ட கை முனிவன் மன்னி வைகும் மா மலயம் நண்ணினன் -(விருத்திராசுரன்) விரும்பிப்புக்க இடமான கடலைக் கையிற்கொண்டு ஆசமநஞ்செய்த அகத்தியமகாமுனிவன்- நிலைத்து வீற்றிருக்கப்பெற்ற சிறப்பையுடைய பொதியமலையைச் சேர்ந்தான்; (எ-று.)

சென்னி - தலை: சோழராசனுக்கு 'சென்னி' என்பது, தலைமைபற்றி வந்த பெய ரெனப்படும். தென்னன் - பரதகண்டத்தில் எல்லாநாடுகளுக்கும் தெற்காகிய நாட்டை யாள்பவன்; தென்னாடு - பாண்டியநாடு. தமிழுக்கு ஆதியிலக்கணநூல்செய்த அகத்தியமகாமுனிவனும், வம்சபரம்பரையாகத் தமிழ்ப்பாஷையைப் பரிபாலனஞ்செய்துவந்த பாண்டியராசர்களும், தமிழை வளர்த்த சங்கப்புலவர்களும் வாழ்கிற இட மாதலால், பாண்டியநாடு, 'செந்தமிழ்நாடு' எனப்பட்டது. அதற்கு 'கன்னிநாடு' என்று பெயர்வந்ததன் காரணம் - கன்னியாகுமரியெனப்படும் நதியை யுடைமை. அன்றி, மலயத்துவசபாண்டியனது மகளாய்ப்பிறந்தவளும்உமாதேவியின் அவதாரமுமாகிய தடாதகையென்று பெயர்பெற்ற மீனாக்ஷியம்மையென்ற கன்னிகையினால் ஆளப்பட்டமை யென்றுங் கூறுவர்.

த்ரவிடம் என்னும் வடமொழி, தமிழ் எனச் சிதைந்து நின்றது; இனி 'தமி என்னும் வினைப்பகுதியடியாகப்பிறந்து, வினைமுதற்பொருளுணர்த்

தும் மிகுதி குன்றி, ழகரவொற்று எழுத்துப்பேறு பெற்று, தனக்கு இணையில்லாத பரவைஷ யெனப் பொருள்தருவது என்பாரும்; இனிமையுணர்த்தும் தமிழ்என்னுஞ்சொல் எல்லாப்பாஷைகளினும் இனியதாகிய இப்பாஷைக்குப் பண்பாகுபெயராய்வழங்கிற்று என்பாரும்; மற்றைப்பலபாஷைகளிலில்லாமல் தன்னிடத்தில்மாத்திரமே தனியாகவுள்ள ழகரமென்னும் எழுத்தையுடையதென அன்மொழித்தொகைக்காரணக்குறி என்பாருமுளர்.

சகதேவன் தனதுதமையன்மாருளொருவனான அருச்சுனனது மனைவியரில் ஒருத்தியாகிய சித்திராங்கதையும், அவள்மகனான பப்புருவாகனனும், அவள்தந்தையாதலின் அருச்சுனனுக்கு மாமனாரான சித்திரவாகனபாண்டியனும் வசிக்கிற இடமாகிய பாண்டியநாட்டிராசதானியான மதுரைக்கு அந்த உறவுமுறைக்கு உரிய இயல்போடு புக்கனனென்பார், 'உறவுடன்புகுந்து' என்றார். "பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து" என்றபடி பாண்டியநாட்டைச்சார்ந்த கடலின் முத்து மிகுதியாக உண்டாகுதலால், அங்கு முத்துத்திறைகள் அளிக்கப்பட்டன. கைக்கொளா - உடன்பாட்டெச்சம். 'குடகொங்காடு' என்பதனைக் குடநாடு கொங்கநாடு என்று இரண்டாகக்கொள்வாருமுளர். 'வைகுமால்வரையினண்ணினான்' என்பதும் பாடம். நாடுகடல் - வினைத்தொகை. மணிநித்திலம் - நவரத்தினங்களிலொன்றாகிய முத்து எனினுமாம்.

அகத்தியர் கடல்குடித்த கதை:—இந்திரன்முதலிய தேவர்கள், தம்பகைவனான விருத்திராசுரன் மற்றும் பல அசுரர்களுடனே கடலிலொளித்துக்கொண்டபோது, அகத்தியமகாமுனிவரைச் சரணமடைந்து பிரார்த்திக்க அவர், அக்கடலின் நீரைத் தமது ஒருகையால் முற்றும்முகந்து பருகியருளி, உடனே ஒளித்திருந்த அவ்வசுரனை இந்திரன் கொன்றபின்பு, அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி மீண்டும் அக்கடலை உமிழ்ந்தன ரென்பதாம். (௫௧)

௬௰. செகத்தியங்குதனியாழியைவரினுமிளையகாளையொடுசேனையந்
நகத்தியைந்தபொழுதவனிபவ்வமுறுநவ்வெனத்தலைநடுங்கவே
மிகத்தியங்கிநெடுமேருவெற்பின்மிசைமேவுவானவர்கண்மீளவு
மகத்தியன்றனைவடக்கிருத்தும்வகையுன்னினார்கள்சமமாகவே.

(இ - ள்.) செகத்து இயங்கு - பூலோகம்முழுவதிலும் தடையின்றிச்செல்லுகின்ற, தனி ஆழி - (ஒப்புயர்வற்ற தனித்த ஆஜ்ஞையாகிய) ஏகசக்கரத்தையுடைய, ஐவரினும் - பஞ்சபாண்டவர்களுள்ளும், இளைய - இளையவனான, காளையொடு - வீரனாகிய சகதேவனோடு (சென்ற), சேனை - (மிகப்பெரிய) சேனைகள், அ நகத்து இயைந்த பொழுது - அந்தமலயபர்வதத்தில் ஒருங்குசேர்ந்தபோது,(அதனால் ஒருபுறத்தே மிக்க அதிகபாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல்), அவனி - பூமி, பவ்வம் உறு நவ் என தலைநடுங்கவே - கடலிற்பொருந்திய தோணிபோல அசைவடைந்து தென்புறஞ்சாயவே—நெடு மேரு வெற்பின்மிசை மேவு வானவர்கள்-(பூமியின் மத்தியிலுள்ள) மகாமேருகிரியின்மீதுவசிக்கிற தேவர்கள், மிக தியங்கி - (இதற்கு என்செய்வதென்று)

மிகவுங் கலங்கி, சமம் ஆக-(பூமி) சமமாதற்பொருட்டு, மீளவும் அகத்தியன் தனை வடக்கு இருத்தும் வகை உன்னினர்கள் - மீண்டும் அகத்தியமுனிவனை வடதிசையி லிருக்க வைக்குமாறு கருதினார்கள்; (எ - று:)

முன்னொரு காலத்தில் சகலதேவர்களும் முனிவர்களும் மேருகிரியிலே ஒருங்குகூடியதனால், அவ்வடபுறம் தாழ்ந்து தென்புறம் உயரவே, அதனைக் கண்டுகலங்கிய அனைவரும் மிக்கமகிமையுடைவரான அகத்தியமுனிவரைத் தென்திசைக்குச் செல்லும்படி வேண்ட, அவ்வாறே அம்முனிவர் தெற்கில் வந்து பொதியமலையிற்சேரவே, இருதிசையும் ஒப்ப நிலைபாம்பெற்றுப் பூமி சமநிலையுற்றதுஎன்ற வரலாறுபற்றி,'மீளவு மகத்தியன்தனை வடக்கிருத்தும் வகை யுன்னினர்கள் சமமாகவே' எனப்பட்டது.

ஜகத் என்ற வடசொல், விகாரப்பட்டது. ஆழி-வட்டவடிவமுடையது. ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. காளை - இளவெருது; அதுபோன்ற திண்ணிய வீரனுக்கு உவமையாகுபெயர்: நடை வலிமை காம்பீரியங்களால் உவமம்: நகம் - வடசொல்; சலியாதது. அவநி வடசொல்; (அரசர்களாற்) பாதுகாக் கப்படுவதென்று காரணப்பொருள்படும். பவ்வம்=பௌவம்: முதற்போலி; [நன் - எழுத்து - எ0.] நௌ: என்ற வடசொல், நவ் என விகாரப்பட்டது. தலைநடுங்க என்பதில், தலைஎன்பது-தமிழ் உபசர்க்கம்; (பெயர்க்கும் வினைக் கும் முன் அடையாய்நின்று பொருள்தாராதும் அப்பெயர்வினைப்பொருளை வேறுபடுத்தியும் வரும் இடைச்சொல், வடமொழியில் உபஸர்க்க மெனப்ப டும்: கைகூடல், தலைப்பிரிதல், மேற்கொள்ளல், பரிமாறல் என்றவற்றில் கை தலை, மேல், பரி என்பன - தமிழுபசர்க்கமாம்.) அகஸ்த்யன் - வடமொழிப் பெயர்; (விந்திய) கிரியை அடக்கியவ னென்று காரணப்பொருள் பெறும்; அகம் - மலை: சலியாதது. 'பவ்வமூறுநாளென' என்ற பாடத்திற்கு - கடல் மேற்கொள்ளுங் கற்பாந்தகாலத்திற்போலப் பூமி கம்பமடைய வென்பது பொருளாம். இங்கு 'ஆக', என்பது காரியப்பொருட்- செயவனெச்சம்; எதிர்காலம். இச்செய்யுள்,சகதேவனுடன்சென்றசேனைமிகுதியை அதிசயோ க்தி வகையால் வருணித்தது. (கூ0)

கூக. கன்னிலங்கொலெனவலியமெய்பெறு கடோற்கசன்றனை யழைத்துநீ, தென்னிலங்கைதிறைகொண்டுமீள்கவெனவிளையதாதை யுரைசெய்யவே, மின்னிலங்கணியெயிற்றரக்கர்குலவீரனாகியவிபீட ணன்,றன்னிலங்கொதிகொளப்புகுந்தொருசழக்கறச்சமருழக்கினான்.

(இ - ள்·) (அங்கு இருந்தபடியே), கல் நிலம் கொல் என வலிய மெய் பெறு கடோற்கசன்தனை அழைத்து - கருங்கற்பாறை மயமான தலமோ வென்றுசொல்லும்படிவலிமையையுடைய தேகத்தைப்பெற்ற கடோற்கசனை வரவழைத்து, இளைய தாதை (அவனது) சிறியதந்தையான சகதேவன், நீ தென் இலங்கை திறைகொண்டு மீள்க என உரை செய்யவே - 'நீ தெற்கி லுள்ள இலங்காபுரியிற் சென்று திறைவாங்கிவருவாயாக' என்று சொல்லவே (அக்குமாரன்), மின் இலங்கு அணி எயிறு அரக்கர் குலம் வீரன் ஆகிய விபீ

டணன் தன் நிலம் கொதி கொள புகுந்து - மின்னல்போல விளங்குகிற வரிசையான பற்களையுடைய இராக்கதவம்சத்து வீரனாகிய விபீஷணனது ஆட்சியிலுள்ள இடமாகிற அவ்விலங்காபுரியில் (அங்குள்ளார் மனங்) கொதித்தலைக்கொள்ளும்படி பிரவேசித்து, ஒரு சழக்கு அற சமரர் உழக்கினான் - தடுமாற்றஞ் சிறிதுமில்லாமற் போர்செய்தான்; (எ - று.)

கடோற்கசன் வீமனுக்கு இடிம்பனது தங்கையான இடும்பியென்னும் அரக்கியினிடம் பிறந்த மகன்; இவனது பிறப்பு வரலாறு, கதைத்தொடர்ச்சியிற் கூறப்பட்டது. இவன் பின்பு தனது தாதையான வீமனையும் மற்றை அவனுடன்பிறந்தவர்களையும் விட்டுப்பிரிந்துசெல்லுகையில், அன்போடுவணங்கி அவர்கள் தன்னைவேண்டியகாலத்து நினைக்கும்படியாகவும், அங்ஙனம் நினைத்தமாத்திரத்திலே தான்வந்துஉதவுவதாகவும் வாக்குதத்தஞ்செய்துபோயினனாதலின், அங்ஙனமேஇப்பொழுது சகதேவன் நினைத்தவளவில்வந்தனனென்று அறிக; கீழ் வேத்திரகீயச்சருக்கத்தில், "நிறையுடைத்தந்தையர் நீர் நினைத்தபோது, உறைவிடத்தெய்தியாங் குரைத்தசெய்குவேன், இறைவரிப்பணிவிடை தருகென்றேகினான், பிறையெயிற்றியாயொடும்பெற்ற பிள்ளையே" என்றது நோக்கத்தக்கது. கடம் - குடம்; உத்கசம் - மயிரில்லாதது: இவனுடைய குடம்போன்ற தலை மயிரின்றியிருந்ததனால், கடோத்கசனென்று இவனுக்குப் பெயரிடப்பட்டதென்று வடநூல் கூறும்; குணசந்தி பெற்ற பெயர்: இனி இப்பெயர்க்கு—கடம் - குடம்போன்ற, உத்கசன் - மிக்க மயிர்முடியுடையவன் என்று பொருள்கொள்வர் ஒருசாரார்.

'கொல்' என்ற இடைச்சொல், வினாப்பொருளில் வந்தது. ராக்ஷசரிடந் திறைவாங்குதற்கு அரக்கிபெற்ற பிள்ளையை யனுப்புதல் தகுதியென்ற கருத்தினால், கடோத்கசனை வரவழைத்துச் செய்தி கூறியனுப்பினான். லங்கா என்ற வடசொல், இலங்கையென்று விகாரப்பட்டது; கடல் சூழ்ந்த தீவு அது தென்கடலிடையே யுள்ளதனால் 'தென்இலங்கை' எனப்பட்டது, இது ராக்ஷசராஜதானியென்பது பிரசித்தம். அரக்கர்-ரக்ஷஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. விபீஷணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - பயங்கரனல்லாதவனென்றும், (பகைவர்க்கு) மிகவும் பயங்கரனென்றும் காரணப்பொருள்பெறும். இராவணனது தம்பியும் அவனுக்குப்பின்பு ராக்ஷசராசனுமாகிய இவன் எழு சிரஞ்சீவியருள் ஒருவனென்று அறிக. (மற்றையோர் - அசுவத்தாமா, பலி சக்கரவர்த்தி, வியாசன், அநுமான், கிருபாசாரியன், பரசுராமன்.) 'குதிகொள்' என்ற பாடத்திற்கு - விபீஷணனது ராச்சியம் அதிர்ச்சியடைய என்றும், 'சழக்குற' என்ற பாடத்திற்கு - அச்சமுண்டாக என்றும் பொருளாம். கொதி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர், கொள=கொள்ள: தொகுத்தல் (௯௧)

௯௨. யாரையோவுரைசெய்நீயெனத்திறனிசாசராதிபனியம்பலும்
பாரையேழினையுமுழுதுடைக்குருகுலத்துமேன்மைபெறுபாண்டுவின்
பேரன்யான்விறலிடிம்பன்மாமருகனெனவரக்கர்பெருமான்மனத்
துருமாதரவினோடழைத்தவனையுவகையோடுமிகவுறவுறா.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) திறல் நிசாசர அதிபன் - வலிமையையுடைய இராக்கதராசனான விபீஷணன், (கடோத்கசனை நோக்கி), நீ யாரையோ உரைசெய் என இயம்பலும் - 'நீயார் ? சொல்' என்று வினவுதலும்,—(கடோத்கசன்), 'யான்—, பாரை எழினையும் முழுது உடை குருகுலத்து மேன்மை பெறு பாண்டுவின் பேரன்-எழு தீவுகளாகவுள்ள பூமிமுழுவதையுந் தனது அரசாட்சியிலுடையவனும் குருவென்னும் அரசனது குலத்தில் மேன்மைபெற்றவனுமான பாண்டுமகாராசனது பௌத்திரன்: விறல் இடிம்பன் மா மருகன்- வலிமையையுடைய இடிம்பனென்னும் அரக்கர்தலைவனது சிறந்தமருமகன்', என - என்று விடைசொல்ல,—(அதுகேட்டவுடன்), அரக்கர் பெருமான் - இராக்கதராசனான அவ்விபீஷணன், மனத்து ஊரும் ஆதரவினோடு - தன் மனத்திலுண்டாகிமிகுகிற அன்புடனே, அவனை அழைத்து - அக்கடோத்கசனை வரவழைத்து, உவகையோடு மிகஉறவுஉறு-மகிழ்ச்சியோடு மிகவும்உறவுபாராட்டி(உபசரித்து),(எ-று.)—'என' என்று அடுத்தகவியோடுதொடரும்.

"வேறு இல்லை உண்டு யார்வேண்டும் படும் தகும், வினை பெயரெச்சம் வியங்கோள் பத்தும், திணைபா லிட மெலாஞ் செல்லுமென்ப" என்றபடி இங்கு 'யார்' என்பது, முன்னிலையொருமையில் வந்தது; ஐ, ஓ என்றஇரண்டும் - அசை; வாக்கியாலங்கார மென்னலாம். நிசாசராதிபன் - தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர். நிசாசரர் - இரவில் (வலிமைகொண்டு) சஞ்சரிப்பவர். 'முழுது' என்பது - உரிச்சொல்; "முழுதென்கிளவி எஞ்சாப்பொருட்டே" என்பது தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற்சூத்திரம். பௌத்ரன் என்ற வடமொழி, பேரன் எனச் சிதைந்ததென்பர்; அன்றி, ஒருவனது பெயரை அவனது பௌத்திரனுக்கு இடுதல் பெரும்பான்மை மரபாதலால், அப்பிதாமகனதுபெயரைப் பெறுவனென்று காரணப்பொருள் கூறினுமாம் இடிம்பன் மகாபலசாலியென்று பிரசித்திபெற்றவனாதலால், 'விறலிடிம்பன்' எனப்பட்டான்; ஹிடிம்பன் - வடசொல். மருகன் - உடன்பிறந்தவளது மகன். பெருமான் - பெருமையையுடையவன்; மான் - பெயர்விகுதி. ஆதரவு - ஆதரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். உறு - உடன்பாட்டெச்சம். விபீஷணன், கடோத்கசனிடத்து, தனது அரக்கர்குலத்தவனென்ற ஒற்றுமைபற்றி அன்புடன் உறவு கொண்டாடினனென்க. 'நிசாசராதிபன்' என்று முன்வந்ததனால், பின்வந்த 'அரக்கர்பெருமான்' என்றது சுட்டின் தன்மையதாய் நின்றது. 'யாரையா என்ற பாடத்திற்கு, 'ஐயா' என்று விளித்ததாகக் கொள்க. (௬௨)

௬௩. நீயிலங்கையிடைவந்ததென்கொலெனநீதியாலுயருதிட்டிரன்
ராயசூயமெனுநாமமாமகமியற்றுவான்விறலொடெண்ணினா
னேயமானவிளையோர்களால்வருநெடுந்திசாமுகமடங்கவென்
றேயமாநிதிதிரட்டலுற்றனர்களியானுநின்னகரியெய்தினேன்.

(இ - ள்.) நீ இலங்கையிடை வந்தது என்கொல் என—'நீ இவ்விலங்காபுரியில் வந்ததன்காரணம் யாதோ?' என்று (விபீஷணன்) வினவ,—(அதற்கு விடையாகக் கடோத்கசன்),—'நீதியால் உயர் உதிட்டிரன் - (நீதியினாற்

சிறந்த தருமபுத்திரன், ராயசூயம் எனும் நாமம் மா மகம் இயற்றுவான் - ராஜசூயமென்னும் பெயருடைய மகாயாகத்தை (த் தான்) செய்யுமாறு, விறலொடு எண்ணினன் - உறுதியாக மனச்சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டான்: (அதன்பொருட்டு), நேயம் ஆன இளையோர்கள் நால்வரும் - (அவன்பக்கல்) அன்பையுடைய அவனது தம்பியர் நான்குபேரும், நெடுந் திசாமுகம் அடங்க வென்று எய மா நிதி திரட்டல் உற்றனர்கள் - நீண்ட திக்குக்களினிடங்களிலெல்லாம் (சென்று அவ்வரசர்களைச்) சயித்து (ஆங்காங்கு)ப் பொருந்திய மிக்கதிரவியங்களைச் சேர்ப்பவரானார்கள்; (அதற்காகவே), யானும் நின் நகரி எய்தினேன்-நானும் உனது இவ்விலங்காபுரிக்கு வந்தேன்; (எ-று.) —இச்செய்யுளில் 'என' என்றது, அடுத்தசெய்யுளில் வரும் 'புகல' என்ற வினையெச்சத்தைக் கொள்ளும்.

என் - வினாவினைக்குறிப்புமுற்று. கொல் - அசை. 'ராயசூயம்' என வடமொழி முதலில் இகரம்பெறாது நின்றது; சிந்தாமணியில் "ராசமாபுரி," "ரவிகுலதிலகன்" என்பன போல. இயற்றுவான் - எச்சம். எய என்ற இறந்தகாலப்பெயரெச்சத்தில், எய் - பகுதி, அ - விகுதி. ய் - இடைநிலை தனிக்குறிலைச்சாராத பகுதியீற்று யகரம் யகரம்வரக் கெட்டது: இது, "யரழமுன்னர்" என்ற நன்னூற்சூத்திரத்து 'மேல்' என்ற மிகையினால் அமையும். உற்றனர்கள்+யானும்-உற்றனர்களியானும்: "தன்னொழிமெய்ம்முன் யவ்வரி னிகரம், துன்னுமென் றுறு துணிகரு முளரே" என்பது காண்க. (௬௩)

௬௪. அற்பனைத்துலகுமெண்ணவேயறனளித்தமன்னனழல்வேள்வியின்
கற்பனைக்குதவிதருகெனப்பழையகால்விழுத்தநெடுவேலைவீழ்
வெற்பனைப்புகலவந்தவீடணனளித்தநீடுயர்வியன்றலைப்
பொற்பனைத்தருவொரேழுமேழுமுடனேகவர்ந்துகழல்போற்றியே.

(இ - ள்.) அன்பு அனைத்து உலகும் எண்ணவே - (உனது) அன்பை உலகத்தவரனைவருங் கொண்டாட, அறன் அளித்த மன்னன் அழல் வேள்வியின் கற்பனைக்கு உதவி தருக-யமதர்மராஜன் பெற்றபுத்திரனான யுதிஷ்டிர ராஜன் அக்கினியினிடத்துச்செய்வதாகிய (இராசசூய) யாகத்தின் நியமத்துக்கு உரிய பொருளுதவியைத்தருவாயாக,' என-என்று, பழைய கால் விழுத்த நெடு வேலை வீழ் வெற்பனை புகல - முன்னொருகாலத்தில் வீசியடித்தகாற்று (பிடுங்கி) எறியப் பெரியகடலில் வீழ்ந்திட்ட (மகாமேருகிரியின் சிகரமாகிய திரிகூடமென்னும்) மலைக்கு உரியவனான விபீஷணனை நோக்கி (க் கடோற்கசன்) சொல்ல,—(அதுகேட்டவுடன்), அந்த வீடணன் அளித்த - அவ்விபீஷணராஜன் (திறையாகக்) கொடுத்த, நீடு உயர் வியன் தலை பொன் பனை தரு ஓர் ஏழும் ஏழும் - மிகவுயர்ந்த விசாலமானதலையையுடைய பொன்மயமான பதினான்கு பனைமரங்களையும், உடனே கவர்ந்து - உடனே (கடோற்கசன்) பெற்றுக்கொண்டு, கழல் போற்றி - (அவ்விபீஷணனுடைய) பாதங்களை வணங்கி, (எ - று.)—'மீளவந்து' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்:

இப்பனைமரங்கள் யாகத்தில் தோரணக்கம்பமாகநாட்டுதற்கு உரியனவாமென்பதை முதனூல்கொண்டு அறிக. பொன்பனை - அழகியபனை எனினு

மாம். ஸ்ரீராமபக்தனும் மஹாசாத்துவிகனுமான விபீஷணன்பக்கல் தான் ஒரு காரியநிமித்தம் எதிர்த்து அபசாரப்பட்ட குற்றந் தீர்தற்பொருட்டு, கடோத்கசன், முடிவில் அவன்பாதங்களை வணங்கினன். ஆதிசேஷனைவென்று வாயுவினால் வலியக்கவர்ந்துகொண்டுவந்து தென்கடலிலிடப்பட்ட மேருசிகரமான திரிகூடமலையின்மீது அமைக்கப்பெற்ற இலங்காபுரியின் அரசனென்பார், 'பழையகால்விழுத்த நெடுவேலைவீழ் வெற்பன்' என்றார். 'வெற்பன்' என்பது, குறிஞ்சிநிலத்தலைவன்பெயராய் வழங்கும். அன்பு+அனைத்து = அற்பனைத்து: மென்றொடர் வேற்றுமையில் வன்றொடராயிற்று; [நன்-உயிர்-ருச.] தருகென - தொகுத்தல். பழைய - பழமையென்ற பண்புப்பெயர் ஈறு போய் இடை அகரம் ஐயாயிற்று. விழுத்த - செயவெனெச்சம்; விழுஎன்பதன் பிறவினையான விழுத்து - பகுதி: இதில், து - பிறவினை விகுதியாம். வேலை, வீடணன் - வடமொழிச்சிதைவு. தரு - வடமொழித்தற்சமம் 'அறனளித்தமன்னன்' என்றது, தருமத்தைப்பாதுகாக்கின்ற அரசன் என்றவாறுமாம். லோகமென்ற வடசொல்லின் விகாரமான 'உலகு' என்றது, இங்கு, சனங்களை யுணர்த்திற்று உதவி - 'இ' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். (கச)

கரு. மீள வந்திளைய தாதை பாதமுடி மீது வைத்தொளிவிளங்குபொற்
பாளை யம்பனைகள் பற்ப ராகமுத லான பன்மணிப ரப்பினு
னாளி ரண்டிலிமை யோரொடொத்தபெரு ஞான பண்டிதனு நல்லறன்
காளை பைங்கழல்வ ணங்கி னன்றமது பதிபு குந்துநனி கடுகியே.

(இ - ள்.) (பின்பு கடோத்கசன்), நாள் இரண்டில் மீள வந்து - இரண்டு நாள்களில் (இலங்கையினின்று) திரும்பிவந்து, இளைய தாதை பாதம் முடி மீது வைத்து - தனதுசிறிய தந்தையான சகதேவனுடைய பாதங்களைத் தன்சிரத்தின்மேல்வைத்து வணங்கி, ஒளி விளங்கு பொன் பாளை அம் பனைகள் - ஒளிவீசுகிற பொன்மயமான பாளைகளையுடைய அழகிய அப்பனைமரங்களையும், பற்பராகம் முதல் ஆன பல் மணி - (மற்றும் இலங்கையினின்று கொணர்ந்த) பத்மராகம் முதலான பலரத்தினங்களையும், பரப்பினன் - (சகதேவனது முன்னிலையில்) மிகுதியாகவைத்துக் காட்டினான்; (அதன் பின்பு), இமையோரொடு ஒத்த பெரு ஞான பண்டிதனும் - தேவர்க்குச்சமமான சிறந்தத்துவஞானத்தையுடைய பண்டிதனான சகதேவனும், நனி கடுகி தமது பதி புகுந்து - மிகவிரைந்து தமது இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சேர்ந்து, நல் அறன் காளை பைங் கழல் வணங்கினன் - நல்ல தருமபுத்திரனுடைய பசும்பொற்கழலணிந்தபாதத்தை வணங்கினான்; (எ - று.)

பாதம் முடிமீதுவைத்து - பாதமீதுமுடிவைத்து என்று மாற்றியுரைக்கலாம். பத்மராகம் என்ற வடமொழி, பற்பராகம் என்று விகாரப்பட்டது. செந்தாமரைமலர்போலச் செந்நிறமுடைய ஒருவகையிரத்தினம். 'நாளிரண்டில்' என்பதை பிந்தினவாக்கியத்தோடு கூட்டுதலும் ஒன்று. இமையோர் - கண் இமையாதவர்: எதிர்மறைத்தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயர்; எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்துகெட்டது: விகுதிமுதல் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று. இமையில் மூடாமையாகிய விசேஷமுடையவர் என்று கொண்டால், உடன்

பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயராம். மனிதரினும் தேவர் அறிவிற் சிறத்தலால், அவரைச் சகதேவனுக்கு உவமையாக்கினர்: இனி, 'இமையோர்' என்றது, பரமபதத்து நித்தியசூரிகளை யென்றுங் கொள்ளலாம். சகதேவன், தத்துவஞானத்திலும் சோதிடவுணர்ச்சியிலுந் தேர்ந்தவனாதலால், 'பெருஞானபண்டிதன்' எனப்பட்டான். அவன் அவை தேர்ந்தவனாதல், முறையே மேல் கிருட்டிணன் தூதசருக்கத்திலும், முகூர்த்தக்கேள்விச் சருக்கத்திலும், பிறவிடங்களிலும் விளங்கும். தருமபுத்திரனது சற்குண பூர்த்தி விளங்க, 'நல்லறன்காளை' என்றார். பைங்கழல் - பண்புத்தொகையன்மொழி. பசும்பொற்கழலென்பார், 'பைங்கழல்'என்றார். 'காளைதன்கழல்' என்பதும் பாடம். இக்கவியில் 'பற்பராகமுதலான பன்மணி பரப்பினான்' என்றதுகொண்டு, மேற்கவியில் பொற்பனைகளோடு பலஇரத்தினங்களையும் விபீஷணன் கொடுத்தனனென்று உணர்க; இது - வந்ததுகொண்டு வாராததுணர்த்தலென்னும் உத்தியின்பாற்படும். அவ்வனங்கொடுத்தமையை முதனூலிற் பரக்கக்காண்க. தாதை-'தாத' என்றவடசொல்லின்விகாரம். ஜ்ஞாநபண்டிதன் - வடமொழித்தொடர். (கஅ)

வேறு.

[தம்பியர்நால்வருங்கொணர்ந்த திறைப்பொருள்களைத் தருமன்காணுதல்.]

கசு. ஆல்வரும் புரவித் திண்டே ரறன்மக னநுச ரான
நால்வருஞ் சென்று திக்கோர் நாலிரண் டினுந்தன் செய்ய
கோல்வரும் படியே யாக்கிக் கொணர்ந்தன திறைகள் கண்டான்
மேல்வரு மிராய சூய வேள்விநாம் விளம்பக் கேண்மோ.

(இ - ள்.) ஆல்வரும் - ஆட்டமாடிக்கொண்டு வருகின்ற, புரவி - குதிரைகளையும், திண் தேர் - வலியதேர்களையுமுடைய, அறன் மகன் - தருமபுத்திரன்,—அநுசர் ஆன நால்வரும் தனது தம்பியரான வீமன்முதலிய நான்கு பேரும், சென்று - போய், திக்கு ஓர் நால் இரண்டினும் - எட்டுத்திசைகளினும், தன்செய்யகோல் வரும்படியேஆக்கி - தனது செங்கோல் செல்லும்படி செய்து, கொணர்ந்தன - (அந்தந்தத்தேசத்தவரிடமிருந்து) கொண்டுவந்தனவான, திறைகள் - திறைப்பொருள்களையெல்லாம், கண்டான் - (மகிழ்ச்சியோடு) பார்த்தான்; மேல் வரும் இராயசூயவேள்வி நாம்விளம்ப கேண்மோ- இனிநிகழும் ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றி நாம்சொல்லக் கேட்பாயாக; (எ-று.)

பாரதசரித்திரம் ஜநமேஜயமகாராஜனுக்கு வைசம்பாயநமுனிவர் கூறியதாக முதனூலிற் கூறியுள்ளதனால், இங்கு 'கேள்' என்ற ஏவலொருமை அவ்வரசனைக் குறித்தது. 'நாம்' என்ற தனித்தன்மைப்பன்மை, பௌராணிகர்க்கு உரியது. மோ - முன்னிலையசை. ஆல் வரும் புரவி - நாட்டியக்குதிரை; குதிரையின்நடைவிகற்பங்களுள் ஆட்டமும் ஒன்றும்: ஆலல் - ஆடுதல்; ஆல்வரும் என்பதில் 'வா' என்பதன் விகாரமான 'வரு' என்பதைத் துணைவினையென்றுங் கொள்ளலாம். 'ஆல்வரும்புரவித்திண்டேர்' என்பதற்கு - கனைத்து ஒலிக்கின்ற குதிரைகள் பூட்டிய வலியதேரையுடைய என்ற உரைத்தலு மொன்று; ஆலல் - ஒலித்தல். அநுஜர் - வடசொல்; பின்புபிறந்

தவர். செய்ய என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத்தில், செம்மை என்ற பண்புப் பகுதி, ஈறுபோய் முன்நின்றமகரமெய் யகரமாத்திரிந்து 'செய்' என நின் றது. நீதிதவறாது அரசனாற்செய்யப்படும் முறைமை, ஒருபுறம் கோணாது செவ்வியகோல் போலுதலால், 'செய்யகோல்' எனப்பட்டது; உவமையாகு பெயர்; வடநூலாரும் 'தண்டம்' என்பர். நாலிரண்டு - பண்புத்தொகை.

இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும்நான்காஞ் சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்; இவற்றில், மூன்று ஆறாஞ்சீர்கள் தே மாச்சீர்களாகவே நிற்கும். (௬௬)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் குளகம்: கண்ணன்முதலியோரையழைத்தற்குத் தருமபுத்திரன் ஆளனுப்புதல்.]

௬௭. இரணியனிரணியாக்கனென்றதானவரைவென்றுங்
சரணியவிலங்கைமூதூரரக்கனையநுசனோடு
மரணமுற்றிடமுன்சீறிமாமனைமலைந்துமற்றை
முரணியபகையுந்தீர்ப்பான்மூர்த்தியாய்ப்பிறந்துளோனை.

௬௮. விரைவினிற்கொணருமாறுவீணைநாரதனைப்போக்கித்
தரணிபர்க்கெல்லாமோலைதனித்தனிதூதிற்போக்கி
வரனுடைச்சுருதிநான்கும்வகுத்தவனாதியான
விருபிறப்பாளர்யார்க்குமுலூகனையேவினானே.

(இ - ள்.) (௬௭)இரணியன் இரணியாக்கன்என்ற தானவரைஆங்குவெ ன்று - ஹிரண்யன் ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும்பெயருள்ள அசுரர்களை அக்கா லத்திற் சயித்து, அரணிய இலங்கை மூதூர் அரக்கனை - அரண்களை யுடைய இலங்கையென்னும் பழமையான நகரிலிருந்த இராக்கதராசனான இராவணனை, அநுசனோடு மரணம் உற்றிட - அவன்தம்பியான கும்பகர்ண னுடனே மரணமடையும்படி, முன் சீறி - முற்காலத்திற் கோபித்து(ப்பொ ருது),—மாமனை மலைந்து மற்றை முரணிய பகையும் தீர்ப்பான் மூர்த்தி ஆய் பிறந்து உளோனை - மாதுலனான கம்சனைப் பொருதுகொன்று மாறு பட்ட மற்றொருபகைவனான சிசுபாலனையுந்தொலைத்தற்குத் திருமாலின்அவ தாரமாய்த்தோன்றியுள்ளவனாகிய கண்ணபிரானை(௬௮)விரைவினில்கொண ரும் ஆறு - சீக்கிரம் அழைத்துவரும்படி, வீணை நாரதனை போக்கி - வீணா கானத்திற்சிறந்தவனான நாரதமகாமுனிவனை யனுப்பி,—தரணிபர்க்கு எல் லாம் ஓலை தனித்தனி தூதின் போக்கி - மற்றையரசர்யாவர்க்கும் வேறுவே றாகத் தூதர்கள்மூலமாகத் திருமுகம் அனுப்பி,—வரன் உடை சுருதி நான் கும் வகுத்தவன் ஆதி ஆன இருபிறப்பாளர் யார்க்கும் உலூகனை ஏவினான் - மேன்மையையுடைய வேதங்கள்நான்கையும் வகுத்தருளியவனான வியாஸ முனிவன் முதலாகிய முனிவர்களெல்லார்க்கும் உலூகனென்ற புரோகிதனை (அழைப்பவனாக) அனுப்பினான், (தருமபுத்திரன்); (எ - று.)

௬௭. இக்கவியிற் குறித்ததன் விவரம், மேல் ௧௪௩ - ஆங் கவி முதலிய ஏழுகவிகளில் நன்குவிளங்கும். ஹிரண்யன்-பொன்னிறமானவன். ஹிரண்ய அக்ஷன்-பொன்னிறமானகண்களையுடையவன். இரணியனைநரசிங்காவதாரத்திலும், இரணியாக்கனை வராகாவதாரத்திலும், இராவண கும்பகர்ணர்களை ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் அழித்த வரலாறு, முன்கூறப்பட்டது. மாமன் - தாயுடன்பிறந்தவன். கம்ஸன் - கண்ணனது தாயான தேவகிக்குத் தமையனாதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவன். தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிய வரலாறுகளைநாரதர்சொல்லக்கேட்டுக் கம்சன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக்கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்குவரவழைத்துப் பலவகையில்வதைக்க வழிதேடுகையில், கம்சசபையிலே கிருஷ்ண பகவான் வேகமாகஎழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர்பிடித்துத் தரையில்தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனனென்பதை யுணர்க. தானவர் - வடசொல்; (காசிபமுனிவரது மனைவியருள்) தநுஎன்பவளது சந்ததியார்: வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். தானவர், தைத்யர் என்பன அசுரர்களின் பரியாயநாமமாக வழங்குதலால்,இங்கு,தைத்தியரை'தானவர்' என்றார். இரணியனும் இரணியாக்கனும் காசிபமுனிவரது மனைவியருள்திதியென்பவளிடத்திற் பிறந்தவ ரென்று புராணங்கூறும். இலங்கை, கடத்தற்கு அரிய தாய்ச் சுற்றிலுமுள்ள கடலாகிய இயற்கைநீரரண்முதலிய பாதுகாப்புக்களையுடைமையால், 'அரணியவிலங்கை'எனப்பட்டது. அரணிய - குறிப்புப்பெயரெச்சம்; இ - சாரியை. இலங்கை ஆதியில் தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவினால் இந்திரனுக்காக நிருமிக்கப்பட்டுப்பின்பு மாலியவான்முதலிய பூர்வீக ராக்ஷசர்க்கும், அதன்பிறகுகுபேரனுக்கும், அப்பால்இராவணனுக்கும் இராசதானியாயினமை தோன்ற, 'மூதூர்' என்றார். முதுமை+ஊர்=மூதூர்; பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. மரணம், மூர்த்தி - வடசொற்கள் மூர்த்தி - பெரியவன். மூரணிய - இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்: இன் என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. பகை - பகைவனுக்குப் பண்பாகுபெயர். தீர்ப்பான் - எச்சம். 'ஆங்கு' என்பது - அசையுமாம். உளோன் - உள்ளோன்.

௬௮. தரணிபர் - பூமியைக்காப்பவர்;வடசொல்: தரணி - பூமி; (எல்லாப்பொருளையும்) தரிப்பது. அதின், இன் ஐந்தனுருபு, ஏது. அது - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். வரன் - வரம்என்பதன் இறுதிப்போலி. இருபிறப்பாளர் - இரண்டுவகைப்பிறப்பையுடையவர்; தாய்வயிற்றிற் பிறத்தலாகிய இயற்கைச்சன்மத்தோடு பின்புஉபநயனச்சடங்கினால் வருகிற ஞானசன்மமும் ஒருபிறப்பா மென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'இருபிறப்பாளர்' என்று பெயர்; 'த்விஜர்' என்பது, இப்பொருள்படும் வடசொல்.

[அரசர்கள் முனிவர்கள் முதலியபலரும் வந்துசேர்தல்.]

௬௯. தானவர்தச்சன்வந்துசமைத்ததோர்சிற்பந்தன்னை
வானவர்தச்சன்கண்டுமெகிழுமண்டபத்தின்வேந்த

ரானவரெவருமீண்டியந்தணரெவருமீண்டி-
மானவரெவருமீண்டிவரம்பறநெருங்கினாரே.

(இ - ள்.) தானவர் தச்சன் வந்து சமைத்தது ஓர் சிற்பம் தன்னை - அசுர சிற்பியான மயன் வந்துசிருமித்த ஒப்பற்ற சிற்பவேலைத்திறத்தை, வானவர் தச்சன் கண்டு மகிழும் - தேவசிற்பியான விசுவகர்மா பார்த்து மகிழும்படியான, மண்டபத்தின் - அச்சபாமண்டபத்திலே,—வேந்தர் ஆனவர் எவரும் ஈண்டி - அரசர்களெல்லாரும் வந்துசேர்ந்தும், அந்தணர் எவரும் ஈண்டி - முனிவர்களெல்லாரும் வந்துசேர்ந்தும், மானவர் எவரும் ஈண்டி - (மற்றை) மனிதர்களெல்லாரும் வந்துசேர்ந்தும், வரம்பு அற நெருங்கினர் எல்லையின்றி நெருக்கமுற்றார்கள்; (எ - று.)

காண்டவவனத்தில் தன்னை உயிர்காத்த உதவியை உட்கொண்டு மயன் தானே வலியவந்து அரியபெரிய மண்டபத்தை யமைத்தனனாதலால், 'வந்து சமைத்ததோர்சிற்பம்' என்றார். மகிழும்மண்டபம் - மகிழ்தற்குக்காரணமான மண்டபம்: பெயரெச்சம், காரியப்பொருளது; "நோய்தீரும் மருந்து," "நின் முகங்காணும் அவா" என்றவிடங்களிற் போல. மாநவர் - வடசொல்; (காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) மநுஎன்பவளது மரபினர்: தத்திதாந்தநாமம். வேந்தரானவர்என்பதில், ஆனவர்என்பது - முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு.

[பாண்டவர்அனைவரையும் வரவேற்றுக் கண்ணனை
எதிர்கொள்ளச் செல்லுதல்.]

௭0. வரவரவந்தவந்தமுனிவரைவணங்கியாசி
திரமுறப்பெற்றுவேந்தர்சிறப்பெலாந்திருக்கணோக்கி
நரபதிதானுமற்றைநால்வருநீலமேனி
யிரவியையனையான்றன்னையுவகையோடெதிர்கொண்டானே.

(இ - ள்.) நரபதி - தருமராசன்,—தானும் மற்றை நால்வரும் - தானும் தனது தம்பியர் நான்குபேருமாக,— வர வர - (முனிவர்கள் முதலியோர்) வருந்தோறும், வந்த வந்த முனிவரை வணங்கி - வந்தவந்தமுனிவர்களை நமஸ்கரித்து, ஆசி திரம் உற பெற்று-(அம்முனிவர்கள்கூறிய) ஆசீர்வாதங்களை (த்தமக்கு) உறுதியாக ஏற்றுக்கொண்டு, வேந்தர் சிறப்பு எலாம் திரு கண் நோக்கி - அரசர்கள் கொணர்ந்துகொடுத்த வரிசைப்பொருள்களை யெல்லாம் தங்கள் திருக்கண்களாற் பார்த்து (அங்கீகரித்து),—நீலம் மேனி இரவியை அனையான்தன்னை உவகையோடு எதிர்கொண்டான் - நீலநிறமுள்ள திருமேனியையுடைய சூரியனைப்போன்று விளங்குபவனான கண்ணபிரானை மகிழ்ச்சியோடு எதிர்கொள்ளலானான்; (எ - று.)—அதன் விவரத்தை, அடுத்த செய்யுளிற் காண்க.

வரவர - அடுக்கு, தொறுப்பொருளது, அந்தஅந்த என்றும் பதம்பிரிக்கலாம். திரம் - ஸ்திரம்என்ற வடசொல்லின்விகாரம். அரசர்கள்முன்பு திறைகொடுத்ததும்ன்றி இப்பொழுதும் பற்பலகாணிக்கைகள்கொணர்ந்துகொடுத்தனரென்று அறிக. கண்ணன் நீலநிறமுள்ளதிருமேனியையும் திவ்வியதேஜ

மையும் உடைமையால், 'நீலமேனியிரவியையனையான்' என்றார்; இதனை இல்பொருளுவமை யென்னலாம். 'வேந்தர்சிறப்பெலாம் திருகணோக்கி' என்பதற்கு - அரசர்வருகிற சம்பிரமத்தையெல்லாம் கண்குளிரப்பார்த்து என்று உரைப்பாருமுளர். எதிர்கொள்ளுதல் - எதிர்சென்று வரவுஏற்றல். நரபதி தானும் நால்வரும் எதிர்கொண்டான் - ஆண்பாலும் பலர்பாலும் கலந்து, சிறப்பினால், 'எதிர்கொண்டான்' என்ற ஆண்பால்முடிபைப் பெற்றது: பால்வழுவமைதி: [நன் - பொது - உஎ.] (எ0)

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணபலராமர்களை யெதிர்கொள்ளுதல்.]

எக. கரகதக்களிறுபோலுங்கனிட்டரீரிருவரோடுந்
துரகதத்தடந்தேர்விட்டுத்துழாய்மணங்கமழும்பொற்றோண்
மரகதக்கிரியன்னானைவணங்கினன்றழுவிவெள்ளைத்
திருநிறத்தவன்றன்செம்பொற்றிருப்பதமிறைஞ்சினானே.

(இ - ள்.) (கண்ணனைஎதிர்கொள்ளுதற்குத் தம்பியரோடும் பரிவாரங்களோடும் தேரேறி நகர்ப்புறத்துச்சென்ற தருமபுத்திரன் கண்ணனைக்கண்டவுடனே), கரம் கதம் களிறு போலும் கனிட்டர் ஈரிருவரோடும் - துதிக்கையையும் கோபத்தையுமுடைய ஆண்யானைபோன்ற தன்தம்பியர் நால்வரோடும், துரகதம் தட தேர் விட்டு - குதிரைகள்பூண்ட பெரிய தேரைவிட்டு இறங்கி, துழாய் மணம் கமழும் பொன் தோள் மரகதம் கிரி அன்னானை வணங்கினன் தழுவி - திருத்துழாயின்பரிமளம் வீசுகிற அழகிய தோள்களையுடைய மரகதமலைபோன்றவனானகண்ணனை வணங்கி அளவளாவி, வெள்ளை திருநிறத்தவன்தன் செம்பொன் திருபதம்இறைஞ்சினான் - வெண்மையான திருமேனிநிறத்தை யுடையவனாகிய பலராமனுடைய செம்பொற்கழலையணிந்த திருவடிகளை வணங்கினான்; (எ - று.)

"யானை, அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி மறைத்தற்கு உரிய காலத்திலே மறைத்துவைத்து வெளிப்படுத்தற்கு உரியகாலத்திலே வெளிப்படுத்தும் தீராக்கோபமுடைமையால், 'கதக்களிறு' எனப்பட்டது. "பொன்னென வாங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த்து, உள்வேர்ப்பரொள்ளியவர்" என்றதனால், அத்தகைய கோபம் உபமேயமாகிய அரசர்க்கும் ஏற்கும்; "திருகுவெஞ்சினக்களிறனைய சிற்றத்தான்" என்றார்பிறரும். இனி, கரகதம் என்பதை வடமொழித்தொடராகக்கொண்டு, துதிக்கையையுடைத்தாகிய வென்று உரைப்பாருமுளர். கனிஷ்டர், துரகதம் - வடசொற்கள். கனிஷ்டர் - இளையவர்; (இதன்எதிர்மொழி - ஜ்யேஷ்டர்:மூத்தவர்.) துரகதம் என்பது - விரைந்துசெல்வதுஎன்றபொருள்படும். பலராமன் - கண்ணனது தமையன்; திருமாலின் எட்டாம் அவதாரம்: இவனிடத்து ஆதிசேஷனது அம்சமும் கலந்திருந்தது; வசுதேவனுடைய பத்தினிகளுள் தேவகியின்கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும், பின்பு ரோகிணியின் கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும் இருந்துபிறந்தவன் இவன்; 'தேர்விட்டு'என்பதற்கு - தேரைச்செலுத்திச்சென்று என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். வெள்ளை - 'ஐ' விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். பொன் - பொற்கழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். இக்கவியில் 'இறைஞ்சினான்'

என்ற முற்றுக்கும், மேற்கவியில் 'நரபதி' என்றதே எழுவாயெனக் கொள்ள லாம். வணங்கினன் - முற்றெச்சம். (எக)

[கண்ணன் பாண்டவர்களுடன் வீதியிற்செல்ல மாதர்கள் தம்தம்மனையி னுள்ளிருந்து வாயிலில்வந்து கண்டு அன்புகொண்டு தொழுதலை இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகளிற் கூறுகின்றார்.]

எஉ. இருபுடைமருங்குந்திக்கோரெட்டையும்வென்றோர்போத
நிருபதிதேரிற்போதநேமியான்களிற்றிற்போதச்
சுரர்பெருந்தச்சன்செய்ததொன்னகர்வீதிபுக்கார்
வருதிருப்பவனிகேட்டார்வளநகர்மாதரெல்லாம்.

(இ - ள்.) திக்கு ஓர் எட்டையும் வென்றோர் - எட்டுத்திக்குக்களிலு முள்ள அரசரனைவரையும் சயித்தவர்களான வீமன்முதலிய தம்பியர்நால் வரும், இரு புடை மருங்கும் போத - இரண்டுபக்கங்களிலும் செல்லவும், நிருபதி - (தரும) ராசன், தேரில்போத - (நடுவிலே)தேரின்மீதுசெல்லவும், நேமியான் - சக்கராயுதமுடையவனான கண்ணன், களிற்றில் போத - யானை மீது (ஏறி முன்னே) செல்லவும், சுரர் பெருந் தச்சன் செய்த தொல் நகர் வீதி புக்கார் - பெருமையையுடைய தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவினாற் செய் யப்பட்ட பழமையான இந்திரப்பிரத்தநகரத்து வீதியிற் சென்றார்கள்; வரு திரு பவனி - (இங்ஙனம் இவர்கள்) சிறப்பாகப் பவனிவருகிற செய்தி யை, வளம் நகர் மாதர் எல்லாம் - செல்வம் நிறைந்த அந்நகரத்தில் வசிக்கிற மகளிரனைவரும், கேட்டார் - கேள்வியுற்றார்கள்; (எ - று)

பவனிவருதல் - திருவீதியுத்ஸவம்கொண்டருளுதல்; உலாப்போத லென்றும், ஊர்வலம்வருதலென்றும், ஊர்கோலமென்றும் கூறப்படும். ந்ரு பதி - வடசொல்; ந்ரு - மனிதர்கட்கு, பதி - தலைவன். 'மாதர் எல்லாம்' என்றது, பேதைமுதலியஏழுபருவத்துமகளிரையும்; மேல் எஎ - ஆஞ்செய் யுளில் "எழுவகைப்பருவமாதர்" என்பது காண்க. மருங் கு-ஏழனுருபு.(எஉ)

எங. ஈரடிகளினுஞ்செம்பஞ்செழுதுவாரெழுதுமுன்ன
ரோரடியெழுதிமின்போலொல்கிவந்திறைஞ்சுவாரு
மாரமுதனையகண்ணினஞ்சனமெழுதுகின்ற
சீரியகோலுங்கையுந்திருத்தகத்தோன்றுவாரும்.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஈர் அடிகளினும் செம் பஞ்சு எழுதுவார் - (தமது) இரண்டு பாதங்களிலும் செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டத் தொடங்கினவர்களாகி, ஓர் அடி எழுதி - ஒருபாதத்துக்கு (அச்செம்பஞ்சின்சாரத்தை)ப் பூசி, எழுதும் முன் னர் - (மற்றொருபாதத்திற்கு அதனை) எழுதுதற்கு முன்னே, மின் போல் ஒல்கி வந்து இறைஞ்சுவாரும் - (கண்ணன்பவனிவருகிறசெய்தி கேள்வியுற்ற தனால் ஆதரத்தோடு) மின்னற்கொடிபோல நடந்து (வாயிலில்) வந்து (அப் பெருமானைக்கண்டு) வணங்குபவர்களும்,—ஆர் அமுது அனைய கண்ணின் அஞ்சனம் எழுதுகின்ற சீரிய கோலும் கையும் - அருமையான அமிருதத்

தைப்போன்ற தங்கள்கண்களிலே மைதீட்டிக்கொண்டிருக்கிற கருவியாகிய சிறந்த துகிலிகைக்கோலுங்கையுமாக [இரண்டுகண்களிலும் மையிட்டு முடியாதநிலையிலே], திரு தக தோன்றுவாரும் - அழகு அமைய(வாயிலில்வந்து) வெளிப்படுபவர்களும்,—(எ - று.)

அவரவர்தம்தம்மாளிகையினுள்ளேயிருந்துபலவகையலங்காரஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் உலாச்செய்து கேள்வியுற்றவுடனே நின்றநிலையிலே விரைந்து அவ்வலங்காரம் நிறைவுறாமலே வாயிலில்வந்து அப்பவனிக்கோலங் காண்பராயின ரென்க. மின்னலுவமை - மெல்லியதாய் ஒல்கியொசியும் வடிவின் விளக்கத்துக்கு. கண்ணின்கருவிழிச்சுற்றுப்புறத்திலுள்ள வெண்ணிறத்தையும், அக்கண்ணழகுகாண்பவர்க்குமகிழ்ச்சிவிளைத்தலையும்பற்றி, 'அமுதனைய கண்' என்றார். ஆரமுது - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாய், உண்ணப்படும் அமுது என்றும் பொருள்படும். அஞ்சனம் - வடசொல், திருத் தக என்பதற்கு - திருமகளோடொப்பவென்று உரைத்தலுமொன்று. 'ஓடிவந்திறைஞ்சுவாரும்' என்பதும்பாடம். அமுது - அம்ருதம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அது, மரணத்தைத்தவிர்ப்பது [சாவாமருந்து] என்று காரணப்பொருள்பெறும். (எங)

எச. விரிதுகில்வேறுடாமல்விரைகமழ்தூநீராடிச்
சுரிகுழன்மேகமாரிதுளித்திடவெதிர்கொள்வாருங்
கரதலமலரிற்சங்குங்கலாபமுஞ்சிலம்புமார்ப்பத்
தெருவெலாந்தாமேயாகிச்சீறடிசிவப்பிப்பாரும்.

(இ - ள்.) விரை கமழ் தூ நீர் ஆடி - வாசனைவீசுகின்ற சுத்தமானஜலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, விரி துகில் வேறு உடாமல் - (ஈரவஸ்திரத்தைமாற்றிப்) பெரியவேறுவஸ்திரத்தை உடுத்துக்கொள்ளாமலே [நனைந்த ஆடையுடனே], சுரி குழல் மேகம் மாரி துளித்திட - நுனிசுருண்ட தங்கூந்தலாகிய மேகம் நீர்த்துளியைச் சிந்த, எதிர்கொள்வாரும் - (கண்ணனை) எதிர்கொண்டுசெல்பவர்களும்,—கரதலம் மலரில் சங்கும் - தாமரைமலர்போன்ற தம்கைகளிலணிந்த சங்குவளையல்களும், கலாபமும் - இடையணியும், சிலம்பும் - காற்சிலம்புகளும், ஆர்ப்ப - ஒலிப்ப, தெரு எலாம் தாமே ஆகி சிறு அடி சிவப்பிப்பாரும் - வீதியெங்கும் தாமே பரந்துசென்று தமது சிறியபாதங்களைக் கன்றிச்சிவக்கச்செய்பவர்களும்,—(எ - று.)

'விரிதுகில்வேறுடாமல்' என்றதனால், நீராடியதற்குப் பின்பு உடுக்கும் பெரியதுகில்போலன்றி நீராடும்போது சிறியஆடை உடுத்திருந்தன ரென்பது தோன்றும். விரிதுகில் - மடிப்பாயிருந்து விரிக்கப்படும் ஆடை யென்றும், உலரும்படி வெயில்காற்றுக்களில் விரிக்கப்பட்டிருந்த துகி லென்றும் கொள்ளலாம். ஸ்நாநஜலம் பலவகைப்பரிமளத்திரவியங்களாற் சுகந்தமூட்டப்பட்டிருந்த தென்பார், 'விரைகமழ்தூநீர்' என்றார்; இது, அந்நகரத்தவரது செல்வவளத்தை விளக்கும். தூய்மை + நீர் = தூநீர்; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடையகரமுங் கெட்டது. சுரிகுழல்மேகமாரிதுளித்திட - காளமேகம் மழைபொழிவதுபோலக் கரியகூந்தல் நீர்த்துளிசொரிய வென்க; ஊந

வகவணி. இங்ஙனம் மகளிர் விரைந்துவெளிப்பட்டது, தம்மனைக்கு அணித்தான வீதி கடந்துபோய்விடுதற்குமுன்பு கண்ணனைக் காணவேண்டு மென்னும் வேட்கையினால்; அதுதோன்ற, 'எதிர்கொள்வார்' என்றார்.

கரதல மலர் - முன்பின்னாகத்தொக்கஉவமைத்தொகை. சங்கு - அதனாலாகிய வளைக்குக் கருவியாகுபெயர். சங்கம் - வடசொல். கலாபம் - இடையணிகளில் ஒருவகை: இருபத்தைந்து கோவையுள்ளது; "எண்கோவை மேகலை காஞ்சி யொருகோவை, பண்கொள் கலாபம் இருபத்தைந்து—கண்கொள், பருமம்பதினான்கு முப்பத்திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற்பாற்று" என்றது காண்க. 'பண்கொள்கலாபமிருபத்தொன்று' என்றும், 'பண்கொள்கலாபம் பதினாறு' என்றும் பாடமோதி, கலாபம் - இருபத்தொரு கோவையிடையணி யென்றும், பதினாறுகோவையிடையணி யென்றும் கொள்ளுதலுமுண்டு. சிலம்பு - நூபுரமென்னுங் காலணி; சிலம்புவதுபற்றி வந்த காரணக்குறி: சிலம்புதல் - ஒலித்தல். "நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகி" என்றபடி மகளிர்க்குப் பாதம் சிறுத்திருத்தல் உத்தமவிலக்கணமாதலால், 'சீறடி' எனப்பட்டது. சிறுமை + அடி = சீறடி; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. காதலால் விரைந்து ஓடிவந்ததனால், சீறடிசிவந்தன. மாளிகையினுள்ளிருந்து வீதிவரையில் வருமளவிலே சிவந்தனவென்றதனால், அவ்வடிகளின் மிக்க மென்மைதோன்றும். (எசு)

எரு. வார்குழைப்பற்பராகமணிவிளக்கேற்றுவாரு
நேரிழைமருங்குல்வாட்டுநிறைகுடம்பூரிப்பாருங்
காரிளங்கமுகும்பச்சைக்கதலியுநிரைத்துத்தோளாந்
தோரணநாற்றுவாருந்தூமலர்சிந்துவாரும்.

(இ - ள்.) வார் குழை - (தாம் அணிந்த) பெரிய குழையென்னுங் காதணியிலுள்ள, பற்பராகமணி - பதுமராகரத்தினத்தால், விளக்கு ஏற்றுவாரும் - திருவிளக்கு ஏற்றுபவர்களும்,—நேர் இழை - மெல்லிய நூல்போன்ற, மருங்குல் - (தமது) இடையை, வாட்டும் - (பாரத்தால்) வருந்தச்செய்கிற, நிறை குடம் - (தங்கள் தனங்களாகிய) பூர்ணகும்பங்களை, பூரிப்பாரும் - (வேட்கையால் மற்றும்) பூரிக்கச்செய்பவர்களும்,—கார் இளங் கமுகும் - பசுமையான (தம்கழுத்தாகிய) இளங்கமுகையும், பச்சை கதலியும் - (தம்தொடைகளாகிய) பசுமைவாழை மரங்களையும், நிரைத்து - வரிசைப்பட நிறுத்தி, தோள் ஆம் தோரணம் நாற்றுவாரும் - தம் தோள்களாகிய பூமாலைத்தோரணங்களைத் தொங்கவிடுபவர்களும்,—தூ மலர் சிந்துவாரும் - (ஓடிவரும்போது தங்கள்கூந்தலிற்சூடியிருந்த) நல்லமலர்களைச் சொரிபவர்களும்,—

அரசர்முதலிய பெருமையிற்சிறந்தோர் வீதியில்வருகையில் மங்களகரமாகவும் அலங்காரமாகவும் தீபமேற்றிப் பூர்ணகும்பம் பூரித்துவைத்துக் கமுகும் கதலியும் நிரைத்துத் தோரணம்நாற்றி மலர்சிந்துதல் சனங்களின் இயல் பாதலால், அவ்வுபசாரங்களை இம்மகளிர் தமது குழையென்னுங் காதணியி லுள்ள பதுமராகரத்தினத்தின் ஒளியைக்கொண்டும், தமது தனம் கழுத்து தொடை தோள் என்னும் அவயவங்களைக்கொண்டும், கூந்தலிற்

சூடிய மலர்களைக்கொண்டும் விரைவில்அமைத்தனரென வருணித்தார்; உரு வகவிசேடம். வரையும் செய்ப்பும் பற்றி, கமுகு, கழுத்திற்கு உவமைகூறப் படும். தொடைக்கு வாழையுவமை திரண்டுஉருண்டவடிவில். மென்மையும் அழகும் வடிவும் பற்றி, கைகள் பூமாலைக ளெனப்பட்டன; "எரியவிழ் காந் தண்மென்பூத் தலைதொடுத் திசையவைத்துத், திரள்பெறச் சுருக்குஞ் செச் சைமாலையோ" என்றார் பிறரும். இனி, 'நாட்டுவாரும்' என்று பாடங் கொண்டு, தோள்களாகிய தோரணக்கம்பங்களை அமைப்பவ ரென்றலு மொன்று. தோளுக்கு இளமூங்கிலை உவமைகூறுதலுண் டாதலால், அது தோரணக்கம்ப மெனப்பட்டதுபோலும். க்ரமுகம், கதலீ என்ற வடசொற் கள் விகாரப்பட்டன. (எரு)

எசு. மாதர்களெவர்க்குமுன்போய்வணங்குதற்குன்னிச்சிந்தை
யாதரவுடனேவந்துமாவணமணுகுறாமற்
சூதடர்கொங்கைபொற்றோள்சுரிகுழல்சுமக்கலாற்றாப்
பேதுறுமருங்குலோடும்பித்துறுபிடியன்னாரும்.

(இ - ள்.) மாதர்கள் எவர்க்கும் முன் போய் வணங்குதற்கு உன்னி - (மற்றை) மகளிர்யாவர்க்கும் முன்னே (தாம்) சென்று (கண்ணபிரானைத்) தரிசிக்கநினைத்து, சிந்தை ஆதரவுடனே வந்தும் - மனத்திற்கொண்ட ஆசை யுடனே ஓடிவரத்தொடங்கியும்,சூது அடர் கொங்கை பொன் தோள் சுரிகுழல் சுமக்கல் ஆற்றா பேதுறு மருங்குலோடும் - (வடிவிற்) சூதாட்டக்கருவி போன்ற தனங்களும் அழகிய தோள்களும் சுரித்தகூந்தலும் என்னும் இவற் றின்பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்துகிற இடையுடனே, ஆவணம் அணுகுறாமல் - அவ்வாறு [தாம் முன்புகருதியபடி] முன்செல்லமாட்டாமல், பித்து உறு - (மோகத்தால்) மதிமயக்கங்கொண்ட, பிடி அன்னாரும் - பெண் யானைபோன்றவர்களும் (ஆக), (எ - று.)

சிலமகளிர் தாம் எல்லாமாதர்க்கும் முந்திப்போய் வணங்கநினைத்து ஆசையுடன் ஓடிவரமுயன்றும் தங்கள் தனபாரத்தையும் பூரித்தபெருந்தோள் களையும் கூந்தற்பாரத்தையும் பொறுக்கமாட்டாமல் மெல்லிடை வருந்து தலினாலே விரைந்து செல்லமாட்டாதவர்களாய், கருதியவிருப்பம் கைகூடா மையால் மோகப்பித்தம் விஞ்சின ரென்க. நடைமெதுப்பட்டமை தோன்ற, 'பிடியன்னார்' என்றார். பிடி - யானையின் பெண்மைப்பெயர்: சூது என்ற ஆட்டத்தின் பெயர், இங்கு, அவ்வாட்டத்தில் நிறுத்தப்படுகிற காய்க்கு ஆகு பெயர். அடர் - உவமவுருபு; இனி, சூது அடர் - சூதாட்டக்கருவியை (த் தனக்கு ஒப்பாகாதென்று) வென்ற எனினுமாம். சூது - தாமரையரும்புமாம். அ + வணம் = ஆவணம்; அகரச்சுட்டு நீண்டது. வணம் = வண்ணம்; தொகுத் தல். ஆதரம் என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது. (எசு)

எஎ. இவ்வகை குழுக்கொண் டாங்க ணெழுவகைப் பருவ மாதர்
செவ்வியு மழகுந் தேசுஞ் செய்யபூந் திருவோ டொப்பார்
மெய்வழி நின்ற போக மேகமே யனையான் றன்னை
மைவழி கண்ணி னோக்கி மனனுற வணங்கினாரே.

(இ - ள்.) செவ்வியும் - (இயற்கை) அழகிலும், அழகும் - (ஆடையாபரணங்களாகிய செயற்கை) அழகிலும், தேசும் - ஒளியிலும், செய்ய பூ திருவோடு ஒப்பார் - செந்தாமரைமலரில்வாழ்கின்ற திருமகளோடு ஒப்பவர்களான, எழு வகை பருவம் மாதர் - எழுவகைப்பருவத்து மகளிரும்,—இவ்வகை - இவ்வாறு, ஆங்கண் - அவ்விடத்தில் [இந்திரப்பிரத்தநகரத்து வீதிகளில்], குழுக் கொண்டு - (வந்து) கூட்டமாகக்கூடி,—மெய்வழி நின்ற போகம் மேகமே அனையான்தன்னை - போகஸ்வரூபியும் மேகம்போன்றவனுமான கண்ணபிரானை, மை வழி கண்ணின் நோக்கி - தீட்டிய அஞ்சனம் வழிகிற (தம்) கண்களாற்பார்த்து, மனன் உற வணங்கினர் - மனப்பூர்வமாக [ஆழ்ந்த அன்புடன்] தொழுதார்கள்; (எ - று.)

(எங) இறைஞ்சுவாரும் தோன்றுவாரும் (எச) எதிர்கொள்வாரும் அடிசிவப்பிப்பாரும் (எரு) எற்றுவாரும் பூரிப்பாரும் நாற்றுவாரும் சிந்துவாரும் (எசு) பிடியன்னருமாகத் (எஎ) திருவோடொப்பார் எழுவகைப் பருவமாதர் இவ்வகை ஆங்கண் குழுக்கொண்டு அனையான்தன்னை நோக்கி வணங்கினர் எனக் குளகச்செய்யுள்கட்கு முடிபு காண்க. எழுவகைப்பருவமாதர் - பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்பவர்: இவர்க்கு முறையே வயதெல்லை - ஐந்துமுதல் எழளவும் பேதை; எட்டுமுதற் பதினொன்றளவும் பெதும்பை; பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும் மங்கை; பதினான்குமுதற் பத்தொன்பதளவும் மடந்தை; இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவும் அரிவை; இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொன்றளவும் தெரிவை; முப்பத்திரண்டுமுதல் நாற்பதளவும் பேரிளம்பெண் எனக் காண்க. (இப்பிராயஎல்லை சிறிதுவேறுபடக்கூறுதலுமுண்டு.) கீழ் 'இறைஞ்சுவார்' முதல் 'பிடியன்னார்' ஈறாகக் கூறப்பட்டவர்களை ஏற்றபடி பேதையர்முதற் பேரிளம்பெண்களீறாக அமைத்துக்கொள்க. இச்செய்யுளின் இரண்டாமடி எழுவகைப்பருவமாதர்க்கும் உவமைகூறியதாதலால், 'செவ்வி' என்பதற்குப் பருவமெனப் பொருள்கூறலாகாது.

ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும் இன்பந்தானே ஒருபுருஷவடிவங் கொண்டாற் போன்றவனென்பது, 'மெய்வழிநின்றபோக மனையான்' என்பதன் கருத்து. மேகமேயனையா னென்றது - நீலநிறமுடையதாய்க் குளிர்ந்து காண்பவர்க்குத் தாபந்தீர்க்கிற வடிவத்திலும், கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழிதலிலும் காளமேகம் போன்றவ னென்றபடி. இனி, மூன்றாமடிக்கு, மெய்ப்பரிசவின்பமாகிய மழையைப் பொழிகிறதொரு மேகம் போன்றவனை யென்றலு மொன்று. கட்டழகுடைய கண்ணபிரானைக் கண்டு களிக்கையில் அரும்புகிற ஆனந்தக்கண்ணீரால் கரைந்து மையொழுகுதல் தோன்ற, 'மைவழிகண்ணின்நோக்கி' எனப்பட்டது. தேஜஸ்என்ற வடசொல் தேசுஎனச் சிதைந்தது. ஆங்கண் - அக்கண் என்பது மெலித்தலும்நீட்டலும் பெற்றது. திருவோடொப்பார், மூன்றனுருபு ஒப்புப்பொருளில் வந்தது. போகம், மேகம் - வடசொற்கள். (எஎ)

வேறு

எஎ. மாடம் பயிலு மணித்தோ ரணவீதி
நீடஞ் சனக்க ணெருங்கித் தடுமாற
வாடம் பரக்கொண்ட லன்னானை யாபாத
சூடங் கருதித் தொழுதார் சிலமாதர்.

(இ - ள்.) மாடம் பயிலும் - மாளிகைகள் இடைவிடாது பொருந்தப் பெற்ற, மணி தோரணம் வீதி - அழகிய தோரணங்கட்டி யலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள வீதியிலே,—சில மாதர் - சில மகளிர்,—அஞ்சனம் நீடு கண் நெருங்கி தடுமாற - மைதீட்டிய நீண்ட (தமது) கண்கள் நெருக்கமுற்று(க் கண்ணபிரானது அவயவங்க்ள் பலவற்றிலும் அங்குமிங்குமாகப் பரந்துசெல்லுதலால்) தடுமாற்றமடைய,—ஆடம்பரம் கொண்டல் அன்னானை - (மழைபொழிதற் பொருட்டு) ஆடம்பரஞ்செய்துவருகிற நீர்கொண்ட காளமேகத்தைப் போன்றவனான அக்கண்ணபிரானை, ஆபாத சூடம் - திருவடிமுதல் திருமுடியளவாக, கருதி - மனத்தில் ஊன்றவைத்து, தொழுதார் - வணங்கினார்கள்.

மகளிர்பலர் தம்தம் இருகண்களாலும் காணுதற்குத் தம்மில் நெருங்கிய போது அவர்கள் கண்களும் நெருக்கமுற்றன. கண்ணபிரானது சகல அவயவங்களின் அழகையும் சிறிது பொழுதினுள்ளே கண்டுகளிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தினாற் பரபரப்புக்கொண்டு பலவிடத்தும் பார்வைசெலுத்துதல் பற்றி, 'கண்தடுமாற' என்றார். ஆடம்பரம் - இடி மின்னல் முதலியன. கொண்டல் - தொழிலாகுபெயர்; கொள் - பகுதி, தல் - விகுதி, மற்றவை - சந்திவிகாரம். ஆபாதசூடம் - வடமொழித்தொடர். மனிதர்களைப்பற்றிக் கூறும்போது கேசாதிபாதமென்றும், தேவர்களைப்பற்றிக்கூறும்போது பாதாதிகேசமென்றுங் கூறுதல், மரபு; கண்ணபிரான் திருமாலின் திருவவதாரமாதலால், இங்கு 'ஆபாதசூடம்' என்றார்: கம்பராமாயணத்தில் இராமனது பிரஸ்தாபத்தில் "அடிமுதல் முடியின்காறும்" என்றதுங் காண்க.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - மாச்சீரும் காய்ச்சீரும் விளச்சீருமாய் விரவி வந்த நாற்சீரடி நான்கு கொண்ட தரவுகோச்சகக்கலிப்பாக்கள். (எஎ)

எகூ. கங்கைதருபொற்கழலான்மணிமார்பிற்
கொங்கைமுகுளங்குழையும்படியாகச்
சங்கையறமெய்தழுவுதற்குத்தம்மினுந்தஞ்
செங்கைமலர்பதறச் சென்றார்சிலமாதர்.

(இ - ள்.) சில மாதர் - மற்றுஞ் சிலமகளிர்,—கங்கை தரு பொன் கழலான் - கங்காநதியைப்பெற்ற அழகிய திருவடியையுடைய திருமாலின் திருவவதாரமான கண்ணபிரானது, மணி மார்பில் - அழகிய திருமார்பிலே, கொங்கை முகுளம் குழையும்படி ஆக - தங்கள் தனங்களாகிய அரும்புகள் அழுந்தி நெரியும்படியாக, சங்கை அற மெய் தழுவுதற்கு - கூச்சமில்லாமல் அவனது திருமேனியை ஆலிங்கனஞ்செய்வதற்கு [இறுகஅணைத்தற்கு], தம்மினும் தம் செம் கை மலர் பதற-தங்கள் மனம் விரைதலைக்காட்டிலும் மிகுதி

யாகத் தங்கள் சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற கைகள் விரைவுகொள்ள, சென்ரூர் - ஓடிவந்தார்கள்; (எ - று.)

திருமால் உலகமளந்தகாலத்து மேலே சத்தியலோகத்திற் சென்ற அப்பெருமானது திருவடியைப் பிரமன் தன்கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமே கங்காநதியாகப் பெருகியதுபற்றி, 'கங்கைதரு பொற்கழலான்' என்ரூர்; தருதல் - தோன்றுவித்தல்: மேலும் "கங்கைமாநதி கால்வழி கருணையங்கடலே" என்பர். முகுளம், கங்கா - வடசொற்கள். முகுளம் - தாமரையரும்பென்ருவது, கோங்கரும் பென்ருவது கொள்க. சங்கையற - எவரேனும் கண்டு பழிப்பரோ வென்ற எண்ணமில்லாமல் எனினுமாம். 'பதறநின்ரூர் சிலமாதர்' என்றும்பாடமுண்டு. (எக)

அ0. வண்டுமலர்கரும்பாம்வண்ணப்படையானைக்
கண்டனையகண்ணிறைந்தகாயாமலர்வண்ணன்
செண்டுதரித்தோன்றிருப்பவளத்தாரமுத
முண்டுமனத்தினுலுய்ந்தார்சிலமாதர்.

(இ - ள்.) சில மாதர் —, —வண்டு மலர் கரும்பு ஆம் - வண்டுகளும் மலர்களும் கரும்பும் ஆகிய, வண்ணம் படையானை - சிறந்த ஆயுதங்களையுடைய மன்மதனை, கண்டு அனைய - கண்டாற்போன்றவனும், கண்நிறைந்த - (காண்பவரின்) கண்களுக்கு (யாதொரு குறைவுமில்லாமல்) நிறைந்து தோன்றுகின்றவனும், காயா மலர்வண்ணன் - காயாம்பூப்போன்ற நீலநிறத்தையுடையவனும், செண்டு தரித்தோன் - (அலங்காரமாகவும் விலாசமாகவும் திருக்கையிற்) பூச்செண்டைக் கொண்டுள்ளவனுமான கண்ணபிரானது, திருபவளத்து - அழகிய பவழம்போன்ற சிவந்த அதரத்தினது, ஆர் அமுதம் - கிடைத்தற்கரிய அமிருதம்போன்ற திவ்வியரசத்தை, மனத்தினுல் உண்டு - தம்மனத்திற்கொண்ட பாவனையினுற் பருகி, (அதனுல்), உய்ந்தார் - (வேட்கைமிகுதியால் உயிர்நீங்காது) பிழைத்தனர்; (எ - று.)

மன்மதனுக்கு வண்டினெழுங்கு வில்லின்நாணியும், தாமரை முதலிய ஐவகை மலர்கள் பஞ்சபாணங்களும், கரும்பு வில்லு மாகுதலை, "ஆலைக் கரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு" என்பதனுலும் அறிக. படை - படைக்கலம். ஸர்வாங்க சுந்தரனுன கண்ணனது திருமேனியின் கட்டழகு அவனது குமாரனுன மன்மதனது உடம்பினழகு போலுதலால், 'படையானைக்கண்டனைய' என்ரூர்; மன்மதன் சிவபிரானுல்உடலெரிக்கப்பட்டு அநங்கனுதற்கு முன்பு உடம்போடு கூடியிருக்கையில் அவனுடம்பைக் கண்டாற் போன்ற என்றுங்கொள்க. கண்டு - எச்சத்திரிபு. சாமுத்திரிகலக்ஷணம் முதலியவற்றிற் குறைவின்றிக் காண்பவர்க்கெல்லாம் மிக்க திருப்தியுண்டாக்குகின்றவ னென்பது, 'கண்ணிறைந்த' என்றதனுற் பெறப்படும். கள் நிறைந்த என்று பதம்பிரித்து, தேன்நிறைந்த என்று உரைத்து, காயாமலர்க்கு அடைமொழியாக்குதலுமொன்று. வர்ணம், ப்ரவாளம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. திருப்பவளம் - வாயிதழுக்கும், ஆரமுதம் - அதன் இனிய ரசத்துக்கும் உவமையாகுபெயர்கள். 'திருப்பவளத்தூறமுதம்' என்றும்

பாடமுண்டு. ஆரமுதம் - நிறைந்த அமிருதமுமாம். திருப்பவளத்து ஆரமுதம் உண்ணுதல் - அதரபானம். மனத்தினால் உண்டு - அதனைத் தாம் பருகுவதுபோல மனத்தினாற் பாவித்து. மரணாந்தமான வேட்கைமிகுதி யுண்டானபோது இந்தப்பாவனை ஒருவாறு அத்துயர்தணித்து உயிரை உடலில் நிலைநிறுத்தியதென்க. (அ0)

அக. வஞ்சம்பயில்சகடவாளசுரன்மாளவிறற்
கஞ்சன்படவுதைத்தகாலானைக்கண்டுருகி
யஞ்சம்புமெய்யுருவவைம்புலனுஞ்சோகமுற
நெஞ்சந்தடுமாறநின்றார்சிலமாதர்.

(இ - ள்.) சிலமாதர்—,—வஞ்சம் பயில் வாள் சகட அசுரன் மாள - வஞ்சனைசெய்தலில் தேர்ந்த வாள்போலக் கொடிய சகடாசுரன் அழியவும், விறல் கஞ்சன் பட - பல பராக்கிரமங்களையுடைய கம்சன் இறக்கவும், உதைத்த—, காலானை - திருவடியுடையவனான கண்ணபிரானை, கண்டு - பார்த்து, உருகி - மனமுருகி,— அஞ்சு அம்பு மெய் உருவ - மன்மதபாணங்கள் தம் உடம்பில் தைத்து ஊடுருவிச்செல்லவும், ஐம்புலனும் சோகம் உற - (அதனால் தங்கள்) பஞ்சேந்திரியங்களும் வருத்தமடையவும், நெஞ்சம் தடுமாற - மனம் சஞ்சலப்படவும், நின்றார் - செயலொழிந்து நின்றார்கள்.

சகடுதைத்த கதை:—வசுதேவகுமாரனாய்த் தேவகிவயிற்றினின்று வடமதுரையில் திருவவதரித்த கண்ணன் உடனே திருவாய்ப்பாடிசேர்ந்து அங்கு நந்தகோபகுமாரனாய் யசோதைவளர்க்க வளர்ந்தருளும்போது, நந்தகோப கிருகத்தில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிற் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ஒருகால் அச்சகடத்திற் கம்சனாலேவப்பட்ட அசுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேலே விழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்றதை யறிந்து, பாலுக்குஅழுகிற பாவனையிலே தன்சிறியதிருவடிகளை மேலேதூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதை பட்டமாத்திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அவ்வசுரனுள்பட அழிந்தது என்பதாம்.

கம்சனைவதைத்த கதை, கீழ் கஎ-ஆஞ் செய்யுளுரையிற் கூறப்பட்டது.

மன்மதனம்பு ஐந்து - தாமரைமலர், மாமலர், அசோகமலர், முல்லைமலர், நீலோற்பலமலர் என்பன. இவற்றின் தொழில்-முறையே உன்மத்தம், மதநம், சம்மோகம், சந்தாபம், வசீகரணம் என்பன. இவை செய்யும் அவத்தைகள் சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்பன; அவையாவன - சுப்பிரயோகம் - சொல்லும், நினைவும்; விப்பிரயோகம் - வெய்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம் - வெதுப்பும், துய்ப்பனதெவிட்டலும்; மோகம் - அழுங்கலும், மொழிபலபிதற்றலும்; மரணம் - அயர்ச்சியும், மயக்கமும். இங்கு 'அஞ்சம்பு' என்றது, ஐந்து என்னுந் தொகையிற் பொருள் சிறவாது மன்மதபாணமென்ற மாத்திரமாய் நின்றது; மேல் அச-ஆஞ் செய்யுளில் "மன்மதபாணநான்கின்" என்பதுகாண்க. இனி, அஞ்சுஅம்பு-அஞ்சத்தக்க (மன்மத) பாணமென்றலு மொன்று; வினைத்தொகை. அஞ்சு—ஐந்து: போலி, மாள பட என்பவையும், உருவ உற தமோற என்பவை

யும் - வினைச்செவ்வெண். கஞ்சன் - வடசொற்சிதைவு. வஞ்சம், சோகம் -வடசொற்கள். ஐம்புலனும், உம்மை - இனத்தென்றறிபொருளில் வந்த முற்றும்மை. (அக)

அஉ. தங்கள்குலமுன்றிற்றலையாயமும்மதத்து
வெங்கண்மதமாமிசைவருவோன்மெய்ந்நோக்கி
யங்கண்மிளிரவரும்புருவவின்முரியத்
திங்கணுதல்வேர்வோடநின்றார்சிலமாதர்.

(இ - ள்.) சில மாதர்—,—தங்கள் குலம் முன்றில் - தங்களுடைய மாளிகைவாயிலிலே, தலை ஆய மும் மதத்து வெங்கண் மதம் மாமிசை வருவோன் - தலைமைபெற்றதும் மூன்றுவகைமதஜலங்களையும் கொடுமையையும் களிப்பையு முடையதுமான யானையின்மேல் வருகின்றவனாகிய கண்ணபிரானது, மெய் - திருமேனியை, நோக்கி - பார்த்து,—அம் கண் மிளிர - (தமது) அழகியகண்கள் சஞ்சலமடையவும், அரும் புருவம் வில் முரிய - அருமையான புருவங்களாகிய விற்கள் நெறிந்து நெற்றியிலேறி வளையவும், திங்கள் நுதல் வேர்வு ஓட - பிறைச்சந்திரன்போன்ற நெற்றியில் வேர்வை நீர் வழியவும், நின்றார் - (வேட்கைநோய்விஞ்சி) நின்றார்கள்; (எ - று.)

கண்மிளிர்தல் முதலியன, உவகைச்சுவையின் மெய்ப்பாடு. குலம் - கிருகம். முன்றில் - இல்முன் என்பது முன்பின்னாக மாறி விகாரப்பட்டது; இலக்கணப்போலி: வீட்டின் முன்னிடமென்பது பொருள். தலையாய மா என இயையும்; பட்டத்து யானையாகிய அரசயானை யென்றபடி. வெங்கண் - அஞ்சாமை, அஞ்சுவிக்குந்தன்மை: பயங்கரமான கண்களுமாம். மதமா - வலியயானை யெனினுமாம்; "மதவே மடனும் வலியுமாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், மதவென்பது - வலிமையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாதலறிக. முன்றிற்றலை யென்று கூட்டி, தலையென்பதை ஏழனுருபாகக் கொண்டு முன்றிலில் என்று உரைத்து, ஆய மும்மதத்து - உண்டாகிய மூவகைமதங்களையுமுடைய என்றலு மொன்று. அம் கண் மிளிர என்பதற்கு - நீர் கண்களில் ததும்பிவிளங்க என்று உரைத்தலுமாம். புருவத்துக்கு வில் - வளைந்த வடிவிலும், நெற்றிக்குப் பிறைச்சந்திரன் வளைவான வடிவிலும் ஒளியிலும் உவமம். (அஉ)

அங. கால முகிலுமலர்க் காயாவு மன்னதிருக்
கோல முடையோன் குலவுமணிப் பூண்மார்பின்
மாலை நறுந்துளப மன்றலுக்கு வாணயன
நீலவரி வண்டாகி நின்றார் சிலமாதர்.

(இ - ள்.) சில மாதர்—,—காலம் முகிலும் - கார்காலத்து மேகத்தையும், மலர் காயாவும் - காயாம்பூவையும், அன்ன - போன்ற [நீலநிறமான], திரு கோலம் உடையோன் - திருமேனியையுடையவனான கண்ணபிரானது, குலவு மணி பூண் மார்பின் - விளங்குகிற இரத்தினாபரணங்களைத் தரித்த மார்பி லணிந்த, மாலை நறுந் துளபம்-நல்ல திருத்துழாய்மாலையினது, மன்ற

லுக்கு - வாசனைக்கு [அழகுக்கு], வாள் நயனம் வரி நீலம் வண்டு ஆகி - வாட்படைபோன்ற தங்கள்கண்கள் உடற்கோடுகளையுடைய நீலநிறமுள்ள வண்டுகளாகப்பெற்று, நின்றார்—; (எ - று.)

வண்டுகள் நறுமணத்தைவிரும்பி மாலையைநாடி மொய்த்தல்போல, தம் கண்கள் கண்ணபிரான்சாத்திய திவ்வியபரிமளம்வீசுகிற திருத்துழாய்மாலையின் அழகிலே ஈடுபட்டு அதிற்பதிய என்பது, கருத்து. துளபமன்றலுக்கு என்பதை மன்றல்துளபத்துக்கு என மாறுதல் நலம். 'ஆகநின்றார்' என்பதும் பாடம். துளஸீ, நயநம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. மகளிர்கண்ணுக்கு வண்டு - கருநிறத்திலும், வடிவிலும், பரபரப்பிலும் உவமம். (அ௩)

வேறு.

[கண்ணன் பாண்டவர்களுடன் குந்தியின்மாளிகை சேர்தல்.]

அச. மங்கையர் பலரு மிங்ஙன் மன்மத பாண நான்கி
னிங்கித வின்ப மெய்தி யின்னுயி ரோடு நிற்பப்
பங்குற வந்த வந்தப் பாண்டவ ரைவ ரோடுங்
கொங்கவிழ் துளபத் தாரான் குந்திவாழ் கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்.) மங்கையர் பலரும் - பலமகளிரும், இங்ஙன் - இவ்வாறு, மன்மத பாணம் நான்கின் - மன்மதனதுபாணங்கள் நான்கினால், இன்பம் இங்கிதம் எய்தி - உவகைச்சுவைக்குஉரிய மெய்ப்பாடுகளை யடைந்து, இன் உயிரோடு நிற்ப - (உணர்வு முதலியவற்றை யிழந்து) இனிய உயிர்மாத்திரத்தோடு கூடிநிற்க,—கொங்கு அவிழ் துளபம் தாரான் - வாசனைவீசுகின்ற திருத்துழாய்மாலையையுடையவனான கண்ணபிரான், பங்கு உற வந்த அந்த பாண்டவர் ஐவரோடும் - (தனது) அருகாக வந்த அந்தப் பஞ்சப்பாண்டவர்களுடனே, குந்தி வாழ் கோயில் புக்கான் - (அவ்விந்திரப்பிரஸ்தநகரத்திலே) குந்திதேவி வசிக்கிற மாளிகைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)

கீழ் "அஞ்சம்பு மெய்யுருவ" என்றுசொல்லி, இங்கு 'மன்மதபாண நான்கின்' என்றது, மன்மதபாணம் ஐந்தில் ஈற்றதான நீலோற்பலமலரையொழித்தற்கு; "நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ, அனைத்துணவு நீக்கும் அசோகு - வனத்திலுறு, முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழுநீலம், கொல்லும் மதனம்பின் குணம்" என்று கூறப்பட்ட மன்மதன்கணைச்செயல்களில் நீலத்தினது காரியமான மரணமொன்று தவிர மற்றையம்புகளின் செயல்கள் யாவும் கண்ணனைக்கண்ட மகளிர்பக்கல் நிகழ்ந்தனவென்பார், 'மங்கையர் பலரு மிங்ஙன் மன்மதபாணநான்கி னிங்கிதவின்பமெய்தி யின்னுயிரோடு நிற்ப' என்றார். இன்பவிங்கிதம் என்றது, சிருங்காரரசத்தால் உள்ளத்துநிகழுங் குறிப்புக்கு ஏற்ப உடம்பி லுளவாகும் கண்ணீரரும்பல் மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்தல் நுதல்வியர்த்தல் புருவம்நெறித்தல் முதலிய மெய்ப்பாடுகளை. 'மங்கையர்பலரும்......நிற்ப' என்றது, கீழ்ப் பன்னிரண்டு கவிகளில் விரித்துக்கூறியவற்றைத் தொகுத்துச்சுட்டியது; அநுவாதம். உலாவென்னும் பிரபந்தத்திற்கு அங்கமாகக் கூறிய விதிகளைத் தழுவி இங்ஙனம் பவனிக்காதலை விரித்துரைத்தார்.

பக்கு உற - இரண்டுபக்கங்களிலும் பின்புறத்திலும் பொருந்த. கோயில்-கோ இல்; சிறந்தவீடு: யகரவுடம்படுமெய் பெற்றது, இலக்கணப்போலி. கிற்பப் புக்கான் என இயையும். மர்மதபாணம், இச்சித்தம்-வடசொற்கள். மன்மதன் என்ற பெயர் - (ஆசைநோயால்) பிராணிகளின் அறிவைக் கலக்குபவனென்று பொருள்படும். 'குந்திவாழ் கோயில்' என்றது, அரண்மனையில் இராசஸ்திரீகள்வசிக்கின்ற இடமான அந்தப்புரத்தை. 'மங்கையர்' என்றது இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் மகளிரென்றமாத்திரமாய் நின்றது; சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின்மேலது. இங்ஙன் - இங்ஙன மென்பதன் விகாரம். இன்னுயிர் - இனிமை யென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடை இகரமுங் கெட்டது.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - கூஉ-ஆங் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (அச)

[கண்ணன் குந்தியை வணங்குதலும், அவனைத் திரௌபதிமுதலியோர் வணங்குதலும்.]

அரு. கொற்றவரைவர் தம்மைக்குருகுலம்விளங்குமாறு
பெற்றவள்பாதம்போற்றிப்பிறப்பிறப்பறுக்கவல்லோன்
மற்றவள்வாழ்த்தவாழ்த்தமனமகிழ்ந்தழலின்வந்த
பொற்றொடிபணிவுமேனைப்பூவையர்பணிவுங்கொண்டான்.

(இ - ள்.) பிறப்பு இறப்பு அறுக்க வல்லோன் - (தன்னைவணங்கினவர்களுடைய) சனனமரணங்களை நீக்கி (அவர்கட்கு) முத்தியளிக்கவல்லவனான கண்ணபிரான்,—குரு குலம் விளங்கும் ஆறு கொற்றவர் ஐவர்தம்மை பெற்றவள் பாதம் போற்றி - குருவென்னும் அரசனது வம்சம் பெருமையடையும்படி வெற்றியையுடைய பஞ்சபாண்டவர்களைப் பெற்றவளான குந்திதேவியினது பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவள் வாழ்த்த வாழ்த்த மனம் மகிழ்ந்து - அக்குந்திதேவி பலவாறுவாழ்த்த (அவ்வாழ்த்துக்களை யேற்று) மனம்மகிழ்ந்து, மற்று - பின்பு,அழலின் வந்த பொன் தொடி பணிவும் ஏனை பூவையர் பணிவும் கொண்டான் - (துருபதன்செய்வித்த புத்திரகாமயாகத்து) ஓமாக்கினியினின்று உதித்த பொன்னாலாகிய தொடியென்னுங்கைவளையையுடையவளான திரௌபதியினது வணக்கத்தையும் (சுபத்திரைமுதலிய) மற்றைமகளிரது வணக்கத்தையும் பெற்று வாழ்த்துக்கூறியருளினன்.

மற்று - வினைமாற்றுமாம். ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. குருகுலம் விளங்குமாறு - குருவம்சம் சந்ததியறுது தொடர்ச்சியுற்று நீடித்துவாழும்படியெனினுமாம். பஞ்சபாண்டவர்களில் நகுலசகதேவர்கள் மாத்திரிவயிற்றிற் பிறந்தவ ராயினும், குந்தியை 'ஐவர்தம்மைப்பெற்றவள்' என்றது. துர்வாசமகாமுனிவனை வழிபட்டு மந்திரோபதேசம்பெற்ற குந்தி மாத்திரிக்கு அம்மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்க அதன்பலத்தினாலேயே அவ்விருவரும் பிறந்தனராதலாலும், மாத்திரி பாண்டுவோடு சககமாஞ்செய்து இறந்துவிட இளமைதொடங்கி நகுலசகதேவர்களையும் குந்தியே வளர்த்தன் ளாதலாலு மெனக் காண்க; "அர்தனான் முன்தரு மந்திர மமர்நிவி ல்றுவளா

யும் கடவுட், குந்தி பயந்தனள்" என்பர் மேற் கிருட்டிணன்தூது சருக்கத்திலும். பொற்றொடி - மூன்றனுருபும் பயனுந் தொக்க தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. எனே-இடைச்சொல். பூவை நாகணவாய்ப்பறவை; கிளியுமாம். அது கொஞ்சிப்பேசுவதுபோல இனிமையாகப் பேசுபவர், பூவையர். கண்ணன் தான் தேவாதிதேவனான திருமாலின் அம்சாவதாரமாயினும், மானுடபாவனையை மேற்கொண்டுள்ளதனால், தனக்கு அத்தைமுறையான குந்தியின் பாதங்களில் வணங்கினன். 'பிறப்பிறப்பறுக்கவல்லோன் ஐவர்தம்மைப்பெற்றவள்பாதம் போற்றி அவள் வாழ்த்த வாழ்த்த மனமகிழ்ந்து' என்றதில், எம்பெருமானது பரத்வத்தோடு சௌலப்யமும் வெளியாம். 'அழலின்வந்த பொற்றொடி' என்றது, கருப்பத்திற்பிறவாதவளெனத் திரௌபதியினது உற்பத்திச்சிறப்பை யுணர்த்தும். அழலின், இன் - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். முத்திபெற்றவர் கருமந் தொலைந்ததனால் மீளவும் பிறத்தலில்லை யாதலால், 'பிறப்பிறப்பறுக்கவல்லோன்' என்றார். ஒருமகளை வணங்கிப் பலமகளிரது வணக்கத்தைக் கொண்டா னென்றதில், பரிவர்த்தனாலங்கார மென்னும் மாற்றுநிலையணி தொனித்தல் காண்க. கொற்றவரைவர்தம்மைப் பெற்றவள் - வீரமாதா என்றபடி. (அ௫)

[பாண்டவர் கண்ணனோடு அளவளாவுதல்.]

அசு. அரசவைக்கணிசெய்சிங்கவா சனத்திருத்திவெற்றி
முரசுடைத்துவசவேந்தன்முகமலர்ந்திருந்தகாலை
விரைசெயப்புரவித்திண்டேர்வீமனைமுதலோரெங்கு
முரைசெலக்கவர்ந்தசெல்வங்காட்டிநின்றுரைசெய்தாரே.

(இ - ள்.) (பின்பு), வெற்றி முரசு உடை துவசம் வேந்தன்-சயத்துக்கு அறிகுறியாகிற முரசவாத்தியத்தின்வடிவத்தையுடைய கொடியையுடைய தருமராசன், அரசு அவைக்கு அணி செய் சிங்க ஆசனத்து இருத்தி - இராசசபைக்கு அலங்காரத்தைச் செய்வதொரு திவ்வியசிங்காதனத்திலே (கண்ணபிரானை) எழுந்தருளப்பண்ணி, முகம் மலர்ந்து இருந்த காலை - (கண்ணபிரானது வரவினாலாகிய மகிழ்ச்சியினாலே) முகமலர்ச்சியுற்றிருந்த சமயத்தில்,—விரை செயம் புரவி திண் தேர் வீமனை முதலோர் - வேகமாய்ச்செல்வனவும் வெற்றியைத்தருதற்கு ஏற்றனவுமாகிய குதிரைகள் பூட்டிய வலியதேர்களையுடைய வீமசேனனை முதலாகவுடையவர்களான (தருமன் தம்பியர்) நால்வரும், எங்கும் உரை செல கவர்ந்த செல்வம் காட்டி நின்று உரைசெய்தார் - எல்லாதிக்குக்களிலும் (தங்கள்) ஆஜ்ஞை தடையின்றிச் செல்ல (ஆங்காங்கு அரசர்களைவென்று இராசசூயயாகத்தின் பொருட்டுத் தாம்)கவர்ந்துகொண்டுவந்தபொருள்களையெல்லாம் (அக்கண்ணபிரானுக்குக்) காண்பித்து (அருகில்) நின்று (அவை இன்னவைஇன்னவையென்றவிவரத்தையும் தமதுபோர்வரலாற்றையும்) கூறினார்கள்; (எ - று.)

ராஜஸபா, ஸிம்ஹம், ஆஸநம், முரஜம், த்வஜம், ஜயம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. அரசவை - பலஅரசர்கள்சூழ அரசன் அரசுவீற்றிருக்குமிடம். சிங்கவாசனம்-சிங்கத்தின் வடிவு தோன்றச் சித்திரவேலைசெய்

யப்பட்ட பீடம். ஷோடசோபசாரங்களுள் தவிசளித்தல் கூறினது, மற்ற வற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங் கடுத்தது காட்டும் முகம்" என்றபடி அகத்துமகிழ்ச்சிக்கு ஏற்ப முகம்மலர்ந் திருந்த தென்க. விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாதனவான இன்முகம் இன்சொல் உபசரித்தல் என்ற மூன்றனுள் முதலதான முகமலர்ச்சியைக் கூறினது, பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமாம். சயப்புரவி - உத்தமவிலக்கண மமைந்த குதிரை; போர்த்தொழிற்கு ஏற்ற குதிரையுமாம். உரை-கட்டளைச் சொல்; எங்கும் உரை செல - எல்லாவிடத்தும் புகழ் பரவ எனினுமாம். செல=செல்ல: தொகுத்தல். செல்வம் - பொன் மணி யானை தேர் குதிரை முதலாக முன்புகூறியன. வீமனைமுதலோர் என்பதில், ஐ - சாரியை யெனி னுமாம். வெற்றிமுரசுடைத்துவசம் - தனதுவெற்றியை விளக்குகிற முரசக் கொடி யென்றுங் கொள்க. (அசு)

[சராசந்தன்மகனான சகதேவன் முதலியோர் அவ்வேள்விக்கு வருதல்.]

அஎ. முன்னரமேதஞ்செய்வான்முடிச்சராசந்தனென்னுங்
கின்னரர்பாடுஞ்சீரான்கிளப்பருஞ்சிறையில்வைத்த
வந்நரபதிகளோடுமவன்மகன்மாகதேச
னெந்நரபதிகளுக்குமிரவியேயென்னவந்தான்.

(இ - ள்.) முடி - கிரீடாதிபதியான, சராசந்தன் என்னும் - ஜராசந்த னென்னும் பெயருள்ள, கின்னரர் பாடும் சீரான் - (பதினெட்டுத்தேவகணங் களில் ஒருசாரரான) கின்னரர்கள் பாடும் புகழையுடையவனாகிய அரசன், முன் - முன்பு, நரமேதம் செய்வான் - நரமேதயாகஞ் செய்தற்பொருட்டு, கிளப்பு அரு சிறையில் வைத்த - சொல்லுதற்கு அரிய [மிகக்கொடிய] சிறைச் சாலையிலே வைக்கப்பெற்றவர்களான, அந்நரபதிகளோடும் - அந்த [மேற் கூறிய] அரசர்களுடனே, அவன் மகன் மாகதேசன் - அச்சராசந்தனதுபுத்திர னும் மகததேசத்தார்க்கு அரசனுமான சகதேவன், எ நரபதிகளுக்கும் இர வியே என்ன வந்தான் - எல்லாவரசர்கட்கும் சூரியனென்று சொல்லுமாறு (சிறந்ததோற்றமுடையவனாய்) வந்துசேர்ந்தான்; (எ - று.)

'நரமேதம்' என்றது, சிவபிரானது முன்னிலையிற் சராசந்தன் பல அர சர்களைப் பலிகொடுக்க உத்தேசித்ததை. நூறு அரசர்களைப் பசுக்களாக நிறுத் திக் கொன்று பலிசெலுத்தக்கருதிச் சராசந்தன் அரசர்களைவென்று உயி ரோடு கவர்ந்து சிறைச்சாலையிலிட்டுத் தொகுத்துவருகையில் எண்பத்தாறு பேர்சேர்ந்தனராக மற்றும் பதினால்வரைச்சேர்த்தற்கு முயன்றுவருமளவிலே கண்ணன் வீமனைக்கொண்டு சராசந்தனைக்கொன்று அவ்வரசர்களைச் சிறை விடுவித்தனனென்க. அவ்வரசர்களை 'அந்நரபதிகள்' என்று சுட்டினது, மேல் ௩௪ - ஆஞ் செய்யுளிலும், ௩௭ - ஆஞ் செய்யுளிலும் கூறிப்போந்தன ராத லால். அவ்வரசர்களைக் கண்ணன் சிறைவிடுவித்தபோது, அவர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அப்பெருமானை வணங்கிப் பலவாறு துதித்து 'இனி எங் கட்கு நியமமாம் யாது? கூறியருள்க' என்ன, பகவான் 'இனி நீவிர் நும்நும் நாடுகளை அரசாளுதலும், யுதிட்டிரன் செய்யும் இராயசூயயாகத்துக்கு வந்து

உதவுதலும் செய்வீராக' என்று நியமித்து விடையளிக்க அவர்கள் மீண்டனராதலால், அங்ஙனமே வேள்விக்கு வந்தனரென்க. சராசந்தனது மிக்கபுகழ் இம்மண்ணுலகிலேயன்றி விண்ணுலகிலும் பரவியதென்பது, 'இன்னரர் பாடுஞ் சீரான்' என்றதனால் விளங்கும். இளப்பு அருஞ் சிறை - மீட்டற்கு அரிய சிறையுமாம். ஜராசந்தகுமாரன், கண்ணன் வீமன் அருச்சுனன் என்பவர்களது அருளைப் பெற்ற அரசனாய்ச் சிறத்தல்தோன்ற, 'எந்நரபதிகளுக்கு மிரவியேயென்ன வந்தான்' என்றார். ரவி - வடசொல். ஏ - உயர்வுசிறப்பு. செய்வான் - எச்சம். (௮௭)

[வீடுமென்முதலிய பூருகுலத்துவேந்தரனைவரும் வேள்விக்கு வருதல்.]

௮௮. அரும்பனைக்கொடியோனாதியரவுயர்த்தவனீறாகும்
பொரும்படைச்சேனைவெள்ளப்பூருவின்குலத்துளோர்கள்
கரும்பனைத்தடக்கைவெங்கட்கரிமுதற்சேனையோடு
மிரும்பினைக்குழைக்குநெஞ்சர்யாவருமீண்டிமொய்த்தார்.

(இ - ள்.) அரும் பனை கொடியோன் ஆதி - அருமையான பனைமரத்தின்வடிவமெழுதிய துவசத்தையுடைய வீடுமன் முதல், அரவு உயர்த்தவன் ஈறாகும் - பாம்புக்கொடியை உயரநாட்டியவனான துரியோதனன் ஈறாகவுள்ள, இரும்பினை குழைக்கும் நெஞ்சர் - இரும்பையும் நெகிழ்ச்சியுடையதென்னும்படியான நெஞ்சுறுதியை யுடையவர்களாகிய, பொரும் படை சேனை வெள்ளம் பூருவின் குலத்து உளோர்கள் யாவரும் - போர்செய்கிற படைக்கலங்களையும் சேனாசமூகத்தையுமுடைய பூருவென்னும் அரசனது மரபில் தோன்றிய அரசர்களெல்லாரும், கரும் பனை தட கை வெம் கண் கரி முதல் சேனையோடும் - கருநிறமான பனைமரம்போன்ற பெரிய துதிக்கையையும் கொடுந்தன்மையையுமுடைய யானை முதலிய சதுரங்கசேனைகளுடனே, ஈண்டி மொய்த்தார் - (இந்திரப்பிரத்தநகரத்தில்) வந்து நிறைந்தார்கள்; (எ - று.)

பீஷ்மன் - பூருகுலத்திற் சந்தநுமகாராசனுக்கு மூத்தமனைவியான கங்காதேவியினிடம் பிறந்தவன்; திருதராட்டிரன் பாண்டு இவர்கட்குத் தந்தையான விசித்திரவீரியனுக்குத் தமையனாதலால் இவன், கௌரவ பாண்டவர்கட்குப் பெரியபாட்டனாவன். துரியோதனன் தனது கொடுமைக்கும் நன்றியறிவின்மைக்கும் எப்பொழுதும் வக்கிரகதியிற் செல்லுந் தன்மைக்கும் நாவிரண்டுடைமைக்கும் அடையாளமாகப் பாம்பைக் கொடியிற் கொண்டனன்போலும். வெள்ளம் - ஓர் பெருந்தொகை. பூரு - யயாதியின் குமாரன், யதுவினுடன்பிறந்தவன், இவன் குருகுலத்துப் பூர்விகராசர்களிற் பிரதானனாதலால், வீடுமன்முதலியோரை 'பூருவின்குலத்துளோர்கள்' என்றார். யானைத்துதிக்கைக்குப் பனைமரம் - கருநிறத்திலும், பெருவடிவிலும் உவமம். இவர்களுடைய நெஞ்சின் மிக்க வன்மையோடு ஒப்பு நோக்குமிடத்துக் கடினமான இரும்பும் குழைவுறும் நெகிழ்ச்சிப்பொருளென்று சொல்லத்தக்கதாகு மென்பார், 'இரும்பினைக்குழைக்கு நெஞ்சர்'

என்றார்; இரும்பினும் வலிய நெஞ்ச ரென்பது கருத்து. ('பனைக்கொடி யோன்' என்ற பெயர் பலராமனுக்கு வழக்குமிடமு முண்டு.) (அஅ)

[இந்திரப்பிரத்தநகரத்தில் எல்லாச்செல்வமும் நிறைதல்.]

அகூ. இந்திரபுரிக்குமிந்தவிந்திரபுரிக்குந்தேவ
ரந்தரமறிவுறாமலதிசயித்துவகைகூரச்
செந்திருமடந்தைக்குள்ளசெல்வங்களனைத்துஞ்சேர
வந்ததுபோலும்வேள்விமாநகர்த்தோற்றமம்மா.

(இ - ள்.) வேள்வி மா நகர் தோற்றம் - இராஜசூயயாகஞ் செய்யுமிடமா யமைந்த பெரிய அவ்விந்திரப்பிரத்தநகரத்தின் காட்சிப் பொலிவானது,— தேவர் - தேவர்கள், இந்திர புரிக்கும் - அந்தத் தேவேந்திரனது நகரியான (தமது) அமராவதிக்கும், இந்த இந்திரபுரிக்கும் - இந்த இந்திரப்பிரத்தநக ரத்துக்கும், அந்தரம் அறிவுறாமல் - வேறுபாடு அறிய இயலாமல், அதிசயித்து உவகை கூர - ஆச்சர்யமடைந்து மகிழ்ச்சி மிகுமாறு, செம் திருமடந்தைக்கு உள்ள செல்வங்கள் அனைத்தும் சேர வந்தது போலும் - செந்நிறமுடைய ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மிக்கு உரியனவாயுள்ள செல்வங்களெல்லாம் அங்கு ஒருசேர வந்து நிறைந்த தன்மையைப்போலும்; அம்மா - ஆச்சர்யம்! (எ - று.)

விண்ணுலகத்திலுள்ள இந்திரபுரியான அமராவதிக்கும் மண்ணுலகத்தி லுள்ள இந்திரபுரியான இந்திரப்பிரத்தத்துக்கும் வேறுபாடறியவொண்ணாத படியும், விண்ணுலகத்திற்போல மண்ணுலகத்திற் செல்வம் நிறைந்த புது மையைநோக்கித்தேவர்கள் வியந்து மகிழும்படியும், பொன் மணி நெல் வாக னம் அடிமை முதலிய ஐசுவரியங்களெல்லாம் அப்பொழுது அவ் விந்திரப் பிரத்தநகரத்தில் நிறைந்தன வென்பதாம். அம்மா - அதிசயப்பொருள்தரும் இடைச்சொல்; அச்செல்வநிறைவு குறித்து அதிசயித்து 'அம்மா' என்றார். இராஜசூய யாகத்தின்பொருட்டுப் பலதேசத் தரசர்களையும் வென்று கவர்ந்து வந்த பலவகைப் பொருள்களின் திரளும், யாகத்தின்பொருட்டுச் செய்த அலங்காரப்பொலிவும் அமைந்ததனால், இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இந்த்ரபுரீ, அந்தரம் - வடசொற்கள். (அகூ)

[அந்தணர் அநேகர் வேதபாராயணத்தோடு யாகசாலை சேர்தல்]

கூ0. தோரணவீதிதோறுந்தூரியமுழக்கந்தன்னி
னாரணமுழக்கமிஞ்சவந்தணராகியுள்ளோர்
காரணமுணர்ந்தோர்வேள்விக்கனன்முகமாகத்தேவர்
பாரணம்பண்ணவிட்டபைம்பொன்வேதிகையிற்சேர்ந்தார்.

(இ - ள்.) காரணம் உணர்ந்தோர் - (சகல சராசரங்களுக்கும்) காரண மான ஆதிமூலப்பொருளி னியல்பை யறிந்தவர்களாகிய [ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிக ளாகிய], அந்தணர் ஆகி உள்ளோர் - பிராமணர்கள்,—தோரண வீதிதோ றும் - தோரணக்கள்நாட்டி யலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள (இந்திரப்பிரத்தநகரத்து) வீதிகளில், தூரியம் முழக்கந்தன்னின் ஆரணம் முழக்கம் மிஞ்ச - மங்கல

வாத்தியகோஷத்தைக்காட்டிலும் தாம் வேதபாராயணஞ்செய்யும் ஒலி அதிகப்பட, வேள்வி கனல் முகம் ஆக தேவர் பாரணம்பண்ண இட்ட பைம்பொன் வேதிகையில் சேர்ந்தார்-யாகாக்கினிமுகமாகத்தேவர்கள் தமக்குஉரிய உணவான ஹவிஸைப் பெற்று நுகரும்படி அமைக்கப்பட்ட பசும்பொன் மயமான யாகவேதிகையி னருகிற் சென்று சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

வேதிகை - யாகசாலையில் அமைக்கப்படுகிற மேடை. தேவர்களின்பொருட்டு அக்கினியில் அவிசொரிய அதனை அக்கினி ஏற்று அந்தந்தத் தேவர்க்குச் சேர்த்தல்பற்றி,தேவர்கள் அக்கினியை முகமாகவுடையவரென்று வேதத்திற் கூறப்படுதலால், 'வேள்விக்கனன்முகமாகத் தேவர் பாரணம்பண்ணவிட்ட வேதிகை' எனப்பட்டது. தோரணம், வீதி, தூர்யம், ஆரணம், காரணம், முகம், பாரணம், வேதிகா - வடசொற்கள். மிஞ்ச=விஞ்ச; மரூஉ.

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - யாகசாலை வருணனை.]

கூக. சுடுமனற் கலுழ னாகச் சுருதியின் படியே கோட்டி
நடுவுறத் திசைக ணான்கு நான்குவெள் ளேறு கோட்டி
வடுவறச் சமைத்த சாலை மண்டபந் தன்னை நோக்கிற்
கடவுளர்க் கமைத்த யாக தலமெனக் கவினிற் றம்மா.

(இ - ள்.) சுருதியின்படியே - வேதவிதிப்படியே, சுடும் அனல் - சுடுகிற அக்கினிக்கு உரிய இடமான ஓமகுண்டத்தை, நடு உற கலுழன் ஆக கோட்டி-நடுவிலே கருடாகாரமாகச் செய்து, திசைகள் நான்கும்-(அதன்) நான்கு பக்கங்களிலும், நான்கு வெள் ஏறு கோட்டி - நான்கு விருஷபேஷ்டகைகளை வைத்து, வடு அற சமைத்த - குற்றமில்லாதபடி அமைக்கப்பட்ட, சாலை மண்டபந்தன்னை - யாகசாலை மண்டபத்தை, நோக்கின் - பார்க்குமிடத்து, (அது), கடவுளர்க்கு அமைத்த யாகதலம் என கவினிற்று - (இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் யாகஞ்செய்தற்பொருட்டு அமைத்த யாகசாலைபோலச் சிறந்து விளங்கிற்று; அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - று.)

அக்கினிக்கு ஆதாரமான வேதிகையை,சிறகுகளையும் புச்சத்தையும் பரப்பிக்கொண்டு கீழ்நோக்காகக் கிழக்குமுகமாயுள்ள கருடப்பறவையின் வடிவமாகக் கட்டியமைத்தல், கருடசயன மெனப்படும்; அது முதலடியிற் கூறப்பட்டது. 'வ்ருஷப' என்ற சொல்லை யுட்கொண்ட மந்திரத்தைச் சொல்லி அந்தக் கருடவடிவின் நான்குபுறத்திலும் அமைக்கப்படுகிற நான்கு செங்கற்கள், 'வ்ருஷபேஷ்டகா' எனப் பெயர்பெறும்; அவற்றை இரண்டாமடியிற் குறித்தார். வெண்மை - ஏற்றுக்கு அடைமொழி. அனல் - தானியாகு பெயர். 'சுடுமேணற்கலுழனாக' என்ற பாடத்துக்கு—சுடுமேணல் - சுடப்பட்ட மண்ணாகிய செங்கலினா லென்க. மனிதர் யாகஞ்செய்தற்கு அமைத்த சாலைக்கு, தேவர் யாகஞ்செய்தற்கு அமைத்த சாலையை உவமைகூறினர், சிறப்புப்பற்றி. கலுழன் - கருடனென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கவினிற்று-கவின் என்ற பகுதியடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பா லிறந்தகாலமுற்று. (கக)

வேறு

கசஉ. திருந்தமெய் ஞானமுந் தெளிந்த தெய்வரு
வருந்தவ முனிவர்பே ரவையின் மேன்மையாற்
பெருந்தகை நாபியம் பெருமன் வாழ்வுபோ
னிருந்தது குருபதி யாக சாலையே.

(இ - ள்) மெய்ஞானமும் திருந்த தெளிந்த - (வேதத்திற் கருமகாண்டத்திற் கூறிய சடங்குகளில்மாத்திர மன்றி அதன் பிரமகாண்டத்தின் பயனான) தத்துவஞானத்திலும் நன்றாகத் தேர்ந்துள்ள, தெய்வதம் அருந் தவம் முனிவர்-தெய்வத்தன்மையுள்ளவர்களும் (பிறர்செய்தற்கு) அரிய தவத்தைத் தாம்செய்தவர்களுமான முனிவர்கள் கூடிய, பேர் அவையின் - பெரியசபையினது, மேன்மையால் - சிறப்பினால்,—குருபதி யாகசாலை - குருகுலத்தலைவனான தருமராசனது யாகசாலையானது,—பெருந்தகை நாபி அம் பெருமன் வாழ்வு போன்று இருந்தது - பெருமைகுணமுள்ளவனான திருமாலினது திருநாபியில் தோன்றிய அழகிய சிறந்த தலைவனான பிரமன் வாழுமிடமாகிய சத்தியலோகம் போன்றிருந்தது; (எ - று.)

பிரமலோகமாகிய சத்தியலோகம் தத்துவஞானத்திற்சிறந்த பலபெரியோர்கள் கூடிவாழ்கிற பேரவையுடையதாய் மேம்படுதலால், அதனை, மெய்யுணர்வுடைய பல சிறந்தமுனிவர்கள் கூடிய சபையையுடையதான யுதிட்டிரனது யாகசாலைக்கு உவமைகூறினர். மெய்ஞ்ஞானமும், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம்; உயர்வுசிறப்புமாம். ஜ்ஞாநம், தைவதம், தபஸ், ஸபா, நாபி, குருபதி, யாகசாலா - வடசொற்கள். 'நாபியம்பெருமன்' என்றவிடத்து, அம் - சாரியையுமாம். மன் - மன்னன் பெருந்தகை - பண்புத்தொகைபன்மொழி. வாழ்வு-வாழுமிடத்துக்கு ஆகுபெயர். பூதேவராதலால், 'தெய்வத முனிவர்' எனப்பட்டனர்; முனிவர்க்குத் தெய்வத்தன்மை - சாபாநுக்கிரகசத்தி, அனைவராலும் நன்குமதிக்கப்படுதல் முதலியன.

இது முதல் எட்டுக் கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றுஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (கஉ)

கங. யாதவகுலத்தினுக்கிறைவனாகிய
மாதவனிணையடிவணங்கிமற்றுள
பூதலத்தரசெலாம்பொருந்துபொற்பினா
லோதநீர்வண்ணன்வாழுலகுபோன்றதே.

(இ - ள்.) யாதவ குலத்தினுக்கு இறைவன் ஆகிய - யதுவென்னும் அரசனது சம்பந்தமான குலத்துக்குத் தலைவனாகிய, மாதவன் - கண்ணபிரானது, இணை அடி - உபயபாதங்களை, வணங்கி - நமஸ்கரித்து, மற்று உள பூதலத்து அரசு எலாம் பொருந்து பொற்பினால் - பூமியிலுள்ள மற்றையரசர்களெல்லாரும் சேர்ந்திருக்கிறசிறப்பையுடைமையால்,—(அவ்யாகசாலை

யானது),—ஓதம் நீர் வண்ணன் வாழ் உலகு போன்றது - கடல்போன்ற கரிய திருநிறத்தை யுடையவனான திருமால் வீற்றிருக்கின்ற உலகத்தை [ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தை]ப் போன்றிருந்தது. (எ - று.)

திருமாலினவதாரமான கண்ணனை வணங்கப் பலஅரசர்களும் தங்கப்பெற்ற யாகசாலைக்கு, அத்திருமாலைவணங்கி அனைவரும் வாழுமிடமான விஷ்ணுலோகத்தை உவமைகூறினர். மாதவன் - வடசொல்; அத்திருநாமம்-திருமகள்கொழுந னென்றும், மதுவென்னுஞ் சந்திரகுலத்து அரசனது மரபில் தோன்றியவ னென்றும் பொருள்படும். கண்ணன் யதுகுலத்தரசர்களில் ஒருவ னாதலால், மற்றையரசர்களை 'மற்றுள பூதலத்தரசெலாம்' என்றார். அரசு - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். (கூ௩)

[அப்பொழுது வியாசமுனிவன் அங்குவந்து பாண்டவர்க்குச் சிலகூறத் தொடங்குதல்.]

கூச. விதியினுமுயர்ந்ததொல்வியாதன்மேதினி
பதிகளாகியதிறற்பாண்டுமைந்தரை
மதியினிலொருபுடைவருகென்றன்பினாற்
றிதியுறச்சின்மொழிசெவியிற்செப்பினான்.

(இ - ள்.) விதியினும் உயர்ந்த - (அறிவொழுக்கங்களிற்) பிரமனைக்காட்டிலுஞ் சிறந்தவனான, தொல் வியாதன் - பழமையான வியாசமுனிவன்,—மேதினி பதிகள் ஆகிய - பூமிக்குத் தலைவர்களான, திறல்பாண்டு மைந்தரை - வலிமையையுடைய பாண்டுவின் குமாரர்களை [பஞ்சபாண்டவர்களை], மதியினில் ஒரு புடை வருக என்று - விருப்பத்தோடு ஒரு தனியிடத்தில் வருவீராக என்று சொல்லி, (ஏகாந்தமான ஓரிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்), அன்பினால் - அன்போடு, சில் மொழி - சில வார்த்தைகளை, செவியில் திதி உற - (அவர்களுடைய) காதுகளில் நிலைபெறும்படி, செப்பினான் - சொல்லலானான்; (எ - று.)—அவ்வார்த்தைகளை, அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

வியாசன் திருமாலின் அவதாரமாதலால், அவனுக்கு 'விதியினும் உயர்ந்த' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; ("வேதாவு மொவ்வா வியாதன்" "சுருதியாவும், விரைமலர்விதியின் மிஞ்ச விதித்தருள் வியாதனென்பான்" என்றார் கீழ் ஆதிபருவத்தும்.) 'தொல்' என்ற அடைமொழி, அவன் பாண்டவர்கட்குப் பாட்டனானவனென்ற உறவுமுறைமையை விளக்கும். விதி - வடசொல்: (எல்லாவற்றையும்) படைக்கிற கடவுள். உம் - உயர்வு சிறப்பு. 'விதியினுமுயர்ந்தசொல்வியாதன்' என்ற பாடத்திற்கு - கடவுளின் கட்டளையைக்காட்டிலும் மேம்பட்டசொற்களையுடைய வியாசனென்னலாம். 'வ்யாஸன்' என்ற வடமொழிப்பெயர், (வேதங்களை) வகுத்தவனென்பது பற்றி வந்தது. பூமியையாள்கிற அரசர்களைப் பூமியாகிய பெண்ணின் கணவரென்று கூறுதல் தோன்ற, 'மேதினிபதிகள்' என்றார். வருகென்று - தொகுத்தல். திதி - ஸ்திதி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (கூச)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: வியாசமுனிவன் வார்த்தை.]

கூரு. இங்கிதத்திந்திரரென்பர்யாவருஞ்
சங்கரன்விதியினூற்றரணிபாலராய்
வெங்கனற்றோன்றியமின்னையைவரு
மங்கலம்புவிமகள்வழக்கினெய்தினீர்.

(இ - ள்.) யாவரும் - (முற்பிறப்பின்வரலாற்றையுணரவல்லவர்) எல்லாரும், இங்கிதத்து - குறிப்பினால் (உணர்ந்து), இந்திரர் என்பர் - (உங்களை) முன்பு இந்திரராயிருந்தவர்களென்று சொல்வார்கள்; ஐவரும் - நீங்களைந்து பேரும், சங்கரன் விதியினால் - சிவபிரானுடையகட்டளையினால், தரணிபாலர் ஆய் - அரசர்களாகி, வெம் கனல் தோன்றிய மின்னை - வெவ்வியயாகாக்கினியினின்று உதித்த மின்னல்போன்ற பெண்ணான திரௌபதியை, புவிமகள் வழக்கின் மங்கலம் எய்தினீர் - பூமியை ஒருங்கு அரசாளும் வழக்கம்போல் ஒத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டீர்கள்; (எ - று.)

சங்கரன் என்ற வடசொல் - (அடியார்க்கு) இன்பத்தைச் செய்கிறவனென்றும் (சம் - சுகம்), தரணிபாலர் என்ற வடசொல் - பூமியைப் பாதுகாப்பவரென்றும் பொருள்படும். மின் - மின்னல்போல விளங்கும் மெல்லிய வடிவமுடைய பெண்ணிற்கு உவமையாகுபெயர். ஐவரும் எய்தினீர் - முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி; 'ஐவிர்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். இங்கிதத்து மங்கலமெய்தினீர் என்று கூட்டி, இன்பமாக மணஞ்செய்துகொண்டீரென உரைப்பினுமாம். இங்கு இதத்து என்று பிரித்து, இவ்வுலகத்திலே இனிமையாக என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பூமியாகிய பெண்ணுக்கு ஐவரும் ஒருங்கு தலைவராகி ஆளுதலை, திரௌபதியை ஐவரும்ஒருங்குமணஞ்செய்துகொண்டதற்கு உவமையாக அமைத்து,'மின்னை ஐவரும் புவிமகள் வழக்கின் மங்கலமெய்தினீர்' என்றார்.

இங்குக்குறிப்பிட்ட செய்தியின் விவரம்:—முற்காலத்தில் நாளாயனியென்ற ஒருத்தி மௌத்கல்யனென்பவனை மணஞ்செய்துகொள்ள, அவன் அவளது கற்பின்உறுதியையும் அன்பின்நிலையையும் சோதிக்கக்கருதியிருந்த குஷ்டரோயும் அதனாற்சிதைந்தவடிவமும் மிக்கஇழத்தனமும் எப்பொழுதும் பெருங்கோபமும் உடம்பில்துர்க்கந்தமுமுடையவனாகத் தன்னைக்காட்டிப்பல வாறுகொடுமைசெய்யவும் அவள் அவன்பக்கல் அன்புசிறிதுங்குறையாமற்பல வகை யுபசாரங்களையும் வழுவாது நன்மனத்தோடு புரிந்து முறைப்படி அவனுண்டு மிகுந்த எச்சிலைத் தானுண்டு வாழ்ந்திருக்கையில் ஒருநாள் அவனுண்ட மிச்சிலில் அவனுடைய கைவிரலொன்று அற்று விழுந்துகிடக்கக் கண்டும் கிஞ்சித்தும் அருவருப்புக்கொள்ளாமல் அதனை யெடுத்துவைத்துவிட்டு அவ்வுணவை அன்போடு உண்ண, அங்ஙனம் அவள்நிலைகுலையாது வழிபட்டு வந்ததை அவன் பார்த்து மிகுந்த திருப்திகொண்டு தனது நோய்வடிவத்தை யொழித்துத் தவமகிமையாற் காமனினுஞ் சிறந்த கட்டழகுடைய வடிவங்கொண்டு மிக்க அன்போடு அவளைக்கொண்டாடி 'நினக்கு வேண்டும் வரம் வேண்டுவாய்' என்றுசொல்லலும், அவள் வேறொருவார்த்தையும்வேண்டாமல்

'உன் அன்பு எப்பொழுதும் என்பக்கல் நீங்காதாகுக' என்று வேண்ட, அங்ஙனமே அவன் உடன்பட்டு ஐந்துவடிவங்கொண்டு இவளையனுபவிக்க, இவ்விருவரும் நெடுங்காலம் நீங்காமற் பெரும்போகம் நுகர்ந்தபின் நாளாயனி விதிவசத்தால் இறக்கும்போது 'அடுத்தபிறப்பிலும் ஒருபெண்ணாய்ப்பிறந்து இக்கணவனையே கூடுவேன்' என்று கருதி இறந்து அவ்வாறே மறுபிறப்பில் இந்திரசேனையென்னும் பெயருடையவளாய் அவனைச்சேர்தற்கு வந்தபொழுது அவன் முத்திபெறுதற்பொருட்டுப் பெருந்தவஞ்செய்யுங் கருத்துடையவனாய் அவளுக்கு இடங்கொடாது நீங்கிச்செல்லவே, அப்பொழுது இவள் அவனை 'யான் இனி என்செய்வது?' என்று வினவி அவன்கட்டளையிட்டபடி அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியை நோக்கித் தவஞ்செய்ய, அத்தவத்துக்கு உவந்த அக்கடவுள் தனக்குஉரிய ஐந்து திருமுகங்களையுடைய வடிவத்தோடு பிரத்தியக்ஷமாகையில் இவள் 'எனக்குஏற்ற கணவனைத்தருக' என்று அன்பினால் ஐந்துதரம் அடுக்கிச்சொல்லிவேண்ட, அந்தஐந்துமுகக்கடவுளும் 'அப்படியேயாகுக' என்று ஐந்துமுறைகூறி அவள் ஐந்துகொழுநரைப் பெறும்படி அநுக்கிரகிக்க, அதற்கு அவள் மகிழாமல் தக்க ஒருநாயகனைத் தரும்படி பிரார்த்தித்ததற்கு, பரமசிவன் 'நீ ஐந்துதரம் வேண்டியபடி நாம் உனக்கு ஐந்துதரம் அருளியது தவறாது; ஆனால், அவ்வரத்தை இப்பிறப்பிலன்றி மறுபிறப்பி லனுபவிக்கும்படி அருள்செய்கிறோம்' என்று அநுக்கிரகித்து அவளைக் கங்காநதியில் மூழ்கிவரும்படியும் அங்ஙனம் முழுகிவரும்பொழுது எதிரில் தோன்றும் புருஷனைத் தன்னிடம் அழைத்துவரும்படியும் கூறி அனுப்ப, அவ்வாறே சென்ற அவள் அப்பொழுதே ஒரு பதியைப் பெறாது மறுபிறப்பில் ஐந்துபதிகளைப் பெறவேண்டுமேயென்று கொண்ட சோகத்தோடு கங்கையில் முழுகி யெழுகையில் அவளுடைய விழிகளினின்று பெருகிய கண்ணீர் கங்கையில் விழுந்து பொற்றாமரைமலரான அற்புதச்செயலை அங்கு வந்த தேவேந்திரன் பார்த்து அதிசயித்து 'இது என்ன?' என்று வினாவிக்கொண்டு அவளைச் சமீபிக்க, அங்ஙனம் வினாவியவனை அவள் தன்னுடன் வந்து செய்தியறிந்துகொள்ளும்படி சொல்லியழைக்க, அவ்வாறே அந்த இந்திரன் அவளைத்தொடர்ந்து செல்லுகையில் அங்கு மனைவியுடன் சூதாடிக்கொண்டிருந்த சிவபிரானைக் கண்டு மதியாது அலட்சியஞ் செய்து செருக்கிப்பேச, உருத்திரமூர்த்தி கோபங்கொண்டு அவனதுசெருக்கையடக்கிப் பிலத்தினுள்ளே செலுத்தி, இங்ஙனமே முன்பு செருக்குற்றுப் பின்பு தன்னால் அடக்கப்பட்டு அப்பிலத்தில் அடைத்துவைக்கப்பெற்றுள்ள நான்கு இந்திரர்களையும் அவனுக்குக்காட்டி, 'நீங்களைவரும் பூலோகத்தில் மநுஷ்யராஜராய்ப் பிறந்து, ராஜகன்னிகையாக மறுபிறப்பெடுக்கும் இவளொருத்தியை மணம்புரிந்துகொண்டு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து குற்றந்தீர்ந்து மீண்டும் விண்ணுலகமடைவீர் என்று ஆஜ்ஞைசெய்ய, அங்ஙனமே புதிய இந்திரன் அருச்சுனனாகவும், பழையஇந்திரர் நால்வரும் மற்றை அவனுடன் பிறந்தவராகவும் தேவகுமாரராய்க் குந்தி மாத்திரி தேவியரிடம் பிறந்து, அவ்விந்திரசேனையின் அவதாரமான திரௌபதியை ஒருங்கு விவாகஞ்செய்துவாழ்ந்தனர் என்பதாம்.

இவ்வரலாறு, ஜீழ்த் திரௌபதிமாலையிட்டசருக்கத்திற் பரக்கக்கூறப் பட்டது. (அங்கு "வன்பாதலத்தில்வருநால்வரும் வானின்வந்த, புன்பாக சாதனனுர் தன்னடிபோற்றிநிற்ப, அன்பான் மகிழ்ந ரிவட் கைவரு மரதி ரென்று, மென்பாவைபங்கன் விதிக்கப் புவிமீது வந்தார்," "இம்மாது தொல்லையருமாதவத் தொல்லைகண்ட, அம்மா திவள்காதல ரைவரு மாக" என்றவை இங்குக் காணத்தக்கவை. மேல் ஆரணியபருவத்திலும் "முந்தை மூப்புரம்பொடிபடுத்தமூர்த்திதன், சிந்தையா லைவரிந்திரரைச் சென்மென, வந்தனர் நிலமகள்வருத்தமாற்றுவான்" என்பர்.) முந்திய இந்திரர்நால்வர் - விசுவபுக், பூததாமா, சிபி, சாந்தி என்பவர். பிந்திய இந்திரன் பெயர் - தேஜஸ்வீ என்பது. (கசு)

கஎ. ஒரொருதலைவராயோரொராண்டுளங்
கூருவகையினொடுங்கொழுநராயினீ
ராரழற்பிறந்தமானறத்தின்மைந்தற்குப்
பேரழல்வளர்த்திடும்பெற்றிபெற்றனள்.

(இ - ள்.) ஓர் ஓர் ஆண்டு - ஒவ்வொருவருடம், ஓர் ஒரு தலைவர் ஆய் - (நீங்கள்) ஒவ்வோர்அரசராக, உளம் கூர் உவகையினொடும் கொழுநர் ஆயினீர் - மனத்தில் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் (இத்திரௌபதிக்குக்) கணவரா யிருந்தீர்கள்; ஆர் அழல் பிறந்த மான் - அரிய யாகாக்கினியினின்று தோன் றிய இத்திரௌபதியானவள், (இப்பொழுது), அறத்தின்மைந்தற்கு - (உங் களில்மூத்தவனான) தருமபுத்திரனுக்கு, பேர் அழல் வளர்த்திடும் பெற்றி - பெருமையுள்ள யாகாக்கினியை (உடனிருந்து) வளர்க்கும் பெருமையை, பெற்றனள் - பெற்றாள்; (எ - று.)

இத்துணைநாளாய்த் திரௌபதி பஞ்சபாண்டவரில் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொருவருடமாக முறையே மனைவியா யொழுகினளாயினும், இப்பொ ழுது அவள் பாண்டவர்களில் மூத்தவனான தருமபுத்திரனுடன் வீற்றிருந்து வேள்வியை நடத்தும் யாகபத்தினியாயின ளென்பதாம். 'உளங்கூர் உவகையி னொடும்' என்றது - ஐந்துகணவர்கள் ஒருமனைவியை மனவேறுபாடின்றி ஒருமனமாக அன்புகொண்டுநடத்திய அருமையை எடுத்துக்காட்டியவாறும். பின்னிரண்டடியில், அழலிற்பிறந்தவள் அழலைவளர்க்குந் தகுதியைப் பெற் றன ளென ஒருநயந்தோன்றுதலுங் காண்க. அழல்வளர்த்திடும்பெற்றியாற் பேர்பெற்றன ளென்றுகொண்டு, யாகபத்தினியென்று பெயருடையளாயின ளென்றலு மொன்று. முன்னிரண்டடியிற் குறித்த விஷயம், முன்கதைத் தொடர்ச்சியில் விளக்கப்பட்டது. கூர் - உரிச்சொல். உவகை - 'கை' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். மான் - கண்பார்வையழகில் மான்போன்ற பெண் ணுக்கு உவமையாகுபெயர். (கஎ)

கஅ. மைந்தர்நீர்நால்வருமகஞ்செய்வேந்தனே
தந்தையுந்தாயுமித்தருமவல்லியே
யிந்தவான்பிறப்பினுக்கிற்றைநாண்முதற்
குந்தியும்பாண்டுவுமென்றுகொண்மினே.

(இ - ள்.) இந்த வான் பிறப்பினுக்கு - இந்தப் பெரிய ஜன்மத்தில், இற்றை நாள் முதல் - இன்றைத்தினம்முதலாக, நீர் நால்வரும் மைந்தர் - (வீமன்முதலிய தம்பியரான) நீங்கள் நான்குபேரும் புத்திரர்களும், மகம் செய் வேந்தனே தந்தையும் - யாகத்தைச்செய்கிற மூத்தவனான தருமராசனே பிதாவும், இ தருமவல்லியே தாயும் - தருமபுத்திரனுக்கு யாகபத்தினியாகிய இத்திரௌபதியே மாதாவுமாக இருக்கக்கடவீர்கள்: குந்தியும் பாண்டுவும் என்று கொண்மின் (இனி நீங்கள் திரௌபதியையும் தருமபுத்திரனையும் முறையே உங்கள் மாதாப்பிதாக்களான) குந்திதேவியும் பாண்டுமகாராசனுமென்றே கொள்ளக்கடவீர்கள்; (எ - று.)

"ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸமஃ" என்றபடி தமையன் தந்தையோடொப்பவனாதல் காண்க; அவ்வனமாகவே, தமையன்மனைவி தாயும், தம்பியர் புத்திரருமாவர்: இராமாயணத்தில் சுமித்திரை இலக்குமணனுக்கு "இராமனைத் தசரதனாகவும் ஜானகியை நானாகவும் அறி" என்று அறிவுணர்த்தியதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. இம்முறைமையை முன்னிரண்டடியாற் கூறியபின்பும் 'குந்தியும் பாண்டுவு மென்று கொண்மின்' என்றது, வற்புறுத்துதற்கு; ஆதலால், கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றத்தின்பாற் படாது. இரண்டாமடியில் 'தந்தையுந் தாயும்'என நிறுத்திய முறைமையோடு நான்காமடியில்-குந்தியும் பாண்டுவும்'என நிறுத்திய முறைமை மாறுபடுதல், எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். 'மைந்தர்'என்பதை வீமன்முதலிய நால்வரையும்நோக்கிய அண்மைவிளியெனக் கொண்டு உரைத்தலு மொன்று. மகஞ்செய்வேந்தன் - யஜமானன். தருமவல்லி-தருமமயமான ஒருபூங்கொடிபோன்றபெண்; 'அறக்கொடி' என்பது, இதற்குஏற்ற தென்மொழித்தொடர். கல்பகவிருக்ஷத்திற்கு காமவல்லிபோலத் தருமராசனுக்குத் தருமவல்லியென்க. மகம், தர்மவல்லி-வடசொற்கள். இன்று+நாள்=இற்றைநாள்; மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது; [நன் - உயிர் - ௩௪, ௩௫.] (௬௭)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - திரௌபதிக்கும் தருமபுத்திரனுக்கும்வேள்விக் கோலஞ்செய்தல்.]

௬௮. கனல்வருமின்னையுங்கணவன்றன்னையு
முனிவரன்மொழிந்திடமுகூர்த்தமானபின்
புனைமுடிதிருக்குழற்புழுகுநானமு
மினிமையிற்சாத்தினரெண்ணின்மாதரே.

(இ - ள்.) முனிவரன்மொழிந்திட - ருஷிச்ரேஷ்டனான வியாசமாமுனிவன் (இவ்வாறு) சொல்ல, (அப்பால்), முகூர்த்தம் ஆன பின் - (யாகாரம்பத்துக்குஉரிய) சுபமுகூர்த்தம் தொடங்கினவுடனே, எண் இல்மாதர் - அளவற்ற [மிகப்பலரான] மகளிர், கனல் வரு மின்னையும் கணவன் தன்னையும்-யாகாக்கினியில் உதித்த பெண்ணான திரௌபதிக்கும் அவள்கணவனான தருமபுத்திரனுக்கும், புனை முடி திரு குழல் - கிரீடந்தரிக்கிற சிரசிலும் அழகியகூந்தலிலும், புழுகும் நானமும் இனிமையின் சாத்தினர் - கஸ்தூரிப்புழு

கென்னும் மயிர்ச்சாந்தையும் ஸ்நானத்திற்குஉரிய வாசனைத்தைலத்தையும் பிரியமாக இட்டார்கள்; (எ - று.)

மங்கலஸ்நானஞ் செய்வித்தற்பொருட்டு இவை சாத்தினர். 'மின்னை யுங் கணவன் தன்னையும்' என்றவிடத்து இரண்டனுருபுகள் நான்கனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். 'மின்னையுங் கணவன்தன்னையும்' என்ற முறைமைக்கு 'புனைமுடி திருக்குழல்' என்ற முறைமை மாறுபடுதல் எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள்; மின்னுக்குக் குழலிலும் கணவனுக்கு முடி யிலுமென மாற்றிப் பொருள்காண்க. முனிவரன் மொழிந்திட - வியாசமா முனிவன் கட்டளைகூற, சாத்தினர் என்று இயைத்துப் பொருள்கொள்ளுத லுமாம். முஹூர்த்தம் - வடசொல்; இரண்டுநாழிகைப்பொழுது. 'திருக் குழல்' என்பதற்கு - ஸ்ரீதேவியென்னுந் தலைக்கோலத்தை யணிந்த கூந்த லென்று உரைப்பாருமுளர். (கஅ)

கக. கதியொடு பிறைதவழ் கடுக்கைக் காட்டுநன்
னதிதரு புனல்கொடு நான மாட்டினர்
விதிமுறை யறிந்தவர் வேள்விக் கேற்பன
பதியுட னணிந்தனர் பாவை தன்னையும்.

(இ - ள்.) கதியொடு - (அங்குவந்து சேர்ந்ததனால்) புகலிடம்பெற்றதா கிய, பிறை - பிறைச்சந்திரன், தவழ் - மந்தகதியாக ஊரப்பெற்ற, கடுக்கை காடு - கொன்றைப்பூமாலையைத்தரித்த (சிவபிரானது) சடைக்காட்டினின்று இழிந்த, நல் நதி - சிறந்தநதியான கங்கையினின்று, தரு - கொணர்ந்த, புனல் கொடு - தீர்த்தத்தைக்கொண்டு, நானம் ஆட்டினர் - (திரௌபதிக்கும் தருமபுத்திரனுக்கும்) மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள்; விதி முறை அறிந் தவர் - (யாகங்களுக்குஏற்ற) சாஸ்திரவிதிகளை வழுவாது அறிந்தவர்கள், பதி யுடன் பாவைதன்னையும்-அக்கணவனையும் மனைவியையும், வேள்விக்கு ஏற் பன அணிந்தனர் - யாகச்சடங்குக்கு ஏற்ற ஆடையாபரணங்களால் அலங்க ரித்தார்கள்; (எ - று.)

தக்ஷமுனிவனது சாபத்தினாலாகிய ரோகத்திற்கு அஞ்சிச் சரணம்புக்க சந்திரன் அச்சமின்றித்தங்குங் காட்டாறென்ற ஒருகருத்து அமைய 'கதி யொடுபிறைதவழ்கடுக்கைக்காடு' என்றார்; எனவே, சிவபிரானது ஜடாடவி யாயிற்று. 'கடுக்கை' என்றகொன்றைமரத்தின்பெயர், அதன்மலர்களாலாகிய மாலைக்கு இருமடியாகுபெயர். காடு - காடுபோலடர்ந்த சடைக்கற்றைக்கு உவமையாகுபெயர். காட்டுநதி - காட்டாறு. கங்காநதியென்ற பொருளை 'கதி யொடு பிறைதவழ் கடுக்கைக்காட்டு நன்னதி' என்று சுற்றுவழியாற்சொன் னது - பிறிதினவிற்சியணி. நன்னதி தன்னில் நீராடியவரது தீவினையனைத் தையுந்தீர்த்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கும் புண்ணியதீர்த்தமென்க. கொடு- தொகுத்தல். நானம் - ஸ்நாநம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பதி - வட சொல் பாவை - சித்திரப்பிரதிமை; அதுபோ லழகியபெண்ணுக்கு உவமை யாகுபெயர். தருபுனல் - வினைத்தொகை; தாஎன்ற பகுதி விகாரப்பட்டது. ஏற்பன - பெயர்: மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகை. (கக)

## வேறு.

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்; தருமபுத்திரன், தம்பியர்முதலியோர் அந்தயாகத்திற் செய்யவேண்டுந் தொழில்களை நியமித்தல்.]

கூ00. மாலைமுன் வணங்கிக் கங்கை மைந்தனை வணங்கி யாக
சாலையை நோக்கும் வேந்தன் றம்பியை நோக்கி முந்நீர்
வேலையின் மணலிற் சாலு மிகுசன மருந்தத் தேவ
ராலயத் தமுத மன்ன வடிசினீ யளித்தி யென்றான்.

(இ - ள்.) மாலை - திருமாலின் திருவவதாரமான கண்ணபிரானை, முன் வணங்கி - முதலில் நமஸ்கரித்து, (அதன்பின்பு), கங்கை மைந்தனை வணங்கி - கங்கையின் மகனான பீஷ்மனை நமஸ்கரித்து, யாகசாலையை நோக்கும் - (யாகஞ்செய்தலைக்குறித்து) யாகசாலையை நோக்கிச் செல்லுகிற, வேந்தன் - தருமராசன்,—தம்பியை நோக்கி - தனது அடுத்ததம்பியான வீமசேனனைப் பார்த்து,—'முந்நீர் வேலையின் மணலின் சாலும் மிகு சனம் அருந்த-மூன்று நீர்மையையுடைய கடலின்மணல்களைக்காட்டிலும் மிக்கபெருந்தொகையாக வந்து கூடியுள்ள சனங்கள் உண்ணும்படி, தேவர் ஆலயத்து அமுதம் அன்ன அடிசில் தேவர்களுடைய மாளிகைகளிற் பொருந்திய அமிருதத்தைப்போன்ற [மிக இனிய] உணவை, நீ அளித்தி - நீ கொடுக்கக்கடவாய்,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

யஜ்ஞமூர்த்தி, யஜ்ஞபதி, யஜ்ஞாங்கன், யஜ்ஞவாஹநன், யஜ்ஞசாதநன் என்பவை முதலாகப் பலவாற்றால் தான் கூறப்படும்படி யாகத்துக்குப் பல வகையாலும் உரிமைபூண்ட முழுமுதற் கடவுளான திருமாலின் திருவவதார மூர்த்தி யாதலால், கண்ணபிரான் முதலில் வணக்கப்பட்டனன் அதன் பின்பு வீடுமனை வணங்கினது, அவன் பெரியபாட்டனாதலால்.

வீடுமனை 'கங்கைமைந்தன்' என்றதன் விவரம்:-முன்னொருகாலத்தில் தேவர்கள் யாவருங்கூடிய பிரமதேவனது சபையிற் சென்று கங்காநதியின் பெண்தெய்வம் வணங்கியபொழுது, அங்குவந்திருந்த வருணன், அவளழகை உற்றுநோக்கிக் காதல்கொண்டான்; கங்கையும் அவன்மீது காதல்கொண்டு எதிர்நோக்கினாள்; அதனையறிந்த நான்முகக்கடவுள் வருணனைப் பூமியில் மானுடப்பிறப்பெடுக்கவும், கங்கையை மானுடமகளாய் அவனைச் சிலநாள் மணந்திருக்கவும் சபித்திட்டான்; அங்ஙனமே வருணன் குருகுலத்திற் சந்தனுவாய்ப் பிறந்தான்; கங்கையும் ஓர்மனிதமகளாகி 'யான் எந்தெந்தத் தீச்செயல் செய்யினும் மறுக்கலாகாது' என்னுங் கோட்பாட்டினோடு அவனை மணஞ்செய்துகொண்டாள். இதுநிற்க: பிரபாசனென்னும் வசு, தன்மனைவியின்சொல்லைக்கேட்டு,வசிட்டனிடமுள்ள காமதேனுவைக்கொள்ளைகொள்ள எண்ணினான்; மற்றை யேழுவசுக்களும் அவனுக்கு உதவிசெய்யவே, என்மரும் இரவிற்சென்று பசுவைக்கவர்ந்தனர், அதனையறிந்த வசிஷ்டமகாமுனிவன், அஷ்டவசுக்களையும் மானுடசன்ம மெடுக்கவும், அவர்களுள் மனைவி சொற்கேட்ட பிரதானனான பிரபாசனைப் பூமியிற் பலநாள் வாழ்ந்து பெண்ணின்பமற்றிருக்கவும் சாபங்கொடுத்தான்: எட்டுவசுக்களும்சந்தனுவுக்குக்கங்

கையின்வயிற்றிற்பிறந்தனர். முதலிற்பிறந்தஏழுகுழந்தைகளையும்தாய்பிறந்த அப்பொழுதே கங்காநதியில் எடுத்தெறிந்துவிட்டாள். எட்டாவது பிள்ளை பிறந்தவுடனே தந்தை 'இக்குழந்தையைக் கொல்லலாகாது' என்று மறுக்க, கங்கை கணவனைவிட்டு நீங்கினள். அவ்வெட்டாவது மகனே இவ்வீடுமன்.

தம்பியர் நால்வரில் மற்றைமூவர்க்கும் செய்தொழில்கள் அடுத்தகவியில் நியமிக்கப்படுதலால், இங்கு 'தம்பி' என்றது, வீமனைக் குறித்தது. சாலும், மிகு - ஒருபொருட்பன்மொழி. தேவாலயத்து அமுதம் - தேவாமிருதம். 'வேலையின்மணலிற்சாலுமிகுசனம்' என்றது, உயர்வுநவிற்சியணி.

முந்நீர் - ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர், [மழைநீர்] என்னும் மூன்று வகைநீரையுடைய தெனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகியகாரணப்பெய ரென்பது, பழையகொள்கை; இதனை மறுத்து, 'முந்நீர் - கடல்; ஆகுபெயர். ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மேல்நீர் என இவை யென்பார்க்கு, அற்றன்று; ஆற்றுநீர் மேல்நீராகலானும், இவ்விரண்டுமில்வழி ஊற்றுநீரும் இன்றாமாதலானும் இவற்றை முந்நீரென்றல் பொருந்தியதன்று. முதியநீரெனின், "நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மைகுன்றும் தடிந்தெழிலி, தானல்காதாகிவிடின்" என்றதனால், அதுவும் மேல்நீரின்றி அமையாமையின், ஆகாது; ஆனால்; முந்நீர்க்குப் பொருள் யாதோவெனின்,—முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பது: முச்செய்கையாவது - மண்ணைப்படைத்தலும், மண்ணையழித்தலும், மண்ணைக்காத்தலுமாம்' எ பர் அடியார்க்கு நல்லார்: நச்சினார்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே; "நீரினின்று நிலம்பிறந்தது" என வேதமோதுதலாற் படைத்தலும். நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலாற் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். இப்பொருளில், நீர்மை யென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் 'நீர்' என நின்றதென்க. இனி, 'முன்னீர்' என்றலுமொன்று; பழையநீ ரென்க: "ஆதியிற் கடவுள் நீரையே படைத்தார்" என்று புராணம் கூறும்.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் . இச்சருக்கத்தின் கூகூ - ஆம் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (௧00)

௧0௧. நாவியின்மதமுஞ்சாந்துநறும்பனிநீருந்தாரும்
வாவியிற்காவிலுள்ளமலர்களுமற்றும்யாவு
மேவியவரிவில்லாண்மைவிசயனைநல்குகென்றான்
றாவிலவளிதமேனைத்துணைவரைவழங்கச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) மேவிய - பொருந்திய, வரி வில் ஆண்மை - கட்டமைந்த வில்லைக்கொண்டு செய்யும் போர்த்திறத்தையுடைய, விசயனை-அருச்சுனனை நோக்கி, 'நாவியின் மதமும் - கஸ்தூரிப்புழுகையும், சாந்தும் - சந்தனத்தையும்; நறும் பனிநீரும் - வாசனையையுடைய பனிநீரையும், தாரும் - பூமாலைகளையும், வாவியில் காவில் உள்ள மலர்களும்-தடாகங்களிலும் சோலைகளிலுமுள்ள (நீர்ப்பூவும் கோட்டுப்பூவும் கொடிப்பூவும் நிலப்பூவுமாகிய) மலர்

களையும், மற்றும் யாவும் - மற்றும் முடிக்கப்படுவனவும் பூசப்படுவனவுமான பொருள்களெல்லாவற்றையும், நல்குக-(வந்தசனங்கட்கெல்லாம்) கொடுக்கக் கடவாய்', என்றான் - என்றுகட்டளைகூறினன்; ஏனை துணைவரை - மற்றை உடன்பிறந்தவரான நகுலசகதேவர்களை நோக்கி,—தூ இலை - சுத்தமான வெற்றிலையையும், பனிதம் - பச்சைக்கர்ப்பூரத்தையும், வழங்க - (வந்தசனங் கட்கெல்லாம்) கொடுக்கும்படி, சொன்னான் - கட்டளைகூறினன், (தருமபுத் திரன்); (எ - று.)

கஸ்தூரி யென்பது ஒருவகைமானின்வயிற்றினின்று எடுக்கப்படுவதாத தலின் மிருகநாபி யென்றும் மிருகமத மென்றும் வடமொழிப் பெயர் பெறு தலால், அது, தமிழில் 'நாவியின் மதம்' எனப்பட்டது. நாபி, மதம், சந்தம்: வாஸ - வடசொற்கள். நாவி - கஸ்தூரிமிருகம்எனக் கொள்ளுதலுமொன்று. பனிநீர் - குளிர்ச்சியான ஒருவகைவாசனைநீர்; பனி - குளிர்ச்சி. யா-அஃறி ணைப்பன்மைவினாப்பெயர்; இதில் 'வை' விகுதிபுணர்ந்துகெட்டது. இந்த வினா - எஞ்சாமைகுறித்தது; உம்மை முற்றும்மை. ஆண்மை - பௌருஷம், வீரம். 'வரிவில்லாண்மைமேவியவிசயனை' என மொழிமாற்றியுரைப்பினு மாம். நல்குகென்றான் - தொகுத்தல். வெற்றிலையைக் கூறினது - பாக்குச் சுண்ணாம்புகட்கும், பச்சைக்கர்ப்பூரத்தைக் கூறினது - லவங்கம் ஏலக்காய் சாதிக்காய் முதலிய மற்றைமுகவாசப்பண்டங்கட்கும் உபலக்ஷணம். துணைவர்- உடன் பிறந்தவர்; இரட்டையருமாம். 'தூவிலைபழுக்காய்' என்ற பாடத் துக்கு, பழுக்காய் - பாக்கு என்க. (கoக)

கoஉ. தானமுந்தியாகந்தானுந்தபனன்மாமதலைபான
மானவன்கொடுக்கவென்றான்வரம்பிலாநிதிகள்யாவுங்
கானலங்கடல்சூழ்வையங்காவலன்காவலென்றா
னேனையோர்பலரும்வேந்தனேவலின்முறைநின்றாரே.

(இ - ள்.) 'தானமும் தியாகம் தானும்-தானத்தையுந் தியாகத்தையும், தபனன் மாமதலை ஆன மானவன் கொடுக்க-சூரியனது சிறந்த குமாரனான பெருமையையுடைய கர்ணன் கொடுக்கக்கடவன்,' என்றான்-என்றுநியமித் தான்; 'வரம்பு இலா நிதிகள் யாவும்-எல்லையில்லாத செல்வங்களெல்லாம்,கா னல் அம் கடல் சூழ் வையம் காவலன் காவல்-கழிகளின்தொடர்பையுடைய அழகிய கடலினால் சூழப்பட்டுள்ள பூமியை அரசாள்பவனான துரியோதன னது பாதுகாவலின்கீழ் இருக்கக்கடவன,' என்றான்-என்றும் நியமித்தான், (தருமபுத்திரன்); ஏனையோர் பலரும் - மற்றும்பலபேரும், வேந்தன் ஏவலின் முறை நின்றார் - அத்தருமராசனது கட்டளையின் ஒழுங்கிலே நின்று தம்தம் தொழிலை நடத்துவாராயினர்; (எ - று.)

தானம் - சற்பாத்திரங்களிலே கொடுத்தல் என்றும், தியாகம் - வரை யறையின்றிப் பலர்க்குங் கொடுத்தல் என்றும் வேற்றுமை யுணர்க; முன் னது புண்ணியக்கொடை யென்றும், பின்னது புகழ்க்கொடை யென்றும் கூறப்படும். லோபம்சிறிதுமின்றி வேண்டுவோர்க்கு வேண்டுவனகொடுக்கும் வண்மையிற் கர்ணன் சிறந்தவனாதலால், தானமும் தியாகமும் அவன்வச

த்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டன. துரியோதனன், ராஜராஜனைக் கையிலே தாரேகையுடைய னாதலால், தநாத்தியக்ஷனாதற்கு உரியன். மானம் - பெருமை: அதனையுடையவன் - மானவன். 'மாநவன்' என்ற வடசொல் திரிந்ததெனக் கொண்டால், மநுவின்மரபிற் பிறந்தவன் [மனிதன்] என்று ஆகும். 'கானலங் கடல்' என்றவிடத்து, அம் - சாரியையுமாம். தாநம் த்யாகம், தபநன், நிதி - வடசொற்கள். (கoஉ)

[தருமபுத்திரனும் திரௌபதியும் யாகவேதிகையில் வீற்றிருத்தல்.]

கoங. தழல்வளரோமகுண்டத்தலத்தினில்வலத்திலாதித்
தழல்வருபாவைவைகத்தருமன்மாமதலையாங்கட்
டழல்புரைவேதவாணர்தாளிணைவணங்கித்தானுந்
தழலெனவிருந்தானெல்லாவினைகளுந்தகனஞ்செய்வான்.

(இ - ள்.) தழல் வளர் ஓமகுண்டம் தலத்தினில் - அக்கினி சொலித்து ஓங்கியெரியு மிடமான ஓமகுண்டத்துக்குச் சமீபத்திலே, ஆதி தழல் வரு பாவை வலத்தில் வகை - முன்பு ஓமாக்கினியினின்று தோன்றிய பெண்ணான திரௌபதி தனது வலப்பக்கத்திலே இருக்க, எல்லா வினைகளும் தகனம் செய்வான் தருமன் மா மதலை - சகல பாவங்களையும் எரிப்பவனான சிறந்த தருமபுத்திரன், ஆங்கண் - அவ்விடத்து, தழல் புரை வேதவாணர் தாள் இணை வணங்கி - அக்கினிக்குச்சமானமான [ஸ்வயம்பரிசுத்தர்களான] வேதம்வல்ல முனிவர்களுடைய உபயபாதத்தை நமஸ்கரித்து, தானும் தழல் என இருந்தான் - தானும் ஓர் அக்கினிபோல (ச் சுத்தனாய்) வீற்றிருந்து விளங்கினான்; (எ - று.)

தலத்தினில் இருந்தான்என இயையும். 'தழலென இருந்தான்' என்று உவமை கூறுதற்கு 'எல்லாவினைகளுந் தகனஞ்செய்வான்' என்ற அடைமொழிசாதனமாதலால், கருத்துடையடையொழியணி. அக்கினி, மற்றொன்றின் உதவியினாலன்றித் தானாகவே இயல்பிலேயே பரிசுத்தமாய் அத்தூய்மை வேறொன்றின் சம்பந்தத்தாற் கெடாததாகத் தன்னைச் சார்ந்த பொருள்களையெல்லாம் தான் பரிசுத்தமாகச்செய்யுஞ் சிறப்புடைமையால், முனிவர்க்கும் தருமபுத்திரனுக்கும் உவமைகூறப்பட்டது; அக்கினிக்கு 'சுசி' என வடமொழியில் ஒரு பெயரிருத்தல் இங்குக் கருதத்தக்கது. காருகபத்தியம், ஆகவநீயம், தக்ஷிணாக்நி என மூவகைப்படுகிற வைதிகாக்கினி பொருந்திய ஓமகுண்டங்கட்கு அருகில் அந்தயாகவேதிகையிலே நான்காவதோர் அக்கினிபோல இருந்தா னென்க. 'தழல்புனைவேதவாணர்' என்ற பாடத்துக்கு, ஓமாக்கினியை வளர்த்தற்கு உதவியாகிற ப்ரஹ்மா அத்வர்யு உத்காதா ஹோதா முதலிய வைதிகப்பிராமணர்களுடைய இணையடிகளை வணங்கி என்க. வேதவாணர் - வேதங்களை ஓதியும் ஓதுவித்தும் வேதவிதிப்படி சடங்குகள் செய்வித்தும் வாழ்பவர். செய்வான் என்பதை எச்சமாகக்கொண்டு, எல்லாவினைகளையும் எரித்தற்பொருட்டுத் தழல்போல இருந்தா னென்றலுமொன்று. 'தானும்' என்ற உம்மை - இறந்ததுதழுவிய எச்சம். தழல் என்ற சொல் ஒருபொருளிலேயே பலமுறை வந்தது, சொற்பொருட்பின்வருநிலை

யணி; வெவ்வேறு பொருளில் வாராததனால், யாகமென்னுஞ் சொல்லணி யாகாது. கணவனது வலப்பக்கத்தில் மனைவி வீற்றிருத்தல் மரபாதலால், 'பாவை வலத்தில்வைக' என்றார். தழலில்வந்தபாவை தழல்வளர்குண்டத் தலத்தினில் வைக என ஒருநயம் தோன்றுதல் காண்க. (௧௦௩)

[தருமபுத்திரன் மான்தோல் முதலியன தரித்தல்.]

௧௦௪. கடகரியுரிவைபோர்த்தகண்ணுதற்கடவுண்மாறி
யிடம்வலமாகப்பாகத்திறைவியோடிருந்தவாபோ
லுடல்கலையுறுப்புத்தோலினொளித்திடப்போர்த்துவேள்விக்
கடனினுக்குரியவெல்லாங்கவினுறச்சாத்தினனே.

(இ - ள்.) கட கரி உரிவை போர்த்த கண் நுதல் கடவுள் - மதயானையின்தோலை மேலே போர்த்துக்கொண்டுள்ள நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபிரான், பாகத்து இறைவியோடு - தனது வாமபாகத்திலுள்ள பார்வதிதேவியோடு, இடம் வலம் ஆக மாறி இருந்த ஆ போல் - (அத்தேவிக்கு உரிய) இடப்பக்கம் வலப்பக்கமாக மாற வீற்றிருந்தவிதம்போல, (தருமபுத்திரன் தன் மனைவியான திரௌபதியை வலப்பக்கத்திலே கொண்டு தான்வீற்றிருந்து), கலை உறுப்பு தோலின் உடல் ஒளித்திட போர்த்து - கலைமானினது முழுத்தோலினால் தன் உடம்பு மறையும்படி போர்த்துக்கொண்டு, வேள்வி கடனினுக்கு உரிய எல்லாம் கவின் உற சாத்தினன்-மற்றும் யாகமுறைமைக்கு ஏற்றவற்றையெல்லாம் அழகாகத் தரித்துக்கொண்டான்; (எ - று.)

திரௌபதி வலப்பக்கத்திலே வீற்றிருக்கத் தருமபுத்திரன் மான்தோலை உடல்மறையப் போர்த்துக்கொண்டு இருந்ததற்கு, யானைத்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டுள்ள சிவபிரான் தனது இடப்பக்கத்திலுள்ள அம்பிகையைவலப்பக்கத்தி லிருத்தி வீற்றிருந்தாற்போல வென உவமை கூறினார்.

யானைத்தோல்போர்த்த கதை:—அருந்தவமியற்றிப் பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாது வருத்தித்துரத்த அஞ்சியோடின அவர்களது பிரார்த்தனையாற் பரமசிவன் தன்னையெதிர்த்துப் போர்செய்யவந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிக் கொன்று தோலையுரித்துப் போர்த்தருளின தென்றாயினும்; தாருவனமுனிவர் ஏவின யானையினுட்சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடலைப்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்ட தென்றாயினுங்கொள்க.

கடம் - யானைக்கன்னம்: அதனினின்று வழியும் மதநீர்க்கு இடவாகுபெயர். கடகரி - வடமொழித்தொடராதலின், வலி இயல்பு. உரிவை - உரிக்கப்பட்டது; உரி - பகுதி; ஐ - செயப்படுபொருள் விகுதி, வ் - எழுத்துப்பேறு. உறுப்புத்தோல் - கால் வால் செவி முதலிய அங்கங்களி லொன்றுந் தவிராதபடி எடுத்த முழுத்தோல். (௧௦௪)

[தருமபுத்திரன் யாகச்சடங்கிலேயே கருத்துவைத்தல்.]

௧௦௫. பொங்குறுமோமச்செந்திப்புகையினைபோர்த்ததென்னப்
பைங்கடல்பருகுமேகம்பரிதியைமறைத்ததென்ன

வங்குறப்புடனேவெங்கோட்டரிணத்தொக்கருணமேனி
யெங்கணும்புதைப்பவேள்வித்தொழிலிலேயிதயம்வைத்தான்.

(இ - ள்.) பொங்குறும் ஓமம் செம் தீ புகையினை போர்த்தது என்ன ஜ்வலித்துஎழுந்துவளர்ந்து எரிகிற செந்நிறமான ஓமாக்கினி புகையைத் தன் மேலே மிகுதியாகக்கொண்டிருந்தது என்று உவமை கூறும்படியாகவும், பைங்கடல் பருகுமேகம் பரிதியை மறைத்தது என்ன - கருநிறமான கடலின்நீரைக் குடித்தெழுந்த காளமேகம் சூரியனைமறைத்தது என்று உவமை கூறும்படியாகவும், உறப்புடனே வெம் கோடு அரிணம் தொக்கு அருணம் மேனி எங்கணும் புதைப்ப - (கால் வால் முதலிய எல்லா) உறுப்புக்களோடும் கொடிய கொம்புகளையுமுடைய மான்தோலானது செந்நிறமான தனது உடம்பு முழுவதையும் மறைக்கப்(போர்த்துக்கொண்டு தருமபுத்திரன் வீற்றிருந்து), அங்கு-அவ்விடத்தில் [அல்லது அப்பொழுது], வேள்வி தொழிலிலே இதயம் வைத்தான் - யாககாரியத்திலேயே மனதைச்செலுத்தினான்; (எ று.)

கீழ்க்கவியிலே செந்நிறமுடைய சிவபிரானும், இக்கவியிலே செந்நிறமுடைய அக்கினியும் சூரியனும், செந்நிறமுடைய தருமபுத்திரனுக்கு உவமை கூறப்பட்டனர். கருநிறம்மிக்க கிருஷ்ணசாரமென்னும் கலைமானின்தோலுக்கு, கருநிறமுடைய யானைத்தோலும் புகையும் மேகமும் ஏற்ற உவமையாதல் காண்க. 'பைங்கடல் பருகுமேகம்' என்றது - நீர்கொண்ட காளமேகம் என்றதற்கு; பசுமை கருமை நீலம் என்ற நிறங்களை அபேதமாகக்கூறுதல் கவிசமய மாதலால், கருங்கடல் 'பைங்கடல்' எனப்பட்டது. இனி, பசுமை - குளிர்ச்சியுமாம். அங்கு என்பதை அசையாகவும் கொள்ளலாம். ஹரிணம், த்வக் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. அருணம் - தற்சம வடசொல். தொழிலிலே என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை; மற்றைச் செயல்களிற் சிறிதுங் கருத்தைச்செலுத்தாது வேள்விச்செயலிலேயே கருத்தை முற்றும் ஊன்றவைத்தானென்க. தருமபுத்திரனுடைய செந்நிறமேனியிலே க்ஷத்திரியதேஜஸ் மிக்கு விளங்குதலால், அதற்கு உபமானமாதற்கு அக்கினியை 'பொங்குறுமோமச்செந்தீ' என்று விசேடித்துக் கூறவேண்டிற்று. (கoசு)

[தருமபுத்திரன் ஓமஞ்செய்தல்.]

கoஎ. தருமன்மாமதலையந்தச்சடங்குசொற்படியேதொட்டுப்
புரிவுடைத்திசைகணான்கும்புற்களாற்காவல்செய்து
விரிசுடர்த்தீகண்மூன்றும்விண்ணவர்முகங்களாகச்
சுருவையான்முகந்தநெய்யைச்சுருதியாலோமஞ்செய்தான்.

(இ - ள்.) தருமன் மா மதலை - யமதர்மராஜனது சிறந்த குமாரனான யுதிட்டிரன்,—அந்த சடங்கு-அந்த ராயசூயயாககாரியத்தை, சொல்படியே - வேதசாஸ்திரவிதிப்படியே, தொட்டு - தொடங்கி,—புரிவு உடைதிசைகள் நான்கும் - (ஒன்றோடொன்று) தொடர்ச்சியுள்ள நான்குதிக்குக்களிலும், புற்களால் காவல்செய்து - தருப்பைப்புற்களைக்கொண்டு பாதுகாப்பு அமைத்து,—விரி சுடர் தீகள் மூன்றும்-பரவுகிற ஜ்வாலைகளையுடைய மூன்றுவகை அக்

கினிகளும், விண்ணவர் முகங்கள் ஆக - தேவர்கட்கு முகங்களாய் அமைய, (அம்மனம் பாவித்து அவற்றில்), சுருவையால் முகந்த நெய்யை சுருதியால் ஓமம்செய்தான் - சுருவையென்னும் துடுப்புக்கொண்டு மொண்டெடுத்த நெய்யை வேதமந்திரோச்சாரணத்தோடு ஓமம்பண்ணினான்; (எ - று.)

வேதிகையில் அக்கினியைப் பிரதிஷ்டித்தபின்பு அதிற்செய்யும் சடங்கின்பயனை அசுரர்கள் கவராதபடி அதற்குப் பாதுகாவலாகத் தருப்பைகளை நான்கு விளிம்பிலுஞ் சூழவைத்தல் இரண்டாமடியிற் குறிக்கப்பட்டது; அது பரிஸ்தரணமெனப்படும். தேவர்களை யுத்தேசித்து நெருப்பில் மந்திரபூர்வமாக ஆகுதி செய்யப்படுகிற ஹவிசை அந்த அக்கினிதேவன் பெற்று உண்ட மாத்திரத்தால் தேவர்கள் தாம் உண்டவாறுபோலத் திருப்திப்படுதல் பற்றித் 'தேவர்கள் அக்கினியைமுகமாகவுடையவர்'என்று வேதத்திற்கூறப்பட்டிருத்தல் இங்கு அறியத்தக்கது. சுருவை-ஓமாக்கினியில் நெய்யைமொண்டு சொரியும் அத்திமரத்தாற்செய்த அகப்பை: நெய்த்துடுப்பு; ஸ்ருவம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். புல் என்றபொதுப்பெயர், இங்குச் சிறப்பாய்த் தருப்பையைக் குறித்தது. (கOசு)

[தருமபுத்திரன் ஏழுநாள் ஓமஞ்செய்தல்.]

கOஎ. முழுதுணர் வரம்பில் கேள்வி முனிவரர் குழாமு மென்று
மழிவிலா மலரோ னாதி யமரர்தங் குழாமுஞ் சூழ
வெழுசுடர் முத்தீப் பொங்க வெழுபக லோமஞ் செய்தான்
பழுதறு பாண்டு செய்த மாதவம் பலித்த தொப்பான்.

(இ - ள்) பழுது அறு பாண்டு செய்த மா தவம் பலித்தது ஒப்பான் - குற்றமற்ற பாண்டுமகாராசன் இயற்றிய பெருந்தவம் பயன்பட்டதுபோன்றவனான தருமபுத்திரன்,—முழுது உணர் வரம்பு இல் கேள்வி முனிவரர்குழாமும் - முழுவதுமறிந்த எல்லையில்லாத நூற்கேள்விகளையுடைய ருஷிச்சிரேஷ்டர்களின்கூட்டமும், என்றும் அழிவு இலா மலரோன் ஆதி அமரர்தம் குழாமும் - எப்பொழுதும் அழிதலில்லாத பிரமன்முதலிய தேவர்களுடைய கூட்டமும், சூழ - தனதுசுற்றிலுமிருக்க, எழு சுடர் மு தீ பொங்க - எழுந்தெரிகிற ஜ்வாலைகளையுடைய மூன்றுவகை அக்கினியும் திருப்தியுற்று விளங்குமாறு, எழு பகல் ஓமம்செய்தான் - ஏழுநாள் ஓமம்பண்ணினான்; (எ - று.)

முழுதுஉணர், வரம்பில்கேள்வி என்ற இரண்டும் - முனிவரர்க்கு அடைமொழி. முழுதுணர்தல் - தேயமிடை யிட்டவற்றையும் காலமிடையிட்டவற்றையும் அறிதல். வரம்பில்கேள்விகளை முழுதுணர்ந்த முனிவரரென மொழிமாற்றி உரைப்பினுமாம். கேள்வியாவது - கேட்டற்குஉரிய நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தவர்கூறக்கேட்டல். இது, கற்றவர்க்குஅதனாலான அறிவை வலியுறுத்துவதும், கல்லாதவர்க்குக்கல்வியறிவையுண்டாக்குவதுமாய்ச்சிறத்தலால், எடுத்துக்கூறப்பட்டது. இனி, கேள்வி - நல்லாசிரியர்பக்கல் ஞானோபதேசம்பெறுதல் எனினுமாம். வரம்புஇல்கேள்வி - அனந்தமான சுருதிகளுமாம். முழுது - எஞ்சாமைப்பொருள் குறிப்பதோர் உரிச்சொல்; "முழுதென்கிளவி எஞ்சாப்பொருட்டே"என்பதுதொல்காப்பியம். முனிவரர் - வட

மொழித்தொடர். குழாம் - குலம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவுபோலும். என்றும் - கற்பாந்தகாலமளவுமென்றபடி. மலரோன்-திருமாலின்திருநாபித் தாமரைமலரில் தோன்றினவன். அமரர் என்ற வடசொல் - (அமிருதமுண் டதனால்) மரணமில்லாதவர் என்று காரணப்பொருள்பெறும். எழுசுடர் - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையாக்கொண்டு, எழுசுவாலைகளெனினுமாம். பகல் - தினத்துக்கு இலக்கணை. பழுதறு என்றது - பாண்டுவுக்கும்,தவத்துக் கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. தந்தை தான்செய்தபெருந்தவத்தின் பயனாக வன்றி இவ்வகைச்சிறப்புடைமைந்தனைப் பெறுதல் கூடாதாதலின், 'பழுதறு பாண்டுசெய்த மாதவம் பலித்த தொப்பான்' என்றார். (கOஎ)

வேறு.

[தருமபுத்திரன் யாகமுடிவில் தானமும் தியாகமும் செய்தல்.]

கOஅ. இம்முறை யிராய சூயமா மகத்துக் கெழுதொனு நான் மறை யுரைத்த, வம்முறை யிமையோ ரானவர்க்கெல்லா மரும்பெற லவியுண வருளி, மும்முறை வலம்வந் திருவருஞ் சுவாகைமுதல்வனை முடியுற வணங்கித், தெம்முறை யரச ரிடுதிறை யனைத்துந் தானமுந் தியாகமுஞ் செய்தான்.

(இ - ள்.) இ முறை இராயசூய மா மகத்துக்கு எழுது ஒணு நால் மறை உரைத்த அ முறை - இவ்வகையாக ராஜசூயமென்னுஞ் சிறந்தயாகத்துக்கு எழுதாக்கிளவியான நால்வகைவேதங்களிற் கூறிய அந்தவிதிப்படி, (தரும புத்திரன்), இமையோர்ஆனவர்க்குஎல்லாம் - தேவர்களெல்லார்க்கும், அரும் பெறல் அவி உணவு அருளி - பெறுதற்குஅரிய ஹவிஸாகியஉணவைக்கொடு த்து. இருவரும் - தானும் தன்மனைவியு மாகிய இரண்டுபேருமாக, சுவாகை முதல்வனை மும் முறை வலம் வந்து முடி உற வணங்கி - சுவாகாதேவியின் கணவனான அக்கினிதேவனை மூன்றுதரம்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து (தமது)சிரசு (நிலத்திலே) படும்படி நமஸ்கரித்து,—தெவ் முறை அரசர் இடு திறை அனை த்தும் தானமும் தியாகமும் செய்தான் - பகைமைமுறைமையிலே நின்ற அரசர்கள் (தன்தம்பியரான வீமன்முதலியோர்க்குத் தோற்றுக்) கொடுத்த பொருள்களையெல்லாம் தானமாகவும் தியாகமாகவும் (அந்தணர்க்கும் பிறர்க் கும்) வழங்கினான்; (எ - று.)

எழுதொனு - எழுதுதற்குஒன்றாத.எழுது - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்: நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை, ஒனு-மரூஉமொழி. 'அரும்பெறல்'என்பதை 'அருங்கேடன்' என்றாற்போலக் கொள்க. 'அரும்பெறலவியுணவு' என்றது அந்தயாகத்தின் தூய்மையைக் கருதி. சுவாகை - ஸ்வாஹாஎன்ற வடசொல் லின் விகாரம்; இவள் - தக்ஷமுனிவனுடைய பெண்களில் ஒருத்தி. தெம் முறையரசரிடுதிறை - வீமன்முதலியதம்பியர்நால்வரும்திக்குவிசயஞ்செய்து ஈட்டியபொருள். இடுதிறை - வினைத்தொகை.முதலடியில் 'எம்முறை'என்ற பாடத்துக்கு, வேதங்கள் ராஜசூயயாகத்துக்கு எந்தமுறைமையாகச்சொல்லி யுள்ளனவோஅந்தமுறைப்படியென்க;அப்பொருளுக்கு, 'உரைத்த'என்றது-

பலவின்பால்முற்று. ராஜஸூயமஹாமகம்என்றவடமொழித்தொடர்விகாரப்பட்டது. இராஜசூயம் ஆம் மகத்துக்கு என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் கஅ - ஆங்கவிபோன்ற எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (கoஅ)

[தருமபுத்திரன் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தல்.]

கoகூ. ஏழுநாளிவ்வா றிமையவரெவர்க்கு மிமகிரிதனிலயன்வேட்ட, வூழிமாமகம்போலியற்றி யெண்டிசையி னுயர்புனல்யாவையுஞ்சொரிய, வாழிவாய்முகிலுமின்னுமேயென்னவரும்புனலாடியபின்னர், வாழிபாடினர்கணாரதன்முதலோர்மங்கலம்பாடினர்புலவோர்.

(இ - ள்.) இ ஆறு - இப்படி, ஏழுநாள் - ஏழுதினங்களில், இமையவர் எவர்க்கும் - தேவர்களெல்லார்க்கும் (திருப்திகரமாக), இமகிரிதனில் அயன் வேட்ட ஊழி மா மகம் போல் இயற்றி - (ஆதிகாலத்தில்) இமயமலையிலே பிரமன்செய்த முறைமைதவறாத பெரியயாகத்தைப்போல (வெகுசிறப்பாகத் தருமபுத்திரன் இராசசூயயாகத்தை)ச் செய்து, (அதன்முடிவில்), எண்திசையின் உயர் புனல் யாவையும் சொரிய - எட்டுத்திக்குக்களினின்றுங் கொணர்ந்த சிறந்தபுண்ணியதீர்த்தங்களையெல்லாம் (பெரியோர்) சொரிய, ஆழிவாய் முகிலும் மின்னுமே என்ன அரும்புனல் ஆடிய பின்னர் - கடலில் மேகமும் மின்னலும் (படிந்தாற்போலத் தருமபுத்திரனும் திரௌபதியும்) பெறுதற்கு அருமையான அப்புண்ணியதீர்த்தங்களினால்நீராடியபின்பு, நாரதன்முதலோர் வாழி பாடினர்கள் - நாரதன்முதலிய முனிவர்கள்ஆசீர்வாதகீதங்களைப்பாடினார்கள்; புலவோர் மங்கலம் பாடினர் - வித்துவான்கள் மங்கலவாழ்த்துக் கவிகளைப் பாடினார்கள்; (எ - று.)

பூர்வத்திற் பிரமதேவன் திருமாலினருளைப்பெறவேண்டி அப்பரமனைக் குறித்து இமயமலையிலே தேவர்களுடனிருந்து அசுவமேதயாகத்தை மிக்க சிறப்பாகச் செய்துமுடித்தன னென்பது உணர்க. மிகச்சிறந்த அந்தயாகத்தை இங்குத் தருமபுத்திரன்செய்த இராஜசூயயாகத்துக்கு உவமைகூறினார். இமையவரெவர்க்கும் இயற்ற என இயையும்; இமையவரெவர்க்கும் வேட்ட என்று இயைத்து, தேவர்களெல்லோரும் (க்ஷேமகரமாம்படி) பிரமன் செய்த யாக மெனினுமாம். யாகத்தின்முடிவில் அதன் பூர்த்திக்கு அறிகுறியாகச் செய்கிற மங்களஸ்நானம், 'அவபிருதம்' எனப்படும். கடல் - புண்ணியதீர்த்தப்பெருக்குக்கும், மேகம் - தருமபுத்திரனுக்கும், அதனிடத்து உள்ள மின்னல் - அவனையடுத்துள்ள திரௌபதிக்கும் உவமை. இமையவர் - கண்இமையாதவர்; எதிர்மறைஆகாரம் புணர்ந்துகெட்டது, அல்லது, இமையில் விசேஷமுடையவர் [அதாவது - மூடாத இமையையுடையவர்] என்றுமாம். இப்பொருளில், உடன்பாட்டுக்குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். இனி, இமயமலையில் வாழ்பவர் என்றுங் கொள்ளலாம். ஹிமகிரி - வடமொழித்தொடர்: பனிமலை. வேட்ட, வேள் - பகுதி. ஊழி - முறைமை. உயர்புனல் - வினைத்தொகை, ஆழிவாய், வாய் - ஏழனுருபு. பின்னர், அர் - சாரியை. "வாழிய வென்பதன் ஈற்றி னுயிர்மெய், ஏகலு முரித்து" என்றத

ஞல், 'வாழிய' என்ற வியங்கோள் 'வாழி' என்று விகாரப்பட்டது; இது, ஆகுபெயராய், வாழ்க என்று பாடும் வாழ்த்துப்பாடலின் மேல் நின்றது. புலவர் என்பது, 'புலவோர்' என (ச் சிறுபான்மை) ஈற்றயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. (க0க)

[பின்பு தருமபுத்திரன் வீடுமனை ஒன்றுகேட்கத் தொடங்குதல்.]

கக0. பெயர்பெறுமுனிவரெவர்க்குமெண்ணிரண்டாம்பேருபசாரமும்வழங்கி, யுயர்வறவுயர்ந்தவேள்வியினுயர்ந்தோனுயர்குலப்பாவையுந்தானு, மயர்வறுஞானவடிவமாய்நின்றமாயனைமனனுறவணங்கி, யயர்வறுகங்கைமகன்பதம்பணிவுற்றறன்மகன்வினவினனம்மா.

(இ - ள்.) பெயர் பெறு முனிவர் எவர்க்கும் - கீர்த்தியினால் பிரசித்தி பெற்ற (அங்குவந்துள்ள) இருடிகளெல்லார்க்கும், எண் இரண்டு ஆம் பேர் உபசாரமும் வழங்கி - பதினாறுவகையான சிறந்த உபசாரங்களையுஞ் செய்து, உயர்வு அற உயர்ந்த வேள்வியின் உயர்ந்தோன் - தனக்குமேம்பட்டதொன்று இல்லாதபடி (தானே எல்லாவற்றினும் மிகச்) சிறந்த யாகத்தைச் செய்து முடித்ததனால் மேன்மைபெற்றவனான, அறன் மகன் - தருமபுத்திரன், உயர் குலம் பாவையும் தானும் - சிறந்தகுலத்தில் தோன்றிய அழகிய பெண்ணான திரௌபதியும் தானுமாக, மயர்வு அறு ஞானம் வடிவம் ஆய் நின்ற மாயனை மனன் உற வணங்கி - மயக்கமில்லாத தத்துவஞானத்தின் சொரூபமாய்நின்ற கண்ணபிரானை மனப்பூர்வமாக நமஸ்கரித்து, அயர்வு அறு கங்கைமகன் பதம் பணிவு உற்று-(எதிலும்) சோர்வு இல்லாத வீடுமனுடைய பாதங்களை நமஸ்கரித்து, வினவினன் - (ஒன்று) வினவலானான்; (எ - று.)—அவ்வினாவை, அடுத்த செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளிற் காண்க. அம்மா - ஈற்றசை.

வேள்வியின் உயர்ந்தோன் - ராஜசூயயாகத்தை முடித்து 'ஸம்ராட்'என்னும் பெயர்பெற்று மேற்பட்டவனென்றபடி. 'உயர்குலம்' என்றது, இங்குச் சோமகுலத்தை. உயர்வு, மயர்வு, அயர்வு - தொழிற்பெயர்கள். மயர்வாவது - ஒன்றை மற்றொன்றாக மாறுபட உணரும் விபரீதஞானம். மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயை - செயற்கு அரியன செய்து முடிக்கும் திவ்யசக்தி. பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம். ஆச்சரியகரமான குணங்களும் செயல்களு மெனவுமாம். தான் பிறர்க்கு மாயைசெய்யினும் அம்மாயைக்குத் தான் உட்படாதவ னென்பார், 'மயர்வறுஞானவடிவமாய் நின்ற மாயன்' என்றார். சமயோசிதமான ஆலோசனையைத் துணிந்து கூறுதலில் தவறாதவ னென்ற கருத்து அமைய, கங்கை மகனுக்கு 'அயர்வறு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மனன் உற-மனத்தில் அன்பு பொருந்த. (கக0)

[அக்கிரபூசைக்கு உரியவர் யாரென்று தருமன் வீடுமனை வினவுதல்.]

கக௧. பரிதியுமதியும்வன்னியுமுதலாம் பல்வகைக்குலத்துமுற்பவித்த, நரபதிகுழாத்தில் யாவரேபெறுவார் நவிலுமுற்பூசைமற்றென்னக், கருதியவசுக்களெண்மரிலொருவன் கங்கையின்திருமகன்

றெய்வச், சுருதிமாமகஞ்செய்புனிதனைநோக்கித் தொன்முனிவரரையு நோக்கி.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'பரிதியும் - சூரியனும், மதியும் - சந்திரனும், வன்னியும் - அக்கினியும், முதல் ஆம் - முதலியோரை ஆதிபுருஷராக உடையனவான, பல் வகை குலத்தும்-பலவகை ராஜவம்சங்களிலும், உற்பவித்த-தோன்றின, நரபதி குழாத்தில்-அரசர்களுடைய கூட்டத்தில், நவிலும் முன் பூசை பெறு வார் - சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகிற முதற்பூசையைப் பெறுதற்கு உரியவர் யாவரே - யார்தாம்?' என்ன - என்று (தருமபுத்திரன் வீமனை) வினவ,—கருதிய வசுக்கள் எண்மரில் ஒருவன் - நன்குமதிக்கப்படுகிற அஷ்டவசுக்களில் ஒருவனும், கங்கையின் திருமகன் - கங்காதேவியின் சிறந்த குமாரனு மான வீமன், தெய்வம் சுருதி மா மகம் செய் புனிதனை நோக்கி - தெய்வத் தன்மைபொருந்திய வேதங்களிற் கூறிய விதிப்படி சிறந்த இராஜசூயயாகத் தைத் தலைமையாக இருந்துநடத்திய பரிசுத்தமூர்த்தியான வியாசமகாமுனி வனைப் பார்த்து, தொல் முனிவரரையும் நோக்கி - பழமையான [பெரிய] மற்றை ருஷிச்சிரேஷ்டர்களையும் பார்த்து,(எ - று.)—'உரைமின் என்றலும்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும். மற்று - அசை.

வஹ்நி, பூஜா, புநீதன், வடசொற்கள். கருதியவசுக்கள் - முன்னேகுறிக் கப்பட்ட வசுக்க ளென்றும், வசிட்டனது காமதேனுவைக் கவரக்கருதிய வசுக்க ளென்றுங் கொள்ளலாம். வசுக்களெண்மரில் ஒருவன் - பிரபாசனெ ன்னும் வசுவின் பிறப்பானவன். செய்புனிதன் - செய்வித்த புனிதன்: தன் வினை பிறவினைப்பொருளது. வியாசன், வேள்வி செய்விப்பவர்களுள் தலை மைபெற்ற பிரஹ்மஸ்தானத்தில் வீற்றிருந்து அந்தயாகத்தைக் குறைவற நடப்பித்தன னாதலால், 'தெய்வச்சுருதிமாமகஞ்செய்புனிதன்' எனப்பட் டான். 'தெய்வச்சுருதிமாமகம்செய்புனிதனைநோக்கி' என்பதற்கு - தருமபுத் திரனைப் பார்த்து என்று உரைத்தல் பொருந்தாமை காண்க. (கஉக)

[வீமன் முனிவர்களை வினவ, வியாசன் கண்ணனுக்குக் கொடுக்க வென்றல்.]

கஉஉ. ஆர்கொலோவக்ரபூசனைக்குரியாரரசரிலந்தணீருரைமின்,
பாரெலாந்தத்தங்குடைநிழற்புரக்கும்பார்த்திவர்யாரையுமுணர்வீர்,
தாருலாமார்பீரென்றலும்வியாதன்றருமன்மாமதலையைநோக்கிக்
காரின்மாமேனிக்கரியசெந்திகிரிக்கண்ணனுக்குதவெனக்கதித்தான்.

(இ - ள்.) 'தார் உலாம் மார்பீர் அந்தணீர் - தாமரைப்பூமாலை அசை கின்ற மார்பையுடையவர்களான முனிவர்களே!—பார் எலாம் தம் தம் குடை நிழல் புரக்கும் பார்த்திவர் யாரையும் உணர்வீர் - பூமிமுழுவதையும் தம்தம் ஆளுகையின்கீழ் வைத்து ஆளுகின்ற அரசர்களெல்லாரையும் பற்றி நீங்கள் அறிவீர்கள்; அரசரில் அக்ரபூசனைக்கு உரியார் ஆர்கொலோ உரைமின் - (இங்கு வந்துள்ள) அரசர்களுள் முதற்பூஜை செய்யப்பெறுதற்கு உரியவர் யாரோ? சொல்லுங்கள்,' என்றலும் - என்று வினவியவுடனே,—வியாதன்-

வியாசமாமுனிவன், தருமன் மா மதலையை நோக்கி - பெருமையுள்ள தரும புத்திரனைப் பார்த்து, காரின் மா மேனி கரிய செம் திகிரி கண்ணனுக்கு உதவு என கதித்தான் - 'காளமேகம்போன்ற கரியதிருமேனியையும் பெரிய செந்நிறமுள்ள சக்கராயுதத்தையுமுடைய கிருஷ்ணபகவானுக்கு (முதற் பூஜை) செய்யக்கடவாய்' என்று சொல்லியருளினான்; (எ - று.)

ஆர் - மரூஉமொழி. கொல், ஓ - அசை. 'அக்ரபூசனை' என்பதில் 'அக்ர.' என்பது - "இணைந்தியல்காலை யரலக்கு இகரமும்" என்றபடி தமிழில் அக்கிர என இகரம்பெறாது வடசொல்லாகவே நின்றது, செய்யுளோசையின்பொருட்டு. அந்தணீர், மார்பீர் - ஈற்றயல்திரிந்த விளி. உரையின் - ஏவற்பன்மை. தத்தம் - தம்தம் என்பதன் விகாரமான தந்தம் என்பதன் வலித்தல். ஆளுகையைக் குடைநிழ லென்றல் மரபு. பார்த்திவர் என்ற வடசொல் - பிருதிவிக்குத் தலைவரென்று பொருள்படும்; தத்திதாந்தநாமம். பிருதிவி-பூமி. மாலையையுணர்த்துகின்ற 'தார்' என்ற பொதுப்பெயர், இங்குச் சிறப்பாய்த் தாமரைப்பூமாலையைக் குறித்தது. அந்தணர்க்குத் தாமரைப் பூமாலை உரியதாதலை "பைங்கமலத்தண்டெரியற்பட்டர்பிரான்" என்ற பெரியாருளிச்செயலினாலும் அறிக. இனி, தார் - தாமரைமணிமாலையும், துளசிமணிமாலையுமாம். உலாம் - உலாவும் என்ற செய்யுமெனச்சத்து ஈற்றுஉயிர்மெய்சென்றது. 'கரிய' என்பதில், கருமை - பெருமைமேல் நின்றது. 'காரின்கரியமாமேனி, எனமாற்றி இயைத்து உரைப்பினுமாம். கரியசேந்திகிரி என்றவிடத்து, முரண்தொடைகாண்க. 'காரின்மாமேனி கரிய' என்றபாடம், மேகம்போல அழகியமேனி கருமையாயிருக்கப்பெற்ற என்று பொருள்படும். கதித்தான் - வடமொழித்தாதுவி னடியாப்பிறந்த முற்று. (ககஉ)

[அதற்கு அனைவரும் உடன்பட, சிசுபாலன் மாறுபடுதல்.]

ககந. என்றபோ தந்த வேந்தவை யிருந்தோர் யாவரு மிருந் துழி யிருந்து, நன்றுநான் மறையோர் சிகாமணி யுரைத்த நவிரறு நல்லுரை யென்றார், சென்றபோர் தோறும் வென்றியே புனையுஞ் சேதிப பதிசிசு பாலன், கன்றின னிதயங் கருகினன் வதனங் கனலெனச் சிவந்தனன் கண்ணும்.

(இ - ள்.) என்றபோது - என்று (வியாசமாமுனிவன்) சொன்ன சமயத்தில், அந்த வேந்து அவை இருந்தோர்யாவரும் - அந்த ராஜசபையிலிருந்தவர்களெல்லாரும், இருந்த உழி இருந்து - தாம்தாம் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து, நான்மறையோர் சிகாமணி உரைத்த நவிர் அறு நல் உரை நன்று என்றார் - 'நான்குவேதங்களையு முணர்ந்த முனிவர்களெல்லாரும் தலைமேற்கொள்ளும் இரத்தினம்போலச் சிறந்த வியாசமாமுனிவன் சொன்ன குற்றமற்றசிறந்தவார்த்தை நன்றாயுள்ளது' என்று சொல்லிக்கொண்டாடி அதற்கு உடன்பட்டார்கள்; சென்ற போர் தோறும் வென்றியே புனையும் சேதிப்பதி சிசுபாலன் - சென்றசென்ற போர்கள் பலவற்றில் வெற்றியையே பெறுகிற சேதிதேசத்தையாளுமரசனான சிசுபாலன்மாத்திரம், இதயம் கன்றினன் -

மனம் வெதும்பி, வதனம் கருகினான் - முகம்கறுத்து, கண்ணும் கனல் என சிவந்தனன் - கண்களும் நெருப்புப்போலச் சிவக்கப்பெற்றான்; (எ - று.)

சிசுபாலன் - வசுதேவனது உடன் பிறந்தவளும் அதனாற் கண்ணனுக்கு அத்தையும் சேதிதேசத்து அரசனாகிய தமகோஷனுக்குப் பத்தினியுமான சுருதசிரவையென்பவளுடைய மகன். இவன் பிறந்தபொழுது மூன்றுகண்களையும் நான்கு கைகளையுமுடையனாய்க் கழுதைக்குரலாற்புலம்பி ஆரவாரித்தான்; அதனையுணர்ந்த தாய்தந்தையர் முதலிய சுற்றத்தாரனைவரும் இது என்னென்று அஞ்சிக் கலங்கி இவனைக் கைவிடுவதாகக் கருதுகையில், ஆகாயவாணி இவன்தந்தையை நோக்கி, 'அரசே! இப்புதல்வன் மேம்பாடுடையவன், மகாபலசாலி: இவன்பக்கல் அஞ்சவேண்டா; இவனை நன்றாகக் காப்பாற்றுக: இவனை நீ கொல்லாதே. இவன் இப்பொழுது இறக்கற்பாலனல்லன்; இவனைக் கொல்பவன் பிறந்துள்ளான்: சக்ராயுதத்தினால் இவனைக்கொல்வன்' என்றது; அந்த அசரீரிவார்த்தையைக் கேட்டு இவன் தாய் குழந்தையினிடத்து அன்பினால் வருந்தி அந்தச்சொல்லின் தெய்வத்தையே தொழுது 'இவனைக் கொல்பவன் யார்?' என்று வினவியபொழுது, அந்தத்தெய்விகவாக்கு 'யார் இவனை மடியில் வைத்துக்கொள்ளுகையில், இவனது கைகளிரண்டும் நெற்றிக்கண்ணும் மறைகின்றனவோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்' என்று கூறிற்று; அவ்வாறே பலரும் எடுத்துக்கொள்ள மறைபடாத கைகளும் கண்ணும், கண்ணபிரான் வந்து எடுத்தவளவிலே மறைபட்டன: அதனால், இவனைக்கொல்பவன் கண்ணனேயென்று அறிந்த இவன்தாய் 'யாதுசெய்யினும் என்மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனைவேண்ட, அந்த அத்தையின்நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கியகண்ணன் 'இவன்எனக்கு நூறுபிழைசெய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்துருவென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் முந்தின சன்மங்களின் தொடர்ச்சியினாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்வியகுணங்களையும் திவ்வியச்செயல்களையும் நிந்திப்பதேதொழிலாகவிருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக்கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டதுமுதல் இவன் அப்பெருமானிடத்து அளவிறந்த வைரங் கொண்டனன் என அறிக.

இதயங்கன்றுதல் - பொறாமையின்செயல். முகங்கறுத்தது, தனக்கு அவமானமென நினைத்ததனால். கண்சிவத்தல் - கோபக்குறி. 'கருகினன் வதனம் சிவந்தனன் கண்ணும்' என்றவிடத்து முரண்தொடைகாண்க. 'யாவரும் இருந்துழியிலிருந்து நன்றென்றார்' என்றதனால், சிசுபாலன் மாறுபட்டுக் கோபத்தாலெழுந்தனனென்பது தோன்றும். 'வேத்தவை' என்றபாடத்துக்கு மென்றொடர் வேற்றுமையில் வன்றொடராயிற்றென்றும் 'சேதியம்பதி' என்ற பாடத்துக்கு, அம் - சாரியையென்றுங்கொள்க. வேந்து - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். இருந்துழி - தொகுத்தல். நன்று - தகுதியுடையது என்றபடி; இது, அங்கீகாரவார்த்தை. சிகாமணி, சேதிபதி - வட

மொழித்தொடர்கள். இசயம் - ஹ்ருதயம் என்ற வடசொல் சிதைந்தது. வென்றியே புனையும்-வெற்றிக்கு அறிகுறியான வாகைப்பூமாலையையேதரிக்கும் என்னவுமாம். இவ்வுரைக்கு 'வென்றி' என்பது-வெற்றிமாலைக்கு ஆகுபெயர். 'சென்றபோர்தோறும் வென்றியேபுனையும்' என்ற அடைமொழி,சிசுபாலனது பலபராக்கிரமத்தின் சிறப்பை யுணர்த்தும். இனிநிகழும்போரில் இவன் வென்றிபுனையாது அழிவுபெறுதல்பற்றி,'சென்றபோர்தோறும்'என வேண்டிற்று. சிசுபாலன் இதயம் கன்றினன் வதனம் கருகினன் கண்சிவந்தான் என்பன-"உயர்திணை தொடர்ந்த பொருள்முதல் ஆறும், அதனொடு சார்த்தின் அத்திணை முடிபின" என்றபடி அஃறிணைச்சினை உயர்திணை முதலின் வினையைக் கொண்டுமுடிந்த திணைவழுவமைதி. வதநம் - வடசொல். போது - மரூஉமொழி. வென்றி-தொழிற்பெயர்; வெல்-பகுதி, றி - விகுதி, மற்றது - சந்திவிகாரம். (கசங.)

வே று.

[இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - சிசுபாலன் கண்ணனைக்குறித்துப் பலவாறு நிந்தித்தல்.]

கசச. பூபால ரவையத்து முற்பூசை பெறுவார்பு றங்கானில்வாழ்
கோபால ரோவென்று ருத்தங்க திர்த்துக்கொ தித்தோதினன்
காபாலி முனியாத வெங்காம னிகரான கவினெய்தியேழ்
தீபால டங்காத புகழ்வீர கயமன்ன சிசுபாலனே.

(இ - ள்.) காபாலி முனியாத - சிவபிரானாற் கோபித்து எரிக்கப்படாத, வெம் காமன்-(அனைவராலும்) விரும்பப்படுகின்ற [கட்டழகுடைய] மன்மதனுக்கு, நிகர் ஆன-சமானமான கவின் - அழகை, எய்தி - பெற்று,ஏழ்தீபால் அடங்காத புகழ் - எழுதீவுகளிலும் அடங்கமாட்டாத கீர்த்தியையுடையனான, வீர கயம் அன்ன சிசுபாலன் - வலிமையிற்சிறந்த யானையைப் போன்ற சிசுபாலனென்னும் அரசன்,—'பூபாலர் அவையத்து முன்பூசை பெறுவார்-பூமியையாளுகின்ற அரசர்கள் கூடிய சபையில் அக்கிரபூசையுபசாரத்தைப் பெறுதற்குத் தகுதியுடையவர், புறம் கானில் வாழ் கோபாலரோ - (நகரத்துக்குப்) புறம்பான வனத்திலே வசிக்கிற பசுமேய்க்குமியல்புடைய இடையர்களோ!, என்று—,உருத்து அங்கு அதிர்த்து கொதித்து ஓதினன் - கோபித்து அப்பொழுது இரைச்சலிட்டு மனம்புழுங்கிக் கூறினான்; (எ - று.) —இது, தொகுத்துச்சுட்டல்; அடுத்த பதினொருகவிகள், வகுத்துக்காட்டல்.

கண்ணன் க்ஷத்திரியசாதியில் உயர்ந்த சந்திரகுலத்திலேவசுதேவகுமாரனாய்த் தேவகிவயிற்றிற் பிறந்திருந்தும், தாழ்ந்த இடையர்சாதியில் நந்தகோபன்மனையில் அவன்மகனாக யசோதை வளர்க்க வளர்ந்தது மாத்திரத்தைக் கொண்டு, அவனைச் சிசுபாலன் இடையனென இகழ்ந்தான் ; வடமதுரையில் வசுதேவனும்தேவகியும் கம்சனாற் சிறையிலிருத்தப்பட்டுத் தளைபூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியினிடம் எட்டாவதுகருப்பத்திற் கண்ணனாயவதரிக்க, அக்குழந்தையைக்கம்சன்முன்னையகோட்பாட்டின்படி கொன்றிடுவனே யென்கிற அச்சத்தால் தாய்தந்தையர் அந்தத் தெய்வக்குழவியின்

அரமதிபெற்று அந்தச் சிசுவை அதுபிறந்த நடுராத்திரியிலேயே கோகுலத்திலே இடையர் தலைவனான நந்தகோபனது கிருகத்திலே இரகசியமாகக்கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட, அதுமுதற் கம்சனைக் கொல்லுகிறவரையில் இளம்பருவத்திலெல்லாம் கண்ணன் அந்த ஆய்ப்பாடியிலேயே வளர்ந்தன னென்பது வரலாறு. இங்ஙனமே இச்சிசுபாலன்போன்ற துஷ்டனான துரியோதனனும் "அமர் கருதுவோ, ரேவலின்கண்வரு தூதனா யிடையன்" "புன்பிறப்புடைய பொதுவர்தங்களொடு புறவிலானிரைபுரந்திடும், உன்பிறப்பு" "அறத்தினுடல் மறத்தின்நீர்மையினை யற்பரா யறிகிற்பரோ" என இகழ்தல்காண்க.

பூபாலர், கோபாலர் - வடமொழிப்பெயர்கள். ஓகாரம் - எதிர்மறைப் பொருளையும் இகழ்ச்சியையும் உட்கொண்டவினா. அவையத்து, அத்து - சாரியை. புறங்கான் - நாட்டுக்குப்புறமாகிய வன மென்றபடி. அங்கு வாழ்பவர் நாகரிகமில்லாதவ ரென்ற இகழுங் குறிப்பினால், 'புறங்கானில்வாழ் கோபாலர்' என்றான். நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்துக்குக் காடும் காடுசார்ந்தஇடமுமான முல்லைநிலம்புறம்பாதலும், இடையர் அந்நிலத்துக்கு உரிய மனிதராதலும் கருதத்தக்கன. (முல்லைநிலத்துக்கு 'புறவம்' என்ற பெயர், நகர்ப்புறமாதல்பற்றி வந்ததுபோலும்.) அங்கு - அவ்விடத்து எனினுமாம்; அசையென்றலுமொன்ற. அதிர்த்து ஓதுதல் - பெருங்குரலாக அதட்டிப்பேசுதல். கான் - கானநம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

கபாலீ என்ற வடசொல் காபாலி என விகாரப்பட்டது. பிரமகபாலத்தைக் கையிற்கொண்டமைபற்றி, சிவபிரானுக்கு 'கபாலீ' என்று ஒருபெயராயிற்று முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிலே பரமசிவன், ஸநகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலைமையை யுணர்த்துதலினிமித்தம் தான் யோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமனேவலால் மலரம்புகளை யெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச சினந்து நெற்றிக் கண்ணை விழித்து அதன் நெருப்புக்கு இரையாய்உடலெரிந்து சாம்பலாய்ப்போம்படி செய்தன னென்பது கதை. இங்ஙனம் அங்கத்தையிழந்து அநங்கனாகாத ஒரு மன்மதனது வடிவத்தைப் போன்ற மிக்கஅழகுடைய வடிவத்தைப் பெற்று என இல்பொருளுவமை கூறுவார், 'காபாலிமுனியாத வெங்காம னிகரானகவினெய்தி' என்றார் இப்பொழுது உள்ள மன்மதன் இவனது வடிவழகுக்கு உவமையாதற்கு ஏலானென்பது தோன்றும். சிவபிரானா லெரிக்கப்படுதற்கு முன்பு இருந்த மன்மதனது சுந்தரமூர்த்தியைக் கருதிக் கூறினாரு மாம். இதனை, மீ௰ - ஆங் கவியின் முன்னிரண்டடியோடு ஒப்பிடுக. ஆகவே, கண்ணன்போலவே சிசுபாலனும் கட்டழகுடையா னென்பது போதரும்.

'வெம்மை' என்ற சொல் - பண்புப்பெயராய் வெப்பத்தை யுணர்த்துதலேயன்றி உரிச்சொல்லாய் விருப்பத்தையு முணர்த்துதலை "வெம்மை வேண்டல்" என்ற தொல்காப்பியத்தா லுணர்க. காமன் என்ற வடமொழிப் பெயர் - காமத்தை விளைக்குந் தேவனென்றும், அனைவராலும் காமிக்கப்படு கிறவனென்றும் பொருள்படும். த்வீபம் என்ற வடசொல், தீ என்று விகாரப்

பட்டது; பால் - எழனுருபு. ஏழ் நீபால் அடங்காத புகழ் - ஏழுதீவுகளாக வுள்ள பூலோகமுழுவதிலுமேயன்றி வேறுலகங்களிலும்பரவியபெருங்கீர்த்தி. வீரகஜம் - வடமொழித்தொடர். வீரம் - வலிமை, ஆற்றல். மதத்தால் மயங் கிக் கோபிக்கிற யானைபோலச் செருக்கினால் மயங்கிக்கோபாவேசங்கொண்ட சிசுபாலனென்றற்கு, 'வீரகயமன்ன சிசுபாலன்' என்றார். "யானை அறிந் தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி யானை தனக்குவேண்டிய கவளம் முதலியன கொடுத்துப் பலவாற்றாலும் உதவுகிற பாகனையே பேதைமையாற் கோபித்து எதிர்த்தல்போல, இவன் தனது விகாரவடிவத்தைப் போக்கியரு ளிய கண்ணபிரானையே அறிவின்மையாற் பகைத்தலால் உவமை ஏற்கும்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று தேமாங் கனிச்சீரும், மற்றைநான்கும் மாங்காய்ச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (கசச)

அடியில்வருகிற செய்யுளொன்று சில ஏட்டுப்பிரதிகளில் இச்செய்யுளு க்குமுன்னே காணப்படுகிறது:—"கொச்சையிடையர் மகளிருக்கும் கூத்தக் குனித்து நவநீதப், பிச்சை நுகருமிவ னெமக்குமுன்னே பூசைபெறவானஞ், சச்சை மறையின் முறையென்னுந் தருமன்புரிந்தமகமென்னுஞ், செச்சைவடி வேன்முடியரசர் செங்கோலென்னுந் திருவென்னும்."

கசரு. சூரன்குலத்தோர்குபேரன்குலத்தோர்சுடர்ப்பாவகப்
பேரன்குலத்தோர்கண்முதலோரிருந்தார்கள்பெயர்பெற்றபேர்
வீரங்கொலோவாகுசாரங்கொலோசெல்வமிச்சங்கொலோ
பூரம்புராசிப்புவிக்கென்றுமுதுவோர்கள்பொதுவோர்கொலோ.

(இ - ள்.) சூரன் குலத்தோர் - சூரியவம்சத்தவர்களும், குபேரன் குலத் தோர் - சந்திரவம்சத்தவர்களும், சுடர் பாவகன் பேரன் குலத்தோர்கள் - ஒளியையுடைய பாவகனென்று ஒரு பெயரை யுடையவனான அக்கினியின் வம்சத்தவர்களும், முதலோர் - முதலியவர்களாகிய, பெயர் பெற்ற பேர் - பிரசித்திபெற்ற அரசர்கள், இருந்தார்கள் - (பலர் இங்கு) வந்திருந்தார்கள்; (அங்ஙனமிருக்கவும்), வீரம் கொல் ஓ - பராக்கிரமமிகுதிபற்றியோ, வாகு சாரம் கொல் ஓ - தோள்வலிமை மிகுதிபற்றியோ, செல்வம் மிச்சம் கொல் ஓ - பொருள்மிகுதிபற்றியோ, (இடையர்களி லொருவனான கிருஷ்ணனுக்கு அக்கிரபூசையளிப்பது! அன்றியும்), பூர் அம்பு ராசி புவிக்கு என்றும் முது வோர்கள் பொதுவோர் கொல் ஓ - (நீர்) நிறைந்த கடல்சூழ்ந்த பூலோகத் தில் எக்காலத்தும் பெரியமனிதர்கள் இடையர்கள்தாமோ? (எ - று.)

ஸோமன், இந்து என்ற வடமொழிகளும், மதி என்ற தென்மொழி யும் சந்திரனுக்கேயன்றிக் குபேரனுக்கும் பரியாயநாமமாக வழங்குதல்பற்றி, சந்திரன்குலத்தோரை 'குபேரன்குலத்தோர்' என்றார். சந்திரனை 'குபேரன்' என்ற சொல்லாற் குறித்தது, லக்ஷிதலக்ஷணையென்க. (குபேரன் - ஸோமன், இந்து, மதி. சோமன், இந்து, மதி=சந்திரன்.) ஸோமனென்பது குபே னுக்கு வழங்குதலை "அர்த்தமாநசோத்தர பருவதத்தின்மேல், கிழக்கில் இந் திரனுடைய பட்டணமும், தெற்கில் யமனுடைய பட்டணமும், மேற்கில்

வருணனுடைய பட்டணமும், வடக்கில் ஸோமனுடைய பட்டணமும் விளங்குகின்றன" என விஷ்ணுபுராணத்திற் காண்க. அவ்விடத்தில் ஸோமனெனப்பட்டவன் குபேரனே என்பது, "வடதிசை தனன்மேவி வளர் விபாவரி யென்றோதும், நெடுநகர் பொருந்தும்" என்ற பாகவதத்தினால் விளங்கும். ஜ்யோதிஷசாஸ்திரத்தில் திதி யோகினியைக் குறிக்கின்ற "சதமகேந்துஹுதாசநரக்ஷஸாம்" என்ற சுலோகத்தில் 'இந்து' என்றது, குபேரனைக் குறித்தல் காண்க. கீழ்க்காண்டவதகனச்சருக்கத்தில் "மதியுமம்மதிமுடித்தவனும்" என்றவிடத்தும், மேல்நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தில் "குடதிசைமகவான்வாளி குணதிசைவருணன்வாளி, வடதிசைமறலிவாளி தென்திசைமதியின்வாளி, அடலுறவிமைப்பினேவி" என்றவிடத்தும் 'மதி' என்பது, குபேரனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகைவழக்குப்பற்றி, பிற்காலத்து நிகண்டில் "கலையின னுடுவின்வேந்தன் கலாநிதியொடு குபேரன்" எனச் சந்திரன்பெயர்களிற் குபேர னென்பதைச் சேர்த்தும், "புருடவாகனனே சோமன் புட்பகவிமானமுள்ளோன்" எனக் குபேரன்பெயர்களிற் சோமனென்பதைச் சேர்த்தும் கூறினர். 'குபேரன்' என்ற வடசொல் குற்சிதமான உடம்பையுடையவனென்று காரணப்பொருள்படுதலால், அப்பெயர், க்ஷயரோகத்தால் உடல்குன்றுபவனான சந்திரனுக்கும் காரணவகையால் ஏற்குமென்பதையு முணர்க.

ஸூரன், பாவகன், பாஹுஸாரம், அம்புராசி - வடசொற்கள். பாவகன் - பரிசுத்தமாகச்செய்பவன். அம்புராசி - நீரின்தொகுதி. பூர்ணமென்ற பொருள்குறிக்கும் பூர மென்ற வடசொல், 'அம்' கெட்டு 'பூர்' என நின்றது; நகரம்=நகர் என்பதுபோல. முச்சுடர்களிற் சூரியன்ஆயிரங்கிரணங்களையும், சந்திரன் பதினாறுகலைகளையும், அக்கினி ஏழுஜ்வாலைகளையும் உடையராதலின், அச்சிறப்புமுறைபற்றி, சூரிய சந்திர அக்கினிய ரென்ற முறைபடநிறுத்தினான்; கீழ் "பரிதியு மதியும் வன்னியும்" என்றவிடத்தும் இம்முறைமை காண்க. பாவகன்+பேரன்=பாவகப்பேரன்: சிலவிகாரமா முயர்திணை"

'பேரன்குலத்தோ ரிருந்தீர்கண் முடிமன்னர் பெயர்பெற்றபேர்' என்ற பாடத்துக்கு, முச்சுடர்களின்குலத்து முடிமன்னவராய்ப் பெயர்பெற்ற நீங்களெல்லாம் இருந்தீர்களே என்று எல்லாவரசர்களையும் முன்னிலைப்படுத்தியுரைத்ததாகக் கொள்க. 'இருந்தீர்கள் முடிமன்னர் பெயர்பெற்றபேர்' என்றது, கிருஷ்ணன் முடிபெறாதவ னென்னுங்குறிப்பை உட்கொண்டது; அது பற்றியவரலாறு:—சந்திரகுலத்தில் நகுஷனதுகுமாரனான யயாதி சுக்கிரசாபத்தாற் கிழத்தனமடைந்து தனது மூத்தகுமாரனான யதுவையும் அடுத்தகுமாரர்களான துர்வசு துர்க்கியு அநு என்பவர்களையும் தனித்தனி'உன் இளமையைக் கொடுத்து என்முதுமையைக் கைக்கொள்' என்று வேண்டி, அவர்கள் அதற்கு உடன்படா தொழிந்தபின்பு, கடைசிக்குமாரனான பூருவை வேண்ட, அவன் அதற்கு இணங்கி மூப்பைப்பெற்றுக்கொண்டு யௌவனத்தைக் கொடுத்ததனால், அரசன் மகிழ்ந்து தன்கருத்துக்கு இசையாத யதுமுதலிய மூத்தமக்கள் நால்வர்க்கும் முடிசூடி அரசாளுஞ் சிறப்பு இல்லையா

கச்செய்து சிற்றரசராக்கி இளையமகனை பூருவைச் சகல பூமண்டலத்துக்கும் அதிபதியாக நிறுத்தி முடிசூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைத்திட்டான்; அக்குமாரர்களுள் மூத்தவனைப் தனக்குரிய அரசாட்சியைத் தந்தையின் சாபத்தாலிழந்த யதுவின் குலத்திற் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன். ஆகவே, முடி தரித்து அரசாளுஞ்சிறப்புக் கண்ணன்குலத்தார்க்கு இல்லையென்க. இந்த இழிவைக் கருதிக் துரியோதனன் கண்ணனைநோக்கி "சலத்தினால்வினை யியற்றுவார் முடிதரித்த காவலரொ டொப்பரோ" என இகழ்வதுங்காண்க.

மிச்சம் - மிஞ்சுதல், அதிகப்படுதல்: மிகுதி யென்றபடி; மிச்சமென் பதை, வீரம் வாகுசாரம் என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. வீரம், புஜபலம், செல்வம் முதலிய எவற்றிலும் கண்ணன் விஞ்சினவனல்ல னென்பது,மூன்றாமடியின் உட்கோள். முதுவர், பொதுவர் என்ற பெயர்கள் - முதுவோர் பொதுவோர் எனச் சிறுபான்மை ரகரவீற்றயல் அகரம் ஒகாரமாயிற்று. முதுவர்-முதுமை யென்று பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலம், நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்துக்கும் மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சிநிலத்துக்கும் இடையிலுள்ளதனால் அந்நடு நிலமான முல்லைநிலத்தில் வாழ்கிற சாதியார்க்கு இடையரென்றும் பொதுவ ரென்றும் பெயர்களாயின: இடை, பொது, நடு என்பவை - ஒருபொருளன. சுவாயம்புவமனுவின் குலத்தார் முதலானவர்களை 'முதலோர்' என்று குறித் தான். பெயர் - புகழ்; கீர்த்தியினால் எங்கும் பேர்பிரசித்தமாதல்: இச்செய் யுளில் 'சூரன்குலத்தோர் குபேரன்குலத்தோர்,' 'வீரங்கொலோ வாகுசாரங் கொலோ,' 'முதுவோர்கள் பொதுவோர்கொலோ' என்ற இடங்களில்பிராசு மென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (கக௫)

வேறு

கக௬. பராசர முனிவன் மதலையாம் படியே பகர்ந்தனை பழு திலா மாற்ற, மிராசமண் டலத்தின் மரபினால் வலியா லேற்றமுந் தோற்றமு முடையோன், சுராசுரர் வியக்குங் கஞ்சனை மலைவான் சூரன்மா மகன்வயிற் றுதித்தான், றராதல மிசையே பிறந்திவன் கற்ற தெத்தனை யிந்திர சாலம்.

(இ - ள்.) பராசரமுனிவன் மதலை - பராசரமுனிவனது குமாரனே!— (நீ), ஆம் படியே - தகுதியானவிதமாகவே, பழுது இலா மாற்றம் - குற்ற மற்ற வார்த்தையை, பகர்ந்தனை - சொன்னாய்; இராசமண்டலத்தில் - அர சர்களுடைய கூட்டத்தில், மரபினால் வலியால் ஏற்றமும் தோற்றமும் உடை யோன் - குலத்தினாலும் வலிமையினாலும் மேன்மையையும் கீர்த்தியையு முடையவன், சுர அசுரர் வியக்கும் கஞ்சனை மலைவான் சூரன் மா மகன் வயிறு உதித்தான் - தேவர்களும் அசுரர்களும் (ஒருசேராக) அதிசயித்துப் பேசப்பெற்றவனான கம்சராசனைக் கொல்லும்பொருட்டுச் சூரனென்பவனது மூத்தமகனான வசுதேவனது வயிற்றிற் பிறந்தவனாகிய கிருஷ்ணனேயாம்; இவன்—, தராதலம்மிசையே பிறந்து - பூமியிலே பிறந்து, கற்றது-தெரிந்து

செய்தது, எத்தனை இந்திரசாலம் - எவ்வளவு பெருமாயையுண்டு! (எ - று.) —அம்மாயையின்வகைகளை, அடுத்தகவி முதலாகக் காண்க.

'பராசரமுனிவன் மதலை' என்றது - அண்மைவிளி; ஆதலில், இயல்பாய் நின்றது. "அண்மையின் இயல்பும் ஈறழிவும்" என்றார் நன்னூலார். 'ஆம்படியே பழுதிலாமாற்றம் பகர்ந்தனை' என்றது, 'கல்லைக்கடிக்க நன்றாய்ச்சமைத்தாய்' என்றாற்போன்ற குறிப்புவகையால், நீசொன்னவார்த்தை சிறிதுந்தகுதியுடையதன்றென்று இகழ்ந்தவாறும். இனி, முதலடிக்கு- நீ பராசரமுனிவனது மகனானதற்கு ஏற்பவே இங்ஙனங் கூறினாய் என்று பதவுரைகூறி, நீ ஓடம் விடும் வலைச்சியினிடமாய்ப் பராசரமுனிவனுக்கு மகனாய்ப்பிறந்ததற்கு உரிய அறிவுகொண்டே இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைப் பெரியராஜசபையிலே சொன்னாய் என்று சிசுபாலன் வியாசமகாரிஷியைப் பார்த்துக் கோபித்துப் பரிகாசம்பண்ணி நிந்தித்தனனென்று கொள்ளுதலுமொன்று; இது, கருத்துடையடைகோளியணி. பராசரமுனிவன் ஒருநாள் யமுனாநதிகடத்தற்பொருட்டுத் தோணியேறிச்செல்லுகிறபோது, அத்தோணியைச் செலுத்திநின்றவளும் செம்படவன்வளர்த்தமகளுமான மத்ஸ்யகந்தியென்னும் அழகிய கன்னிகையினிடம் காதல்கொண்டு, தனது மந்திரபலத்தால் அவளது உடம்பின் புலால்நாற்றத்தைப் போக்கி யோஜனகந்தியென்று பெயர்பெறுமாறு அவட்கு நறுமணத்தை யுண்டாக்கி அந்நதியினிடையே ஒருத்வீபத்தில் அவளைமணந்து அவளிடமாக ஒருமகனைப் பெற அக்குமாரனே கிருஷ்ணத்வைபாயநனென்னும் வியாசமுனிவன் என வரலாறு உணர்க. இழிந்தஜாதிப் பெண்ணினிடம் பிறந்ததற்கு உரிய அறிவுக்கு ஏற்ப இவ்வாறு தகுதியல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாய் என்றான். இவ்வகையாகத் துரியோதனன் விதுரனை இகழ்வதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. பழுதில் ஆம் மாற்றம் என்று எடுத்து, குற்றத்தின்பாற்பட்ட வார்த்தை யெனினும் பொருந்தும்.

ஏற்றம் - மற்றையோரினும் மேம்படுதல். தோற்றம் - நெடுந்தூரத்திலுள்ளாராலும் அறியப்படும்படி சிறந்துதோன்றுதல். சிசுபாலனும் கம்சன்போலவே அசுராம்சமுடையனாதலாலும், இவ்விருவரும் துருவாசமுனிவனது சாபத்தைப்பெற்ற ஜயவிஜயர்களின் பிறப்பாதலாலும், தனக்கு இனமான கம்சனைச் சிசுபாலன் 'சுராசுரர்வியக்குங் கஞ்சன்' என்று கொண்டாடினன். மலைவான் - எச்சம். சூரன் - சந்திரவம்சத்தில் யதுகுலத்தில் தேவகர்ப்பனென்பவனது மகன். அவனுக்கு மாரிஷை என்ற மனைவியினிடம் வசுதேவன் முதலிய பத்துப்பிள்ளைகளும், பிருதை முதலியஐந்துபெண்களும் பிறந்தார்கள். இவர்களில் வசுதேவன் மூத்தவனாதலால், 'சூரன்மாமகன்' எனப்பட்டான். இச்சூரனதுமரபிற் பிறந்தமைபற்றிக் கண்ணனுக்குச்சௌரியென ஒரு திருநாமம் வழங்கும். 'சூரன்மாமகன்வயிற்றுதித்தான்' என்பதை, மேல் ௩௧ - ஆஞ் செய்யுளில் "மாரதப்பேராளனேன் வயிற்றி லவதரித்தான்" என்றாற்போலக் கொள்க. 'தராதலமிசையேபிறந்து இவன்கற்றது' என்றது- இவன்பிறந்ததுமுதலாகவே எவரும் கற்பிப்பாரின்றித் தானே பெருமாயைகளை அறிந்தன னென்றபடி. இந்த்ரஜாலம் - வடமொழித்தொடர்: சிறந்த

பெருமாயை. உதித்தான் - பெயர். தராதலம் - பூமியின் இடம்; வடமொழித் தொடர். சுர + அசுரர் - சுராசுரர்: தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். மகாபுருஷனைச்சொல்லப்பிறந்த மாயவனென்பது, பின்னிரண்டடியிற்கூறிய இகழ்ச்சி. 'சுராதிபர்மறையால் வேலைமண்புரப்பான்சூரன்மாமகன்வயிற்றுதித் தோன், சராசரம்வியக்கப் பிறந்தவன் கற்றது' என்றும் பாடம் காணப்படு கின்றது.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் பதினெட்டாக்கவிபோன்ற எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (கக௬)

ககஎ. சொற்றவா நன்று சுகன் திருத்தாதைசூதிகைத்தோன்றிய பொழுதே, பெற்றதாய்தானும்பிதாவுமுன்வணங்கப்பேசலாவுரையெ லாம்பேசிக், கற்றமாயையினாற்கன்னியங்கிருப்பக்காரிருட்காளிந்தி நீந்தி, யற்றைநாளண்டரானவர்க்கெல்லாமரசனுக்கருமகவானான்.

(இ - ள்.) சுகன் திரு தாதை - சுகமுனிவனது சிறந்த தந்தையே!— சொற்ற ஆ நன்று - நீசொன்னவிதம் நன்றாயிருந்தது! (நீ சொன்ன கிருஷ் ணன்), சூதிகை தோன்றிய பொழுதே - பிரஸவகிருகத்திற் பிறந்தபொழு தே, பெற்ற தாய் தானும் பிதாவும் முன் வணங்க - தன்னைப்பெற்ற தாயான தேவகியும் தந்தையான வசுதேவனும் எதிரில் தன்னைவணங்கிநிற்க, (அவ் வணக்கத்தையேற்றுக்கொண்டு), பேசலா உரை எல்லாம் பேசி - சொல்லலா காத பேச்சுக்களையெல்லாம் பேசி—, கற்ற மாயையினால் - (தான்பிறத்தற்கு முன்னமே) தெரிந்துசெய்த மாயையினால், கன்னி அங்கு இருப்ப - பிறந்த பெண்குழந்தை அவ்விடத்திலே [திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபகிருகத்திலே] இருக்க, அற்றை நாள் - அன்றைதினமே [அப்பொழுதே], கார் இருள் - கரிய இருட்பொழுதில், காளிந்தி நீந்தி - யமுனாநதியைக் கடந்து, அண்டர் ஆனவர்க்கு எல்லாம் அரசனுக்கு அரு மகவு ஆனான் - இடையர்கட்கெல்லாம் தலைவனான நந்தகோபனுக்கு அருமைப்புதல்வனாய்விட்டான்; (எ - று.)

வடமதுரையில் தேவகனுடைய குமாரியான தேவகியை வசுதேவன் விவாகஞ்செய்து கொண்டபோது அவளுக்கு உடன்பிறந்தமுறையாகிற கம் சன் கலியாணரதத்தில் அந்தமணமக்களையேற்றித் தான் அந்தரதத்தை நடத் தினான்; அப்போது ஆகாயவாணி கம்சனை விளித்து 'அடா மூடா! நீ எவளை அவள்புருஷனோடு தேரிலேற்றி வெகுபிரியமாய் நடத்துகின்றாயோ, அவளு டைய எட்டாம்பிள்ளை உன்னுயிரைப் போக்கும்' என்று சொல்லிற்று. அது கேட்டவுடனே கம்சன் கத்தியைக் கையிலேந்தி உடன்பிறந்தாளைத் துணிக் கத் துணிந்தான். அச்சமயத்தில் வசுதேவன் 'நீ இவளைக்கொல்லவேண்டாம்; இவள்வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளையெல்லாம் உனக்குத் தந்துவிடுவேன்: நீ அவர்களை இஷ்டப்படி செய்துகொள்' என்று சொல்ல, அதற்குக் கம்சன் உடன்பட்டுத் தேவகியைக் கொல்லாதுவிட்டான். காலநேமியென்னும் அசுரனது பிறப்பான அந்தக் கம்சன் முதலிய கொடிய அரசர்கள் பலரும், துஷ்டர்களான அசுரர்கள் பலரும் பூமியில் ஒருங்கு மிக்கதனாலாகிய அதிக பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத பூமிதேவியின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய

பிரமன்முதலிய தேவர்களின் பிரார்த்தனையினால் திருமால் தான் தேவகியின் எட்டாவது கருப்பத்தில் அவதரித்துக் கம்சனையும் மற்றைக்கொடியோரையும் அழித்துப் பூமிபாரத்தை நிவிருத்திசெய்வதாக வாக்குதத்தஞ் செய்தனன். அச்செய்தியை நாரதமுனிவன் வந்து சொல்ல அறிந்த கம்சன் மிக்ககோபங்கொண்டு தேவகியையும் வசுதேவனையும் தளையிட்டுச் சிறைவைத்திட்டான். பின்பு திருமால் சகலலோகங்களையும் மோகிப்பிக்கின்றயோகநித்திரையென்கிற தனதுமாயையை நோக்கி, 'நீ பாதாளத்திலிருக்கிற இரணியகசிபுவின் குமாரர் அறுவரையும் முறையே தேவகியின் கருப்பத்திற் சேர்; அவ்வறுவரும் கம்சனாற் சங்கரிக்கப்பட்டவுடனே, எனது அம்சமாயிருக்கிற ஆதிசேஷன் தேவகியின் ஏழாவதுகருப்பத்திற் சனிப்பான்: வசுதேவனுடைய பத்தினி ரோகிணியென்பவளொருத்தி நந்தகோபனுடைய கோகுலத்திலே யிருக்கின்றாளன்றோ; அவளுடைய வயிற்றி லிருக்கும் வாயுரூபமான ஏழுமாதத்துக் கருப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு, தேவகியின் வயிற்றி லிருக்கும் சேஷாம்சமான ஏழுமாதத்துக்கருப்பத்தைக் கொண்டு போய் ரோகிணிகர்ப்பத்திற் சேர்த்துவிடு; பின்பு நீயும் நந்தகோபனுடைய பத்தினியான யசோதையின்வயிற்றில் ஒரு பெண்குழந்தையாகப் பிறப்பாய்' என்று கட்டளையிட்டருளினன். அங்ஙனமே அந்த மாயாதேவி செய்த சூழ்ச்சியினாற் பிறந்த ஆறுகுழந்தைகளையும் வசுதேவன் முன்பு தான் கம்சனுக்கு வாக்குதத்தஞ்செய்தபடி அவனிடம் கொடுக்க, அவன் அவற்றைக் கொன்றுவிட்டான். அப்பால் ஏழாவது கருப்பம் கலைந்துவிட்டபின்பு விஷ்ணு சகலலோகசம்ரக்ஷணார்த்தமாய்த் தேவகியின்கருப்பத்தி லெழுந்தருளி மழைக்காலத்தில் ஆவணிமாதத்தில் கிருஷ்ணபக்ஷத்து அஷ்டமியின் இரவிலே கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்தனன். யோகநித்திரையும், ஸ்வாமி நியமப்படி யசோதையின் கருப்பத்திற் பிரவேசித்துக் கிருஷ்ணனவதரித்த தினத்திலேயே பிறந்தாள். நான்கு திருத்தோள்களுடன் அவதரித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வசுதேவனும் தேவகியும் சேவித்துப் பலவாறுதுதித்து, கம்சனிடம் தமக்குள்ள அச்சத்தால் "திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்யலக்ஷணங்களோடும் நான்குகைகளோடுங்கூடின இந்தத் திவ்வியரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளவேணும்" என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணன் அந்தஸ்வரூபத்தை விட்டுச் சாதாரணபாலகரூபனாகி 'என்னை எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கோகுலத்திலுள்ள நந்தகோபகிருகத்தில் யசோதையின் படுக்கையில் விட்டு அங்குஉள்ள பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவந்து கம்சனிடத்திற் கொடுக்கள்' என்று உபாயஞ்சொல்ல, அங்ஙனமே வசுதேவன் உடனே அந்தக்கிருஷ்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். காவலாள்களெல்லாரும் யோகநித்திரையினால் மதிமயங்கிச் சும்மா இருந்தார்கள். அப்படியே அந்த மதுராபுரியின் வாசற்காப்பவர்களும் மயங்கியிருந்தார்கள். வசுதேவர் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டுபோகையிலுண்டாயிருந்த மழையைத் திருவனந்தாழ்வான் தன்திருமுடிகளால் தடுத்துக்கொண்டே கூட எழுந்தருளினன். அப்போது, சுழிந்து ஓடாநின்ற ஆழமான தண்ணீருள்ள யமுனாநதியும், சுவாமியை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொ

ண்டுபோகிற வசுதேவருக்கு முழங்காலளவாயிருந்தது. அக்காலத்தில் நந்த கோபனுடைய பத்தினியான யசோதையும் யோகநித்திரையின் அம்சமான ஒருகன்னிகையைப் பெற்றும் அவ்யோகநித்திரையினால் மயக்கமுற்றுப் பிறந்ததின்னதென் றறியாமலிருந்தாள். அவளிருந்தவர்களும் அப்படியே மயங்கியிருந்தார்கள். ஆனதுபற்றி, வசுதேவர் தடையின்றி அங்குச்சென்று இப்பிள்ளைக்குழந்தையை யசோதையின் படுக்கையில்விட்டு அப்பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு தம்மிடம் வந்துசேர்ந்தார். பின்பு யசோதை மாயா மோகந்தெளிந்து கிருஷ்ணனாகிய குழந்தையைப் பார்த்து, தனக்கு மகன் பிறந்தானென் றுமகிழ்ந்தாள். மதுரையில் வசுதேவர் அப்பெண்குழந்தையைத் தேவகியின் படுக்கையில் விட்டவுடனே அது கத்த, அவ்வொலிகேட்டுக் காவலாட்களெல்லாம் ஓடிப்போய்த் தேவகிக்குக் குழந்தைபிறந்ததென்று கம்சனுக்கு அறிவித்தார்கள். உடனேகம்சனும்ஓடிவந்து அக்குழந்தையைத்தூக்கி, யெறிந்து கொல்லமுயல்கையில், அது எழும்பி வானத்தில் நின்று உன்னைக் கொல்லப் பிறந்தவன் ஒளித்துவளர்கிறான், என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டது. பின்பு கிருஷ்ணன் நந்தகோபன் மகனாகவே திருவாய்ப்பாடியில் யசோதை வளர்க்க வளரலானான் என்பது, இங்கு அறியவேண்டிய கதை.

சொற்ற என்ற தெரிநிலைப் பெயரெச்சத்தில், ற் - இறந்தகாலவிடைநிலை. ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம் 'நன்று' என்றது, பரிகாசமாகச் சொன்னது; இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகிய எதிர்மறையிலக்கணை. சுகன் திருத்தாதை - அண்மைவிளி. சுகன்திருத்தாதையாகிய நீ சொன்னது நன்று என முன்னிலைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதியாகவும் கொள்ளலாம். 'சுகன் திருத்தாதை' என்றது, நீ வைராக்கியமுடைய முற்றத்துறந்த முனிவனல்லை யென்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு: ஒருபிள்ளையை உற்பத்திசெய்தவ னென்றவாறு. அன்றியும் சுகமுனிவன் பிறந்தபொழுதே பற்றுக்களனைத்தும் ஒழிந்து பரம்பொருளை நோக்கித் தனியே சென்றதைக் கண்டு, அவனது தந்தையான வியாசன். மகனதுபிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமற் பின்தொடர்ந்து சென்று அன்போடு 'மைந்தா!' என்று அழைத்தவளவில், அக்குமாரன் ஒன்றும்பேசாதே செல்ல, வனத்திலுள்ள மரமுதலியனவெல்லாம் 'ஏன் என்று விடைதந்தன என்ற வரலாறும் உணர்க. ஆகவே, நீ புத்திரவாற்சலியத்தால் அவன்பின்சென்று அவனோடு பேசத்தொடங்கியதுபோல, பௌத்திரர்களாகிய பாண்டவர்கள்பக்கல் அன்பினால் இங்குவந்து அவர்கட்கே அநுகூலனான கிருஷ்ணனைக் கொண்டாடினைபோலும் என்ற குறிப்புந் தோன்றும். "நீடிய நதியினூடு நேரிழை யரம்பைமாதர், விடநிசுகனைக் கண்டுமென்று கில் வனைந்திலாராய், நாடிநான்மறைகள்சொற்ற நற்றவவியாதனைக் கண்டு, ஓடினர் கரைசென் றுற்றார் உடுத்தனர் நாணித்தானை," "வரம்பிலாமறையை நான்காய்வகுத்தவன் வனப்புவாய்ந்த, அரம்பையர்தம்மை நோக்கி அனைத்தொரு துகிலிலாதான், நிரம்பிய அறிவன் சென்று நீங்கிய பின்னர் யாழின் நரம்பைவெல்சொல்லீர் சொன்மின் நற்றுகிலுடுத்த தென்றான்," "ஏடலர் கூந்தன் மாதரிசைத்தவம் முனியைநோக்கி, ஆடவரிவர்கள் மற்றையரிவையரிவர்களென்ன, நாடுதல் நினக்குண் டந்த நற்றவன் தனக்கு அதில்லை, பீடு

சால் முனிவ என்றே பேசினை ரகன்றபோனுர்,'' "இவ்வண்ணமறிவுதானே யிலக்கியசுகன்'' என்றவரலாற்றை யுட்கொண்டு 'சுகன்திருத்தாதை' எனக் குறிப்பாய் இகழ்ந்தானுமாம்.

ஸூதிகா, மாயா, கந்யா, காளிந்தீ என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சூதிகை யென்ற பிரசவத்தின் பெயர் - தனியாகுபெயராய், பிரசவிக்கிற இடத்தைக் குறித்தது. சூதிகை - இங்குச் சூதிகாகிருகம் காளிந்தி களிந்த மென்னும் மலையினின்று தோன்றுதல்பற்றிய பெயர்; தத்திதாந்தநாமம்; "களிந்தவெற்பளித்தமங்கை'' என்றார் கீழ் ஆதிபருவத்திலும். பிதா-தற்சம வடசொல். இருள் - இருட்பொழுதுக்கு ஆகுபெயர். முன்-இடமுன். முன் வணங்க - விரைந்து வணங்க எனினுமாம். 'பேசலாவுரை' என்றது - தனக்குப்பிரதியாக வேறொருகுழந்தையைக் களவாடி எடுத்துவந்து மாறுபாடாகக் கம்சனிடம் கொல்லக்கொடுக்கும்படி போதித்த வஞ்சகவார்த்தை யென்றபடி; பிறர்க்குச்சொல்லலாகாத இரகசியவார்த்தைக ளென்றும், குழந்தைப் பருவத்தில் மற்றையோர் பேசமாட்டாத பேச்சுக்களென்றும் கருத்துப்படும். 'அண்டரானவர்க்கு' என்றதில், 'ஆனவர்' என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. தெய்வமெனப்படுகிற தாய்தந்தையரைத்தான் வணங்குவதற்கு மாறாக அவர்கள் தன்னை வணங்கும்படிசெய்து பார்த்தவிபரீத வொழுக்கமுடையானென்றும், பிறந்தவுடனே தந்தைக்கு வஞ்சகங்கற்பித்த மகாவஞ்சக னென்றும், ஒருவன்மகனாய்ப்பிறந்து மற்றொருவனுக்கு மகனென்று வளர்ந்த குலக்கேடனென்றும் இகழ்ந்தான். (கசஎ)

கசஅ. ஈன்றதாய் வடிவங்கொண்டுளமுருகியிணைமுலைத் தடத்தணைத்தமுதம், போன்றபால்கொடுப்பப்பொழிமுலைப்பாலோபூதனை யுயிர்கொலோநுகர்ந்தான்,சான்றபேருரலாலுறிதொறுமெட்டாத்தயிருடனறுநெயபாலருந்தி, யான்றதாய்கண்டுவடத்தினிற்பிணிப்பவணியுரலுடனிருந்தழுதான.

(இ - ள்.) ஈன்றதாய் வடிவம் கொண்டு - (பூதனையென்ற அசுரஸ்திரீ) குழந்தையைப்பெற்றுவளர்க்கின்ற தாயினுருவமாகி, உளம் உருகி-(தன்குழந்தையின்பக்கல்தாய்மனமுருகுகின்றவாறுபோலத் தான்)மனமுருகுகிறதாகப் பாவனைகாட்டி, இணை முலை தடத்து அணைத்து - தனது இரண்டு கொங்கைகளினிடத்தும் (கிருஷ்ணனுகிய குழந்தையை எடுத்து) அணைத்துக்கொண்டு அமுதம்போன்ற பால் கொடுப்ப-தேவாமிருதத்துக்குச்சமமான[மிக இனிய] தன்முலைப்பாலையூட்ட, பொழிமுலைப்பாலோ பூதனை உயிர்கொலோ நுகர்ந்தான் - (இந்தக்கிருஷ்ணன் அவளுடைய) கொங்கைசுரந்தபாலையோ அன்றி அவளுடைய உயிரையோ குடித்திட்டான்; (மற்றும் இவன்), சான்ற பேர் உரலால் - மிக்க பெரிய உரலினுதவியைக்கொண்டு, உறிதொறும் எட்டாதயிருடன் நறு நெய் பால் அருந்தி - (ஆய்ச்சியர்) உறிகள்தோறும் எட்டாதபடி உயரவைத்துள்ளதயிரையும் நறுமணம்வீசுகிற நெய்யையும் பாலையும் (எட்டியெடுத்து) உண்டு, ஆன்ற தாய் கண்டு வடத்தினில் பிணிப்ப - சிறந்த தாயான யசோதை (அச்செய்தியை) நோக்கிக் கயிற்றினாலே (தன்னை உ

லோடு) கட்டிவைக்க, அணி உரலுடன் இருந்து அழுதான் - அழகிய அந்த உரலோடு இருந்து புலம்பினான்; (எ - று.)

தன்னைக்கொல்லப் பிறந்தவன் ஒளித்துவளர்கிறானென்பதையுணர்ந்த கம்சன் மிக்க அச்சங்கொண்டவனாய்ப் பிரலம்பன், கேசி, தேனுகன், பூதனை, அரிஷ்டன் முதலான அசுரர்களை யழைத்து, 'உன்னைக்கொல்பவன் பிறந்திருக்கிறான்' என்று தேவகிவயிற்றிற்பிறந்த பெண் சொல்லிற்றாதலால் இவ்வுலகத்தில் விசேஷமான பலம் சாமர்த்தியம் அழகு முதலியவை எந்தெந்தக் குழந்தையினிடத்திற் காணப்படுமோ அந்தந்தச் சிறந்த ஆண்குழந்தைகளைத் தேடி எப்படியாவது கொன்றுவிட வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான்; உடனே அவர்களெல்லோரும் அங்ஙனமே முயல்வாராயினர். அவர்களிலொருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி மாயையால் நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவில் அங்கங்கே சென்று சிறு குழந்தைகளுக்குத் தாய் முலைகொடுப்பதுபோலத் தான் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் குழந்தைகளைக் கொன்றுகொண்டே கோகுலத்திலும் வந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய யசோதையின் குழந்தையையு மெடுத்து முலைகொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அப்பேய்மகளின் முலைகளைக் கைகளாலிறுகப்பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ்சி அவளைப்பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறிவிழும்படி செய்தது என்பது, முதலிரண்டடியிற் குறித்தகதை. 'பொழிமுலைப்பாலோ பூதனையுயிர்கொலோ நுகர்ந்தான்' என்றது-அவளது முலைப்பாலைமாத்திரம் உறிஞ்சினானில்லை; அவளுயிரையு முட்பட உறிஞ்சியொழித்தான் என்றபடி; அவள் முலைப்பாலையுண்ட குழந்தைகள் உடனே ரத்தமாம்சமெல்லாம் உலரப்பெற்று மரணமடைய, இவன் அவளை நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கித் தன் இயல்பான பெருங்குரல்கொண்டு கதறிப் பயங்கரமான ரூபத்தோடு தரையில் வீழ்ந்து இறக்கும்படி செய்தனன். 'பாலோ' என்ற ஓகாரம் - ஒழியிசை. 'உயிர்கொலோ' என்ற ஓகாரம் - பிரிநிலை. கொல் - அசை. பெற்றதாய் வடிவுகொண்டு உளமுருகி மார்போடணைத்து மிக இனிய பால்கொடுத்தவளை அப்பாலைமாத்திரம் உண்ணாது உயிரையும் உண்டு ஒழித்தது தகுதியோ? எனச் சிசுபாலன் கண்ணனை இகழ்ந்தவாறும்; இரக்கமின்றி இளமையிலேயே பெண்கொலைசெய்தவனென்க. ஒருவனைக்கொன்றவனை 'அவனது உயிரை யுண்டான்' என்றல், மரபு.

"பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித் தித்தித்தப்பாலுந் தடாவினில் வெண்ணெயும், மெத்தத் திருவயிறார விழுங்கிய, அத்தன்," "தாளூன்மேல் வைத்துவெண்ணெய்,தாங்குறியெட்டக்காத்தார்," "தந்தமுறியி லவர்வைத்த தயிர் பால் வெண்ணெ யெட்டாமற், குந்தியுரலின்மிசையேறி" என்றபடி கண்ணன் இளம்பருவத்தில் தயிர் பால் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்து உண்ணுதலை யறிந்த ஆய்ச்சியர் 'அவற்றை இவனுக்கு எட்டாதபடி வைக்கக்கடவோம்' என்று உறிகளின்மேலே உயரச்சேமித்துவைக்க, கண்ணன் உரலையுருட்டிக்கொண்டுபோய் உறியின்கீழிட்டு அதன்மேலேறி நின்று எட்டித் தயிர்முதலியவற்றை உண்டனனென்பது, மூன்றாமடியிற் குறிக்கப்பட்டது. எட்டா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம்; உடன்பாட்டு

இறந்தகாலவினையெச்சமாக்கொண்டு, 'எட்டி' என்று பொருள்கொள்ளினு மாம். நறுநெய் - பண்புத்தொகை.

கண்ணன் குழந்தையாயிருந்தகாலத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்மனை களிற் சென்று அவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டு துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாட்டுக்களைச் செய்தலை ஆய்ச்சியர் சொல்ல அறிந்து கோபித்த யசோதை அக்குற்றத்துக்கு ஒரு தண் டனையாகக் கிருஷ்ணனை வயிற்றிற் கயிற்றினாற்கட்டி உரலோடு பிணித்து விட, அதிற் கட்டுண்டபடியே அழுதன னென்பது, ஈற்றடியிற் குறிக்கப் பட்ட விஷயம். உரலினுதவிகொண்டு எட்டி வெண்ணெய் முதலியன களவாடினவனை அவ்வுரலுடனே கட்டிவைத்திட்டாள். ஆன்றதாய் - குழந்தை யினிடத்து அன்பு செய்தலிற் சிறந்த தாய்; தன்குழந்தைசெய்யுங் குற்றங் களைக் கண்டு குணமாகக்கொண்டு மகிழு மியல்புடையா ளென்க. அப்படிப் பட்டவளும் வெறுத்து நன்றாகத் தண்டிக்கும்படி வஞ்சனை களவு முதலிய பல பொல்லாங்குகளை இடைவிடாதுசெய்தவனெனச் சிசுபாலன் கண்ணனை இகழ்ந்தவாறு. ஆன்ற, சால் என்பதன் மரூஉவான ஆல் - பகுதி. 'அணியுர லுடன்' என்றதை மத்திமதீபமாக, முன்னின்ற 'பிணிப்ப' என்றதனோடும், பின்னிற்கும் 'இருந்து' என்பதனோடுங் கூட்டுக. (கக அ)

ககக. பாடினான்மறுகுபெருநகைவிளைப்பப்பாவையர்மனைதொ றும்வெண்ணெய்க், காடினானவர்கண்முகந்தொறுமெச்சிலாக்கினானக ன்றுமுன்னோட, வோடினானுவின்பேரிளங்கன்றையுயிருடனொருதனி விளவிற்; சாடினானரவின்முதுகையும்புள்ளின்றாலுவோடலகையும் பிளந்தான்.

(இ - ள்.) பெரு நகை விளைப்ப - (காண்பவர்க்கு) மிக்க நகைப்பையுண் டாக்கும்படி மறுகு பாடினான் - (கண்ணன் கோகுலத்து) வீதிகளிற் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு திரிந்தான்; பாவையர் மனைதொறும் - இளமையான அழ கிய இடைச்சாதிப்பெண்களுடைய வீடுகள்தோறும், வெண்ணெய்க்கு ஆடி னான் - அவர்கள்வெண்ணெய்கொடுக்கப்பெற்று அதற்காக மகிழ்ந்து கூத்தா டியுண்டான்; அவர்கள் முகம் தொறும் எச்சில் ஆக்கினான் - அந்தக் கோப கன்னிகைகளுடைய முகங்கள்தோறும் எச்சில்செய்தான்; அகன்று முன் ஓட - (அந்தக்கோபஸ்திரீகள் தன்னைவிட்டு) விலகி முன்னே ஓடிச்செல்ல, ஓடினான் - (தான் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து) ஓடிச்சென்றான்; ஆவின் பேர் இளங் கன்றை - பசுவினது பெரிய இளங்கன்றொன்றை, உயிருடன் - உயிரோடு, ஒரு தனி விளவில் சாடினான் - ஒப்பற்றதொரு விளாமரத்தின் மேல் வீசியெறிந்தான்; அரவின் முதுகையும் - ஒரு பாம்பின் முதுகையும், புள்ளின் தாலுவோடு அலகையும் - ஒரு பறவையின் வாயோடு மூக்கையும், பிளந்தான் - பிளந்திட்டான்; (எ - று.)

திருவாய்ப்பாடியில் ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் கண்டுகளிக்கும்படி கண்ணன் இளமையிற் பலவாறு வேய்ங்குழலூதி யிசைத்தல், வாயினால் இன்னிசைபாடு தல், கூத்தாடுதல் முதலிய விநோதங்களைச்செய்து மகிழ்ந்தனனென்பது பிர

சித்தம். (கம்சனது சூழ்ச்சியினால் வந்த குவலயாபீடமென்னும் யானையின் கொம்பை யொடித்தற்குக் கண்ணன் நின்றாடியகூத்து அல்லியக்கூத்தெனப் பெயர்பெறுமென்றும், அக்கண்ணன் கம்சனாகிய அசுரனை வெல்லுதற்கு மல்லனாய்ச் சென்று அறைகூவியெழுந்து அவன்மீது தாவி அவனைப்பிடித்து உயிர்போக நெரித்துத்தொலைத்தபோது ஆடியகூத்து மற்கூத்தெனப் பெயர் பெறுமென்றும், கண்ணன் தனது பேரனான அநிருத்தனை வாணாசுரன் சிறைவைத்தமைபற்றி அவனையெதிர்த்தற்குச் சென்றபோது அவனுடைய நகரவீதியிற் சென்று பஞ்சலோகங்களாலும் மண்ணாலுமான குடங்கொண்டு ஆடிய கூத்து குடக்கூத்தெனப் பெயர்பெறுமென்றும் சிலப்பதிகாரத்தாலும் அதன் அடியார்க்குநல்லாருரையாலுந் தெரிகின்றது.) பாவையர் - சித்திரப் பிரதிமைபோ லழகிய மகளிர். 'அவர்கள் முகந்தொறும் எச்சிலாக்கினான்' என்றது, அவர்களை முத்தமிட்டதும் அதரபானஞ்செய்ததும்பற்றி. கண்ணன் ஆய்ச்சியர்வீடுகளில் தான் வெண்ணெய் களவாடிக் கைவிரலால் தொட்டு எச்சில்செய்து உண்கிறபோது அவ்வீட்டு இளம்பெண்கள் பார்த்துக்கொண்டே வந்துவிட்டால் அவர்கள் முகத்தைத் தனது எச்சிற்கையால்தொட்டுக் கைவெண்ணெயைத் தடவியும், அவர்கள்முகத்தில் தன்வாய்வெண்ணெயை யுமிழ்ந்தும் அவர்கள்தாம் வெண்ணெய்களவாடி யுண்டனரென்று கண்டவர் கருதுமாறு செய்து சிரிக்கிற வழக்கமும் உண்டென்க. 'ஆக்கினான் கன்று முன்னோட ஓடினான்' என்றபாடத்துக்கு, கன்றுகள் முன்னேஓடிச்செல்ல அவற்றைத் துரத்தி மேய்த்துக்கொண்டு பின்னேசென்றனனென்று பொருள் காண்க; பிராயம்முதிர்ந்த இடையர்கள் பசுக்களை மேய்க்க, சிறுபிள்ளையான கண்ணன் இடைச்சாதிப்பிள்ளைகளுடனே சேர்ந்து கன்றுகளை மேய்த்தனனென்க.

கம்சனாலேவப்பட்ட அசுரர்களிற் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ்வரும்பொழுது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணி வந்துநிற்க, அதனையறிந்து, கிருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னைமுட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின்வடிவங்கொண்டுவந்த வத்ஸாசுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனரென்பதும்; பூதனைக்கும் பகாசுரனுக்கும் தம்பியான அகாசுரன் கண்ணன் கன்றுமேய்த்து விளையாடும்வழியிற் பெரியமலைப்பாம்பின் வடிவமாய்வாய்விரித்துக் கிடக்க, இடைப்பிள்ளைகள் மலைக்குகையென்று கருதிப் பசுக்களோடுகன்றுகளோடும் அதனுள்ளே புகுந்துசெல்ல. கண்ணபிரான் தானும் ஒன்றுங்கூறாமல் உட்சென்று அங்குப் பெரியவடிவமெடுத்து அப்பாம்பினுடலைக் கீண்டெழுந்து அதனையழித்து ஆயர்களையும் ஆக்களையும் அளித்தருளினனென்பதும்; பகனென்னும் அசுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக்கொல்வதாகநெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின்வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக்கிழித்து அதனையழித்தனனென்பதும், பின்னிரண்டடிகளில் அறியவேண்டிய கதைகள். 'கன்றெனுமசுரனாற்கனி புகுத்ததும்; வன்திறற்புள்ளின்வெவ்வாய் கிழித்ததும், சென்றிடேனெறிச்

செழும்பொற்குன்றையும், வென்றுயர் பாந்தளின் மிடறிணேண்டதும்'' என்ற பாகவதத்தையும் காண்க. அரவின் முதுகைப்பிளந்ததற்குக் காளியமர்த்தன கதையைக்கொள்ளுதல் பொருந்தாது. கன்று-பசுமுதலியவற்றின் இளமைப் பெயர்; ''யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு, மானோடைந்துங்கன் றெனற்குரிய'' என்பது தொல்காப்பியம். தாலு - வடசொல்.

முன்னிரண்டடி - தகுதியில்லாதவழிகளால் விளையாடுகிறவ னென்றும் பின்னிரண்டடி பல பிராணிகளை இம்சித்தவனென்றும் சிசுபாலன்கண்ணனை இகழ்ந்தவாறும். 'பாவையர்பெருநகைவிளைப்ப' என்றதை 'மறுகுபாடினன்' 'மனைதொறும்வெண்ணெய்க்குஆடினன்' என்ற இரண்டோடும் கூட்டலாம். பெருநகைவிளைத்தல் - மிகநகைத்துப்பரிகாசம்பண்ணுதல். வெண்ணெய்க்கு ஆடுதல் - வெண்ணெய்தரச்சொல்லிக் கூத்தாடுதலுமாம். (கசக)

கஉ0. பின்னிய குஞ்சிக் கோவலர் பயந்த பேதையர் பலரை யுங் களிந்த, கன்னியின் மருங்கு மோரையின் மருங்குங் கலையெ லா நாணிடக்கவர்ந்தே, முன்னிய வின்பச் செருக்கிலே மயக்கி மூ ரிவிற் காமனு மாறு னன்னிய னல்லன் மற்றிவன் பெருமை யரசரி லாரறி யாதார்.

(இ - ள்.) பின்னிய குஞ்சி கோவலர் பயந்த - பின்னப்பட்ட குடுமி யையுடைய இடையர்கள் பெற்ற, பேதையர் பலரையும் - இளம்பெண்கள் பலபேரையும், களிந்தகன்னியின் மருங்கும்-யமுனையாற்றினிடத்தும், ஓரை யின் மருங்கும்-மற்றும் அவர்கள் விளையாடுமிடத்திலும், நாணிட கலைஎலாம் கவர்ந்து (அவர்கள்) வெள்கும்படி (அவர்களுடைய) ஆடைகளை யெல்லாம் அபகரித்து, முன்னிய இன்பம் செருக்கிலே மயக்கி-தான்விரும்பிய சிற்றின் பக்களிப்பிலே (அவர்களை) மயக்கச்செய்து, மூரி வில் காமனும் ஆனான் - (அவர்கட்கு) வலியவில்லையுடைய மன்மதனு மாயினான்; அன்னியன் அல் லன் - (அவர்கள்பக்கல் இவ்வாறு தூர்த்தனாயொழிதற்கு இவன்) அயலா னல்லன் [அவ்விடைச்சாதியாரி லொருவனாக அவர்களுடைய முழுநம்பிக் கைக்கு இடமாகி வளர்ந்தவனே]; மற்று இவன்பெருமை அரசரில் ஆர் அறி யாதார் - மற்றும் இக்கிருஷ்ணனுடைய மேன்மைகளை அரசர்களில் அறியா தவர் எவர்? [எவருமில்லை: அனைவரும் நன்கு அறிவரென்றபடி]; (எ - று.)

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபஸ்திரீகள், கண்ணபிரானிடங்கொண்ட வேட்கை மிகுதியால் அவன் தம்மிடம் காதல்விஞ்சுமாறு நோன்புநோற்று, அந்நோன்பின்முடிவில் யமுனாநதியிலே நீராட, அப்பொழுது அவர்கள்கரை யில் அவிழ்த்துவைத்துவிட்டுப்போன ஆடைகளையெல்லாம்கண்ணன் வந்து எடுத்துக்கொண்டு அருகிலுள்ள மரத்தின்மேலேறியிருந்து சிறிது பொழுது அவர்களை அலைக்கழித்து, பின்பு அவர்கள் கைகூப்பிவணங்கி மிகவும்பிரார்த் தித்ததனால் அவர்கட்கு அத்துகில்களை அளித்தருளினனென்பது, முத லிரண்டடிகளில் அறியவேண்டிய வரலாறு; 'வண்டமர்பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு, விண்டோய்மரத்தான்'' என்றார் பெரியாழ்வாரும். மற்றும் அவ்வாழ்வார் ''ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச், சேற்றாலெறிந்துவளை

துயில்கைக்கொண்டு, காற்றிற்கடியனூயோடி அகம்புக்கு, மாற்றமுந்தாரான்" என்று அருளிச்செய்தபடி யமுனையாற்றில் நீராடிக்கொண்டிருந்த ஆயர்மங்கையர் கரையிற் களைந்துவைத்த ஆடைகளைக் கண்ணன் வாரியெடுத்துக்கொண்டு தன் அகத்திலே சென்றுபுக்க செய்தியும் உண்டு.

சரத்காலத்திலே வானம் நிர்மலமாயிருப்பதையும் இரவில் நிலா எறிப்பதையும், பூர்தடாகங்களையும், பூஞ்சோலைகளையும் கண்ணன் கண்டு களித்து, முன்பு தான்வரமளித்திருந்தபடி கோபஸ்திரீகளோடு சேர்ந்து க்ரீடிக்கக் கருதி, தமையனில்லாமல் தான் ஒன்றியாக வனத்திற்போய், பெண்கள் மனத்தை யிழுக்கத்தக்கதும் இன்னபடியென்று சொல்லக்கூடாமல் இனியதுமான தொனியுள்ளதாக வேணுகானஞ் செய்தருளினன்; அந்த வேய்ங்குழலிசையைக் கேட்டு ஆய்ச்சியரெல்லாம் பரவசராய்த் தம்தம் மாளிகைகளை விட்டுப் பரபரப்புடனே கண்ணனிருக்குமிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து பலவாறு பெருங்காதல் பூண்டுநிற்க, கண்ணபிரான் அக்கோபகன்னிகைகளாற் சூழப்பட்டு அவ்விரவை ராஸக்ரீடை யென்ற உத்ஸவத்திலே செலுத்தினன்; அப்பெண்கள், தம்சுற்றத்தவரால் தடுக்கப்பட்டாலும் அவர்களை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் இரவுதோறும் இங்ஙனம் கண்ணனைச் சேர்ந்து விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் மிக்க ஆனந்தத்தை அநுபவித்துவந்தார்கள் என்பது, மூன்றுமடியில் அறியவேண்டிய விஷயம். (தருமத்தைஸ்தாபிக்க அவதரித்த எம்பெருமான் தருமவிரோதமாக இங்ஙனஞ்செய்வது ஒக்குமோ? அக்கன்னிகைகளுக்கும் இதனால் பாதகமுண்டாகாதோ? எனின்:—அப்பெருமான் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுடைய சகலபாவங்களையும் போக்கடிக்கும்படியான பரிசுத்தியுடையவனாதலாலும், வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்புசெலுத்தவேண்டுமிடத்திலேயே அக்கன்னியர் அன்புசெலுத்தினர்களாகையாலும், அவர்கட்குச் சகல பாவநிவிருத்தியேயல்லது பாவமுண்டாவதில்லை. எம்பெருமானுக்கோ, ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாவதுபோல பாபபந்தம் உண்டாகாது; ஏனெனில்:—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதங்கள் எப்படி எல்லாப்பிராணிகளிலும் வியாபித்திருக்குமோ, அப்படியே, ஸ்வாமி அந்தப்பெண்களிடத்தும் அவர்களுடைய கணவர்களிடத்தும் மற்றுமுள்ள ஆத்மகோடிகளிலும் வியாபித்திருக்கும் பரமாத்மாவாகையாலே, அவனுக்குப் புதிதாக ஒருசம்பந்தம் வந்ததில்லை யென்க. இன்னும் பலவகையாகவும் ஏற்ற சமாதானம் ஆன்றோரால் கூறப்பட்டு வழங்கும்.) குஞ்சி - ஆடவர் மயிர்முடி. (குஞ்சி குடுமி சிகை பங்கி முதலிய சில - ஆடவர்தலைமயிர்க்கும், ஐம்பால் ஓதி கூந்தல் கோதை முதலிய சில - மகளிர் தலைமயிர்க்கும் உரியனவாக வழங்கும்; பிற பலவற்றை இருபாலார் தலைமயிர்க்கும் பொதுப்பட வழங்குவர்.) பிராயம் முதிர்ந்தபின்பும் குடுமிமயிரைப்பின்னிக்கொண்டிருத்தல், இடையரியல்பு. கோவலர்-கோபாலர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம், பசுக்களைக்காப்பவரென்பது பொருள். கோ வலர் எனப்பிரித்து, பசுக்களைக் காக்கவல்லவரென்றலுமொன்று; இப்பொருளில், வலர் = வல்லர்: தமிழ்ச்சொல். பேதையர் - கபடமில்லாத கன்னிகைகளென்றபடி. களிந்தகன்னி - களிந்தமென்னும் மலையினிடத்தி

னின்று உதித்துவருகிற பெண்பாலாகிய நதி. மருங்கு - இடம், பக்கம்; ஏழ னுருபுமாம். ஓரை - மகளிர்விளையாடுமிடம்; மகளிர் கூட்டமுமாம். 'ஓரை யின்மருங்கு' என்றது - 'மயக்கி' என்பதனோடும், 'களிந்தகன்னியின் மருங்கு' என்றது-'நாணிடக்கலையெலாங்கவர்ந்து' என்பதனோடும், 'பலரை யும்' என்றது - இவ்விரண்டனோடும் தொடர்தற்கு உரியவை. நாணிட= நாண: இடு - துணைவினை. 'கவர்ந்தே' என்ற ஏகாரம் - இழிவைக் காட்டும். மன்மதனது கருப்புவில்தானே அவன் எல்லா வுயிர்களையும் வெல்லுதற்குக் கருவியாதலால், 'மூரிவில்' எனப்பட்டது. 'காமனுமானான்' என்றது - தன் கட்டழகினாலும் குணஞ்செயல்களினாலும் அம்மகளிரைத் தன்பக்கல் மோக மடையும்படி செய்து அவர்களோடு கூடினானென்றபடி. உம்மை - மேற் கூறிய கலைகவர்தல், மயக்குதல் என்ற செயல்களை நோக்குதலால், இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. 'அந்யன்' என்ற வடசொல், விகாரப்பட்டது; 'அன்னியனல்லன்' என்பதற்கு - (நம்மால் உள்ளவாறு அறியலாகாதபடி) அயலானல்லன் என்றும் கருத்துக்கூறலாம். 'பெருமை' என்றது, இங்குக் குறிப்பினாற் சிறுமையையுணர்த்திற்று. 'அரசரில் ஆர் அறியாதார்' என்றது- அரசரனைவரும் கிருஷ்ணனுடைய அக்கிரமங்களை அறிந்திருந்தும் அவனை அக்கிரபூசைக்கு உரியவனென்று உடன்பட்டது பெருந்தவறென்று சபை யார்க்குக் குறைகூறியவாறும். இச்செய்யுள் ஜாரசோரசிகாமணி யென்று சிசுபாலன் கண்ணனைப் பழித்தபடியாம். (கஉ0)

வேறு.

கஉக. அண்டர்க் கெல்லா மரசான வாகண் டலனுக் கண்ட ரினி, துண்டற் கமைத்த பாலடிசி லுண்டா னொருநா ளொருதா னே, கொண்டற் கன்மா ரியைமுன்னங் கோவர்த் தனமே குடை யாகச், சண்ட ப்ரசண்ட முவகமுடன் றடுத்தா னேறு படுத்தானே.

(இ - ள்.) அண்டர்க்கு எல்லாம் அரசு ஆன ஆகண்டலனுக்கு - தேவர் கட்கெல்லாம் அரசனான இந்திரனுக்கு, இனிது உண்டற்கு - இனிமையாகப் புசிப்பதற்கு உபயோகமாக, அண்டர் அமைத்த-இடையர்கள் சமைத்துச்சித் தப்படுத்திய, பால் அடிசில் - பால்போல் வெண்ணிறமான சோற்றை, ஒரு நாள் ஒரு தானே உண்டான் - ஒருநாள் (கிருஷ்ணன் அவ்விந்திரனுக்கு இன்றித்) தானே தனியாகப்புசித்திட்டான்; (மற்றும்), கொண்டல் கல் மாரியை-(இந்திரனது கட்டளையால்) நீர்கொண்டகாளமேகங்கள் பொழிந்த கல்மழையை, முன்னம் - முன்பு, கோவர்த்தனமே குடை ஆக-கோவர்த்தன மலையையே குடையாகக்கொண்டு, சண்ட ப்ரசண்ட வேகமுடன் - மிகவும் அதிகமான விரைவுடனே, தடுத்தான் - தடுத்திட்டான்; (அன்றியும்), ஏறு படுத்தான் - எருதையழித்தான்; (எ - று.)

இடையர்கள் தங்களுக்கு ஜீவநாதாரமான பசுக்களுக்கு வேண்டிய புல்லையும் தண்ணீரையும் உண்டாக்குகிற மேகங்களுக்கு இந்திரன் தலைவ னாதலால் அவனுக்குத் திருப்தியையுண்டாக்கி அவனது பிரீதியினால் மேகங் கள் மழைபொழியத் தாங்களும் பசுக்களும் க்ஷேமமடைதலைவேண்டி வரு

ஷத்துக்கு ஒருமுறை சரத்காலத்தில் இந்திரனுக்குப் பொங்கலிடுகிற வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் ஒரு வருஷத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லோரும் கூடி இந்திராராதனை பண்ணுதற்காக வீடுகள்தோறும் வரியிட்டுச் சமைத்துச் சோறு முதலிய உணவுகளைப் பெருந்திரளாகவும் மிக இனிதாகவும் சித்தப்படுத்தியபோது, இந்திரனைச் செருக்கடக்கக் கருதிய கிருஷ்ணன் அவ்விடையர்களை நோக்கி 'பசுக்களுக்கும் நமக்கும் பலவகைவளங்களைத் தந்து உதவி நம்மைப் பாதுகாக்கிற இந்தக்கோவர்த்தனகிரியை ஆராதிப்பதே நமக்குத் தகுதி: நமக்கு இந்திரனாலும் மற்றவர்களாலும் ஆவதென்ன?' என்று சிலசொல்லிப் போதித்து அவர்கள் மனத்தைமாற்றி அவர்களோடு தானும் இருந்து இந்திரபூசைக்குப் பிரதியாகப் பர்வதபூசையைச் செய்வித்தான். வழக்கமாக இந்திரன் பூசையை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவகையிலும் இக்கோவர்த்தன பர்வதபூசையில் விசேஷம் காட்டி இடையர்களை மகிழ்விக்கக்கருதிக் கண்ணன் அவர்கள் பர்வதபூசை செய்துவரும்போது தான் ஒரு தேவதாரூபமாய் அந்தக் கோவர்த்தனகிரியின் சிகரத்தின்மேல் வீற்றிருந்து "நான்தான் இந்தப்பர்வததேவதை' என்று சொல்லி, அக்கோபாலர்கள் இட்ட அந்தப் பலிகளையெல்லாம் அமுதுசெய்தருளியதுமன்றி, அம்மலைத் தெய்வத்தைத் தரிசித்து வணங்கிப்பிரார்த்தித்த ஆயர்கட்கெல்லாம் வேண்டிய வரங்களையுந் தந்தனன். இங்ஙனம் பூசையை இழந்ததனாற் கோபமுற்ற இந்திரன் பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் அழிவுசெய்யும்படி மேகக்கூட்டத்தைஏவி இடைவிடாதபெருங்காற்றுமழையைப்பொழிவித்தபோது, கண்ணன்கோவர்த்தனமலையையெடுத்துக்குடையாகப்பிடித்து மழையைத்தடுத்துக் கன்றுகாலிகளையும் இடையர்களையுங்காத்தருள, இங்ஙனம் ஏழுநாள்கழிந்தபின்பு இந்திரன் கருவபங்கப்பட்டு மேகங்களையகற்றிவிட்டு வானத்தினின்று இழிந்துவந்து கண்ணனைப் பலவாறு துதித்து, அப்பெருமானுக்குக் கோவிந்தனென்கிற திருநாமத்தைச்சாத்திக் கோக்களுக்கு இந்திரனாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து சென்றனன் என்பது, இங்கு அறியவேண்டிய கதை. கள்ளங்கபடமற்ற சாதுசனங்களான இடையர்களெல்லாம் துர்ப்போதனைசெய்து தேவேந்திரனைவஞ்சித்து அவனுணவைக்கவர்ந்து உண்டு தன்இனத்தவரான இடையர்களையும் ஏமாற்றிப் பின்பு அதனாலான தீங்கையொழித்தற்குத் தானே சிரமப்பட்டுக் கல்லைச் சுமந்தனனெனப் பழித்தவாறு.

இந்திரன் கல்மழைபொழிந்ததனால் அதனைக் கல்மலைகொண்டே தடுத்திட்டான், அவன் நீர்மழைபொழிந்திருந்தால் அதனை நீர்கொண்டே தடுத்திருப்பான், அகடிதகடநாசாமர்த்தியமுடைய எம்பெருமான் என்பதும்; 'அஃறிணையாகிய மலை, தனக்குச்செய்த பூஜையை ஏற்றுக்கொள்ளுந் தரமிலது' என்ற குறைதீரவும், தேவதாந்தரங்களை யுத்தேசித்துச்செய்யும் பூசைகளை அந்தர்தத்தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஏற்றுக்கொண்டு வரமளிப்பவன் தேவாதிதேவனான தானே யென்பது தோன்றவும், கோவர்த்தனமலைக்கு இட்ட உணவுகளைக் கண்ணன் தான் ஒரு தெய்வ வுருக்கொண்டு உண்டருளினனென்பதும்; 'கோவர்த்தனமலைக்குப் பூசைசெய்

தோம்: அதனால் உடனே பெருர்நீக்கு விளைவதாயிற்று; அதனைக் கண்ணன் முயன்று தடுத்து நம்மைக் காத்தருளினன்' என்று இடையர்கள் உட்கொண்டு அம்மலையைக்குறித்துக் குற்றங்குறை கூறாதிருக்குமாறு அந்தமலையைக்கொண்டே பாதுகாத்தன னென்பதும் கருதத்தக்க பொருள்கள். திருவாய்ப்பாடியில் பொதுவானார் வர்ஷார்த்தமாக இந்திரனுக்குக் கொடுபோயிடுகிற சோற்றைக் கண்டு, 'நாம்பிறந்துவளர்கிற ஊரிலே சிலர் ஒன்றைத் தேவதாந்தரத்துக்கு ஆக்குகையாவதென்?' என்று அதுவும் பொறுக்கமாட்டாதே 'மலையின்முன்னே கொடுபோய்க் குவியுங்கோள்' என்றுசொல்லித்'தான்மலையாயிருந்துஜீவிக்குமவன்' என்றஆன்றோருரைநடையையுங் காண்க.

"அண்டரே பகைவர் வானோர் ஆயரென் றாகு மூப்பேர்" என்பது நிகண்டாதலால், 'அண்டர்' என்பது - முதலில் தேவரென்ற பொருளிலும், பின்பு இடையரென்ற பொருளிலும் வந்தது. ஆகண்டலன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (பகைவர்களை) நன்றாகக்கண்டிப்பவனென்று காரணப்பொருள்பெறும். பால் அடிசில் - உவமைத்தொகை. ஒருதானே, கோவர்த்தனமே என்ற ஏகாரங்கள் - பிரிநிலையோடு சிறப்பு. கல்மாரி - ஆலாங்கட்டி மழை. முன்னம், அம் - சாரியை. கோவர்த்தந மென்றது - (எப்பொழுதும் மாறாத புல்லையும் தண்ணீரையு முடையதாதலாற்) பசுக்களை விருத்தியடையச்செய்வது என்பதுபற்றிவந்த பெயர். மழை ஒருதுளியேனும் ஆயர்மேலும் ஆக்களின்மேலும் விழாதபடி, கண்ணனெடுத்த அம்மலை கவிந்துநின்றதனால், குடையாயிற்று. சண்டப்ரசண்டவேகமுடன் - மிக்க கொடியபெருங்காற்றின் மகாவேகத்தோடுகூடின, கொண்டல்களின் கல்மாரியை என்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். சண்டப்ரசண்டவேகம் - வடமொழித்தொடர்.

ஏறுபடுத்த விவரம்:—கண்ணன் நப்பின்னை யென்பவளை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, அவள்தந்தைகந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் எழுதிருவுருக்கொண்டுசென்று வலியடக்கித் தழுவின னென்பதாம். கண்ணனைக்கொல்லும்படி கம்சனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங்கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது திருவயிற்றின்மேற் கண்வைத்துக் கொம்புகளைநீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற்பிடித்து அசையவொட்டாமற்செய்து தன்காலினால் அவன்வயிற்றில் ஓரிடியிடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப் பறித்து அதனாலேயே அவனை அடித்துக் கொன்று விழுத்தின னென்றகதையையுங் கொள்ளலாம். எருதையழித்தலாகிய பெரும்பாதகத்தைச் செய்தவனெனப் பழித்தவாறு.

'தடுத்தானீறுபடுத்தானே' என்று பாடமுண்டு; அதற்கு - ஈறுபடுத்தான் என்றாவது நீறுபடுத்தான் என்றாவது எடுத்து மேகங்களைச் சிதறடித்து அழிவுசெய்தா னென்று பொருள்கொள்வர். 'தடுத்தானேறுபடுத்தானே' என்றவிடத்துப் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் உகூ-ஆம் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (கஉக)

கஉஉ. பம்பிப்பரந்தபுன்மேயும்பசுவின்கன்றுங்கோபாலர்
தம்புத்திரருமம்புயத்தோன்றன்மாயையினுலொளித்திடுநா
ளெம்புத்திரருமெங்கோவினிளங்கன்றினமுமெனத்தெளிய
வம்பிற்புரிந்தமாயையிவனல்லாலியாவர்வல்லாரே.

(இ - ள்.) பம்பி பரந்த புல் மேயும் பசுவின் கன்றும் - நெருங்கிப்பரந்த புற்களை மேய்ந்து உட்கொள்ளுகிற பசுக்களின்கன்றுகளும், கோபாலர்தம் புத்திரரும்-இடையர்களுடைய பிள்ளைகளும், அம்புயத்தோன் தன் மாயையினால் ஒளித்திடு நாள் - பிரமன்செய்த மாயையினால் மறைந்திட்டபோது, எம் புத்திரரும் எம் கோவின் இளங் கன்று இனமும் என தெளிய வம்பின் புரிந்த-'எங்கள்பிள்ளைகளும் எங்கள்பசுக்களின் இளங்கன்றுகளுமே' என்று (இடையர்கள்) ஐயமறக் கருதுமாறு (கிருஷ்ணன் தானே அத்தனைகன்றுகளும் இடைப்பிள்ளைகளுமாக வடிவுகொண்டு) துடுக்காகச்செய்த, மாயை - மாயையை, இவன் அல்லால் வல்லார் யாவர் - இந்தக்கிருஷ்ணனேயன்றி அறிந்துசெய்யவல்லவர் வேறுயாவர் உளர்? [எவருமில்லை என்றபடி].

கண்ணன் இளமைப்பருவத்தில் ஆயர்சிறுவர்களுடனே ஆன்கன்றுகளை மேய்த்துவரும் நாட்களில் ஒருநாள், பிரமன் அப்பெருமானது திருவிளையாட்டைக் காணவேண்டுமென்றுகருதிக் கன்றுகளையும் சிறூர்களையும் தன்மாயையினால் வானத்தேமறைத்துவைக்க, கிருஷ்ணன், அதனையுணர்ந்து, வண்ணமும் வனப்பும் தோற்றமும் வடிவும் தொழிலும் குணமும் பூணும் துகிலும் தாரும் குழலும் முதலிய அனைத்திலும் சிறிதும் வேற்றுமையில்லாதபடி தானே அச்சிறூரும் கன்றுகளுமாக வடிவெடுத்து அந்தந்தமனைக்குப்போய் வந்துகொண்டிருக்க, இங்ஙனமே ஓராண்டுசெல்ல, நான்முகன் இதுகண்டு நாணமுற்றுச் சிறுவர்களையும் கன்றுகளையுங்கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்து வணங்கித் தன் பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி கண்ணபிரானைப் பிரார்த்தித்தனனென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு.

இச்செய்யுள் - எவ்வகைமாயைக்கும் மேம்பட்ட பெருமாயை செய்ய வல்லானென்று இழித்துரைத்தபடியாம்.

புத்திரர் என்ற வடசொல் - புத் த்ரர் என்றுபிரிந்து, (தமதுதந்தைதாயரைப்) புத் என்ற நரகத்திற் சேரவொட்டாது அதனினின்று பாதுகாப்பவரெனக் காரணப்பொருள் பெறும். அம்புயத்தோன்-(திருமாலின்திருநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றினவன். அம்புஜம் - வடசொல்: நீரில்தோன்றுவது; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். கோ - பசு: வடசொல். வம்பிற் புரிந்த மாயை - பிரமன்செய்தமாயைக்குப் பிரதியாகச் செய்த மாயை. 'பம்பிப்பசுந்தண்புன்மேயும்' என்றும் பாடமுண்டு. அல்லால் + யாவர் = அல்லாலியாவர்: தன்ஒழிமெய்ம்முன் யகரம்வர இகரந் தோன்றிற்று; [நன் - மெய் - கூ.] (கஉஉ)

கஉங. அதிரப் பொரும்போ ரஞ்சினனோ வஞ்சா மைகொலோ தெரியாது,மதுரைப் பதியுந் தன்கிளையும் வாழ்வுந் துறந்து வாரிதிவா, யெதிரொப் பிலாத துவாரகையென் றியற்பேர் படைத்த மாநகரின், முதிரப் பொரும்போர்த் தம்முனுட னிருந்தான் பன்னாண் முரணறுத்தே.

(இ - ள்.) அதிர பொரும் போர் அஞ்சினனோ - (கிருஷ்ணன் தான் ஜராசந்தனோடும் காலயவனனோடும்) ஆரவாரமுண்டாம்படி (ஒருங்கு) போர் செய்தற்கு அச்சங்கொண்டவனாதல்பற்றியோ, அஞ்சாமை கொலோ - அவ்வனம் போர்செய்தற்குத் தான் அச்சங்கொள்ளாமையினாலேயோ, தெரியாது- (இன்னபடியென்று) தெரிந்திலது; மதுரை பதியும் தன் கிளையும் வாழ்வும் துறந்து-மதுராபுரியையும் (அதில்) தனது உறவினரோடுகூடி வாழ்தலையும் விட்டிட்டு, வாரிதிவாய் - (மேற்குக்) கடலிலே, எதிர் ஒப்புஇலாத துவாரகை என்று இயல் பேர் படைத்த மா நகரில் - தனக்குச்சரியான உவமையைப் பெறாததும் துவாரகையென்று இயற்பெயர் பெற்றதுமான பெரியநகரத்தில் (புகுந்து அதில்), முதிர பொரும் போர் தம்முடன் - மிகுதியாகச் செய்யும் போரில்வல்ல தனதுதமையனான பலராமனுடனே, பல் நாள் - அநேகநாள், முரண் அறுத்து இருந்தான் - பகைமையின்றி வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

இதிற்குறித்த விஷயம் முன்பு எழுதப்பட்டது. தனது சொந்தவூரை விட்டு வேற்றூர்க்குச் செல்லுதல், பகைக்குஅஞ்சாமையினாலன்று, அஞ்சுதலினாலேயாம் என்பது, முதலடியின் போக்கு. பகைக்குஅஞ்சி ஊரைவிட்டு ஓடிக் கடலிடையொளித்தவனென்று - இகழ்ந்தவாறும். நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண் என்ற நால்வகையரண்களுட் கடலாகிய இயற்கை நீரரணைப் பெற்றுள்ளதனாற் பகைவர் வந்து புகவொண்ணாதபடி பாதுகாப்பமைந்த நகரத்திலென்பான், 'வாரிதிவாய்நகரில்'என்றான்.'அதிரப்பொரும் போரஞ்சினனோ அஞ்சாமைகொலோ தெரியாது' என்றதன்பின், 'முதிரப் பொரும்போர்த் தம்முடன் முரணறுத்து இருந்தான்' என்றது, இகழ்ச்சி. தம்முன் - தமக்குமுன்பிறந்தவன்; முன் - காலவாகுபெயர். இயற்பேர் - சுபாவமான பெயர். இயற்கைப்பெயர்: முரணறுத்து இருந்தான் என்பதற்கு- போர்செய்தலையொழித்திருந்தானென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'இருந்தானொருநாள் முரணறுத்தே' என்றும் பாட முண்டு. (கஉங)

வேறு.

கஉச. கஞ்சனெனு மாமனொடு காளையமர் செய்தான்
வஞ்சனையி னாலமரு மெத்தனைம லைந்தான்
றஞ்சமென வேமருவு தமரிலொரு தானே
மிஞ்சிவிர காவூரிய மேதினிபு ரந்தான்.

(இ - ள்.) காளை - இளவெருதுபோலக் கொழுத்தவனான கிருஷ்ணன், கஞ்சன் எனும் மாமனோடு - தனது மாதுலனான கம்ஸனுடனே, அமர் செய்தான் - போர்செய்து அவனைக் கொன்றிட்டான்; (மற்றும்), வஞ்சனையி

ஞல் அமரும் எத்தனை மலைந்தான் - தந்திரவகைகளால் எத்தனையோ யுத்தங்களையுஞ் செய்துமுடித்தான்; தஞ்சம் எனவே மருவு தமரில் - (தன்னையே) ஆதாரமாகக்கொண்டு சார்ந்துள்ள சுற்றத்தார்களில், ஒரு தானே மிஞ்சி - தானொருவன் மாத்திரமே மேம்பட்டு, விரகால் உரிய மேதினி புரந்தான் - தந்திரமாகத் தனக் குரியதாக்கிக் கொண்ட இராச்சியத்தை ஆள்பவனானன்.

நெருங்கிய சுற்றத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் ஒப்ப அன்பின்றி வஞ்சனையால் தீங்கு இழைத்தவனென்று பழித்தபடியாம். முதலடியிற் குறித்த வரலாறு, மீழ் சுஎ-ஆங் கவியி னுரையில் விவரிக்கப்பட்டது. காளை - உவமையாகுபெயர் ; காளையமர்செய்தான் என்பதற்கு - காளைப்பருவத்திலே போர் செய்தா னென்று உரைப்பினுமாம் ; அது பதினாறுபிராயத்துக்குட்பட்ட கட்டிளமைப்பருவம். கம்ஸனைக்கொன்றதன்பின்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமனுடன் சாந்தீபினி யென்ற அந்தணன்பக்கல் வேதசாஸ்திரங்களை யோதினபின்பு, அக்குருவுக்குத்தக்ஷிணைகொடுத்தற்பொருட்டு,அவனதுவிருப்பத்தின்படி, சங்கினுருவங்கரித்துக் கடலில்வாழ்ந்த பஞ்சஜநனென்ற அசுரனைக் கடலிற்புகுந்து பொருதுகொன்று, முன்பு அவனாற் கவர்ந்துகொண்டுபோகப்பட்ட குருபுத்திரனை மீட்டுக்கொடுத்தமை, பதினெட்டுமுறை ஜராசந்தனைப் பொருதுவென்றமை, காலயவனனென்ற மிலேச்சராஜனைத் தந்திரத்தால் அழியச்செய்தமை, ருக்மியைப் பங்கப்படுத்தியமை முதலிய பலவற்றை உள்ளத்திற்கொண்டு 'வஞ்சனையினால் அமரு மெத்தனை மலைந்தான்' என்றான். 'தஞ்சமெனவேமருவுதமர்' என்றது,யதுகுலத்தரசர்களை. தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு, ஆதாரவு, ரக்ஷகம்.

இக்கவி - ஈற்றுச்சீரொன்றுதேமாச்சீரும், மற்றைமூன்றும்விளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தம். (கஉச)

## வேறு.

கஉரு. அன்னையுந் தாதை தானு மருஞ்சிறை யகத்து வைக
முன்னிரு மூவர் முன்னோர் தங்களை முருக்கு வித்தான்
பின்னொரு தமையன் றன்னைப் பெற்றதா யிருவ ரென்றென்
றிந்நிலஞ் சொல்ல வைத்தா னிவனைவே றியாவ ரொப்பார்.

(இ - ள்.) அன்னையும்-(தனது)தாயும், தாதைதானும் - (தனது)தந்தையும், அரும் சிறைஅகத்து வைக - (தனக்காக) மீளுதற்குஅரிய சிறைச்சாலையிலே இருக்க, முன் இரு மூவர் முன்னோர்தங்களை முருக்குவித்தான் - முன்னேபிறந்த தனது தமையன்மார் ஆறுபேரையும் கொல்வித்தான்; பின் ஒரு தமையன் தன்னை - (அவ்வறுவர்க்கும்) பின்னேபிறந்த ஒருதமையனை, பெற்ற தாய் இருவர் என்று என்று இ நிலம் சொல்ல வைத்தான் - 'பெற்ற தாயார் (இவனுக்கு) இரண்டுபேர் என்று இந்நிலவுலகத்தார்பலமுறைசொல்லும்படி செய்தான் ; இவனை ஒப்பார் வேறு யாவர் - (இத்தன்மையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு அவனே ஒப்பாவ னன்றி) இவனை ஒப்பவர் வேறுயாவரானவர் ? [எவருமில்லை யென்றபடி] ; (எ - று.)

தாய்தந்தையர்க்கும் தமையன்மார்க்கும் பெருந்தீங்குவிளைத்த கொடியனென்று சிந்தித்தவாறும். தேவகியின் எட்டாவது பிள்ளை கம்சனைக்கொல்லுமென்று அசரீரிவாக்குச் சொன்னதும், திருமால் தேவகியின் எட்டாவதுகர்ப்பத்தில் தான் அவதரித்துக் கம்சனைக் கொல்வதாகத் தேவர்கட்கு வாக்குதத்தஞ் செய்தருளிய செய்தியை நாரதர் வந்து கூறியதும்பற்றி, கம்சன் மிக்ககோப மடைந்து, தேவகியையும் வசுதேவரையும் சிறைச்சாலையில் தளையிட்டு வைத்தமைகொண்டு, தாய்தந்தையர் சிறையிலிருத்தற்குக் கண்ணன் காரணமாக உரைக்கப்பட்டனன். 'முன்னிருமூவர் முன்னோர் தங்களை முருக்குவித்தான்' என்றுசொன்னது, கம்சனாற்கொல்லப்பட்ட தேவகியின் புத்திரராறுவரும் திருமாலின் கட்டளைப்படி மாயையினால் தேவகியின் கருப்பத்திற் சேர்க்கப்பட்ட ரணியகசிபு குமாரராதலால், தன்னைக் கம்சன் கொல்லாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்ட தந்திரம்வல்லவனான கிருஷ்ணன் தனக்கு முன்பிறந்தவராறவரை அங்ஙனமே கம்சன் கொல்லாதபடி காத்தற்கு யாதோருபாயமுஞ் செய்யாதுவிட்டமையே, அவன் அத்தமையன்மாரைக் கொல்வித்ததாகக் குற்றஞ் சாற்றப்பட்டது. அவ்வாறுவர்பெயர்:— கீர்த்திமான், சுஷேணன், உதாயு, பத்திரசேனன், ருசுதாசன், பத்திரதேவன் என்பன; (இவை, அவர்கட்கு முற்பிறப்பி விருந்தபெயர்.) பின்பு தேவகியின் ஏழாவதுகருப்பத்தைத் திருமாலின் நியமனப்படி மாயையானது ஏழாவதுமாதத் தொடக்கத்திலே நடுராத்திரியில் தேவகியின்வயிற்றினின்று பெயர்த்து ரோகிணியின் கருப்பத்திற் சேர்த்துவிட, அங்குநின்று அவதரித்த பலராமனுக்கு, தேவகி ரோகிணி என்ற இருவரும் தாயராதல் காண்க. "ஒருதாயுதரத்தி லோராறு திங்களுறைந்தபின்னை, ஒருதாய்வயிற்றில்வந்துற்ற தெம்மாய முனைத்தருளே" என்றது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தமையனான பலராமனுக்குத் தாயிருவராக அமைத்தற்குக்காரணம்; தம்பியாகிய கிருஷ்ணன் திருமாலாகிய தனது நிஜரூபத்திலிருந்து மாயைக்கு இட்ட கட்டளையேயாதல் கொண்டு, அச்செயலைச் சிசுபாலன் கிருஷ்ணன்மே லேற்றிக் கூறினான். முருக்கு - முருங்கு என்பதன் பிறவினை; மெலி வலியாதல், பிறவினைக்குறி. நிலம் - இடவாகுபெயர். 'பெற்றதாய் இருவர்' என்றது, ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். 'என்றென்று' என்ற அடுக்கு, வியப்பினாற் பலகாற்கூறுதலை விளக்கும். வேறியாவர் - குற்றியலிகரம்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - சுசு ஆங் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (கஉ௰)

கஉக. என்றுகொண் டெண்ணி நாவுக் கிசைந்தன வுரைக ளெல்லா
மொன்றினொன் றச்ச மாக வுபர்ச்சியுந் தாழ்வுந் தோன்றக்
கன்றிய மனத்தி னோடுங் கட்டுரை செய்தான் மன்றற்
றென்றலஞ் சோலை சூழுஞ் சேதிநா டுடைய கோவே.

(இ - ள்.) என்று கொண்டு - என்று இவ்வாறாக, எண்ணி - (கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளையும் குணஞ்செயல்களையுங்)குறித்து, நாவுக்கு இசைந்தன உரைகள் எல்லாம் - வாயில்வந்த வார்த்தைகளையெல்லாம், ஒன்றின்

ஒன்று உச்சம் ஆக - ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக, உயர்ச்சியும் தாழ்வும் தோன்ற - உயர்வும் இழிவும் புலப்பட, கன்றிய மனத்தினோடும் கட்டுரை செய்தான் - கோபதாபங்கொண்ட மனத்துடனே தொடுத்துரைத்தான்: (யாவனெனில்:—) மன்றல் தென்றல் அம் சோலை சூழும் சேதி நாடு உடைய கோ - நறுமணமுள்ள தென்றற்காற்று வீசுகின்ற அழகிய சோலைகள்சூழ்ந்த சேதிதேசத்தை (த் தனது ஆளுகையின்கீழ்) உடைய அரசனான சிசுபாலன்.

'என்றுகொண்டு' என்பதில், கொண்டு - அசை ; இது - தொல்காப்பியத்து "கிளந்தவல்ல வேறுபிற தோன்றினுங், கிளந்தவற்றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே" என்ற இடைச்சொல்லியற் புறனடைச் சூத்திரத்தாற் கொள்ளப்படும்: "என்றுகொண்டினையகூறி" என்ற கம்பராமாயணமுங் காண்க. உச்சம் - வடசொல். சிசுபாலன்கூறியதூஷணைச் சொற்களினுள்ளே புகழ்ச்சிப்பொருளும் வெளிப்படையாகவேனும் குறிப்பாகவேனும் தோன்றுதல்பற்றி, 'உயர்ச்சியும் தாழ்வும் தோன்ற' எனப்பட்டது. அங்ஙனம் இருவகைக்கருத்துநிகழ்தல், கீழ்ச்சென்ற பத்துகவிகளையும் உய்த்துநோக்குமிடத்துத் தானேவிளங்கும். மாயவனான கண்ணனது திருவிளையாடல்களில் ஈடுபடாதவர்க்கு அவை குற்றமாகவும், ஈடுபடுபவர்க்கு அவைதாமே குணமாகவுந் தோன்றுமென்க உண்மையிலுயர்ந்த குணஞ்செயல்களையும்இழிந்தனவாகக்கொண்டு கூறினன் சிசுபாலனென்பது போதரும். சிசுபாலன்வாக்கியங்களில் கண்ணனைப் புகழ்ந்தவைபோல மேல்நோக்கில் தோன்றுகின்றவை சிலவும், அவன்கருத்தால் வஞ்சப்புகழ்ச்சியணிவகைகொண்டுகிருஷ்ணனைப் புகழ்கிறதுபோலப் பழித்தவையேயா மென்க. தென்றல்பொதியமலையிலிருந்து சந்தனமரத்தின் வாசனையோடு வீசுதலால், 'மன்றல் தென்றல்' எனப்பட்டது. மன்றலைச் சோலைக்கும் அடைமொழியாக்கலாம். (கசுசு)

வே று.

[இவ்வகையாகச் சிசுபாலன் சொன்ன அளவிறந்த நிந்தனைச்சொற்களைக் கேட்ட கண்ணன் அவனோடுபோர்செய்தற்பொருட்டுத் தேரி லேறுதல்.]

கசுஎ. திண்ணியநெஞ் சினனான சிசுபாலன் றன்னெஞ்சிற் றீங்கு தோன்ற, மெண்ணியமன் பேரவையி னியம்பியபுன் சொற்களெல்லாம் மெண்ணி யெண்ணிப், புண்ணியர்வந் தினிதிறைஞ்சும் பூங்கழலோன் வேறொன்றும் புகலானாகிப், பண்ணியதன் புரவிநெடும் பருமணித்தேர் மேற்கொண்டான் பரிதி போல்வான்.

(இ - ள்.) திண்ணிய நெஞ்சினன் ஆன சிசுபாலன் - கடுமையுள்ள மனமுடையவனான சிசுபாலன், தன்நெஞ்சில் தீங்கு தோன்ற - தனது மனத்திலுள்ள கெட்ட எண்ணம் வெளியாம்படி, எண்ணிய மன் பேர் அவையின் இயம்பிய - (அனைவராலும்) நன்குமதிக்கப்பட்ட நிலைபெற்ற பெரிய அந்தச் சபையிற் கூறின, புல் சொற்கள் எல்லாம்-தூஷணைச்சொற்களெல்லாவற்றையும், புண்ணியர் வந்து இனிது இறைஞ்சும் பூ கழலோன் - நல்வினையையுடையவர்கள் வந்து அடுத்து இனிமையாக[அன்போடு]வணங்குகிறதாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவனான கண்ணபிரான், எண்ணி - கணக்

யிட்டு, எண்ணி - ஆலோசித்து, வேறு ஒன்றும் புகலான் ஆகி-(அங்கிந்தனைச் சொற்களுக்கு) மாறாக ஒருவார்த்தையையுஞ் சொல்லாதவனாய், பரிதி போல் வான்-சூரியனைப்போன்று, பண்ணிய புரவி நெடும் பரு மணி தன் தேர் மேல்கொண்டான் - அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகள்பூட்டிய பெரிய பருத்த மணிகள் கட்டிய தனது தேரின்மேல் ஏறினான்; (எ - று.)

சிசுபாலன் நூறுபிழைசெய்யுமளவும் பொறுத்தருள்வதாக அவனது தாயான தனது அத்தைக்குத் தான் முன்பு வாக்குதத்தஞ்செய்திருந்ததற்கு ஏற்பக் கண்ணபிரான் அவனது தூஷணவாக்கியங்களாகிற சொற்பிழைகளை எண்ணித் தொகையிட்டுக்கொண்டேவந்து அவைநூற்றுக்குமேற்பட்டபின்பு பொறுக்கமாட்டாதவனாய் அவனையழிக்கக்கருதிப் போர்க்கு எழுந்தனனென்பார், 'புன்சொற்களெல்லாம் எண்ணியெண்ணி வேறொன்றும் புகலானாகித் தேர்மேற்கொண்டான்' என்றார். இவ்வாறு கண்ணபிரான் சிசுபாலனது நூறு பிழைகளைப் பொறுத்தருளியதுபற்றியே "பிழைநூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்" என்ற நீதிவாக்கியம் வழங்கலாயிற்றென்க. "க்ரியாகேவலம்உத்தரம்" என்றபடி வாயினாலொன்றுஞ்சொல்லாமற் காரியத்திலேவல்லமைகாட்டுதல் பெரியோரியல் பாதலால், கண்ணன் வேறொன்றும் புகலானாகித் தேர்மேற் கொண்டான். திண்ணியநெஞ்சு - பெரியோரிடத்து மதிப்பும் பயபக்திவிசுவாசங்களும் இல்லாத கடினசித்தம். பிறந்தபொழுதே தொடங்கிக் கண்ணனிடத்துப் பகைமைபூண்டவனாய் மூன்றின பிறப்புக்களிலும் பகைவனாதலால் இயற்பகைமைகொண்ட ஜன்மசத்துருவான சிசுபாலன் சொன்னசொல்லொவ்வொன்றிலும் அவன்கொண்டுள்ள கிருஷ்ணத்வேஷம் புலனாகுதலால், 'திண்ணியநெஞ்சினனான சிசுபாலன் தன்னெஞ்சில் தீங்கு தோன்ற இயம்பிய புன்சொற்கள்' எனப்பட்டன. மன் அவை-வினைத்தொகை. மன்பேர்அவை-அரசர்கள்கூடிய பெரியசபை எனினுமாம். புண்ணியர்-எம்பெருமானைச்சரணமடைந்து உய்தற்கு ஏற்ற நல்வினையுடையோர். புரவிபண்ணுதல் - குதிரைக்குச் சேணம்முதலியன இடுதல். மணி - அடிக்கும்மணி. பருமணித்தேர் - நல்லிலக்கணமுழுதுமமைந்த விலையுயர்ந்த மூழுரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற தேர் எனினுமாம். சூரியன் இருளையழித்து உலகத்து ஒளிசெய்தற்குச்சிறந்ததொருதேரின்மீது உதித்தல்போல, 'அச்யுதபாநு' எனப்படுகிற கிருஷ்ணன் கொடிய பகைவனைத் தொலைத்து உலகத்துக்கு நன்மைசெய்தற்பொருட்டுச் சிறந்தவொரு தேரிலேறினானென்பது, 'தேர்மேற்கொண்டான் பரிதிபோல் வான்' என்றதன் கருத்து. 'திண்புரவி' என்றும் பாடமுண்டு.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (௧௨எ)

[கண்ணன் சிசுபாலனைப் போர்க்கு அழைத்தல்.]

௧௨அ. எங்காட்டிலவனிபருமீண்டியவித்தொல்லவையினிசைத்த சேதி, நன்னாட்டுக்கதிபதியாநரபாலனின்மாற்றநன்றுநன்று, கன்னாட்டும்படியாகவிருவோரும்பொருதறிதுங்கடிதேகென்று, தன்னாட்டமிகச்சிவந்தான் கரியவடிவினிற்புனைந்ததண்டுழாயோன்

(இ - ள்.) 'சேதி நல் நாட்டுக்கு அதிபதி ஆம் நரபால - நல்ல சேதிதேசத்துக்குத் தலைவனான மனிதராஜனே!—எ நாட்டில் அவனிபரும் ஈண்டிய-எந்தத்தேயத்து அரசர்களும் கூடிய, இ தொல் அவையின்-இந்தப்பெரியசபையிலே, இசைத்த-சொன்ன, நின் மாற்றம்-உனது வார்த்தை, நன்று நன்று - மிக அழகியதாயிருந்தது; கல் நாட்டும் படி ஆக - சிலாஸ்தாபநஞ்செய்யும்படி, இருவோரும் பொருது அறிதும் - நாமிருவரும் (போர்செய்து நமக்குள் இருக்கிற உயர்வுதாழ்வு) அறிவோம்; கடிது ஏகு - விரைவிற் புறப்படுவோ,' என்று - என்று (சிசுபாலனைநோக்கிச்) சொல்லி (அவனை அறைகூவி), தன் நாட்டம் மிக சிவந்தான் (கோபத்தினால்) தனதுகண்கள் மிகச்செந்நிற மடையப்பெற்றான்: (யாவனெனில்:—) கரிய வடிவினில் புனைந்த தண் துழாயோன் - கருநிறமான (தனது) திருமேனியில் தரித்த குளிர்ச்சியான திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனாகிய கண்ணபிரான்; (எ - று.)

எந்நாட்டிலவனிபரும் - எல்லாநாட்டு அரசர்களு மென்றபடி. தொன்மை - முதுமை: சபையாரது அறிவொழுக்கங்களின்முதிர்ச்சியைச்சபையின் மேலேற்றி, 'தொல் அவை' என்றார் 'சேதிநன்னாட்டுக்கு அதிபதியாம்நரபால' என்று சிசுபாலனைக்கண்ணன் விளித்தது, 'நீநிலவுலகத்தில்ஒரேதேசத்துக்கு அதிபதியான மனிதராசன், நானேமூவுலகத்துக்கும் அதிபதியான தேவராசன்' என்று காட்டுதற்கு: 'நன்று' என்றது, எதிர்மறையிலக்கணை; மிகவும் நன்றன்று என்றபடி 'நன்றுநன்று' என்ற அடுக்கு - வெகுளிப்பற்றியது.

சிறந்த ஒருவீரன் போரிற் புறங்கொடாதுநின்று பகைவராலிறந்தால் அவனதுபெயரையும் பெருமையையும் எழுதிக் கல்லுருத்தாபித்தல் மரபாதலால், 'கல்நாட்டும்படியாகப் பொருது' எனப்பட்டது. இது - புறப்பொருளிலக்கணத்தில் 'நடுகல்' எனப்படும். இந்நூற்சிறப்புப்பாயிரத்தில் "கல்நாட்டியமர்பொருது" என்பதும் இது. "பலர் என்னை முன்நின்று கல்நின்றவர்" என்ற திருக்குறளையுங் காண்க. "கன்னின்றான் எந்தை" என்றார் பிறரும். 'நாட்டும்படியாக' என்றதில், 'ஆக' என்பது - அசை. அறிதும் - முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. 'இருவோரும் அறிதும்' என்றது - தன்மையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி; 'இருவோமும்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். நாட்டம் - நாடுதற்கருவி; நாடுதல்-பார்த்தல்: நாடு - பகுதி, அம் - கருவிப்பொருள்விகுதி; டகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம். 'நாட்டம் சிவந்தான்' என்றும், 'கரியவடிவினில்' என்றும் ஓரடியில் வந்தது, முரண்தொடையாம்.　(கஉஅ)

[சிசுபாலனும் தேரிலேற, இருவரும் போர்தொடங்குதல்.]

கஉகூ. சேதிகுலநரபதியுஞ்செருப்புரிதற்கஞ்சுவனோதேரிலானான், மோதிவலம்புரியூதமுகிலினங்கண் முழங்குவபோன்முரசமார்ப்ப, வேதியரோடவையிருந்த வேந்தரெல்லாமதிசயிப்ப விமானந்தோறுஞ் சோதிமுடியமரர்வரநகர்ப்புறத்திலமர்புரியத்தொடங்கினரே.

(இ - ள்.) சேதி குலம் நரபதியும் - சேதிநாட்டரசர்குலத்தில்தோன்றிய அரசனான சிசுபாலனும், செரு புரிதற்கு அஞ்சுவனோ - போர்செய்தற்குப்

பயப்படுவனோ? [பயப்பட்டான் என்றபடி]; (ஆகவே), தேரில் ஆனான் - (உடனே அவனும்) தேரில் ஏறினான்; (பின்பு இருவரும்), மோதி வலம்புரி ஊத-ஒன்றற்குஒன்றுஎதிராக வலம்புரிச்சங்குகள் முழங்கவும், முகில் இனங்கள் முழங்குவ போல் முரசம் ஆர்ப்ப - மேகக்கூட்டங்கள் இடிமுழக்கஞ்செய்வன போலப் போர்ப்பறைகள் ஆரவாரஞ் செய்யவும், வேதியரோடு அவை யிருந்த வேந்தர் எல்லாம் அதிசயிப்ப - முனிவர்களும் அவர்களோடு சபையில் வீற்றிருந்த அரசர்களும் ஆகிய அனைவரும் ஆச்சரியமடையவும்,சோதி முடி அமரர் விமானம் தோறும் வர - ஒளியுள்ள கிரீடந்தரித்த தேவர்கள் விமானங்களிலேறி (ப் போர்காணுதற்கு வானத்திலே) வரவும், நகர் புறத்தில் அமர் புரிய தொடங்கினர் - அந்த இந்திரப்பிரத்தநகரத்திற்கு வெளியிடத்திலே (ஒருவரோடொருவர்) போர்செய்யத்தொடங்கினர்கள்; (எ - று.)

'சேதிகுலம்' என்ற சொற்றொடர் - இலக்கணையாய்ச் சேதிநாட்டரசர் குல மென்ற பொருளோடு, வினைத்தொகையாய் (ப் பகைவர்களை) ச்சேதிக்கின்ற [துணிக்கிற] குலமென்றும் ஒருபொருள்படுதலால், அப்படிப்பட்ட குலத்தில் தோன்றிய அரசனும் போர்செய்ய அஞ்சுவனோ? என்றார்.சேதிநாட்டரசர் யாரோடும் போர்செய்தற்கு அஞ்சாத நெஞ்சுறுதிபடைத்தவ ரென்பதும் உணர்க. உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சத்தோடு சிறப்புப்பொருளது. ஓ - எதிர்மறை. ஊத, ஆர்ப்ப, அதிசயிப்ப, வர - வினைச்செவ்வெண். முழங்குவ - பெயர். விமாநம் - வடசொல்; தேவவூர்தி. சோதி என்பதை முடிக்கும் அமரர்க்கும் கூட்டலாம். நகரத்துச் சனங்களுக்கு யாதொருதீங்கும் உண்டாகாமைப்பொருட்டு நகர்ப்புறத்தில் அமர்செய்யலாயினரென்க. (கஉக)

[சேனைகளோடும் சுற்றத்தாரோடும் கூடிய கண்ணனும் சிசுபாலனும் போர்செய்தல்.]

கஉ0. ஆதிவரு கதிப்பரியு மணிவயிரத் திண்டேரு மனில மென்ன, மோதிவரு கடகளிறுங் காலாளும் பொறாதுரகர் முடிகள் சோர, யாதவனு நரபதியு மிருங்கிளையும்பெருங்கிளையோ டெதிரிலாத,சேதிகுல நரபதியுஞ் செய்தவமர் சுராசுரரிற் செய்தாருண்டோ.

(இ - ள்.) ஆதி வரு கதி பரியும் - மண்டலமாயோடிவருகிற நடையில் வல்ல குதிரைகளும், அணி வயிரம் திண் தேரும் - அழகிய மாவைரத்தாலாகிய வலிய தேர்களும், அனிலம் என்ன மோதி வரு கட களிறும் - காற்றுப் போல (மிக்கவிசையும் மிக்கவலிமையுங் கொண்டு) தாக்கிவருகிற மதயானைகளும், காலாளும் - பதாதிகளும், (ஆகிய சதுரங்கசேனைகளின் மிகுதியாலாகிய அதிகபாரத்தை), பொறாது - தாங்கமாட்டாமல், உரகர் முடிகள் சோர - (கீழிருந்து பூமியைத்தாங்குகிற)நாகஜாதியார்தலைகள் சாய, யாதவன் ஆம் நரபதியும் இருங் கிளையும்-யதுகுலத்தில்தோன்றிய கிருஷ்ணனாகிய அரசனும் அவனுடன்நின்ற அவனதுமிக்க சுற்றத்தவர்களும்,பெருங் கிளையோடு எதிர் இலாத சேதிகுல நரபதியும்-கமி சுற்றத்தவருடன்கூடிநின்ற ஒப்பற்றசேதிநாட்டரசர்குலத்தவனான சிசுபாலனும், செய்த - (ஒருவரோடொருவர்) செய்த

அமர் - யுத்தம்போன்றயுத்தத்தை, சுர அசுரரில் செய்தார் உண்டோ-தேவாசுரர்களிலுஞ் செய்தவ ருண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ - று.)

தேகாசுரயுத்தத்தினுங் கொடியயுத்தத்தைச் செய்யலாயின ரென்பதாம். வேள்விக்கு வரும்போதே இருவரும் தம்தம்சேனைகளுடன் வந்திருந்தன ரென்றும், அவரவாது அன்புடைச்சுற்றத்தார் அவரவர்க்குப் போர்த்துணையாயின ரென்றும் அறிக. குதிரை, சேனையின்நால்வகை அங்கத்தில் தான் ஒன்றாக விருத்தலேயன்றி, மற்றோரங்கமாகிய தேர்செல்லுதற்குந் தான் சாதனமுமாதலால், முதலில் நிறுத்தப்பட்டது. குதிரையினுதவிகொண்டு இயங்குவதாதல், அதனையடுத்துத் தேரைநிறுத்தியதன் காரணம். ஆதி-மண்டலமாயோடுதல்; இது குதிரையின் கதிவகைகளிலொன்று; வலசாரி,இடசாரி முதலிய கதிவிகற்பங்கட்கும் இது உபலக்ஷணம். வயிரத்தேர் - வச்சிரரத்தினம்பதித்த தேருமாம். அகிலம் - வடசொல்;. காலாள் - யானை தேர் குதிரையென்னும் வாகனமின்றிக் கால்களினால் நடந்துசெல்லும் வீரர். உரகர் என்ற வடசொல் - (கால்களில்லாமையால்) மார்பினா லூர்ந்துசெல்பவ ரென்றுகாரணப்பொருள்படும்; உரஸ் - மார்பு. இங்கு, உரகர் - சர்ப்பராஜனான ஆதிசேஷனும், வாசுகிமுதலிய அஷ்டமகாநாகங்களும்; வாசுகிமுதலியோர்கிழக்கு முதல் எண்திசையிலும் இருந்து பூமியைத் தாங்க, ஆதிசேஷன் நடுவில் நின்று பூமியைத்தாங்குகின்றனன். யாதவன் - வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம். கிளை - மரத்தைக் கிளைபோல் ஒருவரைத்தழுவிநிற்கும் உறவினர்க்கு உவமையாகுபெயர். (கஙo)

வேறு.

[இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - இருதிறத்துச்சேனைகளும் போர்செய்தலை யுணர்த்தும்.]

கஙக. யானை மேல்வரு நிருப ருந்திறல் யானை மேல்வரு நிருபருஞ்
சோனை மாமுகி லேழு மேநிக ரென்ன வம்புதொ டுத்தலிற்
றானை யாறுநி றைந்து பல்லணி யாகி மிஞ்சிய சதுர்விதச்
சேனை யாவையு மெய்சி வந்தன சிந்தை மாமலர் கருகவே.

(இ - ள்.) யானைமேல் வரு நிருபரும்-(கிருஷ்ணன்பக்கத்தவராய்) யானைமேலேறிவந்த அரசர்களும், திறல் யானைமேல் வரு நிருபரும் - (சிசுபாலன் பக்கத்தவராய்) வலிய யானைமேலேறிவந்த அரசர்களும், சோனை மா முகில் எழுமே நிகர் என்ன - விடாப்பெருமழைபொழியும் பெரிய எழுமேகங்களுமே (தங்கட்குச்) சமானமென்றுசொல்லும்படி, அம்புதொடுத்தலின்-(இடைவிடாது) அம்புமழை சொரிந்ததனால், தானை ஆறும் நிறைந்து பல் அணி ஆகி மிஞ்சிய சதுர்விதம் சேனை யாவையும்-அறுவகைப்படைகளும் நிரம்பிப் பற்பல அணிவகுப்புக்களாய் மிகுந்திருக்கிற நால்வகை சேனைகளிலுள்ள பிராணிகளும், (புண்பட்டு),சிந்தை மா மலர் கருக மெய் சிவந்தன-(தம்தமது) மேலான இதயகமலம் வாடிக் கருக இரத்தப்பெருக்கினால் உடல்சிவக்கப் பெற்றன; (எ - று.)

ந்ருபர் - வடசொல்: மனிதரைக்காப்பவரென்று பொருள்படும்; ந்ரு - மனிதர். முகில்ஏழ்-சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புஷ்கலாவர்த்தம், சங்கிருதம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணம் என்பன. தானைஆறு - மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படை என்பன. 'சிந்தைதருக மெய்சிவந்தன - முரண்தொடை. உம்மை ஐந்தனுள், முதலிரண்டும் - எண்ணுப்பொருளன; மற்றைமூன்றும் முற்றும்மை. ஏகாரம்இரண்டனுள், முன்னது - பிறிநிலையோடு தேற்றம்; பின்னது - ஈற்றசை. அரசர்கள் மேகம்போல அம்புமழைசொரிந்ததனாற் படைகளாகிய நதிகள் நிரம்பி என ஒருபொருள் தொனித்தலுங் காண்க. "பூவிற்குத் தாமரையே" என்றபடி எல்லா மலர்களிலுந் தாமரை சிறத்தலால், அடைமொழிகொடாது வாளா'மலர்'எனப்பட்டது: மாமலர்எனவே,தாமரையென்றவாறுமாம்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கங௧)

கஙஉ. ஓரிரண்டுவரூதினிக்குளுமுயர்தடங்கிரியொப்பவே
யீரிரண்டுவிதத்தினுலுமியம்பலுற்றனவெண்ணில்பஃ
றேரிரண்டணியுருளினேடுருள்சென்றுமுட்டினதீயிடிக்
காரிரண்டெதிர்மலையுமாறெனவண்டபித்திகலங்கவே.

(இ - ள்.) ஓர் இரண்டு வரூதினிக்குளும் - (கிருஷ்ணன் சிசுபாலன் என்னும்) இருதிறத்தார் சேனைகளிலும், உயர் தட கிரி ஒப்ப-உயர்ந்தபெரிய மலைகளுக்கு ஒப்பாக: ஈர் இரண்டு விதத்தினுலும் இயம்பல் உற்றன-நான்கு வகையினுற் பெயர்குறித்துச் சொல்லப்படுவனவான, எண் இல் பல் தேர் - அளவிறந்த பலதேர்களின், இரண்டு அணி உருளினொடு உருள் - அழகிய இரண்டு முன்சக்கரங்களோடு முன்சக்கரங்கள்,—தீ இடி கார் இரண்டுஎதிர் மலையும் ஆறு என - நெருப்புமயமான இடியையுடைய இரண்டு மேகங்கள் (ஒன்றோடொன்று) எதிர்த்துப் போர்செய்யும் விதம்போல, அண்ட பித்தி கலங்க சென்று முட்டின - (அதிர்ச்சியினால்) அண்டகோளத்தின் சுவர்நிலை கலங்கும்படி எதிரோடித்தாக்கின; (எ - று.)

தம்மேலேறிய அதிரதர் மகாரதர் ஸமரதர் அர்த்தரதர் என்ற நால்வகை வீரர்களின் தகுதிக்கு ஏற்பத் தேர்கள் நால்வகையாகப் பகுத்துக் கூறப்படுதலால், 'ஈரிரண்டுவிதத்தினுலு மியம்பலுற்றன தேர்' என்றார்; "ஈரிருதேரினர்" என்பர் பதின்மூன்றும் போர்ச்சருக்கத்தும். பல்+தேர்=பஃறேர்: நிலைமொழியீற்று லகரம் தகரம்வர ஆய்தமாகத்திரிதற்கு "குறில்வழி லனத் தவ்வணையி னய்த, மாகவும்பெறூஉ மல்வழியானே" என்பதும், லகரத்தின் முன் வருமொழிமுதல் தகரம் றகரமாகத்திரிதற்கு "னலமுன் றனவும் ணள முன் டணவும், ஆகுந் தநக்க ளாயுங்காலே" என்பதும் விதியாம். 'எண்ணிலாத் தேர்' என்றும் பாடமுண்டு. வரூதினீ, அண்டபித்தி - வடசொற்கள். 'அண்டபித்தி கலங்க முட்டின' என்பது - உயர்வுநவிற்சியணி. 'தடங்கிரியொப்ப' என்றும், 'தீயிடிக்காரிரண் டெதிர்மலையுமா றென' என்றும் ஒப்

புமை கூறியது, உவமையணி. இரண்டும் சேர்ந்துவந்தது, சேர்வையணி யாம் காரிரண்டு எதிர்மலைதல், இல்பொருளுவமை. (கருஉ)

கருரு. சிங்கமொன் றுடனொன் றுசீறுசெறுக்கெனும்படிசேனைவாய்
வங்கர்கொங்கணர் துளுவராரியர்மகதரொட்டியர்மாளவர்
கங்கர்கொங்கர்தெலுங்கர்சீனர்கலிங்கர்சிங்களர்கௌசல
ரங்கர்சோனகரானவீரரதிர்ந்துதங்களினமர்செய்தார்.

(இ - ள்.) சேனைவாய் - இருதிறத்துச் சேனைகளிலுமுள்ள, வங்கர் கொங்கணர் துளுவர் ஆரியர் மகதர் ஒட்டியர் மாளவர் கங்கர் கொங்கர் தெலுங்கர் சீனர் கலிங்கர் சிங்களர் கௌசலர் அங்கர் சோனகர் ஆன வீரர் - வங்கம் முதற் சோனகமீறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினாறுதேசத்தவர்களான வீரர்களும்,—சிங்கம் ஒன்றுடன் ஒன்று சீறு செருக்கு எனும்படி - சிங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று சீறிக் களித்துப் போர்செய்யுந் திறத்தை உவமைகூறும்படி, அதிர்ந்து தங்களின் அமர்செய்தார் - ஆரவாரித்துத் தங்களுக்குள்ளே [ஒருவரோடொருவர்] போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

, உவவையணி - வங்கம்முதலியன - ஐம்பத்தாறுதேசங்களிற் சேர்ந்தவை. இவற்றில் பெரும்பாலன, பதினெட்டுப்பாஷைகள் வழங்குந்தேசங்களாகவுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. துளுவம் - பஞ்சதிராவிடதேசங்களில் ஒன்று; மற்றவை - தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம். ஆர்யர் - விந்தியமலைக்கும் இமயமலைக்கும் இடையிலே கிழக்கும் மேற்கும் கடலெல்லையாகவுள்ள ஆர்யாவர்த்த மெனப்படுகிற புண்ணியபூமியில் வாழ்பவர். ஒட்டியம் - ஓட்ர தேசம். ஸ்ரீசைலம், பீமேச்சுரம், ஸ்ரீகாளஹஸ்தி என்ற மூன்று சிவலிங்க ஸ்தானங்களை யுடைய தேசம். அக்காரணத்தால், த்ரிலிங்கதேச மெனப் பெயர்பெறும்; அது, தெலுங்கமென விகாரப்பட்டது. இதுவே, தெலுங்கு பாஷைக்கு உரிய நாடு. சிங்களம்-ஸிம்ஹளம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அது இலங்கைத்தீவு; ஈழநாடு. கோஸலர் - கோஸலதேசத்தார்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். அங்கம்-சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பினுலெரிக்கப்பட்ட மன்மதனது அங்கம் விழுந்த இடமாதல்பற்றிவந்த பெயர். அதிர்ந்து - கர்ச்சித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்து. சிங்கம் - ஸிம்ஹம் என்ற வடசொல் சிதைந்தது; (யானை முதலிய மிருகங்களையெல்லாம்) ஹிம்ஸிக்க வல்லதாதலால் ஹிம்ஸமென வரவேண்டிய பெயர், எழுத்து நிலைமாறி, ஸிம்ஹம் என வழங்கப்பட்டதென்க. சேனைவாய், வாய் - ஏழனுருபு. பற்பல பாஷைகள் பேசும் பலவேறு தேசத்துச் சனங்கள் போர்வீரர்களாய்ச் சேனைகளில் வந்து அமர்தல், இயல்பு; அன்றியும், அவ்விராயசூய யாகத்துக்குவந்த பற்பல தேசத்து அரசர்களின் சேனைகளிலுள்ள அவ்வத்தேசத்து வீரர்கள் இவ்விருவர்க்கும் சகாயமாய் இருதிறத்துச் சேனைகளிலும் புக்கு நின்று போர் செய்யலாயின ரென்க. (கருரு)

[வாத்தியகோஷம்.]

கருச. வெருவரும்படிகம்புகொம்புவிதங்கொண்மாமுரசாதியா
விருவர்தம்படைகளினுமூழியெழுந்தகாலெனவதிர்தலான்

மருவியெண்டிசைமுகமுநிற்பனமத்தவாரணகன்னமும்
திருவிரும்புபுயத்துவானவர்செவிகளுஞ்செவிடானவே.

(இ - ள்.) இருவர்தம் படைகளினும்-(கிருஷ்ணனும் சிசுபாலனுமாகிய) இருவர்களுடைய சேனைகளிலும், கம்பு கொம்பு விதம் கொள் மா முரசு ஆதி ஆ - சங்குகளும் ஊதுகொம்புகளும் பலவகைகொண்ட பெரிய முரசங்களும் முதலாக (ப் போர்க்கு உரிய வாத்தியங்கள்), வெருவரும்படி-(கேட்பவர்க்கு) அச்சமுண்டாம்படி, ஊழி எழுந்த கால் என அதிர்தலால் - கற்பாந்தகாலத்தில் எழுந்துவீசுகிற காற்றுப்போல ஆரவாரித்தலால், எண்திசை முகமும் மருவி நிற்பன மத்த வாரண கன்னமும் - எட்டுதிக்குகளினிடத்தும் பொருந்திநிற்பனவான மதயானைகளின் காதுகளும், திரு விரும்பு புயத்து வானவர் செவிகளும் - வீரலக்ஷ்மி விரும்பி வசிக்குந் தோள்களையுடைய மேலுலகவாசிகளான தேவர்களின் காதுகளும், செவிடு ஆன-செவிடாய்விட்டன.

உயர்வுநவிற்சியணி. வாத்தியகோஷம் எட்டுத்திசைகளின் எல்லையிலும் மேலெல்லையிலுஞ் சென்று மிக அதிர்ந்து நன்கு தாக்கித் திக்கஜங்களையும் தேவர்களையும் செவிடாக்கிவிட்டது என அம்முழக்கத்தின் மிகுதியை வருணித்தவாறும். வெருவரும்படி-வெருவுஎன்ற வினைப்பகுதியும் வாஎன்ற துணைவினையும் சேர்ந்து விகாரப்பட்டு,'வெருவா'என நின்றது. கம்பு,விதம், மத்தவாரணகர்ணம் - வடசொற்கள். முரசு - பேரிகை. 'ஊழியெறிந்தகால்' என்றும் பாடமுண்டு. 'கம்பு கொம்பு விதங்கள்' என்ற பாடத்துக்கு - சங்குகளின் வகைகளும் ஊதுகொம்புகளின் வகைகளும் என்று பொருள்காண்க.

[சுற்றத்தார்கள் போர்செய்ய, கிருஷ்ணனும் சிசுபாலனும் பொருதல்.]

௯௫. புடைபடைக்கிளையாகிவந்தெதிர்பூதுரந்தரர்யாவருந்
தொடைபடப்பரிவுறுமனத்தொடுதொந்தயுத்தமுடற்றினர்
குடையெடுத்தனரிருவரும்பெறுகொடியெடுத்தனர்கொற்றவெம்
படையெடுத்தனர்மாமறைப்பசுபாலனுஞ்சிசுபாலனும்.

(இ - ள்.) புடை பட - பக்கங்களிலே பொருந்த, கிளை ஆகி வந்து - (இருவர்க்கும்) சுற்றமாய்வந்து, எதிர் - எதிர்த்த, பூ துரந்தரர் யாவரும் - பூமியை ஆளுகிற பாரத்தை வகிப்பவரான அரசர்களெல்லாரும், தொடைபட - தொடர்ச்சியாக, பரிவு உறு மனத்தொடு - (தம்தம் தலைவரிடம்) பற்றுமிக்க மனத்துடனே, தொந்தயுத்தம் உடற்றினர் - இவ்விருவராக ஒருவரோடொருவர் போர்செய்து பகையழித்தார்கள்; (அங்ஙனமாக), குடை எடுத்தனர் - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையை உயரத்தரித்தன்னவர்களும், பெறுகொடி எடுத்தனர்-(வெற்றிக்கு அறிகுறியாகப்) பெற்ற துவசத்தை உயரநாட்டியுள்ளவர்களுமான, மா மறை பசுபாலனும் சிசுபாலனும் இருவரும்-மகிமையுள்ள வேதங்கட்குத் தலைவனான கோபாலனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் சிசுபாலனும் ஆகிய இருவர்களும், கொற்றம் வெம் படை எடுத்தனர் - வெற்றியையுடைய கொடிய ஆயுதங்களை (ப் போர்செய்தற்பொருட்டு)க் கைகளி லெடுத்துக் கொண்டார்கள்; (எ - று.)

'புடைபட்' என்பதற்கு - பெருந்தொகுதியாக என்றும், 'தொடைபட' என்பதற்கு - அம்புகள் (எதிரிகளின்மீது) படஎன்றும், 'பரிவுறுமனத்தொடு' என்பதற்கு - (தாம் மகாவீரராதலாற் போரில்) ஆசைமிக்க மனத்தோடு என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பரிவு - கவலையுமாம். கிளை - படைத்துணை. பூதுரந்தரர், த்வந்த்வயுத்தம், பசுபாலன், சிசுபாலன்-வடசொற்கள். மாமறைப்பசுபாலன் - சிறந்த பிரமாணமான வேதங்களை வெளியிட்டவனும் அவ்வேதங்களினாற் கொண்டாடப்படுபவனுமான கோவிந்தன். 'பசுபாலன்' என்ற பெயர்-பசுக்களைக்காப்பவனென்றும் உயிர்களைக்காப்பவனென்றும் பொருள்படும். 'பசுபாலனும் சிசுபாலனும்' என்றவிடத்துப் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (கஙடு)

[இருவரும்செய்த போர்த்திறம்.]

கஙசூ. வேலி னால்வடி வாளி னால்வரி வில்லி னாலுரை பெற்றவெங்
கோலி னாலிரு வருமு னைந்திரு குன்ற மொத்தன தேரினார்
மாலி னால்வரு மத்த யானைகண் மலைவ தொத்தும தித்தபோர்
நூலி னால்வழு வறம லைந்தனர் நுண்மை யாவினு நுண்ணியார்.

(இ - ள்.) நுண்மை யாவினும் நுண்ணியார் இருவரும் - நுண்ணிய பொருள்களெல்லாவற்றினும் நுண்ணிய தமது அறிவுநுட்பத்தையுடையவர்களான கண்ணனும் சிசுபாலனுமாகிய இருவரும்,—இரு குன்றம் ஒத்தன தேரினார் - இரண்டு மலைகளைப் போன்றனவான தேர்களின்மேலிருந்தவர்களாய்,—வேலினால் - வேலாயுதத்தைக்கொண்டும், வடி வாளினால் - கூரிய வாளாயுதத்தைக்கொண்டும், வரி வில்லினால் உரை பெற்ற வெம் கோலினால்- கட்டமைந்த வில்லினா லெய்யப்படுகிற புகழ்பெற்ற கொடிய அம்புகளைக் கொண்டும், மாலினால் வரு மத்த யானைகள் மலைவது ஒத்து - மயக்கத்துடனே வருகிற மதங்கொண்ட யானைகளிரண்டு தம்மிற் போர்செய்வது போன்று, மதித்த போர் நூலினால் வழு அற - நன்குமதிக்கப்பட்ட யுத்தசாஸ்திரமுறைப்படி தவறாமல், முனைந்து மலைந்தனர் - ஊக்கங்கொண்டு போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

நுண்மையாவினும் நுண்ணியார்-நுண்ணிய பொருள்களனைத்தையும்நுட்பமாக உணரும் அதிசூக்ஷ்மபுத்தியுடையோர். நுண்மை - பண்பாகுபெயராய், நுண்ணியபொருளின்மேல் நின்றது. 'நுண்ணியார்' என்றவிடத்து, அறிவினது நுண்மை அதனையுடையார்மே லேற்றிக் கூறப்பட்டது. வடிவாள் - வடிக்கப்பட்ட வாள்; வடித்தல் - நெருப்பிற்காய்ச்சியடித்துக் கூராக்குதல்: தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வாள் எனினுமாம். தேர்க்குக் குன்றம் - வலிமை பருமை உயர்வுகளில் உவமம். தேரினார் - குறிப்பு முற்றெச்சம். 'குன்றமொத்துயர் தேரினார்' என்பதும் பாடம். 'மாலினால்' என்றதில், 'ஆல்' என்ற மூன்றனுருபு - ஒடுவுருபிற்குஉரிய அடைமொழிப்பொருளில் வந்தது. உரைபெற்ற - சிறந்த தென்று கொண்டாடப்பெற்ற. (கஙசு)

வேறு.

[இருவரும் சிலநேரம் சமமாகப் பொருதபின்பு, கண்ணன் சிசுபாலன்மேல் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தல்.]

கஅ௭. வெஞ்சின முடுக வொருவருக் கொருவர் வெல்லலுந் தோற்றலு மின்றி, வஞ்சின முரைசெய் துள்ளமு மெய்யும் வாகுபூ தரங்களும் பூரித், தெஞ்சினர் தமைப்போ லிளைத்தபி னினிவா னேற்றுதல் கடனெனக் கருதிக், கஞ்சனை முனிந்தோ னிவன்முடித் தலைமேற் கதிர்மணித் திகிரியே வினனே.

(இ - ள்.) வெம் சினம் முடுக - கடுங்கோபம் மேல்மேல் மூள, ஒருவருக்கு ஒருவர் வெல்லலும் தோற்றலும் இன்றி - ஒருவரை மற்றொருவர் வெல்லுதலும் ஒருவர்க்கு மற்றொருவர் தோல்வியடைதலும் இல்லாமல், வஞ்சினம் உரைசெய்து - (ஒருவரையொருவர் கொல்வதாகச்) சபதவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, உள்ளமும் மெய்யும் வாகு பூதரங்களும் பூரித்து - மனமும் உடம்பும் மலைகள்போன்ற தோள்களும் (வீராவேசத்தாற்) பூரிப்படையப்பெற்று,(இருவரும் சிலநேரம் பொருது,) எஞ்சினர்தமை போல் இளைத்த பின் - வலியொடுங்கினவரைப்போலக் களைப்புற்றபின்பு, கஞ்சனை முனிந்தோன் - கம்சனைக் கோபித்துக் கொன்றவனான கண்ணபிரான், இனி வான் ஏற்றுதல் கடன் என கருதி - 'இனி (இவனை) மேலுலகத்துக்கு அனுப்புதல் முறைமையாம்' என்று நினைத்து, இவன் முடி தலைமேல் - இந்தச் சிசுபாலனுடைய கிரீடந்தரித்த சிரசின்மேல், கதிர் மணி திகிரி ஏவினன் - பிரகாசமுள்ள அழகிய சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

வஞ்சினம் - வீரவாதம். உள்ளம் பூரித்தல் - யுத்தத்தில் உற்சாகத்தால் மனம் கொதித்துப் பொங்குதல். உடம்பும் தோள்களும் பூரித்தல் - அந்தப் போர்மகிழ்ச்சியாற் புடைபருத்தல். பாஹுபூதரம் - வடமொழித்தொடர்: முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. 'எஞ்சினர்தமைப்போல்' என்பதற்கு - இறந்தவரைப்போல் வென்று உரைப்பாருமுளர். கம்சனும் சிசுபாலனும் துர்வாசமுனி சாபமுற்ற ஜயவிஜயரின் பிறப்பாய் ஓரினத்தவராதலால், அவர்கட்கு முன்பு வாக்களித்தபடி கம்சனைக்கொன்ற கண்ணன் தானே இப்பொழுது சிசுபாலனையுங் கொல்லப் படைக்கல மெறிந்தனன் என்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. திருமாலுக்குச் சக்கரம் முதலியன ஆயுதவகையில்மாத்திரமன்றி ஆபரணவகையிலும் அமைதல் தோன்ற, 'மணித்திகிரி' எனப்பட்டது. சாபநிவிருத்திபெறுதற்கு உரியகாலம் குறுகிவிட்டதனால், 'இனி வானேற்றுதல் கடன்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினன். பூதரம்-மலை: (மேலுங்கீழும் இருந்து) பூமியைத் தாங்குவது. வான் - இங்கே பரமபதம்.

இதுமுதல்இச்சருக்கம்முடியுமளவும் பதினேழுகவிகள்இச்சருக்கத்தின் பதினெட்டாங்கவிபோன்ற எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். ()

[சக்கரம் சிசுபாலனைத் தலைதுணித்தல்.]

கஅ அ. ஏவியதிகிரிவீரரைத்துறக்கமேறவிட்டிடுமிரவியைப்போன், மேவியபகையாமைத்துனன்முடியை விளங்குகோளகையுறவீசி, யாவிகளனைத்துநிறைந்தொளிசிறந்த வச்சுதனலைகொள்பாற்கடலிற், றீவியவமுதமமரருக்களித்தோன்றிருக்கரஞ்சென்றுசேர்ந்ததுவே.

(இ - ள்.) ஏவிய திகிரி - (அம்மனம் கண்ணன்) செலுத்திய சக்ராயுதமானது,—வீரரை துறக்கும் ஏறவிட்டிடும் இரவியை போல் - (பின்னிடாது பொருது இறந்த) வீரரை மேலுள்ளதான வீரசுவர்க்கத்திற்குச் செல்லும்படி வழிவிடுகிற சூரியமண்டலத்தைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டுசென்று, மேவியபகை ஆம் மைத்துனன் முடியை விளக்கு கோளகை உற வீசி-நெருங்கியபகைவனுன மைத்துனமுறைமையுடையசிசுபாலனது தலையை(த்துணித்து விளங்குகிற) அண்டகோளத்தின்முகட்டைப் பொருந்தும்படிவீசியெறிந்துவிட்டு,—ஆவிகள் அனைத்தும் நிறைந்து - உயிர்களிலெல்லாம் வியாபித்து, ஒளிசிறந்த - ஒளிமிக்குவிளங்குகின்ற, அச்சுதன்-அச்யுதனென்னும் திருநாமமுடையவனும், அலைகொள் பாற்கடலில் தீவிய அமுதம் அமரருக்கு அளித்தோன் - அலைகளைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய இனிமையான அமிருதத்தைத் தேவர்கட்குக்கொடுத்தருளியவனுமான அக்கண்ணபிரானது திரு கரம் - சிறந்த வலத்திருக்கையில், சென்று சேர்ந்தது-போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது; (எ - று.)

வீரசுவர்க்கஞ்செல்வார் இடையிலுள்ள சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதன்வழியாய் மேற்செல்லவேண்டுதலால், 'வீரரைத் துறக்கமேற விட்டிடுமிரவி' எனப்பட்டது. மைத்துனன்-இங்கே அத்தைமகன். அச்யுதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - அழிவில்லாதவனென்றும், சரணமடைந்தவர்களைக் கைவிடாதவனென்றும் பொருள்படும். தீவிய - இனிமையுணர்த்தும் தீம் என்ற பண்பினடியாய்ப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; 'திவ்ய' என்றவடமொழி 'தீவிய' என்று விகாரப்பட்டதெனக் கொள்ளுதலு மொன்று. ஒளிமிகுதியினாலும், வட்டவடிவினாலுமேயன்றி, வீரனான சிசுபாலனது உயிரைப் பரமபதமேறச்செலுத்துதலினாலும், சக்கரத்துக்கு வீரருயிரைத் துறக்கமேற விட்டிடும் இரவி உவமையாகும். சேர்ந்ததுவே - சிறுபான்மை குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடாது பொது விதியால் வகரவுடம்படுமெய்பெற்றது. தேவர்கள் பக்கல் பக்ஷபாதமுடையவனாதலால் அசுராம்சமுள்ள சிசுபாலனை அழித்தனனென்பது, ஈற்றடியில் தொனிக்கும். (கஅ அ)

[சிசுபாலனுயிர் கண்ணபிரானது திருவடியிற்சேர்தல்.]

கஅகூ. சேதிமன்னவன்றன்முடியினைநெடியோன் றிகிரிசென்றரிந்திடவொருபொற், சோதிமற்றவன்றனுடலினின்றெழுந்துசுடரையும் பிளந்துபோய்மீண்டு,மாதிரமனைத்துமொளியுறவிளக்கிமண்ணளந்தருள்பதமடைய, வேதியர்முதலோர்யாவரும் வேள்விப்பேரவைவேந்தருங்கண்டார்.

(இ - ள்.) சேதி மன்னவன்தன் முடியினை - சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனது தலையை, நெடியோன் திகிரி சென்று அரிந்திட-கண்ணபிரானது சக்ராயுதம்போய் அறுத்தவுடன், ஒரு பொன் சோதி - பொன்மயமான ஓர் ஒளியானது, அவன்தன் உடலினின்று எழுந்து-அந்தச்சிசுபாலனது உடம்பினின்று எழுந்து, சுடரையும் பிளந்துபோய்-சூரியமண்டலத்தையும் பிளந்துகொண்டு ஊடுருவிச்சென்று, மூண்டு - திரும்பி, மாதிரம் அனைத்தும் ஒளி உற விளக்கி - திக்குக்களையெல்லாம் சோதிமயமாகப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, மண் அளந்தருள் பதம் அடைய (முன்புதிரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில்) உலகத்தையளந்தருளிய கண்ணபிரானது திருவடியிற்சேர, (அங்ஙனம் அவ்வுயிர் பரமாத்மாவினிடம் சாயுச்சியமடைந்ததை), போர் வேள்வி அவை வேந்தரும் வேதியர் முதலோர் யாவரும் கண்டார் - பெரிய அந்தயாகசபையிற் கூடியிருந்த அரசர்களும் அந்தணர்கள் முதலானவர்களெல்லாரும் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)—மற்று—அசை.

எம்பெருமானது திருவடியே வீடாயிருக்குமென்ற கோட்பாடு, இங்கு விளங்குகின்றது. "தோரார்கிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு" "வெங்கதிர்ப்பரிதிவட்டத்தூடு போய்", "இருளகற்று மெறிகதிரோன்மண்டலத்தூடேற்றிவைத்து" என்ற அருளிச்செயல்களாலும், பரமபதஞ்சேர்வார் சூரியமண்டலத்தினூடே போதலுணர்க. சுடர் - ஒளி; முச்சுடரில் சந்திர அக்கினியராகிய மற்றையிருசுடர்க்கும் ஒளியைக்கொடுத்து வாங்கும் ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சிறப்புப்பற்றிச் சூரியன் 'சுடர்' எனப்பட்டான். மகாபலிசக்கரவர்த்தியைச் செருக்கடக்குமாறு திருமால்உலகமளந்தது, அரசிழந்து வருந்திய தேவர்களைப் பாதுகாத்தருளுதற்பொருட்டாதலாலும், உலகமளந்துகொள்ளுகிறவியாஜத்தால் எம்பெருமான் எல்லாப்பிராணிகளின் முடியிலும் தனது அடியைவைத்து அனைத்துயிரையும் ஆட்கொண்டருளியதனாலும், 'மண்ணளந்தருள்பதம்' எனப்பட்டது. அன்றியும், உயர்ந்தவர் செயல்களைக் குறிக்கும் வினைச்சொற்களோடெல்லாம் 'அருள்'என்பது துணைவினையாய் நின்று மேன்மைப்பொருள்குறிக்கும்; படைத்தருள், காத்தருள், அழித்தருள் முதலியன காண்க. நெடியோன் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு. (கஙக)

[அதுகண்ட அனைவரும் கொண்டாடி மகிழ்தல்.]

கஙO. ஈதொருபுதுமையிருந்தவாவென்பாரிந்திரசாலமோவென்பார், மாதொருபாகனல்லதிக்கண்ணன் மதிகுலத்தவனலனென்பார், கோதொருவடிவாம்புன்மொழிகிளைஞர் கூறினும்பொறுப்பரோவென்பார், காதொருகுழைபோனிளவலைத்தேர்மேற்கண்டுதங்கண்ணிணைகளிப்பார்.

(இ - ள்.) (அதுகண்ட அரசர்முதலியோரெல்லாரும்) ஈது ஒரு புதுமை இருந்த ஆ என்பார் - (இவனுடம்பினின்ற ஒருசோதி தோன்றியெழுந்து கண்ணனது பாதத்திற்சேர்ந்த) இஃது ஓர் அதிசயம் இருந்தவிதம் (என்னே!) என்று கொண்டாடிச் சொல்பவர்களும், இந்திரசாலமோ என்பார் - (இது மெய்த்தோற்றமன்றிப் பொய்த்தோற்றமாகிய) இந்திரஜாலவித்

தையோ என்று சொல்பவர்களும், இ கண்ணன் மாது ஒரு பாகன் அல்லது மதி குலத்தவன் அலன் என்பார்-இந்தக்கிருஷ்ணன் அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தி யான சிவபிரானேயல்லாமற் (சாதாரணமனிதனுன) சந்திரகுலத்தானொருவ னல்லன் என்று சொல்பவர்களும், கோது ஒரு வடிவு ஆம் புல்மொழி கிளை ஞர் கூறினும் பொறுப்பரோ என்பார் - குற்றந்தானே ஒருவடிவமெடுத்தாற் போன்ற நிந்தனைச்சொல்லை நெருங்கிய உறவினரே கூறினாலும் கேட்பவர் பொறுப்பரோ? [பொறார்] என்று சொல்பவர்களும், காது ஒருகுழையோன் இளவலை தேர்மேல் கண்டு தம் கண் இணை களிப்பார் - ஒரு காதிலே குண் டலத்தைத் தரித்தவனுன பலராமனது தம்பியாகிய கண்ணபிரானைத் தேரின் மீதிருக்கத் தரிசித்து (க் கண்படைத்தபயன் பெற்றோமென்று) தங்கள் கண் களிரண்டும் களிக்கப்பெறுபவர்களு மானார்கள்; (எ - று.)

மாது ஒருபாகன் - அம்பிகையை வாமபாகத்திலுடையவன்: கோதொரு வடிவாம் புன்மொழி-குற்றத்தின் ஒரு வடிவமானவசைமொழியெனினுமாம். காதொருகுழையோன் - ஒரு காதிலே குண்டலத்தையும் மற்றொருகாதிலே குழையையும் அணிந்தவன். இளவல் - இளமையுடையவன்; அல் - பெயர் விகுதி. காதொருகுழையோனிளவலைத் தேர்மேற்கண்டு-கண்ணன் வெற்றி பெற்று விளங்கிய காட்சியைச் சேவித்து இக்கண்ணன்பக்கல் மனிதபாவனை யையொழித்து தேவபாவனையையே கொள்ளவேண்டுமென்பது. இரண்டா மடியின் உட்கோள். நெருங்கிய உறவினன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தில னென்றகுற்றம் இதனுற் கண்ணனுக்குவராதென்பது, மூன்றுமடியின் தாற் பரியம். ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம்; இச்சொல் இங்ஙனம் விகாரப்பட்டு வரும்போது பலவிடங்களில் 'என்னே' என்பது தொக்குநிற்றலை நூல்களிற் காணலாம். (கசO)

[அனைவரும்கேட்ப வியாசமுனிவன் சிசுபாலனது பழைய வரலாற்றை யெடுத்துக் கூறத்தொடங்குதல்.]

கசக. அதிசயித்திவ்வாறிருந்துழியிருந்தோரனைவருமாழியான் றன்னைத், துதிசெய்யத்தருமன்சுதன்முதலெவருந்தொழுதெதிர்வந்து வந்திறைஞ்ச,விதியெனப்பொருதவெங்களத்திடையவ்வியாதமாமுனி யெடுத்துரைப்ப,மதியுடைக்கடவுள்வீடுமன்முதலாமன்னவர்யாவரும் கேட்டார்.

(இ - ள்.) இ ஆறு அதிசயித்து இருந்த உழி - இப்படி ஆச்சரியமடைந் திருந்தபோது, இருந்தோர் அனைவரும் ஆழியான் தன்னை துதி செய - அங் கிருந்த அரசர் அந்தணர் முதலியோரெல்லாரும் கண்ணபிரானைத் தோத்தி ரஞ்செய்ய, தருமன் சுதன் முதல் எவரும் எதிர் வந்து வந்து தொழுது இறைஞ்ச - தருமபுத்திரன் முதலான பாண்டவர்களெல்லாரும் கண்ணபிரா னெதிரில் வந்துவந்து கைகூப்பிவணங்க,—விதி என பொருத வெம் களத் திடை-ஊழ்வினைப்பயனென்னும்படி போர்செய்த கொடிய அந்த யுத்தகளத் திலே அ வியாத மா முனி எடுத்து உரைப்ப - அந்த வேதவியாசமகாமுனி வன் (கண்ணனைப்பலவாறுசிந்தித்து) அழிந்தசிசுபாலனதுடலினின்று ஒரு

சோதி எழுந்து கண்ணனது திருவடியிற்சேர்ந்ததற்குக்காரணமான வரலாற்றை) எடுத்துச்சொல்ல, மதி உடை கடவுள் வீடுமன் முதல் ஆம் மன்னவர் யாவரும் கேட்டார்-சிறந்த அறிவையுடைய தெய்வத்தன்மையுள்ள பீஷ்மன் முதலான அரசர்களெல்லாரும் (அதனைக்) கேட்பவரானார்கள்; (எ - று.)— அவ்வரலாற்றை, அடுத்த எழுகவிகளிற் காண்க.

இருந்துழி - தொகுத்தல். ஆழியான் - கடல்போலும் கருநிறமுடையவன்; அல்லது, சக்ராயுதத்தையுடையவன்: அன்றி, கடலிற் பள்ளிகொள்பவன். முன்செய்தவினை தவறாது பலிப்பதுபோலச் சிசுபாலனைத் தவறாது கொல்லும்படி போர்செய்த இடமென்பார், 'விதியெனப்பொருதகளம்,' என்றார். சிசுபாலன் இறத்தற்கேற்ற ஊழ்வினையே இங்ஙனம் போராய் விளைந்ததென்னும்படி பெரும்போர்செய்த களமெனினுமாம். பொருதகளம் - பெயரெச்சம் இடப்பெயர்கொண்டது. அவ்வியாதமாமுனி - கண்ணனுக்கு அக்ரபூஜை செய்யும்படி முன்புசொன்ன வியாசமுனிவன் என்றபடி; அகரச்சுட்டு, பிரசித்தியையுங்காட்டும். அஷ்டவசுக்களில் ஒருவனது அம்சமாதல் தோன்ற, 'கடவுள் வீடுமன்' எனப்பட்டான்.

பீஷ்மன் என்ற வடசொல், வீடுமனென விகாரப்பட்டது; அச்சொல்லுக்கு - பயங்கரனெனவனென்பது உற்பத்தியருத்தம், பயங்கரமான விரதமுடையவனென்பது கருத்து. இவன் தனது தந்தைக்கு யோஜநகந்தியை இரண்டாவதுமணஞ்செய்வித்தற்கு அவளைவளர்த்ததந்தையான செம்படவன் இசைதற்பொருட்டு, தான் மணஞ்செய்துகொள்வதில்லையென்றும் மூத்தவனாய்ப் பட்டத்துக்குஉரிய தனதுஇராச்சியத்தையும் மற்றைஎல்லாச்செல்வங்களையும் தனக்குச்சிறியதாயாக வருமவளுக்குப் பிறக்கும்பிள்ளைக்கேகொடுப்பதாகவும், இங்ஙனம் ஒழித்தற்கரிய மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசையென்னும் மூவகையாசையையும் இளமையிலேயே ஒழித்துக்கேட்போர் அஞ்சும்படியான சபதத்தைச் செய்ததனால், இவனுக்கு இப்பெயர்; தேவர்கள் முன்னிலையில் இந்தவிரதத்தை மேற்கொண்டதனால், தேவவிரதனென்றும் இவனுக்குப் பெயருண்டு. (கசக)

[இதுமுதல் ஏழுகவிகள்-ஒருதொடர்; வியாசமாமுனிவன் கூறிய பழையவரலாறு.]

கசஉ. ஐவகைவடிவா யெங்குமாய்நின்ற வச்சுதனமலனனந்தன், செய்யொளிதிகழும் பங்கயக்கண்ணன் றிருமகள்கொழுநனைக்காணத், துய்யசெய்தவத் துத் துருவாசமுனிவன்சேறலுஞ்சுடர்கொள்வைகுண்ட, மெய்யுறுகோயிற் றுவாரபாலகரவ்வேதபண்டிதன் றனைவிலக்க.

(இ - ள்.) ஐவகை வடிவு ஆய் - ஐந்துவகை வடிவமுடையவனாய், எங்கும் ஆய் நின்ற - எல்லாவிடத்தும் வியாபித்துநின்ற, அச்சுதன் - அச்யுதனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், அமலன் - குற்றமில்லாதவனும், அனந்தன்-பேரானந்தத்தையுடையவனும், செய் ஒளி திகழும் பங்கயம் கண்ணன்-செந்நிறவொளிவிளங்குந் தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனும் திருமகள் கொழுநனை - இலக்குமியின்கணவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை

காண - தரிசிப்பதற்காக, துய்ய செய் தவத்து துருவாசமுனிவன் சேறலும்- பரிசுத்தமான செய்த தவத்தையுடைய துருவாச மகாமுனிவன் (ஸ்ரீவை குண்டத்துக்குச்) செல்லும்போது, சுடர் கொள் வைகுண்டம் கோயில் மெய் உறு துவாரபாலகர் - பேரொளியைக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டலோக த்திலுள்ள கோயிலின்வாயில் காவலாளரான உண்மைக்குணம்பொருந்திய ஜயவிஜயர்கள், அ வேதபண்டிதனை விலக்க - வேதங்களில் தேர்ந்தவனான அத்துருவாசமுனிவனைத் (திருக்கோயிலினுட்புகவொட்டாது) தடைசெய்ய, (எ - று.)—'விலங்கிய இருவர்தம்மையும் அந்தமுனிவரர் சபித்தான்' என அடுத்தசெய்யுளோடு குளகமாகத் தொடரும்.

'ஐவகைவடிவு' என்றது - பரத்வம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்ற திருமாலின் ஐவகைநிலைகளை. இவற்றில், பரத்வமாவது-பரம பதத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. வியூகமாவது - வாசுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிய நான்கு ரூபத்துடன் திருப்பாற்கடலி லெழுந் தருளியிருக்கும் நிலை. விபவம் - ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள். அந்தர்யா மித்வம் - சராசரப்பொருள்க ளெல்லாவற்றினுள்ளும் எள்ளினுள்எண்ணெய் போல மறைந்துவசித்தல்; அடியார்களின்மனத்தில் வீற்றிருத்தலும் இதில் அடங்கும். அர்ச்சை - விக்கிரகரூபங்களில் ஆவிர்ப்பவித்தல் ("வலனேக்கு பரமபதமாமணிமண்டபத்திலமர்,நலனேக்கு பரம்பொருளாய் நான்குவியூகமு மானாய், உபயகிரிப்புயராமனெடு கண்ணன்முதலான,விபவவுருவமுமெடுத்து வீறுமுயிர்தொறுங்குடிகொ, ளந்தரியாமியுமானதமையாமே எளிதாக, இந்த நெடுவேங்கடத்திலெல்லோருந்தொழநின்றாய்," "வடிவைந்தின்வாழுமிடம், வைகுந்தம் பாற்கடல் மாநீரயோத்தி வண்பூந்துவரை, வைகுந்த மன்பர்மனம் சீரரங்கம் வடமலையே" என்பவை இங்கு நோக்கத்தக்கன.)

செய்யொளிதிகழும் பங்கயம் - செந்தாமரை. பங்கயக்கண்ணன் - புண் டரீகாக்ஷன். சேறலும் - 'உம்' விகுதிபெற்ற இறந்தகாலவினையெச்சம்; செல் என்ற பகுதி முதல்நீண்டது; து, அல் - சாரியைகள்; மற்றவை - சந்தி. "மதி யாதவன் கதிர்மின்மினிபோலொளிர்வைகுந்தம்" என்றபடி பரமபதம் மிக்க சோதிமயமாய் விளங்குதலால், 'சுடர்கொள்வைகுண்டம்' எனப்பட்டது. த்வாரபாலகர், வேதபண்டிதன் -வடசொற்கள். செய்தவத்துத் துருவாசமுனி வன் - தவஞ்செய்த துருவாசமுனிவன் என்க. (கசஉ)

கசங. விலங்கியவிருவர்தம்மையுமந்தவெஞ்சினமுனிவரன்வெகு ண்டு, துலங்கியகோயிற்றுவாரம்விட்டவனிதோன்றுமின்போயெனச் சபித்தா, னலங்கலந்துளவமௌலியானதுகேட்டந்தணன்றனையெதிர் கொண்டு, கலங்கியதுவாரபாலர்நின்சாபங்கடப்பதெக்காலமோவென் றான்.

(இ - ள்.) விலங்கிய இருவர்தம்மையும் (அங்ஙனம்) தடுத்த அவ்வாயில் காவலாளரிருவரையும், அந்த வெம் சினம் முனிவரன் - கடுங்கோபமுள்ள ரிஷிச்சிரேஷ்டனான அந்தத்துருவாசமாமுனிவன், வெகுண்டு - கோபித்து, துலங்கிய கோயில் துவாரம் விட்டு போய் அவனி தோன்றுமின் என சபித்

தான் - 'விளங்குகின்ற இத்திருக்கோயில்வாயிலை விட்டுப்போய் (நீங்கள்) பூமியிற் பிறக்கக்கடவீர்' என்று சாபமிட்டான்; அலங்கல் அம் துளவம் மௌலியான் - மாலையாகத்தொடுத்த அழகிய திருத்துழாயைச் சூடிய திருமுடியை யுடையவனான திருமால், அது கேட்டு - அச்சாபவார்த்தையைச் செவியுற்று, அந்தணன்தனை எதிர்கொண்டு - அம்முனிவனை எதிரில்வந்து வரவேற்று உபசரித்து, கலங்கிய துவாரபாலர் நின் சாபம் கடப்பது எக்காலமோ என்றான்-'(உனது சாபத்தாற்) கலங்கிய இவ்வாயில்காவலர் உனது சாபம் நிவிருத்தியாகப்பெறுவது எந்தக்காலத்திலோ?' என்று வினவினான்.

'விலங்கிய' என்பதைப் பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை யென்றாவது, விலக்கியஎன்ற பிறவினை எதுகைநயம்நோக்கி விலங்கிய என மெலித்தல்விகாரமடைந்த தென்றாவது கொள்க. "சாபத்தாலும் சாபமொழி தன்னால் வளருந்தவத்தாலும், கோபத்தாலும் பேர்படைத்த கொடியமுனிவன் துருவாசன்" என்னும்படி துருவாசமுனிவன் மிக்க முன்கோபியாதலால், 'வெஞ்சினமுனிவரன்' எனப்பட்டான்; 'சுலபகோபரானமஹர்ஷி''என்றான் இவனைக் காளிதாஸனும். "குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றார் வெகுளி, கணமே" ஆதலால் அக்கோபம் விரைவில் தணிந்து அருளு மியல்பு முடையனென்பார், 'அந்தணன்' என்றார்; "அந்தணரென்போ ரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும், செந்தண்மைபூண்டொழுகலான்" என்ற திருக்குறள் இங்குக் காணத்தக்கது. 'அந்தணனை யெதிர்கொண்டு' என்ற பாடத்துக்கும், அந்தணனை யென்பதற்கு - அழகியதண்மையை ஆளுபவனை எனப் பொருள் காண்க. 'அம்துளவம் அலங்கல்மௌலியான்' என மொழிமாற்றி, அழகிய திருத்துழாய்மாலையையணிந்த முடியையுடையா னென்றல், நேர். தன்னை வைகுண்டத்துக்குப்போகவொட்டாதபடி கோயில்வாயிலில் நின்று கதிவிலக்கினவர்களைக் கோபித்து அவ்வுலகத்தில் அவ்விடத்தையும் அதிகாரபதவியையும் இழந்து கீழுள்ள பூலோகத்தில் ஜனனகதியிற்சேர்க என்று சபித்தான். தவத்திற்சிறந்து ஆற்றலாற்பெரியரான முனிவர் சபித்தசாபம் அவர்கள்தாமே நிவிருத்திசெய்தாலன்றி முழுமுதற்கடவுளாலும் நீக்கவொண்ணாதென்பது இங்கு விளங்கும். (கசங)

கசச. என்றலுமுனிவன்பரிந்திவரெழுகாலின்புறுமன்பராய்வருதல், லன்றிமும்மடங்குபகைவராய்வருத லல்லதிங்குன்பதமணுகார், மன்றலந்துளபமாலையாயென்னமலர்மகண்மகிழ்நனுமவரைக், கன்றியமறையோன்சாபநீர்கடக்குங்கருத்துமற்றியாதுகொலென்றான்.

(இ - ள்.) என்றலும்-என்று (திருமால்) வினவியவுடனே, முனிவன் - துருவாசன், பரிந்து - (திருமாலின்கோயில்வாயில்காவலாளரைத் தான் சபித்தமைக்கு) இரங்கி, 'மன்றல் அம் துளபம் மாலையாய் - நறுமணமுள்ள அழகிய திருத்துழாய்மாலையையுடையவனே! இவர் - இத்துவாரபாலகர், இன்பு உறும் அன்பர் ஆய் எழு கால் வருதல் - (தேவரீர்பக்கல்) மகிழ்ச்சிமிக்க அன்பையுடைய பக்தர்களாய் ஏழுபிறப்புப்பிறத்தல், அன்றி - அல்லாமல், பகைவர் ஆய் மும் மடங்கு வருதல் - (தேவரீர்க்கு) விரோதிகளாய் மூன்றுமுறை பிறத்தல், அல்லது - என்ற இவ்விரண்டி லொன்றினாலன்றி,

இங்கு உன் பதம் அணுகார் - இவ்விடத்தில் தேவரீருடைய திருவடியைச் சாரார்,' என்ன - என்று (சாபநிவிருத்தியை வகுத்துக்) கூற,—மலர்மகள் மகிழ்நனும் - செந்தாமரைமலரில்வாழும் திருமகளின் கணவனான அத்திருமாலும், அவரை - அவ்வாயிலோரை நோக்கி, கன்றிய மறையோன் சாபம் நீர் கடக்கும் கருத்து யாதுகொல் என்றான்-'கோபித்த முனிவன் (உங்களைச் சபித்த) சாபத்தை நீங்கள் நிவிருத்திசெய்துகொள்ளும் ஆலோசனை (இவ்விரண்டில்) எது?' என்று வினவினான்; (எ - று.)மற்று-அசை; வினைமாற்றுமாம்.

'பரிந்து' என்றது, அவன்கொண்ட கழிவிரக்கத்தைக் காட்டிற்று. 'அன்றி' என்றது - விகற்பப்பொருளில் வந்தது. 'தளவமோலியாய்' என்றும் பாடமுண்டு. மலர்மகள் மகிழ்நன் - மலர்மகளோடு கூடி மகிழ்பவன். மகிழ்நன் என்ற பெயரில், மகிழ் - பகுதி; ந் - பெயரிடைநிலை. எழுமுறை அன்பராய்ப் பிறந்து சாபந்தொலையக் கருதுகின்றீரோ? மும்முறை பகைவராய்ப்பிறந்து சாபந்தொலையக் கருதுகின்றீரோ? இவ்விருவகையில் நுமது விருப்பம் யாது? என்று வினவினான். 'கருத்துமக்கியாதுகொல்' என்றும் பாடமுண்டு. 'முனிவன்பரிந்து' என்றவிடத்து 'முனியுந்தொழுது' என்றும், 'மும்மடங்கு பகைவராய்' என்றவிடத்து 'மும்மடங்குன்பகைவராய்' என்றும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. (கசச)

கசரு. மற்றவரிறைவன்மலரடிவணங்கிவான்பிறப்பேழுறமாட்டேம், முற்றுமுப்பவமுமுனக்குவெம்பகையாயுற்பவித்துன்பதமுறுவேம், வெற்றிகொண்முதிர்போர்நேமியாவென்றார்விமலனுங்கொடியவெஞ்சாப, மற்றிடும்வகையவ்வரமவர்க்களித்தானசுரராய்வரும்வந்துதித்தார்.

(இ - ள்.) மற்று - பின்பு, அவர் - அத்துவாரபாலகர், இறைவன் மலர் அடி வணங்கி - திருமாலினது தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, 'வெற்றி கொள் முதிர் போர் நேமியாய் - ஜயங்கொள்ளும் பெரும் போரைச் செய்கின்ற சக்கராயுதத்தையுடையவனே! வான் பிறப்பு எழ் உற மாட்டேம் - அதிகமான எழுபிறப்புக்களை (நாங்கள்) விரும்பமாட்டோம்; முப் பவமும் உற்று உனக்கு வெம் பகை ஆய் உற்பவித்து உன் பதம் உறுவேம் - (குறைவான) மூன்றுபிறப்புக்களையே ஏற்றுக்கொண்டு உனக்குக் கொடியபகைவராய்த் தோன்றி(ப் பின்பு) உனது திருவடியைச் சேர்வோம்;' என்றார் - என்று (தமது கருத்தை) விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்; (அதுகேட்டு), விமலனும் - குற்றமற்றவனான திருமாலும், கொடிய வெம் சாபம் அற்றிடும் வகை அ வரம் அவர்க்கு அளித்தான் - அவ்வாறே (மும்முறை பகைவராய்ப்பிறந்து) மிகக்கொடிய அச்சாபந் தீரும்படி அவர்கட்கு வரங்கொடுத்தருளினான்; அவரும் அசுரர் ஆய் வந்து உதித்தார் - (அங்ஙனமே) அவர்களும் (முதலில்) அசுரர்களாய்(ப் பூமியில்) வந்துபிறந்தார்கள்.

அன்பராய்ப்பிறப்பதானால் எழுபிறப்பு எடுக்கவேண்டியதனாலும், அன்பராய்ப்பிறந்தால் விரைவில் அழிவுநேராதாதலின் காலம் நீட்டிக்குமாதலாலும், அவர்கள் அன்பராய்ப்பிறத்தற்கு உடன்பட்டிலர். மும்முறை பகைவராய்ப்பிறந்து அப்பிறப்புத்தோறும் விரைவில் அத்திருமால்கையாலழிந்து

வீடுபெறலாமென்பது அவர்களுட்கோள். இறைவன் - தலைவன்; இப்பெயர்க்கு - எப்பொருளிலும் அந்தர்யாமியாய்த்) தங்குமிறவனென்றும் பொருள் கூறலாம்: இறுத்தல் - தங்குதல். வான்பிறப்பு - சிறந்தபிறப்பு எனினுமாம்; அப்பிறப்புக்குச் சிறப்பு - திருமாலுக்கு அன்பராதல். முற்றமுப்பவம் என்று எடுத்துரைத்தல், மோனைத்தொடைக்கு முரணும். பவம் - வடசொல். விமலன் என்ற வடமொழித்திருநாமம் - தான் இயல்பிலே கருமத்தொடர்பில்லாதவன் என்ற பொருளோடு, தனக்குச்சரீரமாகிய ஜீவாத்மாக்களின் கருமமும் தன்னிடம் தொடரப்பெறாதவனென்னும் பொருளையும் கொண்டது. 'வான்பிறப்பு'என்றவிடத்து, 'வன்பிறப்பு' என்று சிலபிரதிகளிற்காணப்படுகிறது. கொடிய, வெம் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (கசரு)

கசசு. இரணியனிரணியாக்கனென்றுரைக்குமியற்பெயரிருவருமெய்தி, முரணியகொடுமைபுரிந்துமூவுலகுமொய்ம்புடன்கவர்ந்திடுநாளி,னரணியினழல்போனரவரியுருவாயச்சுதன்றாணிலங்குரித்துத்,தரணியினுகிராற்பிளந்துமுன்னுகத்திற்றன்பகைசெகுத்தனன்பின்னும்.

(இ - ள்.) இருவரும் - அந்தத்துவாரபாலகரிரண்டுபேரும், முன் உகத்தில் - முதல்யுகமான கிருதயுகத்திலே, இரணியன் இரணியாக்கன் என்று உரைக்கும் இயல் பெயர் எய்தி - இரணியனென்றும் இரணியாக்ஷனென்றும் சொல்லப்படுகிற இயற்பெயரைப்பெற்று, முரணிய கொடுமை புரிந்து - (நீதிக்கு) மாறுபட்ட கொடுந்தொழில்களைச் செய்து, மூ உலகும் மொய்ம்புடன் கவர்ந்திடு நாளில் - மூன்று உலகங்களையும் வலியத் தம்வசப்படுத்தியிருந்தகாலத்தில், அச்சுதன் - திருமால், அரணியின் அழல்போல் - தீக்கடைகோலினின்று தீ (எழுவது) போல, நர அரி உரு ஆய் தூணில் அங்குரித்து - நரசிங்கரூபமாய்த் தூணிலிருந்து அவதரித்து, தன் பகை - தன்னிடத்துப் பகைமைபாராட்டிய இரணியனை, தரணியின் உகிரால் பிளந்து - சூரியன்போல் விளங்குகிற தன்கைந்நகத்தினால் (மார்பைப்) பிளந்து, செகுத்தனன் - அழித்தருளினான்; பின்னும் - பின்பும்[திரேதாயுகத்திலும்],(எ-று.) —'அரக்கர்குலத்துக் கதிபதியாகி ஆண்டுபோய் மீண்டு மங்குரித்து' என அடுத்தகவியோடு குளகமாகத் தொடரும்.

நரசிங்கமூர்த்தியாய்இரணியனைக்கொன்றதையெடுத்துக்கூறினது,வராகமூர்த்தியாய் இரணியாக்ஷனைக் கொன்றதற்கும் உபலக்ஷணம். அரணி - கடைந்து தீயையுண்டாக்குதற்கு இடமானமரத்துண்டு; அதில்வேறொருமரத்துண்டுகொண்டு கடைந்தவிடத்து நெருப்பு உண்டாதலியல்பு. யாகத்துக்கு உரிய அந்த வைதிகஅக்கினியை இங்கு உவமைகூறியது, உலகத்துப்பிராணிகள்போல ஒருதாயின்சர்ப்பத்திலே சிலகாலமிருந்து பிறவாமல் விரைவாகத் தூணினின்று உதித்து விளங்கியதையும் தூய்மையையும்காட்டுதற்கு. தரணி என்ற வடசொல் - சூரியனது பரியாயநாமங்களிலொன்று; (இருளைக்) கடத்தற்குக் கருவியானவ னென்றுவது, (வானத்தைக்) கடக்கின்றவ னென்றுவது இதற்குக்காரணப்பொருள் காண்க. இனி, 'தரணியின் உகிராற்பிளந்து' என்பதற்கு - பூமியிலே நகத்தினாற்பிளந்து என்று உரைத்தல் பொருந்தாது; "மண்ணிற்சாகிலன் வானிலுஞ்சாகிலன். வரத்தால்" என்றபடி,

அவன் பூமியிலிறவாத வரம்பெற்றவனாதலால். தரணியிற் கொடுக்ஷமபுரிந்து என்று இயைத்துப் பொருள்கொள்ளினுமாம். மூவுலகு - சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம். அங்குரித்து-அங்குரமென்ற வடமொழிப்பெயரினடியாப் பிறந்த வினையெச்சம்; அங்குரம் - முளை. உகம் - வடசொற்சிதைவு. 'நரவரி' என்றவிடத்து 'ஆளரி' என்றும் பாடமுண்டு; பொருள் அதுவே. (கசசு)

கசள. அரக்கர்தங்குலத்துக்கதிபதியாகியாண்டுபோய்மீண்டுமங் குரித்துத், தருக்குடனவர்களிருவருமுறையாற்றம்பியுந்தமையனுமா னார், சிரக்குவையுடனேபுயவரைநிரையுஞ்சிந்தவச்சிந்துவினிடையே, சரக்குவைசொரிந்தானமலனவ்வுகத்துத்தசரதன்றன்வயிற்றுதித்தே.

(இ - ள்.) மீண்டும் - மீளவும், அவர்கள் இருவரும் - அத்துவாரபாலக ரிரண்டுபேரும், ஆண்டு - அவ்விடத்து [நிலவுலகத்தில்], போய் அங்குரித்து- சென்று பிறந்து, அரக்கர்தம் குலத்துக்கு தருக்குடன் அதிபதி ஆகி - இராக் கதர்களுடைய கூட்டத்துக்குப் பெருமிதத்தோடு தலைவர்களாய், முறையால் தம்பியும் தமையனும் ஆனார் - உறவு முறைமையினால் தம்பியான கும்பகர்ண னும் தமையனான இராவணனு மானார்கள்; அமலன் - பரிசுத்தமூர்த்தி யான திருமால், அ உகத்து - அந்தத் திரேதாயுகத்திலே, தசரதன்தன் வயிறு உதித்து - தசரதசக்கரவர்த்தியின் வயிற்றில் தோன்றி (ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்து), அ சிந்துவின் இடையே-கடலினிடையேயுள்ளதான அவ்விலங்கா புரியிலே, சிரம் குவையுடனே புயம் வரை நிரையும் சிந்த - (அவ்விராவண கும்பகர்ணர்களுடைய) தலைகளின் குவியலுடனே மலைபோன்றதோள்களின் வரிசையும் அற்றுவிழும்படி, சரம் குவை சொரிந்தான் - அம்புக்கூட்டங்களை மிகுதியாகப் பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

இருவரும் அதிபதியாகி - பன்மையொருமை மயக்கம். தருக்கு - செருக்கு, அகங்காரம், களிப்பு. இராவணன் பத்துத்தலையும் இருபதுதோளு முடையவனாதலால், 'சிரக்குவையுடனே புயவரைநிரையும்' எனப்பட்டது. சிந்து - வடசொல். தசரதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - பத்துத்திக்கிலுஞ் செல்லவல்ல தேருடையவனென்று பொருள்படும்; தச - பத்து, ரதம் - தேர். சிந்துவினிடையே சிந்த - கடலிலே சிதறிவிழ எனினுமாம். (கசள)

கசஅ. இந்நல்லுகத்திலிறைவனுக்கன்னோரிருவருங்கிளைஞரா யெய்தி, வந்தனர்வஞ்சக்கஞ்சமாமனுமிம்மைத்துனன்றானுமாய்மன் னோ, சிந்தையிலுணர்வீரென்றுகொண்டுரைத்தான்சித்தசித்துணர்ந் தருண்முனியு,மந்தமன்னவையினிருந்துளோரெல்லாமமலனைத்துதித் ததிசயித்தார்.

(இ - ள்.) அன்னோர் இருவரும் - அந்தத் துவாரபாலகரிரண்டுபேரும், இந்த நல் உகத்தில் - இந்த நல்ல (துவாபர)யுகத்திலே, வஞ்சம் கஞ்சன் மாமனும் இ மைத்துனன்தானும் ஆய் - வஞ்சனையையுடைய மாமனாகிய கம் சனும் அத்தைமகனான இந்தச் சிசுபாலனுமாக, இறைவனுக்கு கிளைஞர் ஆய் எய்தி வந்தனர் - திருமாலாகிய கண்ணபிரானுக்கு உறவினராய் வந்து பிறந்தார்கள்; சிந்தையில் உணர்வீர் - (இச்செய்தியை) மனங்கொண்டு அறி வீர்களாக. என்று—, சித்து அசித்து உணர்ந்தருள் முனியும் - சித்தும் அசி

த்துமாகிய தத்துவப்பொருளின் இயல்பை அறிந்தருளிய வியாசமாமுனிவனும், கொண்டு உரைத்தான் - எடுத்துச்சொல்லியருளினான்; (அதுகேட்டு), அந்த மன் அவையின் இருந்துளோர் எல்லாம் - அந்தப் பெரியசபையிற் கூடியிருந்தவர்களெல்லாரும், அமலனை துதித்து அதிசயித்தார் - ஆச்சரியமடைந்து கண்ணபிரானைத் துதித்தார்கள்; (எ - று.)—மன், ஒ - ஈற்றசை. 'கொண்டு' என்பதையும் அசை யென்னலாம்.

முத்திபெற விரும்புபவர் அறியவேண்டிய தத்துவங்கள் மூன்று; அவை யாவன—சித், அசித், ஈச்வரன். சித் - உணர்வுடையது: ஜீவாத்மா. அசித் - உணர்வில்லாதது: ஜடம். ஈச்வரன் - முழுமுதற்கடவுளான பரமாத்மா. இம்மூன்றையும் தத்வத்ரய மென்பர். இவற்றில் சித்தையும் அசித்தையும் உணர்ந்தமை கூறியது, ஈசுவரனை யுணர்ந்தமைக்கும் உபலக்ஷணம். இந்நூலாசிரியர் மேல் நம்மாழ்வாரை "சித்தசித்தொடீசனென்று செப்புகின்ற மூவகைத் தத்துவத்தின் முடிவுகண்ட சதுர்மறைப்புரோகிதன்" என்றும், துரியோதனனை "சித்தசித்துணர்விலாதான்" என்றுங் கூறுதல் காண்க. ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத்துக்கு உரிய இம்மூன்று தத்துவங்களின் தன்மையைத் தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய நூல்களிற் காண்க

கிருதயுகமும் திரேதாயுகமும் இவர்கட்குச் சாபவிமோசனத்துக்கு உரிய காலமாகாது சாபானுபவத்துக்கே யுரிய காலமாய்க் கழிய, இந்தத் துவாபரயுகமே சாபந்தீர்ந்து முன்னையபதவியை யடைதற்கு உரிய கால மாகுதலால், 'இந்த நல்உகம்' எனப்பட்டது. மன் அவை-ராஜசபையுமாம். துதித்து அதிசயித்தார் - அதிசயித்துத் துதித்தார் என மொழிமாற்றி விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. (கசஅ)

[பலரும் கண்ணனைத் தியானித்துத் துதித்து வணங்குதல்.]

கசகூ. வீடுமன்விதுரன்றுரோணனேமுதலாம்விரகிலாவுணர்வுடை வேந்தர், நாடினர்மனத்திற்புளகமுற்றுடலநயனநீர்மல்கநாக்குழறிப், பாடினர்புகழ்ந்துபரவினர்பரவிப்பைந்துழாய்கமழ்மலர்ப்பாதஞ், சூடினர்சுருதிக்கெட்டொணாதொளிருஞ்சுடர்மணித்தூய்யசோதியையே.

(இ - ள்.) வீடுமன் விதுரன் துரோணனே முதல் ஆம் - பீஷ்மனும்விதுரனும் துரோணனும் முதலான, விரகு இலா உணர்வு உடை வேந்தர் - கபடமில்லாத அறிவையுடைய அரசர்கள்,-சுருதிக்கு எட்டு ஒணாது ஒளிரும் சுடர் மணி தூய்ய சோதியை - வேதங்களுக்கு எட்டமுடியாதபடி (அப்பாற்பட்டு) விளங்குகிற பிரகாசத்தையுடைய நீலநிறமுள்ள பரிசுத்தமான ஒளிவடிவமாகிய கண்ணபிரானை, மனத்தில் நாடினர் - மனத்திற்கொண்டு தியானித்து, உடலம் புளகம் உற்று - (ஆனந்தாதிசயத்தால்) உடம்பு மயிர்ச்சிலிர்ப்படையப்பெற்று நயனம் நீர் மல்க-கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருக,நா குழறி-நாக்குக் குளறப்பெற்று, பாடினர் - பாடினார்கள்; புகழ்ந்து பரவினர்-கொண்டாடித் துதித்தார்கள்; பரவி - அங்ஙனம் துதித்து, பைந்துழாய் கமழ் மலர் பாதம் சூடினர் பசுமையான திருத்துழாய் மணம் வீசப்பெற்ற,தாமரைமலர்போன்ற(அக்கண்ணனது)திருவடிகளைத் தமது சிரத்தின்மேற்கொண்டு வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

விதுரன் பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் சிறிய தந்தை; விசித்திரவீரியராசனது மனைவியரிலொருத்தியான அம்பிகையினா லேவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடத்து வியாசமுனிவனருளாற் பிறந்தவன்: யமதருமராசனது அம்சமானவன்.

துரோணன் - பரத்வாஜமுனிவனது குமாரன்; கிருபாசாரியனுடன் பிறந்தவளான கிருபியின்கணவன்: அசுவத்தாமனது தந்தை; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திரசஸ்திரங்களைக்கற்பித்த ஆசிரியன். வைதிக விரதாநுட்டானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்களா லேவியனுப்பப்பட்ட மேனகையின் கட்டழகைக் கண்டு காதல்கொண்ட பரத்துவாசமுனிவனது விருப்பத்தால் ஒரு துரோணகும்பத்திற் பிறந்தமைபற்றி, இவனுக்குத் துரோணனென்று பெயர்: துரோணகும்பம் - பதக்களவுகொண்ட பாத்திரம்; [துரோணம் - பதக்கு, இரண்டுமரக்கால்.] இவன் பிராமணசாதியிற் பிறந்தவனாயினும், குருகுலத்து ராஜகுமாரர்களுக்குப் படைக்கலப்பயிற்சிகற்பிக்குந்தொழிலை மேற்கொண்டதுமுதல் வீடுமன்சொன்னபடி குடை கொடி முதலிய ராஜசின்னங்கள் பலவற்றையும் ஏற்று க்ஷத்திரியன்போன்றாெழுகியதனால், இவனையுஞ்சேர்த்து 'வீடுமன் விதுரன் துரோணனே முதலாம் வேந்தர் என்றார்; அதனை "முனிநீஜயா இதற்கு முன்னம் இன்றுமுதலா, இனி இவ்வுலகுக்கு அரசாய் எம்மிலொருவனாகிக், குனிவில் வலியா லமருங் கோடியென்று கொடுத்தான், பனிவெண்குடையும் திருபர்க்குரியவரிசைபலவும்" என வாரணாவதச்சருக்கத்திற் கூறியதனா லுணர்க.

மயிர்ச்சிலிர்ப்பும், கண்ணீர்பெருகுதலும், நாக்குழறுதலும்-பேரானந்தத்தின் மெய்ப்பாடுகள். புளகம், நயநம் - வடசொற்கள். துழாய் - அடியார்கள் இட்டு அருச்சித்தது. 'சூடினர்'என்ற வினையின் ஆற்றலால்எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைமலர் அடியார்களின் முடிக்கு அலங்காரமெனக் க. விரகிலா உணர்வு - விபரீதஞானமில்லாத உண்மையறிவு. மணி - நீலரத்தினமுமாம்.

[தருமபுத்திரன் அனைவர்க்கும் பூஜோபசாரங்களைச் செய்தல்.]

கசுO. அப்பொழுதமலனருஞ்சினமொழிந்தாங்கருளுடையறத்தின்மைந்தனைப்பார்த், திப்பொழுதரசரானவர்க்கெல்லாமிருஞ்சிறப்புதவுகென்றிசைப்ப, முப்பொழுதுணருமுனிவரன்பணியான்முறைமுறைபூசனைபுரிந்தான், மைப்பொழுதொளிகூர்வெண்ணிலவுமிழுமதிகுலத்துதித்தருள் மன்னன்.

(இ - ள்) அ பொழுது - (அனைவரும் துதித்து வணங்கிய) அப்பொழுது, அமலன் - கண்ணபிரான், அருஞ் சினம் ஒழிந்து - (பிறர் அணுகுதற்கு) அரிய கோபம் தணியப்பெற்று, ஆங்கு-அவ்விடத்தில் (அருகிலுள்ள), அருள் உடை அறத்தின் மைந்தனை பார்த்து - (எல்லாவுயிர்களிடத்துக்) கருணையையுடைய தருமபுத்திரனை நோக்கி, இ பொழுது அரசர் ஆனவர்க்கு எல்லாம் இருஞ் சிறப்பு உதவுக என்று இசைப்ப - 'இப்பொழுது நீ அரசராயுள்ளாரனைவர்க்கும் சிறந்த உபசாரங்களைச் செய்வாயாக' என்று கட்டளையிட,—மை பொழுது ஒளி கூர் வெள் நிலவு உமிழும் மதி குலத்து உதித்தருள் மன்னன் - இருளுக்குஉரிய இராக்காலத்திலே பிரகாசம்மிக்க வெண்ணிறமான நிலாவை வீசுகின்ற சந்திரனது வம்சத்தில் தோன்றிய தர்மராஜன்,—முப் பொழுது உணரும் முனிவரன் பணியால் - மூன்றுகாலத்துவரலாறுகளையும் அறிந்த இருடிச்சிரேஷ்டனான வியாசமாமுனிவனது கட்டளையினால், முறை முறை பூசனை புரிந்தான் - முறைமைதவறாது (அரசர்கட்கெல்லாம்) பூஜோபசாரங்களைச் செய்தான்; (எ - று.)

வியாசமாமுனிவன் சொல்லியருளியவாறு முதலிற் கண்ணபிரானுக்கும், பிறகு மற்றையோர்க்குமாக அவரவர்தகுதிக்கு உரிய முறைமைப்படி சிறப்புச்செய்தனனென்க. கோபத்தின்பின்னாகச் சிறிதுபொழுதுநிற்பது,சினம்; (இச்சொற்கு இப்பொருள் நச்சினார்க்கினியருரையிற் கண்டது) சிசுபாலன் மீது கோபங்கொண்ட கண்ணபிரான் அக்கோபத்தின்காரியமாகிய சிசுபால

வதத்தை நடத்திமுடித்தபின்பும்சிறிதுநேரம்கோபந்தணியாதிருக்க, கோபத்தின்தொடர்ச்சியாகிய அச்சினம்அனைவரும்வணங்கித்துதித்ததனால் தணிந்ததென்க;(நரசிங்கமூர்த்திக்குஇரணியன்மேலெழுந்தகோபம்அவனைக்கொன்றபின்பும் தணியாததாக அதுகண்ட பிரமன்முதலியோர் துதித்துவணங்க அச்சிங்கப்பிரான் சினந்தணிந்தமை, இங்குஒப்புநோக்கத்தக்கது; அது "என்றுங்கியம்பியிமையாத வெண்கணனும், வன்றூண்மழுவோனும் யாரும்வணங்கினராய், நின்றுசிருமருங்கு நேமிப்பெருமானும், ஒன்றுதசீற்றத்தையுள்ளேயொடுக்கினான்" எனக் கம்பர்கூறியதனாலும் விளங்கும்) உதவுகென்று - தொகுத்தல். முப்பொழுது - இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம்; இது-இங்குக் காலவாகுபெயராய், அக்காலங்களில் நிகழ்ந்தவையும்நிகழ்கின்றவையும் நிகழ்பவையுமான செய்திகளைக்குறித்தது. ஈற்றடி, எங்கும்விளங்கும்புகழோடு இயல்பிலே தண்ணளியையுமுடையவன் தருமபுத்திரன்என்றகுறிப்பு. தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலா மாதலால், தருமனெனப்படுகிற யமன் இங்கு 'அறம்'என அஃறிணைவாய்பாட்டுச்சொல்லாற்கூறப்பட்டான். ஆங்கு-அசையுமாம். கூர் - உரிச்சொல். (கடுo)

[முனிவர்களும் கண்ணனும் தம் தம் இடஞ்சேர்தல்.]

கடுக. அருமறைமுறையாலரசனைமுனிவரனைவருமாசிசொற்றருளித், தருநிரைபயிலுந்தத்தமவிபினஞ் சார்ந்தனர்தகவுடன்மீளக், கருமுகிலனையமேனியங்கருணைக்கண்ணனுங்கிளையுடன்றுவரைத்,திருநகரடைந்தான்சென்றுவன்றிறல்கூர் சேதிபப்பெரும்பகைசெகுத்தே.

(இ - ள்.) முனிவர் அனைவரும் - இருடிகளெல்லாரும், அரசனை - தருமராசனை, அருமறை முறையால் ஆசி சொற்று அருளி - அருமையான வேதங்களின் விதிப்படி ஆசீர்வாதஞ்சொல்லி அநுக்கிரகித்து, தகவுடன் - தகுதியான உபசாரம்பெற்றவர்களாய், தரு நிரை பயிலும் தம்தம் விபினம் மீள சார்ந்தனர் - மரங்களின் தொகுதிபொருந்திய தாம்தாம்வசிக்குந் தபோவனத்துக்கு மீண்டுசென்றார்கள்; கரு முகில் அனைய மேனி அம் கருணை கண்ணனும் - காளமேகம்போன்ற திருமேனிநிறத்தையும் அழகிய திருவருளொழுகும் கண்களையு முடையவனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், வல் திறல் கூர் சேதிபன் பெரும்பகை செகுத்து - வலிய பலபராக்கிரமம்மிக்க சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனாகிய பெரியபகைவனை யொழித்தவனாய், கிளையுடன் சென்று துவரை திருநகர் அடைந்தான்-தனது சுற்றத்தாருடனே புறப்பட்டுத் துவாரகாபுரியென்கிற தனது சிறந்த நகரத்தைச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

கண்ணனது திருவவதாரத்தில் முக்கியமான பயன்களி லொன்றும், கண்ணன் தருமனது இராசசூயயாகத்துக்கு வரப்புறப்பட்டபோதுகொண்ட உத்தேசமும் சிசுபாலவத மாதலால், அக்காரியத்தைச் செய்துமுடித்து வெற்றிதோன்ற மீண்டெழுந்தருளினனென்பது விளங்க, 'சேதிபப்பெரும்பகை செகுத்துச் சென்று திருநகரடைந்தான்' என்றார். மறைமுறையால் ஆசி சொற்றருளி - வேதமந்திரங்களைக்கொண்டு ஆசீர்வாதஞ்சொல்லியருளி எனினுமாம். சொற்றஎன்ற தெரிநிலைவினையெச்சத்தில், ற் - இறந்தகால இடைநிலை. தத்தம - தம்தம்முடைய: இதில், அ - ஆறனுருபுஎன்றாவது, சாரியைஎன்றாவது கொள்க. விபினம் - வடசொல். 'அம்கருணைக்கண்ணன்' என்பதற்கு - அழகிய திருவருளையுடைய கிருஷ்ண னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முந்தினபொருளில், கண்ணனது கண்ணோட்டமுடைமை அவனதுகண்களின் பார்வையிலே வெளியாகின்றதென்பது கருத்து. துவரை - வடசொற்சிதைவு. கிளையுடன் - பலராமன் முதலியோருடன். (கடுக)

[துரியோதனன்முதலியோர் தம்தம்நகர்க்கு மீளுதல்.]

௧௫௨. அராவவெங்கொடியோனாதியாவுள்ளவரசருந்தந்நகரடைந் தார்,விராடனும்யாகசேனனுமுதலாம்வேந்தருந்தம்பதிபுகுந்தார்,சரா சனத்தடக்கைச்சல்லியன்முதலோர்கிளையுடன்றம்புரஞ்சார்ந்தார்,பரா வருமுதன்மைப்பாண்டவர்கடற்பார்பண்புறத்திருத்தியாண்டிருந்தார்

(இ - ள்.) அராவம் வெம் கொடியோன் ஆதி ஆ உள்ள அரசரும்-பாம் பின்வடிவமெழுதிய பயங்கரமான துவசத்தையுடைய துரியோதனன் முத லாக அங்குவந்துள்ள குருகுலத்து அரசர்களும், தம் நகர் அடைந்தார்-தங்க ளுடைய அஸ்திநபுரிக்குப் போய்ச்சேரலானார்கள்; விராடனும் யாகசேன னும் முதல் ஆம் வேந்தரும்-(மத்ஸ்யதேசத்து அரசனான) விராடனும் (பாஞ் சாலதேசத்து அரசனான) யாகசேனனும் முதலான அரசர்களும், தம் பதி புகுந்தார் - தம்தம்நகரத்துக்குப் போய்ச் சேரலானார்கள் ; சராசனம் தடக்கை சல்லியன் முதலோர் - வில்லையேந்திய பெரியகையையுடைய (மத்திரதேசத் தரசனான) சல்லியன் முதலிய அரசர்களும், கிளையுடன் - சுற்றத்தாருடனே, தம் புரம் சார்ந்தார்-தங்கள்நகரத்துக்குப்போய்ச் சேரலானார்கள்; (இவ்வனம் வந்தவரனைவரும்மீள), பராவு அரு முதன்மை பாண்டவர்-துதித்தற்கு அரிய தலைமையையுடைய பாண்டவர்கள், கடல் பார் பண்பு உற திருத்தி ஆண்டு இருந்தார் - கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தை நன்மையமையும்படி சீர்திருத்தஞ் செய்து அவ்விடத்திலே[இந்திரப்பிரத்தநகரத்திலே] அரசாண்டுகொண்டிருந் தார்கள் ; (எ - று.)

இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியால், 'ஆண்டு' என்பதற்கு - அவ்வி டத்தில் என்றும், அரசாட்சிசெய்து என்றும் இருபொருள் கொள்ளப்பட் டன. தம்நகர்அடைந்தார், தம்பதிபுகுந்தார், தம்புரம்சார்ந்தார் என்ற வெவ் வேறு சொற்றொடர்கள் ஒருபொருளனவாய் வந்தது, பொருட்பின்வருநிலை யணி. 'அரா'என்ற குறியதன்கீழ் ஆ, குறுகாது 'அம்'சாரியைபெற்று, 'அரா வம்' என்று நின்றது. அராவக்கொடியோன் என்ற தொடர் - பாம்புபோலக் கொடியவனென்றும் பொருள்படும். யாகசேனன்என்பது, துருபதனது மற் றொருபெயர்; இவன், திரௌபதியின் தந்தை. சல்யன் - (பகைவர்க்கு)அம்பு நுனிபோல் (வருத்தஞ்செய்)பவன்; சல்யம் - அம்புமுனை. இவன், பாண்டு மகாராசனது இரண்டாம்மனைவியான மாத்திரியின்உடன்பிறந்தவனாதலால், நகுலசகதேவர்க்கு மாமனாவன். சராஸநம் என்ற வடசொல் - சர அஸநம் என்றுபிரிந்து, அம்புகளைத்தள்ளுவது என்றும்; சர ஆஸநம் என்று பிரிந்து, அம்புகளை(த் தொடுத்தற்காக) வைத்தற்கு இடமாவது என்றும் காரணப் பொருள்படும். பண்பாவது எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதல்; "பண்பெனப்படுவதுபாடறிந்தொழுகல்"என்றார்கலித்தொகையிலும். 'கிளை யுடன் தம்புரஞ்சார்ந்தார்' என்றவிடத்து'தமருடன்தம்புரஞ்சார்ந்தார்'என்று சிலபிரதிகளிற் பாடங் காணப்படுகின்றது. (௧௫௨)

[தருமபுத்திரனது கொடைச்சிறப்பு.]

௧௫௩. முன்குலத் தவர்க்கு முனிகுலத்தவர்க்கு மும்மதக்கைம் முகக் களிற்று, மன்குலத் தவர்க்கும் வான்குலத் தவர்க்கும் வரம்

பிலா வகைக்கலைதெரியு, நன்குலத் தவர்க்கும் பொருளெலா நல்கி
நாடொறும் புகழ்மிக வளர்வான், றன்குலக் கதிர்போற்றேய்ந்தொளி
சிறந்தான் றண்ணளித் தருமரா சனுமே.

(இ - ள்.) தண் அளி தருமராசனும்-குளிர்ச்சியான கருணையையுடைய தருமபுத்திரனும்,—முன் குலத்தவர்க்கும் (நால்வகைவருணத்துள்ளும்)முதல் வருணத்தவரான அந்தணர்களுக்கும், முனிகுலத்தவர்க்கும் (அவர்களுள்ளுஞ் சிறந்தவர்களான) முனிவர்களது பகுப்பினர்க்கும், மும்மதம் கைமுகம் களிறு மன் குலத்தவர்க்கும் - மூன்றுவகைமதஜலத்தையும் துதிக்கையுள்ள முகத்தையுமுடைய யானைச்சேனையையுடையவர்களான ராசகுலத்தார்க்கும், வான் குலத்தவர்க்கும் - தேவசாதியார்க்கும், வரம்பு இலா வகை கலை தெரியும் நல் குலத்தவர்க்கும் - அளவற்ற பலவகைச்சாஸ்திரங்களை ஓதியுணர்ந்த சிறந்த புலவர்வகுப்பினர்க்கும்; நாள் தொறும் - தினந்தோறும், புகழ் மிக வளர்வான் பொருள் எலாம் நல்கி - கீர்த்தி மிகவும் விருத்தியாம்படி (பொன் ஆடை அணி கலம் முதலிய) பொருள்களையெல்லாம் கொடுத்து, தன் குலம் கதிர்போல் தேய்ந்து ஒளி சிறந்தான் - தான்பிறந்தகுலத்துக்கு ஆதிபுருஷனான சந்திரன்போலச் சுருங்கி ஒளி மிகுந்தான் ; (எ - று.)

"அருந்த வானவர்க்கு ஆரமுது அன்புடன் அளிப்போன்" என்றபடி சந்திரன் தன்கலைகளாகிய அமிருதகிரணங்களைத் தேவர்கட்கு உண்ணக் கொடுத்துத் தான் கலைகுறைந்தும் சிறப்புமிகுதல்போல, தருமராசன் தனது பொருள்களையெல்லாம் பூதேவராகிய அந்தணர் முதலியோர்க்குக் கொடுத்துச் செல்வங்குறைந்தும் தேஜசினாலும் புகழினாலும் மிக்கனன் என்பதாம். ஒளி - காந்தியும், புகழும். இனி, 'சந்திரன்போலத் தேய்ந்தும் (அச்சந்திரனினும்மேலாக)ஒளிசிறந்தான் என்று பதவுரைகூறி, சந்திரன்கலைகுறைந்து வடிவுதேய்ந்தகாலத்தில் ஒளிகுறைவதுண்டு: அங்ஙனமின்றித் தருமபுத்திரன் பொருள்களெல்லாம் நல்கியதனாற் செல்வம்தேய்ந்தும்ஒளிகுறையாது அக்கொடையினாலாகும் மகிழ்ச்சிபற்றி மிகவிளங்கினானென்று கருத்துக் கொள்ளுதலு மொன்று. சந்திரன் கலைதேய்ந்தகாலத்தும் ஒளிசெய்து சிறத்தல்போலத் தருமராசனும் பொருள் தேய்ந்தும் ஒளியுற்று விளங்கினனென்றுங்கொள்க. சந்திரன் முதலிற்கலைகுறைந்தனனாயினும் உடனேகலைவளரப் பெறுதல்போலத் தருமனும் முதலிற் கொடையினாற் செல்வந்தேய்ந்தனனாயினும் பின்பு விரைவிற் செல்வம் வளரப்பெற்றான னென்ற கருத்தும் அமையும். கொடுக்கக்கொடுக்கப் புண்ணியத்தாற் செல்வம்பெருகுதலியல்பு. 'தன்குலக்கதிர்போ லேய்ந்தொளிசிறந்தான்' என்று பாடமோதுவாருமுளர் ; ஏந்துஒளி - சிறந்தஒளி. ஒருகுலத்தவனுக்கு அக்குலத்துமுதல்வனை உவமை கூறுதல் ஏற்கும்.

அளியாவது - அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள். தீவினைக்குஏற்ற தண்டனைசெய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்குத் தர்மராஜனென்று வடமொழியில் ஒருபெயர் ; தந்தையே மைந்தனாகிறா னென்னும் வழக்குப்பற்றி, தருமராசன்புத்திரனை 'தருமராசன்' என்றார். இவனும் தருமந்தவறாது காப்பவனாதலால், இவனையே தர்மராசனென்ற குறித்தலும் தகும்: கல்வி கரையிலவாதலாலும், அதன் பகுப்புக்கள்பலவாதலாலும், 'வரம்பிலாவகைக் கலை' எனப்பட்டது. 'புகழுடன் வளர்வான்' என்பதும் பாடம். (கடுரு)

இராயசூயச்சருக்கம் - முற்றிற்று

இரண்டாவது

# சூதுபோர்ச்சருக்கம்.

துரியோதனனது தூண்டுதலாற் சகுனியுடன் தருமபுத்திரன் ஆடிய சூதாட்டத்தைக் கூறும் பாக மென்று பொருள். படைகளைக்கொண்டு செய்யும் போரில் வெற்றிதோல்விகளால் இராச்சியத்தைப் பெறுதலும் இழத்தலும் நிகழ்தல்போல, காய்களைக்கொண்டு செய்யும் இச்சூதாட்டத்திலும் ஜயாப ஜயங்காரணமாகப் பொருள்களைப் பெறுதலும் இழத்தலும் நேருவதனால், சூதாட்டத்தைப் போராக உருவகப்படுத்தி 'சூதுபோர்' என்றார். சூது போர் - சூதாகிய போர் என இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை; "வன்றொ டரல்லனமுன் மிகா அல்வழி" என்றபடி, ஒற்று இடையே மிகாதநெடிற் றொடர்முன் அல்வழியில் வலி இயல்பாயிற்று. பொருவது - போர் எனக் காரணக்குறி. போர்ச் சருக்கம் - போரைக்கூறுஞ் சருக்க மென இரண்ட னுருபும் பொருளுந் தொக்க தொகை; போரினது சம்பந்தமான சருக்கம் என விரித்தால், ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாம்: "ய ர ழ முன்னர்க் கசதப" என்ற சூத்திரத்தின்படி, ரகரத்தின்முன் வேற்றுமையில் வலி மிக்கது. சருக்கம் - ஸர்க்கம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; முடிபு அல்லது படைப்பு என்று பொருள்: அது - சங்கேதத்தால், ஒரு பெரிய வகுப்பினுட்பட்ட சிறிய பாகத்தைக் குறிக்கும்.

[தெய்வவணக்கம் கிருஷ்ணஸ்துதி.]

ஞான மாகிய பரம்பர வமிழ்தமாய் நவிரறு மயக்காகி
வான மாயுடன் வாயுவாய்த் தேயுவாய் வனமுமாய் மண்ணாகித்
தான மாமறை முறைமையிற் பற்பல சராசரங் களுமாகி [ன்.
யேன மாயிவை யனைத்தையு மருப்பினு லேந்தினு னெனையாண்டோ

(இ - ள்.) ஞானம் ஆகிய பரம்பரம் அமிழ்தம் ஆய் - ஜ்ஞாநம்என்று சொல் லப்படுகிற மிகச்சிறந்த அமிருதத்தின் சொரூபியாகியும், நவிர் அறு மயக்கு ஆகி - குற்றமற்ற அஜ்ஞானமாகியும், வானம் ஆய் - ஆகாயத்தின் வடிவமாகியும், உடன் வாயு ஆய் - அவ்வாறு வானமாயிருப்பதோடு வாயுவின் வடிவமாகியும், தேயு ஆய் - அக்கினியின் வடிவமாகியும், வனமும் ஆய் - ஜலத்தின்வடிவமாகி யும், மண் ஆகி - பிருதிவியின் வடிவமாகியும், தானம் ஆம் மறை முறைமையின் பல் பல சர அசரங்களும் ஆகி - (கடவுளான தனக்கு) இருப்பிடமாகவுள்ள வேதங்களிற் கூறிய முறைமைப்படியே பலவகைப்பட்ட ஜங்கமம் தாவரம் என்ற இவற்றின் வடிவமாகியும் நின்று,—ஏனம் ஆய் - மகாவராகாவதாரஞ்

செய்து, இவை அனைத்தையும் - கீழ்க்கூறிய இந்த எல்லாப்பொருள்களையும், மருப்பினால் - (தனது) கோரதந்தத்தினால், ஏந்தினான் - (பிரளயவெள்ளத்தி லிருந்து) குத்தியெடுத்தவனாகிய திருமால், எனை ஆண்டோன் - என்னை அடிமைகொண்டவனாவன்; (எ - று.)

ஸர்வநியந்தாவும் ஸர்வவியாபியும் ஸர்வரக்ஷகனுமாய் என்னை ஆட்கொண்ட திருமாலே நான் வணங்குந்தெய்வமென்பது கருத்து. வாழ்த்து, தெய்வ வணக்கம், தலைமைப்பொருளுரைத்தல் என்னும் மங்கலங்கள் மூன்றனுள் இது தெய்வவணக்கத்தின் பாற்படு மென அறிக. மிகவும் இனியதா யிருத்தலால், ஞானத்தை அமிருதமாகக் கூறினர். பரம்பரம் - உயர்ந்தவற்றினும் உயர்ந்தது; மிகவும் உயர்ந்த தென்றபடி. மயக்கு - மாயை; அஜ்ஞானம்: பசையற்ற சம்சாரத்திற் பசையுள்ளதெனக் கருதுந் திரிபுணர்ச்சி போல்வன. இம்மாயை போக்குதற்கு அரியதாயினும் கடவுளையே சரணமாக அடைந்தாரைத் தானே விட்டுநீங்குத லென்னுங் கட்டுக்கு அடங்கி நிற்றலால், அது, 'நவிரற மயக்கு' என விசேடித்துச்சொல்லப்பட்டது. ("எனது மாயை கடத்தற்கு அரியது; யார் என்னைச் சரணமாகப் பற்றுகிறார்களோ, அவர்களே இம்மாயையைக் கடப்பர்" என்று கீதையிற் கண்ணபிரான் கூறியது, இங்குக் கருதத்தக்கது.) கடவுளை ஒன்றற்கு ஒன்று மாறான ஞான அஜ்ஞானங்களின் வடிவமாயிருக்கின்றன னெனக் கூறியது, இவற்றிற்கு அக்கடவுளே நியாமகனாயிருத்தலா லென்க. மாறான பொருள்களின் வடிவ முடைய கடவுள் விருத்தவிபூதிய னெனப்படுவன். பிறந்தபோது ஜாயமாந கடாக்ஷம்பெற்ற ஸாத்விகப்ரக்ருதிகட்கு ஞானத்தையும், தாமஸப்ரக்ருதிகட்கு அஜ்ஞானத்தையும் திருமால் தந்தருள்வ னென அறிக. உற்பத்திக்கிரமத்திலே ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அங்கினியிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து நிலமும் பிறந்த தென வேதமோதுதலால், அக்காரணகாரிய முறைப்படியே 'வானமா யுடன் வாயுவாய்த் தேயுவாய் வனமுமாய் மண்ணாகி' என அடுக்கினர். இடையிரண்டடி, எம்பெருமான் எல்லாப்பொருள்களின் சொரூப மானவ னென்பதை விளக்கும்; "ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்," "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச், சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனா யயனானாய்" என்றார் ஆழ்வாரும். வேதங்களில் பகவானது சொரூபம் வருணிக்கப்படுதல்பற்றி, அது அவனுக்கு இருப்பிடமெனக் கொள்ளப்படு மாதலால், 'தானமாமறை' என்றார். தானம் - ஸ்தானம். இனி, தானம் ஆம் மறை - கொடுத்தலைச் சிறப்பித்துக்கூறுகிற வேதம் எனக் கூறுவாரு முளர். திருமால் ஏனமாய் மருப்பில் ஏந்தியதனால், சராசரங்களுக்கு ஆபத்துக்காலத்து உதவுந்தன்மையனாதல் வெளியாம். மா மறை என்றும் பிரிக்கலாம்.

இனி, மாயையென்றும் அவ்யக்தமென்றும் மறுபெயர்களையுடைய பிரகிருதியென்னுந் தத்துவமும் பகவானது சொரூபமே யென்பதுபற்றி, 'நவி

றமயக்காகி' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். நவிர் - நவை. 'நவிலறுமயக்காகி என்ற பாடத்துக்கு - சொல்லுதற்கு அரியதான மாயையின் சொரூபியாய் என்று பொருளாம். 'ஞானமாகிய பரம்பரவமிழ்தமாய்' என்பதற்கு - குரு சிஷ்ய பரம்பரைக்கிரமத்திலே பெறப்பட்டு வருகிற தத்துவஞானமிருதமாய் என்று உரைத்தலும் தகும்.

ஜ்ஞாநம், பரம்பரம், அம்ருதம், வாயு, தேஜஸ், வநம், ஸ்தாநம், சராசரம், - வடசொற்கள். அம்ருதம் - சாவாமருந்து. சர - அசரம் - சராசரம்: தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடசொற்றொடர்; சரம் - இயங்குதிணைப்பொருள், ஜங்கமம்: அசரம் - நிலைத்திணைப்பொருள், ஸ்தாவரம். மயக்கு - முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். எனை - என்னை; தொகுத்தல்.

இக்கவி - முதற்சீர் மாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் மாங்காய்ச்சீரும், மற்றைய நாற்சீர்களும் விளச்சீர்களுமாய் வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தம். (க)

## வேறு.

### [கவிக்கூற்று.]

உ. தாமரை யனைய செங்கட் டரணிப னிராயசூய
மாமக முற்றித் தங்கண் மாநகர் புகுந்த பின்னர்
நாமரு பனுவன் மாலை நாகவேறு யர்த்த செல்வக்
கோமக னிளைஞ ரோடுங் குறைத்தது கூற லுற்றும்.

(இ - ள்.) தாமரை அனைய - செந்தாமரை மலர்போன்ற, செம் கண் - சிவந்த கண்களையுடைய, தரணிபன் - யுதிஷ்டிரமகாராஜன் (செய்த), இராய சூயம் மா மகம் - இராயசூயமென்று பெயர்கொண்ட பெரிய யாகத்தை, முற்றி - நிறைவேற்றி, தங்கள் மா நகர் புகுந்த பின்னர் - (துரியோதனன் முதலியோர்) தம் தமது பெரியநகரத்தைச் சேர்ந்தபின்பு,—நா மரு - (கவிகளின்) நாக்கிற் பொருந்திய, பனுவல் மாலை - பிரபந்தங்களாகிய மாலையைச் சூடியவனும், நாகம் ஏறு உயர்த்த - பெரிய பாம்புக்கொடியை உயர எடுத்துள்ளவனும், செல்வம் கோ மகன் - செல்வத்திற்கு உரிய திருதராஷ்டிரமகாராஜனது புதல்வனுமாகிய துரியோதனன், இளைஞரோடும் குறித்தது - (தன்னுடைய) தம்பிமார்களோடு ஆலோசித்து நடத்திய செய்தியை, கூறல் உற்றும் - சொல்லத்தொடங்கினோம்; (எ - று)

இதனால், கவி தாம் இச்சருக்கத்திற் சொல்லப்போகின்ற விஷயத்தை இன்னதெனத் தொகுத்துரைத்தார்; இது - 'தோதத்துச்சுட்டல்' என்னும் உத்தி. கண்கள் சிவந்திருத்தல், உத்தமபுருஷலக்ஷணம். செவ்வரிபரந்திருத்தலால், கண்களுக்குச் செந்தாமரைமலர் உவமை. தரணிபன் - பூமியைக் காப்பவன்; வடசொல். ராஜஸூயம் என்ற வடசொல், இராயசூயம்என விகா

ரப்பட்டது; [நன் - பத - உ௦, உக] ராஜசூயமென்ற யாகப்பெயரின் காரணம்:—அரசனால் சோமலதையைப் பிழிந்து செய்யப்படுவ தென்றும், ராஜா என்னும் பெயருள்ள சோமலதை நொருக்கப்படுகிற தென்றும் வடநூல்களிற் காண்க. இது - எல்லா அரசர்களையும் வென்று அவர்களிடங்கொண்ட பொருளைச் செலவிட்டுச் செய்வதொரு பெருவேள்வி; யுதிஷ்டிராஜன் தனது தந்தையாகிய பாண்டுமகாராஜா பித்ருலோகத்திலிருந்து நாரதமகா ரிஷி மூலமாகச் சொல்லியனுப்பியபடி இப்பெருவேள்வியைச் செய்துமுடித்தனனென அறிக. 'தங்கள்மாநகர்புகுந்தபின்னர்' என்றது, கவி தாம் கூறப்போகின்ற வரலாற்றின் தொடக்கத்திற்கு எல்லை கூறியவாறு; அநுவாதமன்று. துரியோதனனிடத்துச் சன்மானம் பெறுதற்காகக் கவிகள் பலவகைத் தோத்திரப் பிரபந்தங்களை அவன்மீது பாடுவரென்க; அவ்வாறு பாடப்பட்ட செய்யுட்கோவைகள் அன்போடு சூட்டப்படுகிற மாலைபோ லிருத்தலால், 'பனுவன் மாலை' எனப்பட்டன. ஏறு - ஆண்மைப்பெயர்; சிறந்ததையும் பெரியதையும் ஏறென்றல், மரபு. ஏறுகிய நாகம் எனக் கூட்டுக. உயர்ந்த மகன் எனவுமாம். திருதராஷ்டிரன் மூத்தவனாதலால் அரசிற்கு உரியவனென்ற காரணம்பற்றி, 'செல்வக்கோ' னெப்பட்டான்; இனி, செல்வம் என்பதை மகனுக்கு அடைமொழியாக்கி, செல்வச்சிறப்புள்ள ராஜகுமாரன் எனினுமாம். "வரம்பிலாநிதிகள்யாவுங் கானலங்கடல்சூழ்வையங் காவலன்காவலென்றான்" என்று கீழ் இராயசூயச் சருக்கத்துக் கூறியவாறு தருமபுத்திரனது கட்டளைப்படி ராஜசூயயாகத்தில் தநாத்யக்ஷனாயிருந்ததனாலும், துரியோதனனை 'செல்வக்கோமகன்' எனத்தகும்; அச்சமயத்தில் தருமனது செல்வப்பெருக்கு முழுவதையும் நன்றாகக்கண்டு பொறாமை கொண்டவனென்க. அன்றியும், துரியோதனன் ராஜராஜனும் கையில் தநரேகையுடையவனுமாதல் காண்க.

தாமரை யனைய செங்கண் தாணிபன் - செந்தாமரைக்கண்ணனும் [புண்டரீகாக்ஷனும்] (கொடியவர் பலர் ஒருங்கு நிறைந்ததனாலாகிய பூமிபாரத்தைத் தீர்த்துப்) பூமிதேவியைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் திருவவதாரஞ்செய்துள்ளவனுமான கண்ணபிரான், இராயசூயமாமகம் முற்றி - (தருமபுத்திரனது) சிறந்த ராஜசூயயாகத்தை நிறைவேற்றி, தங்கள் மா நகர் புகுந்தபின்னர் - தங்கட்குஉரிய சிறந்தநகரமாகிய துவாரகாபுரிக்குச் சென்றபின்பு துரியோதனன் தனது தம்பிமாரோடும் ஆலோசித்துச்செய்த காரியத்தை இனிச் சொல்லத்தொடங்கினேம் என்றும் இச்செய்யுளுக்குப் பொருளுரைக்லாம். கண்ணன் பாண்டவர்களுக்கு உதவியாக அவர்களுடைய இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தி லில்லாத சமயம்பார்த்துத் துரியோதனாதியர் சூழ்ச்சிசெய்யலாயினரென்பது போதரும். மேல் கஎ, கஅ, ககூ - ஆஞ் செய்யுள்களையுங் காண்க. முன்னிரண்டடி - கீழ் இராயசூயச்சருக்கத்து குகூ - ஆஞ் செய்யுளில் "கருமுகிலனையமேனியக்கருணைக்கண்ணனுங் கிளையுடன்துவரைத், திருநகரடைந்

தான் சென்று வன்றிறல்கூர்சேதிபப்பெரும்பகைசெகுத்தே" என்றதன் அநுவாதமாம். தருமபுத்திரனது ராஜசூயயாகம் இனிது நிறைவேறுவதற்குக் கண்ணன் பலபடியாலும் உதவியமை பிரசித்தம்.

தாமரஸம், மஹா, மகம், நகரம் அல்லது நகரீ, மாலா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. நாகம் என்ற வடசொல் - நகரத்தில் [மரத்தில் அல்லது மலையில்] வாழ்வது என்று பொருள்பெறும். யாகத்திற்குவந்த துரியோதனன் முதலியோர் தருமபுத்திரனது விருப்பத்தின்படி அவ்யாகத்திற்குவேண்டிய பல தொழில்களைப் புரிந்தார்களாதலால், 'மகத்தைமுற்றி' எனப் பிறவினையாகக் கொள்ளப்பட்டது; தன்வினையாகக் கொண்டால், யாகமானது நிறைவேற எனப் பொருள்படுமாறு 'முற்றி' என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொள்ள வேண்டும். நாகவேறு என்பது - இங்கே, அதன்வடிவத்தை யெழுதிய துவசத்துக்குத் தானியாகுபெயர். தனது கொடுமைக்கு அடையாளமாகத் துரியோதனன் பாம்பைத் தனது கொடியிற்கொண்டனன்; அது-அவனது நன்றியறிவின்மைக்கும், எப்பொழுதும் வக்கிரகதியிற் செல்லுந் தன்மைக்கும், நாவிரண்டுடைமைக்கும் அறிகுறியாகின்றது. இளைஞர், ஞ்-பெயரிடைநிலை. குறித்தது-பெயர்; இங்கு, இச்சொல் - குறித்துச்செய்த செயலுக்கு இலக்கணை. கூறலுற்றும் - கவிகளுக்கு உரிய இயற்கைத்தனித் தன்மைப்பன்மை. உற்றும் - உறு என்னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த இறந்தகாலத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று; பகுதி ஒற்றிரட்டிக் காலங் காட்டிற்று.

இதுமுதல் ஐம்பத்தொரு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று நான்காஞ் சீர்கள் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். இவற்றில் மூன்று ஆறுஞ்சீர்கள் தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும்.

[துரியோதனன் தம்பியரோடும் மற்றுமுள்ளாரோடும்]
தனது அத்தினபுரியிற் சேர்தல்.]

௩. கணைவரும்வரிவில்வாழ்க்கைக்கடுங்கனலனையதோற்றத்
துணைவருந்தானுங்கங்காசுதனுமற்றெவருஞ்சூழ
விணைவருமரசரில்லாவிகலரியேறுபோல்வான்
கிணைவருமோதைமூதூர்க்கிளர்நெடும்புரிசைபுக்கான்.

(இ - ள்.) இணை வரும் அரசர் இல்லா - (தனக்கு) ஒப்பாக அமைகிற அரசரொருவரையும் பெறாத [எல்லா அரசர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்த], இகல் அரி ஏறு போல்வான் - வலிமையுள்ள ஆண்சிங்கத்தை யொத்தவனாகிய துரியோதனன்,—கணை வரும் - அம்புகள் (தம்மிடத்தினின்றும்) வெளிவரப் பெற்ற, வரி வில் - கட்டமைந்த விற்களினாற் செய்யும் போர்த்தொழிலாகிய, வாழ்க்கை - வாழ்க்கையையும், கடுங் கனல் அனைய தோற்றம் - கொடிய நெருப்புப்போன்ற [உக்கிரமான] தோற்றத்தையுமுடைய, துணைவரும் -

(தனது) தம்பிமார்களும், தானும் - தானுமாக,—கங்காசுதனும் - கங்கையின் புத்திரனான வீடுமனும், மற்று எவரும் - மற்றுமுள்ள (கர்ணன் முதலிய)வர்களும், சூழ - (தன்னைச்) சூழ்ந்துவர,—கிணை வரும் ஓதை - மருதப்பறையினின்று எழுகின்ற ஓசையையுடைய, முது ஊர் - பழமையான அத்தினபுரியினது, கிளர் நெடும் புரிசை - விளங்குகிற நீண்ட மதிலின் உட்பக்கத்தில், புக்கான் - சென்றுசேர்ந்தான் ; (எ - று.)

இச்செய்யுள் - "அரவவெங்கொடியோ னாதியாயுள்ள வரசருந் தங்ககரடைந்தார்" என்று கீழ்ச்சருக்கத்தில் வந்துள்ளதன் அநுவாதம்; தொடர்ச்சி தோன்றக் கூறியது: கூறியதுகூறலன்று. அரியேறுபோல்வான், துணைவரும், தானுமாக, சூழப்புக்கான் என இயையும் வாழ்க்கை - மகிழ்ச்சியாகச்செய்யுந் தொழில். தோற்றம் - உருவத்தின்காட்சி. எப்பொழுதும் மாறாத சினத்தையுடையரா யிருத்தலால், துரியோதனது துணைவர்க்கு 'கடுங்கனலனைய தோற்றம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அரியேறுபோல்வான் - தன்னையெதிர்த்த அரசர்களாகிய யானைகளை அழிக்கவல்ல சிங்கம்போன்றவனென்க. தனது திறத்தினால் மிருகராஜனாகிய சிங்கம்போலத் தனது திறத்தினால் ராஜராஜனாயுள்ளவ னென்றவாறுமாம். கிணை - மருதநிலப்பறை. 'புரிசை' என்ற மதிலின் பெயர், இங்கு அரண்மனைக்கு இலக்கணையென்னலாம்.

கனல் - கனல்வது என நெருப்பிற்குக் காரணக்குறி. அனைய - குறிப்புப்பெயரெச்சம் ; அன் - இடைச்சொற்பகுதி. துணைவர், வ் - பெயரிடைநிலை. எவரும், உம்மை - முற்று. மற்றை உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. துணைவரும் தானும் புக்கான் - சிறப்பினால் ஒருமைமுடிபைக் கொண்ட பால் வழுவமைதி ; [நன் - பொது - உஎ.] கங்காஸுதன் - வடசொற்றொடர்.

வீடுமனை 'கங்காசுதன், என்றதன் விவரம்:—முன்னொரு காலத்தில் தேவர்கள் யாவரும் கூடிய பிரமதேவனது சபையிற் சென்று கங்காநதியின் பெண்தெய்வம் வணங்கியபொழுது, அங்குவந்திருந்த வருணன், அவளழகை உற்றுநோக்கிக் காதல்கொண்டான் ; கங்கையும் அவன்மீது காதல்கொண்டு எதிர்நோக்கினாள் ; அதனையறிந்த நான்முகக்கடவுள், வருணனைப் பூமியில் மானுடப்பிறப் பெடுக்கவும், கங்கையை மானுடமகளாய் அவனைச் சிலநாள் மணந்திருக்கவும் சபித்திட்டான் ; அங்ஙனமே வருணன் குருகுலத்திற் சந்தனுவாய்ப் பிறந்தான் ; கங்கையும் ஓர் மனிதமகளாகி 'யான் எந்தெந்தத் தீச்செயல் செய்யினும் மறுக்க லாகாது' என்னுங் கோட்பாட்டினோடு அவனை மணஞ்செய்துகொண்டாள். இது நிற்க: பிரபாசனென்னும் வசு, தன் மனைவியின் சொல்லைக் கேட்டு, வசிட்டனிடமுள்ள காமதேனுவைக் கொள்ளை கொள்ள எண்ணினான் ; மற்றையேழுவசுக்களும் அவனுக்கு உதவி செய்யவே, எண்மரும் இரவிற்சென்று பசுவைக் கவர்ந்தனர் ; அதனையறிந்த வசிஷ்ட மகாமுனிவன், அஷ்டவசுக்களையும் மானுடசன்ம மெடுக்கவும், அவர்களுள்

மனைவிசொற்கேட்ட பிரதானனென பிரபாசனைப் பூமியிற் பலநாள்வாழ்ந்து பெண்ணின்பமற்றிருக்கவும் சாபங்கொடுத்தான். எட்டுவசுக்களும் சந்தனுவுக்குக் கங்கையின்வயிற்றிற் பிறந்தனர். . முதலிற் பிறந்த எழு குழந்தைகளையும் பிறந்த அப்பொழுதே தாய் கங்காநதியில் எடுத்தெறிந்துவிட்டாள். எட்டாவது பிள்ளை பிறந்தவுடனே தந்தை 'இக்குழந்தையைக் கொல்லலாகாது' என்று மறுக்க, கங்கை கணவனை விட்டு நீங்கினள். அவ்வெட்டாவது மகனே இவ் வீடுமன். (௩)

[மறுநாள் துரியோதனனது சபையில் யாவரும் வந்து சேர்தல்.]

௪. சென்றுழியெவருந்தத்தஞ்செழுமனையெய்திவாசந்
துன்றியவமளிகங்குற்றுயில்புரிந்தெழுந்தபின்னை
நின்றவெம்பரிதித்தோற்றந்தொழுதுதந்நியமமுற்றி
வன்றிறலரசன்கோயின்மன்னவைவந்துசேர்ந்தார்.

(இ - ள்.) எவரும் - (துரியோதனனுடன் வந்த) அரசர்களெல்லாரும்,— சென்றஉழி - (அவ்வத்தினபுரியைப்) போய்ச் சேர்ந்தபின்பு, தம்தம் செழு மனை எய்தி - தங்கள் தங்களுடைய வளமுள்ள வீடுகளை யடைந்து,— வாசம் துன்றிய - வாசனைமிக்குள்ள, அமளி - மலர்ப்படுக்கையில், கங்குல் - இரவிலே, துயில் புரிந்து - தூங்குவதைச் செய்து, எழுந்த பின்னை - கண் விழித்து எழுந்தபிறகு,—நின்ற வெம் பரிதி தோற்றம் தொழுது - (கீழ்த் திசையிற்) பொருந்திய வெப்பமுள்ள சூரியனுடைய உதயத்தை [உதயஞ் செய்த சூரியனை] வணங்கி, தம் நியமம் முற்றி - தாங்கள் (காலையிற்) செய்ய வேண்டிய கடமைகளையெல்லாஞ் செய்துமுடித்து,—வல் திறல் அரசன் கோயில் - மிக்கவலிமையுள்ள துரியோதனராஜனது அரண்மனையிலுள்ள, மன் அவை - ராஜசபையை, வந்து சேர்ந்தார்-வந்து அடைந்தார்கள்; (எ-று.)

ராஜசூயயாகம் முடிந்ததும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்து துரியோதனனோடுவந்த அரசர்களெல்லோரும், அத்தினபுரியையடைந்து தம்தம் மாளிகையிற் சென்று இரவில் துயின்று, மறுநாட்காலையில் துயிலுணர்ந்து காலைக் கடன் முடித்து மீண்டு ராஜசபையைச்சேர்ந்தன ரென்றவாறு. எவரும் எய்தித் துயில்புரிந்து எழுந்தபின்னை தொழுது முற்றி வந்துசேர்ந்தார் என இயையும். சூரியோதயகாலத்தில் தவறாமற்செய்யவேண்டிய சந்தியாவந்தனம், உபஸ்தானம், சூரியநமஸ்காரம் முதலிய வைதிகநித்தியகர்மாநுஷ்டானங்களை அவ்வரசர்கள் செய்துமுடித்தமை, மூன்றாமடியினால் விளக்கப்பட்டது.

சென்றுழி - பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல். துன்றிய, துன்று-பகுதி. பின்னை, ஐ-சாரியை. தோற்றம். தோன்று - முதனிலை. நியமம்-தற்சம வடசொல். வன்திறல்-ஒருபொருட்பன்மொழி ; மிக்கதிறமென்க. "ஒருபொருட்பன்மொழி சிறப்பினின் வழா" என்பது, நன்னூல். கோ இல்-கோவில் என வரற்பாலது கோயிலென வந்தது, இலக்கணப்போலி. கோயில் -

அரண்மனை: ராஜகிருகம். மன் - பெருமை; அதனையுடையவனுக்கு, பண்பாகு பெயர். அவை - ஸபா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். தத்தம் - தாம்தாம் என்பதன் விகாரமாகிய தந்தம் என்பதன் வலித்தல். (ச)

துரியோதனன் மன்னவர்கட்கு ஆசனமளித்துக் கவலையுடன் இருக்க கர்ணன் ஒன்று சொல்லத் தொடங்குதல்.]

ரு. இறைஞ்சியவேந்தர்க்கெல்லாமிருப்பளித்தெதிர்ந்தவேந்தர்
நிறஞ்செறிகுருதிவேலானினைவினேடிருந்தபோதி
லறஞ்செறிதானம்வண்மையளவிலாதளித்துநாளும்
புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்வான்பூபதிக்குரைக்கலுற்றான்.

(இ - ள்.) எதிர்ந்த வேந்தர் - (தன்னை) எதிர்த்துவந்த அரசர்களது, நிறம் - மார்பில், செறி - நிறைந்துள்ள, குருதி - இரத்தம் தோயப்பெற்ற, வேலான் - வேலாயுதத்தை யுடையவனான துரியோதனன்,—இறைஞ்சியவேந்தர்க்கு எல்லாம் . (அவ்விராஜசபையில் அப்பொழுது வந்து தன்னை) வணங்கிய அரசர்களெல்லார்க்கும், இருப்பு அளித்து - இருக்குமாறு ஆசனங் கொடுத்து, நினைவினேடு இருந்த போதில் - மனத்திற் சிந்தையோடு இருந்த சமயத்தில்,—அறம் செறி தானம் - தருமமார்க்கம் நிரம்பிய தானத்தையும், வண்மை - தியாகத்தையும், நாளும் - தினந்தோறும், அளவு இலாது அளித்து எல்லையில்லாமற் கொடுத்து, புறம் சுவர் கோலம் செய்வான் - சுவரினது வெளிப்புறத்தை அலங்காரஞ்செய்பவனாகிய கர்ணன், பூபதிக்கு - அத்துரியோதனமகாராஜனுக்கு, உரைக்கல் உற்றான் - (ஒன்று) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.) - அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

'நிறஞ்செறி' என்பதை வேலுக்கு அடைமொழியாக்கி, மார்பிற்புகுகின்ற வேலை யுடையவ னெனக் கூறலுமாம். இனி, முன்னிரண்டடியை யாற்று நீர்ப்பொருள்கோளாகக் கொண்டு, தன்னைவணங்கிய அரசர்கட்கெல்லாம் (பூமியில்) இருக்குமாறு இராச்சியங்கொடுத்து, எதிர்த்தவர்களுடைய மார்பிற் சென்றுதைத்த இரத்தந்தோய்ந்த வேலாயுதத்தை யுடையவ னென்று இறைஞ்சினார்க்கு இருப்பளித்தலும் இறைஞ்சாது எதிர்ந்தாரை மார்புபிளத்தலும் ஆகிய நன்மை தீமை இரண்டையும் வேலே செய்கின்றதெனக் கூறினும் பொருந்தும். ஒருபொருட்பன்மொழியாகக் கொள்ளக்கூடிய தானம் வண்மை என்ற இரண்டையும் ஒருங்கே கூறியதனால், தக்கவர்க்கு அளிப்பது தான மெனவும், இன்னாரினையாரெனப் பாராது யாவர்க்கும் கொடுப்பது வண்மை யெனவும் சிறிது பொருள் வேறுபாடுகொள்க.

புகழ்பெற வேண்டு மென்ற விருப்பத்தினாற் கர்ணன் டம்பத்துக்காக ஈகைத்தன்மையை மேற்கொண்டுள்ளானாதலால், அவனை 'புறஞ்சுவர்கோலஞ் செய்வான்' என்றார்; கர்ணன் உடம்பிற்குப் புகழைத்தருவதாகிய ஈகைக் குணத்தை மேற்கொண்டு உயிர்க்குஉறுதியைத் தருகிற மனத்தூய்மை முத

லிய நற்குணங்களை மேற்கொள்ளாதிருப்பதற்கு, சுவரி னுட்புறம் பழுது பட்டிருக்க வெளிப்புறத்தைச் சித்திரிப்பது ஏற்ற உவமையாதல் காண்க: இவ்வாறு உபமானமுகத்தால் உபமேயத்தைப் பெறவைப்பது பிறிதுமொழித லணியாம் ; இது ஒட்டணியெனவும் பெயர்பெறும். "முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றுவம்"என்ற வாறு ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களின் சொற்பொருட் கருத்துக் களைத் தமது நூலிற் சிற்சிலவிடத்து எடுத்தாள்வது இவ்வாசிரியரது வழக்க மாதலால், "மறஞ்சுவர்மதிளெடுத்து மறுமைக்கேவறுமைபூண்டு, புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போ தறியமாட்டீர், அறஞ்சுவராகிநின்ற அரங்க னார்க்காட்செய்யாதே, புறஞ்சுவர் கோலஞ்சேய்து புட்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே" என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரது திருமாலைச்செய்யுளின் சொற்கருத் துக்களை அடியொற்றி, 'புறஞ்சுவர்கோலஞ் செய்வான்' என்றார்.

இருப்பு-இருத்தல் ; 'பு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; ஆகுபெயராய், இருக்கும் ஆசனத்தைக் குறித்தது. புறஞ்சுவர் - சுவர்ப்புறம் என்பது முன் பின்னாகத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை; இலக்கணப்போலி. சுவர் கோலஞ்செய்வான்—"விகாரத்தியல்பு." பூபதி - பூமிக்கு அரசன் எனப் பொருள்படும் வடசொற்றொடர். (௫)

[கர்ணன் வார்த்தை.]

௬. தாதவிழ்குவளைமாலைத்தருமன்மாமதலைபெற்ற
மேதகுவேள்விச்செல்வம்வேந்தரில்யாவர்பெற்றா
ரேதளவவன்றன்வாழ்க்கையாரினியெதிருண்டென்று
பாதகநினைவைத்தானும்பகர்ந்தனன்பரிவுகூர.

(இ - ள்) 'தாது அவிழ் - மகரந்தப்பொடிகளோடு மலரப்பெற்ற குவளை மாலை - குவளைமலர்மாலையைத் தரித்த, தருமன் மா மதலை - தருமபுத்திரன், பெற்ற - அடைந்த, மேதகு வேள்வி செல்வம் - மேன்மையான இராசசூய யாகத்தைச் செய்துமுடித்தலாகிய சிறப்பை, வேந்தரில் யாவர் பெற்றார் - அரசர்களுள் எவர்தாம் பெற்றவர் ? [எவரும் இல்லை யென்றபடி] ; அவன் தன் வாழ்க்கை அளவு ஏது - அத்தரும புத்திரனது செல்வ வாழ்க்கைக்கு அளவு தான் உண்டோ ? யார் இனி எதிர் உண்டு - இனி எவர்தாம் (அத்தரும புத்திர னுக்கு) எதிராகவுள்ளவர் ?' என்று—, பரிவு கூற - (துரியோதனனிடத்து) அன்பு மிகுதலினால், பாதகம் நினைவை - பாவத்துக்குக் காரணமான (தனது) எண்ணத்தை, தானும் - (கர்ணன்) தானும், பகர்ந்தனன் - சொன்னான்; (எ-று.)

தாது - தேனுமாம். தருமத்தினின்று தவறியவர்க்குத் தக்க தண்டனை செய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்கு வடமொழியில் தர்மனென்று பெயர். கொடியவர்க்கு ஏற்ற தண்டனை செய்து நல்லவர்களை நன்கு பாதுகாக் கிற நடுவுநிலைமையில் ! "பிதுஸ்ஸதகுணம் புத்ர:!" என்றபடி தந்தையாகிய

யமனினும் மைந்தனாகிய யுதிஷ்டிரன் மிகப் பலமடங்கு மேம்பட்டவனென்ற சிறப்புத்தோன்ற, 'தருமன்மாமதலை' என்றார். பாண்டவர்க்குக் குவளைப் பூமாலை உரியதாதலால், 'தாதவிழ்குவளைமாலை' எனத் தருமனுக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. முன்னாளில் இராஜசூயயாகஞ் செய்துமுடித்த அரசர்கள் பலருளராயினும், மயனாற்கட்டி யமைக்கப்பட்ட மண்டபச் சிறப்பும், வீமன் முதலிய தம்பியர் திக்விஜயஞ்செய்து கொணர்ந்த திறைப்பொருட் சிறப்பும், வியாசன் கண்ணன் முதலியோர் உடனிருந்து யாதோரிடையூறுமின்றி வேள்வியை இனிது முடித்த மேன்மையும் முதலியனவாகப் பலவகை மேம்பாடுகள் தருமபுத்திரன்செய்த யாகத்தில் மிக்கிருந்தன வாதலால், அது கண்டு பொறாமைகொண்ட கர்ணன் அவ்வாறே பொறாமைகொண்டிருந்த துரியோதனனை நோக்கி இவ்வாறு கூறினனென்க. அறநெறியிற் சிறிதுந் தவறாது நடக்குந் தருமபுத்திரனைப் பலவகையாலும் வருத்துதற்குக் காரணமாதலால், அவன் நினைவு 'பாதகநினைவு' எனப்பட்டது.

இச்செய்யுளிலுள்ள வினாக்கள், எதிமறை குறித்துநின்றன. 'உண்டு' என்ற உடன்பாட்டுக் குறிப்புமுற்று இருதிணை யைம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவாதலால், இங்கே 'யார்' என்னும் உயர்திணைப் பலர்பாலெழுவாய்க்குப் பயனிலையாய் நின்றது. தானும், உம்மை - கதைத்தொடர்ச்சி நோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது; சிந்தையோடிருந்த துரியோதனனுக்குக் கர்ணன் தானும் பாதகநினைவைப் பகர்ந்தன னென்க: இனிச் சகுனி முதலியோர் கூறுவதையுந் தழுவி நிற்றலால், எதிரது தழுவியதுமாம். 'பரிவு கூர' என்பதற்கு - (தன் மனத்து) வருத்தம் மிக என்றும், (துரியோதனன் மனத்து) வருத்தம் மிக என்றும் பொருள் கூறவும் இடமுண்டு. கூர-மிகுதி யுணர்த்தும் கூர் என்னும் உரிச்சொல்லடியாப்பிறந்த செயவெனச்சம். (சு)

[சகுனி வார்த்தை.]

எ. விதரணவினோதன்சொன்னவார்த்தையும்வேந்தர்வேந்த
னிதயமுமொன்றாய்நின்றவியற்கையைச்சகுனிகண்டு
புதைநகமடங்கலனும்புறஞ்செலாதொடுங்குமானன்
மதகரிவிடுமோவென்றான்வசையிசையாகக்கொள்வான்.

(இ-ள்.) வசை இசை ஆக கொள்வான் - (பிறர்கூறும்) வசைமொழிகளையே (தனக்குப்) பெரும்புகழாகக் கருதுபவனாகிய, சகுனி—,—விதரணம் வினோதன் சொன்ன வார்த்தையும் - ஈகையையே பொழுதுபோக்காக வுடையவனான கர்ணன் சொல்லிய வார்த்தையும், வேந்தர் வேந்தன் இதயமும் - ராஜராஜனாகிய துரியோதனனது மனக்கருத்தும், ஒன்று ஆய் நின்ற இயற்கையை - (மாறுபடாமல்) ஒரேவிதமாய் ஒற்றுமைப்பட்டிருந்த தன்மையை, கண்டு - பார்த்து,—'புதை நகம் மடங்கல் - (யானை முதலிய விலங்குகளைக் கொல்லுதற்பொருட்டு) வெளிநீட்டாமல் உள்ளேயே சுருக்கிக்கொண்டுள்ள

நகங்களையுடைய ஆண்சிங்கமானது, நாளும் - எப்பொழுதும், புறம் செலாது ஒடுங்கும் ஆனல் - வெளியே செல்லாமல் (மலைக்குகைகளிற்) பதுங்கிக்கிடந்தால், மதம் கரி விடுமோ - (அதன்முன் அஞ்சியழிதற்கு உரிய) மதங்கொண்டுள்ள ஆண்யானை அதனை எதிர்க்காதொழியுமோ? [எதிர்க்குமன்றோ? என்றபடி]', என்றான் - என்று கூறினன்; (எ - று.)

என்றது, தக்க சாதனங்களைப் பெற்றிருத்தலால் தருமபுத்திரனை வலியழித்து இருந்தவிடந் தெரியாது அடக்கவல்ல நீ இவ்வாறு அடங்கியிருந்தால் தருமபுத்திரன் உன்னுடைய தகுதி தெரியாது உன்னிலும் மேம்படுகின்றானென்னும் பொருள்பட நிற்றலால், பின்னிரண்டடி - பிறிதுமொழிதலணியாம். தனது நகங்களை உள்வாங்கவும் வெளிநீட்டவும் வல்ல தாகையால், சிங்கம் 'புதைநகமடங்கள்' எனப்பட்டது: இனி, 'புதை நகம்' என்பதற்கு - (யானை முதலிய விலங்குகளின் உடம்பிற் சென்று) அழுந்துகின்ற நகம் எனினுமாம். சகுனி தன்மருமகனான துரியோதனனை மனத்தளர்வின்றி உத்ஸாஹமடைவிக்கவும், வீரத்தால் வெல்லமுடியாத தருமனைத் தான்செய்யுஞ் சூதுவழியாற் கெடுக்குமாறு துரியோதனனைத் தன்வழியே இசைவிக்கவுங் கருதி, தருமனை யானையென்று தாழ்த்தியும், துரியோதனனைச் சிங்கமென்று சிறப்பித்தும் இங்ஙனம் முகமன் கூறின னென்க. துரியோதனனுக்கு 'ராஜராஜன்' என்று ஒருபெய ருள்ளதனல், இங்கே 'வேந்தர்வேந்தன்' 'என்றார். சகுனி - காந்தார தேசத்து அரசன்; சுபலனென்னும் அரசனது புத்திரன்; திருதராட்டிரனது மனைவியாகிய காந்தாரியுடன்பிறந்தவன்: ஆதலால், துரியோதனதியர்க்கு மாமன்; சூதாடுவதில் மிகவல்லவன். பழிக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது பிறர் கூறும் பழிமொழியையே தனக்குப் பெரும்புகழாகப் பாவித்து அவ்வசைமிகுமாறு தீவழியிலேயே நடப்பவனென்பார், சகுனிக்கு 'வசையிசையாகக்கொள்வான்' என்று ஒரு பெயர் கூறினர்; ஒற்றுமைப்பட்டு வாழவேண்டிய துரியோதனதியரையும் பாண்டவரையும் அங்ஙனம் வாழவொட்டாது பேதப்படுத்தி அத்தீச்செயல் காரணமாகச் சகுனி மேம்படக்கருதுகின்றமை காண்க.

விதரணவிநோதன் - வடசொல்தொடர். கர்ணன் இடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவனாதலால், இவனுக்கு இப்பெயர் கூறினர்; (மற்றையோர் - அக்குரூரன், அந்திமான், அரிச்சந்திரன், சந்திமான், சிசுபாலன், தந்தவக்கிரன் என்பர்.) வார்த்தை - வார்த்தா, இதயம் - ஹ்ருதயம், நகம் - நகம்: வடசொற்கள். மடங்கல் - (பிடரிமயிர்) மடங்கப்பெற்றதென ஆண் சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி. கரீ - கரத்தையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும் வடசொல்; கரம் - கை: இங்கே, துதிக்கை. ஈற்றடியில், வசை இசை என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, முரண்தொடை. (எ)

[துச்சாசனன் வார்த்தை.]

அ. சொல்லிடைநஞ்சுகக்குந்துன்மதியுடையதம்பி
வில்லிடைநின்றுதம்முன்வெம்மனங்களிக்கச்சொன்னு
னல்லிடைநிறைந்ததேனுமமுதவெண்கிரணத்திங்க
ளெல்லிடையிரவிமுன்னரெவ்வுழிநிகர்க்குமன்றே.

(இ - ள்.) சொல் இடை நஞ்சு கக்கும் துன்மதி உடைய தம்பி - சொல்லுஞ்சொற்களிலே விஷஞ்சொரியும்படியான [மிகக்கொடிய சொற்களையுடைய] தீய அறிவுள்ள தம்பியாகிய துச்சாசனன்,—வில் இடை நின்று - (துரியோதனனுக்கு எதிரில்) விற்கிடைதூரத்தில் நின்றுகொண்டு, 'அல்லிடை நிறைந்தது எனும் - இராக்காலத்தில் ஒளிமிக்கு விளங்குவதாயினும், வெள் அமுதம் கிரணம் திங்கள் - வெண்மையாகிய அமிருதமயமான ஒளியையுடைய சந்திரன், எல்லிடை - பகற்காலத்தில், இரவிமுன்னர் - சூரியனது எதிரில், எ உழி நிகர்க்கும் - எவ்வாறு ஒத்திருக்கும்'? என்று—, தம்முன் வெம் மனம் களிக்க - தமையனுகிய துரியோதனனது கொடிய மனம் மகிழ்ச்சியடையுமாறு, சொன்னன்—; (எ - று.)—எ - ஈற்றசை.

இராக்காலத்திலே நட்சத்திரக் கூட்டங்களினிடையிற் சந்திரன் ஒளிமிக்குத்தோன்றினும் பகற்காலத்திற் சூரியனொருவனுக்குமுன்னே ஒளிமழுங்குதல்போல, தருமபுத்திரன் பல சிற்றரசர்களிடையில் மிக்கமேம்பாடு பெற்றுவிளங்கினும் ராஜராஜனான துரியோதனனுகிய உனக்கு முன்னே சிறிதும் மேன்மைபெற்று விளங்கானென்பது, பின்னிரண்டிகளின் கருத்து; உபமானமே உபமேயக்கருத்தை விளக்கிநிற்றலால், பிறிதுமொழிதலணி. நாம் அடங்கியிருக்கிற இச்சமயத்தில் தருமபுத்திரன் சிறப்புற்று விளங்கினுலும், நாம் வெம்மையோடு எழுமிடத்து அவன் அடங்கியே விடுவனென்ற குறிப்பு, இது. 'சொல்லிடைநஞ்சுகக்குந் துன்மதியுடைய' என்ற அடைமொழியினல், 'தம்பி' என்றது - எல்லாத்தம்பிமார்களினும் மிக்க கொடுமையையுடையவனான துச்சாசனனைக் குறித்தது: ஆகவே, துரியோதனன், கர்ணன், சகுனி, துச்சாசனன் என்ற துஷ்டசதுஷ்டர்கள் கீழ் ௫ - ஆஞ் செய்யுள் தொடங்கி முறையே கூறப்பட்டுள்ளவாறு காண்க. வில்இடை - ஒருவில் கிடத்தற்கு உரிய இடம்; அது, நான்குமுழதூரமுள்ளது: "கரமோர்நான்கு தங்குதல் தநுவென்ருகும் [தநு=வில்]" என்பது காண்க. சந்திரன் அம்ருதகிரணனதலால், 'அமுதவெண்கிரணத்திங்கள்' எனப்பட்டான்.

துன்மதி=துர்மதி, அமுதம்=அம்ருதம், இரவி=ரவி; வடசொற்கள். கிரணம் - தற்சமவடசொல். தம்பி, தாம் - பகுதி, பி - முறைப்பெயர்விகுதி. தம்முன் - தமக்கு முன்பிறந்தவன்; தமையன்: 'முன்' - காலவாகுபெயர். (அ)

[துரியோதனன் பேசத் தொடங்குதல்.]

கூ. தமையனுந்தம்பிசொன்னதன்மையையுணர்ந்துநீதி
யமைதருதந்தைகேட்பவவன்பெருந்தாதைகேட்பக்
கமைபெறுவிதுரன்கேட்பக்கார்முகக்கன்னன்கேட்ப
விமையவன்றுரோணன்கேட்பயாவருங்கேட்பச்சொல்வான்.

(இ - ள்) தமையனும் - (அத்துச்சாசனுக்கு) அண்ணனாகிய துரியோதனனும், தம்பி சொன்ன தன்மையை உணர்ந்து - தனது தம்பியாகிய துச்சாசனன் சொன்ன வகையை அறிந்து,—நீதி அமைதரு தந்தை கேட்ப - நியாயமார்க்கம் பொருந்தப்பெற்ற (தனது) பெற்றதந்தையான திருதராஷ்டிரன் கேட்கவும்,—அவன் பெருந் தாதை கேட்ப - அத்திருதராட்டிரனது பெரியதந்தையாகிய வீடுமன் கேட்கவும்,—கமை பெறு விதுரன் கேட்ப - பொறுமையைக் கொண்டுள்ள விதுரன் கேட்கவும்,—கார்முகம் கன்னன் கேட்ப - விற்போரில்வல்ல கர்ணன் கேட்கவும், —இமையவன் துரோணன் கேட்ப - (பூமியில்) தேவன்போல விளங்குகின்றவனான துரோணாசாரியன் கேட்கவும்,—யாவரும் கேட்ப - மற்றும் அங்கு வந்துள்ளவர்களெல்லாரும் கேட்கவும், சொல்வான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற் காண்க.

இயற்கையில் திருதராட்டிரன் தன் தம்பி மக்களான பாண்டவரிடத்தும் அன்புகொண்டு நடந்துவந்தா னாதலால், அவனை 'நீதியமைதரு தந்தை' என்றார்; அன்றி, ராஜநீதியில் தவறாது நடத்தலால் இவ்வாறு கூறினாரென்றலுமொன்று. இனி, நீதி அமைதரு - நியாயம் அடங்கிவிடப்பெற்ற [நீதியொழிந்த] என்றலுமொன்று. அத்திருதராட்டிரனது தந்தையாகிய விசித்திரவீரியனுக்கு மூத்தவனாதலால், வீடுமன் அவனுக்குப் பெரியதந்தையாவன்.

விதுரன் - அம்பிகையா லேவியனுப்பட்ட தாதிப் பெண்ணினிடத்து வியாசனுக்குப் பிறந்தவன்: விற்போர்த்திறத்தில் மற்றையாவரினும் மிகவல்லவன்: "ஞானகஞ்சுகவிதுரன்" என்று சிறப்பித்துக்கூறும்படி தத்துவஞ்ஞானம் அமையப்பெற்றவன்: இவனை யமதருமராஜனது அம்சமென்றும், பரமபாகவதர்களில் ஒருவனென்றும் நூல்கள் கூறும்.

கன்னன் - கர்ணன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இப்பெயர், கர்ணகுண்டலங்களோடு பிறந்தமைபற்றியது; காதின்வழியே பிறந்ததனால் வந்த பெயரென்றுங் கூறுவர்; கர்ணம் - காது. பாண்டவர்கள் தாயான குந்திதேவி கன்னிகையாயிருந்தபொழுது தனக்குத் துருவாசமுனிவ ருபதேசித்த மந்திரத்தைப் பரீட்சித்தறிதற்பொருட்டுச் சூரியனை நினைத்து அம்மந்திரத்தை உச்சரிக்க, உடனே அத்தேவன் வந்து அவளுக்கு அநுக்கிரகித்ததனால், அவளிடம் பிறந்த புத்திரன் இவன்; இவனைப் பிறந்தபொழுதே குந்தி பழிக்கு அஞ்சி மிதக்கும் மரப்பெட்டியொன்றில் வைத்துப் பூட்டிக் கங்கையாற்றில் விட்

டிட, அதனைத் திருதராட்டிரனது தேர்ப்பாகனான அதிரதனென்பவன் கண்டு எடுத்துத் திறந்து பார்த்துக் கொண்டுபோய்த் தன் மனைவியான ராதையுந் தானுமாக வசுசேனனென்று பெயரிட்டு வளர்த்தான். இவனுக்குக் கர்ண னென்ற பெயர், ஆகாசவாணி யிட்டது. பின்பு இவன் துரியோதனனுக்குப் பிராணசிநேகிதனாகி அவனருளால் அங்கதேசத்துக்கு அரசனாயினான்.

துரோணன் - துரோணகும்பத்தினின்று தோன்றியவன்; பரத்துவாச முனிவனது குமாரன்: கிருபாசாரியனுடன் பிறந்தவளான கிருபியின் கண வன்: அசுவத்தாமனது தந்தை; சகலசாஸ்திரங்களையும் தன் பிதாவினிடங் கற் றுப் படைத்தொழிலைப் பரசுராமனிடத்து ஏழுநாளிற்பயின்றவன்: துரியோத னாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திரசஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியன். இமையவன் - இமையில் மூடாமையாகிய விசேஷம் பெற்றவன்; அன்றி, இமயமலையில் வாழ்பவன் என, தேவசாதியாலுக்குக் காரணக்குறி. இங்கு, துரோணனை 'இமையவன்' என்றது, பூமியில் தேவர்போல விளங்குகிற கார ணம்பற்றிப் பூசுரரென்று வழங்கப்படுகிற அந்தணரது சாதியிற் பிறந்தவனாத லால். 'கேட்ப' என்ற சொல் ஒருபொருளிலேயே பலமுறைவந்தது - சொற் பொருட்பின்வருநிலையணி. 'யாவரும்' என்றது - கிருபனையும், அசுவத்தாமா வையும், மற்றும் அங்குவந்துள்ள அரசர்களையுங் குறிக்கும்.

தந்தை—தாம் - பகுதி, தை - முறைப்பெயர்விகுதி. தாதை, கமை - தாத, க்ஷமா என்ற வடசொற்களின் விகாரம். கார்முகம் - போர்த்தொழிற் குச்சிறந்தது என்று பொருள்படும் வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். கர்ணனது வில், 'காலப்ருஷ்டம்' என்று பெயர்பெறும். (கூ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: துரியோதனன்வார்த்தை.]

௧0. இந்திரன்முதலாவுள்ளவிமையவர்சிறப்புச்செய்யச்
சுந்தரப்பொற்றோள்வேந்தர்தொழில்புரிந்தேவல்செய்ய
மந்திரமுனிவர்வேள்விமறைநெறிமுறையிற்செய்யத்
தந்திரவெள்ளச்சேனைத்தருமனேதலைவனானான்.

(இ - ள்.) இந்திரன் முதல் ஆ உள்ள இமையவர் சிறப்பு செய்ய - இந் திரன் முதலான தேவர்கள் (தன்னைப்) பெருமைப்படுத்தவும், சுந்தரம் பொன் தோள் வேந்தர் ஏவல் தொழில் புரிந்து செய்ய - அழகிய பொன்னாபரணங் களைத்தரித்த தோள்களையுடைய (நிலவுலகத்து) அரசர்கள் (தான்) ஏவிய தொழில்களை விரும்பிச்செய்யவும், மந்திரம் முனிவர் வேள்வி மறை நெறி முறையின் செய்ய - வேதமந்திரங்களில்வல்ல முனிவர்கள் ராஜசூய யாகத்தை வேதத்திற்கூறிய விதிப்படியே தவறில்லாமற்செய்யவும், (இவ்வாறு), தந்திரம் வெள்ளம் சேனை தருமனே - கூட்டமான வெள்ளமென்னும் பெருந்தொகை யுள்ள சேனைகளையுடைய தருமபுத்திரனே, தலைவன் ஆனான்-சிறப்புப்பெற்று விளங்கினான்; (எ - று.)

விண்ணுலகத்தாரான தேவர்களும் மண்ணுலகத்தாரான அரசர்களும் இரண்டிடத்திலுமிருப்பவரான முனிவர்களும் தருமபுத்திரனது கருத்தின்படியே ராஜசூயயாகத்தை யாதொருகுறைவும் நேராதபடி இனிதுமுடித்ததனால், அத்தருமபுத்திரன் மண்ணிலும் விண்ணிலும் புகழ்படைத்து 'ஸம்ராட்' என்னும் பட்டம்பெற்று மேன்மையுற்று விளங்கின னென்றவாறும்.

'இமையவர்சிறப்புச்செய்ய' என்றது, யாககாலத்தில் தேவர்கள் அவ்வப்பொழுது தம்தமக்கு உரிய அவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுப் பெருமைப்படுத்தியதைக் குறிக்கும். அரசர்கள் ராஜசூயயாகத்தில் ஏவிய தொழில் செய்தமையை, "தானமுந் தியாகந்தானும் தபனன்மா மதலையான, மானவன் கொடுக்க வென்றான் வாம்பிலாநிதிகள்யாவும், கானலங்கடல்சூழ்வையங்காவலன் காவலென்று, னேனையோர்பலரும் வேந்தனேவலின்முறை நின்றாரே" என்ற இராயசூயச்சருக்கத்துச்செய்யுளா லறிக. 'முனிவர்' என்றது - நாரதர்முதலிய தேவவிருடிகளையும், வியாசன்முதலிய இவ்வுலகத்து இருடியரையும் குறிக்கும். 'தந்திரவெள்ளச்சேனை' என்பதற்கு - போர்நூல்தேர்ச்சியுள்ள வெள்ளக்கணக்கான சேனை யென்றும், வெள்ளக்கணக்கான காலாட்படைகளும் [தந்திரம் - காலாள்] மற்றைச்சேனைகளும் என்றும் பொருள் கூறுவாரு முளர். வெள்ளம் - ஓர்பெருந்தொகை; மிகப்பல அக்ஷௌகிணி கொண்டது. (யானையொன்றும், தேரொன்றும், குதிரைமூன்றும், காலாளைந்தும் கொண்டது - பத்தி யெனப்படும்; அப்பத்தி மூன்றுபங்கு கொண்டது - சேனாமுகம்; சேனாமுகம்மூன்று - குல்மம்; குல்மம்மூன்று - கணம்; கணம் மூன்று - வாகினி; வாகினிமூன்று - பிரதனை; பிரதனை மூன்று - சமூ; சமூ மூன்று - அநீகினி; அநீகினி பத்து. அக்ஷௌகிணி; அக்ஷௌகிணி எட்டுப் பங்குகொண்டது - ஏகம்; ஏகம் எட்டு - கோடி; கோடியெட்டு - சங்கம்; சங்கம் எட்டு - விந்தம்; விந்தம்எட்டு - குமுதம்; குமுதம்எட்டு - பதுமம்; பதுமம்எட்டு - நாடு; நாடெட்டு - சமுத்திரம்; அந்தச்சமுத்திரம் எட்டுப்பங்குகொண்டது- வெள்ளம் எனக் காண்க.) 'தந்தையே மைந்தனாகப் பிறக்கின்றான்' என்னும் நூல் வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரனைத் தருமனென்றே கூறினர்.

இந்த்ரன், ஸுந்தரம், மந்த்ரம், முநி, தந்த்ரம், ஸேநா, தர்மன் - வடசொற்கள், இந்திர னென்ற சொல் - பரமைசுவரியமுடையவ னென்றும் மந்திரம் என்ற சொல் - தன்னைக் கருதி ஜபிப்பவர்களைக் காப்பதென்றும், முநி என்ற சொல் - மநநசீலன் [மநநம் - கடவுளைத்தியானித்தல்] என்றும் பொருள்படும். பொன் - அதனாலாகிய ஆபரணத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். இனி, 'சுந்தரம் பொன் தோள் வேந்தர்' என்பதற்கு - அழகிய வீரலக்ஷ்மி பொருந்தப்பெற்ற தோள்களையுடைய அரசர்க ளெனினுமாம். தருமனே, ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு தேற்றம். (௧0)

கக. இனியவன்சின்னாட்செல்லினெம்மனோர்வாழ்வுங்கொள்ளுந்
துனைவரும்புரவித்திண்டேர்த்துணைவருஞ்சூரராஞர்
முனைவருகூர்முள்வேலைமுளையிலேகளையினல்லா
னனிவரவயிர்த்தபோதுநவியமுமடியுமன்றே.

(இ - ள்.) துனை வரும் புரவி திண் தேர் துணைவரும் சூரர் ஆஞர் - வேகமாகச்செல்லுகிற குதிரைகள்பூட்டிய வலியதேரையுடைய (அவனது) தம்பிமார்களும் பராக்கிரமசாலிக ளாய்விட்டார்கள்; அவன் - அத்தருமன்,— இனி சில நாள் செல்லின் - இன்னும் சிலநாள் சென்றால், எம்மனோர் வாழ்வும் கொள்ளும் - எமது செல்வவாழ்க்கையையும் பறித்துக்கொள்வான்; கூர் முனை வரு முள் வேலை - கூர்நுனிபொருந்திய முட்களையுடைய வேலமரத்தை, முளையிலே களையின் அல்லால் - சிறுசெடியாயிருக்கையிலே பிடுங்கியெறிந்துவிட்டா லல்லாமல், நனி வர வயிர்த்தபோது - (நாட்சென்று) மிகுதியாக வயிரங்கொண்டபோது, (அம்மரத்தைக்களையநினைத்து வெட்டத்தொடங்கினால்), நவியமும் மடியும் அன்றே - கோடாலிப்படையும் கூர்மழுங்கி வாய் மடிந்துவிடுமென்றோ; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

தருமபுத்திரனும் தலைவனுப்த் தம்பியரும் சூராய்வருதலால், இப்பொழுதே நாம் அவர்களை வலியடக்கமுயன்றால் முடியுமேயன்றி, இன்னும் நாட் செல்லவிட்டால் அப்பாண்டவர்கள் மேலும் வலிமை மிக்கு நம்மையே யழிப்பரென்றவாறு; "எதிர்த்தபகையை இளதாயபோழ்தே, கதித்துக்களையின் முதிராது" என்பது, பழமொழி. முட்செடியை முதிரவொட்டாமல் முளையாயிருக்கும்போதே களைதல் எளிது; வயிரம் ஏறி முதிர்ந்தாலோ வெட்டுதற்கு உரிய கருவியையே அது கெடுத்துவிடும்; அதுபோலவே, பகை தோன்றினால் அதனை முதிரவொட்டாமல் தோன்றியபொழுதே களைதல்வேண்டும்; முதிரவிட்டால் பிறகு அது வலிப்பட்டுத் தன்னையேவருத்தும் என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து; "பிறிதுமொழிதலணி. "இளதாக முண்மரங்கொல்க களையுநர், கைகொல்லுங் காழ்த்தவிடத்து" என்றார் திருவள்ளுவரும்.

சில × நாள்—சின்னாள்; "பலசில" என்னுஞ் சூத்திரவிதி. எம் அனோர்- எம்மைப்போன்றவர்; நாங்கள் என்ற பொருளில் 'எம்மனோர்' என்றது - ஒப்பில்போலி: "நெய்போல்வதூஉம்" என்னுமிடத்திற்போல. வாழ்வு-வாழ்க்கைக்குக் காரணமான செல்வம் முதலியவற்றிற்கு ஆகுபெயர்; உம் - தாங்கள் பெருமைப்படுவதோடு என்ற பொருளைத் தருவதால், இறந்தது தழுவிய எச்சம். துணைவரும், இதிலுள்ள உம்மையும் இறந்தது தழுவியஎச்சம். வயிர்த்தல் - வயிரமேறுதல். நவியமும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. (கக)

கஉ. போதுறவிரைந்துமற்றப்புரவலன்செல்வம்யாவும்
பேதுறக்கவர்ந்திலேனேற்பின்னையார்முடிக்கவல்லார்
மோதுறப்பொருதேயாதன்மொழியோனுவஞ்சமொன்று
தீதுறப்புரிந்தேயாதல்கொள்வதேசிந்தையென்றான்.

(இ - ள்.) அ புரவலன் செல்வம் யாவும் - அந்தத் தருமபுத்திரனது செல்வங்களெல்லாவற்றையும், போதுஉற - மேன்மைப்படத்தொடங்கிய இக்காலத்திலேயே, விரைந்து - விரைவுகொண்டு, பேதுஉற - (அவன்) திகைப்படையும்படி, கவர்ந்திலேன் எல் - (யான்) கைப்பற்றாது விடுவேனாயின், பின்னை - (நாட்சென்று அவன் வலியடைந்த) பிறகு, முடிக்கவல்லார் - (அத்தருமபுத்திரனை) வலியடக்கவல்லவர், யார் - எவர்தாம்? [ஒருவராலும் தருமபுத்திரனை வலியடக்குதல் முடியாது என்றபடி]; (ஆகையால், இப்பொழுதே,) மோதுற பொருது ஆதல் - தாக்கிப்போர்செய்தாவது, மொழி ஒணா வஞ்சம் ஒன்று தீது உற புரிந்து ஆதல் - சொல்லவொண்ணாத [மிகக்கொடிய இரகசியமான] ஒரு வஞ்சனையை (அத்தருமபுத்திரனுக்கு)த் தீமை மிகும்படி செய்தாவது, கொள்வதே - (அவன் செல்வத்தைக்) கவர்ந்துகொள்வதே, சிந்தை - (இப்போது யான் எண்ணுகிற) எண்ணம், என்றான் - என்று கூறினான், (துரியோதனன்); (எ - று).

இப்போதே தருமபுத்திரனை அடக்காது விட்டிட்டால், பின்பு அவன் வலியுற்று நம்மை வருத்துகையில், அப்போது அவனுக்கு மாறுசெய்வது ஒருவராலும் முடியா தாதலால், இப்பொழுதே எந்த வகையினாலாவது அத்தருமபுத்திரனை அடக்கவேண்டுமென்று துரியோதனன் தன் மனக்கருத்தை வெளியிட்டனனென்க. 'போதுஉற' என்றது - "காலம்பெற" என்றாற்போல நின்றது.

நான்காமடியில், 'உற' என்பது - மிகுதியுணர்த்தும் 'உறு' என்னும் உரிச்சொல்லடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம். மற்று - அசை. புரவலன் - புரத்தலில் வல்லவன்; புரத்தல் - காத்தல். எல் - என்னில் என்பதன் மரூஉ. ஆதல் - விகற்பப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல். ஒணா - ஒன்றா; மரூஉ. வஞ்சம் ஒன்று தீது என்று எடுத்து, வஞ்சனைபொருந்திய பொல்லாங்கு எனப் பொருள் ஓதுவாரும் உளர். ஏகாரம் மூன்றனுள், ஈற்றது - தேற்றம்; மற்றவை - இசைநிறை. (கஉ)

[இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதொடர்; துச்சாதனன் வார்த்தை.]

கங. என்னலுமுரியதம்பியெழுவதேகருமமின்றே
செந்நெலின்வாளைபாயுஞ்செல்வநாடுடையகோமா
னென்னலங்கெய்தவீமனகைத்ததுரேயமான
கன்னலின்மொழியாண்மூரல்விளைத்ததுங்கண்டிலீரோ.

(இ - ள்.) என்னலும் - என்று (துரியோதனன்) சொன்னவளவிலே,— உரிய தம்பி - அவனது கருத்துக்கு இணங்கிய தம்பியாகிய துச்சாசனன்,— இன்றே எழுவதே கருமம் - இப்பொழுதே (அத்தருமனை வலியடக்குதற்காக) முயல்வதே செய்யத்தக்க தொழிலாம்; செந்நெலின் வாளை பாயும் செல்வம் நாடு உடைய கோமான் - செந்நெற்பயிர்களிலே வாளைமீன்கள் பாய்ந்து

செல்லப்பெற்றதும் செல்வம் நிரம்பியதுமான குருநாட்டைத் தனதாகவுடைய துரியோதனராசன், மென்னல் அங்கு எய்த - நேற்று [சிலநாள் முன்னே என்றபடி] அவ்விந்திரப்பிரத்த நகரத்து மண்டபத்திற் சென்று சேர்கையில், வீமன் நகைத்ததும் - (அவனைப் பார்த்து) வீமசேனன் பரிகசித்துச்சிரித்ததை யும், நேயம் ஆன கன்னல் இன் மொழியாள் மூரல் விளைத்ததும் - (அவ்வீம னிடத்து) அன்புள்ள கருப்பஞ்சாறுபோன்ற இன்சொல்லை யுடையவளான திரௌபதி சிரித்ததையும், கண்டிலீரோ - (நீங்கள்) உணர்ந்தீரில்லையோ?

பாண்டவர் திறத்து மனத்தில் மாறுபாடுகொண்ட துரியோதனன், தரும புத்திரனது இராஜசூய யாகத்திற்காக இந்திரப்பிரத்த நகரத்துக்குச் சென்ற போது, அங்கு மாயையில் வல்ல மயனென்கிற அசுர சிற்பியால் விசித்திர மாக அமைக்கப்பட்ட சபாமண்டபத்திற்கு வருகையில், அங்கே தாமரைத் தடாகம்போலப் பளிங்கினால் தொழில் செய்யப்பட்டிருந்த ஓரிடத்தை உண்மை யான தாமரைத்தடாகமென்று கருதித் தனது ஆடை நனையாதிருக்க வேண்டு மென்ற எண்ணத்தினால் தனது துகிலைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றும், பின்பு உண்மையான தாமரைத்தடாகத்தைப் பளிங்கினாலமைந்த வெற்றிடமென்று பிரமித்துச் சென்று அத்தடாகத்து நீரில் விழுந்து துகில்நனையப்பெற்றும், வழியில்லாவிடத்தில் வழியுள்ளதாக எண்ணி முட்டியும், வழியுள்ளவிடத்தில் வழியில்லையென்று தடுமாறியும் இவ்வாறு பலபடியாக மயங்கி வருந்தித்திகைத் தனனாக, வீமசேனனும் திரௌபதியும் மற்றும் உள்ளவர்களும் பார்த்துச் சிரித்தன ரென்பது, வரலாறு; "பொன்னைச்சிரிக்கும் பூங்கோயில் புனல்வா யிலி லன் றேங்கள்குல, மன்னைச்சிரித்த செங்கனிவாய்.........மின்னைச்சிரிக் கு நுண்ணிடையாய்" என்று துச்சாதனன் திரௌபதியை நோக்கிக் கூறுமா றுங் காண்க. ("துலங்குவெள்ளிடை தளும்புதண்புனலெனத்தோன்ற, விளங் குதண்புனல் வெள்ளிடைப்பரப்பெனக்காட்டும், வளங்கொண்மண்டப மயனி னிழைத்தது வயங்கு, பளிங்கிற்செய்தது பன்மணிகுயின்ற தொன் றுள தால்," "இன்னதன்மைய விலங்கொளிமண்டபநடுவண், மன்னும்வாளரிசுமந்த தோர்மணியணைபொலியப், பின்னல் வேண்டிரைப் பெருநிலவேந்தர் வந்தி றைஞ்ச, மின்னுநக்கவேன்மன்னவன் வீற்றிருந்தனனால்", "அச்சணங்குவே விளையரு மரும்பவிழ்தளவப், பச்சைமேகமும் பாங்குறவிருந்த பார்த்திவனை, நச்சராவலனுயரிய நனைகவுட்பருஉத்தாட், கச்சைமால்களிற்றாசனுங்காணிய வெழுந்தான்," "சூழ்ந்தபேரொளிதளும்பிய நிலனைநீரென்னாத், தாழ்ந்தவந் துகிலிடைவயிற்றழீஇயினன் பளிங்கு, போழ்ந்தியற்றியநிலனெனப் பூம்புன லிடைப்போய், வீழ்ந்தனன் பெருவேத்தவைமுகிழ்நகைவிளைப்ப," "நகைமு கிழ்த்திடனகைமுகிழ்த்திடலென வருமென், முகைதொடுத்ததார் மன்னவன் மொழிந்தனனாக, விகல்விளைத்திடுகரியவனின்னருட்கண்ணால், மிகநகைத்தென விடுநகை புரிந்தனன்வீமன்," "சுரும்புசூழ்தொடைத்திருவதன் வாத்தினாற் றேன்று, கரும்பினன்னசொற் களிக்கயலன்ன வாட்கருங்கட்,............. கோதையு மிகுளையர்குழாமும், அரும்புவாணிலவணிநகைமுழ்கித்தனான்றே,"

"விளைநகைத்திறங்காண்டலும் விளைருப்பருகிக், களியளிக்குலமாற்றுதார்க் காவலற்காணுன், களியழற்சினநச்சராவுயர்த்தவனுணு, புளைவயப்பரித்தேர் கடி தோட்டினனெழுந்தான்" என்ற செய்யுள்கள், இங்கு நோக்கத்தக்கன.)

துச்சாதனனை 'உரியதம்பி' என்றது - துரியோதனனது தீயகருத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபாடின்றி இணங்கிநடக்குந் தன்மையனுதலா லென்க. செந்நெல் - நீர்நிலையில்விளையுமியல்பினதான ஒருவகைச்சிறந்த நெல். வாளை - மிக்க நீர்நிலையில் வசிக்கும் மீன். இரண்டாமடி - நாட்டின் நீர்வளமிகுதியை விளக்கும்.

வீமன் = பீமன்; வீமசேனனை 'வீமன்' என்றது - முதற்குறிப்பின்பாற்படும்; வடநூலார் 'நாமைகதேஸே நாமக்ரஹணம் [ஒருபெயரின் ஒருபகுதியால் அப்பெயர்முழுவதையும் குறிப்பது]' என்பர். நென்னல் - நெருநல்என்பதன் மரூஉ. கருப்பஞ்சாறு, மிக்க இனிமையில் உவமம். மூரல் - புன்சிரிப்பு; இங்கு, எள்ளல்பற்றியது. 'கண்டிலீரோ' என்றது - சபையில் இருந்தவர்களை நோக்கிக் கூறியது. எழுவது - போர்க்குப்புறப்படுதல்: படையெழுச்சி, இச்செய்யுளில் 'என்னலும்,' 'உரியதம்பி' என்றவை மேல் கஎ - ஆஞ் செய்யுளில் வருகிற 'என்ருன்' என்னும் முற்றைக் கொள்ளும். (கரு.)

கச. எத்தனைதாணிவேந்தர்யாகநல்விழாவில்வந்தா
ரத்தனைபேரில்யாமுமொருவராயடங்கிநின்றேந்
தொத்தனையுகளுநன்னீர்க்குருநிலக்கோமானந்த
முத்தனையன்றிப்பின்னையாரையேமுதன்மைசெய்தான்.

(இ - ள்.) யாகம் நல் விழாவில் - இராசசூயயாகம் என்ற சிறந்த திருவிழாவிலே, எத்தனை தாணிவேந்தர் வந்தார் - எவ்வளவு அரசர்கள் வந்தார்களோ, அத்தனை பேரில் - அவ்வளவு அரசர்களுள்ளும், யாமும் ஒருவர் ஆய் அடங்கி நின்றேம் - நாமும் (சிறிதும்மேன்மையின்றி) ஸாமாந்யமாய் ஒடுங்கிக்கிடந்தோம்; தொத்து அனை உகளும் நல் நீர் குருநிலம் கோமான் - தொகுதியான அனையென்னுஞ்சாதிமீன்கள் புரளப்பெற்ற மிக்கநீரையுடைய குருநாட்டுக்குத் தலைவனுகிய தருமபுத்திரன், அந்த முத்தனை அன்றி - அந்தக்கண்ணனையே யல்லாமல், பின்னை யாரையே முதன்மைசெய்தான்- வேறு எவரைத்தான் முற்பூசைபெறுமாறு முதல்வனுக்கினுன்? (எ - று.)

செல்வத்திலும் வலிமையிலும் மிகச்சிறந்த நாம் யாகத்திற்குச் சென்றிருக்கையில் நம்மைச் சிறிதும் லக்ஷியஞ்செய்யாது உபேட்சித்து விட்டதோடு, 'தங்களினும் மிக்கவர் வேறு இல்லை' என்று செருக்குக்கொண்டு தமக்கு நெருங்கிய உறவினனுய்த் தம்மைச்சேர்ந்தவனுன கண்ணனுக்கு அக்கிரதாம்பூலமும் கொடுத்தானென்று, அத்தருமபுத்திரன்மீது, செல்வச்செருக்குக் கொண்டதாகத் துச்சாதனன் குற்றங்கூறியவாறு. தருமபுத்திரன் எம்மை விசேஷமாகப்

பாராட்டாமல் உபேக்ஷித்தனனென்பான், 'அத்தனைபேரில் யாமும் ஒருவராய் அடங்கிகின்றேம்' என்றான்.

'எத்தனை', 'அத்தனை' என்றது - வடமொழிநடை. விழா - மஹோத்ஸவம், மங்கலச்சடங்கு. யாம் - அரசர் யாவரையும் தங்களுடன் சென்றவர்களையும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. யாமும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. யாமும் ஒருவராய் - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; யாமும் ஒருவேமாய்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். அனை - மீனின் சாதிபேதங்களில் ஒன்று; இது, மற்றைமீனினங்கட்கும் உபலக்ஷணம். முத்தன் = முக்தன்: மோக்ஷலோகத்திற்கு உரியவன்; இங்கு அலக்ஷ்யமாகக் கூறியபடி. (கச)

கரு. நந்தகோமகனுக்கெல்லாநல்கியமுதன்மைகண்டு
வந்தகோவெள்ளஞ்சேரவாய்திறவாமனிற்ப
வெந்தகோவிவனுக்கிந்தமுதன்மையென்றெதிர்ந்துமாற்றந்
தந்தகோமடியுமாறுசமரமும்விளைப்பித்திட்டான்.

(இ - ள்.) நந்தன் கோ மகனுக்கு - நந்தகோபனது புதல்வனான கிருஷ்ணனுக்கு நல்கிய - (தருமன்) செய்த, முதன்மை எல்லாம் - பலவகைச்சிறப்புக்களையும், வந்த கோ வெள்ளம் - (ராஜசூயயாகத்தின்பொருட்டு) வந்திருந்த அரசர்களின்கூட்டம், கண்டு - பார்த்து, சேர வாய் திறவாமல் நிற்ப - ஒருசேர வாய்திறந்து பேசாம விருக்கையில்,—'இவனுக்கு இந்த முதன்மை - இவனுக்கு இவ்வாறு அக்கிரபூசைசெய்வது, எந்தகுஒ - எதற்காகவோ?' என்று—, எதிர்ந்து - (கண்ணனோடு) மாறுபட்டு, மாற்றம் தந்த - (அவனை இகழ்ந்து) பேசிய, கோ - அரசனாகிய சிசுபாலன், மடியும் ஆறு - இறக்கும்படியாக சமரமும் விளைப்பித்திட்டான் - (கிருஷ்ணனைக்கொண்டு) போரையும் (இத்தருமன்) உண்டாக்கினான்; (எ - று.)

வந்த கோ வெள்ளம் கண்டு நிற்ப எதிர்ந்து தந்த கோ என இயையும், இதனால், தருமன் யாவரையும் அவமதித்து ஒழுகுவதோடு, வலியவரையும் உபாயத்தால் வெல்லுந் தன்மையுடையானென அவனது தந்திரத்தைக் கூறியவாறு. தருமபுத்திரன் இராஜசூயயாகத்தில் வியாசமுனிவரதுமொழிப்படியே கிருஷ்ணனுக்கு அக்கிரபூசைபுரிந்தனனாக, கண்ணனிடத்துப் பழம்பகைமை கொண்டிருந்த சிசுபாலன் பலவாறு அக்கிருஷ்ணனை நிந்திக்கத்தொடங்கவே, 'இவன் நூறுபிழை செய்யுமளவும் பொறுப்பேன்' என்று அவனது தாயான தனது அத்தைக்குத் தான் முன்பு வாக்குதத்தஞ் செய்திருந்ததற்கு ஏற்ப அக்கண்ணபிரான் அச்சிசுபாலனது தூஷணவாக்கியங்களாகிய சொற்பிழைகளை எண்ணித் தொகையிட்டுக்கொண்டேவந்து, அவை நூற்றுக்குமேற்பட்டபின்பு பொறுக்கமாட்டாதவனாய் அவனையழிக்கக்கருதி அவனோடு பொருது தனது சக்கராயுதத்தால் அவனது தலையைத்துணித்துக் கொன்றனனென வரலாறு அறிக.

நந்த கோ - நந்தனென்று பெயருள்ள தலைவன். சிசுபாலன் 'இடைச் சாதியானான இக்கண்ணனுக்கு அக்கிரபூசனை தக்கதோ?' என நினைத்தானாதலால், கவி கண்ணபிரானை வேறுபெயராற்கூறாது, 'நந்தகோமகன்' என்று குறித்தார், கண்ணன், க்ஷத்திரியசாதியில் உயர்ந்த சந்திரகுலத்திலே வசுதேவகுமாரனாய்த் தேவகிவயிற்றிற் பிறந்திருந்தும், தாழ்ந்த இடையர் சாதியில் நந்தகோபன்மனையில் அவன்மகனாக யசோதைவளர்க்க வளர்ந்தது மாத்திரங்கொண்டு, 'நந்தகோமகன்' எனப்பட்டான். நந்தகோபன் என்பது - 'நந்தகோ' எனக் கடைகுறைந்துநின்றதென்னவுமாம்; [நந்தகோபன் - நந்தன் என்ற இடையன்.] 'எந்தகோ' என்பது - தெலுங்கினின்று வந்து வழங்கிய திசைச்சொல்; [எந்தகு=எதற்காக:] இனி, 'எந்த கோ இவனுக்கு இந்த முதன்மை - எந்த மேம்பாட்டினாலே இவனுக்கு இந்த முதன்மை? என்று உரைப்பாருமுளர். யாகத்திற்கு அதிபதியாயிருந்த தருமபுத்திரன் தான் அக்கிரபூஜைசெய்தது காரணமாக இருவர்க்கும் நேர்ந்த போரைத்தடுக்காமையினாலே அவனுக்கு அப்போர் உடன்பாடானதே யென்றுகொண்டு அவன்மேலேற்றி, 'சமரம் விளைப்பித்திட்டான்' என்றான்.

நந்தன் × கோ=நந்தகோ; "சிலவிகாரமா முயர்திணை." சமரம்=ஸமரம்: வடசொல். (கரு)

கசு. தன்புயவலியுநான்குதம்பியர்வலியுமாயன்
வன்புயவலியுங்கொண்டேமண்ணெலாங்கவரவெண்ணி
யின்புயச்சிகரிமன்னர்யாரையுந்தன்கீழாக்கி
மின்புயலனையான்மேன்மைவிளக்கவேவேள்விசெய்தான்.

(இ - ள்) தன் புயம் வலியும்-தனது தோள்களின் பலத்தையும், நான்கு தம்பியர் வலியும் - (வீமன் அருச்சுனன ,நகுலன் சகாதேவன் என்ற தனது) தம்பிமார் நால்வருடைய வலிமையையும், மாயன் வல் புயம் வலியும் - மாயையில் வல்லவனான கிருஷ்ணனது வலிய தோள்வீரத்தையும், கொண்டு - (தனக்குத் துணையாக) வைத்துக்கொண்டு, மண் எலாம் - இந்நிலவுலகம் முழுவதையும், கவர எண்ணி - தன்னுடையதாக்கிக்கொள்ள நினைத்து,—இன் புயம் சிகரி மன்னர் யாரையும் தன்கீழ் ஆக்கி - அழகிய மலைபோன்ற தோள்களையுடைய எல்லா அரசர்களையும் (தனது தம்பிகளைக்கொண்டு திக்விஜயஞ்செய்து) தன்க்குக் கீழ்ப்படுத்தி,—மின் புயல் அனையான் மேன்மை விளக்கவே - மின்னலோடுகூடிய மேகத்தை யொத்தவனான கண்ணனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்குவதற்காகவே, வேள்வி செயதான் - ராஜஸூயமென்ற யாகத்தைச் செய்தனன், (தருமபுத்திரன்); (எ - று.)

பராக்கிரமமுள்ள தருமபுத்திரன் தம்பியர்களின் துணையைப் பெற்றுக் கிருஷ்ணசகாயத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு நிலவுலகம் முழுவதையும் தனது ஆட்சியின்கீழ் நிறுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை யுடையவனாதலால், அக்

கிருஷ்ணனுக்குத் தன்னிடத்து அன்புமிகுமாறு அவனைப் பெருமைப்படுத்துவதற்கு யாகத்தை ஒருவியாஜமாக்கொண்டனனே யன்றி வேறன்றென்று துச்சாதனன் தருமன் யாகஞ்செய்ததற்குக் காரணங் கற்பித்துக் கூறினனென்க. திருமகளுடன் கூடியிருக்கும் திருமாலின் அவதாரமான கண்ணபிரானுக்கு, மின்னலோடுகூடிய மேகம் உவமை; சக்கராயுதத்தோடுகூடிய கண்ணபிரானுக்கு உவமையெனினும் அமையும். ஸிகரி - மலை; வடசொல்: சிகரங்களையுடையதென உறுப்புப்பொருள்படும். (கசு)

கஎ. எல்லியல்பரிதியன்னயதுகுலமன்னனுனுஞ்
சல்லியமிகுபோர்செய்யச்சல்லியன்றன்மேற்சென்ருன்
சொல்லியகருமம்வாய்ப்பச்சூழ்வலைப்படுத்திக்கொண்ட
வல்லியமென்னச்சூழ்ந்துமலைவதேகருமமென்ருன்.

(இ ள்.) எல் இயல் பரிதி அன்ன - பகற்காலத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனை யொத்த, யதுகுலம் மன்னன் தானும் - யதுவம்சத்திற் பிறந்தவனை அக்கிருஷ்ணனும்,—சல்லியம் மிகு போர் செய்ய - உபத்திரவம் மிக்க போரைச் செய்யுமாறு, சல்லியன்தன்மேல் சென்ருன் - சல்லியன்மேற் படையெடுத்துச் சென்றிருக்கிருன்; சூழ் வலை படுத்திக்கொண்ட - சூழ இட்டவலையில் அகப்படும்படி செய்யப்பட்ட, வல்லியம் என்ன - புலியென்று (ஒப்புமை) சொல்லும்படி,— சொல்லிய கருமம் வாய்ப்ப சூழ்ந்து - (நாம் இப்பொழுது சபையில் ஆலோசித்துப்) பேசிய காரியம் நிறைவேறுமாறு (அத்தருமபுத்திரனை நமது சேனைகளால்) முற்றுகை செய்து, மலைவதே - போர் புரிந்து வெல்வதே, கருமம் - (நாம் இப்பொழுது செய்யவேண்டிய) காரியம், என்ருன் - என்றுகூறினன்; (எ - று.)—'என்ருன்' என்பதற்கு, கீழ் கரு - ஆங் கவியில் வந்த 'தம்பி' [துச்சாதனன்] என்றது - எழுவாய்.

வேற்றிடத்தில் பகைமேற்சென்றுள்ள கண்ணன் தருமனுக்குச் சிறிதும் உதவானுதல்பற்றி அவனை வென்று வலியடக்குதவற்கு இதுவே தக்கசமயமாதலால், இப்பொழுதே தருமன்மேற் செல்லவேண்டுமென்று துச்சாதனன் கூறினனென்க.

யது - சந்திரகுலத்திற் பிரசித்தி பெற்ற ஓரரசன்; யயாதியின் குமாரன்: அவன் குலத்திற்பிறந்தவர், 'யாதவர்' எனப்படுவர். சல்லியன் - அம்புமுனை போலப் பகைவர்களை வருத்துபவனென்று காரணப்பொருள்படும்.

வலையில் அகப்பட்ட புலி - சேனையின் இடையில் அகப்பட்ட தருமபுத்திரனுக்கு உவமை. சல்யம் - அம்புமுனை; உபத்திரவத்திற்கு இலக்கணை: வடசொல்: கலக்கமெனினுமாம். பரிதி, யதுகுலம், கர்மம் - வடசொற்கள். ()

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்; துரியோதனன் துச்சாதனன்வார்த்தைக்கு உடன்பட்டுக்கூறல்.]

கஅ. வேந்தனுமொருப்பட்டந்தவெண்ணெய்வாய்க்கள்வன்மீளப்
போந்திவர்தமக்குமின்றுபொருதுணையாகமாட்டான்
சாந்தணிகுவவுத்தோளான்சல்லியன்வலியனிப்போ
தாந்தகவெண்ணில்வல்லேயைவரையடர்க்கலாமே.

(இ - ள்) வேந்தனும் - துரியோதனராசனும்,—ஒருப்பட்டு - (அந்தத் துச்சாதனன்வார்த்தைக்கு) உடன்பட்டு,—அந்த வெண்ணெய் வாய் கள்வன் - வெண்ணெயைக் களவுசெய்துஉண்ட வாயையுடையவனாகிய அக்கண்ணன், மீள போந்து - மீண்டுவந்து, இன்று - இப்பொழுது, இவர்தமக்கும் - இப் பாண்டவர்க்கும், பொரு துணை ஆகமாட்டான் - போர்செய்வதற்கு உரிய துணைவனாக மாட்டான்; (ஏனெனில்),—சாந்து அணி குவவு தோளான் சல்லியன் - சந்தனமணிந்த திரண்ட தோள்களையுடையவனாகிய சல்லியன், வலியன் - மிக்கபலமுள்ளவன் [தன்மீது படையெடுத்துவந்த கண்ணனை எளிதில் விடமாட்டான் என்றபடி]; இப்போது ஆம் தகவு எண்ணில் - இப் பொழுதே (அவர்களை வெல்லுமாறு) செய்யக்கூடிய தகுதியான உபாயத்தை ஆலோசித்துச்செய்தால், வல்லே - விரைவிலே, ஐவரை - பஞ்சபாண்டவர் களையும், அடர்க்கல் ஆம் ஏ - வலியடக்குவது மிகஎளிதே', (என்றுசொல்லி), —(எ - று.)

கண்ணன் இளம்பிராயத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலே ஆயர்மனைகளிற்சென்று அவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண் டனனென்பது, பிரசித்தம். இவர்தமக்கும், உம்மை - இசைநிறை; இறந் தது தழுவிய எச்சமாக்கியும் உரைக்கலாம். குவவு - திரட்சி, 'வெண்ணெய் வாய்க்கள்வன் பொருதுணையாகமாட்டான்' என்றதை, 'சல்லியன் வலியன்' என்னும் வாக்கியம் சமர்த்தித்துநின்றது, தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி யாம்; வடநூலார் 'காவ்யலிங்காலங்காரம்' என்பர். இதன் இலக்கணம் - சமர்த் திக்கவேண்டிய பொருளைப் பின்வரும் பதமாவது வாக்கியமாவது சாதித்து நிற்றல். வல் - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். ஐவர் - பாண்டவர்க்குத் தொகைக்குறிப்பு; அச்சொல்லின் ஈற்றில், இனத்தென் றறிபொருளில்வரும் முற்றும்மை தொக்கது. (கஅ)

கக. வஞ்சனைகொண்டேயாதல்வாரணமணித்தேர்வாசி
நஞ்சனையவராலாதனுனையேயழித்தல்வேண்டுங்
கஞ்சனைமலையவெண்ணிக்கரியபேய்முலைப்பாலுண்ட
நெஞ்சினனெய்தாமுன்னநீர்விரைந்தெழுமினென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்பு ராஜசபையிலுள்ளாரை விளித்து),—'வஞ்சனைகொண்டே ஆதல் - வஞ்சனைவழியினாலாவது, வாரணம் மணி தேர் வாசி நஞ்சு அனைய வரால் ஆதல் - யானைகளும் மணிகள்கட்டிய தேர்களும் குதிரைகளும் விஷத்தை யொத்தவர்களான [கொடிய] காலாட்களும் ஆகிய சதுரங்கசேனைகளைக் கொண்டாவது, நாளையே அழித்தல்வேண்டும் - நாளைக்கே [மிகவிரைவிலேயே] (பாண்டவர்களை) அழித்தல் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டிய காரியமாம்; கஞ்சனை மலைய எண்ணி - கம்ஸனைக் கொல்லக் கருத்துக்கொண்டிருந்து, கரிய பேய் முலை பால் உண்ட - கருநிறமுள்ள பூதனையென்னும் பேய்மகளது முலைப் பாலைக் குடித்த, நெஞ்சினன் - கண்டத்தையுடையவனாகிய கண்ணன், எய்தா முன்னம் - மீண்டுவந்துசேர்தற்கு முன்னே, நீர் விரைந்து எழுமின் - நீங்கள் யாவரும் விரைவாகப் புறப்படுங்கள்', என்றான் - என்று கட்டளையையுங் கூறினான்; (எ - று.)

துரியோதனன் வஞ்சனைவழியினாலாவது போர்புரிந்தாவது, கண்ணன் மீண்டுவருவதற்கு முன்னமே பாண்டவர்களை வெல்லச் செல்லவேண்டுமெனக் கட்டளை கூறியவாறு; கண்ணன் மீண்டுவந்துவிட்டாற் பாண்டவர்களை வெல்வது அரிதுஎன்பது, குறிப்பெச்சம். வஞ்சநா, வாரணம், வாஜி, கம்ஸன் - வடசொற்கள். 'ஆவது' என்பதுபோல 'ஆதல்' என்பதும் - விகற்பப்பொருள் தருவதோர் இடைச்சொல்லாம்.

பேய்முலைப்பாலுண்டகதை:—தன்னைக் கொல்லப்பிறந்தவன் ஒளித்து வளர்கின்றானென்பதை யுணர்ந்த கம்சன், மிக்க அச்சங்கொண்டவனாய், பிரலம்பன் கேசி தேனுகன் பூதனை அரிஷ்டன் முதலான அசுரர்களை யழைத்து 'உன்னைக் கொல்பவன் பிறந்திருக்கிறான்' என்று தேவகிவயிற்றிற் பிறந்த பெண் சொல்லிற்றாதலால், இவவுலகத்தில் விசேஷமான பலம் சாமர்த்தியம் அழகு முதலியவை எந்தெந்தக்குழந்தையினிடத்திற் காணப்படுமோ அந்தந்தச் சிறந்த ஆண்குழந்தைகளைத்தேடி எப்படியாவதுகொன்றுவிடவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். உடனே அவர்களெல்லோரும் அங்ஙனமே முயல்வாராயினர். அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷசி மாயையால் நல்ல பெண்ணுருவங்கொண்டு இரவில் அங்கங்கே சென்று சிறுகுழந்தைகட்குத் தாய் பால்கொடுப்பதுபோலத் தான் தனது நஞ்சுதீற்றியமுலையைக் கொடுத்துக் குழந்தைகளைக் கொன்றுகொண்டே கோகுலத்திலும் வந்து, தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய யசோதையின் குழந்தையையும் எடுத்து முலை கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவளை உயிரோடு உறிஞ்சி பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி இறந்து கீழ் விழும்படி செய்தது என்பதாம். (கக)

[கர்ணன் 'போர்புரியும்வல்லமையிருக்க, வஞ்சனைவழி தகாது' என்றல்.]

உ௦. வெஞ்சிலைகுனித்தோரம்பியான்விடின்வெகுண்டவேந்த
ரெஞ்சிவிண்புகுவரல்லால்யாவரேயெதிர்க்கவல்லார்
வஞ்சனைகொண்டுவெல்லமதிப்பதுவாளால்வெல்ல
வஞ்சினமாயினன்றேயென்றனனங்கர்கோமான்.

(இ - ள்.) அங்கர் கோமான் - அங்கதேசத்திலுள்ளார்க்கு அரசனாகிய கர்ணன்,—(துரியோதனனை நோக்கி), 'யான்—, வெம் சிலை குனித்து - கொடிய வில்லை வளைத்து, ஓர் அம்புவிடின் - ஓர் அம்பைப் பிரயோகித்தால், வெகுண்ட வேந்தர் - சினங்கொண்டு எதிரிட்ட பகையரசர்கள், எஞ்சி விண் புகுவர் அல்லால் - இறந்து வீரசுவர்க்கத்திற் புகுவார்களேயல்லாமல், எதிர்க்க வல்லார் யாவரே - (என்னை) எதிர்த்துப்போர்செய்து வெல்ல வல்லவர் யாவர்தாம்? [எவருமிலரன்றே!] வாளால் வெல்ல அஞ்சினம் ஆயின் அன்றே - வாள்முதலிய படைக்கலங்களைக்கொண்டு (போர்செய்து) வெல்வதற்குப் பயப்பட்டாலல்லவோ, வஞ்சனைகொண்டு வெல்ல மதிப்பது - வஞ்சனைவழியாற் (பாண்டவர்களைச்) சயிக்கநினைக்கவேண்டுவது,' என்றனன் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் துரியோதனன் 'வஞ்சனை வழியினாலோ அல்லது போரினாலோ எவ்வழியினாலாவது பாண்டவர்களை வெல்லவேண்டும்' என்று கூறியதற்கு, கர்ணன், தன்னை மகாவீரனாகக் கருதிப் பெருமிதம் பாராட்டுபவனாதலால், 'வஞ்சனைவழியால் வெல்லக்கருதுவது அஞ்சுபவர்களின் செயலன்றே! மகாவீரனாகிய யான் இருக்கையில், போர்வழியே சிறந்தது' என்று தனது வீரச்செருக்கினைக் கூறினன். போரில் இறந்தவர்கள் வீரசுவர்க்க மடைவரென்பது, நூல்துணிபு. சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பிற்கு இரையாகிய மன்மதனது அங்கம் விழுந்த இடமாதலால், அவ்விடம் அங்கதேசமெனப் பெயர்பெற்றது; "வாரணத்துரிவையான் மதனனைச் சினவுநாள், ஈரமற்றங்கமிங்குகுதலா லிவணெலாம்,......அங்கநாடு" என்றது காண்க.

அம்பியான்; - குற்றியலிகரம். எஞ்சுதல் - உயிரொடுங்குதல். வஞ்சனைகொண்டு, கொண்டு - மூன்றாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. வாள் - மற்றை ஆயுதங்கட்கும் உபலக்ஷணம்; இனி, சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளுணர்த்திற்று எனினுமாம். (உ௦)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்;
சகுனி, 'சூதினாலேயே வெல்லவேண்டும்' என்றல்.]

உக. யாவருமொழிந்தவார்த்தையின்புறக்கேட்டுப்பின்னுந்
தாவருபுரவித்திண்டேர்த்தானையான்சகுனிசொல்வான்
மேவருகன்னனன்றிவிண்ணுளோரெதிர்ந்தபோதுங்
கோவருமுன்றிலானைக்கொடுஞ்சமர்வெல்லலாமோ.

(இ - ள்.) யாவரும் மொழிந்த வார்த்தை - (இவ்வாறு) எல்லாரும் கூறிய சொற்களை, இன்பு உற கேட்டு - இனிமையாகக் கேட்டிருந்து, பின்னும் - மறுபடியும், தாவரு புரவி திண் தேர் தானையான் - தாவிச்செல்லுந்தன்மையுள்ள குதிரைகள் பூட்டிய வலியதேர்ச்சேனையையுடையவனாகிய, சகுனி—, சொல்வான்—:—மேவரு கன்னன் அன்றி - (போர்வெல்ல) விரும்புகிற இந் தக்கர்ணனே யல்லாமல், விண் உளோர் - தேவர்கள், எதிர்ந்தபோதும் - எதிர்த்துப்போர்செய்தாலும், கோ வரு முன்றிலானை - (தன்னைக்காணுதற்கு வருகிற) அரசர்கள் நெருங்குகின்ற வாயிலையுடையவனாகிய தருமபுத்திரனை, கொடுஞ் சமர் வெல்லல் ஆமோ - கொடியபோரில் வெல்லுதல் கூடுமோ? [கூடாதன்றோ என்றபடி]; (எ - று.)

'யாவரும்' என்றது, கீழ்ச் சபையிற் பேசிய துரியோதனன் முதலியோரை. 'போர்புரியவேண்டும்' என்று துச்சாதனனும் கர்ணனும் கூறிய வார்த்தைகள் ,தனக்கு உடன்பாடல்லாதனவாயிருக்கவும், சகுனி இன்புறக்கேட்டது அவர்கள்கருத்தும் பாண்டவர்களை வென்று அடக்குந்தன்மையில் தன் கருத்துக்கு இணங்கியிருந்ததனா லென்க. 'தாவருபுரவித் திண்டேர்த்தானையான்' எனச் சகுனிக்கு அடைமொழி கொடுத்துக்கூறியது, தான் மற்றையோர் போலவே போர்செய்யுங் கருவியைக் குறைவின்றிப் பெற்றிருந்தும் 'பாண்டவர்களிடத்து வஞ்சனையேயன்றி வீரம் சிறிதுஞ்செல்லாது' என்பதை அறிந்துகொண்டு கூறினா னென்பதைக் குறிப்பிக்கும். 'தேர்' என்றது - மற்றை மூன்று அங்கங்கட்கும் உபலக்ஷணம். 'கோவருமுன்றிலான் என்றது - அரசர்கள் பலரையும் வென்று தன்கீழ்ப்படுத்தியுள்ளவனென வீரச்சிறப்பை விளக்கும். மேவரு கன்னன்'- அன்புகொண்டுள்ள கர்ணன் எனினுமாம்.

'பின்னும்' என்றது கீழ் எ - ஆம் கவியை நோக்கிய இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை. தாவரு - தாவிவரு என்பதன் தொகுத்தல். மேவரு என்பதில், மேவு என்ற வினைப்பகுதியும் வா என்ற துணைவினையும் சேர்ந்து ஒருசொல் தன்மையுற்ற மேவா - பகுதி. போதும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. இல் × முன் =முன்றில்: சொல்நிலைமாறிய இலக்கணப்போலி. சமர் - ஸமரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (உக)

உஉ. இடிம்பனைப்பகனைவைவேலிகற்சராசந்தன்றன்னை
நெடும்பணைப்புயத்தால்வென்றநிகரிலாவீமனிற்கக்
கடும்படைப்பெருமையால்வென்காணலாமென்பாராயிற்
றொடும்படைத்தடக்கைவீரர்க்குத்தரஞ்சொல்லலாமோ.

(இ - ள்.) இடிம்பனை - இடிம்பனென்னும் அரக்கனையும், பகனை - பகாசுரனையும், வை வேல் இகல் சராசந்தன் தன்னை - கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடைய (பகையழிக்கும்) வலிமையுள்ள சராசந்தனையும், நெடும்பணை புயத்தால் வென்ற - நீண்ட பருத்துள்ள (தனது) தோள்வலிமையினால் (போர்

செய்துகொன்று) வெற்றிபெற்ற, நிகர் இலா வீமன் - ஒப்பில்லாத (வீரனாகிய) வீமசேனன், நிற்க - (தருமபுத்திரனுக்குச, சகாயமாக இருக்கும்போது, கடும் படை பெருமையால் வென் காணல் ஆம் என்பர் ஆயின் - 'கொடிய படைகளின் வலிமையைக்கொண்டு (தருமபுத்திரனைப்) புறங்கொடுத்து ஓடும்படி செய்தல்கூடும்' என்று சொன்னால், அவ்வாறுகூறுகிற), படை தொடும் தடகை வீரர்க்கு - ஆயுதமேந்திய பெரியகைகளையுடைய வீரர்கட்கு, உத்தரம் சொல்லல் ஆமோ - எம்மால்: மறுமொழி (சொல்லக்கூடுமோ) (எ - று.)—அவ்வார்த்தை சிறிதும் தகுதியன்றாதலின், அதற்கு மறுமொழி கூறவும் ஒண்ணாதென்றவாறு.

வீமன் இடிம்பனைக்கொன்ற வரலாறு:—வீமன் அரக்குமாளிகையிலிருந்து தன்னுடன் பிறந்தவர்களையும் தனதுதாயையும் எடுத்துக்கொண்டு சுரங்கவழியாகச்சென்று வனஞ் சேர்ந்தவுடன், மனிதர்களைக் கொன்று கொணரும்படி இடிம்பனென்னும் அரக்கனால் அனுப்பப்பட்ட அவன் தங்கையான இடிம்பியென்னும் அரக்கி அருகில்வந்து வீமனைக்கண்டவளவிலே அவன் மீது மோகங்கொண்டு அவனோடு ஆசைவார்த்தை பேசிக்கொண்டிருக்க, அது கண்டு கோபித்து வந்த இடிம்பன் கடுஞ்சொற்கூறி வீமனுடன் வலியப்போர் தொடங்க, வீமன் தனது வலிமையால் இடிம்பனைக் கொன்று தொலைத்தனனென்பது.

பகனைக் கொன்ற கதை:—வியாசமுனிவர் நியமித்தபடியே பாண்டவர்கள் அந்தணவடிவுகொண்டு வேத்திரகீயமென்னும் ஊர்க்கு விருந்தினராய்ச் சென்று அங்கு ஓரந்தணன்மனையிலிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் அவ்வீட்டுப் பார்ப்பனி புலம்பலுற்றாள்: அதற்குக் காரணம் என்னவென்று குந்தி விசாரிக்க, அவள் சொல்வாள்:—'இவ்வூர்க்கு அருகிலுள்ள வனத்தில் வசிக்கின்ற பகனென்னுங் கொடிய அரக்கன் ஒருகாலத்தில் இவ்வூரினுள்வந்து பலரையும் ஒருங்கேகொன்று தின்னத்தொடங்குகையில் இவ்வூரார் அஞ்சி ஆலோசித்து 'நாங்களே நாளுக்கு ஒருவீடாக முறைவட்டம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஒருவண்டிச்சோற்றையும் ஓர் ஆளையும் உனக்கு உணவாக இட்டுவருகிறோம்; நீ எங்களை ஒருங்கே கொல்லாதே' என்று கூறி, அவனைச் சிறிது சாந்தப்படுத்தினர்; அதுமுதல் அவ்வாறே நடந்துவருகிறது; இன்றைக்கு என்வீட்டு முறை; என் மகனையாவது கணவனையாவது இன்று இழப்பதை நோக்கி இரங்குகிறேன்' என்று சொன்ன அவ்வீட்டுக்காரி வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே, குந்தி 'என் மக்களிவருள் வலியனான இரண்டாமவனை இன்றைப் பலிக்கென்று செலுத்தினால் அவன் அரக்கனைக்கொன்று மீள்வன்' என்று கூறி அவள் சோகத்தை ஆற்றினாள்; அவ்வாறே வண்டிச்சோற்றுடனே வனத்தைநோக்கிப் புறப்பட்ட வீமன் சிறிது தாமதமாகச்சென்று பகனைக்கண்டு உடனே அச்சோறுமுழுவதையும் உண்டுவிட, அதுகண்டு பெருங்கோபங்கொண்ட பகன் எதிர்த்துப் போர்தொடங்க, வீமன் மற்போர்செய்து பகனைக்கொன்றொழித்து ஊர்க்கு மீண்டுவந்தனனென்பது.

மகததேசத்தரசனும் தேவர்கட்குப் பகைவனுமாகிய பிருகத்ரதனென்ப வன் மைந்தனில்லாக்குறையால் வனத்திற்சென்று சண்டகௌசிக மகாமுனி வனை வணங்கி வரம்வேண்ட, அவன் தனது வாசஸ்தானமாகவிருக்கும் மாம ரத்தின் கனியொன்றைக் கொடுக்க, அதனை அவ்வரசன் காசிதேசத்தரசன் பெண்களாகிய தன் மனைவியரிருவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான்; அதனால், அவ்விருவரிடத்தும் பாதிபாதியாகக் குழந்தை பிறந்தது. அவற்றை அவன் ஊர்ப்புறத்தி லெறிந்துவிடும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனம் எறியப்பட்ட அப் பிளவுகளை அந்தக் கிராமதேவதையாகிய ஜரையென்பவள் இரவில் ஊர்வலம் வருகையிற் கண்டு எடுத்துப் பொருத்திப் பிழைப்பித்து, தன்னாற் பொருத் தப்பட்ட காரணத்தால் 'ஜராசந்தன்' என்று பெயரிட்டு வளர்க்கும்படி அக் குழந்தையைத் தந்தையினிடங்கொடுத்துப் போயினள். அங்ஙனம் வளர்ந்த ஜராசந்தன் அந்நாட்டிற் கிரிவ்ரஜமென்னும் நகரத்தில் அரசாண்டு செருக்குக் கொண்டு பற்பல அரசர்களைப் போரிற் கொன்று அநேக அரசர்களை வென்று சிறையில் வைத்திருந்தான். தருமபுத்திரர் ராஜசூயயாகஞ் செய்யத்தொடங்கிய போது வீமனைக்கண்டு சராசந்தனைக்கொல்லக் கருதிக் கண்ணன் வீமனுட னும் அருச்சுனனுடனும் அந்தணவடிவங்கொண்டு கிரிவிரசநகரஞ்சேர்ந்து சராசந்தனைக்கிட்ட, அவன் இவர்களை யாவரென்று வினவுகையில், தாங்கள் இன்னாரென்பதையும் அந்தணராய்வந்த காரணத்தையும் கண்ணன் சராசந்த னுக்கு எடுத்துக் கூற, அதுகேட்டுச் சராசந்தன் கண்ணனையும் அருச்சுனனை யும் விட்டு வீமனை வலியப் போர்க்கு அழைக்க, அவ்விருவரும் வெகுநேரம் மற்போர்புரிகையில் வீமன் சராசந்தனைக் கிழித்து எறிய, அவ்வுடற்பிளவுகள் மீண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து போர்தொடங்க, மீண்டும் அவனை வீமன் கிழித்துக் கண்ணன்குறிப்பித்தபடியே அவ்வுடற்பிளவுகளை மாறி இட்டுக் கொன்றன னென்பது, சராசந்தனைக் கொன்ற சரித்திரம்.

வை - கூர்மையுணர்த்தும் உரிச்சொல். மூன்றாம் அடியில், படையென் பது-இரட்டுறமொழிதலால், சேனையையும் ஆயுதத்தையுங் குறிக்கும். (உஉ)

உங. துப்புறழமுதச்செவ்வாய்த்திரௌபதிதுணைத்தோள்வேட்டுக்
கைப்படுசிலையினோடுங்காவலர்கலங்கிவீழ
மெய்ப்படுமுனியாய்வந்துவிசயன்வில்லிறுத்தபோது
மிப்பொழுதிருந்தவீரர்யாவருமிருந்திலேமோ.

(இ - ள்.) துப்பு உறழ் அமுதம் செம் வாய் திரௌபதி - பவழத்தை யொத்ததும் அமுதம்போலினியதுமாகிய சிவந்த வாயையுடைய திரௌபதி யினது, துணை தோள் - இரண்டுதோள்களையும், வேட்டு - (தழுவ) விரும்பி, காவலர் - அரசர்கள், கை படு சிலையினோடும் - கையிற்பிடித்த வில்லுடனே, கலங்கி வீழ - (யந்திரத்தை யறுத்துவீழ்த்தமுடியாமல்) மனங்கலங்கிக் கிடக்கை யில்,—விசயன் - அருச்சுனன், மெய் படு முனி ஆய் வந்து - உண்மையான

பிராமணவேடத்தோடு வந்து, வில் இறுத்த போதும் - வில்வளைத்து (அம் பெய்து இலக்கை) அறுத்துத்தள்ளிய காலத்திலும், இப்பொழுது இருந்த வீரர் யாவரும் - இப்பொழுது இங்கே கூட்டங்கூடியுள்ள வீரராகிய நாமெல் லோரும், இருந்திலேமோ - (இலக்கைவீழ்த்தமுடியாத அரசர்களுள் ஒருவ ராக) இருந்தோமன்றோ? (எ - று.)

வலிமையிலும் கொடுமையிலும் மிக்கவர்களான இடிம்பன் முதலி யோரை வென்ற வீமனும், திரௌபதி கலியாணகாலத்திலே பிறரால் விழுத்த முடியாத மத்ஸ்ய யந்திரத்தை எளிதில் வீழ்த்தியவனான அருச்சுனனும் துணை யாய் நிற்பதால் தருமனை வெல்லுதல் முடியாதென்பது, சகுனியின் கருத்து, இவ்விரண்டு செய்யுள்களாலும், தனித்தனியே வீம அருச்சுனரது சிறப்பை யெடுத்துக்கூறி, கர்ணனாலும் தருமனை வெல்லமுடியாதென்று சகுனி எடுத் துக்காட்டினனென்க.

பாண்டவர்கள் பிராமணவடிவங்கொண்டு வேத்திரகீயத்தில் வாழ்கை யில் திரௌபதியின் சுயம்வரத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சென்ற அவ்வூர் அந் தணரோடு தாமும் சென்று பாஞ்சாலராஜதானியிற் சுயம்வரசபையைச் சேர்ந் திருக்க, திட்டத்துய்மனென்பவன் 'இவ்வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு அம்பு தொடுத்து அதனால் இந்த யந்திரசக்கரத்திலுள்ள குறியை எய்துவீழ்த்து பவனே என் தங்கைக்குக் கணவனாவன்' என்று சொல்ல, அரசர்களனைவரும் அங்ஙனமே முயன்று செய்யமாட்டாமற் போயின பின்பு, அந்தணவடிவத்தோ டிருந்த அருச்சுனன் திட்டத்துய்மனைநோக்கி 'அரசரன்றி அந்தணரில் யா ரேனுங் குறியெய்தால் அவனுக்குப் பாஞ்சாலி மாலைசூட்டுவளோ?' என்று வினவியதற்கு, அவன் 'சூட்டுவள்' என்றானாக, உடனே அருச்சுனன் வில்லை யெடுத்து இலக்கையெய்தலும், திரௌபதி அவ்வருச்சுனனுக்கு மாலைசூட்ட, அதுகண்டு பொறாமைகொண்ட துரியோதனனது தூண்டுதலால் அரசர்க ளெல்லாரும் எதிர்த்துப் போர்செய்ய, அருச்சுனன் அவர்களனைவரையும் வென்றனனென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. அருச்சுனனைப் பார்ப் பவர்கள் 'இவன்முனிவனே' என்று நம்பும்படியாக இருந்ததென்பார் 'மெய்ப் படுமுனி' என்றார்; இனி, வாய்மைபேசுதல் பொருந்திய முனி எனினுமாம்.

த்ரௌபதீ - த்ருபதனது மகளெனப் பொருள்படும் வடமொழித்தத்தி தாந்தநாமம்: துருபதன் - பாஞ்சாலதேசத்தரசன். துணைத்தோள் - ஒன்றோடு ஒன்று ஒத்த தோளுமாம்.

விசயன் - விஜயன் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இதற்கு - விசேஷ மான வெற்றியை யுடையவனென்று பொருள். இராசசூயயாகத்திற்காக வடக்கிற் சென்று பல அரசர்களை வென்றது முதலிய வெற்றியால், இவ னுக்கு இப்பெயர் அமைந்தது. இனி, விஜயன் - தன்னைச் சயிப்பார் எவரு மில்லாதவனென்றும் பொருளுரைப்பர்; "பயிற்றியபடையால் வாருவலி யினாற் பாரி லென்னைச், செயித்தவரிலாத பண்பால் விசயனா நாமஞ்செய்

தார்'' என்றார், நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்தும். போதும் உம்மை - எதிரது தழுவியது. யாவரும் இருந்திலேம் - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழு வமைதி. இருந்திலேம் - எதிர்மறை யிறந்தகாலத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. ஓகாரம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகுறித்தது. வேட்டு, வேள் - பகுதி. இருந்திலேமோ - இருந்து மானபங்கப்பட்டோமே யென்றபடி. (உரு)

உச. இப்பிறப்பொழியவின்னுமேழெழுபிறப்பினுலு
மெய்ப்பிறப்பற்றநீதித்தருமனைவெல்லமாட்டோ
மொப்பறப்பணைத்ததோளாயுபாயமெங்கேனுமொன்றாற்
றப்பறச்சூதுகொண்டுசதிப்பதேகருமமென்றான்.

(இ - ள்.) இ பிறப்பு ஒழிய - இந்தப்பிறப்பில் வெல்ல முடியாதென்ற மாத்திரமே யல்லாமல், இன்னும் எழ் எழு பிறப்பினாலும் - இன்னும் எழேழு (பிறப்புக்கள் பிறந்தால் அப்) பிறவிகளிலும், மெய்ப்பு இறப்பு அற்ற நீதி தருமனை - மெய்பேசுதலினின்று சிறிதுந் தவறுதலில்லாத நியாயவழியில் நடக்கின்ற தருமபுத்திரனை, வெல்லமாட்டோம் - வெல்லும் வல்லமையுடையோ மல்லோம் [நம்மால் வெல்லமுடியா தென்றபடி]; ஒப்பு அற பணைத்த தோளாய் - (தமக்குச்) சமானமில்லாதபடி பருத்திருக்கின்ற தோள்களையுடையவனான துரியோதனனே! எங்கு எனும் ஒன்று உபாயத்தினால் - ஏதேனும் ஒருபாயஞ்செய்து அதனால், (அத்தருமனை), தப்பு அற - தப்பவொட்டாதபடி, சூதுகொண்டு சதிப்பதே - சூதாட்டத்தைக்கொண்டு அழிப்பதே, கருமம் - (இப்பொழுது) செய்யவேண்டிய காரியம், என்றான் - என்று கூறி முடித்தான், (சகுனி); (எ - று.)

தருமபுத்திரன் துணைவலிமையுடையனாதலால் அவனைப் போரில்வெல்லுதல் அருமையானது; அவன், எப்பொழுதும் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நேர்மையான வழியிலேயே நடப்பவனாதலால், அவனுக்குத் தெரியாத சூதுவழியைக்கொண்டே அவனைச் சயிக்கவேண்டுமெனச் சகுனி கூறினனென்க. எழ்எழு - உம்மைத்தொகையானால் பதினான்கும், பண்புத்தொகையானால் நாற்பத்தொன்பதுமாம். 'எழெழு பிறப்பினாலும்' என்றது - பலபிறப்புக்கள் எடுத்தாலும் என்றபடி; இனி, (வினைப்பயன்தொடர்கிற) எழுமையினையுடைய எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் எனினுமாம். எழுபிறப்பாவன - தேவர், மனிதர், நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, பறவை, விலங்கு, தாவரம் என்பவை. எழுபிறப்பு - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாக்கி, எழுவகையாகத் தோன்றும் பிறப்பு என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இப்பிறப்பொழிய இன்னும் எழெழுபிறப்பினாலும் உலகவழக்கு நவிற்சியணி. மெய்ப்பு - மெய் என்ற வினைத்தன்மையடைந்த பகுதியினடியாகப்பிறந்த தொழிற்பெயர். இறப்பு - கடத்தல் 'மெய்ப் பிறப்புற்ற' என்ற பாடம் - மெய்யையே பேசுகின்ற பிறப்பை யடைந்துள்ள என்று பொருள்

படும்; 'சத்தியவிரதன்' என்பது, தருமபுத்திரனுக்கு ஒருபெயர். இரண்டா மடியில், மெய்ம்மையே வெற்றிக்குக் காரணமென்பது தொனிக்குமாறு அறிக. (உச)

[துச்சாதனன் சகுனியின் வார்த்தைக்கு உடன்பட்டுக் கூறுதல்.]

உரு. தன்பெருமாமன்சொல்லத்தாணிபன்றம்பிதானும்
வன்பெருஞ்சேனைகொண்டுமலைவதற்கவர்களஞ்சா
ரின்பெருநேயமிக்கவிவன்மொழிம்படியேமாயப்
புன்பெருஞ்சூதுகொண்டுபொருவதேபுந்தியென்றான்.

(இ - ள்.) தன் பெரு மாமன் சொல்ல - தனது சிறந்தமாமனாகிய சகுனி இவ்வாறு சொல்ல,—(கேட்டு),—தாணிபன் தம்பிதானும் - துரியோதனராஜ னது தம்பியாகிய துச்சாதனனும்,—'அவர்கள் - அப்பாண்டவர்கள், வல்பெருஞ் சேனைகொண்டு மலைவதற்கு - வலிமையுள்ள சேனைகளைக் கொண்டு போர் புரிதற்கு, அஞ்சார் - சிறிதும் பயப்படமாட்டார்கள்; (ஆகையால்), இன் பெரு நேயம் மிக்க இவன் மொழி படியே - (நம்மிடத்து) இனிமையான மிக்க அன்புகொண்டுள்ள இந்த நல்லம்மானது வார்த்தையின்படியே, மாயம் புல் பெருஞ் சூதுகொண்டு பொருவதே - வஞ்சனையுள்ள இழிவான பெரிய சூதாட்டத்தினால் சயிப்பதே, புந்தி - (இப்பொழுது செய்யவேண்டிய) தகுதி யான காரியம்,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

இப்பொழுதே படையெடுத்துச் சென்று தருமனை வெல்லவேண்டு மென்று முன்பு கூறியுள்ள துச்சாதனன், காரணங்காட்டிக்கூறிய சகுனி யின் வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு 'தருமனைப் போரினால் வெல்ல விரகில்லை' என்று உணர்ந்துகொண்டு, தானும் அவ்வார்த்தைக்கு இணங்கிச் சூதாடுவதே எளிதில் வெல்லத்தக்க வகையென்று கூறினனென்க. பகைவருடைய செல் வத்தை எளிதிற் கவர்தற்குச் சிறந்த உபாயமா யிருத்தலால், 'பெருஞ்சூது' என்றான். 'புல்' என்ற அடைமொழி, சூதின் இழிவை விளக்கும். புந்தி - புத்தி என்பதன் மெலித்தல். (உரு)

[பாண்டவரைச் சூதில்வெல்லும் வகையைக் குறித்துத் துரியோதனன் சகுனியை வினவுதல்.]

உசு. கோமகனெஞ்சுநாவுங்குளிர்ந்துபேருவகைகூர்ந்து
மாமனைத்தவிசின்கண்ணேவருதியென்றிருத்திக்கொண்டு
பாமருபனுவன்மாலைப்பாண்டவர்தம்மைநின்கைக்
காமருசூதால்வெல்லுங்கருத்தெனக்குரைத்தியென்றான்.

(இ - ள்.) கோ மகன் - திருதராஷ்டிராஜனது புதல்வனாகிய துரியோ தனன்,—நெஞ்சும் நாவும் குளிர்ந்து - (தனது) மனமும் நாக்கும் குளிரப்பெற்று, பேர் உவகை கூர்ந்து - மிகவும் சந்தோஷம் அதிகரிக்கப்பெற்று,—மாமனை -

(தனது) மாமனாகிய அந்தச்சகுனியை (நோக்கி), தவிசின்கண்ணே வருதி - 'இந்த ஆசனத்திலே வருவாயாக,' என்று - என்று சொல்லி, இருத்திக்கொண்டு - (தனது ஆசனத்தில் தன்னுடன் ஒருசேர) இருக்க வைத்துக்கொண்டு, —'பாமரு பனுவல் மாலை பாண்டவர் தம்மை - (பாவலர்கள் பாடிய) பாட்டுக்களின் வடிவமாக அமைந்துள்ள பிரபந்தங்களாகிய மாலைகளைச் சூடிய பாண்டவர்களை, நின் கை காமரு சூதால் வெல்லும் - உனது கையா லாடுகிற அழகிய சூதாட்டத்தினுற் சயித்தற்கு உரிய, கருத்து - ஆலோசனையை, எனக்கு உரைத்தி - எனக்குச் சொல்வாய்,' என்றான் - என்று கூறி வேண்டினான்; (எ - று.)

'பாண்டவர்களை வெல்வது எவ்வாறு?' என்று பெருங்கவலை கொண்டிருந்த துரியோதனன், சூதாட்டத்தினுற் பாண்டவர்களை வென்று விடலாமென்ற சகுனியின் வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே வெல்லும்வழி யேற்பட்டதனால் ஒருவாறுதேறி, தனக்கு அவனிடம் உண்டான மகிழ்ச்சி தோன்ற அவனைத் தனது ஆசனத்தில் இருக்க வைத்துக்கொண்டு, 'நாம் எளிதில் வெல்லுதற்கு உரிய சூதை யாடும்படி பாண்டவர்களைத் தூண்டும் உபாயம் யாது?' என்று ஆலோசித்துக் கூறுமாறு அச்சகுனியையே வேண்டினனென்க. தான் ராஜசூயயாகத்திற்குச் சென்றபோது அங்குத் தருமபுத்திரனது செல்வச்சிறப்பைக் கண்டதனாலும், வீமன் முதலியோர் தன்னைப் பரிகசித்ததனாலும், அதுமுதற் பொறாமையும் கோபமுங் கொண்டு நெஞ்சுலர்ந்து நாக்கு வறள வருந்துகின்ற துரியோதனன், சகுனியின் வார்த்தையைக்கேட்ட பின்பு, இனிமேல் அப்பாண்டவர்களை வெல்லலாமென்ற எண்ணத்தினால் அக்கவலை சிறிதுமாற, நெஞ்சும் நாவுங் குளிரப்பெற்றனனென்க. நீயே சூதாடவேண்டுமென்பான் 'நின்கைச்சூது' என்றும், சூதாட்டமே தனது வெற்றிக்குக் காரணமாகுமென்று நினைத்து 'காமருசூது' என்றும கூறினான்.

கோமகன் - கோவினது மகனென்றால் ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையும், கோவாகியமகனென்றால் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையுமாம். 'குளிர்ந்து' என்ற சினைவினை, 'என்றான்' என்னும் முதலின் வினையைக் கொண்டு முடிந்தது; [நன் - வினை - உசு.] காமர் - அழகு; உ-சாரியை; இனி, காமமருவு என்பதன் விகார மெனினுமாம். (உசு)

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்; சகுனி தருமபுத்திரனைச் சூதாடுவித்தும் உபாயங் கூறுதல்.]

உஎ. மன்னநின்செல்வக்கோயின்மண்டபமொன்றுதேவர்
பொன்னுலகினுக்குமில்லையென்பதோர்பொற்பிற்றாகப்
பன்னுநூற்சிற்பங்குன்றாப்பஃறொழில்வினைஞர்தம்மா
னன்னிலவிரிவுண்டாகநாளையேயியற்றுவிப்பாய்.

(இ - ள்.) மன்ன - (குருநாட்டுக்கு) அரசனே! (நீ),—நின் செல்வம் கோயில் - (உனது) செல்வச்சிறப்பை யுடைய அரண்மனையில், — தேவர் பொன் உலகினுக்கும் இல்லை என்பது ஓர் பொற்பிற்று ஆக - தேவர்களுடைய சுவர்க்கலோகத்திலும் (இதனையொத்த மண்டபம்) இல்லையென்று (கண்டவர்) சொல்லும்படியான ஒப்பற்ற அழகை யுடையதாகுமாறு, மண்டபம் ஒன்று - ஒரு மண்டபத்தை, சிற்பம் பன்னும் நூல் குன்றா பல்தொழில் வினைஞர்தம்மால் - சிற்பத்தொழிலைக் கூறுஞ் சாஸ்திரங்களின் முறைமைக்குச் சிறிதும் மாறுபடாத பலவகை வேலைத்திறத்தில் வல்லவர்களான தொழிலாளிகளைக்கொண்டு, நல் நிலம் விரிவு உண்டாக நாளையே இயற்றுவிப்பாய் - மிக்க இடத்தின் பரப்பு அமையும்படி [மிகப்பெரிதாக] விரைவிற் செய்விப்பாய்; (எ - று.)

'தேவர்' என்பதை முதல் வேற்றுமையாகக்கொண்டு 'என்பது' என்றதனோடு இயைத்து, தேவர்களும் இம்மண்டபத்தைக் கண்டு நமது சுவர்க்கலோகத்திலும் இதைப்போன்ற மண்டபம் இல்லையென்று கூறும்படியாக என்று உரை கூறுவாருமுளர். நூல்பன்னு சிற்பம் என்று கூட்டி யுரைப்பினுமாம். சில்பம் - வேலைத்திறம். தேவலோகத்திலுள்ள யாவும் பொன்னாயிருக்குமென்பது நூல் துணிபாதலால், அவ்வுலகம் 'பொன்னுலகு' எனப்படும். பொன்னுலகினுக்கு - உருபுமயக்கம். உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. பொற்பிற்று - பொற்பு என்னும் பகுதியினடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். பல + தொழில் = பஃறொழில்; பலவென்பது பிற வா அகரமேக, பின்பு தனிக்குறிலின்பின் நின்ற நிலைமொழியீற்று லகரம் அல்வழியில் தகரம்வா ஆய்தமாகத் திரிந்தது; [நன் - உயிர் - உ0 மெய் - உரு.] இது, ஆய்தக்குறுக்கம்; [நன் - எழுத்து - சஉ.] மாத்திரை - கால்; [நன்— எழுத்து - சச.] வினைஞர், ஞ் - பெயரிடைநிலை. நாளை - எதிர்காலங் குறிப்பதோரிடைச்சொல்; ஏ-பிரிநிலை. (உஎ)

உஅ. மண்டபங்காணவெம்முன்வருகவென்றழைத்துவந்தாற்
கண்டுகண்களித்துமற்றக்காவலரிருந்தபோதிற்
புண்டரவிசாலநெற்றிப்புரவலபொழுதுபோக
வண்டரும்விரும்பும்வன்சூதாடுதும்வருகவென்பேம்.

(இ - ள்.) (மண்டபம் கட்டிமுடிந்தபின்பு), 'மண்டபம் காண - யான் புதிதாகக்கட்டுவித்த) மண்டபத்தைக் காணுமாறு, எம் முன் - எமது தமையனான தருமபுத்திரன், வருக - வரவேண்டும்,' என்று - என்றுசொல்லி, அழைத்து வந்தால் - (தூதர்கள் மூலமாக நீ அவனை இவ்வூர்க்கு) அழைத்துக்கொண்டு வந்தால்,—அ காவலர் - (அவ்வாறே மண்டபத்தைக் காணவேண்டுமென்று வரும்) அந்தப் பாண்டவர்கள், கண்டு கண் களித்து இருந்தபோதில் - அம் மண்டபத்தைத் தமது) கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்திருக்குஞ் சமயத்தில்,—'புண்டரம் விசாலம் நெற்றி புரவல - புண்டரமணிந்த விசாலமான நெற்றியை

யுடைய அரசனே! அண்டரும் விரும்பும் வல் சூது - தேவர்களும் (ஆடுதற்கு) விரும்புகிற வலிய சூதாட்டத்தை, பொழுது போக ஆடுதும் - பொழுதுபோக் 'காக ஆடுவோம்; வருக - (நீ) வருவாயாக,' என்பேம் - என்று (தருமனை நோக்கிச்) சொல்வோம்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

பாண்டவர்களுள் மூத்தவனுய்ப் பிரதானனுயிருத்தல்பற்றி, 'எம்முன் வருக' 'என்று அழைக்கவேண்டுவ தாயிற்று; அவ்வொருவனை அழைக்கவே, அவன் தம்பியரான மற்றை நால்வரையும் அழைத்தலும் அடங்கும். 'எம்முன்' என்ற சொல் - மற்றவர்களையும் குறிப்பது, உபலக்ஷணத்தின் பாற்படும்; [உபலக்ஷணமாவது - ஒரு சொல் தன் இனத்தையும் காட்டுவது ] பாண்டவ ரைவரையும், 'காவலர்' என்றது, அரசகுலத்தில் பிறந்ததனுலென்க. மிக்க அழகுடைய பொருளைக் கண்களாற் காணும்போது அங்ஙனம் காணுதல் பற்றி மனத்தில் நிகழும் மிக்க மகிழ்ச்சியை உபசாரவழக்காக அக்கண்களின் மேலேற்றி, 'கண்டு கண்களித்து' என்முர். புண்டரம் - புண்ட்ரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம், நெற்றியில் குறுக்காகவேனும் நேராகவேனும் இடுங் குறி; குறுக்காக இடுங் குறி - திர்யக்புண்ட்ரம் எனவும், நேராக இடுங்குறி - ஊர்த்துவபுண்ட்ரம் எனவும் சொல்லப்படும். மேல் அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்தில், வியாசமாமுனிவனை "புண்டா நுதலினுன்" என்பதுங் காண்க. இனி, புண்டரம் - இரேகை என்றுகொண்டு, உத்தமவிலக்கணமாகிய நல் வரைகளையுடைய பரந்த நெற்றி என்றும் உரைகூறலாம். புரவலன் - புரத் தலில் வல்லவன்; புரத்தல் - காத்தல். ஒவ்வொருவரும் தாம் செய்யுந்தொழி லைப் பாராட்டிக்கூறுதல் இயல்பாதலாலும், தருமபுத்திரனுக்கு அதன்மீது விருப்புண்டாக்க வேண்டியிருத்தலாலும், சகுனி 'அண்டரும்விரும்பும் வன் சூது' என்று அவ்வாட்டத்தைக் கொண்டாடிக் கூறுவோ மென்முன். ஆடுதும் - தருமனை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; இதில், 'தும்' என்ற விகுதி - எதிர்காலங் காட்டிற்று: [நன் - பத - கஅ.] என்பேம் - துரியோதனன் முதலியோரைக் கூட்டிய உளப்பாட்டுத்தன்மைபன்மை; தனித்தன்மைப் பன்மை யெனினுமாம். அழைத்து - நாம் அழைத்து [அழைக்க], வந்தால் - (அவன்) வந்தால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம் (உஅ)

உகூ. அதிர்முரசுயர்த்தகோவுமையெனத்துணியும்பின்னை
மதிமருளியற்கைத்தாகுமாயவெஞ்சூதுதன்னால்
விதியெனப்பொருதுவாழ்வுமேதகுமாசுர்தங்கள்
பதிமுதற்பலவுந்தோற்கும்படிசெகுத்திடுவலென்முன்.

(இ - ள்.) (சூதாடஅழைத்தால்),—அதிர் முரசு உயர்த்த கோவும் - ஒலிக்கின்ற முரச மெழுதிய கொடியை உயரஎடுத்துள்ள அரசனுகிய தரும புத்திரனும், ஐ என துணியும் - 'அழகியது' என்று சொல்லி (அங்கீகரித்து)ச் சூதாடத்துணிவான்; பின்னை - பின்பு,—(நான்),—மதி மருள் இயற்கைத்து ஆகும் மாயம் வெம் சூது தன்னால் - புத்தி மயங்குதற்குக் காரணமான

இயல்பை உடையதாகிய வஞ்சனைக்குணமுள்ள கொடிய சூதாட்டத்தினால், விதி என பொருது - ஊழ்வினையென்று சொல்லும்படி போராடி,—தங்கள் - அப் பாண்டவர்களுடைய, வாழ்வும் - வாழ்வுக்குக்காரணமான செல்வத்தையும், மேதகும் அரசும் - மேலான அரசாட்சியையும், பதி முதல் பலவும் - தேசம் முதலாகிய பலபொருள்களையும், தோற்கும்படி—, செகுத்திடுவல் - (அப் பாண்டவர்களை) அழித்துவிடுவேன், என்றான் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

அதிர் - முரசத்துக்கு இயற்கையடைமொழி. முரசு - அதன்வடிவமெழுதிய கொடிக்குத் தானியாகுபெயர். தருமன் மங்கலகரமாகவும் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகவும் முரசத்தைக் கொடியிற்கொண்டனன்போலும். ஐயெனல் - அங்கீகாரவார்த்தை. ஊழ்வினையைச் சூதுக்கு உவமையாக்கியது, தவறுதி தருமனை யகப்படுத்தி வருத்தப் போவதனு லென்க: ஊழ் மிக்கவலியுள்ள தாவதை "ஊழிற் பெருவலி யாவுள" என்ற திருக்குறளினிலும் அறிக. அரசு - அரசாளுந்தன்மை. பதி-ஊர், நகரம், இடம் சூதுதன்னால் செகுத்திடுவல் என இயையும். செகுத்திடுவல் - வெல்வேன் என்றபடி; தன்மையொருமைவினைமுற்று: இடு - துணைவினை; அல்; தன்மையொருமை விகுதி: இது, எதிர்காலவிடை நிலைகளோடுமாத்திரமே கூடி வரும். கோவும் துணியும்— செய்யு மென்முற்று, ஆண்பாலுக்கு வந்தது. (உகூ)

[சகுனியின் வார்த்தைக்குத் துரியோதனன் மகிழ்தல்.]

௩௦. இன்னதேகருமமென்றென்றிளைஞரும்விழைந்துசொன்னு
ரன்னதேகருமமாகவவர்வழியொழுகுநீரான்
றன்னதேயாகுமிந்தத்தலமெனுங்கருத்தான்மாமன்
சொன்னதேதுணிந்துமார்புந்தோள்களும்பூரித்திட்டான்.

(இ - ள்.) இளைஞரும் - (அருகிலிருந்த துரியோதனனது) தம்பிமார்களும், இன்னதே கருமம் என்று என்று விழைந்து சொன்னார் - '(சகுனி கூறுகிற) இதுவே (இப்பொழுது நாம் செய்யத்தக்க) காரியம்' என்று பல முறை விரும்பிச் சொன்னார்கள்; அவர் வழி யொழுகும் நீரான் - அத்தம்பிமார்களின் கருத்தின்படியே நடக்குந் தன்மையுடைவனாகிய துரியோதனனும்,— அன்னதே கருமம் ஆக - அதனையே தான் செய்தொழிலாகக் கொண்டால், இந்த தலம் தன்னதே ஆகும் - இவ்வுலகமுழுவதும் தன்னுடையதேயாய் விடும், எனும் கருத்தால் - என்னும் எண்ணத்தினால், மாமன் சொன்னதே துணிந்து - மாமனாகிய சகுனி கூறிய உபாயத்தையே நன்றென்று கடைப், பிடித்து, மார்பும் தோள்களும் பூரித்திட்டான் - (மிக்கமகிழ்ச்சியினால்) மார்பும் தோள்களும் பூரிக்கப்பெற்றான்; (எ - று.)

என்று என்று சொன்னார் - தனித்தனி கூறினு ரென்றவாறாம். இளைஞர் என்றதில், பகுதியாகிய இளமையென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடை அகரம் ஐகார மாயிற்று; ஞ் - பெயரிடைநிலை. அன்னது, இன்னது - 'அ'

'இ' என்னும் சுட்டடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்கள். 'இளைஞர்வழியொழுகும்நீரான்' என்றது, துரியோதனன் தான் சிறிதும் பாரபுத்தியில்லாமல் அற்பபுத்தியையுடைய சிறுவர்களாகிய தம்பிமார்களின் கருத்தின்படியே நடக்கின்றவ னென இகழ்ந்தவாறு. நீரான் - நீர்மையென்ற பண்புப்பெயரின் விகாரமான நீர் - பகுதி. துரியோதனன் 'இனிச் சூதாடி அவர்களது இராச்சியத்தைக் கவர்வது திண்ணம்' என்று துணிவு கொண்டு, பெற்றவன்போலவே மகிழ்ந்து பூரித்தன னென்க. ஏகாரங்கள் - பிரிநிலைப்பொருளன. நீரான் மார்பும் தோள்களும் பூரித்திட்டான் - உயர்திணைதொடர்ந்த சினைப்பெயர்கள் உயர்திணை முடிபையே கொண்ட திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது - உசு.] பூரித்தல் - பருத்தல். (௬௰)

[துரியோதனன் சகுனியினுபாயத்தைச் சொல்ல, விதுரன் மாறுகூறத் தொடங்குதல்.]

௬௧. வில்லினாலுயர்ந்தவென்றிவிதுரனைநோக்கிக்கொற்ற
மல்லினாலுயர்ந்தபொற்றோள்வளம்புரிமாலைவேந்தன்
வல்லினாலுபாயஞ்செய்யமாதுலனுரைத்ததெல்லாஞ்
சொல்லினானவனுங்கேட்டுச்சொல்லெதிர்சொல்லலுற்றான்.

(இ - ள்.) கொற்றம் - வெற்றியை யுடையவையும், மல்லினால் உயர்ந்த - மற்போரினால் மேன்மைபெற்று விளங்குகின்றவையுமாகிய, பொன் தோள் - அழகிய தோள்களில், வலம்புரி மாலை - நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையை யணிந்த, வேந்தன் - துரியோதனராஜன்,—வில்லினால் உயர்ந்த வென்றி விதுரனை - வில்வித்தையால் மேம்பாடடைந்துள்ளவனும் வெற்றியை யுடையவனுமாகிய விதுரனை, நோக்கி - பார்த்து,—வல்லினால் உபாயம் செய்ய - சூதாட்டத்தினால் (தரும புத்திரனது இராச்சியத்தைத்) தந்திரமாகக் கவரும்படி, மாதுலன் உரைத்தது எல்லாம் - தன் மாமனாகிய சகுனி சொன்னது முழுவதையும், சொல்லினான்—; அவனும் - அவ்விதுரனும், கேட்டு—, சொல் எதிர் சொல்லல் உற்றான்-[அத்துரியோதனனது] வார்த்தைக்கு எதிர்மொழி கூறத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

"வெற்றி விதுரன் கைவில்லிருக்க மேதினியில், மற்றவனை வெற்றிகொள்ளுமாறுண்டோ" என்னும்படி விதுரன் வில்தொழிலில் மிகத்தேர்ந்தவனாதலால், 'வில்லினாலுயர்ந்த வென்றி விதுரன்' என்றார்; "வில்விதுரன்" என்று பலவிடங்களிலும் பயிலும். அரசர்கட்கு உரிய போர்த்தொழிலைக் கைவிட்டு இழிதொழிலாகிய மாயச்சூதில் மனம்வைத்த துரியோதனனை 'கொற்ற மல்லினாலுயர்ந்த பொற்றோள் வேந்தன்' என்றது - பிறகுறிப்பின்பாற் பட்ட இகழ்ச்சி யென்னலாம். வலம்புரி - வலப்பக்கமான முறுக்கையுடைய இதழ்களை யுடையது என நஞ்சாவட்டைக்குக் காரணக்குறி. நஞ்சாவட்டை - துரியோதனனுக்கு அடையாளப் பூமாலையாம். வல் - சூதாடுகருவி; அதனாலாகிய

ஆட்டத்துக்கு ஆகுபெயர். மாதுலன் - தாயினுடன் பிறந்தவனெனப் பொருள் படும் வடசொல். உரைத்ததெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். 'சொல் லெதிர் சொல்லலுற்றான்' என்ற தொடர் - இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தி யால், சொல்லுக்கு மாறாக உத்தரஞ் சொல்லினனெனவும் பொருள்படும். எதிர் சொல்லுதல் - மறுமொழி கூறுதல். [மறுமொழி - விடை, மாறானமொழி.] ()

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்:
மூன்றுகவிகள் - விதுரன் வார்த்தை.]

௩௨. வையமுமரசும்வாழ்வும்வாங்குகைகருத்தேயாயிற்
பொய்யடர்சூதுகொண்டுபுன்மையிற்கவரவேண்டா
மைய நின்றந்தையோலையைவருக்கெழுதிவிட்டான்
மெய்யுறமறுத்துச்சொல்லார்வேண்டினதருவரன்றே.

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே! வையமும் - பூமியையும், அரசும் - அரசாட்சி யையும், வாழ்வும் - செல்வவாழ்க்கையையும், வாங்குகை - (தருமபுத்திரனி டத்திலிருந்து) கவர்ந்துகொள்வது, கருத்து ஆயின் -(உனது) எண்ணமானால் பொய் அடர் சூதுகொண்டு - பொய்ம்மைமிக்க சூதாட்டத்தினால், புன்மை யின் கவரவேண்டாம் - தாழ்ந்த வழியாற் கவர்ந்துகொள்ள வேண்டா; (மற்றுக் கவர்தற்குத் தக்க உபாயம் எதுவென்றால்,—) நின் தந்தை - உனது தந்தை யான திருதராட்டிரன், ஐவருக்கு ஓலை எழுதிவிட்டால் - (வையமும் அரசும் வாழ்வும் உனக்கே உரியதாகத் தந்திடுமாறு) பஞ்சபாண்டவர்கட்குத் திரு முகம் எழுதியனுப்பினால், மெய் உற - உண்மையாக, மறுத்து சொல்லார் - (மாட்டோமென்று) மாறுகூறாதவர்களாய், வேண்டின தருவர் - (நீ) விரும்பி யவை யெல்லாவற்றையும் தந்திடுவார்கள்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்: அப்பொழுதே யென்றுங் கூறலாம்.

"சூது......வெம் பொய்யினுக்கு அருந்துணை புன்மைக்கு ஈன்றதாய்" என்பவாதலால், 'பொய்யடர்சூது' எனப்பட்டது. புன்மையின் கவர்தல் - வழியல்லாத பழிவழியாற் பெறுதல். மைந்தன் முறையாகின்ற துரியோத னனை விதுரன் 'ஐய' என்று விளித்தது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. வேண்டின - பலவின்பாற்பெயர். (௩௨)

௩௩. தந்தைதன்னேவலாலேதருமனுந்தம்பிமாரு
மிந்தமண்ணுடல்கைவிட்டெரிகெழுகானஞ்சேர்வர்
முந்துறநுமதேயாகுமுழுதும்வாழ்வெழுதுஞ்செம்பூம்
பைந்தொடையரசர்கேட்டாற்பாவமும்பழியுமாகா.

(இ - ள்.) தந்தைதன் ஏவலாலே - (தமக்குப்பெரிய) தந்தையாகிய திருத ராட்டிரனது கட்டளையினால், தருமனும் தம்பிமாரும்—, இந்த மண் ஆடல்

கைவிட்டு - இப்பூமியை அரசாளுதலை விட்டிட்டு, எரி கெழு கானம் சேர்வர்- தீ நிரம்பிய காட்டைச் சேர்வர்; வாழ்வு முழுதும் முந்துற நுமதே ஆகும்-(அப் பாண்டவர்களது) வாழ்க்கைகளெல்லாம் விரைவாக உங்களுடையதே யாகி விடும்; எழுதும் - (ஆதலால், சூதைவிட்டுத் தந்தையைக்கொண்டு ஓலை) எழு துவியுங்கள்; செம் பூ பைந்தொடை அரசர் கேட்டால் - (நீங்கள் அவ்வாறு எழுதுவித்து இராச்சியங்கொள்வதை) அழகிய பூக்களினால் தொடுக்கப்பட்ட புதிய மாலைகளையணிந்த அரசர்கள் கேட்பாராயின், பாவமும் பழியும் ஆகா - பாவமும் பழியும் நேருமென்று கொள்ளப்படமாட்டா; (எ - று.)

இராமபிரான் போலவே பாண்டவர்களும் தங்கட்கு உரிய பொருளை யிழந் தாயினும் பித்ருவாக்யபரிபாலனஞ் செய்யுந் தன்மையுடையாரென்பது, முன் னிரண்டடியால் விளங்கிற்று. இங்ஙனங் கூறியதனால், தரும புத்திரனுக்கு எழுதவேண்டிய திருமுகத்தில் பாண்டவர்கள் நாட்டைவிடுதலும் காட்டுக்குச் செல்லுதலும் குறிக்கவேண்டிய விஷயங்களெனக் குறிப்பித்தபடியாம். தரும புத்திரன் மூத்தவனும் இயற்கையிற் பல நற்குணங்களை யுடையவனுமாயிருத் தல்பற்றி, இராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அந்நாட்டிலேயே யிருந்தால் ஒரு கால் ஜனங்கள் அத்தருமன்மீது அன்புகொண்டு அவனையே அரசனாகப் பாராட் டக்கூடு மாதலால், அதற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதபடி நாட்டைத்துறந்து காட்டுக்குச் செல்லுதல் அவசியம் வேண்டுவதாயிற்று. 'முழுதும்' என்பதற்கு- உங்கள் நாட்டோடு பாண்டவர்நாடுஞ் சேர்ந்து எல்லாம் என்றும் பொருள் கூற லாம். எழுதும் - எழுதுஎன்னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த ஏவற்பன்மை வினை முற்று. இனி, எழுதும் பைந்தொடை செம்பூந்தொடை எனத் தனித்தனி யியைத்து, எழுதும் - சித்திரவேலை செய்யப்பட்ட, பைந்தொடை-பசும்பொன் னாற்செய்த ஆரங்களையும், செம்பூந்தொடை - அழகிய மலர்களினால் தொடுக்கப் பட்ட மாலைகளையும், அணிந்த அரச ரெனவும்; கவிகளால் எழுதப்படுகிற அழகிய மலர்மாலை போலச் சிறந்த பாமாலையையுடைய அரசரெனவும் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். சூதாடிக்கவர்தலினும் தந்தையின் ஓலை மூலமாகக் கவர் வது, குற்றமற்றவழி யென்பது, விதுரனது கருத்து.

ஆடல்—ஆள் - பகுதி, தல் - தொழிற்பெயர்விகுதி. கைவிட்டு, கை - தமிழுபசருக்கம். கானம் - கானநம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. நுமது என் னும் ஒன்றன்பாற்பெயரில், நீர் என்பதன் திரிபாகிய 'நும்' - பகுதி. முழுது- எஞ்சாமைப்பொருள்பட வருவதோர் உரிச்சொல்; "முழுதென்கிளவி எஞ் சாப்பொருட்டே" என்பது, தொல்காப்பியம். பசுமை × தொடை — பைந் தொடை; ஈறுபோய் இடைநின்ற உயிர்மெய்யுங் கெட்டு முதலிலிருந்த அகரம் ஐகாரமாகி இனமெலிமிக்கது; [நன் - பத - கூ.] 'ஆகா' என்பதை 'ஆகாது' என்பதன் விகாரமாகக்கொண்டு உரைகூறலாம். (௩௩)

௩௪. தீதினல்வரித்துநெஞ்சந்தியவராடுமாயச்
சூதினல்வென்றுகொள்கைதோற்றமும்புகழுமன்று
போதினன்முகனுமாலும்புரிசடையவனுங்கேள்வி
யாதிநான்மறையுமுள்ளவளவுமிவ்வசையருதே.

(இ - ள்.) நெஞ்சம் தீயவர் - மனத்திற்குற்றமுள்ளவர்களாகிய இழோர் தீதினல் - (தம்முடைய) இயற்கைத் தீய குணத்தால், வரித்து - விரும்பி, ஆடும் - ஆடுகின்ற, மாயம் சூதினல் - வஞ்சனையையுடைய சூதாட்டத்தினல், வென்று - (நீங்கள் பாண்டவர்களைச்) சயித்து, கொள்கை - (அவர்களது) இராச்சியத்தைப் பறித்துக்கொள்வது, தோற்றமும் புகழும் அன்று - பெருமைக்கும் புகழ்க்கும் காரணமாகாது; (அன்றியும்),—போதில் நான்முகனும் - தாமரைமலரில்வசிக்கின்ற பிரமனும், மாலும் - திருமாலும், புரி சடையவனும் - திரித்துவிட்ட சடையையுடையவனன சிவபிரானும், கேள்வி ஆதி நால் மறையும் - (எழுதாக்கிளவியாய்) உபதேசக்கிரமத்திலே வருகின்ற பழமையாகிய நான்குவேதங்களும், உள்ள அளவும் - இருக்கிறவரையிலும், இ வசை அருதே - (சூதாட்டத்தினற்கவர்ந்தா ரென்கிற) இந்தப்பழி (உங்கட்கு) நீங்கவேமாட்டாது; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

ஒருநாளும் அழியாது எந்நாளும் பழிநிலைத்திருக்கு மென்பதற்கு 'திரிமூர்த்திகளும் வேதங்களும் உள்ளவளவும்' என்ருன். தீதினல் வரித்து - கொடியவஞ்சனையினற் கட்டுப்படுத்தி என்றலுமாம். மோசக்கருத்தினல் (பாண்டவர்களை) வரவழைத்து எனினுமாம். பிரமன் திருமாலின் நாபீகமலத்தில் தோன்றியவனும் நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களையு முடையவனு மாதலால், 'போதினன்முகன்' எனப்பட்டான். மால் - (அடியார்கள் பக்கல்) அன்பு, (திருமகளிடத்துக்) காதல் இவற்றை யுடையவன். புரிசடை - கட்டுதற்கு உரிய சடையுமாம். சிவபிரானது சடைமுடி, கபர்த்தமென்று பெயர்பெறும். ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலின் முறை பற்றி, 'நான்முகனும் மாலும் சடையவனும்' என்று அடுக்கினர். ஸ்வரங்களையே பிரதானமாகக்கொண்டுள்ள வேதங்கள் எழுதிப்படிக்க முடியாமல் குரு சிஷ்ய க்ரமத்திற் கேட்டோதியே யறியப்படுகின்ற முதனூலாதலால் 'வேள்வியாதிநான்மறை' என்ருர். ஆதி நான்மறை - லௌகிகசப்தங்கட்கெல்லாம் முதற்காரணமான வேதங்கள் எனினுமாம். நான்மறை - ருக், யஜுஸ் ஸாமம், அதர்வணம் என்பன; தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், ஸாமம் என்றலு மொன்று. கேள்வி, கேள் - பகுதி வி - விகுதி. வசை என்பதன் எதிர்மொழி - இசை. (௩௪)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - கோபங்கொண்ட துரியோதனன் வார்த்தை.]

நகூ. என்றவனுரைப்பக்கேட்டேயெரியெழுமனத்தனாகி
யொன்றியகேண்மைத்தந்தைக்கொருபுடைவாரமுண்டோ
வன்றிறன்மைந்தர்வாழ்வுவாங்கியின்றெமக்குத்தந்தாற்
புன்றொழில்வசையேயன்றிப்புகழ்கொலோபுகல்வதம்மா.

(இ - ள்.) என்று - இவ்வாறாக, அவன் உரைப்ப - அவ்விதுரன் சொல்ல, கேட்டு —,(துரியோதனன்),—எரி எழு மனத்தன் ஆகி - (அவ்விதுரனது சொற்களாற்) கோபாக்கினி பற்றியெரிகிற மனமுடையவனாய், (அவ்விதுரனை நோக்கி,) 'ஒன்றிய கேண்மை தந்தைக்கு - (இருதிறத்தாரிடத்திலும்) ஒத்த உறவுரிமையையுடைய தந்தையாகிய திருதராட்டிரனுக்கு, ஒருபுடை வாரம் உண்டோ - (எங்களிருதிறத்தாருள்) ஒருபக்கத்தில் பக்ஷபாதமாக அன்பு கொள்ளத்தக்கதோ? இன்று - இப்பொழுது, வல் திறல் மைந்தர் வாழ்வு - மிக்கவலிமையையுடைய மைந்தர்களாகிய பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தை, வாங்கி - (ஓலையெழுதிக்) கவர்ந்து, எமக்கு தந்தால் - எங்கட்குக்கொடுத்தால், புகல்வது - (அப்பொழுது யாவராலுஞ்) சொல்லப்படுவது, புல் தொழில் வசையே அன்றி - இவ்விழிதொழிலினால்நேர்ந்த பழிப்பேயல்லாமல், புகழ் கொலோ - கீர்த்தியாமோ? (எ - று.)—அம்மா- அசைநிலை: பட்சபாதஞ்செய்தலின் கொடுமையைக்குறித்து வியந்தவாறுமாம்.

பாண்டவரை வருவித்துச் சூதாடி வென்று அவ்வழியில் அவர்களிராச்சியத்தை நமக்கு உரியதாக்குதல் பழிப்பில்லாத நேர்வழியாகுமேயன்றி, எங்களிருதிறத்தாரிடத்திலும் ஒத்த அன்பினனாயிருக்கவேண்டிய தந்தையாகிய திருதராட்டிரனைக்கொண்டு ஒருகாரணமுமின்றி இராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிடும்படி பாண்டவர்க்கு ஓலையெழுதுவித்து அவர்களது இராச்சியத்தைப் பறித்துக்கொள்ளுதல் 'திருதராட்டிரன் பட்சபாதமாக ஒருதிறத்துப் புதல்வரிடத்தினின்று இராச்சியத்தைக் கவர்ந்து மற்றொருதிறத்துப் புதல்வர்க்குக் கொடுத்தான்' என்று உலகத்தார்கூறும் பெரும்பழிக்குக் காரணமாய் நிற்குமாதலால் அவ்வழி சிறிதுந்தகாது எனத் துரியோதனன் விதுரன்மொழியைமறுத்து இகழ்ந்து கூறியவாறு. திருதராட்டிரன், தன்மக்களாகிய துரியோதனாதியரிடத்துப்போலவே, மிக்க இளமையிலேயே தமதுதந்தையையிழந்தவர்களாகிய தன் தம்பிமக்களான பாண்டவரிடத்தும் ஒத்த அன்பினனாதலால், 'ஒன்றிய கேண்மைத் தந்தை' எனப்பட்டான். துரியோதனாதியர் பாண்டவர் என்ற இருதிறத்தாரையும் ஒருநிகராகக்கருதாது ஒருதிறத்தாருடைய அரசவாழ்க்கையைப் பறித்து மற்றொருதிறத்தார்க்குக் கொடுத்தல் ஒருபுடைவாரமாதல் காண்க. ஒருபுடைவாரம் - பக்ஷபாதம்.

எரி - கோபத்திற்கு இலக்கணை. வல், திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. வாழ்வு - காரியவாகுபெயர். 'எமக்கு'—தம்பியரையுங்கூட்டிய உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. புகழ்கொல்ஓ, கொல் - வினாப்பொருளை யுணர்த்தியதனால், ஓகாரம் - அசைநிலை. (நகூ)

௩௬. நினக்கிதுதொழிலாலென்றுநேயமுமவர்கண்மேலே
யெனக்குயிர்த்தந்தைநீயென்றியானுனேமகிழ்ந்துகாண்ப
னுனக்குமுன்கிளைக்குநாளுமுண்டியும்வாழ்வுமிங்கே
மனக்கருத்தங்கேயென்றான்மாசுணத்துவசன்மாதோ.

(இ-ள்.) நினக்கு - உனக்கு, இது - இவ்வாறு பக்ஷபாதமாகச் சொல்வதே, தொழில் - தொழிலாகும்; என்றும் - எப்பொழுதும், நேயமும் - அன்பும், அவர்கள்மேலே - அப்பாண்டவர்களிடத்திலேயேயாகும்; யான்—, நீ உனக்கு உயிர் தந்தை என்று - 'நீ எனக்கு உயிர்க்கொப்பான தந்தையாவாய்' என்று நினைத்து,—உனே - உன்னை, மகிழ்ந்து காண்பன் - மகிழ்ச்சிபாராட்டி (அன்போடு) நோக்குவேன்; (இவ்வாறு நான் நின்னிடத்து அன்பு கொண்டிருக்கவும்),—உனக்கும்—, உன் கிளைக்கும் - உன்னுடைய சுற்றத்தார்கட்கும், நாளும் - நாள்தோறும், உண்டியும் - உணவும், வாழ்வும் - இனிதாக வாழ்தலும், இங்கே - இவ்விடத்திலே, மனம் கருத்து - மனத்திற்கொள்ளும் (அன்பான) எண்ணமோ, அங்கே - அப்பாண்டவர்களிடத்திலேயாகும், என்றான் - என்று கூறினான்: (யாவனெனில்,—) மாசுணம் துவசன் - பாம்புக்கொடியையுடையவனாகிய துரியோதனன்; (எ - று.)—ஆல் - அசை; தேற்றமுமாம். மாது, ஓ - ஈற்றசைகள்.

நீ எங்களிடத்திலே உணவும் வாழ்க்கையும் பெற்றிருந்தும், எங்கட்கு அநுகூலமாகப்பேசாமல் எங்களைப் பழித்தும் எதிரிகளான பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்தும் நாங்கள் தொடங்கிய காரியத்தை நிறைவேறவொட்டாது தடை செய்து உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைத்துப் பேசுவது எமக்குத் தந்தையாகிய உனக்குச் சிறிதுந்தகுதியன்று எனத் துரியோதனன் விதுரனைப்பழித்துக்கூறியவாறு. விதுரன் இராச்சியத்தைச் சூதாட்டத்தினாற் கைப்பற்றலாகாதென்று தடுத்துக்கூறியதோடு நில்லாமல் இராச்சியத்தை வேறுவகையாகக் கைக்கொள்ளுமாறு உபாயங்கூறியிருக்கவும் துரியோதனன் அவனை இவ்வாறு பழித்துக்கூறியது, தான் செய்யத்தொடங்கிய காரியத்தை மேன்மேலும் உத்ஸாஹத்தோடு செய்துமுடிக்கவொட்டாதபடி தடுத்தற்கு விதுரன் ஒருவியாஜமாகக் கூறியதேயன்றித் தன்னிடத்து உள்ளூர அன்பினாற் கூறியதன்றென்று அதனைக் கருதியதனாலென்க. இங்குத் துரியோதனனை 'மாசுணத்துவசன்' என்றது - பாம்புக்குஉதவும் பால் விஷமேயாவதுபோலத் துரியோதனனுக்கு விதுரன்செய்த உபதேசம் அவ்வளவும் நல்லறிவு உண்டாதற்குக் காரணமாகாமல் கோபத்தினால் தீயறிவுஉண்டாதற்கே காரணமாயிற்று என்ற பொருளைத் தொனிப்பிக்கும்.

என்றும், நாளும்—உம்மைகள் - முற்றுப்பொருளன. நேயமும், உம்மை - எச்சப்பொருளது. மற்றவை - எண்ணுப்பொருளன. மரத்தைக் கிளைகள் போல ஒருவரைத் தழுவிநிற்றலால், உறவினர்க்கு 'கிளை' என்றது - உவமை

யாகுபெயர். உண்டி - உண்ணப்படுவது; உண் - பகுதி; து - சாரியை, இ - செயப்படுபொருள்விகுதி. (ருசு)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்; விதுரன் சினத்தோடு துரியோதனனுக்கு நல்லறிவுகூறுதல்.]

ருஎ. மைந்தனங்குரைத்தமாற்றமனத்தினையீரப்பின்னும்
வெந்திறல்விதுரனுற்றுவிளம்புவனென்பமாதோ
புந்தியின்மறுவிலாதோய்புதல்வரிலொருசாரன்பு
தந்தையர்க்கில்லையென்றாய்யானுமத்தந்தையன்றோ.

(இ - ள்.) அங்கு - அப்பொழுது, மைந்தன் - (தனக்கு) மைந்தன் முறையாகின்ற துரியோதனன், உரைத்த - சொல்லிய, மாற்றம் - மாறான வார்த்தை, மனத்தினை ஈர - (தன்) மனத்தை வருத்த,—வெம் திறல் விதுரன் - மிக்க வலிமையுள்ளவனாகிய விதுரன், உற்று - மனம்பொருந்தி, பின்னும் விளம்புவன் - மற்றும் கூறுவானாயினான்:—புந்தியில் மறு இலாதோய் - மனத்திற் குற்றமற்றவனான துரியோதனனே! (நீ),—'தந்தையர்க்கு - தகப்பன்முறையிலிருப்பவர்க்கு, புதல்வரில் - (இருதிறத்துப்) புதல்வர்களுள், ஒருசார் - ஒரு திறத்தாரிடத்து, அன்பு—, இல்லை—,' என்றாய் - என்று சொன்னாய்; யானும்- நானும், அ தந்தை அன்றோ - அவ்வாறே நம் (இருதிறத்தார்க்கும்) தந்தை முறையாகுபவ னன்றோ! (எ - று.)

நீ "தந்தைக்கு ஒருபுடைவார முண்டோ" என்று கூறியது எனக்கும் ஒக்கு மாதலால், யானும் பக்ஷபாதமாகக் கூறமாட்டே னென்று கொள்ள வேண்டியதாயிருக்க, என்னைமாத்திரம் 'நேயமும் அவர்கள்மேலே; மனக் கருத்து அங்கே' என இவ்வாறு பழித்துக்கூறுவது, உனது வார்த்தைக்கே முன்னும் பின்னும் மாறுகின்றது என விதுரன் துரியோதனனுக்கு எடுத்துக்காட்டியபடி. இதனால், விதுரன் தான் பக்ஷபாதமாகக்கூற வகையில்லையெனச் சாதித்தவாறு காண்க. தன்மனம் வருந்துமாறு துரியோதனன் பல படிசொல்லவும் அதனைப்பொறுத்து அத்துரியோதனனுக்கு மீளவும் நன்மை உபதேசிக்கத்தொடங்கிய விதுரனது மனவுறுதியுடைமையைப் பாராட்டிக் கூறுவார், 'வெந்திறல்விதுரன்' என்றார்.

ஈர்தல் - அறுத்தல், பிளத்தல்; இலக்கணையால் வருத்துதலைக் குறித்தது. அன்றி, மனமாகிய மரத்தைக் கொடுஞ்சொற்களாகிய வாள் அறுக்க என்று கொண்டால், ஏகதேசவுருவகமாம். என்ப - ஈற்றசை; சீவகசிந்தாமணியுரையில் நச்சினார்க்கினியர் இவ்வாறே கூறியுள்ளார். விதுரன் துரியோதனனை 'புந்தியில் மறுவிலாதோய்' என விளித்தது, தந்தைமுறையாகின்ற தன்னைப் பழித்துக்கூறியதையும் மாறுபடக்கூறியதையும் பற்றிய இகழ்ச்சிக்குறிப்பு: இது, எதிர்மறையிலக்கணையெனவும், பிறகுறிப்பு எனவும் சொல்லப்படும். உனக்கு இவ்வகைத்தீக்குணம் சகவாசதோஷத்தால் வந்தது என்பது தோன்ற

'புந்தியின் மறுவிலாதோய்' என விளித்ததுமாம். என்றாய் + யானும் = என்றாயானும்; "யரழமுன்னர்" என்ற சூத்திரத்து 'மேல்' என்ற மிகையால், தனிக்குறிலைச் சாராத யகரம், அல்வழியில் யகரம்வரக் கெட்டது. (நஎ)

நஅ. நீங்களுமவருநேயநெறிமுறைதவறாதென்றும்
வாங்குநீருததியாடைமண்ணின்மேல்வாழ்தலுற்றாற்
பாங்கலாவரசரெல்லாம்பணிந்துநும்வாயினிற்ப
ரோங்கியபுகழும்வாழ்வுமொருப்படவளருமன்றே.

(இ - ள்.) நீங்களும்—, அவரும் - அப்பாண்டவர்களும், என்றும் நேயம் நெறி முறை தவறாது - எப்பொழுதும் அன்பிற்கு உரிய வழியின் முறைமையில் தவறாமல் [மிக்க அன்புகொண்டு], வாங்கு நீர் உததி ஆடை மண்ணின்மேல் வாழ்தல் உற்றால் - வளைவான [சூழ்ந்துள்ள] நீர் நிறைந்த சமுத்திரத்தை ஆடையாகக் கொண்டுள்ள இந்நிலவுலகத்தில் (ஒருமித்து) வாழ்ந்தால்,—பாங்கு அலா அரசர் எல்லாம் - (நம்மோடு) இணக்கம் கொண்டிராத [நும்மிடத்துப் பகைமைகொண்டுள்ள] அரசர்களெல்லாரும், பணிந்து - வணங்கி, நும் வாயில் நிற்பர் - உங்களுடைய (அருளைப் பெறுதற்காகத்) தலைவாசலிலே காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்; (உங்கட்கு),—ஓங்கிய - மிகவும் அதிகமான, புகழும் - கீர்த்தியும், வாழ்வும் - செல்வவாழ்க்கையும், ஒருப்பட - ஒருசேர, வளரும் - விருத்தியடையும்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

இச்செய்யுள், ஒற்றுமையுடன் வாழ்தலா லுண்டாகும் நன்மையை எடுத்துக்காட்டியதாம். 'எத்தால் வாழலாம்? ஒத்தால் வாழலாம்' என்பது, பழமொழி. உற்றால் நிற்ப ரென இயையும்.

உததி என்ற வடசொல் - நீர்தங்குமிடம் எனக் காரணப்பொருள்படும். அது - 'நீர்' என முன்வந்ததனால், இங்குக் காரணங்கருதாது பெயர்மாத்திரமாய் நின்றது; "அடியளந்தான் தாஅயதெல்லாம்" என்றவிடத்தும் போல. பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலை, நிலமகளுடுத்த ஆடையாக உருவகப் படுத்திக் கூறுதல், கவிசமயம். பாங்கு - நண்புரிமை. இல்வாய் - வாயில் என இலக்கணப்போலி. (நஅ)

நகூ. உங்களினவருநீருமுளம்பிரிந்தெதிர்த்தீரானாற்
றங்களினெதிர்ந்தாரம்மாகுருகுலத்தலைவரென்னப்
பொங்களிநிகழுங்கஞ்சப்புரவலனொழிவுகண்ட
திங்களினுயர்ச்சிபோலத்தெவ்வருந்திகழ்வரன்றே.

(இ - ள்.) அவரும் - அப்பாண்டவர்களும், நீரும் - நீங்களும், உளம் பிரிந்து - மனம்வேறுபட்டு, உங்களின் எதிர்த்தீர் ஆனால் - (குருகுலத்தவர்களாகிய) உங்களுள்ளே போர்புரிந்தீர்களானால்—தெவ்வரும் - (உங்களுடைய)

பகைவர்களும்,—'குருகுலம் தலைவர் - குருகுலத்தில் தோன்றிய அரசர்களாகிய பாண்டவர்களும் துரியோதனாதியர்களும், தங்களின் எதிர்ந்தார் - தங்களுக்குள்ளே மாறுபாடுகொண்டு போர்புரியலானார்கள். அம்மா - ஆச்சரியம்!' என்ன - என்றுசொல்லி,—பொங்கு அளி நிகழும் - களிப்புக்கொள்ளுகின்ற வண்டுகள் மொய்த்தற்கு இடமான, கஞ்சம் - தாமரை மலர்க்கு, புரவலன் - தலைவனாகிய சூரியனது, ஒழிவு - நீக்கத்தை, கண்ட—, திங்களின் - சந்திரனது, உயர்ச்சி போல - சிறந்த தோற்றம் போல, திகழ்வர் - விளங்குவார்கள், (எ - று.)—அம்மா என்பது, மிக்க மனவொற்றுமையுடன் வாழவேண்டிய குருகுலவேந்தர் ஒற்றுமைகெட்டு மனம் மாறுபட்டுப் போர்க்கும் எழுந்த அதிசயத்தைப்பற்றிய வியப்பிடைச்சொல். அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

சூரியனுக்குமுன்னே ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த சந்திரன் அச்சூரியன் மறைந்த சமயத்தில் மிக்க ஒளியுடன் விளங்கித் தோன்றுமாறுபோல, குருகுலத்தவராகிய நீங்கள் மிக்கமனவொற்றுமையுட னிருந்தகாலத்து வலியடங்கி ஒடுங்கிக்கிடந்த பகையரசர்கள் நீங்கள் ஒற்றுமையின்றி மாறுபாடுகொண்டு போர்புரிந்தால் 'இனி ஒற்றுமையிழந்த குருகுலத்தவரை எளிதில் வெல்லலாம்' என்ற கருத்தாற் செருக்குக்கொண்டு தலையெடுப்பர் என்று, ஒற்றுமையின்மையால் விளையுங் கேட்டை விளக்கியவாறு; உவமையணி.

கஞ்சம்—கஞ்ஜம்: நீரில் தோன்றுவது எனக் காரணப்பொருள்படும் வடசொல். கணவனைக் கண்டபோது முகமலர்ந்ததும் பிரிந்தசமயத்தில் மனம் வருந்தியும் நிற்கும் பதிவிரதையான மனைவியைப்போல, சூரியனைக் காணுங் காலைவேளையில் மலர்ந்தும் சூரியன் காணப்படாமல்நிற்கும் இரவிலே குவிந்தும் நிற்பதால் தாமரைக்குச் சூரியனைத் தலைவனாகக் கூறுதல் கவிமரபு. தெவ் - பகைமை; அதனையுடையவர் - தெவ்வர். (௩௯)

௪௦. ஆதலாலுறுதிசொன்னேனாமுறைதெரிந்துகோடி
யேதிலார்போலயானுமினியுனக்கியாதுஞ்சொல்லேன்
தீதலாதுணராவஞ்சச்சிந்தையார்பரிந்துகூறுங்
கோதலாதுனக்கிங்கேலாதெனச்சிலகூறினானே.

(இ - ள்.) ஆதலால் - ஒற்றுமையால் நன்மையும் ஒற்றுமையில்லாமையால் தீமையும் உண்டாவதனால், (உனக்கு), உறுதி - நன்மையைத்தரத்தக்க செயலை, சொன்னேன்—; ஆம் முறை தெரிந்துகோடி - தகுதியான நல்ல வழியைத் தெரிந்துகொள்வாயாக; இனி - இனிமேல், யானும்—, ஏதிலார் போல - யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாதவர்கள் போலவே, உனக்கு—, யாதும் - ஒன்றையும், சொல்லேன்—; உனக்கு—, இங்கு - இப்பொழுது, தீது அலாது உணரா வஞ்சம் சிந்தையார் பரிந்து கூறும் கோது அலாது - தீமையையேயன்றி (நன்மையைச் சிறிதும்) அறியாத வஞ்சனையுள்ள மனத்தையுடையராகிய தீயோர் (உன்னிடத்து) அன்புகொண்டு கூறுகின்ற பயனில்லாத சொல்

(உடன்பாடாகுமே) அல்லாமல், ஏலாது - (யான்கூறும் நன்மொழி உனக்கு) உடன்பாடாகத் தோன்ருது. என - என்று, சில - சில வார்த்தைகளை, கூறினுன் - (விதுரன்) சொன்னுன் ; (எ -று.)

நன்மை தீமைகளை யாராய்ந்து கூறிய எனது நன்மொழிகளைக் கேட்டுப் பகுத்தறிவுடன் நல்வழியில் நடந்தால் உனக்கு நன்மையுண்டாகும்; இவ்வுறுதிமொழியைக்கேளாது அவமதித்து நடந்தாயானுல், பயனில்லாத அற்பாதுசொல் உன்மனத்திற்கு ஏற்குமே யன்றிப் பயனுள்ளசொல் ஏலாதென்ற காரணத்தால், உறவுமுறையில்லாத நொதுமலரைப்போல உபேக்ஷைகொண்டிருப்பேனே யன்றி, இனி ஒன்றுங் கூறேன் என்று தனது மனக்கருத்தை விதுரன் வெளியிட்டன னென்க. இனி, ஏதிலார்போல என்பதற்கு - கெடுமதிகூறும் பகைவரைப்போல என்று பொருளுரைத்து, உனக்குத் தீயோர் கூறுங்கெடுமொழி நன்மொழியாயும் யான் கூறும் உறுதிமொழி தீமொழியாயும் இருப்பதனுல், யானும் நீ மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரிய கெடுமதியை யுரைப்பே னுனுற் பகைவரோடொத்தவ னுவேனுதலால் அது கூறேனென்று விதுரன் சொல்லின னெனினும் அமையும். "மன்னவர் செவியழன் மடுத்ததாமென, நன்னெறிதருவதோர் நடுவுநீதியைச், சொன்னவரமைச்சர்கள் துணைவர் மேலையோர், ஒன்னலர் விழைந்தவா றுரைக்கின்ருர்களே" என்ற கந்தபுராணம், இப்பொருளில் மேற்கோளாகத்தக்கது. கோது - அசாரம். ஆம் - ஆகும் என்னும் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுஉயிர்மெய் சென்றது. தெரிந்துகோடி என்னும் ஏவலொருமை முற்றில், தெரிந்துகொள் - பகுதி, இ - விகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு, பகுதிமுதல்நீண்டது- விகாரம், மற்றவை சந்தி. உனக்கியாதும் - குற்றியலிகரம். (௬௦)

[துரியோதனன் விதுரனைநோக்கிக் கூறிய நிஷ்டுரவார்த்தை.]

௬௧. நிறுத்தறம்வளர்ப்போனெஞ்சினீதியுங்குரவரேவன்
மறுத்தெதிருரைக்குமென்பால்வடுவுநீவரைந்துகண்டாய்
செறுத்தவராவிகொள்வாயடியனேன்செய்ததெல்லாம்
பொறுத்தருளென்னக்கையாற்போற்றினன்முறுவல்செய்தான்

(இ - ள்.) செறுத்தவர் ஆவி கொள்வாய் - பகைமை கொண்டவர்களின் உயிரைக் கவரும் வல்லமையுடைய விதுரனே! 'அறம் நிறுத்து வளர்ப்போன் நெஞ்சில் நீதியும் - தருமத்தை நிலைநிறுத்தி மேன்மேல் வளரச்செய்பவனுன தருமபுத்திரனுடைய மனத்தில் நீதியமைந்திருப்பதையும், குரவர் ஏவல் மறுத்து எதிர் உரைக்கும் என்பால் வடுவும் - பெரியோர்களுடைய கட்டளைப்பேச்சை மறுத்து எதிர்மொழி சொல்லுகின்ற என்னிடத்துக் குற்றம் நிறைந்திருப்பதையும், நீ—,வரைந்து கண்டாய் - வரையறுத்து அறிந்தாய்; அடியனேன் செய்தது எல்லாம் - (உனது) அடியனுகிய நான் செய்த பிழைகளெல்லாவற்றையும், பொறுத்தருள் - பொறுத்தருள்வாயாக', என்ன - என்று சொல்லி,

கையால் போற்றினன் - கை கூப்பி வணங்கி, முறுவல் செய்தான் - (பரிகாசக் குறிப்புத்தோன்றச்) சிரித்தான், (துரியோதனன்) ; (எ - று.)

இவ்வாறு துரியோதனன் விதுரனை மேம்படுத்திச் சொல்லி வணங்கியது, பழித்தற்பொருளை விளக்கும். ஆகவே, இச்செய்யுள் - வஞ்சப்புகழ்ச்சியணியின்பாற்படும். முறுவல் - சிரிப்பு ; "எள்ளல் இளமை பேதமை மடனென், றுள்ளப்பட்ட நகை நான்கென்ப" என்று தொல்காப்பியத்திற்கூறிய நகை வகை நான்கனுள், இது, எள்ளலாம். (எள்ளல் - இகழ்ச்சி.) "ஓலை ஐவருக்கு எழுதிவிட்டால், மெய்யுற மறுத்துச்சொல்லார்" என்றும், "தீதிலாதுணரா வஞ்சச்சிந்தையார் பரிந்துகூறுங் கோதலா துனக்கிங்கு ஏலாது" என்றும் விதுரன் கூறியதனால், 'நிறுத்தறம் வளர்ப்போன் நெஞ்சில் நீதியும் என்பால் வடுவும் நீ வரைந்து கண்டாய்' என்றான்.

கொள்வாய் என்பதில், வகரவிடைநிலை - காலங்காட்டாது, தன்மையைவிளக்கும். செய்தது எல்லாம் - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். அடியனேன்- அடியன் என்னும் ஆண்பாற்பெயரின்மேல், ஏன் - தன்மை யொருமைவிகுதி ; அன் - சாரியை யெனினுமாம். நிறுத்து - சீர்தூக்கி, வரையறுத்து என்றலுமாம். வடு - மாறாத பெருங்குற்றத்திற்கு இலக்கணை. (௬௧)

[விதுரன் விலகிப்போதல்]

௬௨. செழுந்திருவிரும்புமார்பன்செப்பியகொடுமைகேட்டு
விழுந்திரண்மாலைத்திண்டோள்விதுரனும்வெகுண்டுமுன்னித்
தொழுந்தகைமௌலிவேந்தன்சூழ்ச்சியிற்கிசைவுறாம
லெழுந்துதன்கோயில்புக்கானிகலரியேறுபோல்வான்.

(இ - ள்.) இகல் அரி ஏறு போல்வான் - வலிமையுள்ள ஆண்சிங்கத்தையொத்தவனாகிய, திரள் மாலை விழும் திண் தோள் விதுரனும் - திரண்ட மலர்மாலைகள் தொங்கப்பெற்ற வலியதோள்களையுடைய விதுரனும்,—செழுந் திரு விரும்பும் மார்பன் செப்பிய கொடுமை கேட்டு-சிறந்த வீரலக்ஷ்மிவிரும்பி வசித்தற்கு இடமான மார்பையுடைய துரியோதனன் சொன்ன கொடுமையான வார்த்தைகளைக்கேட்டு, வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு, முன்னி - சிறிது ஆலோசித்து,—தொழும் தகை மௌலி வேந்தன் சூழ்ச்சியிற்கு இசைவு உறாமல் - (பலரால்) வணங்கப்படுகின்ற மேம்பாட்டையுடையவனும் கிரீடத்தைத் தரித்தவனுமான துரியோதனராஜனது ஆலோசனைக்கு உடன்படாமலே, எழுந்து - எழுந்திருந்து, தன் கோயில் புக்கான் - தனது சிறந்த கிருகத்துக்குச் சென்று சேர்ந்தான் ; (எ - று.)

துரியோதனன் மகாவீரனாதலால் 'செழுந்திரு விரும்பும்மார்பன்' எனப்பட்டான்: உலகத்தில் அரசராய்த்தோன்றுகிறவர் யாவரும் காத்தற்றொழிற் கடவுளான திருமாலின் அம்சமாவரென்ற நூல்துணிபுபற்றி, ராஜராஜனான துரியோதனனை 'செழுந்திருவிரும்பும்மார்பன்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்.

கொடுமை - மொழிகட்குப் பண்பாகுபெயர். முன்னி - முன் என்ற வினைப் பகுதியினடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம். 'இகலரியேறுபோல் வான்' என்ற தொடர், கீழ் ௩-ஆஞ் செய்யுளில் துரியோதனனைக் குறித்து நின்றது. தொழும் தகை மௌலி வேந்தன்-(தன்னைக்) கைகூப்பி வணங்கிய தன்மையையுடைய வணங்காமுடி மன்னனான துரியோதனனது எனினுமாம். சூழ்ச்சியிற்கு—இன் - சாரியை. (சஉ)

[துரியோதனன் மண்டபங்கட்டச் சொல்லுதல்.]

சங. புரிவிலாமொழிவிதுரன்போகலும்புரிவிலொன்றுஞ்
சரிவிலாவஞ்சமாயச்சகுனியுந்தம்பிமாரும்
விரிவிலாமனத்தோடெண்ணும்விசாரமேவிசாரமாக
வரிவிலான்விரைவினீண்டோர்மண்டபஞ்சமைக்கவென்றான்.

(இ - ள்.) புரிவு இலா மொழி விதுரன் போகலும் - (தனக்கு) விருப்பமில்லாத சொற்களைக்கூறிய விதுரன் அவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்றவுடனே,— புரிவில் ஒன்றும் சரிவு இலா வஞ்சம் மாயம் சகுனியும் - (தனது) செய்தொழிலிற் சிறிதும் பின்வாங்குதலில்லாத மிக்க வஞ்சனையையுடைய சகுனியும், தம்பிமாரும் - (துச்சாதனன் முதலிய தனது) தம்பியரும், விரிவு இலா மனத்தோடு எண்ணும் - விசாலமின்றிச் சுருங்கிய மனத்தினால் எண்ணுகின்ற, விசாரமே - ஆலோசனையே, விசாரம் ஆக - (அக்காலத்துக்குத் தக்க) ஆலோசனையாக முடிய, வரி விலான் - கட்டமைந்த வில்லையுடையவனாகிய துரியோதனன்; 'ஈண்டு - இவ்விடத்தில், விரைவின் - விரைவிலே, ஓர் மண்டபம் சமைக்க - ஒரு மண்டபத்தைக் கட்டியமைப்பீராக,' என்றான் - என்று (அந்தச் சபையில் வந்திருந்த அரசர்கட்குக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

புரிவு இலாமொழி விதுரன் - மாறுபாடில்லாமல் [நேராகச்] சொன்ன சொற்களையுடைய விதுரன் எனவும், புரிவில் ஒன்றும் சரிவு இலா - (துரியோதனனிடத்துக் கொண்ட) அன்பிற் சிறிதும் தளர்தலில்லாத எனவுங் கொள்ளலாம். விதுரன் - நீட்டல்விகாரம். வஞ்சம் மாயம் - ஒரு பொருட் பன்மொழி. விரிவிலா மனம் - வருங் காரியங்களைக் காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாக ஆராயுந் திறமில்லாத மனம். விசாரம்-வடசொல்; ஆலோசனையென்று பொருள். நீண்ட ஓர் மண்டபம் என்று பிரித்துப் பொருள் கூறலுமாம்; நீண்ட+ஓர்=நீண்டோர்: பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல். (சங)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - மண்டபங்கட்டியதைக் கூறும்.]

சச. பெருந்தகையேவன்மாற்றம்பிற்படமுற்பட்டோடி
யிருந்ததொல்வேந்தர்தத்தமிருக்கையினியன்றவெல்லா
மருந்திரன்மள்ளராலுமணிமணித்தேரினாலும்
பொருந்தவேகொணர்வித்தாங்கட்பொற்சுவரியற்றினாரே.

(இ - ள்.) இருந்த தொல் வேந்தர் - (அச்சபையில்) வந்திருந்த நெடுநாள் பழகிய நட்புரிமையையுடைய அரசர்கள், பெருந்தகை ஏவல் மாற்றம் பிற்பட முற்பட்டு ஓடி - பெருமைக்குணமுடையனான துரியோதனனது கட்டளைச் சொல் பின்னிடும்படி விரைந்துசென்று, தம்தம் இருக்கையின் இயன்ற எல்லாம் - தங்கள்தங்கள் இருப்பிடங்களிற் பொருந்திய எல்லாப் பொருள்களையும், அருந் திறல் மள்ளராலும் - மிக்க வலிமையமைந்த வேலையாட்களைக் கொண்டும், அணி மணி தேரினாலும் - அழகிய மணிகள் கட்டிய தேர்களில் ஏற்றியும், பொருந்தவே (கொணர்வித்து) தகுதியாகக் கொண்டு சேர்த்து,— ஆங்கண் - அவ்விடத்தில் [அல்லது அப்பொழுது], பொன் சுவர் இயற்றினார்- பொன்னினாற் சுவரை யெழுப்பினார்கள் ; (எ - று.)

முதலடியில், துரியோதனன் வார்த்தையாகிய காரணத்தைப் பின்னும் அதன் காரியமாகிய அரசர்கள் செல்லுதலை முன்னும் நிகழ்ந்தனவாக விரைவு தோன்றக் கூறியது, முறைபிறழ்வுயர்வுநவிற்சியணி. வேந்தர் பொற்சுவ ரியற்றினார் - ஏவுதற்கருத்தாவின் வினை ; சிற்பிகளைக்கொண்டு இயற்றின ரென்க. பெருந்தகை - ராஜராஜ னென்றவாறு ; பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பிற்பட முற்பட்டு - தொடைமுரண், இருக்கை - இருப்பிடத்திற்குத் தொழிலாகு பெயர். இயன்ற - பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயராகவேனும் பெயரெச்சமாகவேனும் கொள்ளத்தக்கது. ஆங்கண் - அக்கண் என்பது நீட்டலும் மெலித்தலும் பெற்றது. மள்ளர் - பலசாலிகள். ()

சரு. சங்கையில்சிற்பநுண்ணூற்றபதியர்தகவுகூரச்
செங்கையினமைத்தகோலச்சித்திரத்தூணநாட்டி
யங்கையிலருணரத்நத்தணிகொளுத்திரமுமேற்றிக்
கங்கையினுயர்ந்தமுத்தின்கற்றையான்முற்றும்வேய்ந்தார்.

(இ - ள்.) சங்கை இல் சிற்பம் நுண் நூல் தபதியர் - சந்தேகமில்லாமல் நுட்பமான சிற்பசாஸ்திரத்தில் சேர்ந்தவர்களாகிய சிற்பிகள்,— தகவு கூர - அழகு மிகும்படி [மிகத்தகுதியாக], செம் கையின் அமைத்த - செவ்விய [பழகித்தேர்ந்த] (தமது) கைகளினாற் செய்த, கோலம் சித்திரம் தூணம் - அழகிய சித்திரவேலைத்திறமமைந்த தூண்களை, நாட்டி - நிறுத்தி, அங்கு ஐயில் [அயில்] அருணம் ரத்நத்து அணி கொள் உத்திரமும் ஏற்றி - அவ்விடத்து அழகிய சிவந்த ரத்நங்கள் பதிக்கப்பெற்ற அழகுகொண்ட உத்திரங்கள்களையும் ஏற்றி, கங்கையின் உயர்ந்த முத்தின் கற்றையால் - கங்கையில் தோன்றிய சிறந்த முத்துக்களின் தொகுதியினால், முற்றும் வேய்ந்தார் -(மேலிடம்) முழுவதையும் மூடினார்கள் ; (எ - று.)

இவ்வாறு செல்வமிகுதி தோன்றக் கூறுதல், வீறுகோளணி யெனப்படும். இச்செய்யுளில், முதலெழுத்து நீங்க இரண்டுமுதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபட்டுவந்தது - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி.

சங்கையில், சிற்ப நுண்ணூல் என்ற இரண்டும் - தபதியர்க்கு அடைமொழி. அயில்=ஐயில்; அழகு என்று பொருள்: திரிபுநோக்கி அகரத்துக்கு ஐகாரம் போலியாய் வந்தது. அம் கையில் என்று பிரித்து, அழகிய கைகளினால் என்றுகொண்டால், திரிபு என்னும் அணிக்கு இடமின்மை யறிக. ஶங்கா, ஶில்பம், ஸ்தபதி, சித்ரம், ஸ்தூணு, அருணரத்நம், கங்கா, முக்தா - வட சொற்கள். முக்தா - (இப்பியினின்று) விடுபட்டதெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி. (சரு)

[அந்த மண்டபத்தின் சிறப்பு]

சசு. ஓவியஞ்சிறக்கத்தீட்டியொண்கொடிநிரைத்துச்செஞ்சொற்
காவியமாக்கட்கெல்லாங்கருத்துறுகவினிற்றாகி
வாவியபுரவித்திண்டேர்மன்னவனினைவுக்கேற்ப
வேவியவினைஞர்தம்மாலியல்புறச்சமைந்ததன்றே.

(இ - ள்.) (அம்மண்டபமானது)—ஓவியம் சிறக்க தீட்டி - சித்திரங்களைச் (சுவர்களிற்) சிறப்பாக எழுதப்பெற்று, ஒள் கொடி நிரைத்து - விளங்குகிற கொடிச்சீலைகளை (மேலே) வரிசையாகக் கட்டப்பெற்று, செம் சொல் காவியம் மாக்கட்கு எல்லாம் கருத்து உறு கவினிற்று ஆகி - இனிய சொற்களினாற் காவியஞ்செய்யவல்ல புலவர்கட்கெல்லாம் (வருணிக்குமாறு) மனஞ்சென்று பதியும்படியான அழகையுடையதாய்,—வாவிய புரவி திண் தேர் மன்னவன் நினைவுக்கு ஏற்ப - தாவிச்செல்லுங் குதிரைகள் பூட்டிய வலிய தேர்களையுடைய துரியோதனராஜனது எண்ணத்திற்குத் தகுதியாக, ஏவிய வினைஞர்தம்மால் - கட்டளையிடப்பட்ட சிற்பவேலைக்காரர்களால், இயல்பு உற சமைந்தது - தகுதியாகக் கட்டப்பெற்று நிறைவேறிற்று; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

செஞ் சொல் - அரியபொருளை எளிதில் உள்ளபடி நன்குகாட்டவல்ல செவ்வியையுடைய சொல்; தொனிப்பொருளையுடைய சொல்லுமாம். காவ்யம் - கவியினாற்செய்யப்படும் நூல் எனப் பொருள்படும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். கவினிற்று - 'கவின்' என்னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; று - விகுதி, இன் - சாரியை. காவியமியற்றும் புலவர்கள் இம்மண்டபத்தின் சிறப்பைப் பார்த்தமாத்திரத்திலே இதனிடத்துக் கருத்துவூன்றி மிகவும் விவரித்து வருணித்துப் பாடுமாறு பாராட்டத்தக்க பலவகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்றுள்ளது அந்த விசித்திர மணிமண்டபம் என்பது, இரண்டாமடியின் விவரம். (சசு)

[துரியோதனன் மண்டபத்தின் சிறப்பை நோக்கிய பின்பு திருதராட்டிரனிடஞ் சில கூறத்தொடங்குதல்.]

சஎ. மன்னவைக்கானபைம்பொன்மண்டபஞ்சமைந்ததென்று
தன்னவைக்குரியோர்சொல்லச்சகுனியுந்தானுநோக்கிச்

சொன்னவைக்கேற்றதென்றுதொழுதகுதாதைதன்பான்
மின்னைவைத்தொளிரும்வேலான்மேவினன்விளம்பலுற்றான்.

(இ - ள்) 'மன் அவைக்கு ஆன பைம் பொன்மண்டபஞ் சமைந்தது - அரசர்களது சபைக்குத் தகுந்த பசும்பொன்மயமான மண்டபம் கட்டப்பட்டுச் சித்தமாயிற்று,' என்று—, தன் அவைக்கு உரியோர் சொல்ல - தனது சபைக்கு உரியவர்கள் தெரிவிக்க,— மின்னை வைத்து ஒளிரும் வேலான் - மின்னலை யொத்துவிளங்குகின்ற வேலாயுதத்தை யுடையவனாகிய துரியோதனன்,— சகுனியும் தானும் நோக்கி - சகுனியும் தானுமாக (அம்மண்டபத்தினழகைப்) பார்த்து, சொன்னவைக்கு ஏற்றது என்று - '(நாம் ஆலோசித்துச்) சொன்ன வற்றிற்குத் தக்கபடி அமைந்துள்ளது' என்று வியந்துகூறி, தொழுதகு தாதை தன்பால்-(தன்னால்) வணங்கத்தக்க தனது தந்தையான திருதராட்டிரனிடத்து, மேவினன் - சென்றுசேர்ந்தவனாய், விளம்பல் உற்றான் - கூறத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

மன் அவை - ராஜ ஸபை. 'தன் அவைக்கு உரியோர்' என்றது, கீழ் ௩௩ - ஆஞ் செய்யுளில் "இருந்த தொல் வேந்தர்" என்றபடி அவன் சபையிலே யிருந்தவர்களும் அவனாற்கட்டளையிடப்பெற்றவர்களு மான அரசர்களை. 'வைத்து' என்றது, உவமவாசகமாய்நின்றது. 'சொல் நவைக்குஎற்றது,' என்றுஎடுத்து, (தன்வருணனையைச் சரிவர எடுத்துக் கூறுவதற்கு உரிய) சொல் லில்லாமற் பழுதுபடச்செய்வது அம்மண்டபம் என்றும் உரைகூறலாம். நவை- குற்றம். மேவினன் - முற்றெச்சம். (௩௭)

[பாண்டவரை வருவிக்கத் தூதரையனுப்பவேண்டு மென்று
துரியோதனன் திருதராட்டிரனுக்கு கூறுதல்.]

௩௮. அரும்பெறலையகேட்டியடியனேன்கருத்துமுற்றக்
கரும்புயறவழுஞ்சென்னிக்கதிர்மணிக்கூடமொன்று
பெரும்புகழ்நகரினீண்டுச்சமைத்தனன்பெருமைகாண
வரும்படி தூதொன்றேவுன்மைந்தரைவிரைவினென்றான்.

(இ - ள்) 'பெறல் அரும் ஐய!- பெறுதற்கு அரிய தந்தையே! கேட்டி - (யான்சொல்வதைக்) கேட்பாயாக:—அடியனேன் கருத்து முற்ற - எனது எண்ணம் நிறைவேறும்படி, கரும் புயல் தவழும் சென்னி கதிர் மணி கூடம் ஒன்று - கருமையாகிய மேகங்கள் தவழப்பெற்ற சிகரத்தையுடைய ஒளி பொருந்திய இரத்தினமயமான ஒருமண்டபத்தை, பெரும் புகழ் நகரின் ஈண்டு சமைத்தனன் - மிக்க கீர்த்தியையுடைய இந்நகரத்தில் இப்பொழுது (யான் புதிதாகக்) கட்டிமுடித்தேன்; உன் மைந்தரை பெருமை காண வரும்படி விரைவின் தூது ஒன்று ஏவு - (அம்மண்டபத்தின்) சிறப்புக்களைக் காணுதற்கு உனது (தம்பியின்) புதல்வர்களாகிய பாண்டவர்களை (இவ்விடத்துக்கு) வரும்

படி விரைவிலே (அவர்கட்கு) ஒரு தூதனை அனுப்புவாயாக,' என்றான் - என்று கூறினன், (துரியோதனன்); (எ - று.)

துரியோதனன் தனது துராலோசனைக்குத் துணைபுரியுமாறு வேண்டுகின்றானதலால், தனது தந்தையை 'அரும்பெறலைய' என்று புனைந்து விளித்தான். 'அடியனேன்கருத்து' என்றது - மண்டபவியாஜமாகப் பாண்டவர்களைவருவித்துச் சகுனியைக்கொண்டு சூதாடுவித்து அவர்களது பொருள்களையெல்லாம் கவரவேண்டுமென்பது. மேகத்திற்கும் மண்டபத்தின் சிகரத்திற்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக்கவும் 'கரும்புயல்தவழுஞ்சென்னி' எனச் சம்பந்தமுள்ளதாகக் கற்பித்துக்கூறியது - தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி யாம்; இது, மண்டபத்தினது மிக்கஉயர்வை விளக்கும். கரும்புயல் - நீர்கொண்ட காளமேகம். தூது - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். மைந்தரை = மைந்தர்க்கு: உருபுமயக்கம். கேட்டி - ஏவலொருமைமுற்று; ட் - எழுத்துப்பேறு. 'உன்மைந்தர்'-நீ கூறிய கட்டளைப்படியே தவறாது நடக்கும் மைந்தரென்ற குறிப்பு. ஆனதுபற்றியே, தான் தூது ஏவாமல் 'நீ தூது ஏவு' என்றான். வெல்லவேண்டுமென்று மனம்பதறுதலால் 'விரைவின் தூதுஏவு' என்று தூண்டினன். (சஅ)

[அதற்குத் திருதராட்டிரன் மகிழ்ந்து கூறுதல்.]

சகூ. மகன்மொழிநயந்துகேட்டுவாழ்வுறுதந்தைதானு
மிகநயந்துருகிநல்லவிரகினல்வெல்லலுற்றீ
ரகநெடும்போர்செய்தாலுமைவரையடர்க்கொணாது
சகுனியையன்றிவேறார்தரவல்லார்தரணியென்றான்.

(இ - ள்.) வாழ்வு உறு தந்தைதானும் - செல்வவாழ்க்கை பொருந்திய தந்தையாகிய திருதராட்டிரனும், மகன் மொழி நயந்து கேட்டு - (தனது) குமாரனாகிய துரியோதனனது வார்த்தைகளை விரும்பிக்கேட்டு, மிக நயந்து உருகி - மிகவும்மகிழ்ந்து மனமுருகி, (அத்துரியோதனனை நோக்கி,) 'நல்ல விரகினால் வெல்லல் உற்றீர் - தகுதியான உபாயத்தினால் (பாண்டவர்களை) சயிக்கத்தொடங்கினீர்கள்; அகம் நெடும் போர் செய்தாலும் - துன்பத்திற்கு இடமான பெரியபோரைச் செய்தாலும், ஐவரை அடக்க ஒணாது - (அவர்கள் மிக்க வலிமையையுடையவர்களாதலால்) அப்பாண்டவர்களைவரையும் வென்று அடக்க (உங்களால்) முடியாது; (இவ்வாறானபின்பு), தரணி - பூமியை, சகுனியை அன்றி வேறு ஆர் தர வல்லார் - சகுனியையேயல்லாமல் வேறு யாவர்தாம் (உங்களுக்குத்) தரவல்லவர்?' என்றான் - என்றுகூறினன்; (எ - று.)

என்றது - பாண்டவர்கள் வலியராதலால், சகுனியைக்கொண்டு சூதுவழியாக வென்றுவிடுதலே தகுதி யென்றவாறு. கம் - சுகம்: அதற்கு மாறானது - அகம்-துன்பம்; வடசொல். 'அகநெடும்போர்' என்ற பாடத்திற்கு, அகன்ற, நீண்டபோரென்று பொருளாம். விரகு - தந்திரம், அடர்க்கொணாது - அகரவீறு தொகுத்தல். ஒணாது - ஒன்றாது என்பதன் மரூஉ. (சகூ)

[திருதராட்டிரன் விதுரனைத் தூது செல்லுமாறு கட்டளையிடுதல்.]

ருo. விழிலாவென்றிவேந்தன்விதுரனைஅழைத்துநீபோய்
மொழியிலாருலகின்மற்றுன்மொழியினைமறுக்கவல்லார்
பழியிலாவிசைகொணீதிப்பாண்டவர்வந்துன்மைந்தர்
வழியிலாயொழுகும்வண்ணமருட்டிநீகொணர்தியென்றான்

(இ - ள்.) விழி இலா வென்றி வேந்தன் - கண்ணில்லாத வெற்றியையுடைய திருதராட்டிரன்,—விதுரனை அழைத்து—, 'நீ போய் மொழியில் - நீ (தூது) சென்று சொன்னால்,, உலகில் உன் மொழியினை மறுக்கவல்லார் ஆர் - இவ்வுலகத்தில் உனது வார்த்தையைத் தடுத்து மாறுகூறவல்லவர் யாவருளர்? [ஒருவருமில்லை;] (ஆகையால், பாண்டவர்களும் கேட்டு அதன்படியே நடப்பார்கள்); பழி இலா இசை கொள் நீதி பாண்டவர் - பழிப்பில்லாத கீர்த்தியைக்கொண்டவர்களும் நீதிநெறிதவறாதவர்களுமான பாண்டவர்கள், வந்து - இங்குவந்து, உன் மைந்தர் வழியில் ஆய் ஒழுகும் வண்ணம் - உனதுமக்களாகிய துரியோதனாதியர் விரும்பியுள்ள வழியில் நடந்திடுமாறு, மருட்டி - (உனது சொல்திறத்தால் அவர்களை) மருளச்செய்து இசைவித்து, நீ கொணர்தி - நீ இங்கே அழைத்து வருவாயாக,' என்றான்—; (எ - று.)

அக்கிரமவழியிற் செல்லுந் தனதுமைந்தர்க்கு உடந்தையாய் நற்புத்தி சிறிதுமின்றித் தம்பிமைந்தரைக்கெடுக்கக் கூறப்புகுந்தானாதலின், இங்கு அத்திருதராட்டிரனை ஊனக்கண்ணோடு ஞானக்கண்ணு மில்லாதவ னென்பார், விழியிலாவேந்தன், என்றார். இங்கு, 'விழியிலா' என்ற அடைமொழி இவ்வாறு ஒருக்கருத்தை உட்கொண்டிருப்பது, கருத்துடையடை மொழியணியின் பாற்படும். இரண்டாமடி - விதுரனது சொல்வன்மையை விளக்கும். மற்று - அசை. விதுரனுக்குத் துரியோதனாதியாரிடத்து அன்பு உண்டாகுமாறு 'உன் மைந்தர்' எனத் தொடர்புபடுத்திக் கூறினான். மருட்டி, மருள் என்பதன் பிறவினையான மருட்டு - பகுதி. மருட்டுதல் - மயக்குதல். (ருo)

[விதுரன் திருதராட்டிரனது ஓலைகொண்டு தூதுசெல்லுதல்.]

ருக. தம்பியர்விழைவாற்கூடஞ்சமைத்தபேரழகுகாண
விம்பர்வந்தெமையுமெய்தியேகுகவிரைவினென்னப்
பைம்பொனின்ஓலைமீதுபண்புறவெழுதியின்னே
யெம்பியுமேகுகென்றானேவலினவனும்போனான்.

(இ-,ள்.) (தருமபுத்திரனே !), '(நீ),—தம்பியர்-உனதுதம்பியராகிய துரியோதனாதியர், விழைவால் - விருப்பத்துடனே, சமைத்த - கட்டிமுடித்த, கூடம் - மண்டபத்தினது, பேர் அழகு - மிக்கஅழகை, காண - காணும்படி, விரைவின் - விரைவாக, இம்பர் வந்து - இங்காத்திற்கு வந்து, எமையும் எய்தி -

என்னையும் வந்துபார்த்து, ஏகுக செல்லக்கடவாய்', என்ன - என்று, பைம் பொனின் ஓலைமீது பண்புஉற எழுதி - பசும்பொன்னுற்செய்த ஓலையில் அழ காக எழுதுவித்து, (அவ்வோலையைக்கொடுத்து), எம்பியும் இன்னே ஏகுக என்ருன் - 'எனது தம்பியாகிய நீ இப்பொழுதே (தருமனிடத்துச்) செல்லக் கடவாய்' என்று கட்டளையிட்டான் ; ஏவலின் - அக்கட்டளையினுல், அவனும் - அவ்விதுரனும், போனுன் - (தருமபுத்திரனது நகரமாகிய இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைநோக்கிச்) செல்வானுயினுன் ; (எ - று.)

விரும்பிக் காணத்தக்க பேரழகுடைய தென்பான் 'சமைத்தபேரழகு காண' என்றும், மண்டபங்காணுதற்கு வாராவிடினும் தன்னைப்பார்க்கவாவது தவருதுவரவேண்டு மென்பான் 'எமையும்எய்தி' என்றும் எழுதினுன். எழுதி - இங்கு, ஏவுதற்கருத்தாவின் வினை. இம்பர் - இவ்விடம். எமையும், உம்மை - இறந்ததழுவிய எச்சவும்மை. இன்னே - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். எம்பி - முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. உம்மை - இசைநிறை. எய்துதல் - சந்தித்தல். எமை=எம்மை: தனித்தன்மைப்பன்மை. (ருக)

[விதுரன் இந்திரப்பிரத்தநகரஞ் சேர்தல்.]

ருஉ. காரெனக்களிறுசுற்றக்காற்றெனப்புரவியீண்டத்
தேரினுக்கொருவன்றன்னைச்சிலம்பெனத்தேர்கள்சூழ
வீரரிற்பலரும்போற்றவிதுரனுமிரண்டுநாளாற்
பாரினுக்குயிரேபோலும்பாண்டவர்நகரிசேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) தேரினுக்கு ஒருவன் - தேர்வீரரிற்சிறந்தவனுன, விதுரனும் —,—தன்னை—,கார் என களிறு சுற்ற - மேகங்கள்போல யானைகள் சூழ்ந்து வரவும், காற்று என புரவி ஈண்ட - காற்றுப்போலக் குதிரைகள் நெருங்கி வரவும், சிலம்பு என தேர்கள் சூழ - மலைகள்போலத் தேர்கள் சுற்றிவரவும், வீர ரிற் பலரும் போற்ற - காலாள்வீரர்களிற் பலபேர் புகழ்ச்சி கூறிவரவும், (இவ் வாறு,) இரண்டு நாளால் - இரண்டுதினத்தில், பாரினுக்கு உயிரே போலும் பாண்டவர் நகரி - உலகத்துக்கு உயிரைப்போன்றவர்களான பாண்டவர்கள் வசிக்கின்ற இந்திரப் பிரத்தநகரத்தை சேர்ந்தான்—; (எ - று.)

கருநிறத்திலும் மதமழைசொரிதலிலும் முழக்கத்திலும் யானைக்குக் கார் மேகமும், விரைந்துசெல்லுதலிற் குதிரைக்குக் காற்றும், வலிமையிலும் பெருந் தோற்றமுடைமையிலும், தேர்க்கு மலையும் உவமையெனக் காண்க ; உவமை யணி. தேரினுக்கு ஒருவன் - தேர்வீரர்களுட்சிறந்த அதிரதவீர னென்றபடி. ஒருவன் - ஒப்பற்றவன், அத்விதீயன், ஏகவீரன். நாளால - உருபுமயக்கம். 'பாரினுக்கு உயிரேபோலும் பாண்டவர்' என்றது - உலகத்துமக்கள் யாவரும் இப்பாண்டவர்களை நற்குணச்சிறப்பினுல் தம்தம் உயிர்போலவே நன்குமதித் துப் பாராட்டின ரென்றவாறும். இந்த அடைமொழியை நகரிக்கு இயைத்தால், உடம்பினுள் உயிர் சிறந்ததாவதுபோல, இவ்வுலகத்துள் இந்திரப்பிரத்தநகரம் சிறந்தது என்று கருத்துப்படும். உயிரே, ஏ - தேற்றத்தோடு உயர்வுசிறப்பு. ()

## வேறு.

[விதுரன் இந்திரப்பிரத்தநகரத்தைப் பார்த்தல்.]

ருங. புரியுமொண்கதிர்கவினுறுபொலிவினாற்பொன்னுலகாமென்ன
வரியபைம்பொனின்பணிகளினிறைந்தசீரளகைமாநகரென்னத்
தெரியுமன்புடனறங்குடியிருப்பதோர்தெய்வவான்பதியென்ன
விரியும்வெண்கொடிப்புரிசைசூழ்வளநகர்விழிகளித்திடக்கண்டான்.

(இ - ள்.) புரியும் ஒள் கதிர் - வீசுகின்ற பிரகாசமான ஒளியும், கவின் - அழகும், உறு - நிறைந்த, பொலிவினால் - சிறந்த தோற்றத்தை யுடைமையால், பொன் உலகு ஆம் என்ன - பொன்மயமான சுவர்க்கலோகம்போலவும்,—அரிய பைம்பொன் இன் பணிகளின் - அருமையான பசும்பொன்னினாலாகிய இனிய வேலைத்திறங்களையுடைமையால், நிறைந்த சீர் அளகை மா நகர் என்ன - நிரம்பிய செல்வவளத்தையுடைய சிறந்த அளகாபுரிபோலவும்,—(தருமம் சிறிதும் தவறாதபடி கருணைக்கடலான தருமபுத்திரன் அரசுவீற்றிருக்கப்பெற்றதனால்), தெரியும் அன்புடன் அறம் குடி இருப்பது ஓர் தெய்வம் வான் பதி என்ன - விளக்கமாகத்தெரிகின்ற [மிகுதியான] அன்பினுடனே தருமதேவதை நிலையாகத்தங்கி வசித்திருக்கப்பெற்றதொரு தெய்வத்தன்மையுள்ள சிறந்த நகரம்போலவும், (இருக்கிற), விரியும் வெள் கொடி புரிசை சூழ் வளம் நகர் - பரந்த வெண்ணிறமான துவசங்கள் நாட்டப்பெற்ற மதிள்கள் சூழ்ந்ததும் எல்லாவளங்களையுமுடையதுமான இந்திரப்பிரத்தநகரத்தை, விழி களித்திட கண்டான் - (பார்க்கின்ற) தன்கண்கள் களிப்படையுமாறு (விதுரன்) பார்த்திட்டான்; (எ - று.)

இதில் ஓர் உபமேயத்துக்குப் பல உபமானங்கள் காட்டியது, பலபொருளுவமையணி. புரியும் ஒண் கதிர் - மதிள் கோபுரம் மாட மாளிகை முதலியவற்றி லமைந்த பொன்மணிகளி னுடையவை; ("மரகதங் கோமேதகங் கதிர் தாளம் வைரம் வைதூரிய நீலம், எரிமணிபுட்பராக மென்றிவற்றிற் காகா மிந்தமாநக ரென், றரிமுத விமையோ ரனைவரும் புகழ்ந்தா ராடகப் பொருப்பினையழித்துத், தரணியினகரோன் றமைத்தவா வென்று தபதியர் யாவரும் வியந்தார்" என்றும், "அரவின்வெஞ்சுடிகைகொண்ட வவிர்மணிச் சோதிமேன்மேல், விரவிவந்தெறித்து" என்றும், "ஈட்டியமணியும்பொன்னு மெழில்பெறப் புடைகடோறும், பூட்டியசிகரிசாலப் புரிசையின்புதுமை" என்றும் கீழ் ஆதிபருவத்திலே இந்திரப்பிரத்தச்சருக்கத்தில் வந்தமை காண்க.) புரிதல் - செய்தல். புரியும் - விரும்பப்படுகிற எனினுமாம். ஒண் கதிர் - பண்புத்தொகை. கதிர்கவின் - உம்மைத்தொகை. உறுபொலிவு - வினைத்தொகைநிலைத்தொடர்; உரிச்சொல்தொடரெனினுமாம். பொலிவு - பொற்பு. பொன்னுலகு - தேவராசனான இந்திரனுடையது. ஆம் - அசை. என்ன - உவமவுருபு.

அரியபைம்பொன் - மாற்றும் விலையும் உயர்ந்த பொன். அளகாபுரி-தநாதிபதியான குபேரனுடையது; கைலாசகிரியிலுள்ளது. நவநிதிகளையுமுடையதாதலின், 'நிறைந்தசீரளகைமாநகர்' எனப்பட்டது. சீர்-ஸ்ரீஃஎன்னும் வடசொல்லின் சிதைவெனப்படும்; இச்சொல்லுக்கு - அழகு என்றும், புகழ் என்றும் பொருள்கொள்ளினுமாம். அளகை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். 'பைம்பொனின்மணிகளின்' என்ற பாடத்துக்கு - பசும்பொன்னினாலும் இரத்தினங்களினாலும் என்று பொருள் காண்க.

"அருளென்னும் அன்பீன்குழவி" என்றபடி அருட்குக்காரணமாகிற அன்பு, "அன்பிலாரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா, ரென்புமுரியர் பிறர்க்கு" "என்பிலதனை வெயில்போலக் காயுமே, அன்பிலதனை யறம்" என்றவாறு அறத்துக்கு இன்றியமையாத தாதலால், 'அன்புடன் அறங்குடியிருப்பது' எனப்பட்டது. தருமபுத்திரன் அரசாளுதலால் எல்லாத் தருமங்களுங் குறைவறநடக்கப்பெற்ற நகர மென்பதுபற்றி, தருமதேவதை குடியிருக்கிற திவ்வியநகரம் இதற்கு உவமைகூறப்பட்டது; கீழ் இந்திரப்பிரத்தச்சருக்கத்தில் "அருளுடையறத்தின்வாழ்வா மந்நகர்" என்றது இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது' "அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர், புன்கணீர்பூசல் தரும்'. என்றபடி, அன்பு என்பது பிரதியக்ஷ பிரமாணத்துக்குப் புலப்படாவிடினும் அதனையுடையவரிடத்து உண்டாகிற கண்ணீர்பெருகுதல் முதலிய மெய்ப்பாடுகளைக்கொண்டு அநுமானப்பிரமாணத்தால் அறியத்தக்க தாகுதலால், அதற்கு 'தெரியும்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். (தொல்காப்பிய வுரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'அன்பு என்பது - அருட்கு முதலாகி மனத்தில் நிகழும் நேயம்; அஃது உடையார்க்குப் பிறர்கண் துன்பங்கண்டவழிக் கண்ணீர்விழு மாகலின், அவ்வருளானே அன்புடைமை விளங்கு மென்பதுஃ இவையெல்லாம், தத்தம்மனத்தின் நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பன வாகலின், மெய்ப்பா டெனப்பட்டன' என்றும், இறையனாரகப்பொருளுரையில் நக்கீரர் 'குடத்துள் விளக்கும் தடற்றுள் வாளும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்ட லாகாது; அன்புடையானை குணங்கண்டவிடத்து, இவையுண்மையான் ஈங்கு அன்புஉண் டென்று அநுமித்துக்கொள்ளப்பாற்று' என்றுங்கூறினர்.) வான்பதி - விண்ணுலகத்திலுள்ள நகரமுமாம்.

விரியும் வெண்கொடி - "அடுக்குறநிலஞ்செல்மாடத் தணியுறுபெரும்பதாகை, மிடுக்கின லனிலனெற்றி விசையுட னெடுத்துமோத" என்றபடி காற்றடிக்கும்போது அசைந்து நீண்டுபரவிவிளங்குங் கொடிச்சீலை. வெண்ணிறமான கொடி - நீதிதவறுத களங்கமற்ற அரசாட்சிக்கும் கீர்த்திக்கும் அறிகுறி. 'விழிகளித்திடக்கண்டான்' என்றது - மனத்தின் தொழிலைக் கண்ணின்மேலேற்றிக் கூறிய உபசாரவழக்கு. துஷ்டர்களான துரியோதனுதியரது தூண்டுதலின்படி திருதராட்டிர னேவிய கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு தொன்றுதொட்ட இராசதானியான சிறந்த அத்திநபுரியை விட்

டுக் காண்டவப்பிரத்தமென்னும் கடுங்காட்டிற் சேர்ந்த தனது அருமைத் தமையன்மக்களாகிய பாண்டவர்க்குப் பகவானருளால் அங்கு இவ்வகையான அற்புததிவ்வியநகரம் அமைந்த திறத்தைக் குறித்து விதுரன் அந்நகர்ச் சிறப்பைக் காணுந்தோறும் மனத்தில் மேன்மேற்கொள்ளும் ஆனந்தத்தின் மிகுதி விளங்க, 'வளநகர் விழிகளித்திடக்கண்டான்' என்றனன் ரென்க.

இதுமுதல் நான்கு கவிகளில் இந்திரப்பிரத்த நகரவருணனை கூறுகின்றார்.

இதுமுதல் முப்பத்தேழுகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (ருரு.)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - இந்திரப்பிரத்தநகர்வளங் கூறும்.]

ருச. ஊடெலாநறும்பொய்கைநீள்வாவியினுடம்பெலாமலர்பூவின்
றோடெலாமெழுசுரும்பினமதுகரச்சொல்லெலாஞ்செழுங்கீதம்
பாடெலாமிளஞ்சோலைமென்பொங்கரின்பணையெலாங்குயிலோசை
நாடெலாநெடும்புனல்வயல்கழனியினடுவெலாம்விளைசெந்நெல்.

(இ - ள்.) ஊடு எலாம் - (அந்நகரத்தின்) உள்ளிடங்களிலெல்லாம், நறும் பொய்கை - நறுமணமுள்ள [நன்னீரையுடைய] குளங்களும்,—நீள்வாவியின் உடம்பு எலாம் - பெரிய அக்குளங்களின் இடம்முழுவதிலும், மலர் - (தாமரை அல்லி ஆம்பல் குவளை நெய்தல் முதலிய) நீர்ப்பூக்களும்,—பூவின் தோடு எலாம் - அம்மலர்களின் இதழ்களி லெல்லாம், எழு சுரும்பு இனம் - மேலெழுந்து மொய்க்கின்ற வண்டுகளின் கூட்டங்களும்,—மதுகரம் சொல் எலாம் - அவ்வண்டுகளின் வாயொலிகளிலெல்லாம், செழுங் கீதம் - சிறப்பான இசைப்பாட்டுக்களும்;—பாடு எலாம் - (அக்குளங்களின்) பக்கங்களிலெல்லாம், இளஞ் சோலை - இளமரச்சோலைகளும்,—மெல் பொங்கரின் பணை எலாம் - மென்மையான அச்சோலைகளிலுள்ள மரக்கிளைகளி லெல்லாம், குயில் ஓசை - குயில்களின்குரலும்;—நாடு எலாம் - (அவ்விந்திரப்பிரத்த நகரத்தையுடைய) நாடு முழுவதிலும், நெடும் புனல் வயல் - மிகுதியான நீர்பாயப்பெற்ற கழனிகளும்,—கழனியின் நடு எலாம் - அக்கழனிகளின் நடுவிடம்முழுவதிலும், விளை செந்நெல் - விளைகின்ற செந்நெற்பயிர்களும், (உள்ளன); (எ - று.)

வினைமுற்று வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. இனி, 'பொய்கை' முதலியவற்றை இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகையாகக்கொண்டு, அந்நகரின் நடுவிடம் முதலியவற்றிற் பொய்கைமுதலியவற்றை விதுரன் விழிகளித்திடக் கண்டான் என முன்செய்யுளிலிருந்து வினைகூட்டி முடிப்பினு மாம்; அடுத்த இரண்டுசெய்யுள்களிலும் இங்ஙனங் காண்க: அங்ஙனங் கொள்ளுமிடத்து 'கீதம்,' 'ஓசை' இவற்றிற்கு ஏற்ப, அவற்றைக் கேட்டானென்ற கருத்து அமைக்கப்படும். இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடிகளிலும் மூன்றாமடியிலும்

நான்காமடியிலும் தனித்தனி பொருள்கட்குத் தொடர்ச்சியமையக்கூறியது, ஒற்றைமணிமாலையணி யென்னும் ஏகாவளியலங்காரமாம்; அடுத்தசெய்யுளிலும் இது காண்க. பின்பின்னாகவருவனவற்றிற்கு முன்முன்னாக வந்தவற்றை விசேஷணங்களாகவேனும் விசேஷ்யங்களாகவேனுஞ் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம்.

எல்லாம் என்பது, எலாம் எனத் தொக்கது. நீர்த்தத்தின் இனிமையையும் அதிலுள்ள நீர்ப்பூக்களின் சுகந்தத்தையுங் கருதி, 'நறும்பொய்கை' எனப்பட்டது. இனி, நறுமை - நன்மையுமாம். 'பொய்கை' என்ற சொல்லுக்கு - 'மானிடராக்காத நீர்நிலை' என்று பொருளுரைத்தனர் சீவகசிந்தாமணியுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்: அஃது இவ்விடத்துக்கும் பொருந்தும்; இந்த இந்திரப்பிரத்தநகரம் மனிதசிற்பிகளாற் கைத்தொழிலாச் செய்யப்பட்டதன்றித் தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவினால் மானஸநிர்மாணமாக நினைத்த மாத்திரத்தில் நிருமிக்கப்பட்டதாதலால்: அதனை, கீழ் இந்திரப்பிரத்தச் சருக்கத்து "திரங்குடி புகுந்த கல்விச் சிற்பவித்தகன் தன்நெஞ்சாற், காங்குடி புகாமற் செய்த கடிநகர்" என்றதனால் அறிக. 'வாவியின் உடம்பு' என்றது, அதன் இடத்தை; உடம்பு - உருவம். சுரும்பு இனம் - வண்டுவகைகளென்றலுமாம்; சுரும்பு, வண்டு, தேன், ஞிமிறு என்ற சாதிபேதங்களெல்லாம் அடங்கும்: பொன்வண்டு, பொறிவண்டு, கருவண்டு, தேன்வண்டு என்றுங் கூறுவர். மதுகரம் என்ற வடசொல் - தேனை ஈட்டுவது என்று காரணப்பொருள்படும். 'சொல்' என்றது - இங்கு குரலென்றமாத்திரமாய் நின்றது. செழுங்கீதம் - ஸ்வரபுஷ்டியுள்ள இனிய இசை. மரங்களின் இளமையை அவற்றின் தொகுதியாகிய சோலையின்மேலேற்றி, 'இளஞ்சோலை' என்றார். மென்மை - இங்கு, கண்ணுக்கு இனிமை. பொங்கர் என்ற சொல் - (உயர்ந்து) விளங்குவது என்று காரணப்பொருள்பெறும்; அர் - பெயர்விகுதி. விளைதல் - செழித்துவளர்தல், தானியம் முதிர்தல். செந்நெல் - நீரில்விளைவதொரு சிறந்ததானியம். அதன் விளைவுகூறவே, கழனிகளில் நிறைந்த நீர் வளச்சிறப்புக் கூறியவாறும். (௫௪)

௫௫. அருகெலாமணிமண்டபமவிரொளியரங்கெலாஞ்சிலம்போசை
குருகெலாம்வளர்பழனமப்புள்ளெலாங்கூடலின்புறவூடன்
முருகெலாங்கமழ்துறையெலாந்தரளம்வெண்முத்தெலாநிலாவெள்
பருகலாம்புனனதியெலாநீரெலாம்பங்கயப்பசுங்கானம். [ளம்

(இ - ள்.) அருகு எலாம் - (அந்நகரத்தில் ஒன்றுக்கு ஒன்று) சமீபமாகவுள்ள இடங்கள்தோறும், அணி மண்டபம் - அழகிய மண்டபங்களும்,— அவிர் ஒளி அரங்கு எலாம் - விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய (அம்மண்டபங்களிலுள்ள) கூத்தாடுமிடங்களிலெல்லாம், சிலம்பு ஓசை - (நர்த்தனஞ்செய்கின்ற மகளிரது) காற்சிலம்புகளின் ஓசையும்;—பழனம் எலாம் - கழனிகளி

லெல்லாம், வளர் குருகு - செழுமையாய் வளர்கின்ற நீர்வாழ் பறவைகளும், —அ புள் எலாம் - அந்தப்பறவைகளி னிடங்களிலெல்லாம், கூடல் இன்பு உற ஊடல் - (ஆணும்பெண்ணும் ஒன்றோடொன்று) சேர்தலும் அப்புணர்ச்சி யின்பம் மிகுமாறு அவை தம்முட் சிறுகோபங் கொள்ளுதலும்;—முருகு எலாம் கமழ் துறை எலாம் - பலவகை நறுமணங்களும் மணக்கப்பெற்ற நீர்த் துறைகளிலெல்லாம், தாளம் - முத்துக்களும்,—வெள் முத்து எலாம் - வெண் ணிறமான அம்முத்துக்களி லெல்லாம், நிலா வெள்ளம் - சந்திரகாந்தி போன்ற குளிர்ச்சியான வெள்ளொளியின் தொகுதியும்;—நதி எலாம் - (அந்நகரத்தைச் சார்ந்து பெருகுகிற) யாறுமுழுவதிலும், பருகல் ஆம் புனல் - குடிப்பதற்கு ஏற்ற நன்னீரும்,—நீர் எலாம் - அந்நீரிலெங்கும், பங்கயம் பசுங்கானம் - பசுமை நிறமான தாமரைக்கொடிகளின் தொகுதியும், (உள்ளன); (எ - று.)

முடியும், அணியும் - மேற்கூறியன. மணிமண்டபம் என்று எடுத்து, இரத்தினங்கள் பதித்துச்செய்யப்பட்ட மண்டப மெனினுமாம். அரங்கு - ரங்கம் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். சிலம்பு - ஒருவகைக்காலணி. தாளம் - வடசொல். இங்கு, முத்து - சங்கினின்று தோன்றுபவை. பருக லாம்புனல் - "உணற்கினியவிந்நீர்." 'நதியெலாம்' என்றவிடத்து 'எல்லாம்' என்றது - பொருட்பன்மை குறியாமல், ஒருபொருளின் பல இடங் குறித் தது. பங்கஜம் - வடசொல்: சேற்றில் முளைப்பதென்று பொருள்படும்; பங்கம் - சேறு: தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. கானம் - கானநம் என்ற வட சொல்லின் விகாரம்; காடு: இங்கு, தொகுதியென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. 'பருகெலாம்புனல்' என்ற பாடத்துக்கு, எலாம் பருகு புனல் - அனைத்து உயிர் களும் உண்ணுதற்கு ஏற்ற நீர் நிரம்பியுள்ளன என்று பொருளாம். 'குருகெ லாம் வளர்பழனம்' என்றவிடத்து, "ஏற்றபொருளுக்கு இயையும் மொழிகளை மாற்றி ஓரடியுள்வழங்" கியது, மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள். குருகு அன் னப்பறவையுமாம்; "நீரொழியப்பாலுண்குருகிற் றெரிந்து" என்ற நாலடியா ரிற்போல. பழனம் - மருதநிலம், வயல். ஊடலாவது - ஆண்பாலும் பெண் பாலும் இணங்கிநின்ற நிலையில் அவ்வின்பத்தை மிகுவித்தற்பொருட்டுப் பரஸ்பரம் கோபித்தல்; இது, பிரணயகலக மெனப்படும். "ஊடுதல் காமத் திற்கின்ப மதற்கின்பங், கூடி முயங்கப் பெறின்" என்பவாதலால், 'கூடலின் புறவூடல்' எனப்பட்டது. (ருரு)

ருசு. ஆனகம்பலமுழங்கவந்தெதிர்பணிந்தாதுலர்க்கமுதன்ன
போனகம்பரிந்திடுநெடுஞ்சாலையேபுகுந்தமாமறுகெல்லாம்
வானகந்தனையமையுமென்றும்பருமண்ணின்மேல்வரவெண்ணு
ஞானகஞ்சுகனகரியையெங்ஙனேநாம்வியப்பதுமன்னே.

(இ - ள்.) புகுந்த மா மறுகு எல்லாம் - (அந்நகரினுள்ளே விதுரன்) பிரவேசித்துச் செல்கின்ற பெரிய இராஜவீதிகளிலெல்லாம்,—பல ஆனகம்

முழங்க - அநேக துந்துபி வாத்தியங்கள் மிகஒலிக்க, எதிர் வந்து பணிந்து- (விருந்ினரை) எதிர் கொண்டுவந்து வரவேற்று வணங்கி, ஆதுலர்க்கு - வறியவரான அவ்விருந்தாளிகளுக்கு, அமுது அன்ன போனகம்-தேவா மிருதம் போன்ற [மிக இனிய] உணவை, பரிந்து இடும் - (அவரவர்) அன்பு கொண்டு அளிக்கப்பெற்ற, நெடுஞ் சாலையே - பெரிய அன்னசாலைகளே, (உள் ளன); உம்பரும் - தேவர்களும், வானகந்தனை அமையும் என்று - (தங்கட்கு உறைவிடமான) சுவர்க்கலோகத்தை (இதில் நாம் உறைந்திருந்தது) போது மென்று வெறுத்து, மண்ணின்மேல் வர எண்ணும் - இந்நிலவுலகத்தினிடத்து (இந்நகரத்துக்குத் தாம்) வந்திடுமாறு கருதுதற்குக் காரணமான, ஞானகஞ்சுகன் நகரியை - ஞானத்தையே (தனக்குக்) கவசமாகக் கொண்டுள்ளவனாகிய தரும புத்திரனது இந்திரப்பிரத்த நகரத்தை, நாம் வியப்பது - நாம் கொண்டாடிக் கூறுவது, எங்ஙனே - எவ்வாறு! [இயலாது என்றபடி]; (எ - று.)—மன், ஓ - ஈற்றசை.

ஆநகம் - வடசொல். வெற்றிமுரசு, மங்கலமுரசு, கொடைமுரசு என்ற மூன்றுவகையில் இங்குக் குறித்தது, கொடைமுரசு. ஆதுலர் - வடசொல். அன்புடைமை விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாததலால், 'பரிந்து இடும்' எனப்பட்டது. மறுகு - நெடுந்தெரு. தேவலோகத்து இராசதானியான அமரா வதி நகரத்தினும் செல்வவளமும் இன்பச்சிறப்பும் அழகும் மிக்கது இந்த இந்தி ரப்பிரத்த நகரமென்பது, பின்னிரண்டடியில் நன்கு விளங்கிற்று; "என் பதியழகு குலைந்ததென்றெண்ணி யிந்திரன் வெறுக்க........புரையறுபுந்தி யாற் புவிமேல், நன்பதியிதுவொன் றியற்றினன்," "இமையவர் பதியிலுள் ளனயாவு மிங்குள விங்குமற்றுள்ள, அமைவுறு பொருள்க ளங்கிலவெனுமாற மைத்த வான்தொல்பதியழகைச், சமைவுறவிரித்துப் புகழ்வதற்குன்னிற சதுர் முகத்தவனு மெய்தளரும், நமர்களால் நவிலமுடியுமோ முடியாது" என்றார் கீழ் இந்திரப்பிரத்தச் சருக்கத்தும். உம்பர் என்ற மேலிடத்தின் பெயர் - இடவாகு பெயராய், அங்கு உள்ள தேவர்களைக் குறித்தது. எண்ணும் நகரி- பெயரெச்சம், காரியப்பொருளது. கஞ்சுகம் - மெய்ப்பை, சட்டை. ஞான கஞ்சுகன் - 'தருமமேஜயம்' என்றாற்போன்ற நல்லுணர்வைத் தனக்குப் பாது காவலாகக் கொண்டுள்ளவன்; தத்துவஞானத்தாற் போர்க்கப் பட்டவன்: அதாவது - மெய்யுணர்வு நிரம்பியவன் என்றலும் ஒன்று. எங்ஙன் - எங்ஙனம் என்பதன் விகாரம். ஏ - அசை. 'நாம்' என்றது - இங்கு, கவிக் கூற்றிற்கு உரிய இயற்கைத் தனித்தன்மைப்பன்மை. 'புகுந்த மாமறுகு எல்லாம்' என்பதற்கு - யார் எந்தத்தெருவிற் சென்றால் அத்தெருவிலெல் லாம் என உரைப்பினும் அமையும். (௫௬)

[பாண்டவர் விதுரனை யெதிர்கொள்ள, அவன் அவர்களைத்தழுவி மகிழ்தல்.]

௫௭. வந்தனன்சிலைவிதுரனென்றோடிமுன்வந்தவருரையாமுன்,
றந்தைதன்றனிவரவறிந்திளைஞருந்தருமனுமெதிர்கொண்டார், சிந்தை

யன்புடன்றொழத்தொழமைந்தரைச்செங்கையாற்றழீ இக்கொண்டே,
யந்தணம்புலிகண்டபைங்கடலெனவவனுமெய்குளிர்ந்திட்டான்.

(இ - ள்.) சிலை விதுரன் வந்தனன் என்று - 'வில்வித்தையில் மிகவல்லவனான விதுரன் (இந்நகரத்துக்கு) வந்தான்' என்று, ஓடி முன்வந்தவர் உரையா முன் - ஓடி விரைந்துவந்த தூதர்கள் செய்தி கூறுதற்கு முன்னே [செய்தி கூறியவுடனே விரைவாக என்றபடி], தருமனும் இளைஞரும் - தருமபுத்திரனும் அவனது தம்பியரான வீமன் முதலியோர்களும், தந்தைதன் தனி வரவு அறிந்து - தங்கள் சிறிய தந்தையான அவ்விதுரனது ஒப்பற்றவருகையை யுணர்ந்து, எதிர் கொண்டார் - எதிர்சென்று வரவேற்று, சிந்தை அன்புடன் தொழ தொழ - மனத்தில் நிறைந்த அன்புடனே (அவனை) அனைவரும் நமஸ்கரிக்க,—அவனும் - அவ்விதுரனும், மைந்தரை - தனது தமையன் மக்களான அந்தப் பஞ்சபாண்டவர்களை, செம் கையால் தழீஇக்கொண்டு - (தனது) சிவந்த கைகளினால் அணைத்துக்கொண்டு, அம் தண் அம்புலி கண்ட பைங்கடல் என மெய் குளிர்ந்திட்டான் - அழகிய குளிர்ந்த சந்திரனைக் கண்ட பசுமையான கடல் (மகிழ்ந்து பொங்குமாறுபோல) மகிழ்ந்து உடம்பு பூரித்தான்; (எ - று.)

'ஓடி முன்வந்தவர் உரையாதமுன்னே வரவறிந்து எதிர்கொண்டார்' என்று, காரணத்திற்கு முன்னே காரியம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறியது, மிகையுயர்வு நவிற்சியணி யெனப்படும்; அத்யந்தாதிசயோக்தி யலங்காரம். காரியத்தை முன்னும் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்வனவாகச் சொல்லுதல், இவ்வணியின் இலக்கணம். காரணகாரியங்களின் முன்பின் நிகழ்தலாகிய முறையில் இங்ஙனம் முறைபிறழ்வை ஆரோபித்தல், காரியவிரைவைச் சொல்வதாகும். பாண்டவர்க்கு விதுரனிடத்து உள்ள பித்ருபக்தியும், விதுரனுக்கு அவர்களிடத்து உள்ள புத்ரவாத்ஸல்யமும் விளங்க, சிறிய தந்தையென்றும் தமையன் மைந்த ரென்றுங் கூறாது 'தந்தை', 'மைந்தர்' என்றே கூறினார். 'தனி வரவு' என்பதற்கு - தனித்து வருதலென்று பொருள்கூறுதல் அவ்வளவாச் சிறவாது; கீழ் (௩௨ - ஆஞ் செய்யுளில்) "காரெனக்களிறுசுற்றக் காரெனப் புரவியீண்டத், தேரினுக்கொருவன்றன்னைச் சிலம்பெனத்தேர்கள்சூழ, வீரரிற்பலரும்போற்ற விதுரனும்..................பாண்டவர் நகரிசேர்ந்தான்" என்றமை காண்க. இனி, துரியோதனுதியருடனன்றித் தனித்து வந்தமை யென்று கருத்துக்கொள்ளுதலு மொன்று. உண்மையாக அகத்தில் நிகழாதிருக்கையிற் புறத்தேகாட்டப்படும் பொய்யன்பன்றி மனப்பூர்வமாக நிகழ்ந்த அன்பு என்பார், 'சிந்தையன்பு' என்றார். 'தொழத்தொழ' என்ற அடுக்கு - தொழுபவாது பன்மைபற்றி வந்தது. 'தழுவி' என்ற சொல், தழீஇ' என விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; சொல்லிசை யளபெடை. சந்திரனைக் கண்டவளவிலே கடல்பொங்கும் இயல்பு பிரசித்தம்; "தண்ணென் கதிர்வரவாற் பொங்குங் கடல்." திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று சந்திரன் தோன்றியதனாலும், நாள்தோறும் சந்திரோதயமாகின்றமை கடலினின்று தோன்று

வதுபோலக் காணப்படுதலாலும், கடலுக்கும் சந்திரனுக்கும் பிதா புத்ரசம்பந்தம் கூறப்படும்; உபமானத்தில் உள்ள அத்தன்மை இங்கு உபமேயத்துக்கு ஏற்குமாறு காண்க; மைந்தரைக்கண்டு தந்தை மகிழ்தல், உபமேயம். ஆகவே, 'மெய்குளிர்ந்திட்டான்' என்பதற்கு - உடம்பின் அந்தக்கரணமாய்ச் சிறந்த வுறுப்பாகிற மனம் களித்தான் என்ற வளவோடு நில்லாது, அம்மகிழ்ச்சி மிகுதியால் உடல்பூரித்தான் என்கிறவரை கருத்து நிகழும். பசுமை கருமை நீலம் என்கிற நிறங்களுக்கு ஒன்றேடொன்று உள்ள சிறிது வேறுபாட்டைப் பெரிதாகப் பாராட்டாது அபேதமாகக்கூறுங் கவிசமயம்பற்றி, 'பைங்கடல்' எனப்பட்டது. (ஙஎ)

[பாண்டவர் விதுரனைத் தமது அரண்மனையிற் கொண்டு சென்று உபசரித்தல்.]

ருஅ. கொண்டுதந்தையைத்தாமும்வண்கொடிமதிற்கோபுரநெடுவீதி
யண்டராலயமெனத்தகுகோயில்சென்றடைந்தபினடல்வேந்தர்
வண்டுதாமரைமலரெனச்சுழலுமாமலரடிபணிந்தேத்தக் [தான்.
கண்டுவாழ்வுடனவர்க்கருள்புரிந்துதன்கருத்தினல்விடையீந்

(இ - ள்.) தாமும் - அப்பாண்டவர்கள் தாமும், தந்தையை கொண்டு - விதுரனை அழைத்துக்கொண்டு, வள் கொடி மதில் கோபுரம் நெடு வீதி அண்டர் ஆலயம் எனத்தகு கோயில் சென்று அடைந்தபின் - பெரிய துவசங்கள் நாட்டப்பெற்ற மதில்களையும் கோபுரங்களையும் பெரிய வீதிகளையுமுடைய தேவலோகமென்று (ஒப்புமையாற்) சொல்லத்தக்க தமது அரண்மனைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தபின்பு, அடல் வேந்தர் - வலிமையையுடைய அப்பாண்டவராசர்கள், வண்டு தாமரைமலர் என சுழலும் மா மலர் அடி பணிந்து ஏத்த - வண்டுகள் தாமரைமலரென்று எண்ணி நெருங்கி வந்து சுழன்றுமொய்க்கும்படியான (விதுரனது) திருவடித்தாமரைகளை வணங்கி உபசரிக்க,—கண்டு - (விதுரன் அதனை) நோக்கி, அவர்க்கு வாழ்வுடன் அருள்புரிந்து - அம்மைந்தர்கட்கு ஆசீர்வாதத்தோடு அநுக்கிரகஞ்செய்து, தன் கருத்தினல் விடை ஈந்தான் - தனது மனப்பூர்வமான அன்பினல் (அவர்களையும் உட்காருமாறு) அநுமதிதந்தான்; (எ - று.)

இனி, இச்செய்யுளுக்கு - பாண்டவர்கள் விதுரனைத் தங்கள் அரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சேர்ந்தபின்பு (விதுரனுடன் வந்தவர்களும் அவ்விந்திரப்பிரத்த நகரத்து ராஜசபையி லிருந்தவர்களு மாகிய) வலிமையையுடைய பல அரசர்கள் விதுரனைத் திருவடி தொழுது துதிக்க (விதுரன்) அவர்கட்கெல்லாம் ஆசீர்வாத அநுக்கிரகஞ் செய்து (பாண்டவர்களும் தானுமாகத் தனியேயிருந்து பேசவேண்டுமென்று) தான் கருதியதனல் (அவர்கட்கு) விடைகொடுத்து அவர்களை அனுப்பினன் என்று உரைத்தலும் பொருந்தும்; அடுத்த செய்யுளில் "தானும் மைந்தரோரைவரு மொருபுடைதனித்

திருந்துழி........................மொழிகின்றான்" என்பது காண்க. தாமும் - அம்மைந்தர்தாமும் என்றபடி. 'தாமும்' என்ற இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை, கதைத்தொடர்ச்சி பற்றியது. ஆலயம் - இருப்பிடம்: வடசொல். 'வண்டு தாமரைமலரெனச்சுழலும் அடி' என்றவிடத்து மயக்கவணி காண்க; ஒப்புமை பற்றி ஒருபொருளை மற்றொருபொருளாக மாறுபட அறிந்தமை கூறுதல், இதன் இலக்கணம். பாதத்துக்கும் தாமரைமலர்க்கும் செம்மை மென்மை அழகுகளில் ஒப்புமை. மீண்டும் 'மாமலர்' என்றது, அடிக்குச் சாதியடையாய் நிற்கும். வாழ்வு=வாழ்த்து. வாழ்வுடன் அருள்புரிந்து - வாழ்வு உண்டாகுமாறு அநுக்கிரகஞ்செய்து என்றுமாம். 'வண்கொடி' என்றது - மதில் கோபுரம் வீதி அண்டராலயம் கோயில் என்றவற்றிற் கெல்லாம் அடைமொழி யாகத் தக்கது. (௫அ)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - விதுரன் பாண்டவரிடத்துத் தான்வந்த காரியங் கூறுதல்.]

௫௯. தானுமைந்தரோரைவருமொருபுடைதனித்திருந்துழிவண்டு [ன்
தேனுகர்ந்திசைமுரல்பசுந்தொடையலான்றிருத்தகமொழிகின்று
கோனுவன்றுதன்றிருமுகமெழுதிநீகொணர்கமைந்தரையென்ன,
யானும்வந்தனனேவலாலழைத்ததற்கேதுவுமுளதன்றே.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வண்டு தேன் நுகர்ந்து இசை முரல் பசுந் தொடையலான் - வண்டுகள் (பூக்களிலுள்ள) தேனைக் குடித்து (க் களித்து) இசைபாடுதற்கு இடமான பசிய [புதிய] மலர் மாலையைத் தரித்துள்ளவனாகிய விதுரன், தானும் மைந்தர் ஓர் ஐவரும் ஒரு புடை தனித்து இருந்த உழி - தானும் தன்மக்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களுமாக ஓரிடத்திலே (வேறுயாவரும் உடனின்றித்) தனிப்பட வீற்றிருக்கையில், திரு தக மொழிகின்றான் - அழகிதாகச் சொல்கின்றான்:—'கோன் - திருதராஷ்டிரமகாராஜன், நுவன்று தன் திருமுகம் எழுதி - (பத்திரிகையிலெழுதவேண்டிய செய்தியைத் தான்) சொல்லித் தனதாகப் பத்திரிகை யெழுதுவித்து, (என்னிடங்கொடுத்து) மைந்தரை நீ கொணர்க என்ன - 'பிள்ளைகளை [பாண்டவர்களை] அழைத்துக்கொண்டுவருவாயாக' என்று (எனக்குக்) கட்டளையிட, ஏவலால் - அத்தமையனார் கட்டளையால், யானும் வந்தனன் - நானும் (உங்களை அழைத்தற்கு) வந்தேன்; அழைத்ததற்கு ஏதுவும் உளது - (அவன் இப்பொழுது உங்களை) அழைத்ததற்குக் காரணமும் உண்டு; (எ - று)—அக்காரணம், அடுத்த மூன்றுகவிகளில் விளங்கும். அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமெனினுமாம்.

இருந்துழி=இருந்தவுழி: பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். தொடுக்கப்படுவது தொடையெனக் காரணக்குறி; ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி: அதன்

மேல், அல் - சாரியை. திரு தக - அழகு அமைய: சிறந்தகருத்துப் பொருந்த, கம்பீரமாக எனினுமாம். கோன், ன் - சாரியை; [நன் - உருபு - கூ] கோ - அரசன். இப்பொதுப்பெயர், இங்கே சந்தர்ப்பத்தினாற் சிறப்பாய்த் திருத ராட்டிரனை யுணர்த்திற்று. நுவன்று, நுவல் - பகுதி. பத்திரிகையை 'திரு முகம்' என்றல் மரபு; வடமொழியிலும் 'ஸ்ரீமுகம்' எனப்படும்: சிறந்தவாயி னாற்சொல்லப்படுஞ் சொற்க ளடங்கிய தென்றவாறு. (௫௧)

௬௦. நீபுரிந்தநல்வேள்வியின்கடன்கழித்தியாவருநெடுமாடக்
கோபுரந்திகழ்முதெயில்வளநகர்க்கோயில்புக்கனமாக
நூபுரந்திகழிணையடியரம்பையர்நோக்கருங்கவின்கொண்ட
மாபுரந்தரனிவனெனவிருந்தனன்வலம்புரிமலர்த்தாரான்.

(இ - ள்.) நீ புரிந்த நல் வேள்வியின் கடன் கழித்து - நீசெய்த சிறந்த (ராஜசூய) யாகத்திற்கு உரிய முறைமையாகிய சடங்குகள் நிறைவேறியபின்பு, யாவரும் - நாங்களெல்லோரும், நெடு மாடம் கோபுரம் திகழ் - உயர்ந்த உப ரிகைவீடுகளும் கோபுரங்களும் விளங்கப்பெற்றதும், மூது எயில் - பழமை யான [தொன்றுதொட்டு அழியாதுள்ள] மதில்கள் சூழ்ந்ததும், வளம் - செல்வ வளம் நிறைந்ததுமான, நகர் - (அத்தினா) புரியினது, கோயில் - அரண்மனை யை, புக்கனம் ஆக - சென்றுசேர்ந்தோமாக,—வலம்புரி மலர் தாரான் - நந் தியாவர்த்த மலர்மாலையைத் தரித்தவனான துரியோதனன்,—'நூபுரம் திகழ் இணை அடி - சிலம்பென்னும் அணி விளங்கப்பெற்ற இரண்டுகால்களையுடைய, அரம்பையர் - தேவமாதர்களாலும், நோக்கு அரு - பார்த்து அநுபவித்து எல்லை காணமுடியாத, கவின் - பேரழகை, கொண்ட-தன்னிடத்து உடைய, மா புரந் தரன் - சிறந்த இந்திரன், இவன்—,' என - என்று (காண்பவர்) வருணித்துக் கூறும்படி, இருந்தனன் -(சபையில்) வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

கழித்து—கழிய எனக் கொண்டு, எச்சத்திரிபு என்றலுமாம். கழித்தியா வரும் - குற்றியலிகரம். மாடம் - மண்டபமுமாம். கோபுரம், நூபுரம், புரந்த ரன் - வடசொற்கள். யாவரும் புக்கனமாக - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; [நன் - பொது - உக.] 'நூபுரம் திகழ் இணையடி' என்பத ற்கு - நூபுரத்தினால் விளங்குகிற பாத மென்று பொருள்கொள்ளுதலினும், நூபுரம் விளங்குதற்குக் காரணமான பாத மென்று கொள்வது, அக்காலின் இயற்கையழகை விளக்குவதாய்ச் சிறக்கும். 'இணையடி' என்றவிடத்து 'இணை' என்பன அடிக்கு வெறும் இயற்கையடைமொழியெனக் கொள்ளுத லினும், (தமக்குவேறு ஒப்புமையில்லாமையால்) தம்மில் ஒன்றற்கு ஒன்று நிக ரான பாத மென்று கொள்வது விசேடமாம். அரம்பை - ரம்பாஎன்ற வட சொல்லின் விகாரம். இது தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்ஸ்திரீகளிற் ஒருத்தி யின் பெய ராதலால், அம்மாதர்கள் 'அரம்பையர்' எனப்படுவர்; அரம்பை முதலியோர் அல்லது அரம்பைபோல்வார் என்று பொருள் காண்க. இப்

பொழுது உள்ள இந்திரன் தேவமாதர்களால் நோக்கி எல்லைகாணப்படும் அழகுடையான்; அங்ஙனமன்றி, அவர்களாற் பார்த்துமுடியாத பேரழகுடையானொரு மகேந்திர னிவ னென்று ஒப்புமைவிசேடித்துச் சொல்லும்படி மிக்கசிறப்பாக அரசுவீற்றிருந்தனன் துரியோதன னென, அவனது அழகையும் அரசுவீற்றிருத்தற் சிறப்பையும் வருணித்தவாறும். இனி, அரம்பையர் நோக்கு அருங் கவின் கொண்ட - அரம்பையர்களாற் காதலித்துப் பார்க்கப் படுகிற அருமையான [பிறர்க்கில்லாத] அழகைக்கொண்ட, சிறந்த இந்திரனென்றலும் அமையும். 'நோக்குறும்' என்ற பாடத்துக்கு, உறு - துணைவினை.

௬௧. தம்பிமாரொடுந்தகையிலாத்துன்மதிச்சகுனிதன்னொடுமெண்ணிக்
கும்பமாமணிநெடுமுடிநிரைத்தவண்கூடமொன்றமைக்கென்ன
வம்புராசிசூழ்மண்டலத்தரசெலாமடங்குபேரவைத்தாக
வும்பராலயநிகரெனச்சமைத்தனரொட்பநூலுணர்வுற்றோர்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் சபையில் வீற்றிருந்த துரியோதனன்), தம்பிமாரொடும் - (தனது) தம்பியர்களுடனும், தகை இலா துன்மதி சகுனிதன்னொடும் - பெருந்தன்மையில்லாத துர்ப்புத்தியையுடைய சகுனியுடனும், எண்ணி - ஆலோசித்து, கும்பம் மா மணி நெடு முடி நிறைத்த வள் கூடம் ஒன்று அமைக்க என்ன - '(மேலே) கலசம்வைக்கப்பெற்றவையும் சிறந்த இரத்தினங்கள் பதித்தவையுமான உயர்ந்த சிகரங்கள் வரிசையாய் அமைக்கப்பெற்ற அழகிய ஒரு மண்டபத்தைச் செய்வீராக' என்று (சிற்பிகளுக்குக்) கட்டளையிட,—ஒட்பம் நூல் உணர்வுற்றோர் - சிறந்த (சிற்ப) சாஸ்திரத்தை யறிந்தவர்களான ஸ்தபதிகள்,—அம்புராசி சூழ் மண் தலத்து அரசு எலாம் அடங்கு பேர் அவைத்து ஆக - நீர்த்தொகுதியாகிய கடலினாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்திலேயுள்ள அரசர்களனைவரும் அடங்கத்தக்க பெரிய சபையையுடையதாக, உம்பர் ஆலயம் நிகர் என சமைத்தனர் - தேவலோகம் (இதற்கு) உவமையென்று கூறும்படி (ஒருசபாமண்டபத்தைக்) கட்டிச் சித்தஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)

கும்பம், அம்புராசி, ஆலயம் - வடசொற்கள். அமைக்கென்ன - வியங்கோளீறு தொகுத்தல். மண்டலம் என்று எடுத்து, பூமண்டலம் என்றுங் கொள்ளலாம்; வடசொல்: வட்டமான இடம். அரசு - உயர்திணைப் பொருள் தரும் அஃறிணைச்சொல். 'எல்லாம்' என்பது, இருதிணைக்கும் பொது. எலாம் - தொகுத்தல். அவைத்து - ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். ஆலயம் - வசிக்கிற இடம். இங்கு 'உம்பராலயம்' என்றது - சுவர்க்க லோகத்துத் தேவசபையாகிய சுதர்மையை யாகலாம். 'உம்பராலயம் நிகர்என' என்பதற்கு - தேவலோகத்துக்கு (இம்மண்டபம்) உவமையாமென்று சொல்லும்படி யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்ததாயிருத்தல் வேண்டுமென்பது, அலங்காரநூலார் துணிபு. ஒட்பம் - ஒளி: பண்புப் பெயர்; ஒள் - பகுதி, பம் - விகுதி: 'மை' விகுதி பெறுகையில், ஒண்மையென

நிற்கும். இங்கு 'ஒட்பநூல்' என்றது - சிறப்பாய், சிற்பசாஸ்திரத்தைக் குறித்தது. நூல்உணர்வுஉற்றார் - அந்நூலையறிதல்பொருந்தியவரென்க. மூன்றுமடி - அச்சபாமண்டபத்தின் பரப்பை விளக்கிற்று. (சுக)

கூஉ. பெற்றதந்தையோடுள்ளுறுமுணர்வெலாம்பேசிமண்டபந் தன்னிற், கொற்றவன்குடிபுகும் பொழுதுன்னையுங்கூட்டிமன்னவை முன்னர், மற்றமாதுலனெஞ்சமோவஞ்சமோமாயமோவகுத்தாங்குக், கற்றசூதுநின்னுடன்பொருநினைவினன்கருத்தினித்தெரியாதே.

(இ - ள்.) கொற்றவன் - வெற்றியையுடையவனான துரியோதனன் பெற்ற தந்தையோடு உள் உறும் உணர்வு எலாம் பேசி - தன்னைப்பெற்ற தந்தையான திருதராட்டிரனுடனே (தன்) மனத்திற் பொருந்திய எண்ணங்களையெல்லாஞ்சொல்லி ஆலோசித்து, மண்டபந்தன்னில் குடிபுகும்பொழுது - அம்மண்டபத்திற் பிரவேசஞ்செய்யும்பொழுது, மற்ற மாதுலன் - பங்காளிகளும் பகையாளிகளுமான அத்துரியோதனுதியர்க்கு மாமனான சகுனி, உன்னையும் கூட்டி - உன்னையும் அங்குவருவித்து, மன் அவை முன்னர் - (அங்குக் கூடுகிற) ராஜசபையின் முன்னிலையிலே, நெஞ்சமோ வஞ்சமோ மாயமோ வகுத்து - தான்மனத்திற்கருதிய ஆலோசனையையோ வஞ்சனையையோ மாயையையோ செய்து, ஆங்கு - அவ்விடத்தில் [அச்சமயத்தில்], கற்றசூதுநின்னுடன் பொரு நினைவினன் - தான்பயின்று தேர்ந்துள்ள சூதாட்டத்தை உன்னுடன் ஆடவேண்டுமென்னும் ஆலோசனை யுடையனாயிருக்கிறான்; இனி கருத்து தெரியாதே - இனி [இவ்வளவுசொன்னபின்பு] (அவர்களுடைய) எண்ணம் (உனக்குத்) தெரியாதன்றே; (எ - று.)

'தெரியாதே' என்பதில், ஏகாரம் - வினவகையால் எதிர்மறைப்பொருள் குறித்தது; ஆகவே, இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாட்டை யுணர்த்தித்தேற்றக் கருத்தை விளக்க, தெரிந்ததேயா மென்றதாயிற்று. நினது இராச்சியம் முதலிய செல்வங்களையெல்லாங் கவர்ந்துகொள்ளவேண்டு மென்பது அவர்கள் கருத்து என்பதை இங்ஙனங் குறிப்பித்தவாறும். ஏகாரத்தை ஈற்றசையாக் கொண்டு, (அவர்களாலோசனை இது); இனி (இவ்விஷயத்தில் உனது) கருத்து (எனக்குத்)தெரியாது என்று உரைப்பினும் அமையும். இனி, அவர்கள்கருத்து எனக்குத்தெரியாது என்று உரைப்பின், விதுரன் பொய் கூறியவனாவன்; இவ்வளவுகூறிவிட்டபின்பு 'அவர்கள்கருத்து எனக்குத்தெரியாது' என்றல் சந்தர்ப்பமுமன்று. கொற்றவன் - ராஜராஜ னென்றபடி. முன் - இடமுன்; அர் - சாரியை. நெஞ்சம் தானியாகுபெயராய், மனத்திற்கருதிய சூழ்ச்சியைக் குறித்தது;' என்றது - தந்திர மென்றவாறு. இதனினுங் கொடியது, வஞ்சம் அதனினுங் கொடியது, மாயம். மாயம் - மாயா என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது; இது, மந்திரபலத்தாற் செய்யப்படுவது. (கூஉ)

[விதுரன்கொடுத்த திருமுகத்தைத் தருமன் வாங்கிச் செய்தியுணர்தல்.]

சுரு. திருதராட்டிரன்றிருமுகமிதுவெனச்சென்றிறைஞ்சினன் வாங்கி, விரதமாக்கமென்றறிந்தறம்பேணுவான்வினைஞர்கைக்கொடுத் திட்டா, னிரதமாற்றமங்கெழுதியபடியினலியம்பலுமதுகேட்டு, வரத னுற்பணிப்புறுதொழில்யாவர்நாமறுக்கவென்றுரைசெய்தான்.

(இ - ள்.) திருதராட்டிரன் திருமுகம் இதுஎன - திருதராஷ்டிரனளித்த பத்திரிகை யிது வென்றுசொல்லி (விதுரன்) கொடுக்க,—விரதம் ஆக்கம் என்று அறிந்து அறம் பேணுவான் - (வாய்மை அருளுடைமை முதலிய) விர தங்களைத் தவறாது அனுட்டித்தலே (இம்மைமறுமைகளில்) நன்மைவிளைப் பது என்ற (தனது உண்மையுணர்வினுல்) உணர்ந்து தருமத்தை மிக்கவிருப் பத்தோடு குறிக்கொண்டு காத்து ஒழுகுபவனுன தருமபுத்திரன்,—சென்று இறைஞ்சினன் வாங்கி - அருகிற்சென்று வணங்கி (இருகையாலும்) வாங்கி, வினைஞர் கை கொடுத்திட்டான் - (தன்னிடம்) தொழில் செய்பவர் கையிற் கொடுத்தான்; (அதனை வாங்கிக்கொண்ட அவ் வேவலாளர்), அங்கு எழுதிய படியினல் இரதம் மாற்றம் இயம்பலும் - அப்பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளபடி இனிமையான வார்த்தையை வாசித்தவளவில்,—(தருமபுத்திரன்), அது கேட்டு—, வரதனல் பணிப்பு உறுதொழில் மறுக்க நாம்யாவர் என்று உரை செய்தான் - 'கடவுளாற் கட்டளையிடப்பட்ட செயலை நிகழவொட்டாதபடி தடுத் தற்கு நாம் யார்?' என்று (தனது மெய்யுணர்வுக்கு ஏற்றவார்த்தையைக்) கூறி னன்; (எ - று.)

('ஒன்றைநினைப்பி னதுவொழிந்திட் டொன்றாகும், அன்றி'யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை, நினையாதமுன் வந்துநிற்பினும் நிற்கும், எனையாளு மீசன்செயல்' என்றபடி) தெய்வசங்கற்பத்தால் நன்மையோ தீமையோ எது விளைவதானுலும் அதனை மறுக்க நம்மாலாமோ வென்று ஆஸ்திகந் தலைபெடுத்த வார்த்தையைக் கூறினன், யுதிஷ்டிா னென்க.

த்ருதராஷ்ட்ரன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - தரிக்கப்பட்ட இராச்சியத்தை யுடையவனென்று பொருள்படும்: அரசாள்பவனென்று கருத்து; விசித்திா வீரியனது புதல்வருள் மூத்தவனுய் அரசுக்கு உரியவனுதல்பற்றி, இவனுக்கு இப்பெயர் ஏற்கும். சிறப்புடையனவான அருளுடைமையும், வாய்மையும், இங்கு 'விரதம்' என்று குறிக்கப்பட்டன. 'தருமமே ஜயம்', 'சத்தியமே ஜயம்' என்று கருதி அருளுடையனுய் வாய்மைதவறாது அறத்தை அனுட்டிப்பவ னுதலால், 'விரதமாக்கமென்று அறிந்து அறம்பேணுவான்' எனப்பட்டான். இனி, விரதமென்ற வடசொல்லுக்கு - நீக்கமென்று ஒரு பொருளிருத்தல் கொண்டு, இத்தொடர்க்கு - செல்வம் நீங்குந்தன்மையதென்ற (செல்வநிலை யாமையை) அறிந்து (அவாவை மேற்கொள்ளாது வைராக்கியத்தையே மேற் கொண்டு) தருமத்தைப் பரிபாலிப்பவனென்றலுமொன்று. வினைஞர் - தொழி

லாளர்: இது - இங்கே, சந்தர்ப்பத்தினால், ஓலை வாசிக்குந் தொழிலாளர்மேல் நின்றது. இரதம் - ரஸம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். வரதன் என்ற வட சொல்லுக்கு-வேண்டுவார் வேண்டும் வரங்களை யளிப்பவ னென்பது பொருள். பணிப்புஉறுதல் - நியமிக்கப்படுதல். யாவர் என்பதில், வினா - எதிர்மறை குறித்தது. யாவர் நாம் - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. இனி, வரதனென்பதற்குத் திருதராட்டிரனென்றே பொருள்கொள்ளினுமாம்: தனக்குப் (பெரியதந்தையான) திருதராட்டிரனது கட்டளைப்படி யன்றித் தமக்கு என ஒரு சுதந்திரமில்லையென்னுங் கருத்தால் 'வரதனாற்பணிப்புறு தொழில் யாவர் நாம்மறுக்க' என்று யுதிஷ்டிரன் கூறினனென்க. (கூரு)

[தருமன் துரியோதனனது சூழ்ச்சியைப் பழித்தல்.]

கூசு. மூத்ததாதைதன்னோலையு மிளையவன்மொழியு மொத்தமை நோக்கி, வார்த்தைவேறுமற்றொன்றையுமுரைத்திலன்மனுநெறிவழு வாதோன், சேத்தநாகவெங்கொடியவன்கொடியவன்சிந்தையினிலை தோன்றக், கோத்தகோவைநன்றாயினுந்தகுவதோ குருகுலந்தனக் கென்றான்.

(இ - ள்.) மனு நெறி வழுவாதோன் - மநுதருமசாஸ்திரமுறைமை (சிறிதும்) தவறாதவனான தருமபுத்திரன்,—மூத்த தாதைதன் ஓலையும் இளையவன் மொழியும் ஒத்தமை நோக்கி - (தனது) பெரிய தந்தையான திருதராஷ்டிரனனுப்பிய பத்திரிகையும் சிறிய தந்தையான விதுரன் சொன்னவார்த்தையும் (தம்மில்) ஒத்திருந்த தன்மையை யுணர்ந்து,—வார்த்தை வேறு மற்று ஒன்றையும் உரைத்திலன் - (நியாயத்துக்கு) மாறான வார்த்தை வேறொன்றையுஞ் சொல்லாதவனாய்,—'சேத்த நாகம் வெம் கொடியவன் - (கோபத்தாற் கண்) சிவந்த சர்ப்பத்தின் வடிவமெழுதிய பயங்கரமான துவசத்தை யுடையவனாகிய துரியோதனன், கொடிய வல் சிந்தையின் நிலை தோன்ற - (தனது) மிகக் கொடிய மனத்தின் இயல்பு விளங்குமாறு [தனது கடுஞ்சிந்தைக்கு ஏற்ப என்றபடி], கோத்த - தொடர்ச்சியாக ஆலோசித்த, கோவை - ஆலோசனைத் தொடர், நன்று ஆயினும் - (அவனுக்கு) நல்லதாயிருந்தாலும், குருகுலம் தனக்கு தகுவதோ - (நாம் பிறந்த) குருகுலத்தின் பெருமைக்குத் தகுமோ?' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

வஞ்சனையாக வருவித்துச் சூதாடிப் பொருள்கவருங் கருத்து துஷ்டராது துராலோசனைக்கு ஏற்றதாயினுங் குடிப்பழியன்றோ வென்றன னென்க. குருகுலம் - சந்திர வம்சத்திற் பிரசித்தி பெற்ற குருவென்னும் அரசனது மரபு; வடமொழித்தொடர். 'வேறு மற்றொன்றையும்' என்றவிடத்து 'மற்று' என்பதை அசையென்னலுமாம். உரைத்திலன் - எதிர்மறை யிறந்தகாலமுற்றெச்சம். மனுநெறி,- மநுவென்னும் அரசனியற்றிய தரும சாஸ்திரத்திற்கூறிய நீதி. சேத்த, செம்மையென்ற பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்த

'சே' - பகுதி. ஓ - எதிர்மறை. 'கோடியவன் கோடியவன் சிந்தை' என்ற விடத்து, 'மடக்து' என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இச்செய்யுளில் 'மனுநெறிவழுவாதோன்' என்ற விசேஷ்யம் - எப்பொழுதும் தகுதியில்சொற் சொல்லாது தக்கமொழியே பேசத்தக்கவ னென்ற கருத்தையும், 'நாகவெங்கொடியவன்' என்ற விசேஷ்யம் - தான் தனது கொடியில் விஷப்பாம்பை அறிகுறியாகக் கொண்டமைக்கு ஏற்பத் தீக்குணந் தீச்செயல்களை யுடையனாய் நல்லோர்க்குப் பொல்லாங்கு விளைப்பவனென்ற கருத்தையும் உட்கொண்டிருத்தலால், கருத்துடையடைகோளியணி. கோபங் கொண்டு கடுஞ்சொற் கூறத்தக்க சமயத்திலும் அங்ஙனம் ஒன்றுங் கூறினா னில்லை யென்பார், 'வார்த்தைவேறு மற்றொன்றையு முரைத்திலன்' என்றன ரென்க. கொடிய, வல் - ஒரு பொருட்பன்மொழி. (சுச)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - தருமன் வார்த்தை: சூதாடுதலின் குற்றம்.]

கூரு. அடியுமாண்மையும்வலிமையுஞ்சேனையுமழகும்வென்றியுந்தத்தங்
குடியுமானமுஞ்செல்வமும்பெருமையுங்குலமுமின்பமுந்தேசும்
படியுமாமறையொழுக்கமும்புகழுமுன்பயின்றகல்வியுஞ்சேர
மடியுமான்மதியுணர்ந்தவர்சூதின்மேல்வைப்பரோமனம்வையார்.

(இ - ள்.) அடியும் - தலைமையும், ஆண்மையும் - பராக்கிரமமும், வலிமையும் - பலமும், சேனையும்—, அழகும்—, வென்றியும் - ஜயமும், தத்தம் குடியும் - தம்தமது குடிப்பிறப்பின் மேன்மையும், மானமும்—, செல்வமும்— பெருமையும்—, குலமும் - வம்சமும், இன்பமும்—, தேசும் - ஒளியும், படியும்- நற்குணமும், மா மறை ஒழுக்கமும்-சிறந்த வேதங்களிற்கூறிய விதிமுறைப் படியொழுகும் ஸதாசாரமும், புகழும் - கீர்த்தியும், முன் பயின்ற கல்வியும் - முன்னமேதொடங்கி நெடுநாள் பழகித் தேர்ந்த வித்தையும், (ஆகிய இவை, யெல்லாம்)—சேர மடியும் - (சூதாடுவோர்க்கு) ஒருசேர அழியும்; ஆல் - ஆதலால், மதி உணர்ந்தவர் - அறிவினால் (அறியவேண்டுபவற்றை) அறிந்தவர்கள், சூதின்மேல் மனம் வைப்பரோ - சூதினிடத்து விருப்பத்தைச் செலுத்துவார் களோ? வையார் - செலுத்தார்; (எ - று.)

"பழகிய செல்வமும் பண்புங் கெடுக்கும், கழகத்துக் காலை புகின்" "உடைசெல்வ மூணொளி கல்வியென் றைந்தும், அடையாவா மாயங்கொளின்" என்ற திருக்குறட்பாக்களும், "உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண் மைத், திருவழிக்கு மானஞ் சிதைக்கும்—மருவு, மொருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது, பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து" என்ற நீதிவெண்பாவும் இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

அடி - முதன்மை: அனைவரும் அக்கிரபூஜை செய்யும்படியான சிறப்பு. இனி, 'அடி' என்பதற்கு - (மேற்சொல்லப்படும் ஆண்மை முதலியவற்றிற் கெல்லாம்) மூலகாரணமான நல்வினை யென்றலும் ஒன்று. ஆண்மை - ஆண்

தகைமை: ஆடவர்க்கு உரிய திறம்; பௌருஷம், வீரம்: ஆண் மை எனப் பிரியும். ஆள் மை எனப்பிரித்து, ஆளுதல் தன்மையெனக் கொண்டால், அரசாளுந் திறமென்று பொருள்படும். குடி - இடவாகுபெயராய், நாமோம்; "படைகுடிகூழமைச்சுநட்பரணாறு, முடையா னரசரு ளேறு" என்ற திருக்குறளின் உரையில் பரிமேலழகர் 'ஈண்டுக் குடி யென்றது, அதனையுடைய நாட்டினை' என்றமை காண்க. மானமாவது - எப்பொழுதும் தம் நிலையில் தாழாமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வு வந்தவிடத்து உயிர் வாழாமையுமாம். பெருமை - செயற்கரியனசெய்தல் முதலிய பெரியாரது தன்மை. குலம் - தான்பிறந்தகுலத்தின் சிறப்புமாம். திருக்குறளில் "நின்ற ஒளியோடொழுகப்படும்" என்றவிடத்து 'ஒளி - உறங்காநிற்கவும் தான் உலகங்காக்கின்ற அவர் கடவுட்டன்மை' என்றும், "ஒளி யொருவற்குள்ளவெறுக்கை" என்றவிடத்து 'ஒளி - தான் உளனாயகாலத்து மிக்குத்தோன்றுத லுடைமை' என்றும் பரிமேலழகர் உரைத்தவை, இங்கு 'தேசு' என்றவிடத்து அறியத்தக்கன; "உறங்குமாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்குதெண்டிரை வையகங் காக்குமால்" என்பது சீவகசிந்தாமணி. தேசு - தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. தேசு - தேககாந்தியுமாம்.

படி - பண்பு; நிலைமையும், வடிவின்தோற்றமுமாம். இனி, 'படியும்' என்பதை எதிர்காலப்பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ஒழுக்கத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, படிந்த [அமைந்த] வைதிகாசார மெனினும் அமையும். 'முன்பயின்ற கல்விமடியும்' என்றதனால், இனிக் கல்வி யுண்டாகாதென்பது போதரும்; மேற்காட்டிய "உடைசெல்வம்" என்ற தொடக்கத்துக் குறளின் உரையில் பரிமேலழகர் 'காலமும் கருத்தும் பெருமையின், இவை யுளவாகா வென்பதாம்' என்றார். 'முன்பயின்ற' என்ற அடைமொழியைப் பிறவற்றிற்கும் ஏற்றபெற்றி கூட்டலாம்; மேற்காட்டிய "பழகிய செல்வமும்" என்ற தொடக்கத்துக் குறளின் உரையில் 'பழகிய என்பது, பண்புடனும் இயையும்: தான் செய்துகொள்ளும் அறம்முதலியவே யன்றி, முன்னோரைத்தொடங்கி வருகின்ற செல்வமும் முன்செய்த நல்வினையின்பயனாய பண்பும் இலவா மென்பதாம்' என்றார் பரிமேலழகர்.

சூது சிறுமைபலசெய்து அவற்றான் இருமையுங் கெடுத்தல் கூறப்பட்டது.

ஆல் - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். ஸேநா, மாநம், மதி - வடசொற்கள். சூதின்மேல், மேல் - ஏழனுருபு. 'மனம்' என்றது - மத்திமதீபமாய், முன்நின்ற 'வைப்பரோ' என்றதனோடும், பின்நிற்கும் 'வையார்' என்பதனோடும் இயையும். வற்புறுத்துதற்பொருட்டு 'வைப்பரோ மனம் வையார்' என வினாவும் விடையு மாகிய இரண்டுவாய்பாட்டாலுங் கூறினர்; "முனிவர் சொற் பொய்க்குமோ பொய்யாதே." "கீழ்மக்கட், குண்டோவுணர்ச்சி மற்றில்லாகும்" என்பனவும் இவ்வாறே.

௬௬. குழகராயிளமடந்தையர்க்குருகுவோர்குறிப்பிலாமையினாலும்
பழகுவார்மிகச்சிந்தைநோய்தாங்களேபடுக்குமாறுணராம
லழகுபேரறிவாகவேகொண்டவரறத்தொழில்புரியாமற்
கழகமாடவும்பெறுவரோவிதனினுங்கள்ளுணலினிதன்றே.

(இ - ள்.) குழகர் ஆய் இள மடந்தையர்க்கு உருகுவோர் - யௌவன பருவமுடையவராயிருந்து இளமையையுடைய மகளிர்க்காக மனமுருகுகின்றவர்கள் [காமுகர்],—குறிப்பு இலாமையின் - ஆலோசனையில்லாமையினால், சிந்தை நோய் தாங்களே படுக்கும் ஆறு உணராமல் - மனக்கவலையில் தாமே (தம்மை) அகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற வகையைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமல், நாளும் மிக பழகுவார் - எந்நாளிலும் (சூதாட்டத்தில்) மிகுதியாகப் பழகுவார்கள்; பேர் அறிவே அழகு ஆக கொண்டவர் - சிறந்த அறிவையே (தமக்கு) அழகாகக்கொண்ட பெரியோர்களோவென்றால்,—அறம் தொழில் புரியாமல் - தருமகாரியங்களைச் செய்யாமல், கழகம் ஆடவும் பெறுவரோ - சூதாடுவார்களோ? [சூதாடவேமாட்டார்கள் என்றபடி]: இதனினும் - இந்தச் சூதாட்டத்தினும், கள் உணல் - கட்குடிப்பது, இனிது அன்றே - இனியதன்றோ; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

அறிவில்லாத கீழ்மக்கள், சூதாட்டத்தினால் தங்களுக்குத் தாங்களே துன்பமூட்டிக்கொள்ளுதலை அறியுந்திறமில்லாமல், ஆடுங்காலத்திலுண்டாகும் அற்பமான மனமகிழ்ச்சியையே மிகப்பெரிய புருஷார்த்தமாகப் பாராட்டி, சிற்றின்பத்திலழுந்தியதுபோலவே இச்சூதாட்டத்திலும் மிகப்பழகுவார்கள்; அறிவுடையவர்களோ, சூதாட்டத்தினால் விளையுந் தீங்கைத் தமது பேரறிவினால் நன்கு உணர்ந்து, அச்சூதாட்டத்தை மிகவெறுத்து, தருமகாரியங்களையே மேற்கொண் டொழுகுவர் என்றவாறு. "காதல் கவறாடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொழிதல், ஈதன்மறுத்த லிவைகண்டாய்—போதிற், சினையாமை வைகுந் திருநாடா செம்மை, நிலையாமைபூண்டார்நெறி" என்றபடி, கண்ட மகளிரிடத்தெல்லாங் காதல்கொள்ளுதலும் சூதாடுதலும் கட் குடித்தலும் அறம்பொருளின்பங்கட்கு இடையீடாகி ஆக்கஞ்சிதைத்து அழிவுதலைத் தருவனவாய்ப் பகைப்பாற்பட்டுக் குற்றமென்னும் இனத்தனவாதலால், இங்கு எடுத்துக்கூறப்பட்டன. திருவள்ளுவர்குறளில் 'பெண்வழிச் சேறல்,' 'வரைவின்மகளிர்,' 'கள்ளுண்ணாமை,' 'சூது' என்ற அதிகாரங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறுத்தியதும், அவற்றுள் வரைவின்மகளிரென்னும் அதிகாரத்தின் இறுதியில் "இருமனப்பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறுந், திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்பு" என்றதும், அக்குறளி னுரையில் பரிமேலழகர் 'ஒத்தகுற்றத்தகவாகலின், கள்ளும் சூதும் உடன்கூறப்பட்டன. வடநூலாரும், இக்கருத்தான், விதனமென உடன்கூறினார்" என்றதும், இங்கு உணரத்தக்கவை. சூதாடுதலைக் கட்குடித்தலினும் கொடியதாகக் கூறியது, கள் ளுண்ணுதலில் உண்டாகும் பொல்லாங்குகள் குடிப்பவனளவிலேயே யடங்கி நிற்றலும்,

சூதாடுதலில் விளையும் பொல்லாங்குகள் தம்மையேயன்றிப் பிறரையுஞ் சார்தலும், பொய் முதலிய பெரும்பாவங்கட்கு இடமாயிருத்தலும் பற்றி யென்க; அன்றியும், மதுபானம் போர்க்கு எழுவது முதலிய சிலகாலங்களில் நன்மைபயத்தலையும், சூதாடுதல் எக்காலத்திலும் நன்மைபயவாமையையும் நோக்குக. இங்கு சூதாட்டத்தின் பொல்லாங்கினைற் கட்குடித்தலை இனியதாகக் கூறியது - அகமலர்ச்சியணி; இதனை, வடநூலார் உல்லாஸாலங்காரமென்பர்: ஒன்றன் குணத்தையாவது குற்றத்தையாவது கொண்டு மற்றொன்றற்கு அவை உள்ளனவாகச் சொல்லுதல், இவ்வணியின் இலக்கணம்; இங்குச் சூதாட்டத்தின் குற்றத்தினைற் கள்ளுண்ணல் குணமாகச்சொல்லப்பட்டவாறு காண்க. "கல்வியழகேயழகு" "கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலனல்லால், மற்றோ ரணிகலம் வேண்டாவாம்" என்றாற்போல, 'அழகு போறிவாகவே கொண்டவர்' என்றார்.

குழகு - மகளிர்மனத்தைக் கவருங் கட்டழகு: அதனையுடையவர் - குழகர். மடந்தையர் - மடந்தைப்பருவமுடையவர்; அப்பக்குவத்துக்கு வயதெல்லைபதின்மூன்று முதற் பத்தொன்பதுவரையிலும். உம்மைமூன்றனுள், முதலது முற்றும்மை; மற்றவை - இழிவுசிறப்பு. முன்னிரண்டு ஏகாரங்கள் - பிரிநிலைப்பொருளன. ஓகாரம் - எதிர்மறை. மிகப் பழகுவார் என இயையும். மிகச் சிந்தைநோய் படுக்குமாறு என இயைப்பினுமாம். (கூகூ)

கூஎ. மேதகத்தெரிஞானநூற்புலவரும்வேத்துநூலறிந்தோரும்
பாதகத்திலொன்றென்னவேமுன்னமேபலபடப்பழித்திட்டார்
தீதகப்படுபுன்றொழிலிளைஞரிற்சிந்தனைசிறிதின்றித்
தோதகத்துடனென்னையோசகுனிதன்சூதினுக்கெதிரென்றான்.

(இ - ள்.) மேதக தெரி ஞானம் நூல் புலவரும் - மேன்மையாக [மிகுதியாக] அறிந்த தத்துவநூலுணர்ச்சியையுடைய வித்துவான்களும், வேந்து நூல் அறிந்தோரும் - அரசநீதியைக் கூறுகின்ற சாஸ்திரங்களைக் கற்று வல்லவர்களும்,— (சூதாடுதலை), பாதகத்தில் ஒன்று என்னவே - பெரும்பாவத்தொழில்களுள் ஒன்றென்றே, முன்னமே பலபட பழித்திட்டார் - முற்காலத்திலேயே பலவகையாக நிந்தித்து விலக்கியுள்ளார்கள்; (அவ்வாறு சூதாடுதலை விலக்கியிருக்கவும்), தீது அகப்படு புல் தொழில் இளைஞரின் - குற்றத்திற்கு உள்ளாகிற இழிதொழில்களையுடைய சிறுவர்கள்போல, சிறிது சிந்தனை இன்றி - சிறிதேனும் ஆலோசனையில்லாமல், தோதகத்துடன் - வஞ்சனைக் கருத்தோடு, சகுனி—, தன் சூதினுக்கு என்னையோ எதிர் என்றான் - தான் ஆடுகின்ற சூதாட்டத்துக்கு என்னைத்தானா எதிரில் நின்று ஆடுபவனென்று கொண்டான்? (எ - று.)

தான் வஞ்சனைக்கருத்துடன் ஆடுகின்ற சூதாட்டத்துக்குச் சிறிதும் வஞ்சகக்குணமில்லாத என்னை எதிராகக்கொள்வது சகுனிக்குக் கிஞ்சித்துந் தக்கதன் றென்பது, தருமபுத்திரன் கருத்து. சூதாடல் பெரும்பாவமென்பது

வைதிக நூலார்க்கும் லௌகிகநூலார்க்கும் ஒத்தகொள்கையா மென்பது, முன்னிரண்டடியின் தாற்பரியம். பெருந்தன்மை சிறிதுமில்லாமல் வஞ்சனைக் கருத்தோடு சூதாட எண்ணிய சகுனிக்குப் புன்றொழிலினைர் உவமையாக்கப் பட்டனர். 'என்றான்' என்பதற்குத் துரியோதன னென்பதைத் தோன்றா வெழுவாயாக் கொண்டு, சகுனிதன் - சகுனியினுடைய, சூதினுக்குத் துரியோதனன் என்னைத்தானா நடாக்கினா னென்றும் உரைகூறலாம். ஞான நூல் - தத்துவஞானத்தையுணர்த்தும் வேதாந்த சாஸ்திரம்; கடவுளைத்தியானஞ்செய்து பயனுளதாகக் கழிக்கவேண்டிய பொழுதைச் சூதுசதுரங்கமாடி வீணேபோக்குதல் தகுதியன் றென்பது, வேதாந்திகளின் கொள்கை.

மேதக - மேன்மை தகு என்ற இரண்டு சொற்கள் மருவி ஒருசொல் தன்மைப்பட்டுநின்ற 'மேதகு' என்னும் பகுதியினடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம். வேந்து + நூல் = வேத்துநூல்; வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று: [நன் - உயிர் - ௬௪.] வேத்துநூல் - அரசநீதிகூறும் காமந்தகம் சுக்ரநீதி முதலாயின. இரண்டாமடியிலுள்ள ஏகார மிரண்டனுள், முன்னது - பிரிநிலை; பின்னது - தெளிவு. இளைஞரின், இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. என்னையோ என்றது, சூது பெருங்குற்றமென்று அறிந்த என்னை எதிராகக்கொள்வது தகுதியன்று என்னும் பொருளைத் தந்துநிற்றலால், ஓகாரம் - ஒழியிசைப்பொருளது. (௬௭)

['நின்கருத்தைக்கூறு' என்று விதுரனைத் தருமன் வினவுதல்.]

௬அ. தன்கருத்தினினிகழ்ந்தவாறிம்முறைதருமன்மைந்தனுங்கூறி
யென்கருத்தினாற்பெறுவதென்விதியினையாவரேயெதிர்வெல்வார்,
மன்கருத்தையுமவன்றிருவுளநிகர்மகன்கருத்தையுநோக்கி
நின்கருத்தைநீயுரையெனவிதுர னுநிகழ்ந்தனவுரைக்கின்றான்.

(இ - ள்.) தருமன் மைந்தனும் - தருமபுத்திரனும், இம்முறை - இவ்விதமாக, தன் கருத்தினில் நிகழ்ந்தஆறு கூறி - தனது மனத்திலேதோன்றியபடியே (தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச்) சொல்லி,—'என் கருத்தினால் பெறுவது என் - என்னுடைய எண்ணத்தினால் யாது நடக்கும்? [ஒன்றும் நடவாது]; விதியினை யாவரே எதிர் வெல்வார் - ஊழ்வினையை எதிர்த்துச்சயிப்பவர் யாவருளர்? [ஒருவராலும் விதியை வெல்லமுடியாது, எல்லாம் விதியின்படியே நடக்கு மென்றபடி]; மன் கருத்தையும் - திருதராஷ்டிர மகாராசனது எண்ணத்தையும், அவன் திருஉள்ளம் நிகர் மகன் கருத்தையும் - அவனது மனக்கருத்துக்கு ஒத்து நடக்கிற அவன் மகனான துரியோதனனது எண்ணத்தையும், நோக்கி - ஆராய்ந்து பார்த்து, நின் கருத்தை நீ உரை - (இப்பொழுது நாங்கள் செய்யத்தக்கது இன்னது என்பதைப்பற்றிய) உனது அபிப்பிராயத்தை நீ எடுத்துக் கூறுவாயாக' என - என்றுகேட்க, — விதுரனும்—, நிகழ்ந்தன - (அத்தினபுரியில்) முன்பு நடந்த வரலாறுகளை, உரைக்கின்றான் - சொல்வானாயினான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

இளமையிலே குந்திக்குத் துருவாசமுனிவ னுபதேசித்திருந்த மந்திரத்தின் மகிமையால் எதிர்வந்த யமதருமராசனது அருளாற் பிறந்தவ னாதலால், யுதிஷ்டிரன் 'தருமன் மைந்தன்' எனப்பட்டான். 'தன் கருத்தின்படி ஒன்றும் நடவாது' என்ற சிறப்புப்பொருளை, பின்வரும் 'விதியினை யாவரே எதிர்வெல்வார்' என்ற பொதுப்பொருள் சாதித்துநிற்றலால், இரண்டாமடி - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. 'நிகழ்ந்தன' என்பதற்கு, (தன்கருத்தில்) தோன்றியவற்றை என்று உரைகூறுதல் சிறப்பின்மையை, அடுத்தசெய்யுளை நோக்கியுணர்க. 'எதிர்வெல்வார்' என்பதில், எதிர் என்ற பகுதியே வினையெச்சப் பொருள்பட்டு நின்றது; "வரிப்புனைபந்து" என்னுமிடத்திற்போல. (கூஅ)

[விதுரனது உத்தரம்.]

கூகூ. இங்குநீயெனக்கியம்பியயாவையும்யானுமன்னவர்கேட்ப [பார்
வங்குநீர்மையின்மொழிந்தனனென்மொழியார்கொலோமதிக்கிற்
பொங்குநீருடைப்பூதலத்தலைவகேள்புனைந்தநின்னிதயத்துத்
தங்குநீர்மையிற்புரிகெனப்புதல்வனைத்தந்தையுந்தகச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) 'இங்கு - இவ்விடத்தில்' நீ—, எனக்கு - என்னிடத்தில், இயம்பிய - சொல்லிய, யாவையும் - எல்லாவற்றையும், யானும்—, அங்கு - அவ்விடத்தில், அன்னவர் கேட்ப - அந்தத் துரியோதனன் முதலியோர் கேட்கும்படி, நீர்மையின் மொழிந்தனன் - தக்கவகையாகச் சொன்னேன்; என் மொழி யார்கொலோ மதிக்கிற்பார் - (அங்கே) என்வார்த்தையை எவர்தாம் நன்குமதித்துக்கேட்டவர்? [எல்லோரும் அலக்ஷியஞ்செய்துவிட்டார்க ளென்றபடி]; பொங்கும் நீர் உடை பூதலம் தலைவ - பொங்குமியல்புள்ள கடலை ஆடையாகக்கொண்ட பூமிக்குத் தலைவனே! கேள் - கேட்பாயாக: புனைந்த நின் இதயத்து தங்கும் நீர்மையின் புரிக - (கல்வி கேள்விகளினாற்) சிறப்படைந்துள்ள உனது மனத்தில் தோன்றும் விதமாகவே செய்வாயாக,' என - என்று, புதல்வனை - மைந்தன்முறையாகின்ற தருமபுத்திரனைநோக்கி, தந்தையும் - (சிறிய) தகப்பன் முறையான விதுரனும், தக சொன்னான் - தகுதியாகக் கூறினான்; (எ - று)

'நின்கருத்தை நீ உரை' என்று கீழ்த் தருமன் வினவியதற்கு, விதுரன் தன் எண்ணத்தை உள்ளபடி கூறாமல் முன்பு அத்தினாபுரியில் நிகழ்ந்த செய்தியை எடுத்துச்சொல்லி ஒருவாறு தன்கருத்தைக் குறிப்பித்து 'உன் விருப்பத்தின்படியே செய்' எனக் கூறிமுடித்தது - 'ஐவரை அழைத்துவரும்படி தூதுவந்த தான் அதற்கு மாறாகத் தன்கருத்தை நேரேசொல்வது, தன்னைத் தூதனுப்பிய திருதராஷ்டிரனுக்குத் தான் வஞ்சனை செய்ததாய் முடியும்' என்று கருதியதனா லென்க; இவ்வாறு தூதலட்சணத்திற்கு மாறுபடாமற் கூறினமையைப் பாராட்டி 'தந்தையுந் தகச்சொன்னான்' என்றார். தான் கூறிய உறுதிமொழியை மதியாது அலட்சியஞ் செய்தமையைக் குறித்து

யார்கொலோ மதிக்கிற்பார்' என விதுரன் குறைகூறினனென்க: இவ்வாறு, விதுரன் கூறியது, 'தருமனும் தன் மொழிப்படியே நடப்பனோ? நடவானோ?' என்ற ஐயக்கருத்தையுந் தொனிப்பிக்கு மென்னலாம். விதுரன் தருமபுத்திரனிடத்து நன்குமதிப்புடைய னாதலின், 'புனைந்தநின்னிதயம்' என்றான்; அன்றி, துரியோதனனுதியர்தாம் கேளாவிட்டாலும் நீயாவது கேட்டு அதன்படி நடக்கவேண்டு மென்று கூறுவான், யுதிஷ்டிரனை மேம்படுத்தி 'புனைந்த நின்னிதயம்' எனக் கூறினனுமாம். இனி, 'புதைந்த நின்னிதயத்துத், தங்கு நீர்மையில்' என்றும் பாடமுண்டு.

'இங்கு' என்றது, இந்திரப் பிரத்தத்தை. 'அங்கு' என்றது, அத்தினாபுரியை. இங்கு-இப்பொழுது எனினுமாம். 'இயம்பிய' என்பதை, இறந்தகாலப் பெயரெச்சமாக வாயினும் இறந்தகாலப் பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயராகவாயினுங் கொள்க. யானும் மன்னவர் கேட்ப என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். நீர்மையின் மொழிதல் - இனிது கூறுதல்; நீர்மை-நீரின் தன்மை, இனிமை. மொழிந்தனன் - தன்மை யொருமைமுற்று. யார்கொலோ, கொல்-அசை, ஓ-இரக்கம். 'மதிக்கிற்பார்' - இயல்பினால் இறந்தகாலம் எதிர்காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி: இச்சொல்லில், கில் - ஆற்றலுணர்த்தும் இடைநிலை. 'பொங்குநீர்' எனவே, கடலாயிற்று. உடுக்கப்படுவது உடை என ஆடைக்குக் காரணக்குறி; ஐ - செயப்படுபொருள் விகுதி. ஹ்ருதயம் - வடசொல். புரிகென - விகாரம். (சுக)

[வீமசேனன் வார்த்தை.]

எ0. அன்றுதாழ்புனற்றுறையினிற்கழுநிரைத்தரியவஞ்சனைசெய்தான், குன்றுபோலுயர்வாழ்மனைக்கொடுந்தழல்கொளுத்திவன்கொலைசூழ்ந்தான், வென்றசூதினில்பாவையுங்கவரவேவிரகினாலழைத்திட்டா, னென்றுதானமக்கன்புடைத்துணைவனாயிருந்ததவ்விகலோனே.

எக. முளையிலேயுயிர்கொல்வதோர்கடுவிடமுற்றிவன்காழேறி [டாம்
விளையிலேதுசெய்யாதுமற்றவருடன்விழையுநண்பினிவேண்
வளையிலேதமேபுரிந்துமேன்மலைந்திடும்வன்படைகொடுமோதிக்
களையிலோநமக்கிருப்புளதென்றனன்காற்றருள்கூற்றன்னான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்; ஒருங்கு உரைக்கப்படுகின்றன.

எ0, எக.— (இ - ள்.) (எ0) (துரியோதனன்),—அன்று - (நாம் சிறுவராயிருந்த) அக்காலத்தில், தாழ் புனல் துறையினில் - ஆழமான (கங்கையின்) நீர்த்துறையிலே, கழு நிரைத்து - கழுக்களை வரிசையாகநிறுத்தி, (என்னைக் கொல்லுமாறு), அரிய வஞ்சனை செய்தான் - (பிறராற்செய்வதற்கு) அருமையான வஞ்சகத்தைச் செய்தான்; (பின்னையும்) குன்று போல் உயர் வாழ் மனை கொடுந் தழல் கொளுத்தி வல் கொலை சூழ்ந்தான் - மலைபோல உயர்ந்துள்ளதாகிய (நாம்), வாழ்ந்த மாளிகையிற் கொடியநெருப்பிட்டுக் கொளுத்தி

நம்மைக் கொல்லுமாறு வலிய கொலைத்தொழிலை ஆலோசித்தான்; (இப்பொழுதும்), சூதினில் வென்று யாவையும் கவரவே விரகினால் அழைத்திட்டான் - சூதாட்டத்தில் (நம்மைச்) சயித்து (அவ்வழியாக) நமதுபொருள் முழுவதையும் கவரும்பொருட்டாகவே (புதுமண்டபத்தைக் காணவேண்டுமென்கிற வியாஜத்தினால்) தந்திரமாக அழைத்திருக்கிறான்; அ இகலோன் - (எப்பொழுதும் நம்மிடத்துப்) பகை பாராட்டுகிறவனான அத்துரியோதனன், நமக்கு அன்பு உடை துணைவன் ஆய் இருந்தது - நம்மிடத்து அன்புள்ள சகோதரனாய் வாழ்ந்தது, என்றுதான் - எக்காலத்தில்தான்? [ஒருபோதுமில்லை யென்றபடி]; (எக) முளையிலே உயிர் கொல்வது ஓர் கடு விடம் - முளைக்கும் பருவத்திலேயே உயிரை வதைப்பதாகிய ஒரு கொடிய நச்சுமரம், முற்றி வல் காழ் ஏறி விளையில் - முதிர்ந்து மிகவும் வயிரமேறி வளர்ந்துவிட்டால், ஏது செயயாது - எந்தக் கேட்டைத்தான் செய்யமாட்டாது? (அது போலவே கொடிய துரியோதனனும் பலவகையாகத் துன்பஞ்செய்வான்; ஆதலால்), அவருடன் விழையும் நண்பு இனி வேண்டாம் - அவருடன் விரும்பிக்கொள்ளுஞ் சிநேகம் நமக்கு இனிமேல் வேண்டுவதன்று; வளையில் - (நாம் அத்துரியோதனனுக்கு) அடங்கிப் பணிவாக நடந்துகொண்டால், (அத்துரியோதனன்), ஏதமே புரிந்து - (நமக்குத்) துன்பத்தையேசெய்து, மேல் மலைந்திடும்- (அவ்வளவோடு நில்லாது) மேலும் போர்செய்தும் வருத்துவான்; (ஆதலின், அவனோடு நட்புப்பாராட்டாமல்,) வல் படைகொடு மோதி களையிலே-கொடிய ஆயுதங்களினால் போர்செய்து (அப்பகையை) ஒழித்தால் மாத்திரமே, நமக்கு இருப்பு உளது - நாம் உயிரோடு வாழ்தல்கூடும்,' என்றனன் - என்று கூறினான்; (யாவனெனில்),—காற்று அருள் கூற்று அன்னான் - வாயுதேவன் பெற்ற (பகைவர்க்கு) யமன்போன்றவனாகிய வீமசேனன்; (எ - று.)

முதலில் என்னைக்கொல்லுமாறு ஆற்றிலே கழுநாட்டியும், பிறகு நம்மெல்லாரையுங் கொல்லுமாறு நாம் வாழ்ந்தமனையில் தீயிடச்சூழ்ச்சிசெய்தும், இப்போதும் நமது செல்வவாழ்க்கை முழுவதையும் பறிக்கும் வகையாக மண்டபமென்ற வியாஜம்வைத்து அழைத்தும், இவ்வாறு நம்முடைய கேட்டிற்கே மேன்மேற் பலபடியாகத் துரியோதனன் முயல்கின்றனனாதலால், அவனுக்கு நாம் இப்பொழுது சிறிதும் இடங்கொடாமல் அவனைக் கொன்றால்தான் நாம் உயிர் தப்பிப் பிழைக்கலாமென வீமன் தனது கருத்தை வெளியிட்டான்; இதனால், துரியோதனனிஷ்டப்படி மண்டபத்தைக்காணச் செல்லுதல் தக்கதன்றென வீமன் மறுத்தவாறு.

(எ0) துரியோதனன் கழுநிரைத்து வஞ்சனைசெய்த கதை:—ஒருநாள் துரியோதனன் கங்கைத்துறையில் இரும்பினாலும் செம்மரத்தாலும் கூரிய கழுக்களை நீரின்மேல் தோன்றாதபடி உள்நாட்டச்செய்து, வீமனை 'நீரில்விளையாடலாம் வா' என்று வஞ்சனையாக அழைத்துப்போய் 'இங்கிருந்து நீ நீரிற் குதிக்கின்றனையா பார்ப்போம்?' என்ன, அப்பொழுது கண்ணன் கருவண்டினுருவங்கொண்டு கழுமுனைதோறும் உட்கார்ந்திருக்க, வீமன் அதனை நோக்கி

'இது என்ன நீரோட்டத்தில் வண்டுகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனவே!' என்று உற்றுப்பார்க்கும்போது அவற்றின்கீழ் வசிகள் நாட்டியிருக்கக் கண்டு தன்சங்கேதப்படி அவைநாட்டியிராத இடம்பார்த்துக் குதித்துக் கரையேறி மீண்டன னென்பதாம்.

இரண்டாமடியிற் குறித்த கதை :—அத்தினபுரியிலே தருமபுத்திரனுக்கு இளவரசு முடிசூட்டியமை கண்டு அழுக்காறுகொண்ட துரியோதனனுடைய கருத்துக்கு இணங்கிய திருதராட்டிரன், புரோசனனென்னும் மந்திரியுடன் சதியாலோசனைசெய்து வாரணாவதமென்னும் நகரத்தில் அரக்குமாளிகையொன்று கட்டி முடித்துப் பாண்டவர்களை அதில் வசிக்கச்செய்து ஓரிரவில் அம்மாளிகையில் தீப்பற்றவைத்து அவர்களை ஒழித்து விடுவதென்று நிச்சயித்து, அவ்வமைச்சனைக்கொண்டே அந்நகரத்தை விசேஷமாக அலங்கரிப்பித்து, ஒருநாள் தருமபுத்திரனை நோக்கி 'நீ உனது தம்பியர் நால்வருடன் வாரணாவதத்துச்சென்று தனியேவாழ்வாய்' என்று கட்டளையிட்டு, அப்புரோசனனையே துணையாக்கி அவனோடும் அவனுக்கு அடங்கிய பரிவாரத்தோடும் அனுப்ப, பாண்டவரும் குந்தியும் வாரணாவதத்திற்சென்று தங்கட்கென்று புதிதாகச்செய்யப்பட்ட மாளிகையில் வசித்திருந்தனர்; அங்ஙனம் வசிக்கும்நாட்களிலே பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையின் தன்மையையும், புரோசனனது செய்கைகளையும் உற்றுநோக்கிச் சங்கைகொண்டிருக்கையில், விதுரனா லனுப்பப்பட்ட சிற்பியொருவன் வீமனிடம்வந்து, திருதராட்டிரனது கட்டளையின்படி புரோசனன் வஞ்சனையாக இந்தமாளிகையைக் கட்டும்பொழுது அவனது சூழ்ச்சியை யுணர்ந்த விதுரனுடைய ஏவலால் தான் இம்மாளிகையினுள்ளே ஒருபுறத்தில் நீண்ட சுரங்கவழியொன்றை நெடுந்தூரத்திலுள்ள ஒரு வனத்திற் சென்று சேரும்படி எவருமறியாமல் அமைத்துள்ள தந்திரத்தை அந்தரங்கமாகத் தெரிவித்து, அவ்வழிக்குத் துவாரம் ஒருதூணின்கீழ் உள்ள தென்பதையுங் குறிப்பாகச் சொல்லிச்செல்ல, பின்பு ஒருநாளிரவில் வீமன் புரோசனனை அம்மாளிகையிலேயே படுக்கச்சொல்லி அவன் நன்றாகத்தூங்கியபின் அவ்வீட்டில் தானே நெருப்புப் பற்றவைத்துவிட்டுத் தன்னுடன் பிறந்தவர்களையும் தாயாரையும் எடுத்துக்கொண்டு சுரங்கவழியாக ஒருவனத்திற் சேர்ந்தான். துரியோதனன் கட்டளைப்படி பாண்டவர்க்கு விஷங்கலந்த தேனைக்கொடுத்து அவர்களைக் கொல்லவந்த ஐந்து வேடர்களும் அவர்கள் தாயும் அந்நாளில் அவ்வரக்குமாளிகையில் தங்கித் தீப்பட்டு இறந்தன ராதலால், பொழுதுவிடிந்தபின்பு அங்குவந்துபார்த்த ஊராரெல்லாரும், பாண்டவரும் குந்தியுமே எரிப்பட்டு இறந்தனரென்று இரங்கினார்கள். அவ்வாறே நாடெங்கும் பிரசித்தியாயிற்று: அதற்காக உலகம்முழுவதும் வருத்தமடைய, துரியோதனாதியர் மாத்திரமே மனமகிழ்ச்சிகொண்டனர் என்பதாம்.

ஏகாரம் இரண்டனுள், முன்னது - தேற்றம்; பின்னது - ஈற்றசை. கொளுத்தி—கொளுந்துஎன்பதன் பிறவினையான கொளுத்து - பகுதி.

(எக) இளமைப் பருவத்திலேயே நம்மைக்கொல்ல முயன்ற துரியோதனன் படைவலியும் துணைவலியும் மிக்குக் காளைப்பருவமடைந்து அரசனாயிருக்கிற இப்போது மற்று எந்தக்கேட்டைத்தான் செய்யா னென்ற உபமேயப்பொருளைத் தருதலால், 'முளையிலே உயிர்கொல்வதோர் கடுவிடம் முற்றி வன்காழேறி, விளையி லேதுசெய்யாது' என்பது - **பிறிதுமொழிதலணி**: இத்தொடர்மொழியை, கீழ்வந்த பதினோராஞ்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளோடு ஒப்பிடுக. இத்தொடர் 'அவருடன் விளையும் நண்பு இனி வேண்டாம்' என்பதைச் சாதித்துநிற்பது - **தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி**. இவ்விரண்டணியும் அரிசியும் எள்ளும்போல வேறுபாடுதோன்றச் சேர்ந்து வந்தது - **சேர்வையணியாம்**.

மற்று - அசைநிலை; வினைமாற்றுமாம். 'முற்றிவன்காழேறி' எனவருதலால், 'விடம்' என்பதற்கு - நச்சுமரமெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது; இது ஆகுபெயரின்பாற்படும். 'காற்றருள் கூற்றன்னான்' - பிராஸம். நினைத்தபடியே பின்னிடாமற் போர்செய்து கொன்று வெல்லுந்திறமுடையா னென்பது தோன்ற, வீமனை 'கூற்றன்னான்' என்றார்; பண்புந்தொழிலும்பற்றிய உவமை. அந்த யமன் சூரியன்பெற்ற புதல்வன், இந்த வீமனாகிய யமனோ வாயு பெற்ற புதல்வன்: இந்த வேறுபாடே யன்றி, பலபராக்கிரமங்களில் இவ்விருவர்க்கும் ஏற்றத்தாழ்வில்லை யென்பது, "காற்றருள்கூற்றன்னான்" என்பதனாற் போதரும்; மேலும், "மருத்துதருகூற்று," "சுரர்க்கிடமுதவு கோத்திரவெழிற்குவடொடித்தவனுதவு கூற்றம்" என்பர். 'இருப்பு' என்பதற்கு - குடியிருத்தலெனவும், உரியபொரு ளெனவும் உரைகூறுவாரு முளர். (எக)

[அருச்சுனன் வார்த்தை.]

எஉ. தேறலார்தமைத்தேறலுந்தேறினர்த்தேறலாமையுமென்று
மாறலாருடன்மலைதலுமாறுடன்மருவிவாழ்தலுமுன்னே
யாறலாதனவரசருக்கென்றுகொண்டரசநீதியிற்சொன்னார்
கூறலாதனசொல்வதென்செல்வதென்கொடியவனருகென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்பு அருச்சுனன் தருமபுத்திரனைநோக்கி), 'தேறலார்தமை தேறலும் - தெளியப்படாதவர்களை நம்புதலும், தேறினர் தேறலாமையும் - தெளியப்பட்டவர்களை(ப் பின்பு) நம்பாதிருத்தலும், என்றும் மாறு அலாருடன் மலைதலும் - ஒருநாளும் (தம்மோடு) பகைக்குந்தன்மையில்லாத நண்பரைப் பகைவரென்றுகொண்டு அவரோடு பொருதலும், மாறுடன் மருவி வாழ்தலும் - பகைவருடனே நட்புக்கொண்டு கலந்து வாழ்தலும் (ஆகிய இச்செயல்கள்), அரசருக்கு ஆறு அலாதன - அரசர்கட்கு முறைமையல்லாத காரியங்களாம், என்றுகொண்டு - என்று, முன்னே - முற்காலத்திலேயே, அரசநீதியில் சொன்னார் - அரசர்கட்குஉரிய நீதிநூல்களில் (ஆன்றோர்) கூறியுள்ளார்; கூறலாதன - (அரசர்கட்குஉரியனவென்று) சொல்லாமல் விலக்கி

யுள்ளவற்றை, சொல்வது - (அரசநீதியை நன்கு உணர்ந்த நீ இப்பொழுது செய்யவேண்டியகாரியமாக) எடுத்துச்சொல்வது, என் - யாது காரணம்பற்றி? கொடியவன் அருகு செல்வது என் - (நம்மிடத்துக்) கொடும் பகைமைகொண் டுள்ளவனுகிய துரியோதனனை (உரியநண்பனுகக்கருதி நாம்) அவனருகிற் செல்வது எதற்காக?' என்ருன் - என்றுகூறினன்; (எ - று.)—இச்செய்யுள் அருச்சுனனது வார்த்தை யென்பதை அடுத்தசெய்யுளினு லறிக.

அரசன் ஒருவனைப் பலவகையாலும் சோதித்து 'தக்கவன்' என்று துணிந்தபின்பே அவனைத் தன்னிடத்து வினைசெய்பவனுகக் கொள்ளவேண் டும்; அவ்வாறு ஆராய்ந்து தெளியப்படாத ஒருவனை வினைசெய்பவனுகக் கொண்டாலோ, அவ்வினை கெடத் தான்கெடுவதோடு தன்குலத்துப் பிறந் தாரும் பகைவர்கைப்பட்டுக் கீழாய்விடுவர்: அவ்வாறே சோதித்து அறிந்து தெளிந்தவனிடத்துத் தொழிலைவைத்துப் பின்பு ஒருதவறுங் காணுதிருக்கை யில் ஐயுற்ருல் அதனை அவன் அறிந்து 'இனி இத்தொழில் நமக்கு நிலை யாது' என்று எண்ணித் தான்கொண்ட தொழிலை நெகிழ்த்திவிடப் பகைவரால் எளிதிற் பிரிக்கப்பட்டு விலகிச்செல்வன்: ஆகவே, தேறலார்தமைத் தேறலும், தேறினர்தமைத் தேருமையுங் கூடாவென்க; "தேரான் பிறனைத் தெளிந் தான் வழிமுறை, தீராவிடும்பை தரும்," "தேரான்தெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுறவும், தீராவிடும்பை தரும்" என்ற திருக்குறட்பாக்களினுல் முதலடி யின் கருத்து விளங்கும். இனி, தேறலார்தகை தேறலும் - நம்புதற்குத்தகுதி யல்லாத அயோக்கியர்களை நம்புதலும், தேறினர் தேறலாமையும் - (பிறர்பல ரும்) யோக்கியரென்று கொண்டவர்களைத் தான் நம்பா தொழிதலும் என்று உரைப்பாரு முளர். 'மாறுடன் மருவிவாழ்தல்' என்பதே இங்குச் சந்தர்ப்பத் துக்கு ஏற்றதாயினும், அதன் இனமாக மற்றவற்றையும் உடன் கூட்டி யுரைத் தார். "நட்புப்பிரித்தல் பகைநட்ட லொற்றிகழ்தல், பக்கத்தார் யாரையு மை யுறுதல் - தக்கார், நெடுமொழி கோறல் குணம் பிறிதாதல், கெடுவது காட்டுங் குறி" என்றநீதிநெறிவிளக்கச்செய்யுள், இங்கு அறியத்தக்கது.

தேறலார் - எதிர்மறைவினையாலணையும் பெயர்; அல் - எதிர்மறையிடை நிலை. தேறினர்த்தேறலாமை - உயர்திணையிடத்து இரண்டனுருபு தொக்கது; அதன்முன் வலிமிக்கது, "இயல்பின் விகாரம்." தேறலாமை - 'தேறு' என் னும் பகுதியின் எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்: 'அல்' 'ஆ' என்ற இரண்டனுள் ஒன்றைச் சாரியை யாகவும், மற்ருென்றை எதிர்மறையிடைநிலை யாகவுங் கொள்க. மாறு - பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். என்றுகொண்டு, கொண்டு - அசை. கூறு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்: கூறலாதன என்பதை, கூறுலாகா தன' என்பதன் தொகுத்தலாகக் கொள்ளலுமாம். 'கூறலாதன' என்றது - 'வாதனுற்பணிப்புறுத்தொழில் மறுக்க நாம் யாவர்' எனவும், 'சூதாட்டம் அறி வுடையோர்செய்கையன்று, பாதகத்தில்ஒன்று' எனவும், 'விதியினை யாவரே எதிர்வெல்வார்' எனவும் துரியோதனன்பக்கல் செல்லவேண்டுவது அவசிய மென்பது தோன்றத் தருமன்கூறியவற்றை. (எஉ)

[நகுலசகதேவர்களும் வீமார்ச்சுனர்களின் விருப்பத்தின்படியே சொல்லத் தருமன் தன்கருத்தை வெளியிடுதல்.]

௭௩. விசையனிவ்வகைமொழிந்ததுமுந்துறுவீமன்மாற்றமுங் கேட்டே, யிசைபெறும்பெயர்நகுலனுந்தம்பியுமேகுதறகாதென்றார், வசையறும்புகழ்த்துணைவரின்றுரைத்ததேவார்த்தையாயினும்பெற்ற, வசைவிலன்புடைத்தந்தைசொன்மறுப்பதோ வென்றன னறஞ்செய் வான்.

(இ - ள்.) இவகை விசையன் மொழிந்ததும் - இவ்வாறு அருச்சுனன் கூறியதையும், முந்துறு வீமன் மாற்றமும் - முன்னதாகப்பேசிய வீமசேன னுடைய வார்த்தையையும், கேட்டு—,—இசை பெறும் பெயர் - புகழ்பெற்ற பெயரை யுடையவர்களாகிய நகுலனும்—, தம்பியும் - (அவனது) தம்பியா கிய சகதேவனும், ஏகுதல் தகாது என்றார் - '(அத்தினபுரிக்குத் துரியோதன னது விருப்பத்தின்படியே) போவது தகுதியன்று' என்றே கூறினர்கள்; அறம் செய்வான் - (அவற்றைக்கேட்ட) தருமத்தையே செய்பவனாகிய யுதிஷ் டிரன், 'வசை அறும் புகழ் துணைவர் இன்று உரைத்ததே வார்த்தை ஆயினும் - குற்றமற்ற புகழையுடைய தம்பிமார்கள் நால்வரும் இப்பொழுது சொன்னதே (ஏற்ற) வார்த்தையாகக் கொள்ளத்தக்கதாயிருந்தாலும், பெற்ற அசைவு இல் அன்பு உடை தந்தை சொல் மறுப்பதோ - தான்கொண்ட (நம்மிடத்துக்) குறைதலில்லாத [உறுதியான] அன்பையுடைய பெரியதந்தையாகிய திருத ராட்டிரனது கட்டளைச்சொல்லை மறுப்பது தகுதியோ?' என்றனன் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

'முந்துறு வீமன்' என்பதற்கு - (பேசுதலிலே) முற்பட்ட வீம னென் றும், (அடுத்துப்பேசிய அருச்சுனன் முதலிய மூவர்க்கும்) முன்பிறந்த வீம னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'உரைத்ததே வார்த்தை' என்னுமிடத்தில், உரைத்தது வார்த்தையென்பது இயல்பிலே அமைந்திருக்கவும் புதிதாகவிதித் தது, 'மிகவும்பயனுடையதாம்' என்ற கருத்தை விளக்குவதால், விதியணி யாம். ஆயினும், உம்மை - சிறப்பு; மற்றவை - எண்ணுப்பொருளன. (௭௩)

[தருமன் அத்தினபுரத்துக்குச் செல்லவேண்டுமென்ன, சேனைத் தலைவரும் அரசரும் வந்துகூடுதல்.]

௭௪. ஆவியார்நிலைபெறுபவர்நீதிகூறரியவான்புகழன்றிப்
பாவியானதங்களுகுருதொழிலினும்பலித்திடுநினைவின்றி
மேவியாருடையையன்வர்திருக்கவும்வேரிவண்டெழுமன்றற்
காவியார்தொடைக்காவலனேவனுமறுப்பதுகடனன்றே.

௭௫. நாளையேகுதுமெந்தைவாழத்தினகர்க்கெனத்தருமன்றன்
காளையேவலின்முரசரைந்தெங்கணுங்காவலர்குழுஉக்கொண்
வேளையேறியவரும்படைத்தலைவருமேல்வரும்புனலூடு　[டார்
வாளையேறுதண்பழனநாட்டெறிபடைமன்னரும்வந்துற்றார்.

எச, எரு.—இவ்விரண்டுகவியும் - குளகம்; (குளகமாவது - பலபாடல்கள் தொடர்ந்து ஒருவினையைக் கொண்டுமுடிவது; "குளகம் பலபாட் டொரு வினைகொள்ளும்." குளகமல்லாதது, முத்தகமெனப்படும்; அது ஒருசெய்யுள் தனியேநின்று முடிவது; "முத்தகச்செய்யுள் தனிநின்று முடியும்.") இவ்விரண்டுசெய்யுட்கும் ஒருங்கு பொரு ளுரைக்கப்படுகின்றது.

(இ - ள்.) (எச) (பின்னும் தருமபுத்திரன்),—'நீதி கூர் அரிய வான் புகழ் அன்றி - நியாயவழியாற் பெறுகின்ற அருமையான சிறந்த கீர்த்தியையேயல்லாமல், ஆவி நிலை பெறுபவர் - உயிரை நிலையாயிருக்கப் பெறுபவர், யார்-எவர்? [ஒருவருமில்லை யென்றபடி]; அங்கு அணுகுறுது ஒழியினும் - (நாம்) அவ்வத்தினபுரத்திற்குச் செல்லாதிருந்தாலும், பாவியானது - (விதியினால்) நேரக்கூடியது, நினைவு இன்றி - (நமது) எண்ணப்படியல்லாமல் [நமக்குத் தெரியாமலே], பலித்திடும் - நேர்ந்தேதீரும்; ஆள் உடை ஐயன் மேவி வந்து இருக்கவும் - (நம்மை) அடிமையாகவுடைய சிறியதந்தையாகிய விதுரன் அத்தினபுரிக்கு நம்மை அழைத்துச்செல்லுமாறு) விரும்பி வந்திருக்கையிலும், - வேரி வண்டு எழுமன்றல் காவியார்தொடை காவலன் - தேனையுண்ணுகின்ற வண்டுகள் (தன்னிடத்துப்) பறந்துவருவதற்குக் காரணமான நறுமணமுள்ள குவளைமலர் நிரம்பியிருக்கப்பெற்ற மாலையையணிந்த திருதராஷ்டிர மஹாராஜனது, ஏவல் - கட்டளையை, நாம் - (மாறுகூறாமல் அடங்கிநடக்க வேண்டிய) நாம், மறுப்பது - உடன்படாமல் மறுத்துச்சொல்வது, கடன் அன்று - முறைமையன்று; (ஆதலால்), (எரு) எந்தை வாழ் அத்தினநகர்க்கு-எமதுதந்தை [திருதராஷ்டிரன்] வசிக்கின்ற அத்தினபுரத்திற்கு, நாளை எகுதும் - நாளைக்குச் செல்வோம்,' என - என்று (தன்கருத்தை) வெளியிட்டு(ப் பின்பு காவலாளர்க்குக்) கட்டளையிட, தருமன் தன் காளை ஏவலின் - அந்தத் தருமபுத்திரனது கட்டளையினால், காவலர் - காவற்காரர்கள், முரசு அறைந்து எங்கணும் குழூஉக்கொண்டார் - எல்லாவிடங்களிலும் கூட்டமாகக்கூடிப் பறையறைந்து தெரிவித்தார்கள்; வேளை எறிய அரும் படைத்தலைவரும் - பல காலமாகப்பழகிய [மிக்க அநுபவமுடைய] அருமையாகிய சேனைத்தலைவர்களும், மேல் வரும் புனலூடு வாளை ஏறு தண்பழனம் நாடு எறி படை மன்னரும் - மிக்குப்பெருகுகின்ற நீர்வெள்ளத்தினிடத்தே வாளைமீன்கள் எதிராகச்செல்லுகின்ற குளிர்ந்த வயல்களையுடைய அயல்நாடுகளி லுள்ளவர்களான (பகைவர் மேல்) வீசியெறிதற்குஉரிய ஆயுதங்களையேந்திய அரசர்களும், வந்து உற்றார் - வந்துகூடினார்கள்; (எ - று.)

(எச) நம்மை வருமாறு கட்டளையிட்டவனே, நமது பெரியதகப்பன்; நம்மை அழைத்துச்செல்ல வந்தவனே, சிறியதகப்பன்; இவ்வாறு ஒவ்வொன்றே நாம் செல்லுதற்குத் தக்ககாரணமாயிருக்க, இவ்விரண்டும் ஒருங்கேநேர்ந்த போதும் நாம் போகாமலிருப்பது பழிக்கே காரணமாம்; 'அவ்வத்தினபுரிக்குச் செல்வது, தீங்குக்குக்காரணம்' என்போமானால், ஊழ்வலியால் நேரக்கூடியவை

நாம் அங்குச் செல்லாமற்போனாலும் பலித்தேதீரும்; ஆகையால் 'பெரியோர்கள் கட்டளையை மறுத்தார்கள்' என்ற பழிக்கு உள்ளாகாமல் இப்பொழுது செல்வதே தகுதி யெனத் தருமன் தன்கருத்தை வெளியிட்டன னென்க. "ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்தபுகழல்லாற், பொன்றாது நிற்பதொன்றில்" என்றபடி பூதவுடம்பு அழியப் புகழுடம்பு அழியாது நிலைநிற்றலால், 'வான்புகழன்றி ஆவி யார் நிலைபெறுபவர்' என்றான்; புகழ் நிலைபெறுதலாவது - தான் இறந்த பின்பும் தன்பெயர் அழியாது நிலைநிற்றல். பாவி - வடசொல். பாவியானது பலித்திடும் - "வருகுவது தானேவரும்." 'வேரிவண்டு எழு மன்றல் காவி ஆர் தொடை' என்பதற்கு - தேன்வண்டுகள் நறுமணம்மேலெழப்பெற்ற குவளை மலர்களிலே ஆரவாரித்தற்கு இடமான மாலை யெனினுமாம்.

(எரு) எகுதும் - தன்மைப்பன்மை யெதிர்காலவினைமுற்று: தும் - காலங்காட்டுந் தன்மைப்பன்மைவிகுதி. அத்தினாநகர் - ஹஸ்திநபுரீ; 'ஹஸ்தீ' என்ற அரசனால் அமைக்கப்பட்ட நகரமென்றாவது, யானைகளை மிகுதியாகவுடைய நகரமென்றாவது உறுப்புப்பொருள்படும். 'எந்தைவாழ் அத்தினாநகர்' என்றதில், நாம் துரியோதனாதியரைப்பார்த்துப் போகாதிருந்தாலும், நமதுதந்தையைப்பார்த்தாவது செல்லவேண்டுமென்ற பொருள் தொனிக்கும்; "பாலைப் பார்த்தோ, பானையைப்பார்த்தோ" என்பது, பழமொழி. காளை - இளவெருது போன்றவன், உவமையாகுபெயர்: நடை வலிமை காம்பீரியங்களில் உவமம். முரசறைந்து செய்திதெரிவித்தல், மரபு. 'காவலர்' என்றது - இங்கே, ஊரைக் காவல்செய்துகொண்டு உரியகாலத்திற் பறையறைந்து திரியும் ஏவலாளரைக் குறிக்கும்; 'மன்னரும்வந்துற்றார்' என நான்காமடியில் வருதலால், 'காவலர்' என்றதற்கு - காவலாளரென்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது: இனி, 'காவலர்' என்றது, உள்ளூரிலிருக்கும் அரசசாதியரைக் குறிக்கு மென்றலுமொன்று. முரசறைந்து எங்கணும் காவலர் குழூஉக்கொண்டார் - காவலர் எங்கணும் குழூஉக்கொண்டு முரசறைந்தார் என விகுதி பிரித்துக்கூட்டுக. வேளை எறிய என்பதற்கு - மன்மதனைக்காட்டிலும் அழகு மிக்க என்றும் உரைக்கலாம். வாளை - மீன்வகையி லொன்று. புதுவருவாய் நன்னீரை யெதிர்கொள்ளுதல், மீனின் இயல்பு. (எரு)

[திரண்ட சேனைகளின் வருணனை.]

எசு. மாதுரங்கமமணிநெடுந்தேர்மதவாரணம்வயவீரர்
சாதுரங்கமுந்தந்திரத்தலைவருந்தரணிமன்னருஞ்சூழ
மீதுரங்கவின்கெழுபெருஞ்சேனைசூழ்வேந்தன்மாநகருற்ற
போதுரங்கமுநெளிந்தனபஃறலைபொறாமையினிருநான்கும்.

(இ - ள்) மா துரங்கமம் - பெரிய குதிரைகளும், மணி நெடுந் தேர் - மணிகள்கட்டிய பெரியதேர்களும், மதம் வாரணம் - மதங்கொண்ட யானைகளும், வய வீரர் - வலிமையையுடைய காலாள்வீரர்களும், (ஆகிய) சாதுரங்க

மும் - சதுரங்கசேனைகளும், தந்திரம் தலைவரும் - சேனைத்தலைவர்களும், தரணி மன்னரும் - பூமியைக் காக்கின்ற அரசர்களும்,—மீது உரம் கவின் செழு - மேலான பலமும் அழகும் நிறைந்த, பெருஞ்சேனை - மிக்கசேனைகள், சூழ் - சூழப்பெற்ற, வேந்தன் - யுதிஷ்டிரராஜனது, மா நகர் - பெரிய இந்திரப் பிரத்தநகரத்தில், சூழ உற்ற போது - சுற்றிலும் [எல்லாப் பக்கங்களிலும்] வந்து நிறைந்தபோது, இருநான்கு உரகம் - (பூமியைத்தாங்குகின்ற) அஷ்ட மகாநாகங்களும், பொறுமையின் - (அப்பாரத்தைச்) சுமக்கமாட்டாமையினால், பல் தலையும் நெளிந்தன - (தமது) பலதலைகளும் நெளியப்பெற்றன; (எ - று.)

அஷ்டமஹாநாகங்கள் தலைநெளிந்தன வெனக்கூறியது, அதிசயோக்தி யலங்காரம்; இது, சேனைத்தொகுதியின் மிகுதியை விளக்கும். அஷ்டமஹா நாகங்களாவன - வாசுகி, அநந்தன், தக்ஷகன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்பன; இவை, முறையே கிழக்கு முதலிய எட்டுத்திக்குக்களிலும் கீழ்இருந்து பூமியைத் தாங்குவன. இனி, மா - குதிரையும், துரங்கமம் மணிநெடுந் தேர் - குதிரைகள் கட்டிய அழகிய பெரிய தேர்களும் என்றும் பொருள்கூறலாம். துரங்கமம் - விரைந்துசெல்வது எனக் குதிரைக்குக் காரணக்குறி. தந்திரம் - சேனை. சாதுரங்கம், உரங்கம் - சதுரங்கம், உரகம் என்பவற்றின் விகாரங்கள்: உரகம் - (கால்களில்லாமையால்) மார்பினால் ஊர்ந்துசெல்வது எனப் பாம்பிற்குக் காரணக்குறி. பல + தலை = பஃறலை: பலஎன்பது பிறிதுவர அகரங்கெட, தனிக்குறிலைச் சேர்ந்த லகரம் அல்வழியில் தகரம்வர ஆய்தமாத் திரிந்தது; [நன் - உயிர் - உ0: மெய் - உ௫] இது, ஆய்தக்குறுக்கம்: [நன் - எழுத்து - சஉ.] மாத்திரை, கால்; [நன் - எழுத்து - ௬ச] 'உரங்கமு நெளிந்தன பஃறலை'—உரங்கமும் பஃறலையும் நெளிந்தன என உம்மைபிரித்துக்கூட்டுக. இனி, உரங்கமும் - ஆதிசேஷனும், இருநான்கும் - மற்றை அஷ்டநாகங்களும் எனினும் பொருந்தும்; ஆதிசேஷன், நடுவிலே இருந்து பூமியைத் தாங்குவன்.

துரங்கமம், மணி, மதவாரணம், வீரர், சதுரங்கம், தந்த்ரம், தரணி, ஸேநா, நகரீ அல்லது நகரம், உரகம் - வடசொற்கள். (எசு)

[பாண்டவரைவரும் ஐந்துதேரின்மேல் ஏறுதல்.]

எஎ. ஐந்துபூதமேநிகரெனப்புலன்களோரைந்துமேயெதிரென்ன
வைந்துகாவுமேபொருவெனப்பணிமுடியைந்துமேநேரென்ன [ன
வைந்துவாளியேயுறழ்வெனவேள்வியோரைந்துமேயொப்பென்
வைந்துவாசமேதரமெனவைவருமைந்துதேர்மேல்கொண்டார்.

(இ - ள்.) ஐந்து பூதமே நிகர் என - பஞ்சபூதங்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், புலன்கள் ஓர்ஐந்துமே எதிர் என்ன - ஐம்புலன்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐந்து காவுமே பொருவு என - (தேவலோகத்துப்) பஞ்சதருக்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், பணி முடி ஐந்துமே நேர் என்ன -

நாகத்தினது ஐந்து தலைகளும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐந்து வாளியே உறழ்வு என - (மன்மதனது) பஞ்சபாணங்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், வேள்வி ஓர் ஐந்துமே ஒப்பு என்ன - பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐந்து வாசமே தாம் என-ஐந்து முகவாசப்பொருள்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐவரும் - பஞ்சபாண்டவர்களும், ஐந்து தேர்மேல் கொண்டார் - ஐந்துதேர்களின்மீது ஏறிக்கொண்டார்கள்; (எ - று.)

உலகத்துக்கு இன்றியமையா திருத்தலாற் பஞ்சபூதங்களையும், மெய் வாய்கண்மூக்குச்செவி யென்ற பஞ்சேந்திரியங்கட்கும் உரிய விஷயமாய் நிற்றலால் ஐம்புலன்களையும், வேண்டியவற்றை வேண்டியபடியே கொடுக்கின்றமையாற் பஞ்சதேவதருக்களையும், "ஐவர்க்குமோருயிரே" ஆதலால் நாகத்தின் ஐந்துதலைகளையும், கட்டழகுடைமை மகளிர்க்கன்றி ஆடவர்க்கும் அவாவையுண்டாக்குதலால் மன்மதனது பஞ்சபாணங்களையும், தேவர்முதலியோர்க்குத் திருப்திசெய்வித்தலாற் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும், மிக்ககளிப்பைத் தருதலால் முகவாசப்பொருள்களைந்தையும் பஞ்சபாண்டவர்க்கு உவமைகூறினரென்க; பலபடப்புனைந்த உவமையணி. போராற்றலுடைமைபற்றிப் பஞ்சமகாபூதங்களையும், இன்றியமையாச்சிறப்புப்பற்றி ஐம்புலன்களையும், தவறாது வெல்லும்வல்லமைபற்றி ஐந்துவாளிகளையும், வைதிகர்களால் மேற்கொள்ளப்படுஞ்சிறப்புப்பற்றி ஐந்து வேள்விகளையும், அனைவராலும் விரும்பப்படுந்தகுதிபற்றி ஐந்துவாசங்களையும் பஞ்சபாண்டவர்க்கு உவமைகூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். 'பணிமுடியைந்துமே நேரென்ன'—"பைவருந் தலைகளைந்து படைத்த பன்னகமே போல, வைவரும்..............உய்வருஞ்சமரிலாவியொருவர்போயொருவருய்யார்" என மேற் கிருட்டிணன் தூதுசருக்கத்தில் வருவதுங் காண்க. 'ஐந்து' என்ற சொல் பலமுறை அடுக்கிவந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியும், ஒப்புமை குறிக்கும் வெவ்வேறு பலசொற்கள் வந்தது - பொருட்பின்வருநிலையணியுமாம்.

ஐந்துபூதம் - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் என்பன. புலன்கள் - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என ஐந்து. தேவதருக்கள் - மந்தாரம், பாரிஜாதம், ஸந்தாநம், கற்பகம், அரிசந்தனம் என்பவை. பஞ்சபாணம் - தாமரைமலர், மாமலர், அசோகமலர், முல்லைமலர், கருங்குவளைமலர் என இவை. பஞ்சமஹாயாகங்கள் பிரமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம் என்ற ஐம்பெருவேள்விகள் ; (வேதமோதுதல் - பிரமயஜ்ஞம் ; ஓமம் வளர்த்தல் - தேவயஜ்ஞம் ; தர்ப்பணஞ்செய்தல் - பித்ருயஜ்ஞம் ; விருந்தோம்புதல் - மநுஷ்யயஜ்ஞம்; பலியீதல் - பூதயஜ்ஞம்.) முகவாசங்களைந்தாவன - தக்கோலம், இலவங்கம், ஏலம், கற்பூரம், சாதிக்காய் என்பனவாம்.

கா - சோலை ; இங்கு, மரத்துக்கு இலக்கணை. (எஎ)

[பாண்டவர்களது குடைகள் சாமரங்களின் வருணனை.]

எஅ. விழியினெஞ்சின்வானெருப்பினீடுததியின்திபடைப்பினிற் றோன்றிப், பொழியும்வெண்கதிரைவகைமதியுமப்பொழுதுதித்தன வென்ன, மொழியுமைந்துபொற்றனிக்குடைநிழற்றினமுழுமதிவடி வின்க, ணிழியும்வெண்சுடர்க்கற்றையிற்சாமரமிரட்டினவிருபாலும்.

(இ - ள்) 'விழியின் - (அத்திரிமுனிவரது) கண்ணிலும், நெஞ்சின் - (திருமாலினது) மனத்திலும், வால் நெருப்பின் - பரிசுத்தமான அக்கினி யிலும், நீடு உததியின் - பெரிய திருப்பாற்கடலிலும், விதி படைப்பினில் - பிரமதேவனது சிருஷ்டியிலும், (ஆக ஐந்திடங்களிலும்), தோன்றி - பிறந்து, வெள் கதிர் பொழியும் - வெண்மையாகிய நிலாவொளியை வீசுகிற, ஐவகை மதியும் - ஐந்து சந்திரர்களும், அப்பொழுது உதித்தன என்ன - (பாண்டவர் கள் அத்தினபுரத்திற்குப் புறப்படும்) அச்சமயத்தில் (ஒருங்கே) உதயமாயின' என்று சொல்லும்படி, மொழியும் ஐந்து பொன் தனி குடை நிழற்றின - சிற பித்துக்கூறப்படுகின்ற அழகிய ஒப்பற்ற ஐந்து குடைகள் (பாண்டவ ரைவர்க் கும்) நிழலைச்செய்தன; இருபாலும் - (அப்பாண்டவர்களது) இரண்டுபக்கங் களிலும்,—முழுமதி வடிவின்கண் இழியும் வெள் சுடர் கற்றையின் - அந்தப் பூர்ணசந்திர பிம்பத்தினின்று கீழிறங்குகிற வெண்மையாகிய நிலாத்தொகுதி போல, சாமரம் இரட்டின - சாமரங்கள் வீசப்பெற்றன; (எ - று.)

பாண்டவ ரைவரும் ஐந்து தேரின்மேலேறிச் செல்லுகையில் ஒருங்கே அவர்கள்மீது பிடிக்கப்பட்ட ஐந்து வெண்கொற்றக் குடைகட்கு ஓரே காலத் தில் தோன்றி விளங்குகின்ற ஐந்துசந்திரர்களையும், அக்குடைகளின் இரு பக்கங்களிலும் வீசப்படுகின்ற வெண்சாமரங்கட்கு அரிச்சந்திரனிடத்தினின்று இழியும் நிலாத்தொகுதியையும் ஒப்பாமெனக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப் பேற்றவணி.

தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலாமாதலால், 'ஐவகைமதியும் உதித் தன' என அஃறிணையாற் கூறினர். அத்திரி - பிரமதேவனது மானஸபுத்திரர்; நவப்பிரமர்களி லொருவர்: (மற்றையோர் - பிருகு, புலஸ்தியர், கிரது, அங் கிரசு, பரீசி, தக்ஷர், வசிஷ்டர், நாரதர்.)

அத்திரிமுனிவரது விழியினின்று சந்திரன் தோன்றிய வரலாறு:—உபப் பிரமராகிய அத்திரிமுனிவர் இந்திரியநிக்கிரகஞ் செய்து மூவாயிரம் வருடந் தவம்புரிகையில் தேஜோரூபியாகிய அவரது கண்களிலிருந்து பத்துத் திக்குக் களிலும் பேரொளிவீசிக்கொண்டு நீர்பெருகவே, அந்தக்கருப்பத்தைத் திக் தேவிகள் பதின்மரும் வகிக்கத்தொடங்கிப் பின்பு தங்களால் பொறுக்கமுடியா மற் சந்திரரூபமான அந்தக்கருப்பத்தோடு பூமியில்விழ, அப்பால் நான்முகக் கடவுள் அச்சந்திரனை வேதமயமான தேரின்மீது ஏற்ற ஸப்தரிஷிகள் முத லானவர்கள் வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டு துதித்ததனால், அச்சந்திரன் மிக்க ஒளிபெற்று உலகத்துக்குப் பேரொளியைத் தருபவனாயின னென்பதாம். சங்

திரன் திருமாலின் மனத்திலிருந்து தோன்றினனென்பது, வேதத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; "(திண்சுடராழியரங்கேசர் திக்குத்திருச்செவியின், மண்கழலிற் சத்யலோகஞ்சிரத்தின் மருத்துயிரில், தண்கதிருள்ளத்தில் வானுந் தியிற் செந்தாணிகண்ணில், ஒண்கனலிந்திரன்வாழ் முகப்போதி லுதித்த னரே" என்ற திருவரங்கத்துமாலையையுங் காண்க.) பாற்கடல் கடைந்தபோது அதனினின்று சந்திரன் தோன்றியமை. பிரசித்தம். சந்திரன் அத்திரிமுனிவாது விழியிலும் திருமாலின் மனத்திலும் நெருப்புமுகத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் தோன்றியமையை, கீழ் ஆதிபருவத்திலும் "அத்திரிப்பெயரந்தணனம் பகந்தனிலுஞ், சித்திரக்கனன்முகத்திலும் பிறந்தொளிசிறந்தோன்," "எங் கண்மாதவ னிதயமா மலர்வரு முதயத், திங்கள்," "அம்புராசியி னூமுதுடனவதரித்தோன்' எனக்கூறியுள்ளார்.

சந்திரன் பிரமசிருஷ்டிக்கு உட்பட்டவனாதலால் 'விதிபடைப்பினிற் றோன்றி' என்றார். இங்குக்கூறிய ஐவகைப்பிறப்பிடங்களுள் நெருப்பினின்று தோன்றிய வரலாறு வந்தவிடத்துக் கண்டுகொள்க. இனி, வான் நெருப்பின் - ஆகாயத்திலிருக்குஞ் சூரியனிடத்தினின்று என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; சந்திரன் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் நாடோறும் ஒவ்வொருகலையாகக்குறைந்து கடைசியாக ஒற்றைக்கலையாய்நின்று, அமாவாசியையன்று சூரியனோடு சேர்ந்து பின்பு அவனிடத்திலிருந்து வெளிப்படுவதாலும், அன்றியும் சூரியனிடத்திலிருந்தே ஒளியைப்பெறுவதாலும், இவ்வாறு கூறப்பட்டது என்க; (சூரியனுக்கு 'சித்ரபாநு' என ஒருபெயருள்ளதனால், "சித்திரக்கனல்முகத்து" என்றதற்கும் - விசித்திரமான சோதியையுடைய சூரியனிடத்தினின்று எனப் பொருள்காணலாம்.) (எஅ)

இதுமுதல் ஆறுகவிகளால், சதுரங்கசேனைகளை வருணிக்கின்றார்.

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - யானைகளின் வருணனை]

எகூ. மைத்திறத்தினின்றதிர்வனமுதிர்வனவரைத்திறத்தினுமோங்கு
மெய்த்திறத்தனவெழுதிறத்தினுமிகவிடுவனமததாரை
யெத்திறத்தினும்பொருதொழில்புரிவனவேழுறப்புறத்தாழ்ந்த
முத்திறத்தனவெண்ணலப்பிறப்பினமூரிவெங்களியானை.

(இ - ள்.) மூரி வெம் களி யானை - வலிய கொடிய மதக்களிப்பையுடைய யானைகள்,—மை திறத்தின் நின்று அதிர்வன - மேகங்களின்வருக்கம்போல நின்று முழங்குவனவும், முதிர்வன வரை திறத்தினும் ஓங்குமெய் திறத்தின - மிகப்பெரியவையான மலைக்கூட்டங்களைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்து வளர்ந்த உடம்பின்தோற்றத்தை யுடையனவும், எழு திறத்தினும் மதம் தாரை மிக விடுவன - ஏழுவகையுறுப்புக்களாலும் மதநீர்ப்பெருக்கை மிகச்சொரிவனவும், எ திறத்தினும் பொரு தொழில் புரிவன - எல்லா வுறுப்புக்களாலும் போர்த்தொழிலைச் செய்வனவும்; எழு உறுப்பு உற தாழ்ந்த - ஏழு அவயவங்கள் நன்றாகத்தாழ்ந்து நிலத்திற் படியப்பெற்றனவும், முத்திறத்தின எண்

நலம் பிறப்பின - மூவகையான நன்கு மதிக்கத்தக்க நல்ல பிறப்பையுடையனவுமாயிருந்தன; (எ - று.)

யானைக்கு, மேகம் - கரு நிறத்திலும், கர்ஜ்ஜித்தலிலும், தாரைபொழிதலிலும் உவமை. மததாரைகள் விடும் எழு உறுப்பாவன - கன்னமிரண்டும், கண்ணிரண்டும், துதிக்கைத் துளையிரண்டும், கோசமொன்று மாம். எத்திறத்தினும் பொருதொழில் புரிதலாவது - கால்களினால் மிதித்தும், துதிக்கையினால் அறைந்தும் பற்றியும் இழுத்தும், தந்தங்களினாற் குத்தியும், மத்தகத்தால் முட்டியும், வாலால் வீசியடித்தும் போர்செய்தல் ; "கோடுகைம்முதலா வொன்பதுறுப்பினுங் கோறல்வல்ல, நீடுயர்மா" என்பர், மேற் பதினாறும் போர்ச் சருக்கத்திலும். எழுறுப்பு உறத்தாழ்தல் - கால் நான்கும், வாலொன்றும், கையொன்றும், கோசமொன்றும் நிலத்திற்படியுமாறு தாழ்ந்திருத்தல். அரசயானையின் இலக்கணத்தில் "காலொருநான்குந் தனிக்கையுங் கோசமும், வாலுறுப்போ டேழு மாநிலந்தோய்ந்து" என்றும், "காலினு நான்றவொருதனிக் கையினும், வாலினு மருப்பினுங் கோறல்வல்லதாய்" என்றும் வருதல் காண்க. வரைத்திறத்தினும் முதிர்வன - மலைவகைகளினும் வலிமை மிக்கன ; ஓங்கும் மெய்த்திறத்தன - உயர்ந்த உடம்பின் தோற்றத்தையுடையன என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எழுமுழம் உயர்ந்திருத்தல், உத்தமகஜலக்ஷணம்.

முத்திறத்தன யானை.- கிரிசரம், நதிசரம், வனசரம் என்பன : "கிரிசரம் வனசரம் நதிசரமென்றிவை, நிலைபெறுநிலமென நிறுத்திசினோரே" என்ற பன்னிருபாட்டியலாலும், "கிரிசரம் வனசரம் நதிசரமடுத்துப், பெறுமே யானை பிறந்த நிலப்பெயர்" என்ற பிங்கலந்தை திவாகரங்களினாலும், இலக்கண விளக்கவுரையாலும் அறிக. இவற்றுள், கிரிசரம் - மலையிற் பிறந்தது; நதிசரம்-யாற்றுச்சார்பிற் பிறந்தது ; வனசரம் - காட்டிற் பிறந்தது. இனி, வேறும் யானையின் மூன்றுவகை-பத்ரம், மந்தரம், ம்ருகம் என்பன. இவற்றின் இலக்கணம் வருமாறு:—தேனின் நிறம்போன்ற நிறமுள்ள தந்தமும் மிக்கவலிமையும் ஒத்த அவயவமும் வட்டமான வடிவமும் அழகிய முகமும் அவயவச்சிறப்புமுடையது, பத்ரம்; பருத்தவயிறும் சிங்கநோக்கும் பருத்ததோலுள்ள கழுத்துத் துதிக்கைகளும் நடுத்தரமான அவயவமும் நீண்ட உடம்பும் உடையது, மந்த்ரம்: பருத்ததல்லாத கழுத்து மருப்புக் காது துதிக்கைகளும் பருத்த கண்களும் குறுகிய உதடு குறிகளும் குறிய உடம்பும் உடையது, ம்ருகம். பத்ரத்துக்கு உயரம் ஏழு முழமும், நீளம் எட்டு முழமும், வயிற்றின் சுற்றளவு பத்து முழமுமாம் ; மந்தரத்துக்கு இவ்வளவினும் ஒவ்வொரு முழம் குறைவும், ம்ருகத்திற்கு அதனளவினும் ஒவ்வொரு முழம் குறைவுமாகும். பத்ரத்துக்கும் மந்த்ரத்துக்கும் நீளம் ஓரளவு என்பதும் உண்டு. பத்ரத்தின் மதநீர் பசுமையாகவும், மந்த்ரத்தின் மதநீர் மஞ்சள் நிறமாகவும், ம்ருகத்தின் மதநீர் கருமையாகவுமிருக்கும். இனி, களிற்றியானை பிடியானை குட்டியானை யென்றும், மூன்றுவகை மதத்தையுடைய யானை யென்றும் யானையின் முத்திறத்தைக் கூறுதல் தகுதியன்று. 'முத்திறத்தன வெண்ணிலப் பிறப்பின' என்ற பாடத்

துக்கு - மூவகையாக எண்ணப்படுகிற நிலங்களிற் பிறத்தலையுடையன என்று பொருள். மததாரா - வடசொல்தொடர். (எகூ)

அ0. வன்றபோ தனரினுமிகுபொறையனவலனுயர்வனவெண்கோ
வென்றபோ தகத்தானையின்பெருமையையெங்ஙனம்புகல்கிற்பா
நின்றபோ துடன்முகிலிடைமறைந்ததுநிரைநிரைநெறிப்பட்டுச்
சென்றபோ துவெம்படைக்கடற்செய்ததோர்சேதுபந்தனம்போலும்.

(இ - ள்.) வல் தபோதனரினும் மிகு பொறையன - முதிர்ந்த தவத்தையே செல்வமாக வுடையவர்களான முனிவர்களைக் காட்டிலும் மிக்க பொறுமை யுடையனவும், வலன் உயர்வன - வெற்றியினால் மேம்பட்டனவுமாகிய, எண்கோ என்ற போதகம் தானையின் - மதிக்கப்படுகின்ற மலையென்று சொல்லத் தக்க யானைச்சேனைகளினுடைய, பெருமையை—, எங்ஙனம் புகல்கிற்பாம் - (யாம்) எவ்வாறு வருணித்துச் செல்லவல்லோம்? நின்றபோது - (இவ்யானை கள் எழுந்து) நிற்குஞ் சமயத்தில், உடல் முகிலிடை மறைந்தது - (அவற்றின்) உடம்பு மேகமண்டலத்தினிடையிலே மறையுந்தன்மையுள்ளது; நிரைநிரை நெறிப்பட்டு சென்ற போது - வரிசை வரிசையாக ஒழுங்குபட்டுச் செல்லுஞ் சமயத்தில், (அவ்யானை வரிசையின் தோற்றம்), வெம் படை கடல்செய்தது ஓர் சேதுபந்தனம் போலும் - கொடிய சேதசைமுத்திரத்திற் கட்டியதாகிய ஓர் அணைக்கட்டை யொத்திருக்கும்; (எ - று.)

பிறர்செய்த தீங்குக்கு அப்பொழுதே மாறுசெய்ய வல்லமைபெற்றிருந் தும் அவ்வாறு செய்யாமல் அப்பொழுது பொறுத்துக்கொள்ளும் யானையின் பொறுமைக்கு, முனிவர்களின் பொறுமையை உவமைகூறினர். துறவறத் தார்க்கு உரிய விரதங்களுள் வெகுளாமை ஒன்றாதலுணர்க. நாட்டுமானி டர் செல்வத்தைப் பேணிக்காப்பதுபோல முனிவர்கள் தவத்தைச் செல்வ மாகப் பாவித்துப் போராதரத்தோடு பாதுகாத்தலால், அவர்கட்கு 'தபோதனர்' என்று ஒருபெயர். 'எண் கோ என்ற' என்பதற்கு - அஷ்டகுல பர்வதங்க ளென்று சொல்லத்தக்க என்றும், அஷ்டதிக்கஜங்க ளென்று சொல்லத்தக்க என்றும், வெண்கோ என்ற என்று எடுத்து ஐராவதம் என்று சொல்லத் தக்க என்றும்பொருள் கூறலாம். கோ - மலை; யானைக்கு இலக்கணை. 'வென்ற' என்று பிரித்து உரைப்பது, மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. போதகம் - பத்து வருஷத்து யானைக்கன்று. போதகத்து ஆனை என்று பிரித் தால், போதகமாகிய யானையென்க. புகல்கிற்பாம் - கவிகளுக்கு உரிய இயற்கைத் தனித்தன்மைப்பன்மை; 'கில்' - ஆற்றலுணர்த்தும் இடைநிலை. யானை எழுந்து நின்றசமயத்தில் அவற்றின் உடல் மேகமண்டலத்தே மறையுமெனத் தொடர்புயர்வுநவிற்சியணிபடக் கூறினர்; இதனால், யானையின் மிக்க உயர்ச்சி விளங்கும். உடல் மறைந்தது - சாதியொருமை. (சாதியொருமையாவது - ஒருசொல் ஒருமையீறுதோன்ற நின்றும், தோன்றாது நின்றும் பன்மைப் பொருள் உணர்த்துவது; இதனை, வடநூலார் 'ஜாத்யேகவசநம்' என்பர்.)

மற்றை மூவகைச்சேனைகளும் கடல்போலப் பரந்திருக்க அவற்றின் நடுவே வரிசையாய் ஒழுங்குபட்டுள்ள யானைகளுக்குக் கடலினிடையிற் கட்டப்பட்ட சேது உவமையாமென்க. "யானைமே லிளம்பிடியின்மே னிரைத் திடைய ருதுபோ மெறிகடற்கிணை, சேனைமாகடற்கபய னம்முறைச் சேதுபந்தனஞ் செய்ததொக்கவே" என்ற கலிங்கத்துப்பரணிச்செய்யுள், இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. தண்டகாரணியத்திற் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டு போன இராவணன் இலங்கையில் அவளைச் சிறைவைத்திருத்தலைத் தூது சென்று மீண்ட அநுமானால் அறிந்த இராமபிரான் அவ்விராவணனை யழித்தற்காக இலங்கை சேர்தற்பொருட்டு இடையிலுள்ள தென்கடலைக் கடக்கவேண்டிய சமயத்தில், அப்பெருமானுடைய அநுமதியால் வாநரங்கள் மலைகளை யெடுத்துக் கொண்டுவந்து போகட்டுக் கடலினிடையே அணைகட்டின என்ற வரலாறு பிரசித்தம். வலன் - பலமுமாம்; வடசொல்திரிபு. இறுசிவாக்கியம் - உவமையணி. தபோதநர், போதகம், ஸேதுபந்தநம் - வடசொற்கள். (அ0)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குதிரைகளின் வருணனை.]

அக. சுற்றுநீளமுமுயரமுநிகர்ப்பனசுழியின்மிக்கனதீமை
யற்றுமேதகுநிறத்தனகவினுடையவயவத்தனவாகி
யெற்றுமாமணிமுரசமுஞ்சங்கமுமெனுங்குரன்மிகுத்திப்பார்
முற்றுமாதிரத்தளவுமைங்கதியினுன்முடிப்பனவிமைப்போதில்.

(இ - ள்.) (அச்சேனையிலுள்ள குதிரைகள்),—சுற்றும் நீளமும் உயரமும் நிகர்ப்பன - சுற்றளவும் நீளமும் உயரமும் (இலக்கணத்திற்கு) ஒத்தனவும், சுழியின் மிக்கன - சுழியினால் மேம்பட்டனவும் [மேம்பட்ட சுழிகளையுடையனவும்], தீமை அற்று மேதகு நிறத்தன - குற்றங்களொழிந்து மேன்மையான நல்லநிறத்தையுடையனவும், கவின் உடை அவயவத்தன ஆகி - அழகையுடைய உறுப்புக்களை யுடையனவுமாக இருந்து, எற்று மா மணி முரசமும் சங்கமும் எனும் குரல் மிகுத்து - அடிக்கப்படுகிற பெரிய அழகிய முரசவாத்தியமும் சங்கும் ஒப்பாகச்சொல்லத்தக்க குரலோசை மிக்கனவாய்,—இ பார் முற்றும் - இவ்வுலகமுழுவதையும், மாதிரத்து அளவும் - திக்குக்களின் எல்லையையும், ஐங் கதியினால் - (தமது) ஐவகை நடைவிகற்பங்களினால், இமை போதில் - ஒருநிமிஷத்திற்குள், முடிப்பன - சுற்றிவருந் தன்மையையுடையன; (எ - று.)

உத்தமமான குதிரைகட்கு உயரத்தினளவு - நூற்றெட்டுவிரற்கிடையும், நீளத்தினளவு - நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டு விரற்கிடையும், வயிற்றின் சுற்றளவு - நூற்று பதினொரு விரற்கிடையுமாம்; இது, வடநூலுட் கண்டது: இனி, உயரம் நூறுவிரற்கிடையென்று கூறுதலுமுண்டு. மிக்கசுழிகள் - முகம் தலை நாசி மார்பு என்ற இவ்வுறுப்புக்களிற் பொருந்திய இரட்டைச்சுழிகளும், நடுநெற்றி பின்புறம் இவற்றிற் பொருந்திய ஒற்றைச்சுழிகளு மாகிய 'த்ருவம்' என்னும் பெயருடைய பத்துச்சுழிகளோடு, கழுத்தில்வலமாகச்சுழிந்

திருக்குந் தேவமணியும்: இவை, குதிரையின் நல்லிலக்கணமாதலே, "அணி கிளர்கழுத்தில் வலஞ்சுழிந்திருந்தா லறிந்தவ ரதனையே தெய்வ, மணியென விசைப்பர் முகந் தலை நாசி மார்ப மிந்நான்கு மிவ்விரண்டு, பணிதருசுழியு நுத னடுப் பின்னைப்பக்கமு மொவ்வொருசுழியுந், துணிதரவிருப்ப திலக்கண முளது" என்பதனுலும் அறிக. தீமையற்று மேதகுநிறத்தன - புலி கரடி கழுதை செந்நாய் பூனை நரி காகம் புகை என்னும் இவற்றைப்போன்ற நிறமுடையனவன்றி, சந்திரன் பால் மாதுளம்போது செம்பஞ்சி வண்டு முகில் கோரோசனை பொன் முதலியவற்றைப்போன்ற நிறமுடையவை.

குதிரைகளின் ஐங்கதிகள் - "விக்கிதம் வற்கிதம் வெல்லுமுபகண்டம், மத்திமம் சாரியோ டைந்து" என்று சொல்லப்பட்ட இவை: இவ்வாறன்றி, ஆஸ்கந்திதம் தோரிதகம் ரேசிதம் வல்கிதம் ப்லுதம் எனவும்படும் (இவற்றுள், நிச்சலமாக அதிவேகமும் அதிமந்தமு மாகாமல் சமமான கதி - ஆஸ்கந்திதம்; அதைக்காட்டிலும் அதிகமாய்ச் சதுரமான கதி - தோரிதகம்; தாள கதியுடன் வட்டமிட்ட கதி - ரேசிதம்; வேகத்தினுலே முன்னங்காலைத் தூக்கி வரும் நடை - வல்கிதம்; அவ்வளவு வேகமாகவும் சமமாகவும் போகுகை - ப்லுதம்:) இனி, ஸிம்ஹகதி மயூரகதி வாநரகதி வியாக்கிரகதி குஞ்சரகதி என்றலும், பிறவாறு கூறுதலு முண்டு. இமைப்போது - இயல்பாக ஒருகால் கண்இமைத்தற்கு வேண்டும்பொழுது. (அக)

அஉ. ஆளினெஞ்சமும்வார்த்தையுஞ்செங்கையுமாசனத்தொடுதாளுங்
கோளிலின்புறக்குறிப்பனவெவற்றினுங்குறைகளற்றனவாகி
யாளிகுஞ்சரம்வானரமுதலியவிபக்கினலவிசும்பெங்குந்
தூளிகொண்டிடமிடைந்துவந்தனநெடுந்துரகதம்பலகோடி.

(இ - ள்.) பல கோடி நெடுந் துரகதம் - பலகோடிக்கணக்கான பெரிய குதிரைகள்,—ஆளின் - தம்மீது ஏறிநடத்துபவரது, நெஞ்சமும்-எண்ணத்தையும், வார்த்தையும் - சொற்களையும், செம் கையும் - சிவந்த கைகளினுற் செய்யுங் குறிப்பையும், ஆசனத்தொடு - (தம்மீதுஏறி) வீற்றிருத்தலிலுண்டாகுஞ் சைகையையும், தாளும் - கால்களினுற் செய்யுங் குறிப்பையும், கோளில் இன்பு உற குறிப்பன - (தம்முடைய) அறிவைக் கண்டு (நடத்துபவர்) சந்தோஷப்படும்படி தெரிந்துகொள்வனவும், எவற்றினும் குறைகள் அற்றன ஆகி - (குதிரைகட்குக் கூறியுள்ள குணம் செயல் குறி என்கிற) எல்லாவகையிலுங் குறைபாடில்லாதனவுமாய்,—யாளி குஞ்சரம் வானரம் முதலிய இயக்கினுல் சிங்கம் யானை குரங்கு முதலியவற்றின் நடைபோன்ற நடையினுலே, விசும்பு எங்கும் தூளி கொண்டிட - ஆகாயமுழுவதும் புழுதி எழுந்து பரவும்படி, மிடைந்து வந்தன - நெருங்கிச்சென்றன; (எ - று.)

தம்மை நடத்துபவரது மனக்கருத்து முதலியவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து அவர்க்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகுமாறு நடக்குந் தன்மையன எனக் குதிரைகளின்

நல்லறிவையும் பழக்கத்தையும் பாராட்டிக்கூறினர்; ''அசைவில் தொடையடி கசை குசை யுர நினை வறிவு முணர்வின'' என்பர் மேற் பதினறாம் போர்ச் சருக்கத்தும்.

வார்த்தை - சொல்லாகுபெயர்: கை, ஆசனம், தாள் - அவற்றில் உண்டா குஞ் சைகைகட்குக் காரணவாகுபெயர். கோள் - முதனிலைதிரிந்ததொழிற் பெயர். யாளி - சிங்கம். 'முதலிய' என்றதனால், மயூரகதி வியாக்கிரகதி என்ற இரண்டையுங் கொள்க. இயக்கு - 'இயங்கு' என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர்: இயங்குதல் - செல்லுதல். வார்த்தா, ஆஸநம், வாநரம், நாளீ, தூரகதம், கோடி - வடசொற்கள். குஞ்சரம் - காட்டுப்புதர்களில் மகிழ்ந்து சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடையது என்றும் உறுப்புப்பொருள்படும் வட சொல்; (குஞ்சம் - காட்டுப்புதரும், துதிக்கையும்.) (அஉ)

அங. வடிவுடைச்சிலகுரகதமரகதவண்ணமிக்கனவாகிப்
படியினிற்சிறிதமைவுறமிதித்திலபவனவெங்கதிபோல
முடிவிலிப்படிமிசைவரக்கருதியேமுனிவரனுயிர்க்கெல்லா
மடிபடைத்ததுபடைத்ததிங்கிவற்றினுக்கவயவங்குறையாமல்.

(இ - ள்.) வடிவு உடை சில குரகதம் - அழகிய உருவத்தையுடைய சில குதிரைகள், மரகதம் வண்ணம் மிக்கன ஆகி - மரகதரத்தினம்போன்ற பசு நிறம் மிகுந்தனவாய்,—பவனம் வெம் கதிபோல - வாயுவினது மிக்கவேகம் போல, படியினில் சிறிது அமைவுற மிதித்தில - பூமியிற் சிறிதேனும் கால் பொருந்த மிதித்துச்சென்றனவில்லை; முனிவரன் - பிரமதேவன், உயிர்க்கு எல்லாம் - எல்லாப்பிராணிகட்கும், அடி படைத்தது - கால்களைச் சிருட்டித்தது, முடிவு இல் இ படிமிசை வர கருதியே - அழிதலில்லாத இந்தப்பூமியின்மேல் (அவ்வுயிர்கள்) நடந்துசெல்வதை நினைத்தேயாம்; இங்கு இவற்றினுக்கு படைத்தது - இச்சேனையிலுள்ள இக்குதிரைகளுக்கு(க் கால்களைச்) சிருட்டித்ததோ, (பூமியின்மேல் நடந்து செல்வதற்காகவன்று): அவயவம்குறையாமல் உறுப்புக்கள் குறைபாடில்லாமல் அழகாயிருத்தற்பொருட்டே; (எ - று.)

உலகத்திற் சாதாரணமாய்ப் பிராணிகட்கெல்லாம் பிரமதேவன் கால்களைப்படைப்பது, பூமியில் நடந்துசெல்லுதற்காகவேயாம்; தருமபுத்திரனது சேனையிலுள்ள குதிரைகட்குக் கால்கள் படைத்ததோ, அவயவக்குறைவில்லாது அழகாக இருத்தற்பொருட் டன்றி அவ்வடிகளால் நடத்தற்காகவன்று என வருணித்தவாறு: இதனால், இக்குதிரைகள் கால்கள் தரையிற்படுதல்தெரியாதபடி மிக்கவேகத்துடன் செல்வன என்றபடியாம். குதிரைக்குக் கால்கள் நடத்தற்பொருட்டே அமைந்திருக்கவும் அவ்வுண்மையை விலக்கி, அங்கவீனப் படாமைப்பொருட்டுப் படைக்கப்பட்டன வென வேறொரு தன்மையை ஏற்றிக்கூறியதனால், இது - ஒன்றில் ஒருதன்மையை நீக்கி மற்றொருதன்மையை ஏற்றிக்கூறும் அபநுதியணியாம்; இது, ஒழிப்பணி யெனவும்படும்.

குரகதம் - குளம்புகளினால் நடந்துசெல்வது எனக் குதிரைக்குக் காரணக்குறி. மரகதம் - பச்சையிரத்தினம். 'சிறிதும்' என்ற இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. பிரளயகாலந்தோறும் அழிந்து படைப்புக்காலந் தோறும் தோன்றி இவ்வாறு யாற்றுநீர்வெள்ளம்போன்று நித்தியமாயிருத்தலால், 'முடிவில் இப்படி' என்றார். அன்றி, நெடுங்காலம் அழியாது நிற்றலால், உபசாரம்பற்றி இவ்வாறு கூறினா ரெனினுமாம். இனி, முடிவு இல் - முடிவு இல்லாத [எல்லைகாணவொண்ணாத மிகப்பெரிய] இப்படி என்றும் உரை கூறலாம். பின்வரும் 'படைத்தது' என்பதற்கும், முன்வந்த 'அடி' என்றதே - செயப்படுபொருள். குரகதம், மரகதம், வர்ணம், பவநம், கதி, முநிவரன், அவயவம் - வடசொற்கள். முனிவரன் - முனிவர்தலைவன். (அ௩)

[தேர் பதாதிகளின் வருணனை.]

அச. நீடுமால்வரையடங்கலுநிலைபெறநிற்குமால்வரைமண்மே
லோடுமால்வரையிவையெனத்தனித்தனியூர்ந்ததேர்பலகோடி
நாடுமால்வரைகடல்வனமெனுநிலனாலுமேயொன்றாகக்
கூடுமால்வரையில்லெனப்பரந்தனர்கொடியவெம்படைவீரர்.

(இ - ள்) 'நீடும் மால் வரை அடங்கலும் - (உலகத்திலுள்ள) நீண்ட பெரிய மலைகளெல்லாம், நிலை பெற நிற்கும் மால் வரை - (ஓரிடத்தே) நிலையாக நிற்கும் பெரிய மலைகளாம்; (அவ்வாறன்றி), இவை - இவைகளோ, மண்மேல் ஓடும் மால் வரை - பூமியின்மீது ஓடுகின்ற பெரிய மலைகளாகும்,' என - என்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி, தனி தனி ஊர்ந்த தேர் - தனித்தனியே விரைந்துசெல்லுகின்ற தேர்கள், பல கோடி - பலகோடிக் கணக்கினவாம்; 'நாடு - நாடும் [மருதநிலமும்], மால் வரை - பெரிய மலையும் [குறிஞ்சிநிலமும்], கடல் - கடலும் [நெய்தனிலமும்], வனம் - காடும் [முல்லைநிலமும்], எனும் - என்று சொல்லப்படுகின்ற, நிலன் நாலுமே - நான்கு வகைநிலங்களும், (இக்காலாட்படைத் தொகுதியால்), ஒன்று ஆக கூடும் - (இனி) ஒன்றுசேர்ந்துவிடும்: ஆல் - ஆதலால், வரை, இல் - (நான்கு நிலம் என்று சொல்வதற்கு உரிய) எல்லை அழிந்துவிடும்,' என - என்றுசொல்லும் படி, (ஒருபெருங்கூட்டமாக), கொடிய வெம் படை வீரர் - மிகக்கொடிய ஆயுதங்களையேந்திய காலாள்வீரர்கள், பரந்தனர்-(எங்கும்) பரவினார்கள்; (எ - று.)

தேர்கள் மலைபோலுள்ளன என்ற கருத்தை, 'நிற்கும் மலைகள் அவை இவைகளோ ஓடும் மலைகள்' எனக் கூறினார்: இவ்வாறு உபமானமாகிய மலையினும் உபமேயமாகிய தேர்க்குச் செல்லுதலாகிய சிறப்பு உள்ளதாகக் கூறித் தேரினை மலையாகக்கொண்டு கூறியிருத்தலால், முன்னிரண்டடி - சிறப்புருவகவணியாம். 'இவை' என்பது, தேர்களைச் சுட்டிநின்றது. கோடி - மிகப்பல என்பதற்கு ஒன்று காட்டியவாறு.

மருதம்முதலாக நிலங்கள் நால்வகையினவா யிருந்தாலும் காலாட்படைகள் பெருங்கூட்டமாகத் திரண்டு எங்கும் ஒருசேர வியாபித்துச் செல்லுத

லால், அங்கிலங்களின் வேற்றுமை யுணரமுடியாதவாறு எல்லாம் ஒன்று போலவேதோன்றினவெனப் பதாதிச்சேனைகளின் மிகுதியைப் பின்னிரண் டடிகளினால் விளக்கினார்; உயர்வுநவிற்சியணி. கொடிய வெம் - ஒருபொருட் பன்மொழி. ஐவகைநிலங்களுட் பிராணிசஞ்சாரமில்லாத பாலைநிலத்தை விலக்கி, 'நிலம் நான்கு' என்றார்; நால்வகைநிலங்களும் தம்தம்தன்மைதிரிந்து பாலையாகின்றனவேயன்றி இயற்கையிற் பாலையெனத் தனியே யொரு நில மில்லையென்ற கொள்கையும் உண்டு. நாடு வரை கடல் வனம் என்ற பெயர்ச் செவ்வெண், 'நால்' என்னுந் தொகை பெற்றது: இதிலுள்ள உம்மை - முற் றுப்பொருளது. (அச)

[வாத்யகோஷவருணனை.]

அரு. அதிர்முழக்கினகருமுகிலேழுடையண்டர்கோனகல்வானுக்
கெதிர்முழக்கெனமுழங்கின தனித்தனியின்னியமிடந்தோறு
முதிர்முழக்கிபமவற்றினும்மடிமுழங்கினவவைதாமும்
பிதிர்முழக்கெனமுழங்கினவலம்புரியுரகரிற்பிழைத்தோர்யார்.

(இ - ள்.) அதிர் முழக்கின கரு முகில் ஏழ் உடை - பேரொளியை யுடைய இடிமுழக்கத்தைச் செய்கின்ற கருநிறமான எழுமேகங்களையுடைய தாகிய, அண்டர்கோன் அகல் வானுக்கு - தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனாகிய இந்திரனது அகன்றவானத்தை, எதிர் முழக்கு என - எதிர்க்கின்ற ஒலியென் னும்படி, (மேககர்ச்சனையினும் மிக்கனவாக), இன் இயம் இடந்தோறும் தனித்தனி முழங்கின - இனிய வாத்தியங்கள் (சேனைகளின்) இடங்களி லெல்லாம் வெவ்வேறாகப் பேரொலி செய்தன; முதிர் முழக்கு இபம் - மிக்க பிளிறுதலையுடைய யானைகள், அவற்றினும் - அவ்வாத்திய கோஷங்களைப் பார்க்கிலும், மும் மடி முழங்கின - மூன்றுபங்கு அதிகமாக ஒலித்தன; அவை தாமும் பிதிர் முழக்கு என - அந்தயானையின் பிளிறுதலும் சிற்றொலி யென் னும்படி, வலம்புரி முழங்கின - வலம்புரிச்சங்குகள் ஒலிசெய்தன; (இவ்வாறு பேரொலி யுண்டானதனால்), உரகரில் பிழைத்தோர் யார் - நாகலோகத் தாரில் உயிர்தப்பிப்பிழைத்தவர் யாவருளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று)

வாத்தியகோஷத்தை வருணிக்கத் தொடங்கியவர், ஒலியொற்றுமை பற்றி யானைகளின்பிளிறலையும் உடன்கூறினார். முகில்முழக்கத்தினும் மிகுதி யாக வாத்தியங்களும், அவற்றினும் அதிகமாக யானைகளும், அவற்றினும் மிக அதிகமாக வலம்புரிச்சங்குகளும் முழங்கின என வாத்தியகோஷங்களின் மிகு தியை வருணித்தார்; மேன்மேலுயர்ச்சியணி; இதனை, வடநூலார், ஸாரா லங்காரம் என்பர்; ஒன்றினும் ஒன்று சிறந்த பலவற்றைச் சேர்த்துக்கூறுதல், இவ்வணியின் இலக்கணம். 'அதிர்முழக்கின்' என்பதற்கு - (கேட்பவர்கள்) அஞ்சிநடுங்கத்தக்க முழக்கத்தை யுடையனவான என்றும், 'கரு முகில்' என்ப தற்கு - கருக்கொண்ட காளமேகமென்றும், 'வானுக்கு எதிர் முழக்கு என' என்பதற்கு - சுவர்க்கலோகத்து வாத்தியவொலிக்குப் பிரதித்தொனியென்று

சொல்லும்படி யென்றும் பொருள்கூறலாம். முகில்எழ் - சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்கிருதம், துரோணம், காளமுகி, நீளவர்ணம் என்பன. பிதிர்என்பது - துகள்; அது, இங்கே சிறுமைக்கு ஆயிற்று. வலம்புரி - வலப்பக்கமாக உட்சுழிந்திருக்குஞ் சங்கு; இடம்புரிச்சங்கம் ஆயிரம் சூழப்பெற்றது, இது. இடியோசைக்கு அஞ்சுதல் சர்ப்பசாதியாரின் இயல் பாதலால், அவ்விடியோசையினும் பலமடங்குமிக்க இவ்வாத்தியகோஷத்தைக் கேட்டு அந்நாகசாதியார் உயிரொடுங்குதல் திண்ணமென்பார், 'உரகரிற்பிழைத்தோர் யார்' என்றார். 'வலம்புரி' எனத் தனியே யெடுத்துக்கூறியதனால், 'இயம்' என்றது - அவையொழிந்த மற்றவற்றையென்க. இபம், உரகர் - வடசொற்கள். 'முழக்கு,' 'முழங்கின' என்ற சொற்கள் ஒருபொருளிலேயே பலமுறை வந்தது- சொற்பொருட்பின் வருநிலையணி. (அரு)

[கொடிச்சீலைகளின் வருணனை.]

அசு. எடுத்தநீள்கொடியாடைவானகல்வெளியெங்கணுநெருங்கிக்கீழ்ப்
படுத்தவானமேவானமாய்மறைந்ததுமீதுறப்பகிரண்ட
மடுத்தபூநதிவானதிக்கிலதெனவன்புடனுபகாரந் [தோயம்
கொடுத்தமீனெனக்கால்பொரப்பரந்துபோய்க்குளித்தனகுளிர்

(இ - ள்.) எடுத்த நீள் கொடி ஆடை - (அச்சேனையில்) உயர எடுக்கப்பட்ட கொடிச்சீலைகள்,—வான் அகல் வெளி எங்கணும் நெருங்கி மீது உற - ஆகாயத்தின் பரந்தவெளியிட முழுவதிலும் நெருக்கமாய் மேலே பொருந்த, கீழ் படுத்த வானமே வானம் ஆய் - அவற்றிற்குக் கீழே பொருந்திய ஆகாய மாத்திரமே (பூமியிலுள்ளார்க்கு) ஆகாயமாகத்தோன்ற, பகிரண்டம் மறைந்தது - (அக்கொடிச்சீலைகளின்) மேற்புறத்திற் பொருந்திய ஆகாயம் (இவ்வுலகத்தார்க்குத் தெரியாது) மறைந்துவிட்டது; (இவ்வாறு வானத்தில் நெருங்கிய கொடிச்சீலைகள்),—'அடுத்த பூ நதி - (மீன்) பொருந்தியுள்ள இவ்வுலகத்துக் கங்காநதியானது,' வான் நதிக்கு இலது என - ஆகாசகங்காநதிக்கு (த் தன்னிடத்திலிருப்பதுபோல மீன்) இல்லையென்று கருதி, அன்புடன் உபகாரம் கொடுத்த மீன் - அன்புடனே உபஹாரமாக அனுப்பிய மீன்களாகும்,' என - என்று சொல்லும்படி, கால் பொர பரந்து போய் - காற்றுவீசுதலினால் (அக்கொடிகள் ஆகாயத்திற்) பரவிச்சென்று, குளிர் தோயம் - (அவ்வாகாசகங்காநதியினது) குளிர்ந்தநீரில், குளித்தன - படிந்தன; (எ - று.)

வானம் - வெற்றிடம். கொடிச்சீலைகள் ஆகாயத்திற் காற்றினாற் பரவி நெருங்கிப் பந்தரிட்டாற்போலாக, அக்கொடிச்சீலைகட்கு மேற்புறத்திலுள்ள ஆகாயம் நிலவுலகத்தார்க்குப் புலப்படாது கீழ்ப்புறத்திலுள்ள ஆகாயம் மாத்திரமே புலப்படுவதாயிற்று என்பது, முன்னிரண்டடியின்கருத்து; இவ்வருணனை, கொடிகளின் மிகுதியை விளக்குந் தொடர்புயர்வுநவிற்சியணியாம். பின்னிரண்டடிகளில், வானத்தில் ஆகாசகங்காநதியளவுஞ் சென்ற காற்றி

ளுல் மோதப்பட்டு அசையுங் கொடிச்சீலைகளை, மீன்களை மிகுதியாகவுடைய பூலோகத்துக் கங்காநதியானது அம்மீன்களை யுடையதல்லாத ஆகாசகங்கா நதிக்கு உபஹாரமாக அனுப்பிய மீன்கள்போலு மெனக் குறித்தார்; தன்மைத் தற்குறிப்பேற்றவணி.

உபஹாரம் என்ற வடமொழி - பெரியோர்க்குக்கொடுக்குங் காணிக்கைப் பொருள் என்று பொருள்படும். இனி, உபகாரம் என்ற வடமொழியாகவே கொண்டு, உபகாரங் கொடுத்த - உதவியாகக்கொடுத்த என்று உரைப்பினு மாம். கொடியாடை - த்வஜபடம். மீன் - சாதியொருமை; ஆதலால், 'இலது' என்ற ஒருமைமுற்றைக் கொண்டது. பஹிரண்டம், பூநதீ, நதீ, மீநம், தோயம் - வடசொற்கள். அடுத்த பூ நதி - இங்கரத்தையடுத்துப் பூமியிலுள்ள நதி எனினுமாம். (அசு)

[தூளிகளின் வருணனை.]

அஎ. அழுந்தமேலிடுசேனையான்மிகவுநொந்தமராருக்குரைசெய்யச்[மே
செழுந்தராதலமடந்தைபொன்னுலகிடைசெல்லுகின்றதுபோன்
லெழுந்ததூளிகளிடைவிடாதெங்கணுமெழுந்தெழுந்தெதிரோடி
விழுந்ததூளியுந்தடுத்தனநிலனுறவிசும்புறும்படிநின்றே.

(இ - ள்.) செழுந் தராதலம் மடந்தை - செழிப்புள்ள பூமிதேவியானவள், அழுந்த மேல் இடு சேனையால் மிகவும் நொந்து - தான் அழுந்தும்படி மிகுதி யாகத் தன்மீது பொருந்திய சேனைத் தொகுதியினுல் (பாரம்பொறுக்கமாட் டாமல்) மிகவும் வருந்தி, அமரருக்கு உரை செய்ய - (மேலுலகத்திலுள்ள) தேவர் கட்கு (த்தன் வருத்தத்தை) க்கூறி முறையிடுதற்காக, பொன் உலகிடை செல்லு கின்றது போல் - பொன்மயமான தேவலோகத்துக்குப் போகின்ற தன்மை போல, மேல் எழுந்த - மேலே கிளம்பிய, தூளிகள் - புழுதிகள்,--எங்கணும் இடைவிடாது எழுந்து எழுந்து எதிர் ஓடி - எல்லாவிடங்களிலும் இடை விடாமல் மிகுதியாக எழுந்து மேலே எதிர்முகமாகச்சென்று, விசும்பு உறும் படி நின்று - ஆகாயத்திற்பொருந்தும்படி நின்றுகொண்டு, நிலன் உற விழுந்த தூளியும் தடுத்தன - (அத்தூளிகட்குமுன்னமே ஆகாயத்திற்சென்று மீண்டு) தரையிற்பொருந்தும்படி விழுகிற தூளியையும் (விழவொட்டாமல்) தடுத்தன; (எ - று.)

சேனைகள் மிக்குச்செல்லுதலினுல் மேலே புழுதிகள் மிகுதியாக எழுந் ததை, பூமிதேவி மிக்கபாரம் பொறுக்கமாட்டாது தன்குறையை முறையிடு மாறு மேலுலகத்திற்குச்செல்வதாகக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்ற வணி. மேன்மேலும் மிகுதியாகப் புழுதிகள் விழுந்து மேற்சென்றுகொண்டே யிருத்தலினுல், புழுதிகள் மீண்டு விழுவதற்கு இடமில்லாமற் போயிற் றென்க; இதனுல் சேனையின் மிகுதி தொனிக்கும். பூமிதேவி மிக்கபாரத்தி னுல் வருந்தும்போது தன்குறையைத் தேவர்களிடத்துச்சென்று முறையிடு தலைப் புராணங்களிற் காணலாம். (அஎ)

[சேனைகளுடன் தம்பியர்நால்வரும் நான்குபக்கத்திலும் வரத் தருமபுத்திரன் புறப்படுதல்.]

அஅ. முன்னர்மாருதமதலையுஞ்சேனையுமுடுகிவன்பொடுபோதப்
பின்னர்வாசவன்மதலையுந்தானையும்பெருந்தகவுடன்போத
வந்நராதிபரிருவருமிருபுறத்தரும்படையுடன்செல்ல
மன்னராதிபன்றாரகாகணத்திடைமதியெனப்புறப்பட்டான்.

(இ - ள்.) மாருதன் மதலையும் - வாயுகுமாரனான வீமசேனனும், சேனையும் - (அவனது) சேனைகளும், முடுகி - விரைந்து, முன்னர் - முன்னே [முன்னணியாக], வன்பொடு போத - வலிமையுடன் செல்லவும்,—வாசவன் மதலையும் - இந்திரகுமாரனான அருச்சுனனும், தானையும் - (அவனது) சேனைகளும், பின்னர் - பின்னே [பின்னணியாக], பெருந் தகவுடன் போத - பெருந்தன்மையுடன் [கம்பீரமாகச்] செல்லவும்,—அ நராதிபர் இருவரும் - (நகுல சகதேவர் என்கிற) அந்த அரசர்களிருவரும், அரும் படையுடன் - (தமது) அருமையான சேனைகளோடு, இரு புறத்து செல்ல - இரண்டு பக்கங்களிலும் [புறவணியாகச்] செல்லவும்,—(அவர்கட்குநடுவே),—மன்னர் ஆதிபன் - அரசர்கட்கெல்லாந் தலைவனான தருமபுத்திரன், தாரகா கணத்திடை மதி என - நட்சத்திரக்கூட்டத்தின் நடுவில் (விளங்குஞ்) சந்திரன்போல, புறப்பட்டான்—; (எ - று)

தருமபுத்திரன் யாவரினும் பிரதானனாதலால் அவனுக்குச் சந்திரனையும், மற்றையோர்க்கு நட்சத்திரங்களையும் உவமைகூறினர்; தம்பியர் நால்வரையும் பெரியதாரகைகளாகவும், சேனைகளைச் சிறியதாரகைகளாகவும் கருதுக. மாருதன்+மதலை=மாருதமதலை ; "சிலவிகாரமா முயர்திணை." முன்னர், பின்னர் என்னும் இடைச்சொற்கள், இங்கு, காலப்பொருளைக் காட்டாமல், இடப்பொருளைக் காட்டின ; அர் - சாரியை. வாஸவன் - வஸுக்களுக்குத் தலைவன் ; வஸு - செல்வமும், அஷ்டவசுக்களும். போத, போ - பகுதி, த - சாரியை, அ - வினையெச்சவிகுதி. அம் நராதிபர் என்று பிரித்து - அழகிய அரசர்களெனவும் பொருள்கொள்ளலாம். நர+அதிபன்=நராதிபன் ; தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். நான்காம்அடியில், ஆதிபன் - அதிபன் என்பதன் நீட்டல்: இனி, மன் நராதிபன் என்றுகொண்டு, பெருமைபெற்ற அரச னென்றலு மொன்று. தாரகாகணம் - வடமொழித்தொடர். (அஅ)

[ராஜஸ்திரீகளும் திரௌபதியும் உடன்செல்லுதல்.]

அசூ. அங்கண்மாநிலத்தரசர்தம்மகளிர்பேரரும்பிடிமிசைபோதச்
செங்கண்மாமயில்யாகபத்தினியும்வண்சிவிகையின்மிசைபோத
வெங்கண்மாமணிமுரசுயர்த்தருளியமெய்தவாமொழிவேந்தன்
றங்கண்மாநகர்கடந்துவண்சாயையுந்தபனனுமெனச்சென்றான்.

(இ - ள்.) அம் கண் மா நிலத்து அரசர்தம் மகளிர் - அழகிய இடமகன்ற பெரிய நிலவுலகத்திலுள்ள ராஜஸ்திரீகள், பேர் அரும் பிடி மிசை போத - பெரிய அருமையான பெண்யானைகளின்மேலேறி உடன் வருமாறு, செம் கண் மா மயில் யாகபத்தினியும் - செவ்வரிபரந்த கண்களையுடையவளும் அழகிய மயில்போன்ற சாயலையுடையவளும் யாகத்திற்கு உரிய பட்டமகிஷியுமாகிய திரௌபதியும், வள் சிவிகையின்மிசை போத - சிறந்த தண்டிகையின் மீது ஏறி உடன்செல்ல,—வெம் கண் மா மணி முரசு உயர்த்தருளிய - (பகைவர்க்குக்) கொடிய கண்களையுடைய பெரிய அழகிய முரசத்தின் வடிவமெழுதிய கொடியை உயரநாட்டியவனாகிய, மெய் தவா மொழி வேந்தன் - உண்மை தவறாத சொற்களைச் சொல்பவனாகிய யுதிஷ்டிரராஜன்,—தங்கள் மா நகர் கடந்து - தங்களது (இந்திரப்பிரத்த) நகரத்தை விட்டு, வள் சாயையும் தபனனும் என - அழகிய சாயாதேவியும் சூரியனும்போல, சென்றான்—; (எ - று.)

அரசர்களையெல்லாம் வென்று பிரதாபத்தினால் விளங்குந் தருமபுத்திரனுக்குச் சூரியனையும், அத்தருமனைப் பின்பற்றிச்செல்லும் அவனது மனைவியாகிய திரௌபதிக்கு அச்சூரியனை விடாதுதொடர்ந்துகொண்டே செல்லும் சாயாதேவியையும் உவமைகூறினர்; கீழ்ச்செய்யுளில் தருமபுத்திரனுக்குச் சந்திரனை உவமைகூறியவர் இச்செய்யுளிற் சூரியனையும் உவமைகூறியது, "அரசன் தண்ணளியுடையவனாய்த் தன்னாட்டுக்குடிகளை மகிழ்வித்தலில் அமுதகிரணங்களினால் உலகத்தாரை மகிழ்விக்குஞ் சந்திரனையும், பிரதாபமுடையவனாய்த் தீயோரைக்கடிந்து தருமத்தை நிலைநிறுத்துதலில் இருளையொழித்து விளக்கத்தையுண்டாக்கி விளங்குஞ் சூரியனையும் ஒத்திருத்தல் வேண்டும்" என்பது அரசநீதி யாதலாலென்க. 'அரசர்தம்மகளிர்' என்றது, தருமபுத்திரனுடன் வந்த அரசர்களது மனைவியரை. மகளிர் பெண்யானைமேலும் சிவிகையின்மேலும் ஏறிச்செல்லுதல், மரபு. 'பத்நீ' என்ற வடசொல், வைதிக காரியங்களில் தனது கணவனுடனிருந்து உதவுபவளென்று பொருள்படும்; தருமபுத்திரன் இராசசூயயாகஞ் செய்தபோது அதற்குத் துணையாயிருந்ததனால், திரௌபதியை 'யாகபத்தினி' என்றார்.

பிடி - பெண்யானை; "பிடியென் பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்பது, தொல்காப்பியம்; ஆண்யானை 'களிறு' எனப்படும். சிவிகை - சிபிகா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. முரசத்திற்கு 'கண்' என்றது, அடிக்குமிடத்தை. 'தவா' என்னும் ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சத்தில், 'தபு' என்பதன் மரூஉவாகிய தவு - பகுதி. அங்கண் - அக்கண் என்பதன் மெலித்தல். சூரியனுக்குச் சாயை, ஸம்ஜ்ஞை என இருவர் மனைவியர். தபநன் - (தனது ஆயிரங் கிரணங்களாலும்) தபிப்பவன் [காய்பவன்] எனப் பொருள்படும் வடசொல்.

வேறு.

[தருமபுத்திரனுக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்கள்.]

கூ௦. ஏவினபல்லியுமிடத்திலேவரத்

தாவினகுக்கிலுந்தருமன்றன்னெதிர்

வாவினநெடுங்கலைவரதநூல்வலோ
ரோவினருரைக்கவுமுணர்கலாமையால்.

(இ - ள்.) தருமன்தன் எதிர் - தருமபுத்திரனது எதிரில், பல்லியும் - கௌளிகளும், ஏவின - (துர்நிமித்தமாக ஒலித்துச் செல்லவேண்டாவென் பதைக்) குறிப்பால் தெரிவித்தன; குக்கிலும் - செம்போத்துக்களும், இடத் திலே வர தாவின - (வலப்பக்கத்திலிருந்து) இடப்பக்கத்திலே தாவிச்சென் றன; நெடுங் கலை - பெரிய கலைமான்கள், வாவின - தாவிக்கொண்டு எதிரிட் டன; வரதம் நூல் வலோர் - நன்மையைத்தரக்கூடிய சகுன சாஸ்திரங்களில் வல்ல நிமித்திகர்கள், உரைக்கவும் - (இவ்வாறுநேரிட்ட தீநிமித்தங்களின் தன்மையைத் தாம்) எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலும், உணர்கலா மையால் - (தருமபுத்திரன் அவற்றை) அறிந்து நடவாமையினால், ஓவினர் - (அறிவுகூறுதலை) ஒழிந்தார்கள்; (எ - று.)

தருமபுத்திரன் தீச்சகுனங்களின் தன்மையைத் தான் அறிந்தவனாயிருந் தும் நிமித்திகர்கள் அப்பொழுது நேர்ந்த துர்நிமித்தங்களை யெடுத்துக் கூறவும் அறியாதவன்போன்று சென்றது, தனதுபெரியதந்தையின்சொல்லை மறுக்க லாகாதென்னுங் கடப்பாட்டினா லென்க. தீப்பயன்விளைத்தற்குஉரிய இடத்தி லிருந்து பல்லிகள் கொட்டியதையே, பல்லிகள் ஏவினவாகக் குறித்தார். பல் லியும், குக்கிலும்—உம்மைகள் முறையே எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவியன. பின்னர்நேரக்கூடிய நன்மைதீமைகளைச் சகுனங்களின்மூலமாக முன்னமே அறிந்துகொள்ளுதற்குக் கருவியாயிருத்தலால், அச்சாஸ்திரத்தை 'வரதநூல்' என்றார்; இனி, 'மாகநூல்வலோர்' என்ற பாடத்திற்கு - ஆகாயத்திற்கிடக் குங் கிரகங்களின் சஞ்சாரங்களைப்பற்றிக் கூறும் நூலாகிய சோதிடத்தில் வல் லவர்கள் என்பது, பொருள். ஓவினர், ஒருவு என்பதன் மரூஉவாகிய ஓவு - பகுதி. உரைக்கவும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு.

இதுமுதல் முப்பத்துநான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்ற மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (கூ0)

[யாவரும் ஒருசோலையிற் சேர்தல்.]

கூக. மடந்தையரளகமுமாந்தர்மாலையு
முடைந்துகுகடகரிமதமுமுன்னியே
தடந்தொறுமுரலளிதமரின்னம்புறத்
தொடர்ந்துடன்வரவரச்சோலையெய்தினர்.

(இ - ள்.) தடம்தொறும் - (வழியிலுள்ள) தடாகங்கள்தோறும், முரல் - (மலர்களில்மொய்த்து) ரீங்காரஞ்செய்கிற, அளி - வண்டுகள்,—மடந்தையர் அளகமும் - மகளிரது கூந்தலையும், மாந்தர் மாலையும் - ஆடவர்கள் அணிந்

துள்ள மலர்மாலைகளையும், கரி கடம் உடைந்து உகு மதமும் - யானைகளின் கன்னங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டு மிக்குச்சொரிகிற மதநீரையும், உன்னி - (தாங்கள்சென்றடைய) நினைத்து, தமரின் நண்புஉற தொடர்ந்து உடன் வர வர - சுற்றத்தார்போல நட்பு மிகுதியாகஉண்டாகப் பின்தொடர்ந்து நெருங்கி வர,—(சென்று),—சோலை எய்தினர் - (பாண்டவர்கள் தங்கள்சேனையோடு வழியிலிருந்ததொரு) சோலையிற் சென்றுசேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

மலர்களிற்போலவே மகளிரது கூந்தலிலும் யானைகளின் மதநீரிலும் நறுமணமிகுதியால் வண்டுகள் மொய்க்குமென்க. பழகிய மணத்தைவிட்டுப் புதுமணத்தை விரும்பித்தொடர்தல், வண்டுகட்கு இயற்கை. 'மடந்தையர்' என்றது, பருவப்பெயராகாமல் மகளிரென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. அளகம் - முன்னெற்றிமயிரைக் குறிக்கிற இவ்வடமொழிச் சிறப்புப்பெயர், கூந்தலெனப் பொதுப்பொருளை யுணர்த்திற்று. 'மடந்தையர்' என முன்வந்ததனால், 'மாந்தர்' என்னும் பொதுப்பெயர் - பெண்பாலையொழித்து ஆண்பாலைக் குறித்தது; ஒன்றொழிபொதுச்சொல். கடகரீ - வடசொற்றொடர். மாலா, மதம், அளி - வடசொற்கள். தமர் - தம்மைச்சேர்ந்தவர்: தாம் - பகுதி ; இன் - ஐந்தனுருபு ஒப்பு. வரவர, அடுக்கு - மிகுதிப்பொருளது. (கக)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சேனையிலுள்ளார் சோலையில் நீர்விளையாட்டு முதலியன நிகழ்த்தியபின் பாண்டவர்கள் சேனையோடு மருதநிலங்கடந்தமையைக் கூறும்.]

கஉ. சம்பகம்பாடலர்தமாலநாண்மலர்
வம்பெழமிலைச்சுவார்வாவியாடுவார்
செம்பலவாமிரங்கதலித்தீங்கனி
யும்பரினமிழ்தெனவுடனருந்துவார்.

கங. பச்சிளங்கமுகின்மென்பாளைசூடுவா
ரச்செழுங்காய்கனிகவர்ந்தருந்துவார்
கொச்சையங்கடைசியர்குழுமிவாழ்த்தவே
வச்சிரம்போல்பவர்மருதநீங்கினர்.

இவ்விரண்டும் - ஒருதொடர் ; ஒருங்கு உரைக்கப்படுகின்றன.

(இ - ள்) (அச்சேனையிலுள்ளவர்கள்),—(கஉ) சம்பகம் - சண்பகமரங்களும், பாடலம் - பாதிரிமரங்களும், தமாலம் - பச்சிலைமரங்களும் ஆகிய இவற்றினுடைய, நாள் மலர் - அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்களை(ப்பறித்து,) வம்புஎழ மிலைச்சுவார் - வாசனைவீசுமாறு சூடிக்கொள்வார்கள் ; வாவி ஆடுவார் - (அங்குள்ள) குளங்களில் நீராடுவார்கள் ; செம் பலவு - செவ்விய பலாமரங்களும், ஆமிரம் - மாமரங்களும், கதலி - வாழைமரங்களும் ஆகிய இவற்றினது, தீம் கனி - இனிய பழங்களை, உம்பரின் அமிழ்து என - தேவாமிருதத்தைப்

போல, உடன் அருந்துவார் - பலர்கூடியுண்பார்கள்; (கூ) பசு இளங் கமுகின் மெல் பாளை சூடுவார் - பசிய இளமையாகிய பாக்குமரங்களின் பாளைகளைக் கொய்து அணிந்துகொள்வார்கள்; அ செழுங் காய்கனி கவர்ந்து அருந்துவார் - அந்தப்பாக்கு மரங்களின் செழுமையான காய்களையும் பழங்களையும் பறித்து உண்பார்கள்; (இவ்வாறு தம்சேனையிலுள்ளார் மகிழ்ந்துவர), வச்சிரம் போல்பவர் - வச்சிரரத்தினம்போலச் சிறந்தவர்களான பாண்டவர்கள், கொச்சை அம் கடைசியர் குழுமி வாழ்த்த - நிரம்பாச்சொற்களையுடைய அழகிய மருத நிலத்துமகளிற் கூட்டங்கூடி வாழ்த்துக்கூற, மருதம் நீங்கினர் - மருதநிலத்தைக் கடந்துசென்றார்கள், (எ - று.)

(கூஉ) 'சம்பகம்..............மிலைச்சுவார்' என்பது - பூக்கொய்தலையும், 'வாவியாடுவார்' என்பது - புனல்விளையாட்டையும், பின்னிரண்டடிகள் - உண்டாட்டையுங் கூறுவனவாம்; மேல்வருவனவற்றையும், இவ்வாறே ஆராய்ந்து கொள்க:, பூக்கொய்தல் முதலியன கூறுதல், பெருங்காப்பியத்தி னிலக்கணமாம். பலாப்பழம், மாம்பழம், வாழைப்பழம் என்ற இவற்றை, 'முக்கனி' என்றுகூறுதல், மரபு. பலவு - 'பலா' என்னும் குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகி உகர மேற்றது. தீங்கனி - உரிச்சொற்றொடர்; தீம் கனி எனப் பிரியும்: (இதன் எதிர்மொழி - தீக்கனி: பண்புத்தொகை: தீமையாகிய கனி என விரியும்.) உம்பர் என்ற மேலிடத்தின்பெயர் - அதிலுள்ளவர்களைக் குறித்தலால், இடவாகு பெயராம். உடனருந்துவார் என்பதற்கு - தமது மனைவிமார்களோடு இருந்து உண்பார்கள் எனவும் பொருள்கூறலாம். சம்பகம், பாடலம், தமாலம், வாபீ, ஆம்ரம், கதலீ, அம்ருதம் - வடசொற்கள்: இச்செய்யுளிற்கூறிய சம்பகம் முதலியனவும், அடுத்தசெய்யுளிற்கூறும் கமுகு முதலியனவும் - மருதநிலத்துக் கருப்பொருள்கள்.) மாருதம்-நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும்.)

(கூஙு) பசுமை+இள=பச்சிள; 'பசுமை' என்பது, ஈறுபோய்த் தன்னொற்றிரட்டிற்று. கமுகு-க்ரமுகம் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். கடைசியர் - மருதநிலத்துமகளிர்: (ஆடவர், 'கடையர்' எனப்படுவர்.) வச்சிரரத்தினத்தைப் பாண்டவர்கட்கு உயர்வுத்தன்மையில் உவமையாகக் கொள்ளுதலன்றி, உடல்வலிமைக்கும் உவமையாகக் கொள்ளலாம். (கூஙு)

[பாண்டவர்கள் முல்லைநிலத்திற் சார்தல்.]

கூச. தடாநிறைவெண்ணெயுந்தயிருங்கொண்டதி
ரடாமுடைநாறுதோளாயர்கைதொழப்
படாமுதன்முல்லையின்பரிமளங்கொளாக்
கடாமலிவயவர்தண்கானமெய்தினர்.

(இ - ள்.) கடாம் மலி வயவர் - மதநீரொழுகப்பெற்ற யானைச்சேனையையுடைய பாண்டவர்கள்,—முடை நாறு தோள் ஆயர் - முடைநாற்றம் வீசுகிற

தோள்களையுடைய இடையர்கள், தடா நிறை வெண்ணெயும் தயிரும் கொண்டு - மிடாக்களில் நிறைந்த வெண்ணெயையும் தயிரையும் (உபஹாரமாக) எடுத்துக்கொண்டு, எதிர் அடா - எதிர்கொண்டுவந்து, கைதொழ - (தம்மைக்) கைகூப்பி வணங்க,—படா முதல் முல்லையின் பரிமளம் கொளா - அழியாத முதன்மைபெற்ற முல்லைமலர்களின் நறுமணத்தை நுகர்ந்துகொண்டு, தண் கானம் எய்தினர் - குளிர்ச்சியான முல்லைநிலத்தைச்சேர்ந்தார்கள்; (எ - று)

அரசர்கள் வருகையில் ஆங்காங்குள்ளார் தமக்கு உரிய பொருள்களைக் காணிக்கையாகக்கொண்டு எதிர்கொள்ளுதல் மரபாதலால், இடையர்கள் வெண்ணெய்முதலிய முல்லைநிலத்துக்கருப்பொருள்களைக் கொணர்ந்து எதிர் கொண்டனரென்க. (இவ்வாறே காளிதாஸமகாகவியும் இடையர் வெண்ணெயைக் காணிக்கையாகக்கொண்டு திலீபராசனை எதிர்கொண்டதாக ரகுவம்சத்திற் கூறியுள்ளார்.) தடா - பெரும்பானை. அடா, கொளா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். முடை - பால் வெண்ணெய் இவற்றில் அளைவதனால் நேர்வது. ஆய் - சாதிப்பெயர். இந்நிலகத்திற்கு முல்லைக்கொடி சிறந்துநிற்றலால், 'படாமுதல்முல்லை' என்றார். முல்லை - அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். முல்லைநிலம் - காடும், காடுசார்ந்த இடமும். படா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். கடாம் - கடம் என்பதன் நீட்டல்; 'கடம்' என்னுங் கன்னத்தின்பெயர், அதனினின்று பெருகும் மதநீர்க்கு இடவாகுபெயர். 'கடாமலை' எனவே, யானையாயிற்று; அடையடுத்த உவமவாகுபெயர். வய - வலி; அதனையுடையவர் - வயவர். பரிமளம், கானம் - வடசொற்கள். 'கடாமலையவர்' என்றும் பாடமுண்டு. (கூச)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - முல்லைநிலத்துநிகழ்ச்சியைக் கூறும்.]

கூரு. தேனினஞ்செறிதருதெரியல்வேலினன்
றானிரங்கருண்மிகுதருமனுதலாற்
கானிலங்குறைதருகலைகளோடிள
மானினம்பேர்கலாமருங்குவைகுமால்.

(இ - ள்.) தேன் இனம் செறிதரு தெரியல் வேலினன் - வண்டுகளின் கூட்டம் நெருங்கிமொய்க்கப்பெற்ற மலர்மாலையை யணிந்தவனும் வேலாயுதத்தை யுடையவனுமாகிய யுதிஷ்டிரராஜன், தான்—, இரங்கு அருள் மிகு தருமன் ஆதலால் - (உயிர்களிடத்து) இரங்குகின்ற கருணைமிக்க தருமமுடையவனாதலால்,—கானில் அங்கு உறைதரு கலைகளோடு - அங்குக்காட்டில் வசிக்கிற ஆண்மான்களுடனே, இள மான் இனம் - இளமையான பெண்மான்களின் கூட்டம், பேர்கலா - (அஞ்சித் தாம் இருந்த இடம்விட்டுப்) பெயர்ந்து அப்பாற் செல்லாமல், மருங்கு வைகும் - (அத்தருமனது) சமீபத்திலேயே நிற்கும்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

யமதருமராசனது புதல்வனுதல்பற்றி யுதிஷ்டிரனுக்கு வழங்கும் 'தருமன்' என்ற பெயர்க்கு, 'தருமமுள்ளவன்' என வேறொரு காரணப்பொருள் கற்பித்துக்கூறியது - பிரிநிலைநவிற்சியணியின் பாற்படும். 'தருமபுத்திரனும் அவன் வழிபட்டு நடக்குஞ் சேனைகளும் பிராணிகளைக்கொல்லாத நல்லியல்புடைமையை மிருகங்களும் அறிந்தன' என்று தருமபுத்திரனது அருட்சிறப்பை விளக்கினர்: (ரகுவம்சத்தில், காளிதாஸமஹாகவியும், 'திலீபனது தேரைப் பார்த்துக்கொண்டே மான்கள் வழியின் அருகிலேயே நின்றன' எனக் கூறியமை காண்க.) எளிதில்மருளுந் தன்மையனவாதல்பற்றி மான்களை எடுத்துக் கூறினர். தெரியல் - விளங்குதல்; விளங்குகின்ற மாலைக்குத் தொழிலாகு பெயர். வெல்வது வேல் எனக் காரணக்குறி: இங்கு 'வேல்' என்றது - மற்றை ஆயுதங்கட்கும் உபலக்ஷணம். சிவபெருமானுக்கும், யமனுக்கும், முருகக்கடவுட்கும் வேல் ஆயுதமாதலால், அது, கவிகளாற் சிறப்பாக எடுத்து உரைக்கப்படும். கலை - ஆண்மான். பேர்கலா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம்; முற்றெச்சமெனினும் இழுக்காது. (கூ௫)

கூசு. செருவிளங்காளையர்சேனையின்றிறம்
வெருவிளம்பொதுவியர்விழைந்துகாண்பபோன்
மருவிளங்கிதழிநீள்வனமுமாமலர்க்
கருவிளங்கண்கொடுகலந்துகண்டவே.

(இ - ள்.) செரு இளங் காளையர் - போரிற்சிறந்த இளவெருது போன்ற பாண்டவர்களது, சேனையின் திறம் - சேனையின் வகையை, வெருவு இளம் பொதுவியர் விழைந்து காண்ப போல் - அஞ்சுந்தன்மையுள்ள இளமையையுடைய இடைச்சியர்கள் விரும்பிக் காண்பதுபோல,—மரு விளங்கு இதழி நீள் வனமும் - வாசனையோடுகூடி விளங்குகின்ற கொன்றைமரங்கள் (நிறைந்த) பெரிய காடுகளும் [முல்லைநிலமும்], கருவிளை மா மலர் கண் கொடு - காக்கணஞ்செடியினது பெரிய மலர்களாகிய கண்களைக்கொண்டு, கலந்து கண்ட - பொருந்திப் பார்த்தன; (எ - று.)

பாண்டவர்கள் சேனையுடன் சென்ற முல்லை நிலத்திலே காக்கணம்பூ மலர்ந்துள்ளதை, கொன்றைமரங்கள் அடர்ந்த அந்த முல்லைநிலம் தனது கண்களால் அச்சேனையின் திறத்தை நோக்குவதாகக் குறித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. இவ்வணி 'கருவிளமாமலர்க்கண்' என்ற உருவகவணியை அங்கமாகக் கொண்டுவந்தது. முன்னிரண்டடி - உவமையணி. இனி, 'இதழிநீள்வனம், என்பதைக் கொன்றைமரக்காடு என்றேகொண்டு, 'அந்நிலத்திலுள்ள இடைச்சியர்கள் அச்சத்தால் மரங்களில் மறைந்து நின்று சேனையின் திறத்தைக் காண்பதுபோல, கொன்றைமரங்களும் கருவிளஞ்செடியோடு சேர்ந்து நின்று அக்கருவிளமலராகிய கண்களினால் நோக்கின' என்று கருத்துக் கூறுவாரு

முளர்; அக்கருத்தில் உபமான உபமேயங்கள் நன்கு இயையாமையை உய்த்துணர்க. கருவிளமலர் கண்களுக்கு உவமையாதலை "புல்லியகொம்புதானோர் கருவிளைபூத்ததேபோ, லொல்கியோர் கொம்புபற்றி யொருகணால் நோக்கி நின்றாள்" என்னுஞ் சிந்தாமணியாலும் அறிக.

காளையர் - உவமைபற்றிவந்த பெயர்; இது ஆகுபெயரன்று: 'அர்' என்ற பலர்பால் விகுதியைப் பெற்றுவந்ததனால். காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலம், நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்திற்கும் மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் இடையிலுள்ளதனால், அந்நடுநிலமான முல்லைநிலத்தில் வாழ்கிற சாதியார்க்கு, 'இடையர்' என்றும், 'பொதுவர்' என்றும் பெயர்களாயின; இடை, பொது என்பவை - ஒருபொருளன. பொதுவியர் - பெண்பன்மை. மகளிர்க்கு உரிய நாற்குணங்களுள் அச்சமும் ஒன்றாதலால், 'வெருவிளம்பொதுவியர்' என்றார். காண்ப - பலர்பால் எதிர்காலவினைமுற்று: காண்பர் என்று பொருள்: இனி, 'காண்பது' என்பதன் தொகுத்தலெனக் கொள்ளினுமாம். கொன்றை, கருவிளை - முல்லைநிலத்துக் கருப்பொருள்கள். கருவிளை + கண் = கருவிளங்கண்; வேற்றுமையில் ஐகெட்டு அம்முச்சாரியை பெற்றது; [நன்-உயிர்-௫௨.] கண்ட - பலவின்பால் முற்று; 'கண்டதே' என்பதும் பாடம். ஈற்றடி - மூற்று மோனை. (௬௬)

௬௭. புழைநெடுந்தடக்கைவெம்போதகங்களை
மழைமுகிலெனக்களிமயில்களாடின
தழலெழுகானகந்தண்ணெனும்படி
செழுமதவருவியின்றிவலைவீசவே.

(இ - ள்.) தழல் எழு கானகம் தண்ணெனும்படி - நெருப்புப்பற்றி யெரிகிற அந்தக்காடும் குளிரும்படி, செழு மதம் அருவியின் திவலை வீச-செழுமையாகிய [மிக்க] மதநீர்ப்பெருக்கின் துளிகளைச் சொரிதலினால், - புழைநெடுந்தட கை வெம் போதகங்களை-துளைபொருந்திய நீண்ட பெரிய துதிக்கையையுடைய கொடிய யானைகளை, மழை முகில் என - மழைபெய்யுங் காளமேகமென்று கருதி, களி மயில்கள் - களிப்பையுடைய மயில்கள், ஆடின - கூத்தாடின; (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

மேகத்தைக் கண்டு களிக்கு மியல்புடைய மயில்கள், மதநீரை மழையென்றும் அந்நீரைச்சொரியுங் கரிய யானைகளை மழைபொழியும் மேகமென்றுங் கருதிக் கூத்தாடினவென்க; மயக்கவணி: இதனை, வடநூலார் ப்ராந்திமதலங்கார மென்பர். மயில் - முல்லைநிலத்திற்கு உரிய பறவை. (௬௭)

[தருமன் சேனையுடன் குறிஞ்சிநிலஞ் சேர்தல்.]

கூஅ. வனநெறிகடந்துபோய்மன்னவர்க்கெலாந்
தினகரனெனத்தகுசெய்யகோலின
னினமுகிறவழ்தலினிரங்குபேரிசைத்
தனிதவண்கிரிநெடுஞ்சாரலெய்தினன்.

(இ - ள்.) மன்னவர்க்கு எலாம் தினகரன் என தகு செய்ய கோலினன்- அரசர்களெல்லாருள்ளும் (விளக்கத்தால்) சூரியனென்று சொல்லத்தக்கவனும் செங்கோலுடையவனுமாகிய தருமபுத்திரன்,—வனம் நெறி கடந்து போய் - (இவ்வாறு) முல்லைநிலத்தின் வழியைக் கடந்து சென்று,—இனம் முகில் தவழ்தலின் - கூட்டமான மேகங்கள் (தன்மீது) படிந்துசெல்லுதலினால், இரங்கு பேர் இசை தனிதம் - ஒலிக்கின்ற பேரிடிமுழக்கத்தை யுடைய, வள் கிரி - பெரிய மலையினது, நெடுஞ் சாரல் - விசாலமான தாழ்வரையை, எய்தினன்- போய்ச் சேர்ந்தான் ; (எ - று.)

இதனால், பாண்டவர்கள் மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தை யடைந்தமையைக் கூறினார். மன்னவர்க்கெலாந் தினகரன்=ராஜ மார்த்தாண்டன்; கிரகங்களுட் சூரியன் ஒளியினால் மிக்குவிளங்குதல்போல, அரசர்களுள் தருமபுத்திரன் பெரும்புகழுடன் விளங்குவ னென்க. திநகர னென்ற வடசொல் - (தனதுசேர்க்கையாற்) பகலையுண்டாக்குபவ னென்று பொருள்படும். தனிதம் - ஸ்தநிதம்: வடசொல்; மேககர்ச்சனை. சாரல் - சார்ந்த இடத்திற்குத் தொழிலாகுபெயர். (கூஅ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குறிஞ்சிநிலத்துநிகழ்ச்சியைக் கூறும்.]

கூகூ. குன்றுறைகடகரிக்குழாங்கள்சேனையி
னொன்றியகளிறுகண்டுட்கியோடின
துன்றியபுறவிபச்சுவடுகண்டுடன்
சென்றிலவெகுண்டிவன்சேனையானையே.

(இ - ள்.) குன்று உறை - மலைகளிலே வசிக்கின்ற, கட கரி குழாங்கள்- மதயானைகளின் கூட்டங்கள், சேனையின் ஒன்றிய களிறு கண்டு - (தருமபுத்திரனது) சேனையிலே திரளாகப்பொருந்திய யானைகளைப் பார்த்து, உட்கி - அச்சங்கொண்டு, ஓடின—; இவன் சேனை யானை - இந்தத்தருமபுத்திரனது சேனையிலே யுள்ள யானைகள், துன்றியபுறம் இபம் சுவடு கண்டு - நெருங்கிய வேற்றுயானைகளின் அடிச்சுவடுகளைப் பார்த்து, வெகுண்டு - கோபங் கொண்டு, உடன் சென்றில - (சேனைகளோடு) தொடர்ந்து செல்லாது தனிப் பட்டன; (எ - று.)

நாட்டுயானைகளும் காட்டுயானைகளும் ஒன்றையொன்று கண்டபொழுது பகைக்குந்தன்மை, இயல்பு: ஆதலால், நாட்டுயானைகள் கூட்டமாகவரக்கண்டு

காட்டுயானைகள் ஓடுதலும், அக்காட்டுயானைகளின் அடிவைப்புக்களைக் கண்டு நாட்டுயானைகள் வெருண்டு சேனையோடு செல்லாமையும் நிகழ்ந்தனவென்க. மலையானைகள் அஞ்சியோடின வென்றதனால், தருமன் சேனையானைகள் அக் காட்டுயானைகளினும் வலியன வென்பது போதரும். 'புறவு இபம்' என்று பிரித்து, குறிஞ்சிநிலத்து யானைகள் என்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும். இனி, ஒருசாரார் இச்செய்யுட்கு வேறுவகையாகக் கருத்து வருணிக்குமாறு:— 'குன்றுறை கடகரிக்கூட்டங்கள் தருமனது யானைகளைக்கண்டு வெருவியோடி விட்டன: அந்தயானைகளினுடைய அடிகளழுந்திய சுவடுகள் புறங்காட்டிய சுவடுகளாயிருந்தமையால், அஞ்சி முதுகிட்ட அவைகளைத் தொடர்ந்து பின் போதல் வீரமன்றெனக் கருதித் தருமனது யானைகள் போகாது நின்றுவிட்டன; இதனால், வெருவிப்புறங்கொடுத்த வேந்தரைத் தருமன்முதலாயினோர் தொடாரென்பது நன்குவலியுறுத்தப்பட்டு, அன்னோர் வீரத்தையும் மேன்மையையும் விளக்குமென்பது.' யானை - குறிஞ்சிநிலக்கருப்பொருள். இபம் - வடசொல். சென்றில - எதிர்மறை யிறந்தகாலப் பலவின்பால் வினைமுற்று.

க00. வாளியின்வரும்பரிமாவின்வண்குரத்
தூளிகள்விசும்புறத்துன்றியோங்கலா
லாளிகள்சிகரமென்றதிர்ந்துபாய்வன
மீளியர்வேலின்வாய்வீழ்ந்துமாய்ந்தவே.

(இ - ள்.) வாளியின் வரும் - அம்புபோல விசையாய்வருகின்ற, பரிமாவின் - குதிரைகளினது, வள் குரம் - அழகிய குளம்புகளினால் எழுப்பப்படுகின்ற, தூளிகள் - புழுதிகள், விசும்பு உற துன்றி ஓங்கலால் - ஆகாயத்திற் பொருந்த நெருங்கியெழுவதனால்,—ஆளிகள் - (மலையில்வசிக்கின்ற) சிங்கங்கள், சிகரம் என்று - (திரண்டெழுந்த அத்தூளிகளைத் தாங்கள் பாய்ந்து செல்வதற்குவுரிய)மலைச் சிகரமென்று எண்ணி, அதிர்ந்து பாய்வன - கர்ச்சித்துக் கொண்டு பாய்வனவாய், மீளியர் வேலின் வாய் வீழ்ந்து மாய்ந்த - (அத்தூளிகளால் மறைக்கப்பட்டுநின்ற) சேனாவீரர்கள் கையிலேந்திய வேலாயுதத்தின் முனையில் விழுந்து (தாமே) இறந்தொழிந்தன; (எ - று.)—இதனால், ஆராய்ச்சியின்றி மனம்போனபடி தொழில்செய்பவர் கேடுறுவரென்பது, தோன்றும்.

குதிரைகள் மிக்கவிரைவுடன் நேராய்ச்செல்வதற்கு, அம்பு உவமையாம். பரிமா - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஆளி - யாளியென்பதன் மரூஉ: இதற்குச் சிங்கமென்று பொருள்கொள்வதன்றி, யானையைக் கொல்லவல்லதும் துதிக்கையை யுடையதுமாகிய ஓர்மிருகவிசேடமெனக் கூறுவதுமுண்டு. யாளி - குறிஞ்சிநிலக்கருப்பொருள்களி லொன்று. குரம், தூளீ, ஶிகரம்-வடசொற்கள். பாய்வன - முற்றெச்சம். மீளி - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். மாய்ந்த- 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பால் வினைமுற்று. குதிரைகளின் காற்குளம்பினால் உயரவெழுந்த தூளிகளை யாளிகள் மலைச்சிகரமென்று மயங்கினவெனக் கூறியது - மயக்கவணி. அச்சேனைவீரர்க ளேந்திய வேற்படைகள் சிங்

கத்தை எளிதில் மாய்க்குமாறு மிக்ககூர்மையுடையன வென்பது, ஈற்றடியில் விளங்கிற்று. (௧௦௦)

௧௦௧. கார்தவழ்கொடுமுடிக்கானமால்வரை
வார்தவழ்முலையரமாதரார்செவி
தார்தவழ்தடம்புயத்தரணிமன்னவர்
தேர்தவழோதையிற்செவிடுபட்டவால்.

(இ - ள்.) கார் தவழ் கொடுமுடி - மேகங்கள் தவழ்ந்துசெல்லப்பெற்ற சிகரங்களையுடைய, கானம் மால் வரை - காடுகள்சூழ்ந்த பெரிய மலைகளிலே வசிக்கின்ற, வார் தவழ் முலை அரமாதரார் - கச்சையணிந்த தனங்களையுடைய அரமகளிரது, செவி - காதுகள்,—தார் தவழ் தட புயம் - மாலைகள் அசையப்பெற்ற பெரியதோள்களையுடைய, தரணிமன்னவர் - நிலவுலகத்து அரசர்களது, தேர் - தேர்கள், தவழ் - விரைந்துசெல்லுதலினா லுண்டான, ஓதையின் - பேராரவாரத்தினால், செவிடுபட்ட - செவிடுகளாயின; (எ - று.)—ஆல்- ஈற்றசை.

ஐவரும் பிறருமாகிய அரசர்களது தேர்கள் ஓடும்போது தோன்றிய பேரோசையினால், மலையரமகளிரது செவிகள் செவிடாயினவென்க; தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி; இதனால், தேரொலியின் மிகுதி கூறியவாறு. மிக்க பேரோசையினாற் காதுகள் செவிடுபடுதல், இயல்பு. அரமாதர் - அமரமாதர் அல்லது அரம்பைமாதர் என்பதன் விகாரம்; வரையரமகளிர்: மலையில் வசிக்குந் தெய்வப்பெண்கள். (௧௦௧)

[தருமபுத்திரன் சேனையுடன் நெய்தனிலத்தைச் சேர்தல்.]

௧௦௨. வரைநிலங்கழிந்தெறிமகரவாரிதித்
திரைநிலம்புகுந்தனன்சேனைசூழ்வரப்
புரைநிலங்கடந்தறம்புரியுநீர்மையா
னுரைநிலங்கடந்தசீருரைகொள்பேரினான்.

(இ - ள்.) புரை நிலம் கடந்து - குற்றத்திற்கு(த் தான்) இடமாவதை நீங்கி [குற்றமற்றவனாய்], அறம் புரியும் - தருமத்தையே செய்கின்ற, நீர்மையான் - தன்மையுடையவனும், உரை நிலம் கடந்த சீர் உரை கொள் பேரினான் - வாக்கின் எல்லைக்கு அடங்காத [வாயினால் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாத] சிறந்த புகழ்மொழியைக்கொண்ட பெரும்பேரை யுடையவனுமாகிய தருமபுத்திரன்,—சேனை சூழ்வர - சதுரங்கசேனைகளும் (தன்னைச்) சூழ்ந்துவர, வரை நிலம் கழிந்து - குறிஞ்சி நிலத்தை விட்டு நீங்கி, எறி திரை மகரம் வாரிதி நிலம் - மோதுகின்ற அலைகளையும் சுறாமீன்களையுமுடைய கடலைச் சார்ந்ததான (நெய்தல்) நிலத்தில், புகுந்தனன் - பிரவேசித்தான் ; (எ - று.)

வாரிதி - நீர்தங்குமிடமெனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி; வடசொல். சுறுமீன்கள், கடலிலேயே வாழ்வன: 'மகராலயம்' எனக் கடலுக்கு ஒரு பெய ரிருத்தலுங் காண்க. கடலும், கடல்சார்ந்த இடமும் - நெய்தல். (கoஉ)

[தருமன் நெய்தனிலச்சிறப்பை நோக்குதல்.]

கoங. ஒளிநலந்திகழ்வளையுறங்குநன்னிழற்
களிநறுஞ்சுரும்பிமிர்கண்டல்வேலிசூழ்
புளினமுங்கானலும்பொற்பநோக்கினு
னளினமும்புறந்தருநயனவேந்தனே.

(இ - ள்) நளினமும் புறந்தரும் நயனம் வேந்தன் - செந்தாமரைமலரும் [அழகிற்குத்தோற்றுப்] பின்னிடும்படியான [தாமரையினும் மிக அழகிய] கண்களையுடைய யுதிஷ்டிரராசன்,—ஒளி நலம் திகழ் வளை உறங்கும் நல் நிழல் - மிக்க வொளி விளங்குகின்ற சங்குகள் தூங்கப்பெற்ற நல்ல நிழலை யுடையனவும், களி சுரும்பு இமிர் - (தேனுண்டதனுற்) களித்தலையுடைய வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்து மொய்க்கப்பெற்றவுமாகிய, நறும் கண்டல் - வாசனையையுடைய தாழைமரங்கள், வேலி சூழ் - வேலிபோற் சூழப்பெற்ற புளினமும் - மணற்குன்றுகளையும், கானலும் - கடற்கரைச் சோலைகளையும், பொற்ப நோக்கினுன் - இனிமையாகப் பார்த்தான்; (எ - று.)

சங்கு, தாழை, மணற்குன்று, கானல் - இவை, நெய்தனிலத்திற்கு உரி யன. வளை - உட்சுழிந்திருப்பது எனச் சங்குக்குக் காரணக்குறி. புளினம், நளினம், நயனம் - வடசொற்கள். நளினமும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. கண்களுக் குச் செந்தாமரைமலருவமை, செம்மைமென்மை அழகுகளில். (கoங)

[கடலோலியின் வருணனை.]

கoச பெருங்கடமலைக்குலம்பெயர்த்தும்வந்தன
மருங்கடர்பேரணைவகுக்கவேயெனு
விருங்கடகளிறுதேரெண்ணில்சேனைகண்
டருங்கடல்வாய்திறந்தலறியார்த்ததே.

(இ - ள்.) அருங் கடல் - (அளவிடுதற்கு) அருமையான சமுத்திர மானது,—இருங் கடம் களிறு தேர் எண் இல் சேனை கண்டு - பெரிய மத யானைகளையும் தேர்களையுமுடைய கணக்கில்லாத (தருமபுத்திரனது) சேனை யைப் பார்த்து,—'மருங்கு அடர் பேர் அணைவகுக்க - தன்னிடத்தே நெருங் கிய பெரிய சேதுவைக் கட்டுவதற்காக, பெருங் கடம் மலைகுலம் பெயர்த்தும் வந்தன - பெருங்காடுகளையுடைய மலைகளின்கூட்டம் மீண்டும் வந்துள்ளன,' எனு - என்றுகருதி, வாய்திறந்து அலறி ஆர்த்தது - வாய்விட்டுக் கதறிப் பேரொலிசெய்தது; (எ - று.)

தருமபுத்திரனது சேனையிலுள்ள யானைகளையும் தேர்களையும் கண்டு, கடல், மீண்டும் தன்னைத்தூர்த்து அணைகட்டுதற்கு மலைகள் வந்தன வெனக்

கருதிக் கதறியழுத தென்க. கடல் இயல்பாகப் பேரொலிசெய்வதை தன் மீது அணைகட்டுவதாக வெண்ணிக் கதறியதெனக் கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப் பேற்றவணி; இவ்வணி, களிறுகளையும் தேர்களையும் மலைகளென்று கருதிய தாகிய மயக்கவணியை அங்கமாகக்கொண்டு வந்தது. பெருந்தோற்றத்தினல் யானைகட்கும் தேர்கட்கும் மலை உவமையாம். இராமபிரான் முன்னளிற் சேனைகளைக்கொண்டு கடலிற்சேதுபந்தனஞ் செய்ததைநினைத்து, 'பெயர்த் தும்' என்றார். முதலடியில், கடம் - காடு. இரண்டாமடியில், ஏகாரம் - தேற் றம்; நான்காமடியில், ஏகாரம் - ஈற்றசை: எனு - 'செய்யா' என்னும் வாய் பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். (௧0௪)

[அங்குச் சேனுவீரர்கள் உண்டாடுதல் முதலியன.]

௧0௫. நன்னெடுந்துறையெலாநாளிகேரமோ
டின்னெடும்பனங்கனியெடுத்தருந்தினர்
புன்னையின்புதுமலர்புனைந்துகைதையின்
மென்னிழல்வைகினர்விலாசவீரரே.

(இ - ள்) விலாசம் வீரர் - உத்ஸாஹமாயிருக்குந் தன்மையுள்ள சேனு வீரர்கள்,—நல் நெடுந் துறை எலாம் - (அந்நெய்தனிலத்திலுள்ள) நல்ல பெரிய நீர்த்துறைகளிலெல்லாம், நாளிகேரமோடு - (மிகுதியாகவிருக்கின்ற) தேங்காய்களையும், இன் நெடும் பனங்கனி - இனிய பெரிய பனம்பழங்களை யும், எடுத்து—, அருந்தினர் புசித்தார்கள்; புன்னையின் புதுமலர் புனைந்து - புன்னைமரத்தினது புதிய [அன்றுமலர்ந்த] பூக்களை(க் கொய்து) சூடி, கைதை யின் மெல் நிழல் வைகினர் - தாழைமரங்களின் இனியநிழலிலே தங்கி இளைப் பாறினர்கள்; (எ - று.)

'அருந்தினர்' என்றதனல் உண்டாட்டும், மலர்புனைந்து' என்றதனுற் பூக்கொய்தலும் கூறப்பட்டன. நீரும் மணலும் நிறைந்துள்ள இடங்களில் தெங்கு செழித்துவளருந் தன்மையது. தெங்கு, பனை, புன்னை, தாழை-நெய்த னிலக்கருப்பொருள்கள். நாளிகேரம் என்ற தற்சமவடசொல், அப்பாஷை யில் மரத்தையேயன்றி அம்மரத்தின் காய்களையுங் குறிக்குமாதலால், இங்கு ஆகுபெயரன்று; இயற்பெயரேயாம். பனை + கனி = பனங்கனி: வேற்றுமை யில் ஈற்று ஐ கெட்டு அம்முச்சாரியை பெற்றது; [நன் - உயிர் - ௰௨.] விலாஸ வீரர் - வடசொற்றொடர். (௧0௫)

[பாண்டவர்கள் அத்தினபுரியை நெருங்குதல்.]

௧0௬. நாநலம்புனல்கெழுநாடுங்கானமு
மேனலம்புனக்கிரியிடமுநெய்தலங்
கானலுமிவ்வகைகடந்துகாவலன்
றூநலந்திகழ்பதிதோன்றவெய்தினர்.

(இ - ள்.) (பாண்டவர்கள்),—நா நலம் புனல் கெழு காடும் - நாவுக்கு இனிமையான நீர் நிறைந்த மருத நிலத்தையும், கானமும் - முல்லைநிலத்தையும், அம் ஏனல் புனம் கிரி இடமும் - அழகிய தினைக்கொல்லைகளையுடைய குறிஞ்சிநிலத்தையும், அம் கானல் நெய்தலும் - அழகிய கடற்கரைச்சோலைகளையுடைய நெய்தனிலத்தையும், இ வகை கடந்து - இவ்வாறே தாண்டிச்சென்று,—காவலன் தூ நலம் திகழ் பதி தோன்ற - துரியோதனராசனது பரிசுத்தமாகிய அழகுமிக்க அத்தினபுரி எதிரிற்காணப்பட, எய்தினர் - அருகிற் சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

கீழ்ப் பலசெய்யுள்களில் வகுத்துக்கூறியதை, இச்செய்யுளில் முதல் மூன்றடிகளால் தொகுத்துக்கூறினர். "தண்ணந்துறைவன்" என்னுமிடத்திற்போல, 'ஏனலம்புனம்,' 'நெய்தலங்கானல்' என்னுமிடங்களில், அம் - சாரியையெனினுமாம். ஏனல் - குறிஞ்சி நிலக்கருப்பொருள். கிரியிடம் - மலை சார்ந்த இடம்; எனவே குறிஞ்சியாயிற்று. கிரி - வடசொல். (கOசு)

[பாண்டவர்கள் அந்நகரத்தின் புறச்சோலையில் தங்குதல்.]

கOஎ. அத்தினபுரிதனக்கருகுவால்வளை
முத்தினநிலவெழமுகைக்குந்தாமரைத்
தொத்தினபொய்கையுஞ்சுரும்பறுமலர்க்
கொத்தினசோலையுங்குறுகிவைகினர்.

(இ - ள்.) (பாண்டவர்கள்),—அத்தினபுரிதனக்கு அருகு - அத்தினபுரிக்குச்சமீபத்தில்,—வால் வளை முத்து இனம் நிலவு எழ - வெண்மையான சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்கூட்டங்களினால் நிலாவொளி யுண்டாக, (அதனால்), முகைக்கும் - (பகலிலும்) குவியுந்தன்மையுள்ள, தாமரைதொத்தின - தாமரை மலர்களின் கூட்டங்களையுடைய, பொய்கையும் - தடாகத்தையும்,—சுரும்பு அறு மலர் கொத்தின சோலையும் - வண்டுகள் நீங்காத பூங்கொத்துக்களையுடைய சோலையையும், குறுகி - கிட்டி, வைகினர் - தங்கினார்கள்; (எ - று.)

பாண்டவர்கள் தாமரைத் தடாகங்களையுடைய புறநகர்ச்சோலையில் தங்கினரென்றவாறு. முத்துக்களின் ஒளியை நிலவொளியாகக்கருதிப் பகற்காலத்திலுமுட்படத் தாமரைமலர் குவிந்துநிற்குமெனக் கூறியது - மயக்கவணியாம். தாமரைமலர் சூரியனைக்கண்டால் மலருமெனவும், இரவில் சந்திரனைக் கண்டாற் குவியுமெனவுங் கூறுதல், கவிசமயம். மலர்ந்தபின்னும் கூம்புதல், நீர்ப்பூக்களின் இயல்பு. இங்கு முத்துக்கள் - சங்கினின்று உண்டானவை: "தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகந் தழைகதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்குகளின மின்னார், கந்தரஞ் சாலி கழை கன்ன லாவின்பல் கட்செவி கா, ரிந்து வுடும்பு கரா முத்தமீனு மிருபதுமே" என்பதனால், முத்துப்பிறக்கு மிடங்களின்னவையென அறிக. தொத்தின, கொத்தின - குறிப்புப்பெயரெச்சங்கள். அறு - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். (கOஎ)

[குதிரைகள் இளைப்பாறுதலும், யானைகள் கட்டப்படுதலும்.]

க0அ. மொட்டினபருமணிமுடிகொடேர்ப்பரி
வெட்டினபரிகளும்வெம்மையாறின
மட்டனபரிமளமரங்கள்யாவையுங்
கட்டினகழைபொருகவளயானையே.

(இ - ள்.) மொட்டின - மொட்டென்னும் உறுப்பையுடையனவாய், பரு மணி முடி கொள் - பருத்த மணிகளிழைத்துச் செய்யப்பட்ட சிகரத்தைக் கொண்டுள்ள, தேர் - தேர்களிற்கட்டிய, பரி - குதிரைகளும், வெட்டின பரிகளும் - (தேரிலே கட்டப்படாமல்) வேறாகவந்த (ஏறு) குதிரைகளும், வெம்மை ஆறின - (நடந்துவந்ததனு லுண்டான) வெப்பம் [இளைப்புத்] தீர்ந்தன; கழை பொரு - மூங்கிலினாலாகிய குத்துக்கோலைச் சீறுந்தன்மையனவான, கவளம் யானை - கவளத்தையுண்ணும் யானைகள்,—மட்டின பரிமளம் மரங்கள் யாவையும் - தேனையுடையனவாகிய நறுமணமுள்ள மரங்களிலெல்லாம், கட்டின - கட்டப்பட்டன; (எ - று.)

மொட்டு - தாமரைமலரின் வடிவமாகச்செய்து தேரின்முன்னிடத்து வைக்கப்படுவதோ ருறுப்பு; இதனைக் கொடிஞ்சியென்று கூறுதலு முண்டு. முடி - (தேரின்) தலையிடம். இனி, 'தேர்ப்பரிவெட்டின பரிகளும் வெம்மையாறின' என்பதற்கு—தேர் - தேரினின்று, பரி - குதிரைகள், வெட்டின - அவிழ்க்கப்பட்டன; பரிகளும் - (தேரினின்று அவிழ்க்கப்பட்டனவும் தனியே மனிதர்கள் ஏறிச்செலுத்தினவுமான) குதிரைகளெல்லாம், வெம்மையாறின என்றும் பதவுரைகூறலாம். மட்டு - தேன். தேவதாரு சந்தனம் முதலிய நறுமணமுள்ள மரங்களில் யானைகளைக் கட்டுதல் மரபாதலால், 'பரிமள மரங்கள் யாவையும் கட்டின...........யானை' என்றார்; "தேவதாரத்தும் சந்தினும் பூட்டின சிலமா" என்றார் பிறரும். கட்டின - செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை; செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறியது. கழைபொரு யானை—"பரிக்கோல் யாவுந் தூரத்தே, காணினு நின்றுகொதிப்பது" என்பர் மேலும். கவளம் - கபளம்; யானையுணவு: வடசொல். (க0அ)

[யாவரும் இளைப்பாறுதல்.]

க0கூ. தரித்தனர்வீரருந்தத்தமாதருஞ்
சரித்தனசும்மைகடங்குபண்டியும்
பரித்தனநன்னிறப்படங்குவீடுகள்
விரித்தனரிடந்தொறும்வேந்தரெய்தினர்.

(இ - ள்.) வீரரும் - சேனைவீரர்களும், தம் தம் மாதரும் - அவரவர்களுடைய மனைவியர்களும், தரித்தனர் - இளைப்பாறினர்கள்; சும்மைகள் தங்கு பண்டியும் - பாரங்களையேற்றியுள்ள வண்டிகளும், சரித்தன - சாய்த்துவிடப்பட்டன; வேந்தர் - அரசர்கள்,—இடந்தொறும் - (அச்சோலையின்) பலவிடங்

களிலும், நல்நிறம் பரித்தன படங்கு வீடுகள் விரித்தனர் - அழகிய நிறங்களைப் பெற்றுள்ளனவான கூடாரமாகிய வீடுகளைப் பரப்பியமைத்துக் கொண்டவர்களாய், எய்தினர் - (அவற்றிற்) சேர்ந்து தங்கினார்கள்; (எ - று.)

பண்டிகள் சரித்தல் - இழுக்கும் பிராணிகளை யவிழ்த்து நுகம் தரையிற் படும்படி பண்டிகளைச் சாய்த்துவிடுதல்; இனி, சரித்தன - சுமைகளை யிறக்கப் பெற்றன எனவுங் கூறலாம். சும்மை = சுமை: விரித்தல். அரசர்கள் வேற்றுநாட்டுக்குச் செல்லும்பொழுது ஆங்காங்குத் தங்கி வசிக்கும்படி வஸ்திரங்களினால் மாளிகைகள்போல அறைகள்முதலியன அமைத்துக் கூடாரங் கட்டிக்கொள்ளும் மரபு, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறப்பட்டது. வேந்தர் வீடுகள் விரித்தனர். ஏவுதற்கருத்தாவின்வினை. விரித்தனர் - முற்றெச்சம். (௧0௯)

[பாண்டவரைவரும் இளைப்பாறுதல்.]

௧௧0. கைவருதண்டுடைக்காளைவெஞ்சிலை
தைவருசெங்கையான்றாரைவெம்பரி
மெய்வருகுமரன்வேல்விடலைவேந்தனோ
டைவருமமர்ந்தனராண்மையேறனார்.

(இ - ள்.) கை வரு தண்டு உடை காளை - கையிற்பிடித்த கதாயுதத்தையுடைய இளவெருதுபோன்றவனாகிய வீமனும், வெம் சிலை தைவரு செம் கையான் - கொடிய வில்லைப்பிடித்த சிவந்தகையையுடையவனான அருச்சுனனும், தாரை வெம்பரி மெய் வரு குமரன் - ஐவகைநடைகளையுடைய வேகமுள்ள குதிரையை நடத்துவதில் உண்மையான அறிவுபொருந்திய இளவீரனாகிய நகுலனும், வேல் விடலை - வேலாயுதத்தைத்தாங்கிய சகதேவனும், வேந்தனோடு - யுதிஷ்டிரராஜனும், (ஆகிய), ஆண்மை ஏறு அனார் ஐவரும் - வீரத்தன்மையில் ஆண்சிங்கத்தை யொத்தவர்களாகிய பாண்டவரைவரும், அமர்ந்தனர் - (அங்குத்) தங்கியிருந்தார்கள்; (எ - று.)

வீமன் கதாயுதத்திலும், அருச்சுனன் விற்போரிலும், நகுலன் குதிரைத்தொழிலிலும், சகதேவன் வேற்போரிலும் வல்லவராதலால், அவ்வவர்கட்கு ஏற்குமாறு அடைமொழி கொடுத்துக்கூறினர். வீமசேனனது கதாயுதம் சத்துருகாதினி யென்றும், அருச்சுனனது வில் காண்டீவ மென்றும் பெயர் பெறும். கைவரு - மிகப்பழகிய எனினுமாம். தண்டு - தண்டம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். தைவருதல் - தடவுதல்; தைவா-பகுதி. குமரன் - குமாரனென்ற வடசொல்லின் குறுக்கல்: மன்மதனையும் குற்சித ரூப முடையவனென்னும்படி மிக்க கட்டழகுள்ளவனென்று பொருள்படும்; முருகக்கடவுளைக் குறிக்கும் இப்பெயர், அவனைப்போன்ற வீரனுக்கு உவமையாகுபெயராய் வழங்கும். விடலை - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். (௧௧0)

[பாசறை வருணனை.]

கககக. மறத்திருந்தானையான்வஞ்சமெண்ணினு
னறத்திருந்திலனென்ஞவஞ்சியந்தவூர்
புறத்திருந்ததுவெனப்புனிதன்பாசறை
நிறத்திருந்ததுபிறநிகர்ப்பவில்லையே.

(இ - ள்.) 'மறத்து இருந் தானையான் - (தன்னிடத்து மிகுதியாக) அதரு மத்தைக்கொண்ட பெரியசேனையை யுடையவனுகிய துரியோதனன், வஞ்சம் எண்ணினுன் - (நியாயவழியிற்செல்லும் பாண்டவர்களை) மோசஞ் செய்ய எண்ணினவனுகி, அறத்து இருந்திலன் - தருமவழியில் (மனம்பொருந்தி) நடக்கவில்லை', என - என்று, அஞ்சி - (அவனது அருகிற் செல்வதற்குப்) பயந்து, அந்த ஊர் - புறப்பட்டு அங்குவந்த இந்திரப்பிரத்த நகரமானது, புறத்து இருந்தது - (அத்துரியோதனனது நகரத்திற்கு) வெளியிடத்தில் தங்கிவிட்டது, என - என்று சொல்லும்படி, புனிதன் பாசறை - பரிசுத்த னுகிய தருமபுத்திரனது படைவீடு, நிறத்து இருந்தது - மேன்மையுடன் விளங்கி யிருந்தது; (இவ்வாறு வருணித்துச் சொல்வதன்றி), பிற நிகர்ப்ப இல்லை - வேறே ஈடாகச்சொல்லும்படி ஒப்பானபொருள் எவையுமில்லை.

இந்திரப்பிரத்த நகரத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த யுதிஷ்டிரராஜன் தன் சேனையோடும் புறப்பட்டுவந்து அத்தினாபுரத்திற்கு வெளியிலுள்ள சோலை யிற் பாசறையமைத்துத் தங்கியிருந்த தோற்றத்தை, புறப்பட்டுவந்த இந்திரப் பிரத்தநகரம் வஞ்சனைக்கருத்தும் அக்கிரமச்செய்கையு முடையனுன துரி யோதனனது நகரத்தினுட் செல்ல விருப்பங்கொள்ளாமல் வெளியிலேயே தங்கியதென வருணித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. அப்பாசறையி லிருந்தவர்கள் யாவரும் இந்திரப்பிரத்தநகரத்தவர்க ளாதலினுல், அப்பாசறை, இந்திரப்பிரத்த நகரமாகவே கொள்ளப்பட்டதென்க. இனி, துரியோதனனது அக்கிரமச்செய்கைக்கு அஞ்சி, அவனது ஆளுகைக்கு உள்ளில்லாது அத்தின புரமே வெளியில் வந்திட்டதென இச்செய்யுளில் வருணித்ததாகப் பொருள் கூறுவாரு முளர். 'அந்தவூர்ப் புறத்திருந்தது' என்ற பாடத்திற்கு, வஞ்சி யென்று பிரித்து, அதற்குத் தருமதேவதையெனப் பொருள்கொண்டு, அற நெறியினின்று வழுவாத தருமபுத்திரன் பாசறையில் தங்கியிருந்ததை, துரி யோதனனைக் கொடுங்கோலுடைய னெனக்கொண்டு அவனது நகரத்திற்கு வெளியிலேயே தருமதேவதை தங்கிவிட்டதுபோலு மென வருணித்ததாகக் கொள்ளலுமாம்.

மறம் - அறமென்பதன் எதிர்மொழி: (செய்யத்தகாதது இதுவென நூல்களினுல்) மறுக்கப்பட்டதெனப் பொருள்படும். அறம் - (செய்யவேண் டியது இதுவென நூல்களினுல்) வரையறுக்கப்பட்டதெனப் பொருள்படும். பாசறை - சேனையுடன் சென்ருேர் உறையு மிடம். நிகர்ப்ப - பலவின்பாற் பெயர். (கககக)

[பாண்டவர்வாவுகேட்டுத் துரியோதனுதியர் மகிழ்தல்.]

கசஉ. மீண்டவர்வரிசிலைவிதுரனேவலாற்
பாண்டவர்வரவுமுன்பணிந்துகூறவே
மாண்டவர்குறிப்புறுமாயவஞ்சகம்
பூண்டவர்களித்துமெய்ப்புளகமேறினர்.

(இ - ள்.) மீண்டவர் - திரும்பிவந்த தூதர்கள்,—வரி சிலை விதுரன் ஏவலால் - கட்டமைந்த வில்லையுடைய விதுரனது கட்டளையினால், பாண்டவர் வரவு - பாண்டவர்கள் (புறநகர்ச்சோலையில்) வந்துள்ளதை, முன் பணிந்து கூற - (திருதராஷ்டிரனுக்கு) எதிரில் (வந்து) வணங்கிச்சொல்ல,—(அது கேட்டு), மாண்டவர் குறிப்புறு மாயம் வஞ்சகம் பூண்டவர் - மாட்சிமைப் பட்ட பெரியோர்கள் (தமதுமனத்தினால்) நினைக்கவும் மாட்டாத மாயமான வஞ்சகச் செயலை மேற்கொண்டவர்களாகிய துரியோதனுதியர், களித்து - மகிழ்ச்சிகொண்டு, மெய் புளகம் ஏறினர் - உடம்பில் மயிர்ச்சிலிர்ப்பு மிகப் பெற்றார்கள்; (எ - று.)

தருமபுத்திரன் முதலியோர் வந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்றுத் துரியோதனுதியர் 'இனிச் சூதாடி அவரை எளிதில் வென்றுவிடலாம்' என்ற கருத்தினால் மிக்கமகிழ்ச்சிகொண்டு மயிர்சிலிர்க்கப்பெற்றன ரென்க. பாண்டவர் - பாண்டுவின் மக்கள்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். (பாண்டு - வெண்ணிற முடையானென்பதுபற்றிவந்த பெயர்.) மாண்டவர் - மாட்சிமைப்பட்டவர்; மாண் - பகுதி:. (இச்சொல் இறந்தவரென்று பொருள்படும்போது, மாள் - பகுதியாம்.) புளகம் - மயிர்ச்சிலிர்ப்பு: வடசொல். இத்தூதர்கள், பாண்டவர் செய்தியை யுணர்ந்துவருமாறு துரியோதனுதியரால் அனுப்பப்பட்டுச் சென்றவ ராதலால், இங்கு 'மீண்டவர்' எனப்பட்டனர். (கசஉ)

[பாசறையின் சிறப்பு.]

கசந. தேசறையிடங்களுந்தேன்கொள்கானமு
மூசறைமதுகரமொய்த்தசோலையும்
வீசறல்வனநதிவிதமுமேல்கொளப்
பாசறையிருந்தவாபகாலாகுமோ.

(இ - ள்.) தேசு அறை இடங்களும் - ஒளிவீசுகின்ற பளிக்கறையினிடங்களும், தேன் கொள் கானமும் - தேனை மிகுதியாகக்கொண்ட காட்டினிடங்களும், மூசு அறை மதுகரம் மொய்த்த சோலையும் - நெருங்கிய ஆரவாரிக்கிற வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற பூஞ்சோலைகளும், வீசு அறல் வனம் நதிவிதமும் - அலைவீசுகின்ற நீரையுடைய காட்டாறுகளின் வகைகளும், மேல் கொள - தன்னிடத்துப் பொருந்தும்படி, பாசறை இருந்த ஆ (று) - (தரும

புத்திரனது) அந்தப்படைவீடு இருந்த தன்மை, பகரல் ஆகுமோ - (என்னால் வருணித்துச்) சொல்லுந் தன்மையுடையதோ? [சொல்லுந்தரத்ததன்று என்றபடி]; (எ - று.)

இது, கவிக்கூற்று. அழகியகாடும் பூஞ்சோலையும் காட்டாறும் பொருந்தியுள்ள இடத்திலே பளிக்கறைகளையுடைய பாடிவீடுகளை யமைத்துக்கொண்டு பாண்டவர்கள் உல்லாசமாகத் தங்கியிருந்தன ரென்க. 'தேசு அறை' என்றமையால், பளிக்கறை யென்று கொள்ளப்பட்டது; அன்றி, மணி பொன் முதலியன நிறைந்திருந்தமைபற்றி, 'தேசறை' என்றுருமாம். தேசு - தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. தேன்+கொள்; தேங்கொள்: தேக்மொழி வலிவர ஈறுபோய் இனமெலிமிக்கது. அறல் - நீர்; கறுமணலுமாம். ஆ - விகாரம். ஓகாரம் - எதிர்மறை. (கக௩)

[சூரியாஸ்தமனம்.]

ககச. விருந்துறுசேனைவெவ்வீரரின்னமு
தருந்தினர்மெய்குளிர்ந்தசைவுதீர்தலும்
வருந்தினரிவர்துயில்வதியவேண்டுமென்
றிருந்தபனனுமிவர்க்கிரவுநல்கினன்.

(இ - ள்.) விருந்து உறு சேனை வெம் வீரர் - புதிதாக அங்குவந்து தங்கிய கொடிய சேனைவீரர்கள், இன் அமுது அருந்தினர் - இனிய அமிருதம் போன்ற உணவை யுண்டு, மெய் குளிர்ந்து - உடம்புகுளிரப்பெற்று, அசைவு தீர்தலும் - அயர்ச்சி நீங்கியவளவில்,—இருந் தபனனும் - பெருமையுள்ள சூரியனும், 'இவர் வருந்தினர் - இச்சேனைவீரர் (வழிநடந்து) இளைப்படைந்தார்கள்: (ஆதலால்), துயில் வதிய வேண்டும் - (இவ்விளைப்புத்தீர) நித்திரைசெய்ய வேண்டும்,' என்று - என்று கருதி, இவர்க்கு - இச்சேனைவீரர்கட்கு, இரவு நல்கினன் - (தான் அஸ்தமித்தலினால்) இராப்பொழுதை உண்டாக்கினன்.

சூரியன் இயல்பிலே அஸ்தமிக்க இரவுதோன்றியதை, சேனைவீரர்களின் இளைப்பைக் கண்டு அவர்கள் நித்திரைசெய்து இளைப்புத்தீர்த்துக்கொள்ளுதற்பொருட்டு அஸ்தமித்து இரவை யுண்டாக்கியதாகக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியது - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியாம். 'இவர்க்கு இரவுநல்கினன்' என்ற தொடர், இப்பாண்டவர்கட்கு இரத்தற்கு உரிய வறுமையைக் கொடுத்தானென்று ஒரு பொருள்பட்டு அமங்கலமாகி இனிப் பாண்டவர் இராச்சியம் முதலிய செல்வங்களையெல்லாம் இழந்து வறுமைப்படுவதைக் குறிப்பிக்கு மென்னலாம். விருந்து - புதுமை. அமுது - அமிருதம்போ லினிய உணவுக்கு உவமையாகுபெயர். அருந்துதல் - உண்பன தின்பன நக்குவன பருகுவன என்றவற்றின் பொதுவினை. (ககச)

[சந்திரோதயம்.]

கக௫. மண்வளர்பெரும்புகழ்மன்னரைவரும்
பண்வளர்நல்லிசைப்பலமகீபருங்
கண்வளர்பாளையங்காணவெண்ணியே
விண்வளர்குபேரனும்விழைந்துதோன்றினன்.

(இ - ள்.) மண் வளர் பெரும் புகழ் மன்னர் ஐவரும் - பூமியிற் பரந்த பெருங்கீர்த்தியையுடைய அரசர்களாகிய பாண்டவரைவரும், பண் வளர் நல் இசை பல மகீபரும் - இசைப்பாட்டிற் பாடப்பட்டு மிகுகின்ற நல்ல கீர்த்தியுடைய (மற்றும் அப்பாண்டவர்களுடன் வந்த) பல அரசர்களும், கண் வளர் - தூங்குவதற்கு இடமான, பாளையம் - படைவீட்டை, காண - பார்த்தற்கு, எண்ணி—,—விண் வளர் குபேரனும் - ஆகாயத்திற் கலைவளர்கின்ற சந்திரனும், விழைந்து தோன்றினன் - விரும்பி உதயமாயினன் ; (எ - று.)

சந்திரன் இயல்பிலுதித்ததை, பாண்டவர்களும் மற்றையரசர்களும் நித்திரை செய்கின்ற படைவீட்டின் சிறப்பைக் காணக்கருதி உதித்ததாகக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியதனால், இதுவும் - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியே. புகழைக்குறித்துப் புலவர்பாடிய கவிகளை யாழிலமைத்துப் பண்ணுக்கு இயையப்பாடுதல் மரபாதலால், 'பண்வளர் நல்லிசை' என்று விசேடித்துக்கூறினர். மஹீபர் - பூமியைக்காப்பவர் ; வடசொல்: மஹீ - பூமி பாளையம், பாசறை, படைவீடு, பாடிவீடு என்பன - ஒருபொருளன ; சேனைதங்குமிட மென்பது, பொருள்.

ஸோமன், இந்து என்ற வடமொழிகளும், மதி என்ற தென்மொழியும் சந்திரனுக்கேயன்றிக் குபேரனுக்கும் பரியாயநாமமாக வழங்குதல்பற்றி, சந்திரனை 'குபேரன்' என்றார். சந்திரனை 'குபேரன்' என்ற சொல்லாற் குறித்தது, லக்ஷிதலக்ஷணை யென்க. (குபேரன் - ஸோமன், இந்து, மதி. ஸோமன், இந்து, மதி=சந்திரன்) ஸோமனென்பது குபேரனுக்கு வழங்குதலை, 'அந்த மானசோத்தரபருவதத்தின்மேல், கிழக்கில் இந்திரனுடையபட்டணமும், தெற்கில் யமனுடைய பட்டணமும், மேற்கில் வருணனுடைய பட்டணமும், வடக்கில் ஸோமனுடைய பட்டணமும் விளங்குகின்றன'' என விஷ்ணுபுராணத்திற் காண்க. அவ்விடத்திற் ஸோமனெனப்பட்டவன் குபேரனேயென்பது, "வடதிசை தனதன் மேவிவளர் விபாவரி யென்றோதும், நெடுநகர் பொருந்தும்'' என்ற பாகவதத்தினால் விளங்கும். ஜ்யோதிஷசாஸ்திரத்தில் திதியோகினியைக்குறிக்கிற "சதமகேந்துஹுதாசநாக்ஷஸாம்'' என்ற சுலோகத்தில் 'இந்து' என்றது, குபேரனைக் குறிக்கின்றது. கீழ்க் காண்டவதகனச்சருக்கத்தில் "மதியும்மதிமுடித்தவனும்'' என்றவிடத்தும், மேல் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தில் "குடதிசைமகவான்வாளி குணதிசைவருணன்வாளி, வடதிசைமறலிவாளி தென்திசைமதியின்வாளி, அடலுறைவிமைப்பினேவி'' என்றவிடத்தும் 'மதி' என்பது, குபேரனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகை வழக்குப்பற்றி,

பிற்காலத்து நிகண்டில் "கலையின னுடுவின்வேந்தன் கலாநிதியொடு குபேரன்" எனச் சந்திரன்பெயர்களிற் குபேரனென்பதைச் சேர்த்தும், "புருடவாகனே சோமன் புட்பகவிமானமுள்ளோன்" எனக் குபேரன் பெயர்களிற் சோமனென்பதைச் சேர்த்தும் கூறினர். 'குபேரன்' என்ற வடசொல் - குற்சிதமான உடம்பை யுடையவனென்று காரணப்பொருள் படுதலால், அப்பெயர், க்ஷயரோகத்தால் உடல்குன்றுபவனான சந்திரனுக்கும் காரணவகையால் ஏற்குமென்பதையு முணர்க. சந்திரன்குலத்தோரை "குபேரன் குலத்தோர்" என்றார் கீழ் இராயசூயச்சருக்கத்தும். (கக௫)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - நிலாத்தோற்றத்தின் வருணனை.]

கக௬. மருண்மிகுசுரும்பினமணந்தசோலையி
னிருள்களினிடையிடையெறித்தவெண்ணிலா
வருளுடைமைந்தர்தோளணைந்தமங்கையர்
புரிகுழனெகிழ்ந்தவெண்போதுபோலுமே.

(இ - ள்.) மருள் மிகு சுரும்பு இனம் மணந்த சோலையின் - (மதுஉண்டதனால்) மயக்கம்மிகுந்த வண்டுகளின் கூட்டம் மொய்க்கப்பெற்ற அந்தச் சோலையிலே, இருள்களின் இடை இடை எறித்த - (மரங்களினது) நிழல்களினிடையிடையே துண்டுதுண்டாகக் காணப்படுகின்ற, வெள் நிலா - வெண்மையாகிய நிலா வொளியானது,—அருள் உடை மைந்தர் தோள் அணைந்த (தம்மிடத்துக்) காதலையுடைய ஆடவர்களது தோள்களைத் தழுவிய, மங்கையர்-இளமகளிரது, புரி குழல் - சுருண்ட கூந்தலினின்று, நெகிழ்ந்த - சரிந்து காணப்படுகின்ற, வெள் போது - வெண்மையான மலர்களை, போலும் - ஒத்திருக்கும்; (எ - று.)

சோலையிலுள்ள மரங்களின்கீழ் கருநிறமாகக் காணப்படும் நிழல்களினிடையிடையே தோன்றுகின்ற நிலா, கணவரோடு புணர்ந்த மகளிரது அவிழ்ந்தகூந்தலி னிடையிடையே நெகிழ்ந்துதோன்றுகின்ற மல்லிகைமுதலிய வெண்மலர்களை யொக்குமென வருணித்தார்; உவமையணி. மரங்களின் இருண்ட நிழற்கு மகளிர்கருங்கூந்தலும், வெண்ணிலாவுக்கு வெண்மலர்களும் உவமையாம். இரண்டாமடியில், இருள் நிலா என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, முரண்தொடை. (கக௬)

கக௭. கானிடைசிலசிலகடிகொடேனுமிழ்
தூநிறமுல்லைகண்மலர்ந்துதோன்றுமால்
வானிடைமுறைமுறைவளருமாமதி
மேனியினமிழ்துமிழ்விந்துவென்னவே.

(இ - ள்.) கானிடை - அச்சோலையினிடத்திலே,—கடி கொள் தேன் உமிழ் தூ நிறம் சிலசில முல்லைகள் - வாசனையைக்கொண்ட தேனைக் கக்கு

கின்ற வெண்ணிறமான சிற்சில முல்லைமலர்கள்,—வானிடை முறை முறை வரும் மா மதி மேனியின் உமிழ் அமிழ்து விந்து என்ன - ஆகாயத்திலே (சுக்கிலபக்ஷத்தில் நாடோறும்) ஒவ்வொருகலையாக வளருந்தன்மையுள்ள சிறந்த சந்திரனது உடம்பிலிருந்து சொரிந்த அமிருதத்தின் துளிகள் போல, மலர்ந்து தோன்றும் - மலர்ந்து காணப்படும் ! (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

சோலையிலுள்ள முல்லைக்கொடிகளில் நிலவெறித்தபோது அலர்ந்து காணப்படும் வெண்மலர்களை, அமுதகிரணனான சந்திரனிடத்தினின்று சிந்திக்காணப்படுகின்ற அமுதத்துளிகளாகக் குறித்தார் ; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்ற வணி. அமுதுவெண்ணிறமுடைய தாதலை, "அமுதினின்விளர்த்து" என்பதனாலும் அறிக. கடி-உரிச்சொல்: இங்கு, வாசனையென்னும் பொருளில் வந்தது. 'துகிறம்' என்றது, வெண்ணிறத்தை. சுக்கிலபக்ஷமாகிய வளர்பிறையிற் சந்திரன் நாடோறும் ஒவ்வொருகலையாக வளர்தலால், 'முறைமுறை வளரு மாமதி' என்றார். அமிழ்து, விந்து - அம்ருதம், பிந்து என்ற வடசொற்களின் விகாரம். ஈற்றடியில், மேனியின் - உடம்பிலுள்ள, அமிழ்து - அமிருதத்தி லிருந்து, உமிழ் - பெருகுகிற, விந்து என்ன - துளிபோல எனப் பதவுரை கூறுதலுமாம். (கக௭)

ககஅ. பொருவில்வெண்டுகில்கொடுபொதிந்ததென்னவே
பரிநெடுந்தேர்மிசைப்பானிலாவெழக்
கிரணவெண்படைக்கெதிர்கெடாமனின்றபே
ரிருளெனவிளங்கினயானைவெள்ளமே.

(இ - ள்.) பரி நெடுந் தேர் - (பாண்டவர் சேனையிலுள்ள) குதிரைகள் பூட்டிய பெரிய தேர்கள், மிசை பால் நிலா எழ - தம்மீது வெண்ணிறமான நிலாப் படிந்துதோன்றுவதனால், பொருவு இல் வெள் துகில் கொடு பொதிந்தது என்ன - ஒப்பில்லாத வெண்ணிறமாகிய வஸ்திரங்களினால் மூடப்பட்டனபோலவும், - யானை வெள்ளம் - (அந்நிலவிலும் கருநிறமாகவேதோன்றும்) யானைகளின்கூட்டம், கிரணம் வெள் படைக்கு எதிர் - (சந்திரனது) கிரணங்களாகிய வெண்ணிறமுள்ள ஆயுதங்கட்கு எதிரில், கெடாமல் நின்ற - அழியாது நிலைகின்ற, பேர் இருள் என - பெரிய இருள்போலவும், விளங்கின—; (எ - று.) —படை - சேனையுமாம்.

தேர்களின்மீது முழுவதும் வெண்ணிலாப் படிந்து தோன்றுவதை அத்தேர்கள் வெண்ணிறத்துகிலுறையினால் மூடப்பட்டனவாகவும், நிலாவிலும் கருநிறமாகத்தோன்றும் யானைகளைச் சந்திரகிரணங்கட்கு எதிரிலே சிதையாதுநின்ற இருட்கூட்டமாகவும் குறித்தார்: இவையும் - தன்மைத்தற்குறிப் பேற்றவணிகளே. பகையொழிக்கும் படைபோலச் சந்திரகிரணங்கள் இருளை யொழித்தற்குக் கருவியாயிருத்தலால், அக்கிரணங்களைப் படையெனக் கொண்டார்: ஆயினும், இங்கு, இருளையொழித்தற்றொழில் நிகழ்வதற்குப் படைகள்

உபகாரப்படாமலிருத்தலால், 'கிரணவெண்படை' என்றது - திரிபணியாம்: (உருவகவணியன்று; உருவகவணியில் உபமேயம் உபமானமாந்தன்மையை யடைந்து பின்வருந்தொழிற்கு உபகாரப்பட்டுநிற்கும்: "வீமனாகிய மந்தரம் சேனைக்கடலைக் கலக்கியது" என்னுமிடத்து வீமனென்ற உபமேயம் மந்தர மென்ற உபமானத்தன்மையைப் பெற்றுக் கடலைக் கலக்குதலாகிய பின்வருந் தொழிற்கு உபகாரப்பட்டு நிற்றல் காண்க.) பின்னிரண்டடிகளை இல்பொரு ளுவமையணி யெனினும் இழுக்காது.

கொடு=கொண்டு: தொகுத்தல். 'தேர்' என்பது சாதியொருமையாத லால், 'பொதிந்தது' என்னும் ஒருமைமுடிபைக் கொண்டது. என்ன, என - தற்குறிப்பேற்றவுருபுகள். (கக அ)

[மதயானைகளின் செயல்.]

கசகூ. பரியனகந்துகம்பரிந்துமாமதக்
கரிசிலபாகையுங்கைகடந்தன
வரிவையர்பலர்துயிலனந்தலோடுதஞ்
சுரிகுழன்மேகலைசோரவோடினர்.

(இ - ள்.) மா மதம் கரி சில - (அச்சேனையிலுள்ள) மிக்கமதத்தையுடைய சிலயானைகள், பரியன கந்துகம் பரிந்து-பெரியவையாகிய கட்டுத்தறிகளை முறித் துக்கொண்டு, பாகையுங் கை கடந்தன - பாகர்களுக்கும் அடங்காது மீறி யோடின; (அதனால்), அரிவையர் பலர் - (உடன்சென்று அங்குத்தங்கியிருந்த) பலமகளிர், துயில் அனந்தலோடு - உறக்கமயக்கத்துடனே, தம் சுரி குழல் மேகலை சோர - தமது சுருண்ட கூந்தலும் மேகலையென்ற ஆபரணமும் சரிந்துவிழும்படி, ஓடினர் - (அச்சங்கொண்டு) ஓடலானார்கள்; (எ - று.)

கட்டுத்தறியை முறித்தலும், பாகர்கட்கு அடங்காது மீறிநடத்தலும், மத யானைகளின் இயற்கை; "தூணும் விலங்குமுறிப்பது பாகுபரிக்கோல் யாவுந் தூரத்தே, காணினு நின்றுகொதிப்பது" என்பர் மேற் பதினாறும்போர்ச்சருக் கத்தும். பரியன - பருமையென்ற பண்பினடியாப்பிறந்த பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். கந்துகம் - ஸ்கந்தம் என்ற வடசொல்லின் விகார மென்க. பாகு - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல்; உம் - உயர்வு சிறப்பு. அரிவையர் என்ற சிறப்புப்பெயர் - இங்கு, மகளிரென்ற மாத்திரமாய் நின்றது: அப்பருவத்திற்கு வயதெல்லை - இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவும். அனந்தல் - குறைத்தூக்கம், சுரி குழல் - நுனிசுருண்ட கூந்தல். மேகலை - மேகலா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: மாதரிடையில் அணிந்துகொள்ளும் எழுகோவையணி; (இங்ஙனமாதலை, "எண்கோவை காஞ்சி யெழுகோவை மேகலை, பண்கொள்கலாபம் பதினாறு - கண்கொள், பருமம் பதினெட்டு முப் பத்திரண்டு, விரிசிகை யென் றுணரற்பாற்று' என்பதனா லுணர்க;) எண் கோவை யென்றலு முண்டு. (கககூ)

[இதுவும் அது.]

கஉ௦. நீடுறுதருக்களினிரைத்தமாவதன்
கோடிறவெறிந்துகைக்கொள்ளுமோதையான்
மாடுறுபொங்கர்வாய்வதிந்தபுள்வெரீஇப்
பேடொடுசேவன்மெய்பிரிந்துநேடுமால்.

(இ - ள்.) நீடுறு தருக்களில் நிரைத்த மா - பெரிய மரங்களில் வரிசையாகக்கட்டப்பட்ட யானைகள்,—அதன் கோடு இற எறிந்து - (தம்மைக்கட்டப்பெற்ற) அந்தந்த மரத்தின் கிளைகளை ஒடியும்படி முறித்து, கை கொள்ளும் - துதிக்கையிற்கொள்ளுதலா லுண்டாகிற, ஓதையால் - ஓசையினால்,—மாடு உறு பொங்கர்வாய் வதிந்த புள் - அருகிற் பொருந்திய சோலைகளில் தங்கியுள்ள பறவைகள்,—வெரீஇ - அஞ்சி, பேடொடு சேவல் மெய் பிரிந்து - (ஒன்றாய்க்கூடியிருந்த) பெண்பறவைகளோடு ஆண்பறவைகளும் (தம்மிற்) பிரிந்துபோய், நேடும் - (பிறகு ஒன்றை யொன்று) தேடும்; (எ - று.) — ஆல் - ஈற்றசை.

ஆணும்பெண்ணுமாய்க் கூடியிருந்த பறவைகள், அச்சேனை யானைகள் மரங்களை முறித்த ஓசையைக் கேட்டுத் தனித்தனிபறந்துபிரிந்து பிறகு ஒன்றையொன்று தேடுவனவாயின வென்க. ஒலியைக்கேட்டு அஞ்சிப் பறத்தல், பறவைகளின் இயல்பு: வெரீஇ—வெருவி: சொல் விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தனால், சொல்லிசையளபெடை. பேடு, சேவல் என்பன - முறையே பறவைகளின் பெண்மை ஆண்மைப் பெயர்களாம். (கஉ௦)

[குதிரைகளின் செயல்.]

கஉக. ஊதையின்மரனசையுறப்பொருவட
மோதுறுமுளையுடன்முடுகுவேட்டமாய்த்
தீதறுபரிசிலசெல்வன்பாசறை
மாதிரமுறப்பலவாளிபோதுமால்.

(இ - ள்.) தீது அறு சில பரி - (அச்சேனையிலுள்ள) குற்றமற்ற சில குதிரைகள்,—ஊதையின் மரன் அசையுற - பெருங்காற்றினால் மரங்கள் அசைய, பொரு - (அந்த விசையைப்) பொறாமல்,—வடம் மோது அறு முளையுடன் - கயிறுகொண்டு கட்டப்பட்ட முளைத்தறிகளுடனே, முடுகு வேட்டம் ஆய் - விரைவான ஓட்டங்கொண்டு, செல்வன் பாசறை மாதிரம் உற - செல்வச்சிறப்புடையவனாகிய தருமபுத்திரனது படைவீட்டின் பக்கங்களிற் பொருந்தும்படி, பல வாளி போதும் - பலதரம் வட்டமாகச் சுழன்று செல்லலாயின; (எ - று)—ஆல் - அசை.

பெருங்காற்றினால் மரங்கள் அசைய வெருண்டு குதிரைகள் முளையோடு பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடலாயின வென்க. 'மரன்-மரம்' ஈற்றுப்போலி. பொரு-

ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம்; பொருதனவாய் என்று பொருள் கொண்டால், எதிர்மறைப் பலவின்பால் முற்றெச்சமாம். வாளி - குதிரைகள் வட்டமாயோடும் ஓட்டம்: மண்டலகதி யெனப்படும். வேட்டம் - வேட்டை: இங்கு, ஓட்டத்திற்கு இலக்கணை. (கஉக)

[வீரர்களின் செயல்]

கஉஉ. ஆடுவர்சிலர்சிலரைவர்வான்புகழ்
பாடுவர்சிலர்சிலர்பாயலின்புறக்
கூடுவர்சிலர்சிலர்கோதைமாதரோ
டூடுவர்சிலர்சிலரோகைவீரரே.

(இ - ள்.) ஓகை விரர் - (அப்பாசறையில் தங்கியுள்ள) மகிழ்ச்சியையுடையவர்களாகிய வீரர்களில்,—சிலர் சிலர் - சிற்சிலபேர், ஆடுவர் - (மகிழ்ச்சியினால்) கூத்தாடுவார்கள்; சிலர் சிலர் - மற்றுஞ்சிலர், ஐவர் வான் புகழ் பாடுவர் - பஞ்சபாண்டவரது சிறந்தகீர்த்திப்பாக்களை யெடுத்துப்பாடுவார்கள்; சிலர் சிலர் - வேறுசிலர், பாயல் இன்புஉற கூடுவர் - படுக்கையிலே இன்பமுண்டாம்படி (தம்தமக்குஉரிய மகளிரோடு) கூடுவார்கள்; சிலர்சிலர் - பின்னுஞ்சிலர், கோதை மாதரோடு ஊடுவர் - மாலையணிந்த மனைவியரோடு பிணங்குவார்கள்; (எ - று.)

புகழ் - அதனையுணர்த்தும் பாடலுக்கு ஆகுபெயர். சிலர்சிலர் - அடுக்கு, அசைநிலை. "மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப்பிய வுரியியற் சூத்திரத்தின்படி விருப்பத்தையுணர்த்தும் 'மாதர்' என்னும் உரிச்சொல், அதற்கு இடமாகிய மகளிரை யுணர்த்திற்று. ஓகை - உவகை யென்பதன் மரூஉ. 'கோதை மாதரோடு' என்றது - மத்திமதீபமாய், முந்தினவாக்கியத்தோடும் இயையும்.

[சூரியோதயம்.]

கஉ . பஞ்சவர்வாழ்வுறுபதம்பொறாமையின்
வஞ்சகமியற்றுவான் மனங்கொலென்னவே
மிஞ்சியகுளிர்மதிமேற்பொருதிகற்
செஞ்சுடரவன்குணதிசையிற்றோன்றினான்.

(இ - ள்.) பஞ்சவர் வாழ்வுறு பதம் பொறாமையின் - பாண்டவரைவரும் வாழ்கிற நிலைமைக்கு மனம்பொறாததனால், வஞ்சகம் இயற்றுவான் - (அப்பாண்டவர்கட்குத்) தீமையையியற்றத் துணிந்தவனாகிய துரியோதனனது, மனம் என்ன - மனம்போல,—மிஞ்சிய குளிர் மதிமேல் பொருது - மிகக் குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரன்மீது பொறாமைகொண்டு, இகல் - (அவனிடத்து) மாறுபாடுகொண்ட, செம் சுடரவன் - செந்நிறமான கிரணங்களையுடையவனாகிய சூரியன், குணதிசையில் தோன்றினான் - கிழக்குத்திக்கில் உதயமாயினான் (எ - று.)

சூரியன் இயல்பிலேயுதித்ததை, சந்திரன்மீது பகைமைகொண்டு உதித்ததாகக் குறித்தார்; ஏதுத்தற்குறிப் பேற்றவணி. தருமபுத்திரன் மிகச் சிறப்புற்று

வாழ்தலைப் பொறுது வஞ்சனையாக அவனது செல்வச் சிறப்புக்களையெல்லாங் கவர்ந்து அவனது உயர்ச்சியை அறக்கெடுக்க விரும்பி முயலுந் துரியோதன னது மனம், சந்திரனைப் பிரகாசிக்கவொட்டாமல் மழுங்கச்செய்து உதயமா கின்ற சூரியனுக்கு ஏற்ற உவமையாம். பதம்=பதவி. கொல் - அசை. ஏ - இசைநிறை. மிஞ்சிய - விஞ்சிய என்பதன் மரூஉ. குணக்கு + திசை = குண திசை: திசைப்பெயர், ஈற்றுஉயிர்மெய்யுங் ககரவொற்றுங் கெட்டது. (கஉங)

வேறு.

[பாண்டவர்கள் அத்தினபுரி சேர்தல்]

கஉச. துயிலுணர்ந்துபைந்தொடையன்மார்பினன்
வெயிலெழுந்துதன்விரதமுற்றபின்
பயில்பெருஞ்சனம்பாசறைப்படுத்
தெயில்வளைந்தமாநகரியெய்தினன்.

(இ - ள்.) பைந் தொடையல் மார்பினன் - பசுமையான (குவளைமலர்) மாலையைத்தரித்த மார்பையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,—துயில் உணர் ந்து - தூக்கம்விட்டெழுந்திருந்து,—வெயில் எழுந்து - சூரியன் உதயமாக, தன் விரதம் உற்றபின் - தனது விரதாநுட்டானங்களைச் செய்துமுடித்த பின்பு,—பயில் பெருஞ் சனம் பாசறை படுத்து - (தன்னுடன் வந்த மிக்கஜனக் கூட்டத்தை) அந்தப்பாசறையிலேயே இருக்கவிட்டு, எயில் வளைந்த மா நகரி எய்தினன் - மதில்சூழ்ந்த பெரிய அத்தினபுரியைச் சென்று சேர்ந்தான்; (எ-று)

'தொடையல்மார்பினன்' என்றது - மற்றைப் பாண்டவர் நால்வர்க்கும், திரௌபதிக்கும்; 'சனம்' என்றது - பதாதியொழிந்த மற்றை மூவகைச் சேனைகட்கும் உபலக்ஷணம். சேனைகளைப் பாண்டவர்கள் உடன் அழைத்துக் கொண்டு செல்லாதது, அவ்வளவு பெருஞ்சேனைகட்கு அத்தினபுரியில் தங்க இடம்போதாதாதலாலும், அச்சேனைகளினால் நகரத்திற்கு உபத்திரவமுண் டாகுமென்னுங் கருத்தினாலு மென்க. எழுந்து=எழ: எச்சத்திரிபு: இங்கு 'விரதம்' என்றது, காலைக்கடனை.

இதுமுதல் இருபத்தொன்பது கவிகள் - ஒன்று மூன்றுஞ் சீர்கள் மாச் சீர்களும், மற்றையிரண்டும் விளச்சீர்களுமாகி வந்த அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (கஉச)

[பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரனது அரண்மனையிற் சேர்தல்]

கஉரு. இருமருங்கினுமிளைஞர்நால்வருந்
தருமவல்லியுந்தானுமாகவே
யருமடங்கலேறனையவாண்மையான்
குரவினின்புறங்கோயினண்ணினன்.

(இ - ள்.) மடங்கல் ஏறு அனைய அரு ஆண்மையான் - ஆண் சிங்கம் போன்ற அருமையான பராக்கிரமத்தை யுடையவனுகிய தருமபுத்திரன்,— இரு மருங்கினும் - (தனது) இரண்டுபக்கத்திலும், இளைஞர் நால்வரும் - (தனது) தம்பியர் நான்குபேரும் (உடன்வர), (அவர்கட்குநடுவே), தருமவல்லியும் தானும் ஆக - பூங்கொடிபோன்ற (தனது) தருமபத்தினியாகிய திரௌபதியும் தானுமாக, குரவன் இன்பு உறும் கோயில் நண்ணினுன் - தனது பெரிய தந்தையாகிய திருதராட்டிரன் இனிது வாழ்கின்ற அரண்மனையைச் சென்று சேர்ந்தான் ; (எ - று.)

கணவன் செய்யுந் தருமகாரியங்கட்கு உடனிருந்து உதவுதல் காரணமாக மனைவிக்குத் தருமபத்தினியெனப் பெயருள்ளதனல், யுதிஷ்டிரனது மனைவியாகிய திரௌபதியை 'தருமவல்லி' என்றுர். தருமவல்லி என்பது - அடையடுத்த உவமவாகுபெயர். வல்லீ - பூங்கொடி: வடசொல். கணவன் தருமதரு, மனைவி அத்தருவைக் கொள்கொம்பாகக் கொண்ட தருமவல்லி என நயங் காண்க ; கற்பகதரு, காமவல்லி என்றுர்போல. தருமவல்லியும் தானும் நண்ணினுன் - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் கலந்து சிறப்பினல் 'நண்ணினுன்' என்னும் ஆண்பால்முடிபைப்பெற்ற பால்வழுவமைதி ; பெண்ணினும் ஆண் உயர்ந்தமை, இங்கே சிறப்பு; [நன் - பொது - உஎ.] ஆண்மை - பௌருஷம். 'குரவ:' என்ற வடமொழிப்பன்மைப்பெயர் தமிழில் 'குரவர்' எனத் திரிந்து வருதற்கு ஏற்ப, ஒருமையில் 'குரவன்' எனக் கொள்வர். (கஉடு)

[பாண்டவர்கள் திருதராட்டிரனை வணங்குதல்.]

கஉகூ. சிந்தையன்புறச்செல்வவாயிலோர்
வந்தமைந்தர்தம்வரவுகூறவே
முந்தையேவலான்மொழியவுள்புகுந்
தந்தமீளிசேவடிவணங்கினுர்.

(இ - ள்.) செல்வம் வாயிலோர் - செல்வச்சிறப்பையுடைய அவனரண்மனை வாயிலுள்ள காவலாளர்கள், சிந்தை அன்புஉற வந்த மைந்தர்தம் வரவுகூறக் - (தமது) மனத்திலே (பெரியதந்தையாகிய திருதராட்டிரனைக் காணவேண்டுமென்ற) ஆவல் மிகுதியாகப்பொருந்த (அங்கு) வந்துசேர்ந்த (தம்பியின்) குமாரர்களாகிய பாண்டவரது வருகையை (அத்திருதராஷ்டிரனுக்குச்) சொல்ல, (உடனே), முந்தை ஏவலால் - அப்பெரியதந்தை கட்டளையிட்டபடியே, மொழிய - (அக்காவலாளர் மீண்டுவந்து உள்ளேவரலாமென்ற செய்தியைச்) சொல்ல,—(பாண்டவர்கள்),—உள் புகுந்து—, அந்த மீளி சே அடி வணங்கினுர் - அரசனை அந்தத் திருதராட்டிரனது சிவந்த பாதங்களை வணங்கினுர்கள் ; (எ - று.)

வாயில் - இல்வாய் என்பது முன்பின்னுகத் தொக்குவந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை ; இலக்கணப்போலி. வாயிலோர் (தமது) சிந்தையன்புறக்

கூற என இயைத்துப் பொருளுரைத்தல் அத்துணைச் சிறப்பினதன்று; (திருதராட்டிரனது) சிந்தையிலே அன்பு உறுமாறு கூற என்றலுமொன்று. மீளி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; இச்சொல்லுக்கு - திண்ணிய னென்ற பொருளும் உண்டு; "கராசலம் பதினாயிரம் பெறுவலிக் காயமொன்றினிற் பொற்றோ, விராசகுஞ்சரம் பிறந்திடும் விழிப்புலனில்லைமற்றதற்கென்றான்" என்றும், "வலியுடை விழியின்மைந்தன்" என்றும் கீழ்ச் சம்பவச்சருக்கத்திற் கூறியபடி திருதராஷ்டிரன் பதினாயிரம் யானைபலங்கொண்டவ னாதலால், மீளியெனத் தகுவன். 'முந்தை ஏவலால்மொழிய' - பெரியதந்தை கட்டளையிட எனினுமாம். (கஉசு)

[திருதராட்டிரன் அன்புதோன்றச் சில கூறுதல்.]

கஉஎ. தம்பிமைந்தரைத்தழுவிநம்மையின்
றெம்பிகாணநல்வினையியன்றிலா
னும்பிமாரொடுமொத்துவாழ்கநீர்
நம்பியென்றுதன்னயம்விளம்பினன்.

(இ - ள்.) (திருதராட்டிரன்),—தம்பி மைந்தரை தழுவி - (தனது) தம்பியாகிய பாண்டுவின் மக்களை (பாண்டவர்களைக்)க் கட்டியணைத்து, 'இன்று- (நீவிர் பராக்கிரமத்தோடு சிறப்பாகவிளங்கும்) இக்காலத்தில், எம்பி - எனது தம்பியாகிய பாண்டு, நம்மை - (மக்களாகிய) உங்களை, காண - கண்டுமகிழ்தற்கு, நல்வினை இயன்றிலான் - புண்ணியம் அமையாதவனாயினான்; (அதனிற்க:)—நீர் - நீங்களனைவரும், நம்பி - விசுவாசம்வைத்து, உம்பிமாரொடும் - உங்கள் தம்பிமார்களாகிய துரியோதனாதியருடனே, ஒத்து வாழ்க - மனமொன்றுபட்டு வாழ்வீர்களாக', என்று,— தன் நயம் - தனக்கு நன்மைதருவனவான தந்திரமொழிகளை, விளம்பினன் - சொன்னான்; (எ - று.)

இராசசூயயாகஞ்செய்து பலவகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்றிருக்கும் இந்நிலையிலே புத்திரரான பாண்டவர்களைக் கண்டு களிக்குமாறு பாக்கியஞ் செய்யாமல் தன் தம்பியாகிய பாண்டு இளமையிலேயே இறந்துபோனதைக் குறித்து இரங்கிக்கூறுவான், 'நம்மை இன்று எம்பி காண நல்வினையியன்றிலான்' என்றான். வீமன் முதலிய நால்வரும் துரியோதனனுக்கு இளையாராயிருக்கவும், இங்கே துரியோதனாதியரைத் திருதராட்டிரன் 'உம்பிமார்' என்றது, யாவரினும் பெரியவனான தருமபுத்திரனையே பிரதானமாக்கிக் கூறுவதனாலென்க. பாண்டவர்களும் துரியோதனாதியரும் ஒத்துவாழ்வது, தனது மக்களாகிய நூற்றுவர் க்ஷேமமாயிருப்பதற்குக் காரணமாய்த் தனக்கு நன்மையாகுதல்பற்றி, 'அவ்வார்த்தை, 'தன்நயம்' எனப்பட்டது. துரியோதனாதியர் தீங்குசெய்யினும் அதனை நீங்கள் பாராட்டி வேறுபடாது அவர்களிடத்தில் மனவொற்றுமையுடனே யிருக்கவேண்டு மென்ற தனது உட்கோளைத் திருதராட்டிரன் பின்னிரண்டடிகளினால் வெளியிட்டான். எம்பி, உம்பி - என் தம்பி, உன்தம்பி என்பவற்றின் மரூஉ. நல்வினை=ஸுக்ருதம். (கஉஎ)

[திரௌபதி திருதராட்டிரனை வணங்குதலும், அவன் அவளை ஆசீர்வதித்துக் காந்தாரியினிடம் அனுப்புதலும்.]

கஉஅ. பாவைதன்செழும்பணிவுகூறலு
மேவிவாழ்கெனுமெய்களிக்கவே
தேவிதன்னுழைச்செல்கவென்றுகொண்
டேவிமைந்தரோடிவைவிளம்பினான்.

(இ - ள்.) பாவை - சித்திரப்பிரதிமைபோன்ற அழகிய திரௌபதியானவள், தன் செழும் பணிவு - தனது மிக்கவணக்கத்தை, கூறலும் - (திருதராட்டிரனுக்குச்) சொன்னவளவில்,—(அவன் அத்திரௌபதியைக் குறித்து,) மெய் களிக்க மேவி வாழ்க எனு - சரீரத்தில் ஆரோக்கியமுண்டாக (வெகு காலம்) பொருந்திவாழ்வாயாக' என்று வாழ்த்தி, (பின்பு), தேவிதன்னுழை செல்க என்றுகொண்டு ஏவி - பட்டமகிஷியாகிய காந்தாரியினிடத்திற் போயிருப்பாயாக' என்று கட்டளையிட்டு, (திரௌபதியை அனுப்பிவிட்டு)—இவை விளம்பினான் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த ஐந்துகவிகளிற் காண்க.

திருதராட்டிரன் பிறவிக்குருடனாதலால், திரௌபதி தான் வணங்குவதைக் கூறவேண்டுவதாயிற்றென்க. இனி, பாவைதன் - திரௌபதியினது, செழும் பணிவு - மிக்கவணக்கத்தை, கூறலும் - (அங்குள்ளோர் திருதராட்டிரனுக்கு) எடுத்துக்கூறலும் எனப் பதவுரைகூறினும் பொருந்தும். பாவை - உவமையாகுபெயர். வாழ்கெனு - வியங்கோளின் அகரவீறு தொகுத்தல். என்றுகொண்டு, கொண்டு - அசை. மெய்களிக்க விளம்பினான் என இயைத்துப் பொருள்கொள்ளினுமாம். (கஉஅ)

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - திருதராட்டிரன் கூறிய முகமன்.]

கஉகூ. கருமநீதிசேர்கல்விமந்திரம்
பெருமையாண்மைதாள்பீடுநீடுபேர்
தருமம்யாவுநின்றன்மையாதலி
லருமையின்றியேயரசுசெல்லுமே.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) கருமம் - செய்தொழில்திறமும், நீதி - நியாயமும், சேர் கல்வி - மிகக் கல்வியறிவும், மந்திரம் - ஆலோசனைத்திறமும், பெருமை - பெருந்தன்மையும், ஆண்மை - பராக்கிரமமும், தாள் - முயற்சியும், பீடு நீடு பேர் - கௌரவம்மிக்க புகழும், தருமம் - தருமமும், யாவும் - ஆகிய இவையெல்லாம், நின் தன்மை ஆதலால் - (உனது) இயற்கைக் குணங்களாதலினால்,—அரசு - (உனது) அரசாட்சி, அருமை இன்றியே - கஷ்டமில்லாமலே, செல்லும் - குறைவின்றி இனிதாக) நடக்கும்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

நீதி சேர் கல்வி என்று எடுத்து - அரசநீதியைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்ற கல்வி யென்று பொருள் கூறினுமாம். 'நீதிசேர்கல்வி' என்ற பாடம் - நீதியும் சிறந்த கல்வியும் என்று பொருள்படும். தருமம் - மறுமைக்குச் சாதனமாய் இப்பிறப்பிற்செய்யும் நற்றொழில். அரசு செல்லுமே - அரசு இனிதாகச் செல்லுகின்றதன்றோ? என வினவாகப் பொருள்கூறினும் பொருந்தும். (கஉகூ)

கங௦. இகலெறிந்துரோயசூயமா
மகமுழந்ததும்வண்மைசெய்ததுந்
திகையடங்கலுந்திறைகொணர்ந்ததுந்
தொகுதிகொண்டநின்றுணைவர்கூறினர்.

(இ - ள்-) நீ—, இகல் எறிந்து - (தம்பிமார்களைக்கொண்டு திக்விஜயம் செய்யத்தொடங்கிப்) பகைவர்களை அழித்துச்சயித்து, திகை அடங்கலும் திறை கொணர்ந்ததும் - எல்லாத்திக்குக்களிலுமிருந்து திறைப்பொருள் கவர்ந்துகொண்டுவந்ததையும், (பின்பு) ராயசூயம் மா மகம் உழந்ததும் - ராஜஸூயமென்கிற பெரிய யாகத்தைச் சிரமப்பட்டுச் செய்ததையும், வண்மை செய்ததும் - (அந்த யாகத்தில்) தியாகஞ் செய்ததையும், (ஆகிய உனது சிறப்புக்களையெல்லாம்) தொகுதி கொண்ட நின் துணைவர் - மிக்ககூட்டமான உனது தம்பிமார்கள், கூறினர் - (எனக்குச்) சொல்லியுள்ளார்; (எ - று)

இகல் - பகைமை, அதனையுடைய பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். திகை- அதிலுள்ளார்க்கு, இடவாகுபெயர். 'பாடத்தின் முறைமையினும் பொருண் முறைமை சிறந்தது', என்னும் மீமாஞ்சகர்கொள்கைபற்றி, 'இகலெறிந்து திகையடங்கலுந் திறைகொணர்ந்ததும்' என்று கூட்டிப் பொருளுரைக்கப் பட்டது. துரியோதனுதியர் நூற்று வராதலால், 'தொகுதிகொண்ட நின் துணைவர்' என்றான். இகலெறிந்துநீயிராயசூயமா' என்ற பாடம், மோனைத் தொடைக்குச் சிறக்கும். (கங௦)

கஙக. எண்டிசாமுகத்தெல்லையெங்கணுங்
கொண்டதாகுமுன்குருகுலத்துளோர்
துண்டியாமனுந்துணைவர்தம்மொடும்
பண்டுபோலமண்பாவவைகுவீர்.

(இ - ள்.) எண் திசா முகத்து எல்லை எங்கணும் - எட்டுத்திக்குக்களையுடைய (நிலவுலகத்து) எல்லை முழுவதும், முன் குருகுலத்து உளோர் - பழமையாய்வருகின்ற குருகுலத்தைச் சேர்ந்த அரசர்கள், கொண்டது ஆகும் - கைப்பற்றி அரசாண்டதாகும்; (அதுபோலவே),— துண்டியாமல் - (அவ் விராச்சியத்தை உங்களது என்றும் துரியோதனுதியாது என்றும்) வேறுபாடு காட்டாமல், நம் துணைவர்தம்மோடும் - உங்களது உடன்பிறந்தோராகிய துரியோதனுதியாரோடும், பண்டுபோல - முன்போலவே, மண் பரவ - இந்நில வுலகத்திலுள்ளார் புகழும்படி, வைகுவீர் - நீங்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்வீர்களாக; (எ - று.)

பரம்பரையாகவருங் குருகுலத்தாரது ஏகசக்ராதிபத்தியத்தைக் கெடுத்து விடாமல் ஒற்றுமைப்பட்டு ஆளவேண்டுமெனத் திருதராஷ்டிரன் கூறின னென்க. பண்டு - பழமைகுறிக்கும் இடைச்சொல். மண் - இடவாகு பெயர். இனி, இச்செய்யுட்கு - 'நீங்கள் துரியோதனனுடியாரோடு மனவொற்று மைகொண்டு பிரியாமல் வாழ்வீர்களாக: அவ்வாறு வாழ்ந்தால், இவ்வுலக முழுவதும் பழமையாகிய குருகுலத்து அரசர்களாகிய உங்களாற் கைப்பற்றப் பட்டதாய்விடும்' என்னுங் கருத்துப்படப் பொருள்கூறினும் பொருந்தும். (கஙக)

கஙஉ. சேணிருந்துநுஞ்சீர்செவிப்படுத்
தியாணரன்புகூரினிமையன்றியே
பூணலம்பெறும்பொற்பொடுங்களைக்
காணுமாறுசெங்கண்படைத்திலேன்.

(இ - ள்.) சேண் இருந்து - தூரத்தேயிருந்து, நும் சீர் செவிப்படுத்து - உங்கள் சிறப்புக்களைக் கேள்வியுற்று, யாணர் அன்புகூர் இனிமையன்றி - புதிய [அவ்வப்பொழுது உண்டாகின்ற] அன்பின் மிகுதியினால் (தோன்றும்) மகிழ்ச்சியை(க் கொள்வதே) யல்லாமல்,—பூண் நலம் பெறும் பொற்பொடு - ஆபரணங்களினால் இனிதாகப்பொருந்திய செயற்கையழகுடனே கூடிய, உங் களை—, காணும் ஆறு - பிரதியட்சமாய்க்கண்டு களிக்கும்படி, செம் கண் படைத்திலேன் - நல்ல [பார்க்குந்தன்மையுள்ள] கண்களைப் பெற்றே னில்லை; (எ - று.)

உங்கள் சிறப்புக்களைப் பிறர்சொல்லச் செவியினாற்கேட்டறிந்து மகிழ் கின்றேனேயல்லாமற் கண்ணினால் நேரிற்காணும் பாக்கியம் பெற்றிலேனே யென்று, இரக்கந்தோன்றுமாறு, அப்பாண்டவரைத் தன்வசப்படுத்தி வஞ்சித் தற்காக, அன்புடையான்போலத் திருதராஷ்டிரன் பசப்புமொழி கூறின னென்க: இத்தன்மை, அடுத்தசெய்யுளினால் நன்கு விளங்கும். படுத்து + யாணர்=படுத்தியாணர்; குற்றியலிகரம். யாணர் - புதுமையுணர்த்தும் உரிச் சொல். மூன்றாமடிக்கு, பூண் - மேற்கொண்ட, நலம் - நற்குணத்தையும், பெறும் - (இயற்கையாகப்) பெற்றுள்ள, பொற்பொடு - அழகையும் அடைந் துள்ள எனப் பதவுரை கூறினுமாம். 'பூணலம்பெறும்' என்ற அடைமொழி செயற்கையழகையும், 'பொற்பொடு' என்ற அடைமொழி இயற்கையழகையுங் குறிக்குமெனக் கொள்ளுதல், நேர். (கஙஉ)

கஙங. நேயமுண்டுபோனெஞ்சொடின்னசொற்
றாயமைந்தரைச்சொல்லிநீவிர்போ
யாயையும்பணிந்தெந்தைதாண்மலர்ச்
சேயபங்கயஞ்சேர்மினென்னவே.

(இ - ள்.) நேயம் உண்டுபோல் - (பாண்டவரிடத்துத் தனக்கு) அன்பு உள்ளதுபோல, நெஞ்சொடு - வஞ்சனைக்கருத்துடனே, இன்ன சொல் - இவ்

வார்த்தைகளை, தூய மைந்தரை சொல்லி - பரிசுத்தர்களாகிய அப்பாண்டவர்களைக்குறித்துக்கூறி,—'நீவிர் - நீங்கள், போய் - (இங்குநின்றுஞ்) சென்று, யாயையும் பணிந்து - (உங்கட்குத்) தாய்முறையாகிற காந்தாரியையும் வணங்கி, எந்தை சேய பங்கயம் மலர் தாள் சேர்மின் - எனக்குப் பெரியதந்தையாகிய வீடுமனது செந்தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களைச் சேர்ந்து வணங்குங்கள்', என்ன - என்று (திருதராட்டிரன்) கட்டளையிட, - (எ - று.)—'சென்று...பரிந்திறைஞ்சினர்' என்று அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

செஞ்சொடு நேயம் உண்டுபோல் என்று இயைத்து, மனத்தில் அன்பு இருப்பதுபோலப் (பாவனைசெய்து) என்றும் கூறலாம்: இப்பொருளில், நெஞ்சொடு - உருபுமயக்கம். யாயையும், உம்மை - இறந்தது தழுவியது. சேய - 'செம்மை' என்னும் பண்புப்பெயரினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; செம்மையென்பது ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்னின்ற மகரமெய் யகரமாத் திரிந்தது. போய் × யாய் = போயாய்: தனிக்குறிலைச்சாராத யகரம், யகரம்வரக் கெட்டது; ["யாழமுன்னர்" என்ற சூத்திரத்தின் 'மேல்' என்ற மிகையைக் காண்க.] (கஙங)

[பாண்டவர்கள் காந்தாரியை வணங்குதலும், அவள் வாழ்த்துதலும்.]

கஙச. இருந்தமைந்தருமேவலோடுசென்
றருந்ததிக்குநேரன்னைதன்னையும்
பரிந்திறைஞ்சினர்பயிலவாழ்த்தினா
டிருந்துபூணினாள்சிறுவர்தம்மையே.

(இ - ள்.) இருந்த மைந்தரும் - (திருதராட்டிரனெதிரில்) இருந்த பாண்டவர்களும், ஏவலோடு சென்று - (அத்திருதராட்டிரனது) கட்டளைப்படியே போய், அருந்ததிக்கு நேர் அன்னைதன்னையும் - அருந்ததியையொத்த [சிறந்த பதிவிரதையாகிய] (தமக்குத்) தாய்முறையாகிற காந்தாரியையும், பரிந்து இறைஞ்சினர் - அன்புகொண்டு வணங்கினார்கள்; திருந்து பூணினாள் - தொழில்திருந்திய ஆபரணங்களை யுடையவளாகிய இந்தக்காந்தாரியும், சிறுவர்தம்மை - மக்கள்முறையான அப்பாண்டவர்களை, பயில வாழ்த்தினாள் - நன்றாக ஆசீர்வதித்தாள்; (எ - று.)

அருந்ததி - வடசொல்; இவள் - வசிஷ்டமுனிவரது பத்தினி: பதிவிரதாதருமத்திற் சிறத்தலால், கற்புடைமாதர்க்கு உவமை கூறப்படுவள்: ஏனையோரினும் இவட்குச் சிறப்பு, மற்றையிடங்களில் மாத்திரமேயன்றி நட்சத்திரநிலையிலும் கணவனை விட்டுப்பிரியாது உடனிருத்தல். "மதியளித்ததொல் குலத்தவன் விழியிலாமகனெனத் தமர்சொல்ல, விதியளித்ததென் றுளமகிழ்ந்தனள் வடமீனனைந்ததுங் கற்பாள்," "இமைத்தகண்ணிணை மலர்ந்தினிநோக்கிலேன் யானொருவரையென்று, சமைத்தபட்டமொன்றினிற் பொதிபெதும்பை" என்ற சம்பவச்சருக்கச் செய்யுள்கள் இங்குக் காணத்தக்கன: திருந்து

பூண் - வேலைத்திறமமைந்த ஆபரணம். 'இருந்த மைந்தரும் மேவலோடு சென்று' என விரித்தல்விகாரங்கொண்ட பாடம், ஓசையஞ் சிறக்கும். (கஉ௪)

[குந்தியின் பாக்கியத்தைக் காந்தாரி கருதுதல்.]

கஉரு. முந்தவந்துதாண்முளரிகைதொழு
மந்தண்வல்லியுமைவர்மைந்தரும்
வந்துநிற்றலுமகிழ்வொடுன்னினாள்
குந்திசெய்தவங்கூருமென்னவே.

2 (இ - ள்.) முந்த வந்து - (தனக்கு) எதிரில்வந்து, தாள் முளரி - (தனது) தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை, கைதொழும் - கைகூப்பிவணங்கிய, அம் தண் வல்லியும் - அழகிய குளிர்ந்த பூங்கொடிபோன்ற திரௌபதியும், ஐவர் மைந்தரும் - பஞ்சபாண்டவர்களும், வந்து நிற்றலும் - (ஒருங்கே) வந்துநின்ற வளவில்,—(காந்தாரி),—குந்தி செய் தவம் கூரும் என்ன மகிழ்வொடு உன்னினாள் - 'குந்தி (முற்பிறப்பிற்) செய்த நல்வினை மிக்கதாகும்' என்று மகிழ்ச்சியோடு கருதினாள்; (எ - று.)

தன் மக்களாகிய துரியோதனாதியரினும் பாண்டவர்கள் மிகச்சிறந்துவிளங்குதலால், தனது தவத்தினும் குந்தியின் தவம் மிக்கதெனக் காந்தாரி மதித்தனளென்க; இது, அழுக்காறு. தாள்முளரி - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. முளரி - முட்களுள்ள அரையை யுடையதெனத் தாமரைக்குக் காரணக்குறி;(அரி=அரை - தண்டின் சுற்றுப்புறம்.) (கஉரு)

[பாண்டவர்கள் வீடுமனை வணங்குதல்.]

கஉசு. வேயைவென்றதோண்மின்னையங்குவைத்
தியாயையும்பணிந்தெழில்கொடோளினார்
போயகண்டமும்போற்றுகங்கையாள்
சேயையன்புடன்சென்றிறைஞ்சினார்.

(இ - ள்.) எழில் கொள் தோளினர் - அழகைக்கொண்ட தோள்களை யுடையவர்களான பாண்டவர்கள்,—வேயை வென்ற தோள் மின்னை - மூங்கிலைச் சயித்த [மூங்கிலினும் அழகிய] தோள்களை யுடையவளான மின்னல் போன்ற திரௌபதியை, அங்கு வைத்து - அந்தக் காந்தாரியினகத்தில் இருக்கும்படி விட்டிட்டு, யாயையும் பணிந்து - தாயாகிய அக்காந்தாரியை வணங்கி விடையையும்பெற்று,—அகண்டமும் போய் போற்று கங்கையாள் சேயை - எல்லாவுலகத்தாரும் சென்றுவணங்கித் துதிக்கின்ற கங்காதேவியின் குமாரனை வீடுமனை, அன்புடன் சென்று இறைஞ்சினார் - அன்போடு போய் வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

பசுமையிலும் நெய்ப்பிலும் திரண்டுருண்டு நீண்டவடிவத்திலும் இளமூங்கில் - திரௌபதியின் தோள்கட்கும்: விளக்கத்திலும் ஒல்கியொசிதலிலும்

மின்னல் - அவளதுமேனிக்கும் உவமையாம். யாயையும் பணிந்து என்பதற்கு - தமது பெற்றதாயாகிய குந்தியையும் வணங்கி (விடைபெற்று) என்பாருமுளர். அகண்டம் - வடசொல். சேய் - செந்நிறம்பற்றிவந்தபெயர்; செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்னின்ற மகரம் யகரமாகத் திரிந்து 'சேய்' என நின்று, அந்நிறமுடைய முருகக்கடவுளுக்குப் பண்பாகுபெயராயிற்று. செய்யவனென்பது, சேய்என மருவிய தென்றலு மொன்று. முருகக் கடவுளைக் குறிக்கும் இப்பெயர் - உவமையாகுபெயராய் அக்கடவுள்போன்ற வீரம் அழகு முதலிய குணங்களையுடைய வினையோர்க்கும் வழங்கும்; 'குமாரன்' என்ற வடசொற்போல. மின் - உவமவாகுபெயர். (கசுசு)

[பாண்டவர்கள் தாம் வந்தகாரணத்தை வீடுமனிடஞ் சொல்லுதல்.]

கசுஎ. வேந்தழைத்ததும்விதுரனேவலிற்
போந்தழைத்ததும்புகலவந்ததுந்
தாந்தழைக்கவேதந்தைதந்தைமுன்
றேந்தழைத்ததார்ச்செல்வர்கூறினர்.

(இ - ள்.) தேன் தழைத்த தார் செல்வர் - தேன் மிக்குப்பொருந்திய மலர்மாலையையணிந்த செல்வச்சிறப்பையுடையவர்களாகிய பாண்டவர்கள்,— வேந்து அழைத்ததும் - திருதராட்டிரமகாராசன் (தன்னிடத்திற்கு வரும் பொருட்டுத் தங்கட்குத்) திருமுகம்விடுத்ததையும், ஏவலின் விதுரன்போந்து அழைத்ததும் - (அத்திருதராட்டிரனது) கட்டளையினால் விதுரன் (இந்திரப் பிரத்தத்திற்கு) வந்து (திருமுகங்கொணர்ந்து கொடுத்துத் தங்களை நேரில்) அழைத்ததையும், புகல வந்ததும் - (அங்ஙனம் விதுரன்) சொல்லத் (தாங்கள்) வந்ததையும், தாம்—, தந்தை தந்தை முன் பாட்டனாகிய வீடுமனிடத்தில், தழைக்க கூறினர் - விவரமாகச் சொன்னார்கள்; (எ - று.)

இலக்கணையால், முதலிலுள்ள 'அழைத்ததும்' என்பது, திருமுகம்விடுத்ததை யுணர்த்திற்று, தந்தைதந்தை-தந்தைக்குத்தந்தை; பிதாமஹன். (கசுஎ)

[அதற்கு வீடுமன் கூறுதல்.]

கசுஅ. புள்ளலங்கலார்புரிவுரைத்திடக்
கொள்ளைவன்றிறற்குருகுலேசனுங்
கள்ளவஞ்சர்வெங்கருவிசெய்யினு
முள்ளதுண்டெனுவுண்மைகூறினன்.

(இ - ள்) புள் அலங்கலார் - வண்டுகள்மொய்க்கும் மலர்மாலையை யணிந்த பாண்டவர்கள், புரிவு உரைத்திட - (தாங்கள்வந்த) செய்தியைச் சொல்ல,— (அதைக்கேட்டு), கொள்ளை வல் திறல் குருகுல ஈசனும் - மிகவும்வலிய சாமர்த்தியத்தையுடைய குருகுலத்தாரில் தலைவனான வீடுமனும், 'கள்ளம் வஞ்சர் - திருட்டுத்தனமாகத் தீங்குசெய்யும் கருத்துடையவர்கள், வெம் கருவி செய்யி

னும் - (தீமைநேரும்படி) கொடிய உபாயங்களைச் செய்தாலும், உள்ளது உண்டு - விதியினால் அனுபவிக்கவேண்டிய நன்மை வந்தேதீரும்', என-என்று, உண்மை கூறினன் - தத்துவத்தை யெடுத்துரைத்தான்; (எ - று.)

'வெங்கருவி செய்யினும்' என வந்ததனால், 'உள்ளது' என்பதற்குத் தீமை யெனப் பொருள்கொள்ளாமல் வரக்கூடிய நன்மையென்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பாண்டவர்கள் இராச்சியம் முதலியவற்றை யிழந்து மிகவருந் தும்படி துரியோதனாதியர்கள் பலவகையாக முயற்சிசெய்தும் முடிவிலே பாண்டவர்களே துரியோதனாதியர்களை வென்று அரசுபெற்று இனிதுவாழ்வா ரென்பது, வீடுமனுட்கோள்: அவ்வாறே மேல் நிகழ்தல்காண்க. பின்னிரண் டடியிற் கூறிய பொதுப்பொருள் 'துரியோதனாதியர் என்ன தீங்குசெய்தாலும் நமக்கு ஒன்றும் குறைவுவாராது' என்னுஞ் சிறப்புப்பொருளைத் தெரிவித்தது, பிறிதுமொழிதலணியாம். 'புள்' என்ற பொதுப்பெயர், சிறப்பாய் வண்டை யுணர்த்திற்று; இது, ஒருவகை இலக்கணை. அலங்கல் - தொங்கியசைவது என மாலைக்குக் காரணக்குறி. புரிவு - அன்போடு, உரைத்தலும் - (தமது செய் தியைத்) தெரிவித்தவுடனே எனக் கூறலுமாம். குருகுல + ஈசன்=குரு குலேசன்: குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; 'அ ஆ முன் இ ஈ வரின் அவ்விரண்டுங்கெட ஓர் ஏகாரந் தோன்றும். (கஈ-அ)

[பாண்டவர்கள் துரோணன் முதலியோரை வணங்குதல்.]

கஈகூ தாதைதாதையைத்தாமகன்றுபின்
கோதைவெஞ்சிலைக்குருவைமைந்தனைக்
கீதநான்மறைக்கிருபனைச்செழும்
பாதஞ்செய்தார்பரிவொடேகியே.

(இ. - ள்.) தாம் - அப்பாண்டவர்கள்,—தாதைதாதையை அகன்று - பாட் டனாகிய வீடுமனை விட்டுப்பிரிந்து,—பரிவொடு ஏகி - அன்போடு சென்று, பின் - பின்பு, கோதை வெம் சிலை குருவை - மாலையயணிந்த கொடிய வில்லையுடைய ஆசிரியனாகிய துரோணனையும், மைந்தனை - (அவனது) குமார னாகிய அசுவத்தாமனையும், கீதம் நால் மறை கிருபனை - ஸ்வரங்களையுடைய நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவனான கிருபாசாரியனையும், செழும் பாதம் செய்தார் - சிறப்பாக [மனப்பூர்வமாக] வணக்கஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)

'கோதை' என்பதைச் சிலைக்கேனும் குருவுக்கேனும் அடைமொழியாக் கொள்ளலாம். குரு - அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குபவ னென்று பொருள் படும் வடசொல். (கு - இருள், ரு - ஒழிப்பவன்.) கிருபன் - கௌதம முனிவனது பௌத்திரன்; சாதவான் என்ற முனிவனது குமாரன்; துரோ ணன் மனைவியான கிருபிக்கு உடன்பிறந்தவன்; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் முதல் வில்லாசிரியன்: நாணற்காட்டிற்பிறந்த இவனை அங்கு வேட்டையாடவந்த சந்தநுமகாராசன் கண்டு கிருபையினால் எடுத்து வளர்த்

தமைபற்றி, இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது. பாதநம்-பதநம் என்ற வடசொல்லின் நீட்டல்: கீழ்வீழ்ந்து வணங்குத லென்பது பொருள். இனி, செழு - செழுமையாகிய [அழகிய], பாதம் - பாதங்களில், நம் - வணக்கத்தை, செய்தார் எனப் பதவுரை கூறினுமாம். (கஙகூ)

[துரோணன் முதலிய அந்தணரிடத்து ஆசிப்பெற்றுப் பாண்டவர்கள் விதுரன்மாளிகை சேர்தல்.]

கச௦. சதுரமாமறைத்தலைவர்தங்களா
லெதிர்மொழிந்தபேராசியெய்தியே
மதுரமன்றனாண்மாலைமன்னரும்
விதுரன்மந்திரமீளமன்னினர்.

(இ - ள்) மதுரம் மன்றல் நாள் மாலை மன்னரும் - இனிய வாசனையுள்ள அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்மாலையைத் தரித்த அரசர்களாகிய பாண்டவர்களும்,—மா சதுரம் மறை தலைவர் தங்களால் எதிர் மொழிந்த பேர் ஆசி எய்தி - சிறந்த நான்கு வேதங்கட்கும் உரியவரான [பிராமணராகிய] துரோணன் முதலியோரால் எதிரிற்கூறப்பட்ட சிறந்த ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்று, மீள - பின்பு, விதுரன் மந்திரம் மன்னினர் - விதுரனது மாளிகையிற் சென்று சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

சதுரம் - வடசொற்றிரிபு. இனி, சதுரம் மாமறை யென்பதற்கு - சதுரப்பாட்டையுடைய பெரியவேதம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'மறைத்தலைவர்' என்றது - கீழ்ச்செய்யுளில் வந்த துரோணன் அசுவத்தாமன் கிருபன் என்ற மூவரையுங் குறிக்கும். எதிர்மொழிந்த பேர் ஆசி - (பாண்டவர் வணங்கும்போது அவர்கட்கு) எதிரிலேகூறிய வாழ்த்துஎன்றும், (அவர்களது வணக்கத்திற்கு) ஈடாகச்செய்த வாழ்த்து என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படும். மதுரம் - தேனுமாம். மூன்றுமடி - முற்றுமோனை. மந்திரம் - வடசொல்.

[பாண்டவர் விதுரன்மாளிகையிற் புசித்திருக்க, சூரியன் அஸ்தமித்துந் தருணத்தை யடைதல்.]

கசக. தமதின்மெய்யுறத்தம்மதாகவே
யமிழ்தருந்தியங்கவரிருந்தபின்
றிமிரநாசனன்செய்யமேனியன்
கமலநாயகன்கடலின்மூழ்கினன்.

(இ - ள்.) அவர் - அப்பாண்டவர்கள், தமதின் - தம்முடைய கிருகம்போலவே (விதுரனது கிருகத்தைப்பாவித்து), தம்மது அமிழ்து ஆகவே மெய் உற அருந்தி - (விதுரனுடைய அன்னமாயிருந்தாலும் வேறுபாடு கருதாமல்) தம்முடைய அன்னமாகவே மனப்பூர்வமாகப் பாவித்து (அவ்விதுரனிட்ட அன்னத்தை) உண்டு, அங்கு இருந்த பின் - அவ்விதுரனது மாளிகையில்

தங்கியிருந்தவளவில்,—திமிரம் நாசனன் - இருளையொழிப்பவனும், செய்ய மேனியன் - சிவந்த உருவத்தையுடையவனும், கமலம் நாயகன் - தாமரைக்குத் தலைவனுமாகிய சூரியன், கடலில் மூழ்கினான் - மேல்கடலில் முழுகுபவனானான் [அஸ்தமிப்பவனானானென்றபடி]; (எ - று.)

விதுரன் துரியோதனனிடத்திலேயே பழகுபவனாயிருந்தும் நன்னெறியிற்செல்வது காரணமாகப் பாண்டவரிடத்தில் ஆதிதொடங்கியே மிக்க அன்புடையனாய் அரக்குமாளிகையினின்று தப்புவித்தல் முதலிய பேருபகாரங்களை அப்பாண்டவர்க்குச் செய்துவந்தனனாதலால், அவர்கள் அவ்விதுரனிடத்து அன்புகூர்ந்து அவன்வீட்டிற் சிறிதும் வேறுபாடு கருதாது உணவுண்டு மகிழ்ந்திருந்தன ரென்பது, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது.

தமதின்—தமது - 'தாம்' என்பதனடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; இன் - ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபு, ஒப்புப்பொருளது. திமிரநாஸநன், கமலநாயகன் - வடசொற்றொடர்கள். சூரியனைக் காண்கிற பகற்பொழுதிலே அலர்ந்தும் காணாத இராப்பொழுதிலே குவிந்தும் நிற்றலால், தாமரைக்குச் சூரியனைத் தலைவனாகக் கூறுதல், கவிசமயம். பார்ப்பதற்குக் கடலில் மூழ்குவதுபோலத் தோற்றுதலால், சூரியன் அஸ்தமித்தலை, கடலின் மூழ்குதலாகக் கூறினார். (கசக)

[மாலைப்பொழுதின் வருணனை.]

கசஉ. தினகரன்கரந்திகழ்கமண்டலம்
பனிகொள்செக்கர்தம்படமதாகவே
யினியவந்தனைக்கெறியும்வேலைசேர்
புனிதரொத்ததப்புன்கண்மாலையே.

(இ - ள்.) அ புன் கண் மாலை - அந்தக்காலத்தில் தோன்றிய அற்பமான இடத்தையுடைய [சற்றுநேரம்மாத்திரமே யிருக்கக்கூடிய] மாலைப்பொழுதானது,—தினகரன் கரம் திகழ் கமண்டலம் (ஆக) - சூரியன் (தமது) கையில் விளங்குகிற 'ஜலபாத்திரமாகவும், பனி கொள் செக்கர் தம் படமது ஆக - குளிர்ச்சியைக்கொண்ட செவ்வானம் தமது (அரையில்கட்டிய) காஷாயவஸ்திரமாகவும் காணப்பட,—இனிய வந்தனைக்கு - நன்மையாகிய சந்தியாவந்தனஞ் செய்தற்பொருட்டு, எறியும் வேலை சேர் - (அலை) வீசுகின்ற மேல்சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்த, புனிதர் - பரிசுத்தராகிய துறவறத்தோரை, ஒத்தது—;

மேற்குத்திசையிற்சென்று சூரியன் அஸ்தமிக்குஞ்சமயத்திலே செவ்வானம் மிக்குப்பரவ மாலைப்பொழுது தோன்றுவதை காவிவஸ்திரமுடுத்த துறவறமுடையோர் கமண்டலத்தையேந்திக்கொண்டு சந்தியாவந்தனஞ் செய்தற்பொருட்டு மேல்கடற்கரைக்குச் செல்வதாகக் குறித்தார்; உருவகவணியை அங்கமாக்கொண்டுவந்த தன்மைதற்குறிப்பேற்றவணி. துறவிகள் காஷாயமுடுத்தவராய்க் கையிற்கமண்டலமேந்திச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யுமாறு நீர்

நிலையை நோக்கிச்செல்லுதல், இயல்பு. சூரியன் அஸ்தமிக்குஞ் சமயத்தில் வெப்பம் மாறிக் குளிர்தொடங்குமாதலால், அப்பொழுது தோன்றுஞ் செவ்வானம், 'பனிகொள்செக்கர்' எனப்பட்டது. படமது, அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி. 'சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாதுவிட்டால், பெரும்பாவம் விளையும்' என்பது தருமசாஸ்திரங்களின் கொள்கை யாதலால், அவ்வாறு பாவம் உண்டாகாது செய்யப்படுஞ் சந்தியாவந்தனத்தை, 'இனிய வந்தனை' என்றார். 'புன்கண்மாலை' என்பதற்கு - (காமுகர்க்கு) வருத்தத்தைச் செய்யும் மாலைப்பொழுது எனப் பொருள்கூறுவாரு முளர். திநகரன், கரம், கமண்டலூ, படம், வந்நா, வேலா - வடசொற்கள். (கசஉ)

[செவ்வானத்தில் விதுரனது மாளிகையின் தோற்றம்.]

கசங. காய்ந்தமெய்ச்செழுங்கதிரவன்கர
மேய்ந்தவப்பதத்தெழிலெறித்தலா
லாய்ந்துபத்திகொண்டடர்பசும்பொனல்
வேய்ந்ததொக்குமால்வேந்தன்மாடமே.

(இ - ள்.) வேந்தன் மாடம் - அந்த விதுரனது மாளிகை,—காய்ந்த - (பகற்பொழுதில்) உஷ்ணமாக ஒளிவீசின, மெய் உருவத்தை யுடைய, செழுங் கதிரவன் - செழித்த சூரியனது, கரம் - கிரணங்கள், எய்ந்த - பொருந்திய, அபதத்து - அந்தச்செவ்வானத்தினின்று, எழில் எறித்தலால் - அழகிய செவ்வொளி வீசுதலினால்,—ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, பத்திகொண்டு - வரிசை வரிசையாக, அடர் பசும் பொனல் வேய்ந்தது - நெருங்கிய பசும்பொற் றகட்டினால் வேயப்பட்டதை, ஒக்கும்—; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

அஸ்தமநசமயத்திலே சூரியகிரணம் வானத்தில் தங்கியுள்ள மேகங்களிற் பட்டுச் செவ்வான முண்டாக அந்தச் சிவந்த ஒளி விதுரனது மாளிகையின் மேற்புறத்திற் பட்டு விளங்குதல், செம்பொற்றகட்டினால் வரிசையாக அம் மாளிகை வேயப்பட்ட தென்னும்படி யிருந்ததென வருணித்தவாறு; இதுவும் தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணியே. சூரியன் ஆயிரங்கிரணங்களையுடையவனாதலால், அவனை 'செழுங்கதிரவன்' என்றார். பதம் - ஸ்தாநம்; பத்தி - வரிசை: வடசொற்கள். விசித்திரவீரியமகாராசனது பத்தினிகளுள் அம்பிகையினால் தனக்கு ஈடாக அனுப்பப்பட்ட தாதிப்பெண்ணினிடத்திலே சந்தநுமகாராசனது பத்தினியான சத்தியவதியின் கட்டளைக்கு உட்பட்ட வியாசமுனிவனது அருளினாற் பிறந்தவனான விதுரன், திருதராஷ்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் தம்பியாக அச்சத்தியவதியினால் ராஜகுலத்திலே வைத்து வளர்க்கப்பட்டு அரசர்க்கு வரிய மேன்மைகளையெல்லாம் அடைந்தன னாதலால், 'வேந்தன்' எனப்பட்டான். இனி, வேந்தன்மாடம் - தருமராஜன் வீற்றிருந்த (விதுர) திருக மெனினுமாம். (கசங)

[சந்திரோதயம்.]

கசச. மன்குலத்துளோர்வஞ்சகஞ்செயா
ரென்குலத்துளோரென்கொலீதெனத்
தன்குலத்துளோர்தமைவிலக்கவோ
நன்குலத்துளோனுதயநண்ணினன்.

(இ - ள்.) 'மன் குலத்து உளோர் வஞ்சகம் செயார் - அரச வம்சத்திற் பிறந்தவர்கள் (ஒருபோதும்) வஞ்சனைத்தொழிலைச் செய்யமாட்டார்கள்; என் குலத்து உளோர் ஈது என்கொல் - எனதுவம்சத்திற் பிறந்தவர்களான துரியோதனாதியர்மாத்திரம் இவ்வாறு வஞ்சனைத்தொழில் செய்யத்தொடங்கியது என்னவிபரீதமோ?' என - என்று எண்ணி, தன் குலத்து உளோர்தமை விலக்கவோ - தனது குலத்தவர்களான அத்துரியோதனாதியரை (அவ்வஞ்சனைத்தொழில் செய்ய வொட்டாது) விலக்குதற்காகவோ, நல் குலத்து உளோன் உதயம் நண்ணினன் - சிறந்த அந்தக் (குரு) குலத்துக்கு முதல்வனான சந்திரன் உதயமானன்; (எ - று.)

சந்திரன் குளிர்ந்தகிரணத்தோடு அப்பொழுது உதயமானதை, தன்குலத்தவரான துரியோதனாதியர் பாண்டவரிடத்துப் பொறாமையினல் அவர்கட்குத்தீங்குசெய்யுமாறு மிக்க உக்கிரங்கொண்டதைத் தணித்தற்கென்று உதித்ததாகக் காரணங்கற்பித்து வருணித்தார்; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. வினைப்பொருளதாகிய ஒகாரம் - தற்குறிப்பேற்றவுருபாய் நின்றது. தமது குலத்திற் பிறந்த சிறுவர்கள் மிக்க உக்கிரமாக மாறுபாடுகொண்டால், அப்பொழுது அக்குலத்துப்பெரியோர் இடைநின்று அவ்வுக்கிரத்தைத் தணிக்கும் இயல்பு, இங்குக் கருதத்தக்கது. அரசகுலத்திற் பிறந்தவர்கட்கு வெளிப்படையாக வீரங்காட்டிப் பொருதுவெல்லுதல் முறைமையே யன்றிச் சூதுவழியாக வெல்லுதல் அவ்வரசகுலத்தார்கட்கு முறைமையன் றென்பது, 'மன்குலத்துளோர் வஞ்சகஞ்செயர்' என்பதன் கருத்து. என்கொல்—'என்' என்பதே வினைப்பொருளைத் தருதலால், கொல் - அசைநிலை. ஈது - சுட்டு நீண்டது. உதயம் - உதயகிரி: கிழக்கிற் சூரியசந்திரர் தோன்றுவதை உதயகிரியில் தோன்றுவதாகக் கூறுதல், கவிசமயம். (கசச)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சந்திரனது வருணனையையும், துரியோதனனது கொடுமையையும் கூறும்.]

கசடு. குருகுலாதிபன்கொடியநெஞ்சமே
யிருணிறைந்ததென்றியாம்வெறுக்கவோ
மாபிலாதியாமதியுமெண்ணினுட்
கரியனென்னுமாகாணலானதே.

(இ - ள்.) எண்ணின் - ஆலோசிக்கு மிடத்து,—மாபில் ஆதி ஆம் மதியும் - (குரு) வம்சத்திற்கு மூலபுருஷனாகிய சந்திரனும், உள் கரியன் என்னும்

ஆ - ('தனது) உள்ளிடத்திலே [நடுவிடத்திற்] களங்கமுடையவன்' என்று சொல்லும்படியாக, காணல் ஆனதே - பிரதியட்சமாகக் காணும்படியிருந்ததே; (ஆகவே,) 'குருகுல அதிபன் கொடிய நெஞ்சமே - (அந்தச்சந்திரவம்சத்தில் தோன்றிய) குருகுலத்தரசனான துரியோதனனது கொடுமையுள்ள மனம் மாத்திரமே, இருள் நிறைந்தது - இருட்டு (குற்றம்) நிறைந்துள்ளது', என்று—, யாம் வெறுக்கவோ - நாம் வெறுக்கக்கடவோமோ? [வெறுப்பது தகுதியன்று என்றபடி]; (எ - று.)

இது, கவிக்கூற்று. குலத்துமூலபுருஷனாகிய சந்திரன் உட்கறுப்புடையனாயிருத்தலால், அவ்வம்சத்தில் தோன்றிய துரியோதனனுக்கும் இருள்மனமுண்டாயிற் றென்றார்; 'உள்கரியன்' என்றதொடர் - சிலேடைவகையால் நடுவிடத்திற் களங்கமுடையவ னென்று பொருள்படுதலோடு, மனத்திற் குற்றமுடையவ னென்றும் பொருள்படும்: ஆகவே, இது - சிலேடையணியை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த ஏதுவணியாம். 'நெஞ்சம் இருள்நிறைந்தது,' 'உட்கரியன்' என்ற தொடர்களை திருக்குறளில் "அகங்குன்றிமூக்கிற்கரியார்" என்றாற்போலக் கொள்க. குருகுலாதிபன் - தீர்க்க சந்திபெற்ற வடமொழித் தொடர். நெஞ்சமே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. வெறுக்க - வியங்கோள் வினைமுற்று: ஓகாரம் - எதிர்மறை. என்று × யாம்=என்றியாம்: குற்றியலிகரம். ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம். (கசரு)

கசசு. உண்ணிலாவுபேரொளிமழுங்கிநீள்
வெண்ணிலாவினால்வெளுத்தவெங்கணும்
கண்ணிலான்மகன்கடுமையஞ்சியிம்
மண்ணிலார்வெளாவடிவமெய்தினார்.

(இ - ள்.) (சந்திரன்), உள் நிலாவு பேர் ஒளி மழுங்கி - தனது நடுவிற் பொருந்திய பேரொளி (களங்கத்தினால்) குறையப்பெற்று, நீள் வெள் நிலாவினால் எங்கணும் வெளுத்த - நீண்ட வெண்மையாகிய தனது காந்தியினால் (தனது) உடம்பு முழுவதும் வெண்ணிறமாய்க் காணப்பட்டது [உடம்புமுழுவதும் வெண்ணிறவொளியைப் பெற்றிருந்தது என்றபடி]; கண் இலான் மகன் கடுமை அஞ்சி - பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிரனது மகனாகிய துரியோதனனது கொடுஞ்செய்கைக்குப் பயந்து, இ மண்ணில் - இவ்வுலகத்தில், ஆர் வெளா வடிவம் எய்தினர் - எவர்தாம் வெளுக்காத உருவத்தைப் பெற்றவர்? [எல்லாரும் வெளுத்துத் தோன்றினார்கள்]; (எ - று)

இதுவும், கவிக்கூற்று. இயற்கையிலே சந்திரன் வெண்ணிறமுடையனாயிருத்தற்கு, துரியோதனன்கொடுமைக்கு அஞ்சியதால் வெளுத்ததாகக் காரணம் புனைந்துகூறினார்; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. முன்னிரண்டடிகளைப் பின்னிரண்டடிகள் சாதித்துநிற்பது - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி: இன்ன அணியெனத் துணிந்துகூற முடியாமல் இவ்விரண்டணிகளும் ஒருங்கே

நின்று ஐயமூட்டுதலால், இச்செய்யுள் - ஐயக்கலவையணியின் பாற்படும்: இவ்வாறு வருவதனை, வடநூலார் 'ஸந்தேஹஸங்கரம்' என்பர். அச்சத்தினால் உடம்புவெளுத்தல், இயற்கை. வெளுத்த - வெளுத்தது: தொகுத்தல். 'வெளுத்த தெங்கணும்' என்பதும் பாடம். வெளா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். முந்தினசெய்யுளின் தொடர்ச்சியினால், இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிக்கு 'சந்திரன்' என்ற எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. இனி, இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகட்கு—'நீள் வெள் நிலாவினால் - நீண்ட வெண்மையாகிய நிலாவினாலே, உள் நிலாவு பேர் ஒளி மழுங்கி - இந்நகரத்தினுள்ளே விளங்குகின்ற பேரொளி குறைந்தது, எங்கணும் வெளுத்த - எல்லாவிடங்களும் வெண்ணிறமாகத் தோன்றின, என்று பொருள்கூறி, 'சந்திரனது நிலாவினால் அனைத்தும் வெளுத்தன; அவ்வாறே சந்திரனது வம்சத்தவனான துரியோதனனால் அவனைச்சார்ந்த யாவரும் அறிவு வெளுத்தார்கள் [நல்லறிவிழந்தார்கள்]' என எடுத்துக்காட்டுவமையணிபடக் கருத்து விரித்துரைப்பர் ஒருசாரார். (கசசு)

[திரௌபதியும் விதுரனதுமாளிகையை வந்தடைதல்.]

கசஎ. விந்தைவாழ்வுகூர்விறன்மிகுத்ததோண்
முந்தையோதைமாமுரசுயர்த்தவன்
சிந்தைகாமுறத்தெரிவைவந்திளந்
தந்தைகோயிலிற்றுனுநண்ணினாள்.

(இ - ள்.) விந்தை வாழ்வு கூர் விறல் மிகுத்த தோள் - வீரலக்ஷ்மி வசிக்கப்பெற்ற வலிமையை மிகுதியாகக்கொண்டுள்ள தோள்களையுடையவனும், முந்தை ஓதை மா முரசு உயர்த்தவன் - முதன்மையான [கம்பீரமான] ஓசையையுடைய பெரிய முரசவாத்தியத்தின் உருவத்தை யெழுதிய கொடியை உயர நாட்டியவனுமான தருமபுத்திரனது, சிந்தை - மனம், காமுற - விருப்பங்கொள்ள, (அவ்விருபத்தின்படியே) தெரிவைதானும் - திரௌபதியும், இளந்தந்தை கோயிலில் - (அத்தருமனுக்குச்) சிற்றப்பனான விதுரனது அரண்மனையில், வந்து நண்ணினாள் - வந்துசேர்ந்தாள்; (எ - று.)

வீரலக்ஷ்மிக்கு விந்தியமலை உறைவிட மாதலால், அவளுக்கு 'விந்தை' என்று ஒரு பெயர்; வடமொழியில் 'விந்த்யவாஸிநீ' என வழங்குதலும் காண்க. விந்தை—துர்க்கை. முந்தையோதை - முரசுக்கு அடைமொழி. முந்தை. ஐ - சாரியை. தானும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியது. (கசஎ)

[சூரியோதயவருணனை.]

கசஅ. மங்குல்சுற்றுமாமண்டபத்திடைக்
கங்குலிற்றடங்கண்டுயின்றபின்
பொங்குலைப்படும்பொற்றசும்பெனச்
செங்குலக்கதிர்த்திகிரிதோன்றவே.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (பாண்டவர்களும் திரௌபதியும்),—மங்குல் சுற்றும் மா மண்டபத்திடை - மேகங்கள் வந்து சூழப்பெற்ற [மிகவுயர்ந்த] (விதுரன்மாளிகையிலுள்ளதொரு) பெரிய மண்டபத்திலே, கங்குலில் - அவ்விராப்பொழுதில், தட கண் துயின்ற பின் - பெரியகண்களை மூடிக்கொண்டு நித்திரைசெய்த பின்பு,—பொங்கு உலை படும் பொன் தசும்பு என - எரிகின்ற உலைக்களத்திற் பொருந்தியதொரு பொற்குடம்போல, செம் குலம் கதிர் திகிரி தோன்ற - சிவந்த தொகுதியாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியன் உதயமாக, (எ - று).— 'தூயவன் கண்படையுணர்ந்து' என, அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

திகிரி - சக்கரம்: அதுபோலவே வட்டவடிவமுடைய சூரியனுக்கு, உவமையாகுபெயர். சூரியனுக்குப் பொற்குடமும், அவனைச் சுற்றி விளங்குங் கிரணங்கட்கு அப்பொற்குடத்தின் சுற்றுப்பக்கமெல்லாம் எரியும் உலைக்கனலும் ஒப்பாமென அறிக; தற்குறிப்பேற்றவணி. மண்டபம் மேகமண்டலத்தினும் உயர்ந்திருத்தலால், மேகங்கள் சூழ்ந்துசெல்லவேண்டியதாயிற்று. மங்குல் சுற்றுமாமண்டபம் - தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி: மேகத்திற்கும் மண்டபத்திற்கும் தொடர்பு இல்லாதிருக்கவும் சம்பந்தங் கற்பித்துக்கூறியமை காண்க. ()

தருமபுத்திரன் தம்பியருடன் காலைக்கடன்கழித்து இனிதிருத்தல்.

கசசூ. பாயன்மன்னுகண்படையுணர்ந்துளந்
தூயவன்பொலஞ்சுடர்பணிந்தபின்
சாயையன்னதன்றம்பிமாரொடுஞ்
சீயமென்னவேதிகழவைகினன்.

(இ - ள்.) உளம் தூயவன் - பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,—பாயல் மன்னு கண்படை உணர்ந்து - படுக்கையிற் பொருந்திய நித்திரை தெளிந்து எழுந்து, பொலம் சுடர் பணிந்த பின் - அழகிய கிரணங்களை யுடையவனான சூரியனை நமஸ்கரித்தபின்பு (காலைக்கடன்கழித்த பின்பு),—சாயை அன்ன தன் தம்பிமாரொடும் - (விடாது தொடர்கின்ற) நிழலையொத்த (வீமன் முதலிய) தம்பிமார் நால்வருடனும், சீயம் என்ன - சிங்கம் போல, திகழ வைகினன் - (தனது) பெருமிதந்தோன்ற (விதுரனது) மாளிகையில்) தங்கியிருந்தான்; (எ - று.)

கண்படை - கண்படுதல்: தூங்குதல்; கண்படு - பகுதி, ஐ - தொழிற்பெயர்விகுதி. பொலஞ் சுடர் - பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை: அடையடுத்த ஆகுபெயருமாம். விடாதுதொடர்தலில் வீமன் முதலியோர்க்குச் சாயை, உவமை. சாயை - சாயா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று. சீயம் - ஸிம்ஹம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (கசசு)

(தருமபுத்திரனது கொடைச்சிறப்பு)

கரு௦. முனிவரர்க்கெலாமுதன்மையாகவே
தனதனிற்பெருந்தானமுய்த்திடும்
பனுவல்வித்தகப்பாவலர்க்கெலாங்
கனமெனத்தருங்கனகமாரியே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது தருமபுத்திரன்),—முனிவரர்க்கு எலாம் - சிறந்த பிராமணர்கட்கெல்லாம், முதன்மை ஆக - மிகவுஞ் சிறப்பாக, தனதனின் - குபேரனைப்போல, பெரும் தானம் உய்த்திடும் - மிக்க தானங்களைச் செய்வானுமயினன்; (அன்றியும்) பனுவல் வித்தகம் பாவலர்க்கு எலாம் - நூல்களில் தேர்ந்த அறிவையுடைய கவிபாடுதலில்வல்ல புலவர்கட்கெல்லாம், கனகம் மாரி - பொன்மழையை, கனம் என தரும் - மேகம்போலப் பொழிவானுமாயினன்; (எ - று.)

செல்வமிகுதிபற்றிக் குபேரனும், கைம்மாறுகருதாது கொடுத்தல்பற்றி மேகமும் தருமபுத்திரனுக்கு உவமை. குபேரன் ஈகைக்குணமுடையானென்பதை, அவனுக்கு வழங்கும் 'தநதன் [பொருளைக் கொடுப்பவன்]' என்ற அவன் பெயரே வற்புறுத்தும்; ("தநதேந ஸமஸ் த்யாகே," "த்யாகேச தநதோ யதா" என்றார் ஸ்ரீவால்மீகி பகவானும்.) 'கநம்' என்ற வடமொழிப் பொதுப்பெயர் - சிறப்பாக இங்கே பொன்மழைபொழியுந் தன்மையதான 'புட்கலாவர்த்தம்' என்ற மேகத்தைக் குறிக்குமென்னலாம், உய்த்திடும், தரும்- செய்யுமென்முற்றுக்கள் ஆண்பாலுக்கு வந்தன; [நன்-வினை-உகூ.] (கரு௦)

[இதுவும் அது.]

கருக. கண்டுகண்டுதன்கழல்வணங்குமா
மண்டலேசருமாலைமன்னருங்
கொண்டுவாழ்வுறக்குரகதங்குடை
தண்டுசாமரந்தந்திநல்குமே.

(இ - ள்.) (பின்னும் அத்தருமபுத்திரன்), — கண்டு கண்டு தன் கழல் வணங்கும் - (ஆதாரத்தோடு) பலமுறை கண்டு தனது பாதங்களை வணங்குகிற, மா மண்டல ஈசரும் - பெரிய மண்டலாதிபதிகளும், மாலை மன்னரும் - மலர் மாலையணிந்த குறுநிலமன்னர்களும், கொண்டு வாழ்வு உற - பெற்றுவாழும் படி, (அவர்கட்கு), குரகதம் - குதிரைகளையும், குடை - குடைகளையும், தண்டு - பல்லக்குகளையும், சாமரம் - சாமரங்களையும், தந்தி - யானைகளையும், நல்கும் - கொடுப்பானுமயினன்; (எ - று.)

மண்டலேசர் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்: இவர் - நாற்பது கிராமத்தை யாள்பவர். தண்டு - த்வஜதண்டமும், கதாயுதமுமாம். சாமரம்-

சமரமென்னும் மானின் வால்மயிரினாற் செய்யப்பட்டதோர் இராசசின்னம். தந்தீ - தந்தத்தையுடையது ; வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். (கருக)

[கவிக்கூற்று.]

கருஉ. பூந்தண்மாமலர்ப்பூவைகொங்கைதோ
யேந்துதோளினனிவணிருந்துழிப்
பாந்தளங்கொடிப்பார்மகீபனைச்
சேர்ந்தமன்னர்தஞ்செயல்விளம்புவாம்.

(இ - ள்.) பூ தண் மா மலர் பூவை கொங்கை தோய் - அழகிய குளிர்ந்த சிறந்த தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற இலக்குமிபோன்ற திரௌபதியினது தனங்கள் அழுந்தப்பெற்ற, ஏந்து தோளினன் - உயர்ந்த தோள்களையுடையவனான தருமபுத்திரன், இவண் இருந்துழி - இவ்வாறு [விதுரன் மாளிகையில்] வீற்றிருந்தபோது, பாந்தள் கொடி பார் மகீபனை சேர்ந்த மன்னர் தம் செயல் - பாம்புக்கொடியை யுடைய நிலவுலகத்தரசனான துரியோதனனைச் சேர்ந்த அரசர்கள் செய்த செய்கையை, விளம்புவாம் - இனி எடுத்துச் சொல்வோம் - (எ - று.)

பூவை - நாகணவாய்ப்பறவை. 'மலர்ப்பூவை' என்ற தொடர் - அடையடுத்த உவமவாகு பெயராய்த் திருமகளைக் குறித்து, பின்பு அவள்போன்ற திரௌபதியைக் குறித்தலால், இருமடியாகுபெயர். 'நிலவுலகத்தை யாளும் மன்னவர் திருமாலின் அம்சமுள்ளவர்' என்ற நூற்கொள்கைக்கு ஏற்ப, 'பூ,... ...தோளினன்' என்பதற்கு - இலக்குமியின் தனங்கள் தோயப்பெற்ற தோள்களையுடைய தருமபுத்திரன் என்றே பொருள் கூறினுமாம்: இனி வீரலக்ஷ்மி பொருந்தப்பெற்ற தோள்களையுடைய தருமபுத்திர னெனினும் இழுக்காது. 'பாந்தளங்கொடி'—அம் - சாரியை; "நெய்தலம்பறை" என்ற விடத்துப் போல. 'பார்மகீபன்' என்றவிடத்து, முன் 'பார்' என வந்ததனால், மகீப னென்றது - அரசனென்ற மாத்திரமாய் நின்றது: "அடியளந்தான்றா அயது" என்றாற்போல. விளம்புவாம் - கவிகளுக்குஉரிய இயற்கைத் தனித்தன்மைப் பன்மை. இவண்-இவ்விடத்தில்; இவ்வண்ணம். (கருஉ)

வேறு.

(துரியோதனனது சபாமண்டபத்தில் எல்லாரும் திரளுதல்.)

கருங. தானுமாமனுங்குறித்ததம்பிமாருமங்கர்தங்
கோனுமாசிறந்தைதந்தைகொடுமெக்கைவிதுரனும்
வானுலாவுபுகழ்படைத்தமைந்தனுந்துரோணனு
மேனையோரும்வந்துகூடியினிதிருந்தவெல்லையே.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) தானும் - துரியோதனன் தானும், மாமனும் - (அவனது) மாமனாகிய சகுனியும், குறித்த தம்பிமாரும் - (துச்சாதனன் முதலாகக்) கூறப்பட்ட தம்பியர் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரும், அங்கர் தம் கோனும் - அங்கதேசத்தார்க்கு அரசனாகிய கர்ணனும், மாசு இல் தந்தை - குற்றமற்ற தந்தையாகிய திருதராட்டிரனும், தந்தை - (அத்திருதராட்டிரனுக்குத்) தந்தை முறையாகின்ற வீடுமனும், கொடுமரம் கை விதுரனும் - வில்தொழிலில் தேர்ந்த கையையுடைய விதுரனும், துரோணனும்—, வான் உலாவு புகழ்படைத்த மைந்தனும் - தேவலோகத்தளவும் பரவிய கீர்த்தியைப் பெற்றவனும் (அத்துரோணனது) புதல்வனுமாகிய அசுவத்தாமனும், எனையோரும் - (கிருபன் முதலிய) மற்றையோரும், வந்து—, கூடி - ஒன்று சேர்ந்து, இனிது இருந்த எல்லை - இன்பமாக வீற்றிருந்தபொழுதில்,—(எ - று.)—'கொற்றவன் பணிக்க அணுகினான்' என, அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

ஆசு இல் தந்தை யென்றும் பிரிக்கலாம்; பொருள் இதுவே. கொடுமரம்-வளைவான மரமென, வில்லுக்கு ஒருபெயர். துரோணன் - பரத்வாஜ முனிவரது குமாரன்: கிருபாசாரிய ருடன்பிறந்தவளான கிருபியின் கணவன்; அசுவத்தாமனது தந்தை; சகல சாஸ்திரங்களையும் தன் பிதாவினிடங் கற்றுப் படைத்தொழிலைப் பரசுராமரிடத்து எழுநாளிற்பயின்றவன்: துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திரசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியன். வைதிக விரதாநுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்களா லேவி யனுப்பப்பட்ட மேநகையின் கட்டழகைக் கண்டு காதல்கொண்ட பரத்வாஜ முனிவனது விருப்பத்தால் ஒரு துரோணகும்பத்திற் பிறந்தமைபற்றி, இவனுக்குத் துரோணனென்று பெயர். (துரோணகும்பம்) பதக்களவு கொண்ட பாத்திரம்.) [துரோணம் - பதக்கு, இரண்டு மரக்கால்.]

இதுமுதல் முப்பத்தேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று விளச்சீரும், மற்றையாறும் மாச்சீர்களுமாக வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள்; இனி, ஈற்றுச்சீரொன்றும் விளச்சீரும், மற்றைமூன்றும் காய்ச்சீருமாக வந்த அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்களாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது. (கஙூ)

[துரியோதனனது கட்டளைப்படியே பிராதிகாமி பாண்டவரையழைக்கச் செல்லுதல்.]

கஙச. மண்டபத்தினழகுகாணமன்னரைவர்தம்மைநீ
கொண்டிமைப்பின்வருகவென்றுகொற்றவன்பணிக்கவே
வண்டுசுற்றுமாலைமார்பன்வண்பிராதிகாமிவா
னண்டர்கற்பமெனவிருந்தவரசர்தம்மையணுகினான்.

(இ - ள்.) 'மண்டபத்தின் அழகு காண - (புதிதாகக்கட்டிய) மண்டபத்தினது அழகிய காட்சியைக் காணுமாறு, மன்னர் ஐவர்தம்மை - அரசர்களான

பாண்டவரைவரையும், நீ—, கொண்டு இமைப்பின் வருக - அழைத்துக் கொண்டு கணப்பொழுதில் வருவாயாக', என்று—, கொற்றவன் பணிக்க - துரியோதனராசன் (பிராதிகாமிக்குக்) கட்டளையிட,—வண்டு சுற்று மாலை மார்பன் வன் பிராதிகாமி - வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கப்பெற்ற மலர்மாலையை யணிந்த மார்பையுடையவனாகிய சிறந்த அந்தப்பிராதிகாமியும், வான் அண்டர் கற்பம் என இருந்த அரசர்தம்மை - வானுலகத்திலுள்ள தேவர்களது ஐந்து கற்பகவிருட்சம்போல (விதுரனது மாளிகையிலே ஈகைக்குணத்தோடு) வீற்றிருந்த பாண்டவர்களை, அணுகினன் - நெருங்கிச்சேர்ந்தான் ; (எ - று.)

கீழ் ளஎ - ஆஞ் செய்யுளிலும் பாண்டவர்கட்குக் கற்பகவிருட்சத்தை உவமைகூறினர். ஐந்து தேவதருக்களுள் ஒன்றன்பெயராகிய 'கல்பம்' என்பது, இங்கே பொதுவாய்த் தேவதருக்களெல்லாவற்றையும் குறிக்கும். இமைப்பு - இயல்பாக மனிதர் ஒருகால் கண்ணிமைத்தற்கு வேண்டுங் காலம்; இது, 'மாத்திரை' எனவும்படும். பிராதிகாமி - துரியோதனனது சாரதி. (கருச)

[பிராதிகாமி துரியோதனனது கட்டளையைத் தெரிவித்தல்.]

கருரு. சென்றியாகபதிகழற்றிருப்பதம்பணிந்துநீ
ணின்றுவாய்புதைத்தறங்கணிலைபெறுஞ்சொனீதியாய்
வென்றிவீரன்மண்டபத்தின்விரிவுகாணவேண்டுநீ
யென்றுகூறியேவினனிங்கென்னையென்றியம்பினன்.

(இ - ள்.) (பிராதிகாமியானவன்),—சென்று - (பாண்டவர்களிருந்த இடத்திற்குப்) போய், யாகபதி கழல் திருப்பதம் பணிந்து - ராஜசூயயாகஞ்செய்த அரசனாகிய தருமபுத்திரனது வீரக்கழலையணிந்த சிறந்த பாதங்களை வணங்கி, நீள் நின்று - தூரத்தில் நின்று, வாய் புதைத்து - (கையினாலே தனது) வாயை மறைத்துக் கொண்டு, (தருமபுத்திரனை நோக்கி), 'அறங்கள் நிலைபெறும் சொல் நீதியாய் - தருமங்கள் நிலைபெறுதற்கேற்ற சொற்களையும் நீதியையுமுடைய அரசனே! வென்றி வீரன் - வெற்றியையுடைய வீரனாகிய துரியோதனராஜன், மண்டபத்தின் விரிவு நீ காணவேண்டும் என்று கூறி - '(தான் கட்டிய புது) மண்டபத்தினது பரப்பினழகை நீ பார்க்கவேண்டும்' என்று சொல்லி, (உன்னை அழைத்துவருமாறு), இங்கு என்னை ஏவினன் - இவ்விடத்திற்கு என்னை அனுப்பினன்,' என்று இயம்பினன் - என்று (தான் வந்த காரணத்தை) விண்ணப்பஞ் செய்தான் ; (எ - று.)

கழல் - வீரர்கள் தமது வீரத்திற்கு அறிகுறியாகக் காலில் அணிவதோர் ஆபரணம். பெரியோரிடம் தூரநின்று வாய் பொத்திக்கொண்டு பேசுதல், விநயக்குறிப்பு. (கருரு)

[தருமபுத்திரன் திரௌபதியைக் காந்தாரியினிடம் அனுப்பிவிட்டுத் தான் துரியோதனனது சபையைச் சேர்தல்.]

கருசு. ராயசூயபன்னிதன்னையெந்தையில்லில்யாயொடும்
போயிருந்துவருகவென்றுபுரையிலாமனத்தினன்

சீயமன்னதுணைவரோடுசென்றுபுக்குநன்றியில்
பேயிருந்ததெனவிருந்தபீடிலானையெய்தினன்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு),—புரை இலா மனத்தினன் - குற்றமற்ற மனத்தையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,—ராயசூயபன்னிதன்னை - (தான்) செய்த ராஜசூயயாகத்திற் பத்தினியாயிருந்த திரௌபதியைநோக்கி, 'எந்தை இல்லில் - எனது தகப்பனாகிய திருதராட்டிரனது அரண்மனையில், யாயொடும் - தாயாகிய காந்தாரியினிடத்தில், போய் இருந்து வருக—,' என்று - என்று கட்டளையிட்டு, சீயம் அன்ன துணைவரோடு - சிங்கத்தையொத்த [வீரத்தன்மையிற்சிறந்த] தம்பிமார்களுடனே, சென்று புக்கு - (துரியோதனனது சபையிற்) சென்றுபுகுந்து, நன்றி இல் பேய் இருந்தது என இருந்த பீடு இலானை - நன்மை சிறிதுமில்லாத பேய் இருந்தாற்போன்று இருந்த பெருந்தன்மையில்லாதவனாகிய துரியோதனனை, எய்தினன் - அடைந்தான்; (எ - று.)

ராஜஸூயபத்நீ - வடசொற்றொடர். வடமொழி, முதலில் இகரம் பெறாது நின்றது; சிந்தாமணியில் "ராசமாபுரி," "ரவிகுலதிலகன்" என்றவை போல. 'யாயொடும்' - மூன்றனுருபு ஏழனுருபிற்கு உரிய இடப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். அறிவின்றிப் பிறர்க்குத்தீமைசெய்யத் துணிந்ததனால், துரியோதனனுக்குப் பேயை உவமைகூறினார். ராயசூயபன்னிதன்னை, சென்றுபுக்கு நன்றியில், இருந்ததெனவிருந்த - பிராஸமென்னுஞ் சொல்லணி. தருமனைக் கூறியது, தம்பியர் நால்வர்க்கும் உபலக்ஷணம்: மேல்வருமிடங்களிலும் தக்கபடி இவ்வாறு கொள்க. (௯௫)

[தருமன் திருதராட்டிரன் முதலியோரை வணங்கி ஆசனத்தில் வீற்றிருத்தல்.]

௯௬. மன்னிருந்தபேரவைக்கண்வந்துமுந்தைவரிசையான்
முன்னிருந்ததாதைவம்சமுதலவன்ஞானவிதுரனென்
றின்னிருந்ததலைவர்தாளிறைஞ்சிமுன்னரிட்டதோர்
மின்னிருந்தவாசனத்தின்மீதிருந்துவினவினன்.

(இ - ள்.) (தருமபுத்திரன்),—மன் இருந்த பேர் அவைக்கண் வந்து - துரியோதனராசனிருந்த பெரியசபையினிடத்தில் வந்துசேர்ந்து, முந்தைவரிசையால் - பழமையான முறைமைப்படியே,—முன் இருந்த - பிரதானமாக வீற்றிருந்த, தாதை - பெரியதகப்பனாகிய திருதராட்டிரனும், வம்சம் முதல்வன் - (தான்பிறந்த) குலத்திற் பெரியோனாகிய வீடுமனும், ஞானம் விதுரன் - அறிவிற்சிறந்த விதுரனும், என்று இன்ன இருந்த தலைவர் - என்று இவ்வகையான அச்சபையிலிருந்த பெரியோர்களது, தாள் - பாதங்களை, இறைஞ்சி - வணங்கி, முன்னர் இட்டது ஓர் மின் இருந்த ஆசனத்தின் மீது - முன்னே போகட்டிருந்ததாகிய ஒளிவிளங்குகின்ற ஒரு ஆசனத்தின்மேல், இருந்து -

வீற்றிருந்து, வினவினன் - வியந்துசொல்வானாயினன்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

பெரியோர்களைக்கண்டால் வணங்குதல் தொன்றுதொட்டுவரும் மரபதாலால், அவ்வாறே, தருமபுத்திரனும், திருதராட்டிரன் முதலிய பெரியோரை வணங்கின னென்க. 'இன்னிருந்த'—பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு - தொகுத்தல். இன்னதலைவர் இருந்ததலைவர் எனத் தனித்தனிஇயையும். இனி, இன் இருந்த - இனிமையாக வீற்றிருந்த எனினுமாம்; இனிமையென்ற பண்புப் பெயர் ஈறுபோய் இடை இகரமுங் கெட்டு, 'இன்' என நின்ற தென்க: "இன்னிசை" என்ற விடத்துப்போல. 'வினைப்பகுதி வேண்டிய பொருளை விளக்கும்' என்பது இலக்கணநூலாரது கொள்கையாதலால், வினவுதல் என்பது - இங்கு வியந்து கூறுதலென்னும் பொருளைத் தந்தது. (கநஎ)

[துரியோதனன் கட்டிவைத்த மண்டபத்தைத் தருமன் வியந்துகூறுதல்.]

கநஅ. இந்தமண்டபஞ்சமைந்தவினிமைதன்னையென்சொல்வேன்
முந்தைமண்டபங்களுக்குமுதன்மையானதேவரூ
ரந்தமண்டபத்துமில்லையதனையன்றிமண்ணின்மே
லெந்தமண்டபத்துமில்லையிதனினுள்ளவெழிலரோ.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) இந்த மண்டபம் சமைந்த இனிமை தன்னை என்சொல்வேன் - இந்தமண்டபங் கட்டப்பட்ட அழகை [அழகாக அமைந்துள்ளதை]க் குறித்து எவ்வாறு புகழ்வேன் (யான்)?, இதனின் உள்ள எழில் - இம்மண்டபத்திலுள்ள அழகு,—முந்தை மண்டபங்களுக்கும் முதன்மை ஆன - பழைய எல்லாச் சபாமண்டபங்களுள்ளுஞ் சிறந்ததாகிய, தேவர் ஊர் அந்தமண்டபத்தும் தேவலோகத்திலுள்ள அந்தச் (சுதன்மையென்னுஞ்) சபாமண்டபத்திலும், இல்லை—; அதனை அன்றி - அந்தத்தேவலோகத்து மண்டபத்தையே யல்லாமல், மண்ணின்மேல் எந்த மண்டபத்தும் - இப்பூவுலகத்திலுள்ள எந்த மண்டபங்களிலும், இல்லை—; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

தேவலோகத்துச் சுதன்மையினும், இவ்வுலகத்து எல்லாமண்டபங்களினும் இம்மண்டபமே சிறந்ததென, துரியோதனன் நூதனமாகக்கட்டிய சபையைத் தருமன் வியந்தன னென்க. இனிமை - கண்ணுக்கு இனிமை: அதாவது - அழகு. தேவலோகத்துச் சுதன்மை தோன்றியபின்பே மற்றையிடங்களிற் சபாமண்டபங்கள் தோன்றின வென்பான், அதற்கு 'முந்தைமண்டபங்களுக்கு முதன்மையான' என அடைமொழி கொடுத்தன னென்னலுமாம். அந்த - உலகறிசுட்டு. முதலடியிற்கூறிய விஷயத்தை மற்றைமூன்றடிகளுஞ் சாதித்து நிற்றலால், தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி. (கநஅ)

[தம்பியர் நால்வரும் அங்த வீற்றிருந்தல்.]

கறுகூ. எனவியந்துதருமராசனினிதியம்பயாளிவெஞ்
சினவிலங்கலென் னுமாறுசேரவந்தவிளைஞரு
மனுவிளங்குமுறைமையான்வணங்கிமன்னர்மன்னன்முன்
றனதனங்கிருப்பதன்னதவிசின்மீதுவைகினர்.

(இ - ள்.) என - என்று, தருமராசன் - தருமபுத்திரன், வியந்து இனிது இயம்ப - (அம்மண்டபத்தைக்குறித்து) வியந்து இனிமையாகக் கூறுகையில்,—யாளி வெம் சினம் விலங்கல் என்னும் ஆறு - யாளியென்னுங் கொடுங் கோபத்தையுடைய மிருகத்தை உவமைசொல்லும்படி, சேர வந்த - தருமபுத்திரனோடுவந்த, இளைஞரும் - (அத்தருமனது) தம்பிமாராகிய வீமன் முதலிய நால்வரும், மனு விளங்கு முறைமையான் வணங்கி - மநுதரும சாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள முறைமைப்படியே (அச்சபையில் வீற்றிருந்த திருதராட்டிரன் முதலிய பெரியோரை) வணங்கி, மன்னர் மன்னன் முன் - அரசர்க்கரசனான துரியோதனனது எதிரில், தனதன் இருப்பது அன்ன தவிசின்மீது - குபேரன் வீற்றிருக்கின்ற ஆசனத்தை யொத்த ஆசனங்களின்மேல், வைகினர் - வீற்றிருந்தார்கள்; (எ - று.)

அங்கு - அசை; குபேரனுக்கு உரிய அளகாபுரியில் என்னவுமாம். யாளி - கோபத்திலும், பராக்கிரமத்திலும், பெருமிதத்திலும் வீமன் முதலியோர்க்கு உவமை. விலங்கல் - குறுக்காக உடம்பு அமையப்பெற்றது எனக் காரணப் பெயர்: 'திர்யக்' என்னும் வடமொழியின் பொருள் கொண்டது. மனு - மநுவென்பவனாற் செய்யப்பட்ட நூலுக்குக் கருத்தாவாகுபெயர். இருப்பது - ஒன்றன்பால் வினையாலணையும்பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. தருமராசன் - யமன்: இங்கு, தந்தையின்பெயர் மைந்தனுக்கு வழங்கியது; மைந்தனுக்கும் அப்பெயர் எற்கும். (கறுகூ)

[துரியோதனன் அச்சபையில் வீற்றிருந்த சிறப்பு]

கசூ0. புரைகொள்பாவமேநிறைந்துபுண்ணியங்குறைந்துநீ
ணரகினூழிகாலம்வாழ்திநாகர்வாழ்வினுள்ளதுந்
தரணிமீதுபெறுகவென்றுதந்ததொக்கும்வானுளோ
ரரவவேறுயர்த்தவீரனன்றிருந்தபெருமையே.

(இ - ள்.) அரவம் ஏறு உயர்த்த வீரன் அன்று இருந்த பெருமை - சிறந்த அரவக்கொடியை உயரஎடுத்த வீரனாகிய துரியோதனன் அப்பொழுது (அச்சபையில்) வீற்றிருந்த சிறப்பு,—'(உன்னிடத்தில்), புரை கொள் பாவமே நிறைந்து - குற்றத்தைக்கொண்ட தீவினையே மேலிட, புண்ணியம் குறைந்து நல்வினை குறைந்துவிட்டதனால், நீள் நரகின் ஊழி காலம் வாழ்தி - (துன்பம்) மிகுந்துள்ள நரகத்தில் (நீ) நெடுங்காலம் வசித்துத் துன்பமடையப்போகிறாய்;

ஆதலால், சிறிதுகாலமாவது), நாகர் வாழ்வின் உள்ளதும் தரணிமீது பெறுக - தேவலோகத்திலுள்ள இன்பத்தையும் இப்பூமியிலேயே பெற்றுவாழ்வாயாக, என்று—, வான் உளோர் - தேவர்கள், தந்தது - (தங்களது உலகத்திலுள்ள சிறப்பைத் துரியோதனனுக்குக்) கொடுத்ததை, ஒக்கும்—; (எ - று.)

தேவர்கள் இனித் துரியோதனன் அடையப்போகின்ற கொடுநரகத்திற்கு மனமிரங்கிச் சிறிதுகாலமாவது தேவலோகத்துச்சுகத்தை இப்பூமியிலேயே அடைவானாகவென்று அவனுக்கு அவ்வின்பத்தை அருளோடுகொடுத்தாற்போலுமென, இயற்கையில் துரியோதனன் மிக்கமேன்மையோடு வீற்றிருந்த சிறப்பை வருணித்தவாறு; தற்குறிப்பேற்றவணி: இதனால், துரியோதனனது அப்போதையசிறப்பு, தேவலோகச்சிறப்பை யொத்திருந்த தென்க. 'ஒக்கும்' என்பது - தற்குறிப்பேற்றவுருபாய் வந்தது.

'பாவமே நிறைந்து புண்ணியங்குறைந்து' என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது தோடைமுரண். கம் - சுகம், அதற்கு எதிர் - அகம், துக்கம் அதில்லாதது - நாகம்: அதில்வாழ்பவர் - நாகர் எனத் தேவர்க்குக் காரணக்குறி. நாகு - நாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். வாழ்தி - முன்னிலையொருமை யெதிர்காலமுற்று: இ - காலங்காட்டும்விகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு. தந்தது - பெயர்.

[துரியோதனன்-தருமனைச் சூதாடத் தூண்டுதல்.]

கசுக. மாயமொன்றுமெண்ணலாமனத்தின்மிக்கமாமனு
நீயுமின்றுசூதுகொண்டுநிகழ்விலாசமயர்விரோ
வாயவென்றியையனில்லில முதமன்னபோனகம்
போயருந்துமளவுமிங்கிருந்துபோதுபோகவே.

(இ - ள்.) (துரியோதனன் தருமனை நோக்கி),—ஆய வென்றி ஐயன் இல்லில் - பொருந்திய வெற்றியையுடைய (நமது) தந்தையின் மாளிகையில் போய்—, அமுதம் அன்ன போனகம் அருந்தும் அளவும் - தேவாமிருதத்தை யொத்த இனியவுணவை உண்ணப்போகின்ற வரையிலும், இங்கு இருந்து - இச்சபையில் இருந்து, போது போக - காலம் இனிது கழியுமாறு,—மாயம் ஒன்றும் எண்ணலா மனத்தின் மிக்க மாமனும் - வஞ்சனை சிறிதும் எண்ணாத மனத்தையுடைமையால் மேம்பட்டவனும் (எனது) மாமனுமாகிய சகுனியும், நீயும்—, இன்று - இப்பொழுது, சூது கொண்டு நிகழ் விலாசம் அயர்விரோ - சூதாகருவியைக்கொண்டு செய்கிற விளையாட்டை [சூதாட்டத்தை] ஆடுகிறீர்களா?' (எ - று.)—'என்று வினவினன்' என எழுவாயோடு வினையும் விருவித்து முடிக்க.

இச்செய்யுள் தருமனைநோக்கித் துரியோதனன் கூறிய வார்த்தை யென்பது, மேல் கசுஉ - ஆஞ் செய்யுளில் தருமன் "தாதுகொண்டு தேனிரங்கு தாமமார்ப" என்று விளிப்பதனாற் புலனாகும். துரியோதனன், சகுனியைக்

கொண்டு தருமனை வஞ்சிக்கவேண்டுமென்று கருதுகின்றானாதலால், அச்சகுனியின்மேல் தருமன் சிறிதுஞ் சந்தேகங் கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமென்று அவனை 'மாயமொன்று மெண்ணலா மனத்தின்மிக்கமாமன்' எனப் புனைந்து கூறினன். விலாசம்=விலாஸம்: விநோதமென்பது பொருள்; வடசொல். அயர்விர் - 'அயர்' என்னும் பகுதியினடியாப் பிறந்த முன்னிலைப் பன்மையெதிர்காலவினைமுற்று. ஓகாரம் - வினா. (கசுக)

[இவ்விரண்டுகவிகளும் - ஒருதொடர்; தருமன் சூதாட உடன்படாமை.]

கசுஉ. மீதெடுத்தவஞ்சராகிவெகுளிசெய்தல்பிறர்பெரும்
கோதெடுத்துரைத்தனண்புகொண்டயிர்த்தல்கொடியவெஞ்
சூதெடுத்துவிழைதலுற்றசூள்பிழைத்தலின்னவே
தீதெடுத்தநூலின்முன்புதீயவென்றுசெப்பினர்.

கசுங. வாதுகொண்டுகாதல்கூருமாமனோடுவஞ்சனைச்
சூதுகொண்டுபொருதழிந்துதோல்வியெய்தவேண்டுமோ
தாதுகொண்டுதேனிரங்குதாமமார்பநெஞ்சினீ
ரேதுகொண்டததுநமக்களிப்பனிம்பரென்னவே.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டுத் தருமபுத்திரன்), (கசுங) 'தாது கொண்டு தேன் இரங்கு தாமம் மார்ப - மகரந்தப்பொடிகளைப் பூசிக்கொண்டு வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற (நந்தியாவட்டப்) பூமாலையை யணிந்த மார்பையுடைய துரியோதனனே!—(கசுஉ) மீது எடுத்த வஞ்சர் ஆகி வெகுளி செய்தல் - அதிகமாகப் பொருந்திய வஞ்சனையை யுடையவர்களாய்க் கோபங்கொள்ளுதலும், பிறர் பெருங் கோது எடுத்து உரைத்தல் - பிறரது பெருங்குற்றங்களை எடுத்துத் தூற்றுதலும், நண்பு கொண்டு அயிர்த்தல் - (ஒருவனை'முதலில்) நட்புக்கொண்டு பிறகு சந்தேகித்தலும், கொடிய வெம் சூது எடுத்து விழைதல் - மிகக் கொடிய சூதாடுதலை மேலாகக்கொண்டு விரும்புதலும், உற்ற சூள் பிழைத்தல் - சொன்ன உறுதிமொழி தவறுதலும், இன்ன - (ஆகிய) இச்செயல்களை, முன்பு - முற்காலத்திலேயே, தீது எடுத்த நூலில் - பாவங்களை யெடுத்துக் கூறுகின்ற தருமசாஸ்திரங்களில், தீய என்று செப்பினர் - தீமையானவை யென்று சொன்னார்கள், (பெரியோர்); அவ்வாறு கூறியிருக்கவும், (கசுங) காதல் கூரும் மாமனோடு - (உன்னிடத்தில்) அன்புமிக்க மாமனான சகுனியுடனே, வஞ்சனை சூது கொண்டு வாது கொண்டு பொருது - வஞ்சனைக்கிடமான சூதாட்டத்தினால் (நான் மாறுபட்டுப் போர்செய்து), அழிந்து - (பொருள்களையெல்லாம்) இழந்து, தோல்வி எய்த வேண்டுமோ - தோல்வியை யடையவேண்டுமென்பது உனதுகருத்தோ? நீர் - நீங்கள், நெஞ்சில் - உங்கள் மனத்தில், ஏது கொண்டது - எப்பொருளைப் பெறவேண்டுமென்று கருதுகின்றீர்களோ, அது - அப்பொருளை, நமக்கு - உங்கட்கு, இம்பர் - இப்பொழுதே [இவ்விடத்திலேயே], அளிப்பன் - கொடுப்பேன்.' என்ன- என்றுகூற,

(எ - று.)—'மன்னனுரை யுணர்ந்து' என அடுத்தகவியோடு குளகமாகத் தொடரும்.

சூதாட்டத்தைத் தீதென்று இகழ்ந்து சொல்லத் தொடங்கிய தரும புத்திரன் அதற்கு இனமாயுள்ள மற்றைச் சில குற்றமான செயல்களையும் உடன்கூறினன்; இது - ஒப்புமைக்கூட்டவணி: வடநூலார் துல்யயோகிதாலங்கார மென்பர்: வர்ணியங்களோடு அவர்ணியங்களையுஞ் சேர்த்து ஒரே பொதுத்தன்மை கொடுத்துக் கூறுதல், இவ்வணியினிலக்கணம்; (வர்ணியம் - அவசியமாய்க் கூறவேண்டியது; அவர்ணியம் - அவசியமாய்க் கூறவேண்டாதது.) இச்செய்யுளின் 'தீய' என்ற பொதுத்தன்மை 'சூதெடுத்துவிழைதல்' என்ற வர்ணியத்தோடும், 'வஞ்சாகி வெகுளிசெய்தல்' முதலிய அவர்ணியங்களோடும் இயைதல் காண்க: இனி, பழிப்போப்புமைக்கூட்டம். கொடிய, வெம் - ஒருபொருட்பன்மொழி. சூள் - சபதம். இன்ன - பலவின்பாற்பெயர்: ஏ - இசைநிறை.

(கசுரு) வாது - வாதம். மோதுபோரில் வீரவாதம் நிகழ்வதுபோலச் சூதுபோரிற் பொய்ம்மையினால் வாக்குவாதம் நிகழுமென்க. சகுனி வஞ்சனைக்கிடமானசூதாட்டத்தில் மிகவும் வல்லவனாதல்பற்றி அவனோடு சூதாடினால் மநஸ்தாபத்தோடு நிச்சயமா யிழக்கவேண்டிவரும் பொருள்களை அவ்வாறு சூதாடித் தீயவழியால் இழவாமல் வேண்டுமென்று கேட்ட பொருள்களை மனப்பூர்வமாகக்கொடுத்து இழத்தலே நன்றுஎன்று, தருமன் தனக்குச் சூதாடுங்கருத் தில்லாமையை நன்குவெளியிட்டன னென்க. தன்னைஎவ்வாற்றாலாயினும் பொருளையிழந்து கெடுமாறுசெய்வதே துரியோதனனதியாது கருத்தென்பதை, 'நெஞ்சில் நீர் எதுகொண்டது' என்ற வினாவினால் விளக்கினான். மீழ்த் தன்னை நோக்கிச் சூதாடுமாறு தூண்டியவன் துரியோதனனே யாதலால் தருமன் முதன்முதல் அவனைவிளிப்பான் 'தாமமார்ப' என்று ஒருமையாகவும், சகுனி முதலிய மற்றையோர்க்கும் தன்னைப்பொருளிழப்பிக்க வேணுமென்ற கருத்து உள்ளதென்பதை அறிந்தவனாதலின் அவர்களையுங்கூட்டி 'நீர்,' 'நமக்கு' எனப் பன்மையாகவுங் கூறினான். 'வாதுகொண்டு காதல்கூரும் மாமனோடு' என்பதற்கு - (என்மீது மனத்தில்) விரோதங்கொண்டு (வெளிக்கு) அன்பு மிக்குள்ளவன்போல நடிக்கிற சகுனியுடனே என்றும் பொருளுரைக்கலாம். 'காதல்கூரும் மாமனோடு வாதுகொண்டு பொருது' என்ற தொடரில், நெருங்கின உறவினர்களிடத்தில் மனவொற்றுமைப்பட்டு நண்புகொண்டிருத்தல் தகுதியேயன்றி ஒற்றுமைகெட்டு மாறுபட்டுச் சூதாடுதல் தகுதியன்று என்ற கருத்தும் தோன்றும். 'கூரும்' - கூர்என்ற உரிச்சொற்பகுதி யடியாப்பிறந்த பெயரெச்சம். அளிப்பன் தன்மை யொருமை வினைமுற்று; அன் - விகுதி.

[இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - சகுனியின் வார்த்தை]

கசுசு. ஒப்பிலாதவேள்விமன்னனுரையுணர்ந்துசகுனியுந்
தப்பிலாதகவறுருண்ட,காயமெங்குமொக்குமால்

வைப்பிலாண்மையன்றிவேறுவஞ்சமில்லையுண்டெனச்
செப்பிலார்கொலிவனையாடவருகவென்றுசெப்புவார்.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஒப்பு இலாத வேள்வி மன்னன் உரை உணர்ந்து - (தனக்கு) ஒப்பாக (ஒருவரையும்) பெறாத இராசசூயயாகஞ்செய்து முடித்தவனான தரும புத்திரனது வார்த்தையைக் கேட்டறிந்து,—சகுனியும்—, (சபையோரை நோக்கிக்கூறுவான்:—) தப்பு இலாத கவறு உருண்ட தாயம் - தவறுகட்குச் சிறிதும்இடமில்லாத சூதுகருவி உருண்டதனால் வருந் தாயம், எங்கும் ஒக்கும் - இருதிறத்தார்க்கும் ஒத்ததே; வைப்பில் - (காய்களை) வைப்பதில், ஆண்மை அன்றி - அறிவின்திறமுண்டல்லாமல், (சூதாட்டத்திலே), வேறு வஞ்சம் இல்லை - மாறுபாடான கபடம் சிறிதும் இல்லையே! (அப்படியிருக்க), உண்டு என செப்பில் - (சூதாட்டத்தில் வஞ்சனை) உண்டு என்று (தருமபுத்திரன்) கூறினால், இவனை ஆட வருக என்று ஆர் செப்புவார் - இவனைநோக்கி 'சூதாடவா' என்று .எவர்தாம் அழைப்பவர்? (ஒருவரும் அழைத்தேயிருக்கமாட்டார்); (எ - று.)—இரண்டாமடியினீற்றில், ஆல்-அசை.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - சகுனி தருமனைப் படர்க்கையாக்கொண்டு சபையோரை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியன.

'சூது வஞ்சனைக்கு இடமானது' என்று கூறிய தருமபுத்திரனுடைய மனக்கருத்தை மாற்றும் பொருட்டுச் சகுனி 'நான் ஆடும்போது விழும் பந்தயங்கள் எவ்வாறு கொள்ளப்படுமோ, அவ்வாறுதான் தருமன் ஆடும்போதும் விழும் பந்தயங்கள் கொள்ளப்படும்; ஆகையால், பாச்சிகைகளின் மூலமாய் விழும் பந்தயங்கட்கு ஏற்பக் காய்களைத் தக்கபடி அறைகளில் அடைக்குந் திறத்தினாலேயே வெற்றியையடையவேண்டிய இச்சூதாட்டத்தில் யாவரும் பார்க்க ஆடும்போது வஞ்சகஞ்செய்ய வழியேது? இப்படி வஞ்சகமில்லாத இவ்வாட்டத்தில் தனக்கு விருப்பமில்லாத காரணத்தால் இது வஞ்சனையுளதென்று போக்குச்சொன்னால், இவனை வலிவிற் சூதாட இழுப்பார் ஒருவருமில்லை' என்று, வஞ்சனைக்கருத்துச் சிறிதும் இல்லாதவன்போல வெகுதந்திரமாகக் கூறினனென்க. கவறு - சூதாடுகருவி; பாச்சிகை. தாயம் - பாச்சிகையையுருட்டும்போது விழும் பந்தயங்கள். உருண்ட - காரணப்பொருட்பெயரெச்சம். வைப்பு - தொழிற்பெயர். ஆர்கொல். கொல் - அசை. "கல்வி தறுக ணிசைமை கொடையெனச், சொல்லப்பட்ட பெருமித நான்கே" என்பவாதலால், அறிவின்திறம் 'ஆண்மை' எனப்பட்டது. (கசுச)

கசுரு. வேணுமாகில்வேணுமன்றிவிரகெனக்கழ்ன்றுதா
னுணுமாகில்விடுதியேயடக்கவென்றானவினுவீர்
பூணுமாகிலினிமையோடுபொருதுமற்றிருந்தளீர்
காணுமாறுநாணுமின்றுகற்றவாறியற்றலாம்.

(இ - ள்.) வேணும் ஆகில் வேணும் - (சூதாடுவதில் இவனுக்கு) விருப்ப முண்டானால் (எனக்கும்) விருப்பமுண்டு ; அன்றி - விருப்பமில்லாமல், விரகு என கழன்று தான் நாணும் ஆகில் - (இது) வஞ்சனையுளதென்று ஒதுங்கித் தான் (சூதாடப்) பின்வாங்குவானானால், விடுதியே நடக்க என்று நவிலுவீர் - '(நினது) இருப்பிடத்திற்குச் செல்வாயாக' என்று (தருமபுத்திரனை நோக்கிச்) சொல்லுங்கள் ; பூணும் ஆகில் - (அவன்) சம்மதித்து ஆடுவானானால், நானும்,— இனிமையோடு பொருது - இனிமையாக விளையாடி, இருந்த நீர் காணும் ஆறு - இங்கிருக்கிற நீங்களெல்லோரும் காணும்படி, இன்று - இப்பொழுது, கற்ற ஆறு - (எனக்கு உள்ள) சாமார்த்தியத்திற்கு ஏற்ப, இயற்றல் ஆம் - (சூதாட்டத்தை) நடத்தலாம் ; (எ - று.)—மற்று - அசை.

வேணும் - வேண்டும் என்பதன் மரூஉ: இது, இருதிணையைம்பால்மூ விடங்கட்கும் பொதுவான ஒருவகை வியங்கோள் வினைமுற்று. விடுதி - சில நாள் தங்கும் இடம். நாணுதல் - மனத்திற்கூச்சங்கொள்ளுதல் ; எனவே, பின் வாங்குத லாயிற்று. மற்று - பிறிதென்னும் பொருளது. நானும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். (கசரு)

கசசு. நீடுகின்றதருமநீதிநிருபகேள்விழைந்துநா
மாடுகின்றசூதில்வெற்றியழிவுநம்மிலொக்குமால்
வாடுகின்றமிடியர்போலவஞ்சமென்றுரைத்துநீ
யோடுகின்றதொட்டுகின்றவொண்பொருட்குலோபியோ.

(இ - ள்.) (தருமனை முன்னிலையாக்கிச் சகுனி பின்னுங்கூறுவான்:—) நீடுகின்ற தரும நிருப - நீதிமிக்க தருமராஜனே ! கேள் - (நான் சொல் வதைச் சிறிது) கேட்பாயாக:—நாம் விழைந்து ஆடுகின்ற சூதில் - நாம் விரும்பி ஆடப்போகின்ற சூதாட்டத்தில், வெற்றி அழிவு - வெற்றியும் தோல்வியும், நம்மில் ஒக்கும் - நம்மிருவர்க்கும் சமமானவையேயாம்; நீ—, வஞ்சம் என்று உரைத்து - (சூதாட்டம்) வஞ்சகத்தை யுடையதென்று சொல்லி, வாடுகின்ற மிடியர் போல ஓடுகின்றது - வருந்துகின்ற வறுமையையுடைய தரித்திரர்போல அஞ்சியோடுவதற்குக் காரணம், ஒட்டுகின்ற ஒள் பொருட்கு உலோபியோ - பந்தயம்வைத்தற்குஉரிய சிறந்தபொருளுக்கு உலோபியாயிருப்பதோ ? (எ - று.) —இரண்டாமடியினீற்றில், ஆல் - அசை.

இதுவும், அடுத்தகவியும்-சகுனி தருமனை முன்னிலைப்படுத்திக்கூறியன.

'சூதாடுகையில் வெற்றிதோல்விகள் ஒருதலையன் றாதலால், நம்மிருவ ருள் அவை யார்க்கேனும் உண்டாகலாம்: ஆகையால், நான் வஞ்சனைவழியால் உன்பொருளைக் கவர்வதற்குச் சிறிதும் வழியில்லையே ! அப்படியிருக்க, பந்த யம்வைக்கப் பொருளில்லாத வறியவன்போல நீ பின்வாங்கிச்செல்வானேன்? நீ உலோபியோ ?' என்று, தருமனுக்குச் சூதாட்டத்தில் ஆவேச முண்டாகுமாறு சகுனி மேன்மேலுங் கூறுவானாயினன். வெற்றியழிவு - ஜயாபஜயம். மிடி -

வறுமை; அதனையுடையவர் - மிடியர். ஒட்டுதல் - பந்தயம் வைத்தல். லோபீ வடசொல்; செல்வத்தை இறுகப்பிடிக்குந் தன்மையுள்ளவன். இனி, உலோபி - லோபஞ்செய்து எனினுமாம். 'வாடுகின்ற' என்பது - மிடியர்க்கு அடைமொழி. (கசுசு)

கசுஎ. யானெறிந்தகவறுவெல்லினிசைவெனக்கிழத்திநீ
தானெறிந்தகவறுவெல்லினதனிரட்டிதருகுவன்
றேனெறிந்துதேனுகர்ந்துதேனெடுக்குமாலையோ
யானெறிந்தகொலைஞர்போலவஞ்சல்வருதியாடவே.

(இ - ள்.) தேன் எறிந்த தேன் நுகர்ந்து தேன் எடுக்கும் மாலையோய் - வண்டுகள் மோதித் தேனைக்குடித்து (க் கூட்டிற் கொண்டு சேர்த்தற்காக)த் தேனையெடுத்துக்கொண்டு போகப்பெற்ற மலர்மாலையையணிந்த தருமராசனே! —யான் எறிந்த கவறு வெல்லின் - நான் உருட்டியாடிய கவற்றிற் சயித்தால், இசைவு எனக்கு இழத்தி-(நீ) பந்தயமாக உடன்பட்டுவைத்த பொருளை (எனக்கு)த் தோற்பாய்; நீதான் எறிந்த கவறு வெல்லின் - நீ உருட்டியாடிய கவற்றிற் சயித்தால், அதன் இரட்டி தருகுவன் - நீ பந்தயமாகவைத்த பொருளினும் இருமடங்கான பொருளை (உனக்கு)க் கொடுப்பேன்; ஆன் எறிந்த கொலைஞர் போல - பசுவைக்கொன்ற கொலைப்பாதகரைப் போல, அஞ்சல் - அஞ்ச வேண்டா; ஆட வருதி - சூதாடுதற்கு (உடன்பட்டு) வருவாயாக; (எ - று.)

தான் தோற்றால் இழக்கவேண்டிய பொருள் சிறிதும், வென்றாற் பெற வேண்டியபொருள் பெரிது மானால் தருமன் இதன்பொருட்டுச் சூதாடவிரும்பி வரக்கூடுமென்று சகுனி இவ்வாறு மோசஞ்செய்ய ஆசைகாட்டினனென்க. சகுனி, சூதாட்டத்திற் குற்றமில்லையென்று தருமனுக்கு விளக்கி அவனை வருமாறு வற்புறுத்தற்பொருட்டு, 'ஆனெறிந்த கொலைஞர்போல அஞ்சுவானேன்' என, பின்வாங்குவதை நிஷ்டூரமாகக் கூறினன். ஆனெறிந்தகொலை-கோஹத்தி எனப்படும்: அவர்கட்குப் பெரும்பாதகமும் கடுந்தண்டனையும் தரும சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. தருமனஞ்சுதற்கு மிடியரஞ்சுதலையும் ஆனெறிந்த கொலைஞரஞ்சுதலையும் ஒப்புமைகூறினால் அவ்வளவில் தருமன் அச்சமொழிவனென்பது, சகுனியின் உட்கோள். மாலை மலர்களிலுள்ள தேனின்மிகுதி, மூன்றாமடியில் நன்குவிளங்கிற்று.

இசைவு - தொழில்குபெயர். இழத்தி, வருதி - முன்னிலையொருமை வினைமுற்றுக்கள். இரட்டி - இரண்டு என்பது மென்றொடர் வன்றொடராகி இகரவிகுதிபெற்ற பெயர். 'தருகுவன்' என்ற தன்மையொருமை வினைமுற்றில், கு - வேண்டாவழிச்சாரியை. 'தேன்' என்ற சொல் பலமுறைவந்தது - சொற்பின்வருநிலையணி. மூன்றாமடியில், பொருளினால்வந்த முரண்தொடை காண்க. ஆன், ன் - சாரியை. கொலைஞர், ஞ் - பெயரிடைநிலை. அஞ்சல் - எதிர்மறையேவலொருமைமுற்று. (கசுஎ)

[அருச்சுனனும் மனம் வருந்தும்படி தருமனைநோக்கிக் கர்ணன் சில கூறத்தொடங்குதல்.]

கசூஅ. என்றுமாமனுற்றுரைப்பவிவைதமக்கவ்வவையில்வே
றென்றுமாறுரைத்திடாதுதிட்டிரன்னிருக்கவும்
வென்றுமாறடர்க்கும்வாகைவிசயனும்வெகுண்டுளங்
கன்றுமாறுரைத்தனன்கொல்கன்னனென்னுமன்னனே.

(இ - ள்.) என்று - இவ்வாறாக, மாமன் - (துரியோதனனது) மாமனாகிய சகுனி, உற்று உரைப்ப - (தருமனும் துரியோதனனும் பேசுகையில் நடுவே) வந்துசொல்ல, இவை தமக்கு - இவ்வார்த்தைகட்கெல்லாம், அ அவையில் - அந்தச் சபையிலே, உதிட்டிரன் - தருமபுத்திரன், மாறு வேறு ஒன்றும் உரைத்திடாது - மாறாக வேறொரு வார்த்தையையுங் கூறாமல், இருக்கவும் - சும்மா இருந்துவிடவும்,—கன்னன் என்னும் மன்னன் - கர்ணனென்னும் அரசன், வென்று மாறு அடர்க்கும் வாகை விசயனும் வெகுண்டு உளம் கன்றும் ஆறு - வெற்றிகொண்டு பகைவர்களை வலியடக்குகிற வெற்றிமாலையணிந்த அருச்சுனனும் கோபங்கொண்டு மனம்வெதும்பும்படி, உரைத்தனன் - (சில கொடுஞ்சொற்கள்) கூறுவானாயினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

இருக்கவும் உரைத்தனன் என இயையும். உதிட்டிரன்=யுதிஷ்டிரன்: யுதி+ஸ்திரன் எனப் பிரியும்; போரிற் பின்வாங்காது உறுதியாய் நிற்பவன் எனக் காரணப்பொருள்படும். யுதிட்டிரன்னிருக்கவும், னகரமெய் - விரித்தல். மாறு - மாறானசொற்களுக்கும், மாற்றார்க்கும் பண்பாகுபெயர். வாகையென்னும் மரத்தின்பெயர், அதன்மலரினா லமைக்கப்பட்ட மாலைக்கு இருமடியாகுபெயர்: இது, போரில் வெற்றிகொண்டவர் அணிவது. விசயனும், உம்மை - இறந்தது தழுவியது; "மோதுபோரிலெங்ஙனுய்தி யினிஞரோடு முடுகுதேர், மீதுபோ யுன்னகரிதன்னின் விரைவினெய்துக" என்று அடுத்த செய்யுளில் வருகின்ற கர்ணன்வார்த்தை தருமபுத்திரனுக்கேயன்றி அருச்சுனனுக்கும் மனவருத்தத்தை யுண்டாக்கக்கூடியதாதல் காண்க. கொல் - அசை; (பகைவரைக்) கொல்கின்ற என வினைத்தொகையாய், கர்ணனுக்கு அடைமொழியாகவுமாம். 'சொல்' என்பதும் பாடம். கன்னனென்னுமன்னன் - பிராசம். (கசூஅ)

[கர்ணன் வார்த்தை.]

கசூகூ. போதுபோகுமாறிருந்துபொருதும்வருதியென்னவுஞ்
சூதுபோருமஞ்சியேதொலைந்துளைந்துளங்குவாய்
மோதுபோரிலெங்ஙனுய்தியிளைஞரோடுமுடுகுதேர்
மீதுபோயுன்னகரிதன்னின்விரைவினெய்துகென்னவே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (கர்ணன் தருமபுத்திரனை நோக்கி),—'போது போகும் ஆறு இருந்து பொருதும் வருதி என்னவும்-'பொழுது (இனிது) கழியும்படி இருந்து சூதாடுவோம் வருவாயாக' என்று (துரியோதனன் உன்னை) அழைக்கவும், (நீ), சூது போரும் அஞ்சியே உளம் தொலைந்து துளங்குவாய் - சூதாடுதற்கும் அஞ்சி மனம்வருந்தி நடுங்குகின்றாய்: (இப்படி சூதுபோர்க்கே மனம் வருந்தி நடுங்குகின்ற நீ), மோது போரில் எங்ஙன் உய்தி - (ஆயுதங்களால்) தாக்கிச் செய்யப்படுகின்ற போரிலே எவ்வாறு பிழைப்பாய்? (இவ்வாறு ஒருவகைப் போர்க்கும் தகுதியற்ற நீ), இளைஞரோடும் - (உனக்கு ஏற்ற) தம்பிமார்களோடும், முடுகு தேர்மீது போய் - விரைந்து செல்லுகின்ற தேரின்மீது ஏறிப்போய், உன் நகரிதன்னின் - உனது (இந்திரப்பிரத்த) நகரத்தில், விரைவின் எய்துக- விரைவிலே சேர்வாயாக', என்ன - என்றுகூற,—(எ - று.)—'விசயன் வில் லெடுத்தனன்' என, அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

பிராணபாயத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லாது செல்வக்கேட்டிற்கு மாத்திரம் இடமான இவ்விளையாட்டுச் சூதுக்கே அஞ்சிப் பின்வாங்குகிற நீ செல்வக்கேட்டோடு பிராணபாயத்திற்குங் காரணமான மோதுபோரைத் தைரியத்தோடு செய்யத் திறமற்றவனென்பது திண்ணம்; இவ்வாறு நீ க்ஷத்திரிய தருமமாகிய இருவகைப்போரிலும் பின்வாங்குவதனால் இவ்வாசமண்டலத்தில் நில்லாது உனக்குஏற்ற தம்பிமாரோடு ஊரிற்புக்கொளித்துக்கொண்டிருத்தலே நினக்குத் தகுதி யென ரோஷமுண்டாகுமாறு தருமனை நோக்கிக் கர்ணன் கூறினனென்க. சூதுபோரும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. எங்ஙன்=எங்ஙனம்: கடைக்குறை. 'துளங்குவாய்' என்பதை வினையாகவும், முன்னிலையொருமை வினையாலணையும் பெயராகவும் கொள்ளலாம். (௧௬௯)

[அர்ச்சுனன் கர்ணன்மீது வெகுண்டு கூறுதல்.]

௧௭0. இல்லெடுத்துவிரகினோடுமெமையழைத்துமாயைகூர்
வல்லெடுத்துவருதலான்மறுத்தனன்மகீபனுஞ்
சொல்லெடுத்துவைதவாய்துணிப்பனென்றுகன்னன்மேல்
வில்லெடுத்தனன்பொறாமல்வீரவாளிவிசயனே.

(இ - ள்.) வாளி வீரம் விசயன் - அம்புசெலுத்தி வீரங்காட்டுகின்ற அருச்சுனனானவன், — (கர்ணனை நோக்கி), 'விரகினோடும் - (எங்களை) ஏமாற்றும் உபாயத்துடனே, இல் எடுத்து - புதிதாக மண்டபங்கட்டி, எமை அழைத்து - (மண்டபங்காண வேண்டுமென்ற வியாஜத்தினால்) எங்களை வரவழைத்து, மாயை கூர் வல் எடுத்து வருதலால் - மிக்கமோசத்திற்கு இடமான சூதாடு கருவியை (ஆடுமாறு) எடுத்துக்கொண்டு வருதலினால், மகீபனும் மறுத்தனன்- (எனது தமையனான) யுதிஷ்டிராஜனும் (வேண்டாவென்று) தடுத்துக்கூறினான்; (இதனால், அத்தருமன் போர்க்கு அஞ்சியவனாவது எப்படி?) சொல் எடுத்து வைத வாய் துணிப்பன் - தகாதசொற்கொண்டு (க்ஷத்திரிய தருமத்

திற் சிறிதும் பின்வாங்காதவனான எனது தமையனைப்) பழித்த (உனது) நாவைத் துணித்துவிடுவேன்',என்று—, பொறாமல் - மனம் பொறாமல் [உக்கிரத்துடனே], கன்னன்மேல் வில் எடுத்தனன் - கர்ணன்மேல் (அம்புதொடுக்குமாறு) வில்லைக் கையிலேந்தினான் ; (எ - று.)

'சொல் எடுத்து வைத வாய் துணிப்பன்' என்பதற்கு - தருமபுத்திரனது பேச்சையெடுத்துக்கொண்டு வைத நாவைத் துணிப்பேன் என்றும் கூறலாம். வாய் - நாவுக்கு இலக்கணை. (கஎ0)

[தருமன் அருச்சுனனையடக்கிச் சூதாட உடன்படுதல்.]

கஎக. எதிலாரினெம்பிநீயிருக்கவென்றிருத்திமுன்
காதிலாரென்னுடன்முனைந்துகண்விழிக்கவல்லபே
ரோதிலாண்மைகுன்றுமென்றுருத்தெழுந்துமாயநின்
சூதிலாடல்புரிதுமென்றுதருமனுந்தொடங்கினான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), தருமனும் - தருமபுத்திரனும்,—(அருச்சுனனை நோக்கி), 'எம்பி - எனதுதம்பியே! நீ—, எதிலாரின் - யாதொருசம்பந்தமுமில்லாத அயலார்போல, இருக்க - சும்மாஇருப்பாயாக,' என்று-என்று சொல்லி, முன் இருத்தி - தன் எதிரில் (அவனை) அடங்கியிருக்கச்செய்து,—(பிறகு), 'காதில் - (நான்) போர்புரிவேனானால், என்னுடன் முனைந்து கண் விழிக்க வல்ல பேர் ஆர் - என்னோடு எதிர்த்துநின்று அஞ்சாமற்போர்புரிய வல்லமையுள்ள வீரர்யாவருளர்? (ஆயினும்), ஓதில் - (எம்மைக்குறித்து யாமே) புகழ்ந்துகூறினால், ஆண்மை குன்றும் - வீரத்தன்மை குறைந்துபோகும்; (ஆகையால், ஒன்றும் கூறவேண்டியதில்லை),' என்று - என்றுஞ் சொல்லி, (அப்பால்), உருத்து எழுந்து - ரோஷங்கொண்டு எழுந்து, (சகுனியை நோக்கி),—'நின் மாயச்சூதில் - உனது வஞ்சகத்தன்மையுள்ள சூதாட்டத்தை, ஆடல் புரிதும்- ஆடுவோம்,' என்று - என்றுகூறி, தொடங்கினான் - (சூதாடத்) தொடங்கிவிட்டான்; (எ - று.)

தருமன் 'யான் போர்த்திறமையில்லாமற் சும்மாவிருக்கிறே னென்று நினையாதே; யான் போர்புரியத்தொடங்கினால் எனக்குமுன் அஞ்சாது எதிர் நின்றுபொருபவர் ஒருவரு மில்லை; ஆயினும், நமது பௌருஷத்தை நாமே சிறப்பித்துக்கொள்வது இழிவாகுமென்று நினைத்தே நான் அமைந்திருக்கிறேன்: ஆதலால், நீயும் இவ்வாறு அமைந்திருப்பதே தகுதி' எனக்கூறி அருச்சுனனை அடங்கியிருக்கச்செய்து, பின்னும் தமக்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் வாக்குவாதம் நிகழாதவாறு சூதுபோரையே தொடங்கிவிட்டன னென்பதாம். 'காதி லா ரென்னுடன் முனைந்து கண்விழிக்கவல்லபே, ரோதிலாண்மைகுன்றும்' என்று தருமன் கூறியதை, மேல் கர்ணன்கூறிய சூதுபோர் மோதுபோர் என்ற இரண்டையும் பற்றிய வீரவாதமாகக் கொள்ளுதல் சாலும். "தன்னைவியப்பிப்பான் தற்புகழ்தல் தீச்சுடர், நன்னீர் சொரிந்து வளர்த்தற்றால்-

தன்னை, வியவாமை யன்றே வியப்பாவது'' என்பவாதலால், 'ஒதிலாண்மை குன்றும்' எனப்பட்டது.

எம்பி - என்தம்பியென்பதன் மரூஉ; அண்மைவிளியாதலின் இயல்பாயிற்று. இருக்க - வியங்கோள்வினைமுற்று. காதில் - 'காது' என்னும் வினைப் பகுதியினடியாகப்பிறந்த எதிர்காலவினையெச்சம். கண்ணிமைத்தல் அச்சக் குறியாதலால், கண்விழித்தலென்பது - இலக்கணையால், அதற்குமாறாக அச்சமின்மையைக் குறிக்கும். ஆடல் - 'ஆடு' என்ற முதனிலையின் தொழிற் பெயர். புரிதும் - சகுனியையுளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; தும் - தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றுவிகுதி: இங்கு, எதிர்காலங்காட்டியது. 'சூதில்' என்றது - உருபுமயக்கம். முன் - காலமுன்னுமாம். (கஎக)

[துரியோதனன் சகுனிக்காகத் தான் பந்தயம் வைக்க உடன்படுதல்.]

கஎஉ. நின்னைவெல்லினொட்டம்யாவுநீகொடுக்கநீயிவன்
றன்னைவெல்லின்யான்விரைந்துதருவனென்றுதருமனைப்
பின்னைவெல்லொணாதெனப்பிணிப்புடன்மருட்டினான்
மின்னைவெல்லும்வெய்யசோதிவேலிராசராசனே.

(இ - ள்.) மின்னை வெல்லும் சோதி வெய்ய வேல் இராசராசன் - மின்னலைச்சயித்து விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய கொடிய வேலாயுதத்தைக் கொண்டுள்ள அரசர்க்கரசனான துரியோதனன்,—(தருமபுத்திரனைநோக்கி),— 'நின்னை வெல்லின் - (இந்தச்சகுனி) உன்னைச் சயித்தால், ஒட்டம் யாவும் - பந்தயங்களெல்லாவற்றையும், நீ கொடுக்க - நீ (எனக்குத்) தாக்கடவை; நீ—, இவன் தன்னை வெல்லின் - இந்தச்சகுனியைச் சயித்தால், (அப்பொழுது), யான் விரைந்து தருவன் - யானே விரைந்து (எனதுபொருள்களை உனக்குக்) கொடுக்கக்கடவேன்,' என்று - என்று (பந்தயம்வைப்பதில்) நியமஞ்செய்து,— பின்னை தருமனை வெல்ல ஒணாது என - '(ஆனால்) இனித்தருமபுத்திரனைச் (சூதாட்டத்திற்) சயிக்கமுடியாது' என்றசொல்லி, பிணிப்புடன் மருட்டினான் - (சூதாடும்படி தருமனுக்கு மனத்தில்) உறுதியான எண்ணம் உண்டாகுமாறு மதிமயங்கும்படியாகிய சொற்களையுங் கூறினான்;(எ - று.)

தருமன் சூதாடுகையில் அவனுக்கு எதிராகத் தன்பொருட்டுச் சகுனி சூதாடுவ னென்பது, துரியோதனனது வார்த்தையின் கருத்து. 'தருமனைப் பின்னைவெல்லொணாது' என்று சூதாட்டத்தில் தருமபுத்திரனுக்கு மிக்க திறமுள்ளதாகத் துரியோதனன் புகழ்ந்துகூறியது, அத்தருமன் சூதாடுதலில் மிக்க உற்சாகங்கொண்டு பின்வாங்காமல் மேல்விழுந்து சூதாடுதற்கு வருமாறு அவனைத் தூண்டுதற்பொருட் டென்க. 'பின்னை' என்பதை 'என' என்பதனோடு இயைத்து, பின்பு 'தருமபுத்திரனைச் சூதாட்டத்திற் சயிக்கமுடியாது' என்றுசொல்லி யெனவும் பொருள்கொள்ளலாம். தருமனை முன்னிலையாக்கிச் சிலகூறியவன் பின்பு உடனே அவனைப் படர்க்கையாக்கி இது கூறினான்.

ஒட்டம் - பந்தயமாகவைக்கப்படும் பொருள்: அம் - செயப்படு பொருள் விகுதி. கொடுக்க - வியங்கோள்வினைமுற்று. இவன் தன்னை, தன் சாரியை. தருமன் - தன்மையொருமைவினைமுற்று. வெல்லொணுது - வெல்லவொன் ருது என்பதன் மரூஉ. வெய்ய - 'வெம்மை' என்ற பண்புப்பகுதியின் குறிப் புப்பெயரெச்சம். 'வேல்' என்பது, உபலக்ஷணத்தால், பலவகை ஆயுதங்களை யுங் குறிக்கும். ராஜராஜன் என்பது - துரியோதனனுக்கு ஒருபெயர். (கஎஉ)

[தருமனும் சகுனியும் சூதாடும்பொருட்டு ஆசனத்திலிருந்தல்.]

கஎங. அவிர்பசும்பொன்மீளியாளியாசனத்திழிந்துபூந்
தவிசிலொன்றிடப்புகுந்துதருமன்வைகமாமனு
நவிரறுந்திசைப்புறத்துநன்னிலங்குறித்துநீள்
புவிபெறுங்கருத்தினேடிருந்தனன்பொருந்தவே.

(இ - ள்.) தருமன்—, அவிர் பசும்பொன் மீளி யாளி ஆசனத்து இழிந்து- விளங்குகின்ற பசும்பொன்மயமான வலிய சிங்கந்தாங்குவதாகச் செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தினின்றும் இறங்கி, பூந் தவிசில் ஒன்றிட புகுந்து வைக - அழ கியதோர் ஆசனத்திற் பொருந்தித்தங்கியிருக்க,—மாமனும் - (துரியோதன னது) மாமனாகிய (சகுனியும்)—நீள் புவி பெறும் கருத்தினோடு - (தருமபுத்திர னது) பெரிய இராச்சியத்தை அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், நல் நிலம் குறித்து - வெற்றித்தானத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, நவிர் அறும் திசைப் புறத்து - குற்றமற்ற அத்திக்கின்பக்கமாக, பொருந்த இருந்தனன்—; (எ - று.)

தருமபுத்திரன் சூதாடுமாறு தான்முன்னிருந்த மிக்க உயரமான சிங்கா தனத்தினின்றும் இறங்கி ஓராசனத்தில் முதலில்தங்கியிருக்க, சகுனி தரும புத்திரனது இராச்சியத்தைக் கவரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் தருமன் தோல்வியடையும்படி தான் ஜயஸ்தானத்தை அறிந்து அத்திசைப்புறமாகத் தங்கியிருந்தனனென்றவாறு. வாதி பிரதிவாதிகளாக இருவர் மாறுபட்டுத் தொழில்செய்யும்பொழுது தாம் இருவரும் இருக்கும்நிலவெல்லையைச் சதுர மாகவும், அச்சதுக்கத்தில் மேஷம்முதலிய பன்னிரண்டு ராசிகளும் முறையே இருப்பனவாகவும் கொண்டு, எதிரியுள்ள இடத்திற்குத் தானுள்ள இடம் ச, எ, க, கக இத்தானங்களுள் ஒன்ருய் அமையுமாறு இருந்து தொழில்செய் தால் வெற்றியுண்டாகுமென்பது முதலாகச் சோதிட நூல்களிற் கூறப்பட் டுள்ளது. (கஎங)

[தருமபுத்திரனும் சகுனியும் சூதாடந் தொடங்குதல்]

கஎச. கவளயானைபணையில்பாளிகால்வகுத்தபலகையிற்
பவளமானநீலமானகருவிமுன்பரப்பினர்
தவளமானகவறுகைதரித்துமெய்தரித்ததார்
துவளமானநிருபர்தம்மிலாடவேதொடங்கினர்.

(இ - ள்.) மானம் நிருபர் - பெருமையையுடைய (தருமன் சகுனி என்ற அரசரிருவரும்,—கவளம் யானை பணையில் - கவளத்தையுண்ணுகின்ற யானையின் தந்தத்தாற் செய்யப்பட்டதும், யாளி கால் வகுத்த - சிங்கத்தின் உருவந் தோன்றச்சித்திரித்த கால்களையுடையதுமாகிய, பலகையில் - (காய்களைநிறுத்துமாறு அறைகள் அமைந்துள்ள) பலகையின்மேல், பவளம் ஆன நீலம் ஆன கருவி - பவளநிறமாயும் நீலநிறமாயும் இருக்கிற காய்களை, முன் பரப்பினர் - முன்னே பரப்பிவைத்தவர்களாய்,—தவளம் ஆன கவறு கை தரித்து - வெண்ணிறமான பாச்சிகைகளைக் கையிற்கொண்டு, மெய் தரித்த தார் துவள - (தமது) உடம்பி லணிந்துள்ள மாலைகள் புரண்டசைய, தம்மில் ஆடவே தொடங்கினர் - தங்களில் ஆடத்தொடங்கினார்கள் ; (எ - று.)

சிங்கந்தாங்கிய கால்கள் அமைந்ததாய் யானைத்தந்தங்கொண்டு செய்யப்பட்ட அறைகீறிய சூதுபலகையின்மேல் ஒருபக்கத்திற் செந்நிறமான காய்களையும் மற்றொருபக்கத்தில் நீலநிறமான காய்களையும் பரப்பித் தருமனும் சகுனியும் வெண்ணிறப்பாச்சிகைகொண்டு உருட்டி ஆடத்தொடங்கின ரென்க: தன்மைநவற்சியணி. ஆடுகையில் மாலையசைதல், இயல்பு. 'யானைப்பணை' என்பது, ஓசைநயம்நோக்கி, 'யானைபணை' என இயல்பாய் நின்றது. கருவி - காய்கள். கவறு - பாச்சிகை. பவளம் - ப்ரவாளம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்., பவளமான நீலமான கருவி யென்பதற்கு - பவழத்தாற்செய்யப்பட்டவையும் நீலரத்தினத்தாற் செய்யப்பட்டவையுமான காய்களெனினும் அமையும்.

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - தருமன் பலபொருள்களையும் சூதாடியிழந்தமையைக் கூறும்.]

கஎடு. ஈரம்வைத்தசிந்தைமன்னனிசைவெனக்கழுத்தின்முத்
தாரம்வைத்துநீயுமாறழைக்கவென்னமாமன்மேல்
வாரம்வைத்தநெஞ்சினனும்வருகவென்றுமாமணிச்
சாரம்வைத்தவலயமொன்றுதானுமுன்னர்வைக்கவே.

(இ - ள்.) ஈரம் வைத்த சிந்தை மன்னன் - அருள்கொண்ட மனத்தையுடையவனான யுதிஷ்டிரராசன், கழுத்தின் முத்து ஆரம் இசைவு என வைத்து - (தான்) கழுத்திலணிந்திருந்த முத்து மாலையைப் பந்தயமாக வைத்து, (துரியோதனனை நோக்கி), நீயும் மாறு அழைக்க என்ன - 'நீயும் இதற்கு எதிரான பந்தயத்தை வருவித்து வைப்பாயாக' என்று சொல்ல,—மாமன்மேல் வாரம் வைத்த நெஞ்சினனும் - மாமனாகிய சகுனியினிடத்து அன்புகொண்ட மனத்தையுடையவனாகிய துரியோதனனும், சாரம் மாமணி வைத்த வலயம் ஒன்று வருக என்று - சிறந்த பெரிய இரத்தினமிழைத்துச்செய்யப்பட்ட ஒரு தோள்வளையைக் 'கொண்டுவா' என்று (ஒருவனை) ஏவி (வரவழைத்து), தானும்—, முன்னர் வைக்க - (தருமபுத்திரனுக்கு) எதிரிலே (பந்தயமாக) வைக்க, (எ - று.)—'மாமன்வெல்ல' என, அடுத்தசெய்யுளோடு குளகமாகத் தொடரும்.

இசைவு - மனமிசைந்துவைத்த பந்தயத்துக்கு ஆகுபெயர். ஸாரம் - வட சொல்; சிறந்ததென்பது பொருள். வலயம் - பாஹுவலயம். (களடு)

களசு. இருவருங்கவற்றினாலெறிந்தபோதெறிந்தவா
றொருவருங்குறிக்கலாவுபாயமாயிருத்தலான்
மருவரும்புயத்தலங்கன்மாமன்வெல்லமன்னருள்
வெருவருங்களிற்றினானுமேல்விருப்பமிஞ்சினான்.

(இ - ள்.) இருவரும் - (தருமன் சகுனி என்ற) இருவரும், கவற்றினால் எறிந்த போது - பாச்சிகையை யுருட்டியாடுகையில்,—மரு வரும் அலங்கல் புயத்து மாமன் - வாசனை வீசுகின்ற மலர்மாலையை யணிந்த தோள்களையுடைய சகுனி, எறிந்த ஆறு-(பாச்சிகையை) உருட்டியாடிய வகை, ஒருவரும் குறிக் கலா உபாயம் ஆய் இருத்தலால் - எவரும் தெரிந்துகொள்ள முடியாத தந்திரமா யிருந்ததனால், வெல்ல - (அத்தருமபுத்திரனைச்) சயித்துவிட,—மன்னர் உள் வெருவரும் களிற்றினானும் - பகையரசர்கள் மனத்தில் அஞ்சுதற்குக் காரண மான யானைச்சேனையை யுடையவனாகிய தருமபுத்திரனும், மேல் விருப்பம் மிஞ்சினான் - மேன்மேலும் சூதாடுதலில் ஆசைமிக்கவனானான்; (எ - று.)

முதலில் தோற்றவர்கள் அடுத்த ஆட்டங்களில் வெல்வோமென்று எண் ணுதலும், முதலில் வென்றவர்கள் இனிப்பின்னும் வெல்லலாமென்று கருது தலும், சூது முதலிய ஆட்டங்களில் இயல்பு. இரண்டாமடி, சகுனியின் சூதாடு தற்றிறமையை விளக்கும். உள் - உள்ளிடம்; அகத்துறுப்பு: அந்தக்காரணம். மன் அருள் வெருவரும் களிற்றினானும் என்றுகொண்டு, மிக்க அருளையும் (பகைவர்) அஞ்சுகின்ற யானைச்சேனையையுமுடைய தருமனென்றும் உரைக்க லாம். (களசு)

களஎ. வைத்தவாரமவனெடுக்கமாயவன்கொடுத்தநன்
மெய்த்தவாததேர்குறித்துமீளவும்பரப்பினான்
மொய்த்தவாசமாலைமார்பின்முடிமகிபன்மகிழ்தரப்
பொய்த்தவாடல்வல்லமீளிபொருதுவென்றிபுனையவே.

(இ - ள்.) வைத்த ஆரம் அவன் எடுக்க - (தருமபுத்திரன் பந்தயமாக) வைத்த முக்தாஹாரத்தை அந்தச் சகுனியானவன் வென்று கைப்பற்றிக் கொள்ள,—(தருமபுத்திரன்), மாயவன் கொடுத்த நல்மெய்த்த வாதம் தேர் குறித்து - கிருஷ்ணபகவான் (தமக்குக்) கொடுத்திருந்த சிறந்த உருவங் கொண்ட காற்றுப்போன்ற தேரைப் பந்தயமாகவைத்து, மீளவும் பரப்பினான் - பின்பும் ஆடுமாறு (காய்களைப்) பரப்பிவைத்தான்; பொய்த்த ஆடல் வல்ல மீளி - வஞ்சனைக்கு இடமான சூதாட்டத்தில் மிக்க தேர்ச்சியுள்ள வீரனாகிய சகுனி, மொய்த்த வாசம் மாலை மார்பின் முடி மகிபன் மகிழ்தா - (வண்டுகள்) மொய்க்கப்பெற்ற வாசனையையுடைய (கஞ்சாவட்டைப்பூ) மாலையையணிந்த

மார்பையுடையவனும் கிரீடாதிபதியுமான துரியோதன ராஜன் மனங்களிக்கும்படி, பொருது வென்றி புனைய - சூதாடி வெற்றியையடைய [தேரைக் கைப்பற்ற], (எ று.) —'மாறுசெப்பி' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

திரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் மணஞ்செய்துகொண்டபின்னர்க் கண்ணன் அவர்கட்குத் தேர்முதலியவற்றை வெகுமானமாக அனுப்பினனென வியாசபாரதம் கூறும். அர்ச்சுனன் சுபத்திரையை மணந்து கொண்ட பொழுது ஸ்த்ரீ தனமாகத் தேர்முதலி யவற்றைக் கொடுத்ததாகவும் அப்பாரதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. தேர் மிகவிரைந்துசெல்லுந்தன்மையதாதலால், அதற்குக் கட்புலனாகும் வடிவத்தைக்கொண்ட காற்றை உவமை கூறினர்; இல்பொருளுவமை. வாதம் - வடசொல். நிலைமொழி வடமொழியாதலின், 'வாததேர் என வருமொழிமுதல் வலி இயல்பாயிற்று; "இடையுரி வடசொலினியம்பிய கோளாதவும்,......நெறியே." இனி, மெய் தவாத தேர் என்ப்பிரித்து, உருக்குலைதலில்லாத தேர் என்றும் பொருள் கூறலாம். (கஎஎ)

கஎஅ. தேர்கொடுத்தபின்னுமாறுசெப்பியுள்ளதேர்மதக்
காரகொடுத்துமெண்ணிலாதகவனமாக்கொடுத்துமப்
பார்கொடுத்துமரசுகூர்பதங்கொடுத்துமுரியதம்
மூர்கொடுத்துமதனிலுள்ளமொழிவுறாமலோடவே.

(இ - ள்.) (தருமபுத்திரன்), தேர் கொடுத்த பின்னும் - அந்த இரதத்தைத் தோற்றபின்பும், மாறு செப்பி - வெவ்வேறுபந்தயஞ் சொல்லி, உள்ள - மற்றும் தன்னிடத்திலுள்ள, தேர் - தேர்களையும், மதம் கார் - மதநீர்சொரிகிற மேகம்போன்ற யானைகளையும், கொடுத்தும் - தோற்று இழந்தும், எண் இலாத கவனம் மா கொடுத்தும் - கணக்கில்லாதனவான வேகத்தையுடைய குதிரைகளைத் தோற்றும், அ பார் கொடுத்தும் - (தனக்குத் தாயபாகமாகக் கிடைத்த) அந்தத்தேசத்தைக் தோற்றிழந்தும், அரசு கூர் பதம் கொடுத்தும் - (தான்) அரசாளுகிற அரசவுரிமையைத் தோற்றிழந்தும், தம் உரிய ஊர் கொடுத்தும்- உரிமையுள்ள தமது இந்திரப்பிரத்தநகரத்தைத் தோற்றிழந்தும், அதனின் உள்ளம் ஒழிவுறாமல் ஓட - அந்தச்சூதாட்டத்தில் (தனது) மனம் ஆசைவிடாமல் தொடர, (எ - று.)—' அளிக்க' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

மதக்கார் - அடையடுத்த உவமையாகுபெயர். கவனம் - கமநம்: வடசொல். 'மா' என்ற பொதுப்பெயர் - 'கவனம்' என்ற அடைமொழியால், சிறப்பாகக் குதிரையை யுணர்த்திற்று. உள்ளம் - நினைத்தற்குக் கருவியானது என மனத்திற்குக் காரணக்குறி; அம் - கருவிப்பொருள்விகுதி: (உள்ளுதல் - நினைத்தல்) இனி, அகத்துறுப்பு என்ற வாறுமாம். (கஎஅ)

கஎகூ. வெங்கிராதவனமெரித்தவிசயனுக்குவிஞ்சைய
னங்கிராமகிழ்ந்தளித்தவாடன்மாவுமளகநீள்
பொங்கிராமணஞ்சிறந்தபோகமாதர்பலருமன்
றிங்கிராநரேசனுற்றவிசைவினாலளிக்கவே.

(இ - ள்) (பின்னும்), வெம் கிராத வனம் எரித்த விசயனுக்கு - கொடிய வேடர்கள் சஞ்சரித்தற்கு உரிய காண்டவவனத்தை அக்கினிபகவானைக் கொண்டு எரிந்தழியச்செய்த அருச்சுனனுக்கு, விஞ்சையன் - (சித்திரரதனென்னும்) வித்தியாதரராசன், அங்கு இரா மகிழ்ந்து அளித்த - அங்கே [கங்கைக் கரையிலே] (திரௌபதிசுயம்வரத்துக்காகப் பாண்டவர் சென்றபோது) இராப்பொழுதில் மகிழ்ச்சிகொண்டுகொடுத்த, ஆடல்மாவும்-வலிமையுள்ள (ஐந்நூறு) குதிரைகளையும்—பொங்கு இரா மணம் சிறந்த நீள் அளகம் போகமாதர் பலரும் - மிக்க இருள்போற் கருநிறமான வாசனைசிறந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய இன்பத்திற்கு உரிய பலமகளிரையும்,—இங்கு மன்று - இந்தச்சபையிலே, இரா - இருந்துகொண்டு, நரேசன் - யுதிஷ்டிரராசன், உற்ற இசைவினால் அளிக்க - மிக்க மனப்பூர்த்தியோடு பந்தயமாகவைத்து இழந்துவிட, (எ - று.)—'குருகுலேசன் மொழிய' என அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும். 'இங்கு' - அசையுமாம்; இப்பொழுது எனினுமாம்.

கிராதவன மென்றது, வேடர்முதலிய துஷ்டர்கள் மிகுதியாக வசித்திருந்த காண்டவவனத்தை. **அருச்சுனன் அக்கினியைக்கொண்டு காண்டவ வனத்தை யெரித்த கதை:**—இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சார்ந்ததொரு பூஞ்சோலையிற் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் உல்லாசமாக வசித்திருக்கையில் ஒருநாள் அக்கினிபகவான் அந்தணவடிவங் கொண்டுவந்து 'எனக்கு மிகப்பசிக்கின்றது: உணவிடுக' என்றுவேண்ட, அவ்விருவரும் 'நீ வேண்டியபடி உணவிடுவோம்' என்று வாக்குதத்தஞ்செய்ய, உடனே தீக்கடவுள் நிஜரூபங்கொண்டு 'இந்திரனது காவற்காடாய் எவர்க்கும் அழிக்க வொண்ணாதபடி நிலவுலகத்திலிருக்கிற காண்டவவனத்தை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே எனக்கு விருந்திடவேண்டும்' என்ன, அவர்கள் அங்கேபுக்கு ஒதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர்கள் முதலிய துஷ்டர்களை யழித்தருள வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால் இசைந்து 'நீ இதனைப் புசி' என்றவுடனே, அக்கினிதேவன் அருச்சுனனுக்கு நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகள்பூட்டிய தேரையும், வானரத்துவசத்தையும், காண்டீவவில்லையும், இரண்டு அக்ஷயதூணீரங்களையும் கொடுத்துக் காண்டவவனத்திற் பற்றியெரிகையில், அவ்வனத்தினின்று தப்பியோடுகிற பிராணிகளை அருச்சுனன் அம்பெய்துகொன்று அத்தழலில் விழுத்திவர, காண்டவவனம் தீப்பற்றியெரிகிற செய்தியை யுணர்ந்த தேவேந்திரன் அத்தீயை யவிக்கும்படி பல மேகங்களையேவ, அம்மேகங்கள் வந்துபொழிந்த சோனையாரியில் ஒருதுளியும் தீயின்மேல் விழுந்திடாவண்ணம் அருச்சுனன் சரக்கூடங்கட்டித் தடுத்துவிட, இந்திரன் பின்னும் தேவசேனையுடனேவந்து போர்செய்யவும் அருச்சுனன் அவர்களையும் வெல்லவே, அக்கினிபகவான் அவ்வனமுழுவதையும் எரித்துத் திருப்தியடைந்து கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை வாழ்த்திச் சென்றனனென்பதாம்.

**விஞ்சையன் விசயனுக்கு ஆடன்மா வளித்த கதை:**—பாண்டவர்கள் வேத்திரகீயத்தில் வசிக்கிறபோது திரௌபதியின் சுயம்வரத்தைக் கேள்வி

யுற்று அங்குநின்றும் பிரயாணப்பட்டுச் செல்லுகையில் அர்த்தராத்திரியிலே கங்கையைச்சார்ந்து அதன்துறையி லிறங்குமளவில், அங்குப்பலமகளிருடனே ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்த சித்திராதனென்னும் மறுபெயரையுடைய அங்காரபர்ணனென்னும் வித்தியாதரராசன், இவர்கள் வருகை தான் ஏகாந்தமாகச் செய்துகொண்டிருக்கிற புனல்விளையாட்டுக்குத் தடையாதலை நோக்கிச் சினங்கொண்டவனாய், இவர்களை 'இங்கு வரலாகாது' என்று தடுத்து வீரவாதங்கூறி மாயப்போர் தொடங்க, அப்போரில் முன்நின்ற அருச்சுனன் ஆக்நேயாஸ்திரத்தால் அவன் மாயைகளை ஒழித்ததோடு அவனது தேரையும் கரியாக்கி அவனது அம்புகளையும் உடல்வலிமையையும் ஒடுங்கச்செய்து அவனைத் தலைமயிர் பற்றியிழுத்துவந்து தருமபுத்திரனது பாதத்திற் போட, கருணைக் கடலான தருமபுத்திரன் அவன் மனைவியான கும்பீநசியின் வேண்டுகோளின்படி அருள்கொண்டு அவனைவிடுக்க, அவன் இவர்களைப் பாண்டவரென்று அறிந்தவனாய்த் தன்பிழையைப் பொறுக்கும்படி வேண்டிச் சரணமடைந்து அபயமளிக்கப்பெற்ற பின்பு நட்புப்பூண்டு அருச்சுனனிடத்திலிருந்து ஆக்நேயாஸ்திரத்தை உபதேசம்பெற்று அதற்கு ஈடாகத் தானறிந்த மாயவித்தையை அருச்சுனனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்ததுமன்றி ஒவ்வொருவர்க்கு நூறுநூறு குதிரையாக உத்தமவிலக்கணமுடைய சிறந்த ஐந்நூறு குதிரைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்ட, 'வேண்டும்பொழுது பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம்; உனக்கு மங்களமுண்டாகுக' என்று சொல்லி அருச்சுனன் அக்குதிரைகளை அச்சித்திராதனிடத்திலேயே விட்டிருந்தன னென்பதாம். இவ்விஞ்சையன் பெயரை 'சித்திராங்கதன்' எனக் கொள்ளுதல் தகுதியன்று; திரௌபதி மாலையிட்ட சருக்கத்தில், அவனை 'சித்திரத்தேரோன்' என்றதையும் வடநூல்களையும் உற்று நோக்குக. அவ்வாறு அவ்வித்தியாதரனிடத்திலிருந்த குதிரைகளை இப்பொழுது தருமன் பந்தயமாக வைத்தனனென அறிக.

கிராதவநம், நரேஶன் - வடசொற்றொடர்கள். விஞ்சையன் - மாலிகாஞ்சனம் முதலிய மாயவித்தைகளை யுடையவன். ஆடல் - அடல் என்பதன் நீட்டல். இனி, ஆடல்மா - கூத்தாடிக்கொண்டு செல்லுந்தன்மையுள்ள குதிரையெனினுமாம்; அன்றியும், உத்தம விலக்கணமுடைய சிறந்த குதிரை, 'ஆடன்மா' எனப்படும். மா - பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். மூன்றாமடியில் 'இரா' என்றது, இருளுக்கு இலக்கணை. நான்காமடியில், 'இரா' - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். மூன்றாமடியினீற்றில், அன்று என்று எடுத்து, அப்பொழுது எனினுமாம். விஞ்சை - வித்யா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (கஎக)

[தங்களையே பந்தயப்பொருளாகக்கொண்டு ஆடுமாறு
தருமனைக் கேட்கும்படி துரியோதனன் சகுனியைத் தூண்டுதல்.]

கஎ௨. யாவையுங்கொடுத்திருப்பவிளைஞரோடுமெய்த்தவக்
கோவையுங்குறிக்கவென்றுகுருகுலேசன்மொழியவே

யீவையுங்குறித்துவெற்றியெய்தவெய்தவிவர்கடம்
வீவையுங்குறித்துவென்றிமேன்மையான்விளம்புவான்.

(இ - ள்.) யாவையும் கொடுத்து இருப்ப - (இவ்வாறு தருமபுத்திரன் தனது) எல்லாப் பொருள்களையும் தோற்றிருக்கையில், 'இளைஞரோடும் - தம்பிமார் நால்வருடனே, மெய் தவம் கோவையும் - சத்திய விரதத்தையுடைய தருமராசனாகிய தன்னையும், குறிக்க - பந்தயமாக வைக்கும்படி சொல்வாயாக', என்று—, குருகுல ஈசன் - குருகுலத்திற்பிறந்த தலைவனாகிய துரியோதனன்; மொழிய - (சகுனியினிடத்திற்) சொல்ல,—வென்றிமேன்மையான் - வெற்றியினால் மேம்பட்டவனாகிய அச்சகுனி, இவர்கள் தம் வீவையும் குறித்து - இப்பாண்டவர்களது நாசத்தையும் உத்தேசித்து, ஈவையும் குறித்து வெற்றி எய்த எய்த - (துரியோதனன் குறித்த) இப்பந்தயப் பொருள்களையுங் குறித்து மேன்மேல் வெற்றிபெறுமாறு, விளம்புவான் - (தருமபுத்திரனை நோக்கிச்) சொல்வானாயினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியின் முன்னிரண்டடிகளிற் காண்க.

சகுனி தருமபுத்திரனது பொருள்களையெல்லாம் வென்றதும், துரியோதனன், 'இனிச் சூதாட்டத்தை நிறுத்திவிடக்கூடும்' என்ற எண்ணத்தினால் அவ்வாறு நிறுத்திவிடாதிருக்கும்படி 'பாண்டவர்களாகிய தங்களையே பந்தயப்பொருளாக வைக்குமாறு கேட்பாய்' எனச் சகுனிக்குக் குறிப்பாகக் கூறினனென்க. எய்த்த அ கோவையும் என்று பிரித்து - சூதாடித்தோற்ற அந்தத் தருமராசனையும் என்றும் உரைக்கலாம். ஈவை - இவையென்பதன் நீட்டல்; (இதன் ஒருமையாகிய 'இது' என்பது 'ஈது' எனச் சுட்டுநீண்டு வருதல் கருதத்தக்கது.) பாண்டவர்களைப் பந்தயப்பொருள்களாகக் கொண்டதனால், ஈவை, என அஃறிணையாக் கூறினர். எய்த எய்த - அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. பாண்டவர்களது பொருள்களையேயன்றி அவர்களின் நாசத்தையும் எனப் பொருள்படுதலால், 'வீவையும்' என்ற உம்மை - இறந்ததுதழுவிய எச்சப் பொருளது. வீவு - தொழிற்பெயர்; வீ - பகுதி, வு - தொழிற்பெயர் விகுதி.

[தருமன் தங்களையே பந்தயப்பொருளாகக் கொண்டு ஆடித் தோற்க,]
சகுனி மீண்டுங் கூறுதல்.]

கஅக. உன்னையுங்குறித்துவன்புரைத்ததம்பிமாரினந்
தன்னையுங்குறித்திசைந்துதருகவர்துபொருகெனப்
பின்னையுங்குறிப்புறுதுபொருதுகைபிழைக்கமே
லென்னையுங்குறிப்பெனுமுன்விரகினாலியம்பினான்.

(இ - ள்.) (சகுனி தருமனைநோக்கி), 'உன்னை குறித்தும் - உன்னையே பந்தயப்பொருளாக வைத்தும், வன்பு உரைத்த தம்பிமார் இனந்தன்னை குறித்தும் - சாமர்த்தியம்பேசின தம்பிமார் கூட்டத்தையும் [நான்கு தம்பிமார்களை

யும்] பந்தயப்பொருளாக வைத்தும், இசைந்து தருக - மனமொப்பி நியமனஞ் செய்வாயாக; வந்து பொருக - வந்து சூதாடுவாயாக', என - என்று (துரியோதனனது எண்ணத்தின்படியே) சொல்ல,—பின்னையும் - (பல பொருள்களை யுந்தோற்ற) பின்பும், (தருமராசன்), குறிப்பு உறாது - சிறிதும் ஆலோசனை யில்லாமல், பொருது - (தங்களையே பந்தயப்பொருளாகக் கொண்டு சகுனியுடனே) சூதாடி, கைபிழைக்க - (தங்களையும்) தோற்க,—மேல் - அதன்பின்பு, (சகுனி), முன் - (தருமராசனுக்கு) எதிரில், உம் குறிப்பு என்னை எனா - 'உமதுஎண்ணம் இனி என்ன ?' என்று (இகழ்ச்சிதோன்றக்) கூறி, விரகினால் இயம்பினான் - தந்திரமாக (மற்றும்) சொல்வானாயினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

'எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றுவிட்டதோடு உங்களையும் தோற்றுவிட்டதனால், இனி ஆடும்பொருள் ஒன்றுமில்லையே!' என்று இகழ்ச்சிதோன்றுமாறு கூறி, மற்றும், ரோஷத்துடன் திரௌபதியையும் பந்தயம்வைக்குமாறு கூறுகின்றானாதலால், 'விரகினாலியம்பினான்' என்றார். மேல் உம் குறிப்பு என்னை எனாமுன் விரகினால் இயம்பினான் என்பதற்கு—'இனி உமது கருத்து என்ன?' என்று (தருமன்) கேளாதமுன்னமே [கேட்காதிருக்கையிலேயே] (சகுனி) வஞ்சனையினால் (வலியச்) சொல்பவனானான் என உரைப்பினும் அமையும்; மேல் உம்குறிப்பு என்னை - இன்னமும் உங்கள் உத்தேசமென்ன? என்றபடி. பலசமயங்களில் வீமன் முதலியோர் தமதுசாமர்த்தியங்களை வீரவாதமாக எடுத்துக்கூறுந்தன்மையராதலால், அவர்கள் 'வன்புரைத்த தம்பிமார்' எனப்பட்டார்; என்றது, "நுணலுந் தன்வாயாற்கெடும்" என்றபடி தங்கள் செருக்குமொழியாலே இவ்வாறு அவர்கள் அழிந்தனரென்ற குறிப்பு. 'கைபிழைக்க' என்பதில், கை - தமிழுபசர்க்கம்; கைத்திறமையாலாடும் ஆட்டத்தில் அத்திறமின்றித்தோற்க என்றவாறுமாம். பொருகென - தொகுத்தல். (கஅக)

[திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்கும்படி சகுனி கூறுதல்.]

கஅஉ. மெய்வருந்திறத்தினும்மைவெல்லுமாறுவேறலா
ஐவருந்திருந்தவெங்களடிமையின்னராயினீர்
மைவருந்தடங்கண்வேள்விமாதுதன்னையொட்டிநீ
கைவருங்கவற்றினின்னமெறிகவென்றுகழறினான்.

(இ - ள்) (பின்னும் சகுனி தருமபுத்திரனைநோக்கி), 'மெய் வரும் திறத்தின் நும்மை - உண்மையிலே பழகுந்தன்மையுள்ள உங்களை, வெல்லும் ஆறு - வெல்லவேண்டியபடியாக [முறைமையாகவே], வேறலால்-(நாங்கள்) சயித்து விட்டதனால், ஐவரும் - நீங்கள்ஐந்துபேரும், திருந்த எங்கள் அடிமையின்னர் ஆயினீர் - நன்றாக எங்களுக்கு அடிமைகளாய் விட்டீர்கள்; மை வரும் தட கண் வேள்வி மாதுதன்னை ஒட்டி - மைதீட்டிய பெரிய கண்களையுடைய யாக

பத்தினியாகிய திரௌபதியைப் பந்தயமாகவைத்து,நீ—,கைவரும் கவற்றின் இன்னம் எறிக - நன்ருகக் கைதேர்ந்த பாச்சிகையினல் இன்னமும் ஆடுவா யாக,' என்று கழறினன் - என்றுகூறினன் ; (எ - று.)

கீழ்ப்பாண்டவர் தங்களையே பந்தயம்வைத்துச் சூதாடுமாறு தூண்டியது போலவே, மிச்சமாய்நின்ற திரௌபதியையும் பந்தயம்வைத்துச் சூதாடுமாறு சகுனி தருமனைத் தூண்டினனென்க. இச்செய்யுள் சகுனியின்வார்த்தையென் பதை,மேல் கஅஎ-ஆஞ்செய்யுளில் ' சகுனிசொல்லை " என வருவதனாலுமுண ர்க. சூதாடுதற்குப் பந்தயப்பொருள்வைக்குமாறு சகுனியே கேட்பதாக வியாச பாரதத்திலும் வருகின்றது: இதுபற்றியே, கீழ் கஅ௦ - ஆஞ் செய்யுளில், துரி யோதனன் தானே கேளாமல் பாண்டவர்கள் தங்களையே பணயமாக வைக்கு மாறு தருமனைக்கேட்கச் சகுனிக்குக்குறிப்பித்ததாகக் கூறியுள்ளார். இச்சூது போர்வென்றியை வென்றியன்றென மறுக்கமாட்டீ றென்றற்கு, 'மெய்வருந் திறத்தினும்மை வெல்லுமாறு வேறலால்' என்றான். 'மெய்வரும்திறத்தின்' என்பதற்கு - உண்மையான வழியிலேயே [சிறிதும் வஞ்சனையில்லாமலே] என்றும் கூறலாம் ; அப்பொழுது, 'வேறலால்' என்பதனோடு இயையும் இகழ்ச்சிதோன்றவும், ரோஷமுண்டாகுமாறும், ஆசைதூண்ட முகஸ்துதி யாகவும், 'கைவருங் கவற்றி னின்னமெறிக' என்றான். கழறுதல் - வன்மை யாகக்கூறுதல். வேறல் - தொழிர்பெயர் ; வெல் - பகுதி, தல்-விகுதி, பகுதி முதல்நீண்டது - விகாரம், தகரம்றகரமானவிடத்து லகரம் கெட்டது - சந்தி. ஐவரும் ஆயினீர் - முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி ; 'ஐவிரும்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். அடிமையின்னர் - அடிமையினர்: னகரமெய்- விரித்தல் விகாரம் ; இன் - சாரியை. (கஅஉ)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - துளகம் ; அது'கேட்டு விதுரன் மனம் பொறமல் திருதராட்டிரனிடத்துச் சிலகூறுதல்.]

கஅ௩. அன்னபோதிலருள்விதுரனந்தனைப்புகன்றெழா
நின்னபோதமன்றி வேறுநிருபர்தாநினைப்பரோ
வின்னபோதுமோநமக்கியற்கையன்றிதென்றுநீ
சொன்னபோதுநேயமைந்தர்சொன்னசொன்மறுப்பரோ.

(இ - ள்.) அன்ன போதில் - (அவ்வாறுசகுனிகூறிய) அச்சமயத்தில், அருள் விதுரன் - அருளையுடையவனகிய விதுரன்,—அந்தனை புகன்று எழா- குருடனான திருதராஷ்டிரனைப் பழிக்கும்படி எழுந்து, (அவனைநோக்கி),— நின் அபோதம் அன்றி - உனது அறவின்மையால் (இவ்வாறான முறைகேடு நடகின்றதே) அல்லாமல், வேறு நிருபர் - (அறிவுள்ள) மற்றையரசர்கள், நினைப்பரோ - (இவ்வாறான அக்கிரமச்செயலை) நினைத்தலேனுஞ் செய்வார் களோ ? [இவ்வாறனசெயலை நினைக்கவும்மாட்டார்கள் என்றபடி] ; இன்ன நமக்கு போதுமோ - இத்தன்மையான செயல்கள் (குருகுலத்தாரான) நமக்கு

அடுக்குமோ? இது இயற்கை அன்று என்று - 'இது (நமக்குச்) சிறிதும் தக்கதன்று' என்று, நீ சொன்ன போது - நீ (உன்மக்கட்கு) அறிவுகூறினால் அப்பொழுது, நேயம் மைந்தர் - (உன்னிடத்து) அன்புள்ள உனதுமக்கள் [துரியோதனாதியர்], சொன்ன சொல் மறுப்பரோ - (நீ) சொன்ன சொல்லைத் தடுத்து மாறுசெய்வார்களோ? (எ - று.)—தாம் - அசை.

இச்செய்யுளிலுள்ள 'விதுரன்' என்ற எழுவாய், மேல் கஅரு - ஆஞ்செய்யுளில்வரும் 'பேசினன்' என்ற முற்றைக் கொண்டு முடியும். இதுவரையில் மனம்பொறுத்திருந்த விதுரன், மகாபதிவிரதையும் பாண்டவர்கட்கேயுரிய பத்தினியும் பட்டமகிஷியாய் அந்தப்புரத்திலே யிருக்குந்தன்மையளு மான திரௌபதியையும் பந்தயம்வைக்குமாறு சொன்னசொல் தன்மனத்தை வருத்தவே, நிஷ்டூரமாக இவ்வாறு கூறத்தொடங்குவானாயினன். இவ்வளவு அக்கிரமச்செயல்கள் நடக்கவும் திருதராட்டிரன் மாறுகூறாமல் வாளாவிருந்தனனாதலால், தருமன்சூதாடுதற்கு முதற்காரணமாயிருந்த அத்திருதராட்டிரனையே விதுரன் பழித்துக்கூறத் தொடங்கினானென அறிக. இப்பொழுது விதுரன் பாண்டவர்க்குநேர்ந்த துன்பத்திற்கு மனமிரங்கிக்கூறுகின்றானாதலால், அவனை 'அருள்விதுரன்' என்றார்.

அந்தன் - வடசொல். புகன்று=புகல: எச்சத்திரிபு. எழா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம். ந×போதம்= அபோதப்: வடசொல். இன்ன - பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். விதுரன் - நீட்டல்விகாரம். (கஅ௩)

கஅ௪. திருகுநெஞ்சின்வஞ்சராகியிளைஞர்தீமைசெய்தகா
லுருகுகின்றதாதைநீயுடன்படுத்திருப்பதோ
மிருகமன்றுபறவையன்றிரக்கமின்றிமேவுநின்
னருகுவந்தணைந்ததெங்களறிவிலாமையாகுமே.

(இ - ள்.) இளைஞர் - (உனது) மைந்தர்கள், திருகும் நெஞ்சின் வஞ்சர் ஆகி - மாறுபாடுகொண்ட மனத்திலே வஞ்சனைக்கருத்தை யுடையவர்களாய், தீமை செய்த கால் - (பாண்டவர்கட்குப்) பொல்லாங்கு செய்தபொழுதில், உருகுகின்ற தாதை நீ - (அப்பாண்டவரிடத்து உண்மையன்புமிக்கு) உருகுபவன்போலப் பாவனைகாட்டுகிற பெரியதந்தையாகிய நீ, உடன்படுத்து இருப்பதோ - (அப்பொல்லாங்குக்குச்) சம்மதித்திருப்பது தகுதியோ? மிருகம் அன்று - (நீ) மிருகமுமல்லை; பறவை அன்று - பறவையுமல்லை; இரக்கம் இன்றி மேவும் நின் அருகு வந்து அணைந்தது - (மனிதனாயிருந்தும்) இரக்கமில்லாயலிருக்கிற உனது சமீபத்தில் (நாங்கள்) வந்து சேர்ந்திருப்பதற்குக் காரணம், எங்கள் அறிவு இலாமை ஆகுமே - எங்களது புத்தியில்லாமையேயாம் [உன்மீது குற்றஞ்சொல்வதிற் பயனில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

நீ இருதிறத்துப் புதல்வரிடத்திலும் பட்சபாதமில்லாமல் ஒருநிகராக இருந்து நியாயப்படி செல்லவேண்டியிருக்க, அவ்வாறுநடவாமல், பகுத்தறிவில்லாத மிருகபட்சிகள்போலச் சிறிதும் விவேகமின்றி இரக்கங்கொள்ளாதிருப்பதனால், நாங்கள் உன்னைச் சேர்ந்திருப்பது எங்களது அறிவீனமேயாகும் என்று தம்மைப் பழித்துக்கூறும் முகத்தால் விதுரன் திருதராட்டிரனைப் பழித்தன னென்க. இச்செய்யுளினீற்றடி - ஒருவாது நிந்தையால் மற்றொரு வாது நிந்தையை வெளிப்படுத்துகிற வஞ்சப்பழிப்பணியின்பாற்படும். மிருகம் அன்று பறவை அன்று என்பதற்கு - (இவ்வாறு இரக்கங்கொள்ளாமலிருப்பது) மிருகங்களினியற்கையுமன்று, பட்சிகளினியற்கையுமன்று [மிருகபக்ஷிகளும் இரக்கங்கொள்ளுகின்றன) எனப் பொருள்கூறுவாரு முளர். செய்தகால்-பெயரெச்சத்தொடர்; ஆதலின், வலி இயல்பு. பறப்பது, பறவை; ஐ - வினைமுதற்பொருள்விகுதி. ஒகாரம் - எதிர்மறை. ம்ருகம் - வடசொல். 'எங்கள்' என்ற தன்மைப்பன்மை, வீமன் முதலிய நல்லோர் பலரை உளப்படுத்தியது.

கஅ௫. பின்பிறந்ததம்பிமைந்தர்பீடழிந்திரங்கவே
முன்பிறந்ததமையன்மைந்தர்மொய்ம்பினலடர்ப்பரோ
வன்பிறந்ததேனுநீதியழியநீநடத்தினு
லென்பிறந்துமுடியுமண்ணிலெண்ணில்காலமின்னுமே.

(இ - ள்) பின் பிறந்த தம்பி மைந்தர் பீடு அழிந்து இரங்க - பின்னே பிறந்த தம்பியினது புதல்வர்கள் [பாண்டவர்கள்] (முழுவதுந்தோற்றதனால்) பெருமைகெட்டு வருந்தும்படி, முன் பிறந்த தமையன் மைந்தர் மொய்ம்பினால் அடர்ப்பரோ - முன்னேபிறந்த தமையனது புதல்வர்கள் [துரியோதனாதியர்] (வஞ்சகத்தினால்) வலியத் துன்பஞ்செய்து வருத்துவார்களோ? [இவ்வாறு வருத்துவது முன்பு எங்குங்கண்டதில்லை யென்றபடி]; அன்பு இறந்ததுஎனும்-(உனது தம்பியின் குமாரர்களிடத்து உனக்கு) அன்பு நீங்கிற்றாயினும், நீதி அழிய - நியாயம் தவறும்படி, நீ நடத்தினால் - (நியாயவழியில் நடக்கவேண்டிய) நீயே (இவ்வாறு முறைகேடாக) நடத்தினால், மண்ணில் - இவ்வுலகத்தில், இன்னும் எண் இல் காலம் - இனிமேல் அளவில்லாத பலகாலங்களிலே, என் பிறந்து முடியும் - (இன்னும்) என்னென்ன தீங்குகள்தாம் உண்டாகுமோ! (எ - று.)

பாண்டவரிடத்து அன்புகொண்டு இப்பொழுதுநேரும் அக்கிரமச்செய்கையை விலக்கவேண்டுமென்று (கீழ்க்கவியில்) திருதராட்டிரனுக்குக்கூறிய விதுரன், இச்செய்யுளால், அவர்களிடத்து அன்பில்லாவிடினும் நீதிமுறையையாவது பார்க்க வேண்டுமெனக் கூறுகின்றன னென அறிக. நீதிமுறை தவறாது நடக்கவேண்டிய உன்னாலேயே இவ்வளவு காலத்திற்குள்ளாகவே இவ்வகைப் பெருந்தீங்குகள் உண்டாகுமானால், பல கற்பகாலங் கழியவேண்டிய இவ்வுலகத்தில் இனி என்ன தீங்குதான் உண்டாகமாட்டாது! எனத்

திருதராஷ்டிரனது கொடுமையை அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டியவாறு. தருமம் இரண்டு கால்களை யூன்றிநிற்கிற இந்தத் துவாபரயுகத்திலேயே நீ இவ்வாறு நீதியழியநடத்தினால் இனிவருங் கலிகாலத்தில் என்னதான் நிகழுமோ வென்றவாறுமாம். இனி, ஈற்றடிக்கு-இவ்வாறு நீ நடத்துவதனால் உலகமழியு மளவும் உனக்கு அழியாத மிக்க அபகீர்த்தி உண்டாகி நிலைநிற்கு மெனக் கருத்துக் கூறலுமாம். 'பின்பிறந்த', 'முன்பிறந்த', என்பவை - இயற்கை யடைமொழிகள்; இனம்விலக்க வந்தவனல்ல. (கஅரு)

கஅசு. மருமமிஞ்சவிவனைவென்றவஞ்சமன்றிமற்றிவன்
றருமவஞ்சிதனையியைந்துபொருதுமென்கைதருமமோ
கருமமன்றுனக்குநாசகாலம்வந்ததாகலிற்
பெருமதஞ்சமின்றிநெஞ்சுபேருமென்றுபேசினான்.

(இ - ள்.) பெரும் - பெருமையுடையவனே! மருமம் மிஞ்ச - நெஞ்சிலே (பகைமை) அதிகப்பட, இவனை வென்ற வஞ்சம் அன்றி - இத்தருமபுத்திரனைச் சயித்த மோசத்தோடு நில்லாமல், இவன் தருமவஞ்சிதனை இயைந்து பொருதும் என்கை - இவனது தருமபத்தினியையும் (பந்தயமாக) உடன்பட்டுச் சூதாடுவோம் என்று சொல்லுதல், தருமமோ - நீதியாகுமோ? கருமம் அன்று - (இது) செய்யத்தக்க காரியமன்று; உனக்கு நாசகாலம் வந்தது ஆகலின் - உனக்குக் கேடுகாலம் கிட்டிவிட்டதனால், தஞ்சம் இன்றி நெஞ்சு பேரும் - பெருந்தன்மை யில்லாமல் (உனது) மனம் மாறுபடுகின்றது, என்று—, பேசினான் - பேசிமுடித்தான்; (எ - று.)

துரியோதனாதியர் செய்வனவெல்லாம் திருதராஷ்டிரனது உடன்பாடு பெற்றே யாதலால், விதுரன் திருதராஷ்டிரனையே அக்கிரமஞ்செய்பவனாக இங்குக் கூறுகின்றான்: "முற்பகல்கண்டான்பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டுவிடும்" என்றபடி திருதராஷ்டிரனைச் சார்ந்தவர்கள் பாண்டவர்கட்குச் செய்யுந் தீமைகளெல்லாம் உடனே செய்பவர்கட்குத் தீமையாய் முடியும் என்பது, விதுரனது உட்கோள். "விதியே மதியாய்விடும்" "கேடுவரும் பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே", "விநாஶகாலே விபரீதபுத்திঃ" என்பன - இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளுக்கு மேற்கோளாகத்தக்கவை. மர்மம் - உயிர் நிலை; வடசொல்: இது, இங்கு மனம் என்ற பொருளில் வந்தது. இனி, மருமம் மிஞ்ச என்பதற்கு - மிக்க இரகசியமாக எனினுமாம். மற்று - அசை. வஞ்சி - ஒருகொடி: இதனை மாதர்கட்கு உவமைகூறுதல், மரபு: மெல்லிதாய் ஒல்கிஒசியும் வடிவில் உவமம். இங்கு வஞ்சி - உவமையாகுபெயர். பொருதும்- தன்மைப்பன்மைமுற்று. நாஶகாலம் - வடசொற்றொடர். (கஅசு)

[சகுனியின் விருப்பத்தின்படியே தருமன் சூதாடுதல்.]

கஅஎ. விதுரனின்துநீதிகூறவிழியிலாமையன்றியே
வெதிரெனுங்கொலென்னுமாறுவிழியிலானும்வைகினான்

சதிர்புரிந்தசகுனிசொல்லையெதிர்புரிந்துதருமனு
மதிரவஞ்சமுதிரவந்தவருளிலானொடாடினான்.

(இ - ள்.) விதுரன்—, நொந்து - மனம் வருந்தி, நீதி கூற - (இவ்வாறு) நீதிமொழிகளை யெடுத்துச்சொல்லவும்,—விழி இலானும் - பிறவிக்குருடனான திருதராஷ்டிரனும், 'விழி இலாமை அன்றியே - கண்ணில்லாமையேயன்றி, வெதிர் எனும் கொல் - செவிடும் ஆவனோ!' என்னும் ஆறு - என்று (தன்னைச்) சொல்லும்படி, வைகினான் - (ஒன்றும்பேசாது) இருந்துவிட்டான்; (இங்ஙன மிருக்கையில்),—சதிர் புரிந்த சகுனி சொல்லை - சாதுரியமாகச் சூதாடிவந்த சகுனியினது வார்த்தையை, தருமனும்—, எதிர்புரிந்து—எதிரிலே உடன் பட்டு,—அதிர வஞ்சம் முதிர வந்த - (கண்டவரெல்லாரும்) நடுங்கும்படி (தன்னிடத்தில்) வஞ்சனை அதிகப்பட வந்துள்ளவனாகிய, அருள் இலானொடு - இரக்கமில்லாதவனான அந்தச் சகுனியோடு, ஆடினான் - (மீண்டும்) சூதாடத் தொடங்கினான்; (எ - று).

விதுரன் இடித்துக் கட்டுரைகூறவும் திருதராஷ்டிரன் சிறிதும் செவி கொடாதிருந்ததனால், கண்ணில்லாமையோடு செவியு மில்லாதவ னென வருணித்துக்கூறுமா றிருந்தது அவன்நிலைமை யென்பது, முன்னிரண்டடி யின் கருத்து. வெதிர் - பதிரன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பதிரன், பெதிரன், வெதிரன், வெதிர் எனக்காண்க. வெதிரனதுதன்மை, வெதி ரெனப்பட்டது. அன்றியும், உறுப்புக்குறையுற்றோரை அஃறிணையாற்கூறலு முண்டு. 'வெதிரனுங்கொல்' என்ற பாடம் சிறக்கும்; வெதிரன் - செவிடன்: உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். 'பெதிரனுங்கொ லென்னுமாறு பெரிய தாதை வைகினான்' என்று பாடமோதுவாரு முளர்; பொருள், வெளிப்படை. சதிர் புரிந்த - சதுரப்பாடாகப் பேசிய எனினுமாம். அருளிலான் - இரக்க மற்ற பெரும்பாவி யென்றபடி. (கஅஎ)

[அவ்வாட்டத்திலும் தருமன் தோற்றல்.]

கஅஅ. காயமுற்றும்வஞ்சமேகலந்ததன்னகள்வன்மே
னேயமுற்றுநின்றுதானுநிகர்பிடித்ததென்னவே
மாயமுற்றகவறுமந்தமாமன்வல்லபத்திலே
தாயமுற்றிடங்கொடாதுதருமனைச்சதித்ததே.

(இ - ள்.) மாயம் உற்ற கவறும் - மாயத்தன்மைபொருந்திய பாச்சிகை யும், தானும் நிகர் பிடித்தது என்ன - தானும் தனக்குச் சமானமான துணை வனைத் தேடிப்பிடித்த தென்னும்படி, காயம் முற்றும் வஞ்சமே கலந்தது அன்ன கள்வன்மேல் நேயம் உற்று நின்று - (தனது) உடம்புமுழுதும் வஞ் சகமே நிறைந்திருந்தாற் போன்ற கள்ளத்தன்மையுடையோனாகிய சகுனியி னிடத்தில் அன்புநிறைந்து நின்று,—அந்த மாமன் வல்லபத்திலே - அந்தச்

சகுனி மாமனது சாமர்த்தியத்தால், தாயம் உற்று - நல்லபந்தயம் அமையுமாறு உருண்டு, தருமனை இடம் கொடாது சதித்தது - தருமபுத்திரன் வெல்லும்படி சிறிதும் இடங்கொடாமல் அத்தருமனை முற்றிலும் மோசஞ்செய்து கெடுத்து விட்டது ; (எ - று.)

சகுனிசொற்படியே தருமபுத்திரன் திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றானென்பது, கருத்து. இச்செய்தியை வெளிப்படையாகக் கூறுதற்கு வாய்கூசிக் கவி இவ்வாறு சூதின்மேலேற்றி மறைபொருளாகக் கூறிப் பெற வைத்தன ரென அறிக. சொல்லவேண்டிய விஷயத்தை நேரேசொல்லாது இவ்வாறு சுற்றுவழியாற் கூறிப் பெறவைப்பது. பிறிதினவிற்சியணியின் பாற்படும். பாண்டவர்களை எவ்வழியினால் வெல்லலாமென்று ஆராய்ந்து விரும்பிச் சகுனி மேற்கொண்ட சூதானது, தானும் 'எவரைச் சேர்ந்திருந்தாற் பிறர்க்குப் பெருந்தீங்குகளைச் சிறிதுந்தடையின்றிச் செய்து மகிழ்ச்சிகொண் டாடலாம்? என்று வெகுகாலம் தேர்ந்து அச்சகுனியையே தனக்குத்தக்க துணைவ னென்று நிச்சயித்து அவனோடு உரிமைகொண்டதென்னுமாறிருந்த தென்பது, 'தானும் நிகர்பிடித்ததென்ன' என்பதன் கருத்து. தானும் என்ற உம்மை - சகுனி தனக்குத்தக்கதென்று நாடித் தன்னை மேற்கொண்டாற் போலவே யென்ற பொருளைத் தந்ததனால், இறந்ததுதழுவிய எச்சமாம். காய முற்றும் வஞ்சமே கலந்ததன்ன கள்வன்—"துர்ச்சனருக்கு அங்கமுழுதும் விடமேயாம்." (கஅஅ)

[தருமபுத்திரன் எல்லாப்பொருள்களையும் இழந்தபின்பும் சிறிதுங் கலங்காமை ]

கஅசு. இன்னதாயம்வேண்டுமென்றெறிந்தபோதுமற்றவன்
சொன்னதாயமேபுரண்டுசோர்விலாமல்வருதலிற்
றன்னதாயவாசுவாழ்வுதரணிமன்னனல்கினு
னன்னதாயபோதுநெஞ்சசைந்திலானசஞ்சலன்.

(இ - ள்.) மற்றவன் - பாண்டவர்க்கு எதிரியாகிய சகுனி, இன்ன தாயம் வேண்டும் என்று எறிந்த போது - (இப்பொழுது) இந்தப்பந்தயம் விழவேண்டும்' என்று (பாச்சிகையை) உருட்டியாடியபோது, சொன்ன தாயமே புரண்டு சோர்வு இலாமல் வருதலின் - (அச்சகுனி) கருதிக்கூறிய பந்தயமாகவே உருண்டு தவறாமல் விழுந்ததனால், தரணி மன்னன் - நிலவுல கத்துக்கு அரசனாகிய தருமபுத்திரன், தன்னது ஆய அரசு வாழ்வு நல்கினான் - தனக்கு உரிமையுள்ள அரசாட்சியையும் செல்வவாழ்க்கையையும் (கீழ்க்கூறி வந்தபடியே தோற்று) இழந்துவிட்டான்; அன்னது ஆயபோதும் - (எல்லா வற்றையும் இழந்த) அந்நிலைமை (தனக்கு) நேர்ந்த அக்காலத்திலும், அசஞ்சலன்- உறுதியான மனமுடையவனாகிய தருமபுத்திரன், நெஞ்சு அசைந்திலான் - சிறிதும் மனங்கலங்காதிருந்தான் ; (எ - று.)

இதனால், எல்லாம் வினைப்பயனென்றே கருதிச்சுகதுக்கங்களை ஒரு நிகராகப் பாவிப்பவன் தருமபுத்திரனென்பது போதரும்; (" விலங்கிவில்லுமிழும் பூணன் விழுச்சிறைப்பட்ட போழ்தும், அலங்கலந்தாரினான் வந்தருஞ்சிறை, விடுத்தபோழ்தும், புலம்பலுமகிழ்வு நெஞ்சிற்பொலிதலு மின்றிப்பொன்னார்ந் துலங்கலந்துயர்ந்ததோளா னூழ்வினையென்றுவிட்டான்" என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுளோடும், "வேரிக்கமழ்தாரரசன் விடுகென்றபோழ்தும், தாரித்தலாகா வகையாற் கொலைசூழ்ந்தபின்னும், பூரித்தல்வாடலிவற்றாற்பொலிவின்றி நின்றான், பாரித்ததெல்லாம் வினையின் பயனென்னவல்லான்" என்ற குண்டலகேசிச்செய்யுளோடும் இச்செய்யுளை ஒருசார் ஒப்பிடுக.) கீழ்ப் பொதுவாகத் தருமபுத்திரன் தோற்றானென்று கூறிவந்து, அதன் காரணத்தை இச்செய்யுளில் விவரித்தார். அசஞ்சலன் - வடசொல். (கஅக)

வேறு.

[தருமன் முழுவதுந்தோற்றதைக் கண்டு சபையிலுள்ளோர் வருந்துதல்.]

கசுo. முரசிணையுயர்த்தகோமான்மொழிந்தனமுழுதுந்தோற்றுப்
பரவுவதொன்றுமில்லாப்பான்மையோடிருந்தகாலை
விரைசெறியலங்கல்சோரமெய்குலைந்துள்ளம்வெம்பி
யரசவையிருந்தோர்தம்மிலருளினாலழிந்துநொந்தார்.

(இ - ள்.) முரசினை உயர்த்த கோமான் - முரசக்கொடியை உயரவெடுத்தவனான தருமபுத்திரன், மொழிந்தன முழுதும் தோற்று - (பந்தயமாக) எடுத்துக்கூறிய எல்லாப்பொருள்களையும் (சூதில்) இழந்து, பரவுவது ஒன்றும் இல்லா பான்மையோடு இருந்த காலை - (மறுமடியும்) பந்தயமாகக் குறித்தற்கு உரிய பொருள் ஒன்றுமில்லாத தன்மையோடு இருந்த சமயத்திலே,— அரசு அவை இருந்தோர் - அவ்விராஜசபையில் வந்திருந்தவர்கள்,— தம்மில் - தங்களுக்குள், அருளினால் - (தருமபுத்திரன்மீதுள்ள) இரக்கத்தினால், விரை செறி அலங்கல் சோர - (தாம் அணிந்துள்ள) வாசனைநெருங்கிய மாலைகள் தளர்ந்துவிழும்படி, மெய் குலைந்து - உடல்நடுங்கி, உள்ளம் வெம்பி - மனம் தவித்து, அழிந்து நொந்தார் - மிகவும் வருந்தினார்கள்; (எ - று.)

மெய்குலைதலும், மனம்வெம்புதலும் - சோகக்குறிகள். பரவுதல் - சொல்லுதல். இரண்டாம்அடி - பந்தயம்வைத்தற்கு ஏதேனுமிருந்தால் தருமபுத்திரன் இன்னுஞ் சூதாடுவனென்பது தோன்ற நின்றது; கீழ்ச்செய்யுளின் ஈற்றடியும் இக்கருத்தை விளக்குவதென்னலாம்.

இதுமுதல் இருபத்தொரு கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் இரண்டாங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கசுo)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - சபையிலுள்ளவர்கள் இரங்கிக்கூறுவன.]

கசுக. குருமரபுடையவேந்தன்கொடியனோகொடியனென்பார்
மருமகனுயிருக்கிந்தமாமனேமறலியென்பார்
தருமனித்தனைநாட்செய்ததருமமும்பொய்யோவென்பார்
குருமினுங்கொடியவீமனுருத்தினியெழுமோவென்பார்.

(இ - ள்.) (சபையிலிருந்த அரசர்களிற் சிலர்),—'குரு மரபு உடைய வேந்தன் - குருவம்சத்திற் பிறந்த துரியோதனராசன், ஓ கொடியன் கொடியன் - மிகவும் கொடியவன்! கொடியவன்!!' என்பார் - என்று சொல்வார்கள்; (சிலர்), மருமகன் உயிருக்கு இந்த மாமன் மறலியோ - 'மருமகனாகிய துரியோதனனது உயிர்க்கு இந்தச்சகுனி யமன்தானோ!' என்பார்—; (சிலர்), தருமன் இத்தனை நாள் செய்த தருமமும் பொய்யோ - 'தருமபுத்திரன் இவ்வளவுகாலமாகச்செய்துவந்த தருமமெல்லாம் பொய்த்துவிடுமோ!' என்பார்—; (சிலர்), உருமினும் கொடிய வீமன் உருத்து இனி எழுமோ - 'இடியைப்பார்க்கிலுங் கொடுமையுடையவனாகிய வீமசேனன் கோபங்கொண்டு இனிப் (போர்க்குப்) புறப்படுவான்போலும்,' என்பார்—; (எ - று.)

'குருமரபுடையவேந்தன்' என்றதனால், தூய்மையான அக்குலத்திற் பிறந்தவரொருவரும் இவ்வாறு கொடுமையுடனிருத்தற்குக் காரணமில்லையே யென்று குறித்தவாறும்: 'ஓ கொடியன்' என்னுமிடத்தில், ஓகாரம் - கொடுமையின் மிகுதியை விளக்குதலால், இழிவுசிறப்பு. 'கொடியன்கொடியன்' என்ற அடுக்கு - இழிப்புப்பற்றியது. மருமகன் - உடன்பிறந்தவள் மகன். சகுனி இவ்வாறு மாயச்சூதாடித் தருமனைத் தோற்கச்செய்தது துரியோதனனது நாசத்துக்குக் காரணமாகு மென்றுகருதி, 'மருமகனுயிருக்கு இந்த மாமன் மறலியோ' என்றார்கள். மறல் = மறம்; கொடுமை: அதனையுடையவனென யமனுக்குக் காரணக்குறி. ஓகாரம் - தற்குறிப்பேற்றவுருபு. காலக்கொடுமையினால் இப்பொழுது தருமபுத்திரனது தருமம் பொய்த்ததுபோலத் தோன்றினும், விரைவில் தவறாதுபலிக்கு மென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. ஓகாரம் - எதிர்மறையோடு இரக்கப்பொருளது. இனி, தருமனுக்கு ஒரு நற்பயனும் விளையாது பழுதுபட்டதனால் அத்தருமன் செய்தனவாகக்கூறிய தருமங்களும் பொய்தானோ; உண்மையாகச்செய்திருந்தால் பயனளித்தலில் தவறமாட்டாவன்றோ! எனக் கருத்துக்கூறுவாருமுளர். பொய்யோ - (இங்ஙனம் நன்மைவிளையாது தீமைவிளைத்துப்) பொய்யாகக்கடவதோ? எனினுமாம்; அங்ஙனமாகக் கடவதன்றே யென்றவாறு. இதுவரையில் தருமனுடைய சொற்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கியிருந்த வீமன் இப்பேரவமானத்திற்குச் சிறிதும் மனம்பொறாது சினங்கொண்டு போர்க்கு எழக்கூடு மென்பது, நான்காமடியின் கருத்து. பலகூறி வருந்துகிற அரசர்கட்கு ஈற்றடி ஒரு சமாதானமாகுமென்க: இவ்வாறே அடுத்த செய்யுளிலுங்காண்க. வீமன் எழும்- செய்யுமென்முற்று, ஆண்பாலுக்கு வந்தது; [நன் - வினை - உகூ.] எழுமோ. ஓகாரம் - ஊகித்தற்பொருளது. (கசுக)

கசூஉ. பாந்தளேறுயர்த்தவேந்தன்பார்த்திலனுறவுமென்பார்
மாய்ந்தவேயறமுந்தேசுமனுநெறிவழக்குமென்பார்
பூந்தழற்பிறந்தபாவைபுண்ணியம்பொய்யாதென்பார்
சேந்தனனிருகண்பாரீர்தேவர்கோன்மதலையென்பார்.

(இ - ள்.) (சிலர்),—'பாந்தள் ஏறு உயர்த்த வேந்தன் - சிறந்த பாம்பின் வடிவமெழுதிய கொடியை உயரவெடுத்தவனாகிய துரியோதனன், உறவும் பார்த்திலன் - (பாண்டவர்கட்கும் தனக்கும் உள்ள) உறவுமுறையையும் சிறிதும் எண்ணினானில்லை,' என்பார்—; (சிலர்), அறமும் தேசும் மனுநெறி வழக்கும் மாய்ந்த - 'தருமமும் நன்குமதிப்பும் மநுதர்மசாஸ்திரத்திற் கூறிய நெறிப்படியே நடத்தலும் (தருமனுக்குப்) பயன்தாராதொழிந்தன,' என்பார்—; (அவற்றைக்கேட்ட சிலர்), 'பூ தழல் பிறந்த பாவை புண்ணியம் பொய்யாது - 'அழகிய யாகாக்கினியிற் பிறந்தவளாகிய சித்திரப்பிரதிமை போன்ற (அழகையுடைய) திரௌபதியினது பதிவிரதாதருமம் தவறாது [எதிரிகளை அழித்தேவிடும்],' என்பார்—; (சிலர்), 'தேவர் கோன் மதலை - தேவேந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுனன், இரு கண் சேந்தனன் - (கோபத்தால் தனது) இரண்டுகண்களும் சிவக்கப்பெற்றான்: பாரீர் - (இதனைப்) பாருங்கள்,' என்பார்—; (எ - று.)

துரியோதனன் தனதுமாமனாகிய சகுனியைக்கொண்டு மாயச்சூதினால் தன்தமையனான தருமபுத்திரனது பொருள்களெல்லாவற்றையுங் கவர்ந்து கொண்டதுமன்றி, அப்பாண்டவர்களை மனைவியுடனே தனக்கு அடிமையாக்வுஞ் செய்தனனாதலால், 'பாந்தளேறுயர்த்தவீரன் பார்த்திலன் உறவும்' என்றார். இனி, இரண்டாமடிக்கு - அறமும் தேசும் மனுநெறிவழ்க்குமுடைய பாண்டவர்கட்கு இவ்வாறு பெருந்தீங்கு சம்பவித்ததனால், இனி உலகத்தில் அறம்முதலிய நற்பொருள்கள் நிலைநில்லாது அழிந்தேவிடுமெனக் கருத்துக் கூறலுமாம்; அறம்முதலியன துரியோதனனிடத்துச் சிறிதும் இல்லையாயின வென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம்.

திரௌபதியை 'பூந்தழற்பிறந்தபாவை' என்றதன் விவரம்:—குருகுல குமாரர்கட்கு வில்லாசிரியனாகிய துரோணன் தன்மாணாக்கனான அருச்சுனனைக்கொண்டு பாஞ்சாலதேசத்தரசனான துருபதனைப் பேரவமானப்படுத்த, அதனால் துரோணன்மீது மிக்கவைரங்கொண்ட அத்துருபதன் அவனைக் கொல்லுதற்கு ஒருமகனையும், அருச்சுனனது திறமையைக் கண்டு வியந்ததனால் அவனுக்கு மணஞ்செய்வித்தற்கு ஒருமகளையும் பெற விரும்பியவனாய், யாசன் உபயாசன் என்னும் முனிவர்களைக்கொண்டு புத்திரகாமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வேள்விப்பயனால் அவ்வோமத்தீயினின்று ஒரு குமாரனும் ஒருகுமாரியும் தோன்றினர்: அக்குமாரியே 'திரௌபதி' எனப்படுவள். 'பூந்தழற்பிறந்தபாவை' என்றது - கருப்பத்திற் பிறவாதவளெனத் திரௌபதியினது உற்பத்திச்சிறப்பையுணர்த்தும். யாகாக்கினிபாதலின், 'பூந்தழல்' என்றார்.

பார்த்திலன் - எதிர்மறை யிறந்தகாலமுற்று. மாய்ந்த - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பால் வினைமுற்று. மநு - அவனாற்செய்யப்பட்ட நூலுக்குக் கருத்தாவாகுபெயர்: மநுதர்மசாஸ்திரம். தேவர்கோன் மதலை இருகண் சேந்தனன்—''உயர்திணைதொடர்ந்த பொருண்முதலாறும், அதனொடு சார்த்தினத்திணை முடிபின'' என்பது, விதி. சேந்தனன் - சிவந்தன னென்பதன் மரூஉ. (கசஉ)

கசங. பழியுடைத்தந்தையொன்றும்பகர்கலாதிருக்குமென்பார்
விழியுடையவரையன்றோமேன்மையோர்வெறுப்பதென்பா
ரழியுமேயிவனுன்மைந்தரும் பெருஞ்செல்வமென்பார்
வழிவழியாகநிற்கும்வசையிவன்புரிந்ததென்பார்.

(இ - ள்.) (சிலர்),—'பழி உடை தந்தை ஒன்றும் பகர்கலாது இருக்கும் - 'பழியையுடைய தந்தையாகிய திருதராட்டிரன் (இவ்வாறு முறைகேடுநிகழவும் தனதுமகனாகிய துரியோதனனைத் தடுத்து) ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கின்றான் ,(இது என்னகொடுமை!),' என்பார்—; (அதுகேட்ட சிலர்,) விழி உடையவரை அன்றோ மேன்மையோர் வெறுப்பது - 'கண்களை யுடையவர்களையல்லவோ மேன்மக்கள் வெறுத்துக்கூறுவது [கண்ணில்லாக்குருடன்மீது குறைகூறுவதிற் பயனில்லையே]' என்பார்—; (சிலர்), 'இவனால் - (இக்கொடுமைக்கு இயைந்துநின்ற) இத்திருதராட்டிரனால், மைந்தர் அரும்பெருஞ் செல்வம் - (இவனது) மக்களான துரியோதனாதியாது (பெறுதற்கு) அரிய பெருஞ் செல்வம், அழியுமே - அழிந்தேவிடும்,' என்பார்—; (சிலர்), 'இவன் புரிந்தது - இந்தத்திருதராஷ்டிரன் செய்தது, வழி வழி ஆக நிற்கும் வசை - தலைமுறை தலைமுறையாக [என்றும் அழியாது] தொடர்ந்து நிலைநிற்கும் அபகீர்த்தியாகும்,' என்பார்—, (எ - று.)

இவை, தனது மக்கள்செய்த முறைகேட்டைத் தடுக்காதுநின்ற திருதராஷ்டிரன்மேல் அவையிலுள்ளோர் குற்றங்கூறியவாறும். 'விழியுடையவர்' என்றது, ஊனக்கண்ணோடு ஞானக்கண்ணையும் பெற்றிருப்பவரென்ற பொருளைக்காட்டுமென்னலாம். மேன்மையோர் வெறுப்பது - தொழிற்பெயர் வினைமுற்றுத் தன்மையையடைந்து பயனிலையாய் வந்தது; இதனை 'பாவேப்ரயோகம்' என்பர் வடநூலார். அழியுமே, ஏகாரம் - தேற்றம்; இனி, 'கெட்டுவிடுமே! எனில், இரக்கப்பொருளது. இவன் புரிந்ததாகிய வசை வழிவழியாக நிற்கும் என இயைத்துப் பொருள்கூறினுமாம்; இவன் (இங்ஙனம்) புரிந்ததனால் வசை வழிவழியாக நிற்கும் என்றலும் ஏற்கும். (கசங)

[துரியோதனன் வீடுமனைநோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்]

கசச. இன்னனதாணிவேந்தரிருந்துழியிருந்துகூற
மன்னனுந்தம்பிதானுமாமனுமாறுவண்மைக்
கன்னனுந்தம்மினெண்ணிக்கங்கைமாமகனைநோக்கிப்
பன்னகதுவசன்கேட்டோர்பலருமெய்பனிக்கச்சொல்வான்,

(இ - ள்.) இன்னன - இவைபோன்ற பல வார்த்தைகளை, தாணிவேந்தர்- (அச்சபையில் வந்திருந்த) நிலவுலகத்தையாளும் அரசர்கள், இருந்த உழி இருந்து கூற - தாம் தாம் இருந்த விடங்களில் இருந்தபடியே சொல்லிக் கொண்டிருக்க,—மன்னனும் - துரியோதனராசனும், தம்பிதானும் - அவன் தம்பியான துச்சாதனனும், மாமனும் - (அவர்கட்கு) மாமனாகிய சகுனியும், மாறுவண்மை கன்னனும் - நீங்காத ஈகைத்தன்மையை யுடைய கர்ணனும், (ஆகிய துஷ்ட சதுஷ்டர்கள் ஒருங்குகூடி), தம்மின் எண்ணி - தமக்குள் ஆலோசித்து,— (பிறகு), பன்னகதுவசன் - (அவர்களுள் ஒருவனாகிய) பாம்புக்கொடியை யுடையவனான துரியோதனன்,—கேட்டோர் பலரும் மெய் பனிக்க - கேட்டவர்களெல்லாரும் உடம்பு நடுங்கும்படி, கங்கை மா மகனை நோக்கி - கங்கையின் குமாரனாகிய வீடுமனைப் பார்த்து, சொல்வான் - (சிலவார்த்தை) கூறுவானாயினன்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

இங்ஙனம் அந்தந்த அரசர்கள் தாம்தாம் இருந்த இடத்தி லிருந்தபடி தமக்குட் சொல்லிக்கொண் டிருந்தார்களேயன்றி எவரும் எழுந்து துரியோதனனுக்கு மாறாக ஒன்றுஞ்செய்ய மாட்டிற்றிலரென்பது, முதலடியில் விளங்கிற்று. 'எண்ணி' என்னும் வினையெச்சம் துரியோதனன் முதலிய நால்வரது வினையாயினும், அவர்களுள் ஒருவனான துரியோதனனது வினையாகிய 'சொல்வான்' என்பதைக் கொண்டுமுடிந்தது; இவ்வகை முடிபை இலக்கியங்களிற் காணலாம்: அன்றி, எண்ணி - எண்ண என எச்சத்திரிபுமாம். பந்நகம் என்ற வடசொல், பத் ந கம் என்று பிரிந்து - கால்களினால் நடவாதது [மார்பினால் ஊர்ந்துசெல்வது] என்றும், பந்நம் கம் என்று பிரிந்து - வளைந்து செல்வது என்றும் காரணப்பொருள்படும். (௧௬௪)

[துரியோதனனது செருக்குமொழி.]

௧௬௫. தண்ணியதருமன்செய்தபாவமோசகுனிசெய்த
புண்ணியநெறியோவந்தப்பொதுமகள்யாகசாலை
நண்ணியதவறோமற்றைநால்வருந்தகைமைகூர
வெண்ணியமதியோவெண்ணினிங்ஙனம்விளைந்ததென்றான்.

(இ - ள்.) 'எண்ணின் - ஆலோசிக்கு மிடத்து,— தண்ணிய தருமன் செய்த பாவமோ - மிக்க எளிமையையுடைய தருமபுத்திரன் (முற்பிறப்பிற்) செய்த தீவினையோ! (அன்றி), சகுனி செய்த புண்ணியம் நெறியோ - சகுனி (பூர்வ ஜன்மத்திற்) செய்த நல்வினைப்பயன்தானோ! (அல்லது), அந்த பொது மகள் யாகசாலை நண்ணிய தவறோ-(ஐவர்க்கும்) பொதுவான மனைவியாகிய அந்தத் திரௌபதி (தருமபத்தினியாக) யாகசாலையிற் சென்றிருந்த குற்றந்தானோ! (அல்லாமல்), மற்றை நால்வரும் தகைமை கூர எண்ணிய மதியோ- (தருமனொழிந்த வீமன் முதலிய) மற்றைத் தம்பியர் நால்வரும் பெருமிதம் மிகுதியாகத்தோன்ற(த் தங்களை) மதித்த எண்ணந்தானோ! இங்ஙனம் விளைந்தது - இவ்வாறு (முற்றுந்தோற்கும்படி) பலித்து விட்டது!' என்றான் - என்று (துரியோதனன் தனது வெற்றிதோன்றச் செருக்குக்கொண்டு) கூறினான்.

ஓகாரங்கள் - விகற்பப்பொருளன. தண்ணிய தருமன் - தண்மையை [குளிர்ந்த அருளை] யுடைய தருமன் எனினுமாம். தருமபுத்திரன்செய்த ராஜசூயயாகத்திற்குத் தான் சென்றபோது மயனாற்சமைக்கப்பட்ட பளிங்குமண்டபத்தில் தமோறிய தன்னை, திரௌபதியையும் வீமன் முதலிய நால்வரும் சிரித்துப் பரிகசித்தது தன்மனத்திலுறுத்த, துரியோதனன் அதுகாரணமாகவே இப்படி சூதாடிவெல்லுமாறு ஆலோசித்தனனாதலால், திரௌபதியையும் வீமன் முதலிய நால்வரையும் இவ்வாறு இகழ்ந்துகூறினனென்க. திரௌபதி பாண்டவரைவர்க்கும் உரிய மனைவியா யிருப்பதுகொண்டு, அவளை, வேசையென்று பொருள் படுகின்ற 'பொதுமகள்' என்ற பெயரினால் இழித்துக்கூறினான். (கசடு)

[வீடுமன் நீதி கூற, கேளாமல் துரியோதனன் கோபம்மிகுதல்.]

கசசா. தகாமொழிதலைவன்கூறத்தவத்தினாலுயர்ந்தகோவு
நகாமரபியற்கையன்றுநம்மினும்புன்மைகூறன்
மிகாதினிநிகழ்ந்தசெற்றம்விடுகெனச்செவியிற்சற்றும்
புகாதுளம்வெகுளிகூரப்புரிந்தனன்போதமில்லான்.

(இ - ள்.) தலைவன் - துரியோதனராசன், தகா மொழி கூற - (இவ்வாறு) தகாதவார்த்தைகளை யெடுத்துச்சொல்ல, தவத்தினால் உயர்ந்த கோவும் - தவத்தினாற் சிறந்த வீடுமனும், நகா - பரிகசித்துச்சிரித்து, 'நம்மில் நாம் புன்மை கூறல் - நமக்குள் நாமே (ஒருத்தர்மேல் ஒருத்தர்) இழிவாகச்சொல்வது, மரபு இயற்கை அன்று - (நமது) குலத்திற்குத் தகுதியன்று; நிகழ்ந்த செற்றம் இனி மிகாது விடுக - இப்பொழுது உண்டான கோபத்தை இனிமேலும் வளராதபடி விட்டிடுவாயாக', என - என்று (நன்மதி) சொல்லவும்,—போதம் இல்லான் - அறிவில்லாதவனாகிய துரியோதனன், செவியில் சற்றும் புகாது - (அவ்வார்த்தைகள் தனது) காதுகளிற் சிறிதும் நுழையாமல், உளம் வெகுளி கூர புரிந்தனன் - மனத்திற்கோபத்தை மிகுதியாகக்கொண்டான்; (எ - று.)

பாண்டவர்களும் நமது குலத்தைச் சேர்ந்தவராதலின், அவர்களை இழித்துக்கூறுதல் தகுதியன்றென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. வீடுமனை 'தவத்தினாலுயர்ந்தகோ' என்றது, இளமையிலேயே தான் 'மணந்து கொள்வதில்லை' என்றும், 'முடிசூடுவதில்லை' என்றும் பிரதிஜ்ஞைசெய்து ஒழித்தற்கரிய மண்ணாசை பெண்ணாசைகளை யொழித்துத் தனது ஆயுளளவும் பிரமசரியத்தையே மேற்கொண்டிருப்பதனாலென்க. நகா கூறல் என இயையும்; நகா என என்று இயைத்துப் பொருள்கூறலுமொன்று. மூத்தோர்கூறிய சொல்லுக்குச் செவி கொடாததனால், துரியோதனனை 'போதமில்லான்' என்றார். (கசசா)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்; துரியோதனன் விதுரனை நோக்கிக் கூறுவன.]

கசஎ. இரங்கிநின்றுருகுநெஞ்சினிளையதன்பிதாவைநோக்கி
யரங்கடிசமரவேலானமழ்பொழியுருமிற்சொல்வா

னுரங்குடியிருந்ததோளானுரிமையினெமக்குத்தோற்ற
துரங்கமுங்களிறுந்தேருந்துறைதுறைகவரச்சொற்றி.

(இ - ள்.) (பிறகு),—அரம் கடி சமரம் வேலான் - அரத்தினால் அராவிக் கூர்செய்யப்பட்ட போர்க்குஉரிய வேலாயுதத்தை யுடையவனாகிய துரியோதனன்,—இரங்கி நின்று உருகும் நெஞ்சின் தன் இளைய பிதாவை நோக்கி - (மேல்நடந்த செயலுக்காக) இரக்கங்கொண்டு உருகுகின்ற மனத்தையுடையவனாகிய தனது சிறிய தந்தையை [விதுரனை]ப்பார்த்து,—அழல் பொழி உருமின் சொல்வான் - நெருப்பைக்கக்குகின்ற இடிபோல (மிகக்கொடுமையாக)ச் சில வார்த்தை கூறுவானாயினான்:—உரம் குடி இருந்த தோளான் - வலிமைபொருந்திய தோள்களையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன், உரிமையின் எமக்கு தோற்ற - (சூதாடி) முறைமையாகவே எமக்குத் தோற்றுவிட்ட, துரங்கமும் - குதிரைகளையும், களிறும் - யானைகளையும், தேரும் - தேர்களையும், துறை துறை - அந்தந்த இடங்களிலிருந்து, கவர - கவர்ந்துகொண்டு வரும்படி, சொற்றி - (நமது ஏவலாளர்க்குக்) கட்டளைகூறுவாய். (எ - று.)

அரம் கடி வேல்—"அரந்துடைத்த வைவேல்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். மிக்க கொடுமையுடைமையால், துரியோதனன் வார்த்தைக்கு இடி உவமை கூறப்பட்டது. உருமின்—இன் - ஐந்தனுருபு: ஒப்பு. 'உரிமையின் எமக்குத் தோற்ற' என்பதற்கு - எமக்கு உரியவையாகும்படி தோற்ற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'துரங்கமும் களிறும் தேரும்' என்றது - உபலக்ஷணத்தாற் காலாட்படையையுங் குறிக்கும். சொற்றி - ஏவலொருமை வினைமுற்று; சொல் - பகுதி, ற் - எழுத்துப்பேறு, இ - விகுதி: பகுதியீற்று லகரம் றகரமானது - சந்தி. (கசுள)

கசுஅ. தொல்லைமாநகருநாடுந்தோரணநாட்டச்சொற்றி
யெல்லையினிதிகளெல்லாமிம்பரேயெடுக்கச்சொற்றி
நல்லெழின்மடவார்தம்மைநம்பதியெய்தச்சொற்றி
சொல்லியவிளைஞர்தாமுந்தொண்டினராகச்சொற்றி.

(இ - ள்.) தொல்லை மா நகரும் நாடும் - (நமது) பழமையாகிய பெரிய நகரங்களிலும் நாடுகளிலும், தோரணம் நாட்ட - தோரணங்கட்டி யலங்கரிக்கும்படி, சொற்றி—; எல்லை இல் நிதிகள் எல்லாம் - (பாண்டவர்களுடைய) அளவில்லாத எல்லாச் செல்வங்களையும், இம்பரே - இவ்வத்தினாபுரிக்கே [இப்பொழுதே], எடுக்க - எடுத்துவரும்படி, சொற்றி—; நல் எழில் மடவார் தம்மை - (தருமன் பந்தயமாகக்குறித்து இழந்த) நல்ல அழகையுடைய மகளிர்களையெல்லாம், நம் பதி எய்த - நமது அத்தினாபுரியில் வந்து சேருமாறு, சொற்றி—; சொல்லிய இளைஞர்தாமும் - (தருமன் பந்தயமாகக்குறித்துக்) கூறிய (வீமன் முதலிய அவனது) தம்பிமார் நால்வரையும், தொண்டினர் ஆக - (நமக்கு) அடிமைகளாகுமாறு, சொற்றி—; (எ - று.)

ாடு நகரங்களைத் தோரணங்கட்டி யலங்கரிக்கச்சொன்னது, தான்பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடுதற்பொருட்டென்க. இம்பர் - இரட்டுறமொழிதல். துரியோதனன், தனக்கு மூத்தோனாகிய தருமனை அடிமையாக்கச் சொல்வதற்கு வாய்கூசி, இளைஞராகிய வீமன் முதலியோரையே தொண்டினராக்கச் சொல்லினன்; அன்றியும், துரியோதனன் தான் ராஜசூயயாகத்திற்குச் செல்லுகையிற் பளிக்குமண்டபத்தில் இடறிவிழுந்தபோது தன்னைப் பரிகசித்த வீமன் முதலிய நால்வரிடத்தே மிக்க கறுக்கொண்டுள்ளா னென்பதையும் அறிக. இனி, இளமையையுடைய வீரரென்று பாண்டவரை வரையுமே குறித்ததாகக் கொள்ளலுமாம். தொல்லை - பண்புப்பெயர்; ஐ-விகுதி. தோரணம், நிதி - வடசொற்கள். (கசுஅ)

கசுசு. இவர்தமக்குரியளாகியாகபத்தினியுமான
துவரிதழ்த்தவளமூரற்சுரிகுழறன்னையின்னே
யுவரலைப்புணரியாடையுலகுடைவேந்தர்காணக்
கவர்தரப்புகறியென்றான்கண்ணருள்சிறிதுமில்லான்.

(இ - ள்.) இவர்தமக்கு உரியள் ஆகி - இப்பாண்டவரைவர்க்கும் உரிய மனைவியாகி, யாகபத்தினியும் ஆன - ராஜசூயயாகத்திற்கு உரிய பத்தினியாகவும் அமைந்த, துவர் இதழ் தவளம் மூரல் சுரி குழல்தன்னை - பவழம்போலச் சிவந்த அதரத்தையும் வெண்மையாகிய பற்களையும் நுனிசுருண்ட கூந்தலையுமுடைய திரௌபதியை, அலை உவர் புணரி ஆடை உலகு உடை வேந்தர் காண - அலைகளையுடைய உவர்க்கடலை ஆடையாகக் கொண்ட இந்நிலவுலகத்தின் அரசர்கள் காணுமாறு, இன்னே - இப்பொழுதே, கவர்தர - வலியப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வரும்படி, புகறி - கட்டளை கூறுவாய், என்றான்—:(யாவனெனில்,—) கண் அருள் சிறிதும் இல்லான் - கண்ணோட்டஞ் சிறிதுமில்லாதவனாகிய துரியோதனன்; (எ - று.)

ஐவர்க்கும் பொதுமகளாயுள்ளவள் யாகபத்தினியாகக் கொள்ளுதற்குச் சிறிதுந்தக்கவளல்ல ளென்பான் - அத்திரௌபதிக்கு 'இவர் தமக்குரியளாகி யாக பத்தினியுமான' என அடைமொழி கொடுத்துக் கூறினன். துவரிதழ்த் தவளமூரற்சுரிகுழல் - அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். துவர் - பவழமும், செந்நிறமும். துவரிதழ்த் தவளமூரல் - முரண்தொடை. புணரி - (நதிகளோடு) புணர்வது எனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி. உவர்ப்புணரி - லவணஸமுத்ரம். புகறி, புகல்-பகுதி. "கண்ணுக்கணிகலம் கண்ணோட்டம்," 'கண்ணுக்குப்புனைமணிப்பூண் கண்ணோட்ட மென்பதெல்லாம் கருணையன்றோ' ஆதலால், தாக்ஷிணியத்தை 'கண்ணருள்' என்றார். (கசுசு)

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒரு தொடர்: விதுரன் மறுத்துக்கூறியன.]

உ௦௦. அறந்தருமைந்தன்றன்னையறனலாதியற்றிநம்பி
திறந்தருசெல்வம்யாவுந்தீமையிற்கவர்தலுற்றாய்

மறந்தருவலியுமன் றுமணந்தருவாழ்வுமன் று
நிறந்தருபுகழுமன் றுநெறிதருமதியுமன்றே.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு விதுரன் துரியோதனனை நோக்கிக் கூறுவான்):— 'நம்பி - சிறந்தவனே! அறம் தரு மைந்தன் தன்னை - அறக்கடவுள் பெற்ற புதல்வனாகிய தருமபுத்திரனை, அறன் அலாது இயற்றி - தரும விரோதமாகிய சூதாடுதலைப் புரியும்படிசெய்து, திறம் தரு செல்வம் யாவும் தீமையின் கவர்தல் உற்றாய் - (அவனது) பலவகைப்பட்ட செல்வங்களையும் தீயவழியாற் கவரத்தொடங்கினாய்; (இவ்வாறு நீ தொடங்கியது), மறம் தரு வலியும் அன்று- வீரத்தைத்தருகிற சாமர்த்தியமு மன்று [இது சுத்த வீரர்க்குச் சிறிதுந்தகாது என்றபடி], மணம் தரு வாழ்வும் அன்று - மங்களகரமான வாழ்க்கையுமன்று; நிறம் தரு புகழும் அன்று - பெருமையைத்தருகிற புகழு மன்று; நெறி தரு மதியும் அன்று - தரும சாஸ்திரங்களிற்கூறிய புத்தியுமன்று; (எ - று.)— ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

'நீ மாயச்சூதாட்டத்தில் வென்றதையே மிகவும்பாராட்டுகிறாய்; இது வீரத்திற்கும் புகழுக்கும் நீதிநெறிக்கும் முற்றும்மாறுபட்டதாய் நினது நாசத்திற்கே காரணமாயுள்ளது' என்றுகூறி, விதுரன் துரியோதனனுக்கு அவனதுசெயல் தகாததென எடுத்துக்காட்டின னென்க. அறம் - அறக்கடவுட்கு ஆகுபெயர்; யமனுக்கு 'தர்மராஜன்' என்று ஒருபெயரிருத்தலுங்காண்க. நம்பி- ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; அண்மைவிளியாதலின், இயல்பு. துரியோதனனை இச்சொல்லால் விளித்தது, மூர்க்கனாகிய அவனைத் தன்வசப்படுத்தும்பொருட்டாகும்: அடுத்த செய்யுளில் "கடவுளர்கற்பம் வாழ்வாய்" என்று வாழ்த்துவதும் இதுபற்றியே. துரியோதனனது செயல் மிக்ககொடுமையமைந்ததென்பதற்கு, 'அறனலாதியற்றி, என்றதனோடு அமையாமல், 'தீமையிற்கவர்தலுற்றாய்' என்றுங் கூறினான். திறம் தரு - மேன்மை யமைந்த என்றலுமாம். (உ00)

உ0௧. திருத்தகமொழிந்தவெல்லாஞ்செய்தனையெனினுஞ்செவ்வி
மருத்தகுதெரியன்மாலைமாசிலாமன்னர்முன்ன
ருருத்தகுகற்பினாளையுரையலாதுரைக்குமாற்றங்
கருத்தினினினையல்கண்டாய்கடவுளர்கற்பம்வாழ்வாய்.

(இ - ள்.) திரு தக - (உனக்குச்) சிறப்பு உண்டாம்படி, மொழிந்த எல்லாம் - (நீ எனக்குக் கட்டளையாகக்) கூறியவற்றையெல்லாம், செய்தனை எனினும் - செய்து முடித்தாயானாலும்,—செவ்வி மரு தகு தெரியல் மாலை மாசு இலா மன்னர் முன்னர் - அழகையுடைய நறுமணம் வீசுகிற விளங்குகின்ற மாலையையணிந்த குற்றமற்ற அரசர்கட்கு எதிரில், உரு தகு கற்பினாளை-அழகிய உருவத்தையும் சிறந்த பதிவிரதாதருமத்தையு முடையவளான திரௌபதியைக்குறித்து, உரை அலாது உரைக்கும் மாற்றம் - சொல்லத்தகாதசொற்களைச் சொல்லுதலைமாத்திரம், கருத்தினில் நினையல் - மனத்தில் எண்ணாதிருப்

பாயாக; (அவ்வாறு இருப்பாயாயின்), கடவுளர் கற்பம் வாழ்வாய் - தேவர்களது ஆயுளளவும் அழியாது [நீடூழிகாலம்] வாழ்ந்திருப்பாய்; (எ - று).— கண்டாய் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

தருமபுத்திரனது எல்லாப்பொருள்களையும் நீ கைப்பற்றினாலும், மகா பதிவிரதையாகிய திரௌபதியைக்குறித்து இழிசொற்கள் கூறுதலைமாத்திரம் தவிர்ந்திரு; இதனால், உனக்கு மிக்க க்ஷேமமுண்டாகும் என்று விதுரன் துரியோதனனுக்கு அறிவுகூறினனென்க. திருத்தக - உனக்குச் செல்வம் மிகும்படி யெனினுமாம். 'மொழிந்தவெல்லாம்' என்றது, கீழ் கஅஎ - ஆங் கவிமுதல் மூன்றுகவிகளில் துரியோதனன் கூறியவற்றைக் குறிக்கும். 'செய் தனையெனினும்' என்பதி லுள்ள உம்மை - அவ்வாறுசெய்தலும் தகாததே யென்ற பொருளைக் காட்டும். உருத் தகு கற்பினாள் - (கண்டவர்) அஞ்சத் தக்க [மிக்க] கற்பை யுடையவளான திரௌபதி யெனக் கூறினுமாம். கற்பாவது - கணவனைத் தெய்வமாக மதித்து அவனைவழிபட்டு நடக்கும் தன்மை: கன்னிகையாயிருக்கும்போது தாய்தந்தைமுதலியோராலும் விவாகமானபின்னர்க் கணவன்முதலியோராலும் கற்பிக்கப்படுவதாதலின், இது இப்பெயராயிற்று. நினையல் - 'அல்' ஈற்று எதிர்மறை யொருமையேவல். கல்பம் - வடசொல்: பெருங்காலவெல்லை. தேவர்கள் அமரராதலின், அவர்களது ஆயுள் நெடுமைக்கு எடுத்துக்கூறப்பட்டது. தெரியல் - தொழிலாகுபெயர்.

உ0உ. விண்ணிலங்கருகித்தோன்றுமேதகுவடமீனன்றி
மண்ணிலங்குவமைசொல்லமடந்தையர்யாருமில்லாப்
பண்ணலங்கடந்தமென்சொற்பாவையைப்பழிக்கவீயின்
றெண்ணின்முன்கேட்டவார்த்தைக்கேற்றதுன்னெண்ணமென்றான்.

(இ - ள்.) விண்ணில் அருகி தோன்றும் மேதகு வடமீன் அன்றி - வானத்தில் வடக்குத்திக்கில் அருமையாகக் காணப்படுகின்ற மேன்மைபொருந்திய அருந்ததிநக்ஷத்திர மல்லாமல், மண்ணில் உவமை சொல்ல மடந்தையர் யாரும் இல்லா - நிலவுலகத்தில் ஒப்பாக எடுத்துக்கூறுதற்கு மகளிரொருவரையும் கிடைக்கப்பெறாத [எல்லாமகளிரினுஞ்சிறந்த], பண் நலம் கடந்த மெல் சொல் பாவையை - இராகத்தின் இனிமையை வென்ற மென்மையான சொற்களையுடைய சித்திரப்பாவை போன்றவளாகிய திரௌபதியை, நீ பழிக்க - நீ வசைகூறுவதை, இன்று எண்ணின் - இப்போது ஆலோசித்தால், உன் எண்ணம் - உனது எண்ணமானது, முன் கேட்ட வார்த்தைக்கு எற்றது - (நான்) முன்பு கேள்விப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு ஒத்துள்ளது, என்றான் - என்று கூறினான், (விதுரன்); (எ - று.)

'அங்கு' என்பது இரண்டும் - அசை. பல ஆடவரை மணஞ்செய்தவிடத்தும் திரௌபதியின்கற்பிற்கு ஒருகுறைவில்லை யென்பது விளங்க அவளுக்கு அருந்ததியை உவமைகூறினான். அருந்ததி நக்ஷத்திரம் வடக்கில் விளங்குத

லால், 'வடமீன்' எனப்பட்டது; அதனை, இங்ஙனம் அறிக:—'வடக்கில் ஸப்த ருஷிமண்டல மென்ற நட்சத்திரக்கூட்டமொன்று இருக்கின்றது; அதில் நான்குநட்சத்திரங்கள் நீண்ட சதுரமாய்ப் பெட்டிப்பண்டிபோ லிருக்கின்றன; அவற்றின் முன்புறத்து அடியில் நடுவேளைந்த ஏர்க்கால்போல மூன்றுநட்சத்திரங்கள் உள்ளன; இவற்றில் நடுநட்சத்திரம், வசிஷ்டநட்சத்திரம்; அதனடியிற் கிட்டினதாய் நுட்பநோக்கினாற் காணத்தக்கதொரு நட்சத்திர முண்டு: அது தான், அருந்ததிநட்சத்திரம். இந்நட்சத்திரம் மிக நுண்ணிதாய்க் காணப்படுதல் மாத்திரமேயன்றி மரண காலங்கிட்டியவர்கட்குக் கட்புலனாகா திருத்தலாலும், அதற்கு 'அருகித்தோன்றும். என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது: இதனை "உலக்கு நாளணித்தாயினர்க்கொளிக்கு மீனெக்கும்" என்பதனாலும் அறிக. மின்னுவது மீன் எனக் காரணப்பெயர். பண் நலங்கள் தந்த என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். உவமை, வார்த்தை - உபமா, வார்த்தா என்ற வடசொற்களின் திரிபு. (உ০உ)

[துரியோதனன்கேட்டுக்கொண்டபடி விதுரன் அவனுக்கு ஒரு விஷயத்தைக் கூறத்தொடங்குதல்.]

உ০௩. கேட்டசொல்வினவுநாககேதனன்கேட்பமீண்டும்
வாட்டமிலன்பினோடுமனங்கனிந்துருகிவீழ
நாட்டமுநன்னீர்மல்கநாவமிழ்தூறப்பின்னுங்
கோட்டமில்சிந்தையானுங்குரிசிலுக்குரைக்கலுற்றான்.

(இ - ள்.) கேட்ட சொல் வினவும் - '(முன்பு நீ) கேட்டவார்த்தை (யாது?') என்று வினவின; நாககேதனன் - அரவக்கொடியோனாகிய துரியோதனன், மீண்டும் கேட்ப - மறுபடியும் கேட்டறியும்படி,—கோட்டம் இல் சிந்தையானும் - கோணுதலில்லாத மனத்தையுடையவனாகிய விதுரனும்,— மனம் கனிந்து உருகி வீழ - (தனது) நெஞ்சு நெகிழ்ந்து உருகிக்கரையவும், நாட்டமும் நல் நீர் மல்க - கண்களும் மிகுதியாக நீரைச் சொரியவும், நா அமிழ்து ஊற - நாக்கில் இனியநீர் சுரக்கவும்,—குரிசிலுக்கு - அத்துரியோதனராஜனுக்கு, வாட்டம் இல் அன்பினோடு - குறைதலில்லாத [நிறைந்த] அன்புடனே, பின்னும் உரைக்கல் உற்றான் - பின்னும் சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதன் விவரத்தை, அடுத்த நான்குகவிகளிற் காண்க.

நாககேதனன் கேட்ப, கோட்டமில் சிந்தையான், வீழ மல்கஊற, குரிசிலுக்கு அன்பினோடு உரைக்கலுற்றான் என இயையும். துரியோதனன் திரௌபதியைப்பழித்துச் சபையிற்கொணரும்படி கூறியது தனது கருத்துக்கு மாறுதலாற் கோபங்கொள்ள வேண்டியவனாயிருந்தும், விதுரன் அவ்வாறு கோபங்கொள்ளாது 'இத்தீச்செயலினால் இத்துரியோதனனுக்குத் தீங்குநேரிடுமே!' என்று இரக்கங்கொண்டு கூறலாயின னென்க. மனங்கனிந்து உருகி வீழ்தலும், நாட்டம்நீர்மல்குதலும் - இரக்கக்குறி. நா அமிழ்து ஊறியது, சொல்

லப்போகிற விஷயத்திலுள்ள ஊற்றமிகுதியா லென்க. பாண்டவர் துரியோத ஞதியர் என்னும் இருதிறத்தாரிடத்திலும் ஒருநிகரான அன்பையுடையவனுய்ப் பக்ஷபாதமில்லாதவனுதலின், விதுரனை 'கோட்டமில் சிந்தையான்' என்றார். நாட்டம். நாடுதற்கருவி: எனவே, கண்ணுயிற்று; 'அம் - கருவிப்பொருள் விகுதி. குரிசில் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். (உ௦௩)

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - விதுரன் வார்த்தை.]

உ௦௪. தானவராகியும்மைத்தனித்தனியிறந்தோர்யாரு
மானவராகியிம்மைவந்தனரிம்பரென்றே
தானவர்பொறைபொருமற்றராதலமென்னுஞ்செங்கண்
மானவராகவேதமலர்முனிதனக்குச்சொன்னுள்.

(இ - ள்.) 'உம்மை - முற்பிறப்பில், தானவர் ஆகி - அசுரர்களாகப் பிறந்து, தனி தனி இறந்தோர் யாரும் - (திருமாலாற் கொல்லப்பட்டுத்) தனித்தனியே இறந்தவர்களனைவரும், இம்மை - இப்பிறப்பில், மானவர் ஆகி - மனிதர்களாய்ப்பிறந்து, இம்பர் - இவ்வுலகத்தில், வந்தனர் - வந்து நிறைந் தார்கள்,' என்று—,—தராதலம் என்னும் செம் கண் மான் - பூமிதேவியென் கிற செவ்வரிபரந்த கண்களையுடைய மான்போன்ற தெய்வமகள், தான் அவர் பொறை பொருமல் - தான் அவர்களாலுண்டான பாரத்தைச் சுமக்கமாட்டா மல், அவராகம் வேதம் மலர் முனிதனக்கு - ஆசையற்றவனும் வேதத்தை யோதுபவனுமாகிய தாமரைமலரில்தோன்றிய பிரமதேவனிடத்தில், சொன் னுள் - முறையிட்டாள்; (எ - று.)

"பூமிதேவி மிகுந்தபாரத்தினுல் துன்பமுற்று மகாமேருபர்வதத்தி லிருக்கின்ற தேவசபையிற் சேர்ந்து பிரமதேவன்முதலான தேவர்கட்கெல் லாம் வந்தனஞ்செய்து, 'ஓதேவர்களே! முன்பு மகாசமர்த்தரான ஸ்ரீவிஷ்ணு வினுலே சங்கரிக்கப்பட்ட காலநேமிமுதலிய பல அசுரர்களும் இப்பொழுது பூலோகத்தில் ராஜ வம்சங்களிலேபிறந்து இரவும்பகலும் பிரஜைகளைத் துன் பப்படுத்திக்கொண்டு கொடுமைசெய்து திரிகிருர்கள். அவர்களை நான் எண் ணச் சத்தியற்றிருக்கின்றேன். பலபராக்கிரமங்க ளுடையவர் களாயும் மிக்க செருக்குடையவர்களாயு மிருக்கிற அசுரேந்திருடைய திரளான சேனைகள் என்மே லிருப்பதனுலே நான் வெகுவானபாரத்தைச் சுமக்கும் வருத்தமுடையளாய் என்னையுஞ் சுமக்கச் சத்தியற்றவளா யிருக்கின்றேன். இந்தச் சங்கதியை உங்களுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தேன்: ஆதலால், நீங்கள் என்மேல் அன்புகூர்ந்து நான் மெலிவடைந்து பாதாளஞ்சேராதபடி என் சுமையை இறக்கியருளவேண்டும்' என்று விஜ்ஞாபனஞ்செய்தாள்" என இச்செய்யுட்கு விவரங் காண்க. தேவசபையிலே பூமிதேவி பொதுவாக எல் லாத்தேவர்களையும் நோக்கிக் கூறியிருக்கவும், தலைமைபற்றி "மலர்முனிதனக் குச்சொன்னுள்" என்று இந்நூலாசிரியர் கூறினர்; ஆயினும், எல்லாத் தேவர்

களையும் நோக்கிப் பூமிதேவி கூறினாளென்பதே இவ்வாசிரியர்கருத்தென்பது, "நான்முகன்றானு மேனைநாகரு நாகர்கோனும்" என வரும் அடுத்த கவியினால் விளங்கும். அசுரர்களில் இன்னார் இன்ன அரசராகப்பிறந்தன ரென்ற விவரம், வியாஸபாரதத்தில் அம்சாவதாரணபர்வத்திற் பரக்கக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

தானவர், மானவர் - (முறையே காசியபமுனிவரது மனைவியராகிய) தநு, மநு என்பவர்களது சந்ததியார் எனப் பொருள்படும் வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம். அவராகம் - வடசொல்: ஆசையின்மையென்று பொருள். நவராகம் என்றுஎடுத்து, புதுமையான செந்நிறத்தையுடைய வென்று உரைத்து, மலர்க்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். பொறை பொறுக்கப்படுவது; சுமை: 'ஐ' - செயப்படுபொருள் விகுதி. திருமாலின் நாபீகமலத்தில் தோன்றித் தனது நான்குமுகங்களினாலும் நான்குவேதங்களையும் எப்பொழுதும் பாராயணஞ் செய்துகொண்டிருப்பவனாதலால், பிரமதேவனை 'வேதமலர்முனி' என்றார்.

உ0நு. நான்முகன்றானுமேனைநாகருநாகர்கோனும்
பான்முகந்தெறியும்வேலைப்பாம்பணைப்பள்ளிகொள்ளுந்
தேன்முகங்களிக்கும்பச்சைச்செவ்விவண்டுளபமாலை
மான்முகங்கண்டுகூறவந்தவாமாலுங்கேட்டான்.

(இ - ள்.) நான்முகன்தானும் - நான்கு முகங்களை யுடையவனான பிரமதேவனும், நாகர் கோனும் - தேவேந்திரனும், ஏனை நாகரும் - மற்றைத்தேவர்களும்,—பால் முகந்து எறியும் வேலை பாம்பு அணை பள்ளி கொள்ளும் - (அலைகள்) பாலையெடுத்தெறிகின்ற பாற்கடலில் ஆதிசேஷ சயனத்திலே சயனித்து யோகநித்திரை செய்கிறவனும், தேன் முகம் களிக்கும் பச்சை செவ்வி வண் துளபம் மாலை - வண்டுகள் (தேனுண்டு) வாயினால் மகிழ்ந்து ரீங்காரஞ் செய்வதற்கு இடமான பசுநிறமுள்ள அழகிய சிறந்த துளசிமாலையை யணிந்தவனுமான, மால் - திருமாலை, முகம் கண்டு - (தங்களுடைய) எதிரிலே தரிசிக்கப்பெற்று, வந்த ஆ (று) - (தாங்கள்) வந்த வரலாற்றை, கூற-எடுத்துச் சொல்ல, மாலும் - அத்திருமாலும் கேட்டான்—; (எ - று.)

"அப்போது சதுர்முகன் தேவர்களைநோக்கி, 'ஓ தேவதைகளே! பூமிதேவி சொன்னதெல்லாம் சத்தியந்தான். வாருங்கள்: திருப்பாற்கடற்கரைக்குப்போவோம்: அங்கேபோய் ஸ்ரீயஃபதிக்குத் தண்டன்சமர்ப்பித்து இவையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்வோம். அப்படி நாம் செய்தால் ஸர்வஸ்வரூபியான அவ்வெம்பெருமான் பூமியின் நிமித்தம் அவதாரஞ்செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டியருளுவன்' என்று இப்படிசொல்லி, அத்தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்று யோகநிஷ்டையிலுள்ள மனசோடு ஸ்ரீகருடத்துவசனைத் தோத்திரஞ்செய்ய, ஸ்ரீயஃபதி பிரமன்செய்த ஸ்தோத்

ரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி உகப்போடு விசுவரூபங்காட்டி 'ஓ நான்முகனே! நீ தேவதைகளோடுகூட என்னிடத்தில் எதைப்பெறக் கருதிவந்தனையோ, அதைச் சொல்லக்கடவாய்; அது கையிற் கிடைத்ததாகவே நினை' என்று அருளிச்செய்ய, பிரமதேவன் அப்போது மீண்டுந்துதித்துப் பூமிதேவியின்குறையை எடுத்துக் கூறினர்" என இச்செய்யுட்கு விவரங் காண்க.

துளபம் - துளஸீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (உ0ரு)

உ0சு. மின்னிடைவிளங்குமேகமேனியானவனிமானை
நின்னிடைவந்துதோன்றுநிருபரானவரையெல்லா
முன்னிடைகடையொன்றின்றிமுற்றும்வெம்முரண்கொள்காலன்
றன்னிடைவிடுதுமென்றுசாற்றியேதளர்வுதீர்த்தான்.

(இ - ள்.) மின் இடை விளங்கும் மேகம் மேனியான் - மின்னல்தன்னிடத்தே விளங்கப்பெற்ற காளமேகம் போன்ற திருமேனியையுடையவனான அத்திருமால்,—அவனிமானை - பூமிதேவியைநோக்கி,—'நின்னிடை வந்து தோன்றும் நிருபரானவரை எல்லாம் - உன்னிடத்து வந்துபிறந்துள்ள (துஷ்ட) அரசர்களையெல்லாம், முன் இடை கடை ஒன்று இன்றி - முதல் இடை கடை என்ற மூன்றுதலைமுறையினும் ஒன்றுமில்லாமலே, முற்றும் - முழுவதும் [எல்லாரையும் ஸமூலமாக], வெம் முரண் கொள் காலன்தன்னிடை விடுதும் - கொடி மாறுபாடுகொண்ட யமனிடத்தில் அனுப்பி விடுவோம் [ஸம்ஹரிப்போம்],' என்று சாற்றி - என்று சொல்லித் தேற்றி, தளர்வு தீர்த்தான் - (அப்பூமிதேவியின்) வருத்தத்தைப் போக்கினன்; (எ - று.)

பிரமதேவன் விண்ணபித்ததனாற் பூமிதேவியின் குறையை யறிந்த திருமால் தானே பூமியில் வசுதேவனது மனைவியாகிய தேவகியின் கருப்பத்தில் தோன்றித் துஷ்டநிக்ரகஞ்செய்து பாரத்தைப்போக்குவதாக வாக்களித்து அப்பூமிதேவியின் குறையைப் போக்கின னென்றவாறு. ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியை மார்பிற்கொண்ட கருநிறமுள்ள திருமாலுக்கு, மின்னலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட காளமேகம் - உவமை. இனி, மின் - மின்னல்போன்ற பேரொளியையுடைய பீதாம்பரம். இடை விளங்கும் - (தனது) இடையிலே விளங்கப்பெற்ற மேகமேனியான் எனக்கூறுவர் ஒருசாரார். மின்னிடை என்பதை உவமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை யெனக்கொண்டு, மின்னல்போன்ற இடையையுடையவளான திருமகள் (மார்பிலே) விளங்கப்பெற்ற மேகமேனியனான திருமால் எனினுமாம். அவனி வடசொல்: (அரசர்களாற்) பாதுகாத்தற்கு உரியது என உறுப்புப்பொருள் காண்க. மருண்டபார்வையில், மான் மகளிர்க்கு உவமை கூறப்படும். மான் - இங்கு, உவமவாகுபெயர். காலன் - பிராணிகளின் ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவனென யமனுக்குக் காரணக்குறி. விடுதும் - 'தும்' விகுதி எதிர்காலங்காட்டும் தனித்தன்மைப்பன்மைவினைமுற்று. கடை - பின். முன்னிடை

கடை யொன் றின்றி - முன்னும் நடுவும் பின்னுமாகிய சந்ததிகளிலொன்று மில்லாமல். 'சாற்றியத்தளர்வுதீர்த்தான்' என்பதும் பாடம். (உ0சு)

உ0எ. அந்தவன்றிகிரியானுநம்மிலோரரசனுகி
வந்தவதரித்தானென்றுமண்ணெலாம்வார்த்தையான
தெந்தவல்வினையாலெவ்வாறெய்துமென்றிதற்கேசால
நொந்துகண்டுயில்பெறுதேநோதகப்புரிந்தேன்மன்னே.

(இ - ள்.) 'அந்த வல் திகிரியானும் - அவ்வாறு அருளிச்செய்த வலியசக்கராயுதத்தையுடையவனுன திருமாலும், நம்மில் ஓர் அரசன் ஆகி வந்து அவதரித்தான் - நமக்குள்ளே ஓரரசனுக வந்து பிறந்திருக்கிருன்,' என்று—, மண் எலாம் வார்த்தை ஆனது - உலகமுழுவதும் வதந்தி உண்டாயிருக்கின்றது; எந்த வல் வினையால் எ ஆறு எய்தும் - எந்தக் கொடிய தீச்செயலினுல் என்ன தீங்கு நேரிடுமோ?, என்ற இதற்கே - என்ற இதுபற்றியே, சால நொந்து - மிகவும் மனம்நொந்து, கண் துயில் பெருது - கண்ணுறங்குவதுமின்றி, நோதக புரிந்தேன் - வருந்திக்கொண்டிருக்கிறேன்; (எ - று.)—மன், ஓ - ஈற்றசைகள்.

'துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தற்பொருட்டே தேவகியின் வயிற்றிற் கண்ணனுய்த் திருவவதரித்த திருமால் இவ்வாறு பல முறைகேடுகளைப்புரியும் உன்னை யழிப்பது திண்ணம்; இதுபற்றியே, யான் அல்லும்பகலும் கவல்கின்றேன்' என்ற விஷயத்தை விதுரன் சிறிதுமறைபொருளாகக் கூறின னென்க. திருமாலின் திகிரி, சுதரிசன மெனப் பெயர்பெறும். இங்கு 'திகிரியான்' என்றது - தவருது கொடியவர்களை யழிப்பானென்ற கருத்தை யுட்கொண் டிருத்தலால், கருத்துடையடை கொளியணியாம்; இதனை வடநூலார் பரிகராங்குராலங்கார மென்பர், கடவுட்டன்மையையுடைய திருமால் மனிதனுகப் பிறந்தானுதலால், 'அவதரித்தான்' என்ருர். அவதாரமென்பது-உயர்ந்த நிலையிலிருப்பவன் தனது சங்கற்பத்தால் தாழ்ந்த நிலைக்கு வருதலைக் குறிக்கும். என்றிதற்கே - தொகுத்தல். (உ0எ)

உ0அ. ஒருதிறத்தவனிமுற்றுமொருமையாற்புரக்குநீவி
ரிருதிறத்தவருநம்மிலிகலுறுமனத்திரானுல்
வருதிறத்தானைவேந்தர்வகைபடக்குழுஉக்கொண்டோடிப்
பொருதிறப்பதற்கேசற்றம்புரிவிலீர்புரிகின்றீரே.

(இ - ள்.) சற்றம் புரிவு இலிர் - சிறிதும் ஆலோசனையில்லாதவர்களே!—அவனி முற்றும் - பூமிமுழுவதையும், ஒரு திறத்து ஒருமையால் புரக்கும் - ஒரேபகுதியாக ஒற்றுமையால் அரசாளுதற்கு உரிய, நீவிர் இருதிறத்தவரும் - நீங்கள் இரண்டு திறத்தாரும், நம்மில் இகல் உறு மனத்திர் ஆனுல் - உங்களுக்குள்ளே பகைமைகொண்ட மனமுடையவர்களானுல், வரு திறம் தானை வேந்

தர்-(உங்களிருதிறத்தார்க்கும் துணையாக) வருகின்ற நால்வகைப்பட்ட சேனையையுடைய அரசர்கள், வகைபட குழூஉக்கொண்டு - அணியணியாகக் கூட்டங்கொண்டு, ஓடி பொருது இறப்பதற்கே - விரைந்து போர்செய்து மடிவதற்காகவே, புரிகின்றீர் - முயல்கின்றவர்களே யாவீர்கள்; (எ - று.)

நீங்கள் இருதிறத்தாரும் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழாமல் மனம் வேறுபட்டுப் பகைமைகொள்வது, உங்களுடைய கேட்டோடு நில்லாமல் உங்களுக்கு நண்பர்களாய் உதவுகின்ற உலகத்தரசர் பலருடைய கேட்டிற்கும் காரணமாம்; இவ்வாறு சற்றும் ஆராய்ச்சியில்லாமற் செய்வது சிறிதுந்தகுதியன்று என்று கருத்து. யானை தன் தலைமீது தானே மண்ணைப் போகட்டுக்கொள்வது போலத் தாமே தங்களுடைய கேட்டிற்கு முயலுதலால், 'சற்றம்புரிவிலீர்' என விளித்தான்; இனி, முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை முற்றெச்சமாக் கொண்டு, சிறிதும் அன்பற்றவர்களாய் எனினுமாம். மனத்திர் - முன்னிலைப்பன்மைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். குழூஉ-இயற்கையளபெடை.

[துரியோதனன் விதுரனைப் பரிகசித்துத் திரௌபதியைக்கோணரும்படி பிராதிகாமிக்குக் கட்டளையிடுதல்.]

உ0கூ. என்றவனுரைப்பத்தானுமெறிந்துகைநகைகொண்டாடி
யன்றவனிதயம்வெம்பவவமதிபலவுங்கூறி
நின்றவனொருவன்றன்னைநீநனிவிரைவினோடிச்
சென்றவணிருந்தகோலத்தெரிவையைக்கொணர்தியென்றான்.

(இ - ள்.) என்று அவன் உரைப்ப-இவ்வாறு அவ்விதுரன் கூற, தானும்-துரியோதனனும், கை எறிந்து நகை கொண்டாடி - கைகொட்டிப் பரிகசித்துச் சிரித்து, அன்று அவன் இதயம் வெம்ப அவமதி பலவும் கூறி - அப்பொழுது அவ்விதுரனது மனம் கொதிக்கும்படி அவமதிப்பான வார்த்தைகள் பலவற்றையும் எடுத்துச்சொல்லி,—நின்றவன் ஒருவன் தன்னை - அங்குநின்ற ஒருத்தனை நோக்கி, 'நீ—, நனி விரைவின் ஓடி சென்று - மிகவும் விரைந்தோடிப் போய், அவண் இருந்த கோலம் தெரிவையை - அங்கே [காந்தாரியின் வீட்டில்] இருக்கின்ற அழகிய திரௌபதியை, கொணர்தி - கொண்டுவருவாய்,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

'ஒருவன்' என்றது, தேர்ச்சாரதியாகிய பிராதிகாமியை. விதுரன் வார்த்தைகளை அஸம்பாவிதமான கட்டுக் கதையெனக் கொண்டு துரியோதனன் கைகொட்டிச் சிரித்துப் பரிகசித்தன னென்க. (உ0கூ)

[பிராதிகாமி திரௌபதியினிடஞ் சொல்லாமலே மீண்டு வந்து துரியோதனனிடத்துக் கூறத்தொடங்குதல்.]

உக0. பெருந்தகையேவலோடும்பிராதிகாமியுமங்கேகி
வருந்தியமனத்தனாகிமாசறுமாபின்வல்லி

யிருந்துழியெய்துருமலிடைவழிநின்றுமீள
விரைந்தனனோடிவந்துவேந்தனுக்கேற்பச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) பெருந் தகை ஏவலோடும் - பெருந்தன்மையை யுடையவனான துரியோதனனது கட்டளையினால், பிராதிகாமியும்—, அங்கு ஏகி - (திரௌபதியிருக்கிற) அவ்விடத்திற்குப் போகத்தொடங்கி, வருந்திய மனத்தன் ஆகி - (திரௌபதியைப்பற்றிய அந்தத் துரியோதனன் கட்டளைக்கு) வருந்திய மனமுடையவனாய், மாசு அறு மரபின் வல்லி இருந்த உழி எய்தருமல்- குற்றமற்ற நல்ல குலத்திற் பிறந்த பூங்கொடிபோன்றவளான திரௌபதி இருந்த இடத்திற் செல்லாமல், இடை வழி நின்று-நடுவழியிற் சற்று நேரம் நின்று, மீள விரைந்தனன் ஓடிவந்து - திரும்பவும் விரைந்தோடிவந்து, வேந்தனுக்கு ஏற்ப சொன்னான் - துரியோதனராசனுக்கு 'இவன் சொல்வது உண்மையே' என்ற எண்ண முண்டாகும்படி கூறுவானாயினான்; (எ-று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

துரியோதனனை 'பெருந்தகை' என்றது, இகழ்ச்சி; மெருமையாகிய தகுதியையுடையவனென, இச்சொல் - அன்மொழித்தொகை. பிராதிகாமியானவன் துரியோதனன் கருத்தின்படி அக்கிரமஞ் செய்தற்கு அஞ்சித் திரௌபதியினிடஞ் செல்லாமலே திரும்பித் தனது ஆலோசனையினாற் கற்பனைசெய்து கேட்டோர் நம்புமாறு சிலவார்த்தை கூறலாயினனென்க. பிராதிகாமி இடைவழியிற் சற்றுநேரம் நின்றது, திரௌபதியினிடம் போய் வருவதற்கு உரிய காலங் கழிவதற்பொருட்டு. 'ஏவலோடும்' என்றவிடத்து, 'ஓடு' உருபு - தனக்குஉரிய உடனிகழ்ச்சிப்பொருளதாகாமல் 'ஆல்' என்பதற்கு உரிய கருவிப்பொருளில் வந்தது. (உகo)

வேறு.

[பிராதிகாமியின் வார்த்தை.]

உசக. என்னைத்தோற்றுமனுநெறிகூரிசையோன்றன்னைத்தோற்றனனே, தன்னைத்தோற்றுத்தனதுமனத்தளர்வாலென்னைத்தோற்றனனே, முன்னைத்தோற்றுத்தோற்றபொருண்முற்றுங்கவருமுறையன்றிப், பின்னைத்தோற்றபொருள்கவரப்பெறுமோநினைக்கப்பெறுகென்றாள்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) 'மனு நெறி கூர் இசையோன் - மநுதர்மசாஸ்திரத்திற் கூறியபடி ஒழுகுவதனால் மிக்க கீர்த்தியையுடையவனான தருமபுத்திரன், என்னை தோற்று - (முன்னே சூதில்) என்னைப் (பந்தயமாகவைத்து)த் தோற்றிழந்து, தன்னை தோற்றனனோ - (பிறகு) தன்னை(ப் பந்தயமாக்கி)த் தோற்றிழந்

தானோ? (அன்றி), தன்னை தோற்று - (முதலிலே) தன்னைத் தோற்றுவிட்டு, (பிறகு), தனது மனம் தளர்வால் என்னை தோற்றனனோ - தனக்கு நேர்ந்த மனவருத்தத்தினால் என்னை(ப் பந்தயமாக்கி)த் தோற்றிழந்தானோ? முன்னை தோற்று தோற்ற பொருள் முற்றும் கவரும் முறை அன்றி - முதலில் (சூதாட்டத்தில்) தோல்வியடைந்து இழந்த பொருள்களையெல்லாம் (வென்றவர்கள்) கவர்ந்துகொள்ளும் முறைமை யல்லாமல் [கவர்ந்துகொள்ளுதல் முறையே யன்றி], பின்னை தோற்ற பொருள் கவா பெறுமோ - (தன்னைத்தோற்றுவிட்ட) பின்பு (பந்தயமாகவைத்து) இழந்த பொருளைக் கவர்தல் கூடுமோ? நினைக்க பெறுது - (அப்பொருளைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்று) எண்ணுதலும் தகுதியன்றே!' என்றாள் - என்று (திரௌபதி) கூறினாள் (எ - று.)

தருமபுத்திரன் சூதாடித் தன்னைத்தோற்றபின்பு 'திரௌபதியைத் தோற்ற செய்தியை அருகிலிருந்து கண்ட பிராதிகாமி, தருமபுத்திரன் தன்னைத்தோற்ற பிறகு இழந்த திரௌபதியைத் துரியோதனன் கவர்தல் நியாய மன்று' என்று அறிந்தவனாதலால், 'தருமபுத்திரன் தன்னைத்தோற்பதற்கு முன்னே பந்தயம்வைத்து இழந்த பொருள்களைத் துரியோதனன் கவர்தல் முறைமையாகுமேயன்றி, தன்னைத்தோற்ற பிறகு தன்னுரிமையையிழந்த தருமபுத்திரன் என்னைத்தோற்றிருந்தால் என்னை வைத்தாடுதற்கே அத்தரும புத்திரனுக்கு உரிமையில்லாமையால் அவ்வாறு பந்தயமாகவைத்து ஆடின ஆட்டமே செல்லாது; அப்பொழுது என்னைத் துரியோதனன் கவர்ந்துசெல்லுதற்கும் நியாயமில்லை: ஆகையால், தருமன் தன்னைத்தோற்று என்னைத் தோற்றானோ? அன்றி, என்னைத்தோற்றுத் தன்னைத் தோற்றானோ? என்ற விஷயம் முதன்முதல் தெரியவேண்டும்' எனத் திரௌபதி வினவியதாகக் கற்பித்துக்கூறினனென்க. இவ்வாறு தான் கூறினால் துரியோதனன் தான் செய்வது முறைமையன்றென்று உணர்ந்து பின்வாங்கித் திரௌபதியை ராஜசபையில் அழைத்து மானபங்கஞ்செய்யாது விட்டிடக்கூடு மென்பது, பிராதிகாமியின் உட்கோள்.

இதுமுதல் முப்பது கவிகள் மூன்றுஞ்சீரும் ஆறுஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகி வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (உகக)

[அதுகேட்ட துரியோதனன் திரௌபதியைக் கொணரும்படி துச்சாசனனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.]

உகஉ. செல்வப்பாவைதிருவுள்ளமிதுவென்றந்தத்தேர்ப்பாகன்
சொல்லப்பாவிதரியாமற்றுச்சாதனனைமுகநோக்கி
யல்லர்பான்மைபெற்றழிந்தவைவர்க்கொருத்தியாகியவம்
மல்லர்பானல்விழியாளைமன்பேரவையினழையென்றான்.

(இ - ள்.) செல்வம் பாவை திருவுள்ளம் இது என்று - 'சிறப்புப் பொருந்திய சித்திரப்பாவைபோலழகிய திரௌபதியின் மனக்கருத்து இதுவாகும்' என்று, அந்தத் தேர்ப்பாகன் சொல்ல - (பிராதிகாமியென்னும்) அத்தேர்ப்பாகன் (தன்கற்பனையைத் திரௌபதியின் வார்த்தையாகக்) கூற,—அது கேட்டு, பாவி - கொடும்பாதகனான துரியோதனன், தரியாமல் - மனம்பொறாமல், துச்சாதனனை முகம் நோக்கி - துச்சாதனனது முகத்தைப் பார்த்து, 'அல்லல் பான்மை பெற்று - துன்பப்படும் விதியை யடைந்து, அழிந்த - அழிவடைந்த, ஐவர்க்கு - பாண்டவரைவர்க்கும் (பொதுவாக), ஒருத்தி ஆகிய - தானொருத்தியே மனைவியாயிருக்கின்ற, அ மல்லல் பானல் விழியாளை - வளமுள்ள கருங்குவளைமலர்போன்ற கண்களையுடையவளாகிய அத்திரௌபதியை, மண் பேர் அவையின் அழை - அரசர்கள் நிறைந்துள்ள (இந்தப்) பெரிய சபையில் (இப்பொழுது) அழைத்துவா,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

துஶ்ஶாஸனன் - கொடியகட்டளையையுடையா னெனப் பொருள்படும் வடசொல். துச்சாதனனை முகம் நோக்கி—துச்சாதனனை முகத்தைப் பார்த்து என இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த செய்வினை: இதனை, வடநூலார், த்விகர்மகர்த்தரிப்ரயோக மென்பர்: இனி, துச்சாதனனை முகத்தின்கண் நோக்கி யென்றாவது, (உருபுமயக்கமாகத்) துச்சாதனனது முகத்தை நோக்கி யென்றாவது கொள்வது, தமிழ்நடை; "முதலை ஐ யுறிற் சினையைக் கண்ணுறும், அதுமுதற்காயின் சினைக்குஐயாகும்." பான்மை - விதி. ஐவர்க்கும் பொதுவான மனைவியாயிருக்கிற அவள் பலபேர்கூடிய ராஜசபையில் நாணமின்றி வருதற்கு உரியவளே யென்பான், 'ஐவர்க்கு ஒருத்தியாகிய அம்மல்லற் பானல்விழியாளை மன்பேரவையின் அழை' என்றான். மல்லல் - வளப்பமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "மல்லல் வளனே" என்பது, தொல்காப்பியம். பானல் - நீலோற்பலம்: அதன் 'மலர்க்கு முதலாகுபெயர். செல்வப்பாவை - செல்வத்திற் பிறந்து செல்வத்தில் வளர்ந்து செல்வத்தில் வாழ்க்கைப்பட்ட அருமையான பெண் என்றவாறுமாம். (உகஉ)

[துச்சாதனன் திரௌபதியிருந்த இடத்தை அணுகிக் கூறத்தொடங்குதல்.]

உகங. நோன்றாள்வெங்கட்கடகளிற்றுநுழைவேலரசனுவறலுமே
யான்றார்கேட்கிற்செவிபுதைக்குமழல்கால்வெஞ்சொலறனில்லான்
றோன்றாயனத்துணைவனைப்போற்றுணைக்கண்டுகிலிற்சூழ்ந்திருந்த
வீன்றாளில்லத்திருந்தாளையிகலோடெய்தியிவைசொல்வான்.

(இ - ள். நோன் தாள் வெம் கண் கடம் களிறு நுழை வேல் அரசன் - வலிய கால்களையும் கொடுமையையும் மதநீர்ப்பெருக்கையுமுடைய யானைகளினுடம்பில் தைத்துச்செல்லுந் தன்மையுள்ள வேலாயுதத்தை யேந்தியவனாகிய துரியோதனன், ஆன்றார் கேட்கின் செவி புதைக்கும் அழல் கால் வெம்

சொல் - பெரியோர் கேட்டால் காதுகளைப்பொத்திக்கொள்ளுதற்குக் காரண மானதும் நெருப்பைக்கக்குவதுபோன்றது மான கொடிய கட்டளைச்சொல்லை, நுவறலுமே - சொன்னவுடனே,— அறன் இல்லான் - தருமநெறிசிறிதுமில் லாதவனாகிய துச்சாதனன்,— தோன்றா நயனம் துணைவனை போல் - தெரி யாத கண்களையுடைய [குருடனான] (தனது) கணவனாகிய திருதராட்டிரனைப் போலவே, துணை கண் துகிலின் சூழ்ந்து இருந்த - தனது இரண்டு கண்களை யும் வஸ்திரத்தினால் சுற்றிக்கட்டிக்கொண்டு தானும் குருட்டுத்தன்மையை அடைந்திருக்கின்ற, ஈன்றாள் (தனது) பெற்றதாயாகிய காந்தாரியினது, இல்லத்து - அந்தப்புரத்திலே, இருந்தாளை - இருந்தவளாகிய திரௌபதியை, இகலோடு எய்தி - மனக்கறுவுடனே சென்றுகிட்டி, இவை சொல்வான் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுவானாயினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற் காண்க.

இனி, முதலிரண்டடிகளில், அரசன் நுவறலும் வெஞ்சொல்லையுடைய அறனில்லான் என்று நேராகவே கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலுமாம். திருத ராட்டிரனுக்கு மணஞ்செய்வித்தற்பொருட்டுப் பீஷ்மன் இட்ட கட்டளையி னால் தூதர் காந்தாரதேசத்து அரசனான சுபலனிடத்திற் சென்று அவன்மக ளாகிய காந்தாரியைத் திருதராட்டிரனுக்குத் தரும்படி மணம்பேச, அச்சுபல னும் திருதராட்டிரன் கண்ணில்லாதவனாயினும் அவனது நற்குடிப்பிறப்பை யும் புகழையும் நல்லொழுக்கத்தையும் ஆராய்ந்து மணம்நேர, காந்தாரி தனது சுற்றத்தார்மூலமாகத் தனது தாய்தந்தையர் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்னை அளிக்க நிச்சயித்திருப்பதையும் அவன் கண்ணில்லாதவ னென்பதையும் கேட்டறிந்து, விதியினாற் கிடைத்த அக்கணவன்திறத்தில் மனமுவந்தவளாய் பதிவிரதாதருமத்தை மேற்கொண்டு, கட்புலனால்வரு மின்பத்தைத் தன்கண வன்போலவே தானும் அனுபவியாதிருத்தல்வேண்டி வஸ்திரத்தைப் பலமடிப் பாகமடித்து அதனால் தன்கண்களை மறைத்துக் கட்டிக்கொண்டு கண்பார்வை யிலளாயின ளென்பது, வரலாறு; "நதியளித்தவ னேவலிற் றூதர்போய் நயந் துடன் காந்தார, பதியளித்த மெய்க்கன்னியைத் தருக பூபதிக் கென மணநேர்ந்தார் மதியளித்த தொல்குலத்தவன் விழியிலாமகனெனத் தமர் சொல்ல, விதியளித்ததென் றுளமகிழ்ந்தனள் வடமீனெனத்தகுங் கற்பாள்", "இமைத்தகண்ணிணைமலர்ந் தினிநோக்கிலேன் யானொருவரை யென்று, சமைத்தபட்டமொன் றினிற்பொதி பெதும்பை" என்கிற சம்பவச்சருக்கத்துச் செய்யுள்கள், இங்குக் காணத்தக்கன.

வெங் கண் - பயங்கரமான கண்க ளெனினுமாம். நுவறலும்—நுவல் பகுதி, து, அல் - சாரியைகள், உம் - வினையெச்சவிகுதி. மற்றவை - சந்தி. 'களிற்று நுழை வேல்' என—வேலின் மிக்ககூர்மையை விளக்கியவாறும். இல் லத்து, அத்து - சாரியை. ஈற்றடி - முற்றுமோனை. (உகரு)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - துச்சாதனன்வார்த்தை.]

உகச. தானேசூதுபொருதழிந்துதலைவன்றனக்குன்பதியான
கோனேசொல்லியாவையுமுன்கொடுத்தான்கொடுத்தபின்னிசைவு
யானேயென்றும்வீமன்முதலிளையோரென்றுமென்வேள்வி
மானேயென்றுங்குறித்திழந்தான்வழக்கால்வென்றேம்வருவாயே.

(இ - ள்.) உன் பதி ஆன கோனே - உனது கணவனாகிய தருமபுத்திரனே, தானே சூது பொருது அழிந்து-தானாகவே சூதாடித்தோற்று, தலைவன் தனக்கு - அரசனாகிய துரியோதனனுக்கு, சொல்லி யாவையும் முன் கொடுத்தான் - பந்தயமாகக்குறிப்பட்டு எல்லாப் பொருள்களையும் முதலிற் கொடுத்துவிட்டான்; கொடுத்தபின் - (அவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் தோற்றுக்) கொடுத்தபின்பு, இசைவு - தான்மனமொப்பிய பந்தயப்பொருள், யானே என்றும்—, வீமன் முதல் இளையோர் என்றும் - வீமன் முதலிய தம்பிமார் நால்வரு மென்றும், என் வேள்வி மானே என்றும் - தனது யாகபத்தினியாகிய திரௌபதியேயென்றும், குறித்து - குறிப்பிட்டு வைத்து, இழந்தான்- (எல்லாரையும்) இழந்துவிட்டான்; வழக்கால் வென்றேம் - முறைமையாகவே (நாங்கள் சூதாட்டத்திற்) சயித்துவிட்டோம்; (ஆதலால்), வருவாய் - (எங்கட்கு அடிமைப்பட்ட நீ எமது விருப்பத்தின்படி ராஜசபைக்கு) வரக்கடவாய்; (எ - று.)

'தானாகவே சூதாடி எல்லாப்பொருள்களையும் இழந்து பின்னர்த் தருமபுத்திரன் பிராயத்தில் மூத்தவனான தன்னை முதலிலும், பிறகு வயசின்கிரமப்படியே வீமன்முதலிய தம்பிமாரையும் அதன்பின்பு யாவரினும் இளையவளான உன்னையும் பந்தயமாகவைத்து முறைப்படியாகவே தோற்றனனாதலால், உன்பர்த்தாக்களான பாண்டவர்கள் போலவே நீயும் எங்கட்கு அடிமையாகியேவிட்டாய்; ஆதலால், எங்களுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வரவேண்டியதே' எனத் துச்சாதனன் திரௌபதி கூறியதாகப் பிராதிகாமிகூறிய ஆட்சேபத்திற்குப் போலிச்சமாதானங்கூறித் திரௌபதியைத் தன்னுடன் ராஜசபைக்கு வருமாறு அழைத்தனனென்க. முதலில் தன்னையும, பின்பு வீமன்முதலிய தம்பிமாரையும், அதன்பிறகு திரௌபதியையும் என்ற இம்முறையில் தருமன் தோற்றானென்பதைக் கீழ் கஅக - ஆஞ்செய்யுள்முதலியவற்றால் அறிக. தம்பியரை முதலில் வைத்திழந்த பின்பே தருமன் தன்னையும் திரௌபதியையும் பந்தயம் வைத்திழந்ததாக முதனூலாகிய வியாசபாரதத்திற் கூறியிருக்கவும் இவ்வாசிரியர் இவ்வாறு கூறுவது, "முன்னோர்நூலின் முடிபொருங்கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங்கூறி, அழியாமரபினது வழிநூலாகும்" என்ற வழிநூலிலக்கணம்பற்றி யென்க: இவ்வாறு முன்னும் பின்னும் முதனூற்கு வேறுபட்டு வருமிடந்தோறும் இவ்விதமே காண்க

தானே, ஏகாரம் பிரிநிலை: பிறர் தூண்டுதலில்லாமலென்றபடி. மற்றை ஏகாரங்கட்கும் ஏற்றபெற்றி கண்டுகொள்க. வென்றேம் - உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. (உகச)

உகரு. பொன்னைச்சிரிக்கும்பூங்கோயில்புனல்வாவியிலென்றெங்கள்குல
மன்னைச்சிரித்தசெங்கனிவாய்மாறாதிரங்கியழுதாற்ற [வன்
மின்னைச்சிரிக்குநுண்ணிடையாய்வேந்தர்க்கெதிருன்மெய்க்கண
றன்னைச்சிரிக்கவிருக்கின்றசளநீகாணிற்றரியாயே.

(இ - ள்.) மின்னை சிரிக்கும் நுண் இடையாய் - மின்னலைப் பரிகசிக்கின்ற நுண்ணிய இடையையுடையவளே!—பொன்னை சிரிக்கும் பூ கோயில்- பொன்னின் நிறத்தைச் சிரிக்கின்ற [பொன்னைக்காட்டிலும் மிக்க பேரொளியைக்கொண்ட] அழகிய (இந்திரப்பிரத்தத்துச்) சபாமண்டபத்தில், (பளிங்கினால் தொழில்செய்யப்பட்ட ஓரிடத்தைத் தடாகமெனப் பிரமித்துத் துரியோதனன் தனது துகிலைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றபோது), புனல் வாவி இல் என்று - 'நீரையுடைய வாவியானது (இங்கு) இல்லையே!' என்று சொல்லி, எங்கள் குலம் மன்னை சிரித்த - எங்கள் குலத்திற் பிறந்த அரசனான துரியோதனனைச் சிரித்து இகழ்ந்த, செம் கனி வாய் - கோவைப்பழம் போலச் சிவந்த உனது வாயே, மாறாது இரங்கி அழுது ஆற்ற - (இப்பொழுது) ஓயாமல் வருந்திக் கதறியழும்படி, வேந்தர்க்கு எதிர் - பல அரசர்கள்முன்னிலையில், உன் மெய் கணவன்தன்னை சிரிக்க இருக்கின்ற - உனக்குஉரிய கணவனாகிய தருமபுத்திரனை (நாங்கள்) சிரித்து இகழும்படியிருக்கின்ற, சளம் - (அவனது) இழிந்த நிலைமையை, நீ காணின்-நீ பார்த்தால், தரியாயே - பொறுக்கமாட்டாயே! (எ - று.)

இந்திரப்பிரத்தத்தில் எங்கள் தலைவனான துரியோதனனைச் சிரித்த உன்னுடைய வாயானது இப்போது உனது தலைவனைக் கண்டு அழுது அாற்றுமாறு நாங்கள் அவனைப் பரிகசித்துச்சிரித்தால் நீ மனம்பொறுக்க மாட்டாயோ? அப்பொழுது செய்த வினையின் விளைவை இப்பொழுது நீ அவசியம் அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்பது கருத்து. திரௌபதியின் செங்கனிவாயில் முதலிற் சிரிப்பும் பின்பு அழுகையும் கூறியிருப்பது, ஒன்றிற் பல நிகழ்வனவாகக் கூறும் முறையிற்படர்ச்சியணியாம்; வடநூலார் பர்யாயாலங்காரம் என்பர். முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் 'சிரிக்கும்' என்பது - உவமவாசகமாய் நின்றது. திரௌபதி துரியோதனனைச் சிரித்த வரலாறு, கீழ் கங-ஆங்கவியின் உரையில் விரித்துக்கூறப்பட்டது. இல் - இல்லை என்ற எதிர்மறைக்குறிப்பு வினைமுற்றின் விகாரம். சலம் - வடசொல்: வஞ்சனையென்று பொருள்; இங்கு, வஞ்சனையால் நேர்ந்த இழிந்த நிலைமைக்கு இலக்கணை: மாறுபாடு எனினுமாம். தரியாயே - 'தரியாய்' என்ற எதிர்மறை முற்றோடு எதிர்மறைப்பொருளதான ஏகாரமுஞ்சேர்ந்து தரித்தே தீரவேண்டுமென்ற ஒருடன்பாட்டுப்பொருளை வற்புறுத்திற்று. (உகரு)

உகசு. *தலத்துக்கியையாதைவரையுந்தழுவித்தனித்தனியே*
*நலத்துப்பொய்யேமெய்போலநடிக்குஞ்செவ்விநலனுடையாய்*
*குலத்துப்பிறந்தாயாமாகிற்கூசாதென்பின்போதுகெனப்*
*பெலத்திற்செங்கைமலர்தீண்டிப்பிடித்தான்சூழ்ச்சிமுடித்தானே.*

(இ - ள்.) *தலத்துக்கு இயையாது* - உலகவழக்கத்திற்கு மாறாக, *ஐவரையும் தனி தனியே தழுவி தழுவி* - பாண்டவரைவரையும் ஒவ்வொருவராக ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, *பொய் நலத்து மெய்போல நடிக்கும்* - பொய்ம்மையாகிய அன்பை மெய்யன்புபோலக் காட்டுகிற, *செவ்வி நலன் உடையாய்* - மிக்க அழகையுடையவளே! (இவ்வாறு நடிப்பதனால், நீ), *குலம் துப்பு இறந்தாய் ஆம்* - நல்ல குலத்திற்குஉரிய ஒழுக்கம் தவறினவளாயினாய்; *ஆகில்* - ஆகவே, *கூசாது* - பின்வாங்காமல், *என் பின் போதுக* - என்பின்னே வரக்கடவாய், *என* - என்று சொல்லி, (துச்சாதனன்), *பெலத்தின்* - பலாத்காரமாக, *செம் கை மலர் தீண்டி பிடித்தான்* - (திரௌபதியினது) செந்தாமரைமலர் போன்ற கையைத் தொட்டுப் பிடித்திழுக்கலாயினான்; (அதனால்) *சூழ்ச்சி முடித்தானே* - (தாங்கள்) எண்ணிய ஆலோசனையை முடித்தவனாயினான்.

ஒருத்தியே ஐவரை ஒருசேர மணம்புணர்தல் உலகவழக்கத்திற்கு மாறானதென்பான் '*தலத்துக்கு இயையாது*' என்றும், 'எனக்கு உன்னிடத்தில் தான் மிக்க அன்பு' 'எனக்கு உன்னிடத்தில்தான் மிக்க அன்பு' என்று ஒவ்வொருவரிடத்தும் ரஹஸ்யத்திற் கூறி மயக்கும் இயல்புடைய பொதுமகளென்பான் '*ஐவரையும் தழுவித்தழுவித் தனித்தனியே நலத்துப் பொய்யே மெய்போல நடிக்கும்*' என்றும், அதற்கேற்ற அழகுடையாளென்பான் '*செவ்விநலனுடையாய்*' என்றும் கூறினான். செவ்வி நலன் - ஒரு பொருட்பன்மொழி. ஒருத்தியே ஐவரையும் மணம்புணர்ந்து பதிவிரதா தருமங்குலைந்து நாணமற்றிருக்கிற நீ என்பின்னே வருதற்குப் பின்வாங்கக் காரணமில்லையே யென்பது, '*குலத்துப்பு இறந்தாய் ஆம், ஆகிற் கூசாது என்பின்போதுக*' என்பதன் கருத்து; இனி, '*குலத்து பிறந்தாயாம் ஆகில்*' என்று பிரித்து - நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளாயிருந்தால் என்று கூறுவது, என்பின்போதுக' என்பதனோடு முரணுமாறு அறிக: இகழ்ச்சிக்குறிப்பாய் அங்ஙனங்கூறினானென்றலுமொன்று. 'சூழ்ச்சி' என்றது, முதலில் துஷ்டசதுஷ்டர்கள் ஒருங்குகூடிச் செய்த சதியாலோசனையை பாண்டவர்கட்குப் பேரவமானஞ்செய்தலே துரியோதனனறியாத சூழ்ச்சியின் முடிவாதலின், அதற்குக் கடை யெல்லையாக அவர்கள் மனைவியைச் சபையிலிழுத்துக்கொண்டு வரவே சூழ்ச்சி முடிந்ததாமென்க. '*சூழ்ச்சிமுடித்தான்*' என்பது - வினையாலணையும் பெயராய்த் துச்சாதனனைக் குறிக்குமென்றலுமாம். பிடித்தான் சூழ்ச்சி முடித்தான் ப்ராஸம். பெலம்=பலம்: வடசொல். இயையாது - பொருந்தாமல். '*குலத்துப்பிறந்தாயாம்*' என்றவிடத்தில், '*ஆம்*' என்பது - தேற்றமுணர்த்தும்; அன்றி, செய்யுமென்முற்று முன்னிலைக்குச் செல்லாமை யுணர்க. (உகசு)

[துச்சாதனனுற் கைபிடித்து இழுக்கப்பட்ட திரௌபதி காந்தாரியினருகிற் சார்தல்.]

உ௪௭. சிலைவாயங்கையவன்றீண்டச்செல்லாளாகியல்லலுழந்
துலைவாயழல்போனெடிதுயிராவுள்ளந்தளராவுடனடுங்காக்
கொலைவாயெயினர்கொல்லுநிலங்குறித்துச்செறுத்தகொடியநெடு
வலைவாயொருதானகப்பட்டமான்போன்மாமிமருங்குற்றாள்.

(இ - ள்.) சிலை வாய் அம் கை அவன் தீண்ட - விற்பொருந்திய அழகிய கையையுடையவனான அத்துச்சாதனன் (தனது கையைப்பற்றி) இழுக்கவும்,— (திரௌபதியானவள்),—செல்லாள் ஆகி - (அவன்பின்னே) போகாதவளாய், அல்லல் உழந்து - துன்பத்தால் வருந்தி, உலைவாய் அழல்போல் நெடிது உயிரா - (கொல்லனது) உலைக்களத்து நெருப்புப்போல் (உஷ்ணமாக)ப் பெரு மூச்சுவிட்டு, உள்ளம் தளரா - மனஞ்சோர்ந்து, உடல் நடுங்கா - உடம்பு நடுங்கி,—கொலை வாய் எயினர் - கொல்லும் நிலம் குறித்து செறித்த கொடிய நெடு வலைவாய் ஒரு தான் அகப்பட்ட மான் போல் - கொல்லுதலைத் தமது சாதித்தொழிலாகக்கொண்ட வேடர்கள் (மிருகங்களை அகப்படுத்திக்) கொல்லுதற்கு வாய்ப்பான இடத்தை ஆராய்ந்தறிந்து (அங்குக்) கட்டிய கொடுமையான நெடிய வலையிலே தனியே அகப்பட்டுக்கொண்ட மான்போல, (துச்சாதனன் கையில் அகப்பட்டவளாய்), மாமி மருங்கு உற்றாள் - (தனக்கு) மாமியார் முறைமையான காந்தாரியின் பக்கத்திற் சென்று சேர்ந்தாள் ; (எ - று.)

வேடருடைய வலையிற் சிக்கிய மான் வெருண்டு தப்பும்வழியின்றிப் பதைபதைப்பதுபோல, துச்சாதனன்கையிற் சிக்கிய திரௌபதியும் தப்பியோடும் வகையின்றி மனம்மறுகி மிகவருந்தி உழன்று பின்னர்க் காந்தாரியைச் சார்ந்தன ளென்றவாறு: உவமையணி. அங்கை - அகம் கை என்று பிரிந்து, உள்ளங்கை யென்றும் பொருள்படும் ; "அகமுனர்ச் செவி கைவரின் இடையன கெடும்" என்பது, நன்னூல். உயிரா, தளரா, நடுங்கா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சங்கள். எயினர்-குறிஞ்சிநிலமாக்கள் ; (அந்நிலத்துமகளிர், 'எயிற்றியர்' எனப்படுவர்.) 'சிலைவாயணங்கை' என்ற பாடத்துக்கு, வில்விலக்செய்தலால் மணம்வாய்ந்த திரௌபதியை யென்பது பொருள். (உ௪௭)

[துச்சாதனன்பின்னே போமாறு காந்தாரி திரௌபதிக்குக் கூறுதல்.]

உ௪அ. பூவார்குழலிதளர்வொடுதன்புறஞ்சேர்பொழுதுஞ்சிறிதிரங்கா
ணீவாவென்றேபருகிருத்திநெடுங்கண்பொழியுநீர்துடையாண்
மேவாரல்லர்தமரழைத்தான்மேலுன்கருத்துவிளம்பிவரப்
பாவாயஞ்சாதேகென்றாள்பலபாதகரைப்பயந்தாளே.

(இ - ள்.) பூ வார் குழலி - மலர்களையணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடையவளாகிய திரௌபதி, தளர்வொடு - வருத்தத்துடனே, தன் புறம் சேர் பொழுதும் - தன்புறத்தில் வந்து சார்ந்தபொழுதிலும், சிறிது இரங்காள் - சிறிதும் மனமிரங்காதவளாகியும், நீ வா என்றே அருகு இருத்தி நெடும் கண் பொழியும் நீர் துடையாள் - 'நீ (இங்கே) வருவாயாக' என்று (அன்புகொண்டழைத்துத் திரௌபதியைத்) தன்னருகிலிருக்கச்செய்து (அவளது) நீண்ட கண்களிலிருந்து சொரிகிற சோகபாஷ்பத்தைத் துடைத்துத் தேற்றாதவளாகியுமிருந்துகொண்டு, 'பாவாய் - திரௌபதியே! மேவார் அல்லர் - (உன்னை அழைப்பவர்) பகைவரல்லர்: தமர் - சுற்றத்தவரேயாவர்; அழைத்தால் - (இவ்வாறு சுற்றத்தவர்) அழைக்கும்போது, மேல் உன் கருத்து விளம்பிவா அஞ்சாது ஏகு - இனிமேல் உனது எண்ணத்தைச் சொல்லி வருமாறு சிறிதும் அச்சங்கொள்ளாது செல்வாயாக', என்றாள் - என்று கூறினாள்: (யாவளெனில்).— பல பாதகரை பயந்தாள் - பல [நூறு] பெரும்பாவிகளைப் பெற்றவளாகிய காந்தாரி; (எ - று.)

துச்சாதனன் வலியப் பிடித்திழுத்தபோதே அவனைத் தடுத்துத் திரௌபதியைப் பாதுகாத்தற்கு உரிய முறையில் நிற்பவளான காந்தாரி அப்போது அவ்வாறு செய்யாதிருந்ததுமன்றி, அவள் தன்னிடம் வந்தபிறகும் அன்பு காட்டி அவளைத்தேற்றாமல் விட்டிட்டதோடு, 'அவன்பின்னே போ' என்றுஞ் சொன்ன கொடுமையை நினைத்து, அக்காந்தாரியை 'பலபாதகரைப் பயந்தாள்' என்றார்; மக்கட்கு ஏற்ற தாய் என்க. பல புதல்வரைப் பெற்றோர்க்கு இரக்கமென்பது இயல்பாயிருக்கவும், நூறுபிள்ளைகளைப் பெற்ற இவட்கு இவ்வாறு கொடுமை யமைந்திருப்பதற்குக் காரணம் ஸத்புத்ரரைப்பெறாமற் பலகொடும்பாவிகளைப் பெற்றதேயா மென்றவாறு: இத்தொடர் இவ்வாறு கருத்தை உட்கொண்டிருப்பதனால், கருத்துடையடை கொளியணியின்பாற்படும். காந்தாரி தான் மிக்க பதிவிரதையாயிருந்தும் தனது மருமகளாகிய திரௌபதியினிடத்து இரக்கங்கொள்ளாமலும் அவளது கண்ணீரைத் துடையாமலுமிருந்து 'தமரழைத்தால் உன்கருத்தை விளம்பிவா ஏகு' என்றுகூறி அறத்திற்குமாறாக நடந்தது, அவள் தன் மக்களிடத்துக்கொண்ட மிக்க அன்பினாலென்க. பூ ஆர் குழலி என்று பிரித்து - பூக்களை மிகுதியாக அணிந்துள்ள கூந்தலை யுடையவளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பொழுதும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. 'சிறிதும்' என்ற இழிவுசிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. மேவார் - சேராதவர்; என்ற இழிவு சிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. மேவார் - சேராதவர்; எனவே, பகைவராயிற்று: எதிர்மறைப் பலர்பால் வினையாலணையும் பெயர். (உ.கஅ)

[துச்சாதனன் திரௌபதியை இழுத்துக்கொண்டு போதல்]

உகக. தண்டார்விடலைதாயுரைப்பத்தாய்முன்னனுகித்தாமரைக்கைச், செண்டாலவள்பைங்குழல்பற்றித்தீண்டானுகிச்செல்கின்றான்,

வண்டார்குழலுமுடன்குலையமானங்குலையமனங்குலையக், கொண்டா ரிருப்பரென்றுநெறிக்கொண்டாளந்தோகொடியாளே.

(இ - ள்.) தாய் உரைப்ப - (தனது) தாயாகிய காந்தாரி (அவ்வாறு) சொல்லிவிடவே,—தண் தார் விடலை - குளிர்ந்த மாலையை யணிந்த துச்சாதனன், தாய் - தாவிச்சென்று, முன் அணுகி - (திரௌபதியினது) எதிரில் போய், தாமரை கை செண்டால் - தாமரைமலர்போன்ற (தனது) கையாகிய செண்டினாலே, அவள் பைங் குழல் பற்றி - அந்தத்திரௌபதியினது கரியகூந்தலைப் பிடித்துக்கொண்டு, தீண்டான் ஆகி செல்கின்றான் - (அவளுடம்பைத்) தொடாதவனாகவே போகின்றவனானான்; (அப்பொழுது), கொடியாள் - பூங்கொடிபோன்றவளான திரௌபதி, வண்டு ஆர் குழல் உடன் குலையவும் - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற தனது கூந்தல் ஒருசேர அவிழ்ந்து புரளவும், மானம் குலைய - (தனது மானம் அழிந்திடவும், மனம் குலைய - மனமும் நிலைகலங்கவும், கொண்டார் இருப்பர் என்று - '(தன்னை) மணந்துகொண்ட கணவர்கள் (அச்சபையில்) இருப்பார்கள்' என்று எண்ணி, நெறி கொண்டாள் - (அத்துச்சாதனன் செல்கின்ற) வழியே (தானும்) செல்லலானாள்; அந்தோ - ஐயோ! (எ - று.)—'அந்தோ' என்பது, இரக்கக்குறிப் பிடைச்சொல்; கவி இரங்கிக்கூறியது.

காந்தாரி தனக்கு அநுகூலமாகச் சொல்லவே, துச்சாதனன் தனது தாயின்புறத்திலொதுங்கியிருந்த திரௌபதியினருகிற் போய்த் தனது கைகளினால் அவள் கூந்தலைப் பற்றியிழுத்துக்கொண்டு செல்ல, அத்திரௌபதியும், தனது கணவர்கள் அச்சபையிலிருப்பதனால் அவர்கள் தன்னைக் காக்கக் கூடுமென்று ஓரெண்ணங்கொண்டு அத்துச்சாதனனுடன் சென்றனளென்பதாம். விடலை - ஆண்மகன், இளமகன், திண்ணியன்; ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். 'தாய்' என்ற சொல் இரண்டனுள், பின்னது - இறந்தகால வினையெச்சம்; இனி, 'தாய்முன்னணுகி' என்பதற்கு - தனது தாயாகிய காந்தாரியினெதிரிற் கிட்டி எனப் பொருள்கொண்டால், பின்வரும் 'அவள்' என்பது - திரௌபதியைக் குறித்தற்கு இயையாமை காண்க. துச்சாதனன் தனது கையைப் பூஞ்செண்டினுருவமமையுமாறு குவித்துத் திரௌபதியின்குழலைப் பற்றினனென்க. பசுமை கருமை நிலம் ஆகிய இந்நிறங்களை அபேதமாகக்கூறுவது கவிசமய மாதலால், கரியகுழலை 'பைங்குழல்' என்றார். 'பைங்குழல்பற்றத் தீண்டாளாகிச் செல்கின்றாள்' என்ற பாடம் - 'தனது கூந்தலைப் பற்றி யிழுத்துக்கொண்டு செல்ல (த்திரௌபதி தான் தீட்டுடைமையால்) தீண்டக்கூடாதவளாயிருந்தும் [ரஜஸ்வலையாயிருந்தும்] (அத்துச்சாதனனுடன்) செல்பவளாய்' என்று பொருள்படும். 'கொடியாள்' என்பதற்கு - கொடுமைக்கு இலக்கானவளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'குழலும்' என்ற உம்மையைப் பிரித்து 'குலைய' என்பதனோடு கூட்டுக. முன்னணுகி என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம்.　　(உகக)

[இதுவும் அது.]

உ௨௦. சூழுங்கனல்வாயுருமன்றித்துளிவாய்முகிலுமகிதலத்து
வீழுங்கொல்லோவுற்பாதம்விரவிற்றென்றேவெரூஉக்கொள்ளத்
தாழும்பெரியகரியகுழலுாரோடலையத்தழீஇக்கொண்டு
வாழுஞ்சுரும்புசுழன்றரற்றமண்மேலிழுத்துவருகின்றான்.

(இ - ள்.) 'சூழும் கனல் வாய் உரும் அன்றி - பரவுந்தன்மையுள்ள நெருப்புப் பொருந்திய இடி வீழ்வதே யல்லாமல், துளி வாய் முகிலும் மகிதலத்து வீழும்கொல்ஓ - மழைத்துளிகள் பொருந்திய மேகமும் பூமியில்விழக் கடவதோ! உற்பாதம் விரவிற்று - துர்நிமித்தம் உண்டாயிற்று,' என்று—, வெரூஉக் கொள்ள - (கண்டவர்யாவரும்) அச்சங்கொள்ளும்படி, தாழும் பெரிய கரிய குழல் தாரோடு அலைய - நீண்டுதொங்குகின்ற பெரிய கருநிறமுடைய (திரௌபதியின்) கூந்தல் மாலையுடனே அவிழ்ந்து கீழ்விழுந்து புரளவும்,—தழீஇக்கொண்டு வாழும் சுரும்பு சுழன்று அரற்ற - (அக்கூந்தலிலணிந்துள்ள மாலையைச்) சார்ந்து வாழ்கிற வண்டுகள் சுழன்றுகொண்டு ஒலிக்கவும், மண்மேல் இழுத்து வருகின்றான் - நிலத்திலே (அத்திரௌபதியை) இழுத்துக்கொண்டு வருவானாயினன், (துச்சாதனன்); (எ - று.)

துச்சாதனன் திரௌபதியைக் கூந்தல்பற்றி யிழுத்துச் சென்றபோது அக்கூந்தல் கீழ்விழுந்து புரண்ட தன்மை மேகம் கீழ்விழுந்து புரள்வதாகிய உற்பாதமாகக் கருதுமாறிருந்ததெனக் குறித்தார். வானத்துமேகங்களினின்று நிலத்தில் இடிவீழ்வது, இயற்கையே; மேகம் வீழ்வதோ உற்பாதமாகக் கொள்ளப்படும். உற்பாதமாவன - உலகத்திற்குப் பின்வருந்தீங்கைத் தமது நிகழ்ச்சியால் முன்னமே விளக்குவனவான மேகம் வீழ்தல், தூமகேதுவென்னும் வால்நட்சத்திரம் தோன்றுதல், வானத்தினின்று கொள்ளிக்கட்டை வீழ்தல் இரத்தமழை பொழிதல் போல்வன. பூமாலையுடனேகூடிய கருங்கூந்தல் குலைந்து விழுந்ததை மின்னலோடுகூடிய மேகம் விழுந்ததென மயங்கியதாகக் கூறியதனால், இச்செய்யுளின் முதல் மூன்றடிகள் - மயக்கவணியாம். பூமாலைக்கு மின்னலும், கருங்கூந்தலுக்குக் கார்மேகமும் உவமை யெனக் காண்க; "தாருங் குழலும் மின்னுடனே தலஞ்சேர்கொண்டலென வீழ" என்பர் மேலும்.

மஹீதலம், உத்பாதம் - வடசொற்கள். மகிதலம் - பூமியினது இடம் என உடைமையும் உடையதும் வேறாகாத ஒற்றுமைக் கிழமைப்பொருள் படவிரியும் ஆறனுருபுத்தொகை. வீழுங்கொல்லோ, கொல் - அசை; ஓ - இரக்கம் வெரூஉக்கொள்ள, தழீஇக்கொண்டு - வெருவுகொள்ள, தழுவிக்கொண்டு; சொல் விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால், சொல்லிசையளபெடைகள். (உ௨௦)

[இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - திரௌபதியின் நிலையைக்கண்ட அந்நகரத்துச் சனங்கள் வருந்துதலைக் கூறும்.]

உ௨க. தழலோவென்னுங்கற்புடையதனிநாயகிதன்றாமநறுங்
குழலோவுரகக்கொடிவேந்தன்குலமோகுலைந்ததிவணென்பார்
நிழலோபுவிக்குநெருப்பன்றோநெறியொன்றில்லாநீடுபொலங்
கழலோன்மதிவெண்குடையென்பார்கையாற்கண்டகண்புடைப்பார்.

(இ - ள்.) (சிலர்), 'தழலோ என்னும் கற்பு உடைய - நெருப்புத் தானோ வென்றுசொல்லத்தக்க [மிகப்பரிசுத்தமான] பதிவிரதாதருமத்தையுடைய, தனி நாயகிதன் - (வேறுதுணையின்றித்) தனிப்பட்டவளாகிய (பாண்டாவர்களின்) மனைவி யான திரௌபதியினது, தாமம் நறுங் குழலோ - மலர்மாலையைச் சூடிய நறுமணம்வீசுகின்ற கூந்தல்தானோ (குலைந்தது!) உரகம் கொடி வேந்தன் குலமோ இவண் குலைந்தது - பாம்புக்கொடியையுடையவனாகிய துரியோதனராசனது வம்சமன்றோ இப்பொழுது குலைந்துவிட்டது!' என்பார் - என்றுசொல்லுவார்; (சிலர்), 'நெறி ஒன்று இல்லா நீடு பொலம் கழலோன் - சிறிதும்நன்னெறியிற் செல்லுதலில்லாத நீண்ட பொன்னாற் செய்த வீரக்கழலை யணிந்தவனாகிய துரியோதனனது, மதி வெள் குடை - பூர்ணசந்திரன்போன்ற வெண்கொற்றக்குடையானது, புவிக்கு - பூமியிலுள்ளார்க்கு, நிழலோ - நிழலைத்தருவதாகுமோ? நெருப்புஅன்றோ - நெருப்பாய் வாட்டுகின்றதன்றோ?' என்பார்—; (சிலர்), கண்ட கண் கையால்புடைப்பார் - (திரௌபதிக்குநேர்ந்த அந்தக்கொடுமையைக் கண்ட தங்கள்) கண்களைக் கைகளினால் மோதிக்கொள்வார்கள்; (எ - று.)

மிக்கதூய்மையினாலும், நினைத்தமாத்திரத்தில் எரித்தழிக்குந் திறத்தினாலும், மாதர்களின் கற்பிற்கு அக்கினியை உவமை கூறுதல், மரபு. தனி நாயகி என்பது - ஒப்பற்றதலைவி யென்றும் பொருள்படும். திரௌபதி இப்பொழுது கூந்தலைவிரித்தது, துரியோதனாதியர்கள் விரைவில் வேரோடழிதற்குக் காரணமா மென்பது முதலிரண்டடிகளின் கருத்து. நீதிநெறிதவறாத அரசாட்சியைக் குடையென்றல், மரபு. குடைக்குச் சந்திரனுவமை வட்டவடிவத்தோடு வெண்ணிறமாய் விளங்குதற்கு. குடை - அதுபோலத் தாபந்தணிக்கிற அதிகாரத்திற்கு உவமையாகுபெயர். உலகுக்கு இனிய நிழலைத்தந்து தாபத்தைத்தணிக்கவேண்டிய துரியோதனனது வெண்கொற்றக்குடை அவ்வாறின்றி அதற்குமாறாகக் கொடுமையை விளைத்துத் தபிப்பதனால், 'நிழலோ புவிக்கு நெருப்பன்றோ......கழலோன்மதிவெண்குடை' என்றார். இப்படிப்பட்ட மகாசோகத்துக்குக் காரணமான செயலைத் தங்கள்கண்களாற் பார்க்கநேர்ந்த கொடுமைபற்றி, 'இவ்வருத்தத்தை என் கண்டீர்கள்?' என்று தண்டித்தல்போல, அக்கண்களைத் தமதுகைகளால் மோதுவராயினரென்க. கூந்தலின்குலைவை மறுத்து வேந்தன்குலம் குலைந்ததாகக் கூறியது, அபநுதியலங்காரம். 'புவிக்கு' என்பது - முன்னுள்ள 'நிழலோ' என்றத

னோடும், பின்னுள்ள 'நெருப்பன்றோ' என்பதனோடும் சென்றியைவது - இடைநிலைத்தீவகம்; வடநூலார், மத்யமதீபம் என்பர்.

தழலோ, ஒகாரம் - சிறப்பு. குழலோ, நிழலோ—ஒகாரங்கள் - எதிர்மறைப்பொருளன. குலமோ, ஒகாரம் - தெரிநிலை. நெருப்பன்றோ—இதில் அன்று ஓ என்ற இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒருங்குசேர்ந்து ஓர் உடன்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்தித் தேற்றக்கருத்தை விளங்கும். குலம் குலைந்தது - தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி.

உஉஉ. காட்டுந்திறல்வெஞ்சிலைவிசயன்கையால்வகிர்ந்துகடிகொண்மலர்
சூட்டும்பனிச்சையிவண்புழுதித்துகளேறியதென்றழுதுநைவார்
மீட்டுந்தடாமலேகென்றுவிட்டாண்மைந்தரிட்டவினை
கேட்டுங்கொடியள்காந்தாரிகிளையோடின்றேகெடுமென்பார்.

(இ - ள்.) (சிலர்), 'திறல் காட்டும் வெம் சிலை விசயன் - தனது பராக்கிரமத்தை (ப் பலசமயங்களிற்காட்டியுள்ள கொடிய வில்லை யேந்தியவனான அருச்சுனன், கையால் வகிர்ந்து கடி கொள் மலர் சூட்டும் - (தனது) கையினாற் கோதி நறுமணமுள்ள மலர்மாலையைச் சூட்டப்பெற்ற, பனிச்சை - (திரௌபதியினது) கூந்தல், இவண் புழுதி துகள் ஏறியது - இப்பொழுது மண் புழுதி படியப்பெற்றதே!' என்று அழுது நைவார் - என்றுசொல்லிப் புலம்பி வருந்துவார்கள்; (சிலர்), 'காந்தாரி—, மைந்தர் இட்ட வினைகேட்டும் - (தனது) புதல்வர் செய்த தீச்செய்கையைக் கேட்டறிந்திருந்தும், மீட்டும் - பின்பும், தடாமல் - (துச்சாதனன் கொடுமையைத்) தடுக்காமல், ஏகு என்றுவிட்டாள் - (திரௌபதியைநோக்கி) 'நீ போ' என்றுசொல்லி அனுப்பிவிட்டாள்; கொடியள் - (ஆதலாற்) கொடியவள்; கிளையோடு இன்றே கெடும் - (இவ்வாறு பெருந்தீங்கைச் செய்ததனால் இவள்) சுற்றத்தாரோடும் இப்பொழுதே அழிந்து விடுவாள்,' என்பார்—; (எ - று.)

துரோணசாரியார்க்குக் குருதட்சிணை செலுத்துதற்பொருட்டுத் துருபதன்விஷயத்திலும், சித்திரரதனென்ற வித்தியாதரவேந்தன் திறத்திலும், திரௌபதியின் சுயம்வரகாலத்திலும், காண்டவமென்னும் வனத்தை எரிக்குமாறு அக்கினிதேவனுக்கு அளிக்கையில் வந்தெதிர்த்த தேவர்திறத்திலும், தருமபுத்திரன் ராஜசூயயாகஞ் செய்தற்பொருட்டுத் திறைப்பொருள்கொணருமாறு திக்விஜயஞ்செய்தபோதும், மற்றும் பல இடங்களிலும் அருச்சுனன் விற்றிறமையைக் காட்டியது காண்க. இவ்வாறு மகாவீரனான அருச்சுனன் கோதிமுடித்த கூந்தற்கும் புழுதிபடியுமாறு நேர்ந்த விபரீதத்தை நினைந்து அழுது நைவாராயினர். இங்ஙனம் திரௌபதியின் துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருந்த துரியோதனாதியர்கள் அருச்சுனனது வில்வீரத்தினால்விரைவில் அழிவுறுவ ரென்பது, 'காட்டுந்திறல்வெஞ்சிலை' என்ற அடைமொழியினாற் குறிப்பிக்கப்பட்டவாறு. 'அருச்சுனனாற்கோதிமுடிக்கப்பட்ட திரௌபதியின்

கூந்தலில் இப்பொழுது புழுதி படிந்துள்ளது' என ஒரு பொருளிற் பல தன்மை நிகழ்ந்தனவாகக் கூறியது - முறையிற் படர்ச்சி:யணியின் பாற்படும் தன்மைந்தர்செய்தகொடுமையை அறிந்திருந்தும் திரௌபதியைச் சபைக்குப் போகுமாறு கூறிய காந்தாரி அக்கொடுமைக்கு உடன்பட்டவளேயாவ ளாத லால் 'கொடியள்' என்றும், அளவுகடந்துசெய்த புண்ணியபாவங்கள் மறு பிறப்பிலன்றி இப்பிறப்பிலேயே பயனை விளைக்கும், என்பது நூல்துணி பாதலால் அளவுகடந்துசெய்த பொல்லாங்குடைமைபற்றி அதன்பயனாக 'காந் தாரி கிளையோடு இன்றேகெடும், என்றும் கூறினர். "வீரர் கற்பின் மின் னனையாளை விறன்மைந்த, ரேரு மன்றி லேற்றவு மாமன் றென்னாதா, ளூரு வன்பிற் கண்ணறைமன்னனொருதேவி, யாருவெளத்துன்புற வன்றேயடி யிட்டாள்" என மேல் நான்காம் போர்ச்சருக்கத்தில் வருவது, இங்கு நோக்கத் தக்கது.

கடி - உரிச்சொல். பனிச்சை - மகளிர்கூந்தலின் வகை ஐந்தி லொன்று: கூந்தலின்வகை ஐந்தாவன - மயிரை உச்சியில்முடித்தலாகிய முடியும், சுருட்டிமுடித்தலாகிய குழலும், மயிரைமுடிந்துவிடுதலாகிய தொங்கலும், பின்னிவிடுதலாகிய பனிச்சையும், பின்னே செருகுதலாகிய சுருளுமாம். பனிச்சை - இங்குச் சிறப்புப்பொருளைத் தாராமல், பொதுவாகக் கூந்தலென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. புழுதித்துகள் - ஒருபொருட்பன்மொழி. தடாமல் - 'தடு' என்ற பகுதியின் எதிர்மறைவினையெச்சம். கிளை - மரத்தைக் கிளைபோல உரிய காலங்களில் தழுவுஞ் சுற்றத்தார்; உவமையாகுபெயர். இன்றே, ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு விரைவு. கெடும் - செய்யுமென்முற்று, பெண்பாலுக்கு வந்தது. காந்தாரி - வடசொல். காந்தாரதேசத்தரசன்மகள் ; தத்திதாந்தநாமம். (௨௨௨)

௨௨௩. இரும்போநெஞ்சிம்மாமனிதற்கிசைந்தானுடனக்கவிருந்தென்பார், பெரும்போரரசர்பெண்ணுடனேபிறந்துஞ்சீறப்பெறுரென்பார், பொரும்போர்வீமன்பொறுத்தாலும்பொற்றேர்விசயன்பொறுனென்பா, ரரும்போரரசர்தகாதென்றால்வருமோவிந்தவழிவென்பார்.

(இ - ள்.) (சிலர்), 'இ மாமன் - (திரௌபதியினது) மாமனாகிய இத் தத்திருதராஷ்டிரன், ஒக்க இருந்து - உடனிருந்து, இதற்கு - (துரியோதனுதியர்செய்த) இத்துராலோசனைகட்கெல்லாம், இசைந்தான் - உடன்பட்டான்: (ஆதலால்), நெஞ்சு இரும்போ - (இவனது) மனம் இரும்புதானோ?, என்பார்—; (சிலர்), பெரும் போர் அரசர் - மிக்கபோர்த்திறமையுடைய அரசர்கள், பெண்ணுடனே பிறந்தும் - பெண்ணுடனே பிறந்தவர்களாயிருந்தும், சீற பெறுர் - (இக்கொடுமையைச்செய்யும் துரியோதனுதியர்திறத்திற்) சிறிதுஞ்சினங்காட்டாதிருக்கின்றார்களே!' என்பார்—; (சிலர்), பொரும் வீமன் பொறுத்தாலும் - போர்செய்யும் வலிமையுள்ள வீமசேனன் 'போர் (மாறுசெய்யாது ஒருகால்) பொறுத்துக்கொண்டிருந்தானானாலும், பொன்தேர் விசயன் பொறுன் - அழகிய தேரினையுடைய அருச்சுனன் சிறிதும் பொறுக்க மாட்டான்" என்பார்—; (சிலர்), அரும் போர் அரசர் தகாது என்றால் -

அருமையான போர்த்திறத்தையுடைய (இச்சபையிலுள்ள) அரசர்கள் '(இவ் வாறு சூதாடுதல்) தக்கதன்று' என்று மறுத்துக்கூறியிருந்தால், இந்த அழிவு வருமோ - இந்தக்கேடு நேரிடுமோ?' என்பார்—; (எ - று:)

'மாமன்' என்றது - திரௌபதிக்கு மாமனார்முறையான திருதராஷ்டிரனை; திரௌபதியைப்பற்றி வருந்துவோரது வார்த்தை யாதலின், இவ்வாறு கொள்வதே சிறப்பு: துரியோதனனது மாமனாகிய சகுனியென்று கொள் வதற்கு இத்துணை இயைபின்மை யறிக. திருதராஷ்டிரன் இளமையிலேயே தந்தையையிழந்த பாண்டவர்கள் திறத்திற் பேரன்புகொண்டு பாதுகாத்து வந்து அவர்களை மிக்கசிறப்பினராகுமாறு செய்திருந்தும், இப்போது ஒரு பால் அன்பு ஓடிக் குணக்கேடான தனது மைந்தர்க்கு வசப்பட்டு அவர்களது துராலோசனைகட்கெல்லாம் தான் உடந்தையாய்நின்று தருமாத்துமாக்களான அப்பாண்டவர்களைச் சூதாடுமாறுபுரிந்து அதனோடு நில்லாமல் மருமகளான திரௌபதியைத் தனதுமக்கள் பேரவமானஞ்செய்வதை அறிந்தபிறகும் அதனைத் தடுக்காமல் அதற்கும் உடன்பட்டு நின்றதனால், அவனது மனத்தை 'இரும்போ' எனப் பழித்துக்கூறினர். இமா மனிதற்கு என்று பிரித்துப் பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று.

'ஆணோடு பெண்ணோடு பிறக்கவில்லையா?' என்பது - உலகவழக்கு. தான் தனியே ஒருத்தனாகப் பிறந்தவன் பிறரது கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை யறிதல் அருமை; பலருடன் பிறந்தவர்களோ தம்மோடு குடல்துவக்குடைய உடன் பிறந்தார்க்கு வருத்தம் நேர்ந்தபொழுது அது தமது மனத்திற் பதிய வருந்து வார்க ளாதலால், அத்தகையார் பிறர்க்குத் துன்பம்நேர்ந்தவிடத்தும் அப்பிற ரது கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையும் உணர்தற்கு வல்லவராவர். அத்தன்மையர் பலர் கூடியிருக்கும் இச்சபையிலே இயல்பிற் சுதந்தரமற்றுத் தனக்கு நேரும் துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளும் வல்லமையில்லாத பெண்ணாய்ப் பிறந்துள்ள திரௌபதியை ஒருமூடன் இவ்வாறு வருத்துகையில் மாருகச்சீறித் தமது பலத்தால் இவ்வக்கிரமத்தைத் தவிர்க்கவேண்டியிருக்க, இவர்கள் ஒன்றுஞ் செய்யாது அடங்கி வாளாவிருக்கின்றார்களே! இதென்ன விபரீதம்! என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. திரௌபதி பெண்ணாதலால், ஆணோடு பிறந்தா ரென்பதைத் தவிர்த்து 'பெண்ணுடனே பிறந்தார்' என்று கூறினார்கள்; இது - உலகவழக்கு நவிற்சியணி. 'பெரும்போரரசர்' என்றது, மாறுசெய்ய வல்லவர் என்ற கருத்தை யுட்கொண்டது; கருத்துடை யடை மொழியணி. இனி, இரண்டாமடிக்கு - பெரியபோர்த்தொழிற்கு உரிய துரியோதனாதியர் தாங்களும் ஒருபெண்ணுடன் பிறந்தவர்களாயிருந்தும் ஒருபெண்ணை[திரௌ பதியை] இவ்வாறு கோபித்து வருத்துதற்குத் தகாதவராவ ரென்பாரென்று பொருள்கூறுதலும் ஒன்று; துரியோதனாதியர் நூற்றுவரோடு துச்சளையென்ற ஒருத்தி பிறந்தன ளாதலால், அவர்கள் பெண்ணுடனே பிறந்தவராவர். இப் பொருளில் துரியோதனாதியரை 'பெரும்போரரசர்' என்றது, தமக்குச் சரி

யான ஆடவரிடத்தில் வீரங்காட்டிப் போர்செய்யாமல் அபலையான ஒரு பெண்திறத்திற் பகைமைபாராட்டிக் கொடுமைசெய்கின்றார்களே! இவர்களது வீரம் எற்றுக்கு? என்ற பழிப்பை விளக்கும். பிறந்தும், உம்மை - சிறப்பு.

பாண்டவரைவருள் தேகபலத்தில் வீமசேனனும் விற்போர்த்திறத்தில் அருச்சுனனும் சிறந்தவர்க ளாதலால், இவ்விருவருள் ஒருத்தராவது மனம் பொறாது புழுங்கிச் சீறி உக்கிரங்கொண்டு பகையழிக்கக்கூடு மென்று, சிலர் தமதுமனத்திற் சிறிதுதேறியவாறு. 'வீமன்பொறுத்தாலும்' என்றவிடத்து, உம்மை-அவன் சிறிதும் பொறுக்கமாட்டா னென்பதை விளக்கும் காண்டவ தகனகாலத்தில் அக்கினிதேவன் கொடுத்த வாநரத்துவஜமமைந்து வெண் குதிரைகள்பூட்டிய தேரையுடையவனாதலால், அருச்சுனனை 'பொற்றேர்விசயன்' என்றான்; இத்தொடரில், காண்டவவனத்தை இனிதாகப் புசிக்குமாறு அக்கினிதேவனுக்கு அளித்தபோது தேவர்களையெல்லாம் புறங்கண்டு ஓடச் செய்த அருச்சுனனுக்கு நராதமரான துரியோதனாதியரை யழித்தல் ஒரு பெரிதன்று என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். சபையிலுள்ள அரசர்களெல்லாரும் துரியோதனனுக்கு உடந்தையாயிராமல் ஒன்றுசேர்ந்து ஆதியிலேயே 'இவ்வாறு அக்கிரமச்செயலைச் செய்தல் தகாது' என்று ஏககண்டமாகச் சூதாடலையே தடுத்திருந்தால், தனிப்பட்ட துரியோதனனால் இத்தகைய கொடுஞ் செயல் நேர்ந்திரா தென்பது ஈற்றடியின் கருத்து; இனி, போர்செய்யும் பாண்டவர்கள் சூதாடுதல் எமக்குத் தகாதென்று மறுத்திருந்தால், இத்தகைய அழிவு நேருமோ? என்ற கருத்துப்படப் பொருள்கூறுவாருமுளர். (உஉ௩)

உஉ௪. என்னேகுடியிற்பிறந்தாருக்கிருப்பன்றிவ்வூரினியென்
பார், முன்னேயோடிமுறையிட்டால்முனியுங்கொல்லோவெமையென்
பார், பின்னேயிரங்கியழுதழுதுபேதுற்றின்னல்பெரிதுழப்பார், அன்னே
துன்பங்களைந்தின்பமாவாயென்றேயருள்புரிவார்.

(இ - ள்.) (சிலர்), 'என்னே - இது என்ன விபரீதம்! குடியில் பிறந்தாருக்கு - நல்லகுடியிற் பிறந்துள்ளவர்கட்கு, இனி - இனிமேல், இ ஊர் இருப்பு அன்று - இந்த அத்தினபுரம் வசித்தற்குத் தக்க இடமன்று,' என்பார்—; (சிலர்), 'ஓடி - விரைந்து சென்று, முன்னே முறையிட்டால் - (யாம் துச்சாதனனது) எதிரில் ('திரௌபதியை நீ இவ்வாறாகச்செய்வது தகுதியன்று' என்று) முறையிடுவோமாயின், எமை முனியும்கொல் ஓ (அத்துச்சாதனன்) எங்களைக் கோபித்துக் கொள்வானோ? என்பார்—; (சிலர்), பின்னே இரங்கி அழுது அழுது பேதுற்று இன்னல் பெரிது உழப்பார் - திரௌபதியின்பின்னே சென்று இரக்கங்கொண்டு கதறியழுது மனங்கலங்கி மிகவும் துன்பப்படுவார்கள்; (சிலர்), 'அன்னே - தாயே! துன்பம் களைந்து இன்பம் ஆவாய் - (விரைவில்) இத்துன்பம் ஒழிந்து இன்பமனுபவிப்பாய்,' என்று—;

அருள் புரிவார் - கருணைகொண்டு கூறுவார்கள்; (எ - று.)

"கொடுங்கோன்மன்னர் வாழுநாட்டிற், கடும்புலிவாழுங் காடு நன்றே" என்பவாதலால், கொடுங்கோல்மன்னனான துரியோதனனது அத்தினபுரியில் வாழ்ந்தால் குலமகளிரைப் பிறர்தீண்டுதல் முதலிய பலவகை முறைகேடுகள் நிகழக்கூடு மென்று அஞ்சி, அவ்வூரார், 'குடியிற்பிறந்தார்க்கு இருப்பன்று இவ்வூர் இனி' என்பாராயினர். என்னே - இரக்கக்குறிப்பு. காந்தாரியினந்தப்புரத்திலிருந்து துரியோதனன் புதிதாகக்கட்டிய மண்டபத்திற்குத் துச்சாதனன் அத்துரியோதனனது கட்டளைப்படியே திரௌபதியை இழுத்துக்கொண்டு செல்லும்போது கண்ட ஜநங்களின்செய்தி கூறுவன இப்பாடல்களெல்லா மென அறிக. அப்பொழுது திரௌபதிக்குநேர்ந்த துன்பங்கள் யாவும் இன்பமாய்ப் பரிமணமிக்க வேண்டுமென்று தமது வேண்டுகையைச் சனங்கள் ஈற்றடியால் தெரிவித்தனர். அன்னே - அன்னையென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. முன்னே - (துரியோதனனது) எதிரிலே யென்றலுமாம். (உஉச)

உஉ௫. பறைவன்களிற்றுப்பலபுரவிப்பைம்பொற்றடந்தேர்ப் பாஞ்சாலர்க், கிறைவன்பாவையாங்காணவிவையோபடுவதென்றுரைப்பார், பொறைவண்சிந்தைத்தருமனுக்குப்பொய்ச்சூதறிந்தும்பொரவென்ன, குறைவந்ததுதன்விதிவலியாற்குறைந்தான்யாவுங்கொடுத்தென்பார்.

(இ - ள்.) (சிலர்), 'பறை வல் களிறு - பிளிறுகின்ற வலியயானைகளையும், பல புரவி - பல குதிரைகளையும், பைம் பொன் தடதேர் - பசிய பொன்மயமான பெரியதேர்களையுமுடையவனான, பாஞ்சாலர்க்கு இறைவன் - பாஞ்சாலதேசத்தார்க்கு அரசனாகிய துருபதனுடைய, பாவை - அழகிய மகளாகிய திரௌபதி, யாம் காண - நாங்கள் கண்ணாற்காணும்படி, இவையோ படுவது - இத்துன்பங்கள் படுதலாகுமோ? [படுதல் தகாதென்றபடி.],' என்று உரைப்பார்—; (சிலர்), 'பொறை வள் சிந்தை தருமனுக்கு - பொறுமையையும் உதார எண்ணத்தையு முடைய தருமபுத்திரனுக்கு,—'சூது - சூதானது, பொய் - பொய்க்கு இடமானது' (என்று), அறிந்தும் - தெரிந்திருந்தும், பொர - (அப்பொய்ச்சூதை) ஆடும்படி, என்ன குறை வந்தது - (புத்திக்குக் குறைவு நேரிட்டதே! இது) எவ்வளவு குறைவாய்விட்டது! [மிகவும் அறிவுகுறைந்துவிட்டது என்றபடி]; தன் விதி வலியால் - தன்னுடைய ஊழ்வினையின் வலிமையால், யாவும் கொடுத்து - (தனது) எல்லாப் பொருள்களையும் (சூதில் பந்தயம்வைத்துத்) தோற்றிழந்து, குறைந்தான் - மிக்கதாழ்வை அடைந்துவிட்டான்,' என்பார்—; (எ - று.)

களிறு, புரவி, தேர் என்பன - காலாட்படைக்கும் உபலக்ஷணம் "சதுரங்கசேனைகளையுமுடைய பாஞ்சாலதேசத்தரசனது புத்திரி இத்துன்பங்களைப் படத்தக்கவளல்லள் ,என்ற இவ்வாக்கியத்தில், ராஜபுத்திரியாயிருந்த

லும் பெரும்துன்பத்தை யனுபவித்தலு மென்ற தகாதவற்றிற்குச் சேர்க்கையைக் கூறுத லாகிற ததுதியின்மையணி தோன்றும்: இது, வடமொழியில், விஷமாலங்கார மெனப்படும். பறை வன் களிறு என்பதற்கு பறைகளை (முதுகிலேற்றப்பட்ட) வலிய யானைகள் என்று கூறுவாரு முளர். இவையே, ஒகாரம் - இரக்கம்: எல்லா நீதிகளையு முணர்ந்த தருமபுத்திரன் 'சூதாடுதல் தவறு' என்பதை உணர்ந்திருந்தும் சூதாட இசைந்தது ஊழ்வினைப்பயனே யென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. குறை - மதிக்குறை, அறிவுகேடு. தருமனுக்கு என்ன குறைவந்தது என இயையும். (உஉரு)

[திரௌபதி ராஜசபையைச்சேர்தல்.]

உஉசு. நெடுமாநகரிற்சனமனைத்துநேயம்பெறக்கண்டிவைகூற
வடுமாமரபிற்குறத்தேடுமன்பேரவையின்முன்புக்காள்
கொடுமாமலர்க்கண்புனல்சோரக்குலைந்தேகிடந்தகுழல்சோரத்
தடுமாறுள்ளந்தனிசோரத்தலைநாளளித்ததழல்போல்வாள்.

(இ - ள்.) நெடு மா நகரில் - மிகப்பெரிய அத்தினபுரியி லுள்ள, சனம் அனைத்தும் - மனிதர்களெல்லாரும் கண்டு - (திரௌபதியின் நிலைமையைப்) பார்த்து, நேயம் பெற இவை கூற - (அவளிடத்து) அன்புமிகுவதனால் இவ்வாறான வார்த்தைகளைச் சொல்ல,—தலைநாள் அளித்த தழல் போல்வாள் - முற்காலத்தில் (தன்னைப்) பெற்ற யாகாக்கினியை போல்பவளாகிய திரௌபதி,—மா மலர் கண் கொடு புனல் சோர - பெரிய தாமரைமலர்போன்ற (தனது) கண்களிலே பொருந்தி நீர் பெருகவும், குலைந்தே கிடந்த குழல் சோர - (துச்சாதனன் பிடித்திழுக்கையில்) அவிழ்ந்துவிட்ட கூந்தல் விழுந்து புரளவும், தடுமாறு உள்ளம் தனி சோர - கலக்கங்கொண்ட மனம் தனியே [துணையின்றிச்] சோர்வடையவும்,—மா மரபிற்கு வடு உற தேடும் மன் பேர் அவையின் முன் - (தனது) பெரிய வம்சத்துக்கு வசைமொழியை மிகுதியாக உண்டாக்குகின்ற துரியோதனராஜனது பெரியசபைக்கு முன்னாக, புக்காள் - போய்ச்சேர்ந்தாள்; (எ - று.)—கொடு = கொண்டு.

மகாபதிவிரதையாகிய திரௌபதியைத் தீண்டக்கூடாத காலத்தில் அநியாயமாய்ப் பலர்முன்னிலையில் மானபங்கமுண்டாகுமாறு சபைக்குப்பிடித்திழுத்துக்கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டன னாதலால், துரியோதனனை 'வடு மாமரபிற்கு உறத் தேடும் மன்' என்றார்; மகாபாதகனைப் பெறுவது குலத்திற்கே வசைக்கிடனா மென்க. வடு - புண்பட்டதனாலான தழும்பு; இங்கு, நெடுநாள் நிற்கும் பழிக்கு இலக்கணை. 'இவை' என்றது - கீழ் ஐந்து கவிகளிற் கூறியவற்றைக் குறிக்கும். கொடும்புன லெனப் பண்புத்தொகையாக இயைத்து, (நூற்றுவருடைய குடியைக் கெடுத்தற்குக் காரணமாகுமாறு) கொடிய சோகபாஷ்பம் என்றும் பொருள்கூறலாம்: எளியாரைக் காரணமின்றி வலியார் வருத்த அவ்வெளியார் அதற்குமாறுசெய்ய வலியற்றவராய்

அழுத கண்ணீர், முறைமைதவறிய அவ்வலியாரை வருத்துமென்க; "ஏழை யழுதகண்ணீர் கூறிய வாளொக்கும்," "துணையிலர்......,மாற்றத்தாற் செற்றோரென வலியார் - ஆட்டியக்கால், ஆற்றாதவராழுதகண்ணீரவை யவர்க்குக், கூற்றமாய் வீழ்ந்துவிடும்," "மனுநெறிமுறையின் வழக்கிழந்தவர்தாம், மனமுற மறுகிநின் றழுதகண்ணீர், முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும், வழிவழியீர்வதோர் வாளாகும்மே," "அல்லற்பட்டாற்றா தழுத கண்ணீரன்றே, செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை" என்பன இங்குக் காணத்தக்கவை. 'சோர' என்ற சொல் ஒரு பொருளிலேயே பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட்பின் வருநிலையணி. திரௌபதியினது அதிபரிசுத்தமான பதிவிரதாதருமத்திற்கு யாகாக்கினியை உவமையாகக்கூறினர்; முன்னும் பின்னும் இவ்வாறே கூறுவர். காரியமாகிய திரௌபதிக்கு உற்பத்தி காரணமான தழலை உவமைகூறியது, எற்கும். மலர் - கருங்குவளையுமாம். (உஉசு)

[அச்சமயத்தில் எல்லாவாசநும் இரங்கித் தலைகவிழ, திருதாாட்டிான் ஸஹஜமாகவிருத்தல்.]

உஉஎ. நாணேமுதலாநாற்குண னுநண் ணுங்கற்புநயந்தணிந்த
பூணேயனையாளழுதாற்றிப்புன்பேரவையிற்புகுஞ்சோகங்
காணேமென் றுநிலநோக்கிக்கதிர்வேனிருபரிருந்திரங்கக்
கோணேநேர்பாடாயிருந்தான் குருடென் றுரைக்குங்கொடியோனே.

(இ - ள்.) '(மகளிர்க்குஉரிய), நாணே முதல் ஆம் நால் குணனும்-நாணம் முதலாகிய நான்குகுணங்களையும், நண்ணும் கற்பும் - உறுதியாகப் பொருந்திய கற்புநிலையையும், நயந்து அணிந்த - விரும்பி (ஆபரணங்களைப்போல) மேற்கொண்ட, பூணே அனையாள் - (உலகத்திற்கே) ஆபரணம்போலச் சிறந்தவளாகிய திரௌபதி, அழுது அரற்றி - கதறியழுதுகொண்டு, புல் பேர் அவையில் புகும் - இழிவான அந்தப் பெரிய ராஜசபையிலே பிரவேசிக்கும் போது உண்டான, சோகம் - வருத்தத்தை, காணேம் - (கண்ணினாற்) காணமாட்டோம்,' என்று - என்றுசொல்லி, கதிர் வேல் நிருபர் - ஒளியையுடைய வேற்படைபையேந்திய அரசர்கள், நிலம் நோக்கி இருந்து இரங்க - (தலைகவிழ்ந்து) பூமியைப்பார்த்துக்கொண்டே யிருந்து வருந்த,—குருடு என்று உரைக்கும் கொடியோன் - குருடனென்று சொல்லப்படுகின்ற கொடும்பாவியான திருதராட்டிரன், கோணே நேர்பாடு ஆய் இருந்தான் - கோணலையே நேராகக்கருதிச் சும்மா இருந்தான்; (எ - று.)

நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என மகடூஉக்குணம் நான்காம்; அவற்றுள், நாணமாவது - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ள மொடுங்குதல்; மடமாவது - எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதுபோ லிருத்தல்: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை யெனவும் படும்; அச்சமாவது - புதியதைக் கண்டவிடத்து அஞ்சுதல்; பயிர்ப்பாவது - தன்கணவனல்லாத ஆடவாது

ஆடைமுதலியன தன்மேற்பட்டால் அருவருத்தல். உலகத்து மகளிர்க்கெல்லாம் ஆபரணம்போலச் சிறந்துநிற்றலால் திரௌபதி, 'பூணேயனேயாள்' எனப்பட்டாள். துஷ்டசதுஷ்டர் கூடியிருத்தலாலும், இவ்வாறு முறைகேடானசெய்கையைத் தமது பெருவலியால் நிகழவொட்டாது தடுக்காத அரசர்கள் பலரும் நிறைந்திருத்தலாலும், அச்சபை 'புன்பேரவை' எனப்பட்டது. திரௌபதி மிக்க அலங்கோலமாகப் பெருந்துக்கத்துடன் வருங் காட்சியைப் பார்த்துச் சகிக்கமுடியாதிருத்தலால், அவையிலுள்ள நிருபர் அவளைக் காணுது தலைகவிழ்ந்து நிலம்நோக்குவாராயினர். தனதுபுதல்வன் செய்தபொல்லாங்குகளெல்லாம் மிகச்சரியானவையென்று அவற்றை அங்கீகரித்து நிற்றலால், திருதராட்டிரனை 'கோணேநேர்பாடாயிருந்தான்' என்றும், 'குருடென்றுரைக்குங்கொடியோன்' என்றும் இழித்துக்கூறினர். குருடு - இழுப்பினல் உயர்திணையை அஃறிணையாகக்கூறிய திணைவழுவமைதி. மற்றையரசர்கள் நேர்மையை வளைவாகக்கொண்டனர் [நேராயிருப்பதை விட்டுத் தலைகுனிந்தனர்]; திருதராட்டிரனே கோணலை நேராகக்கொண்டான் [முறைகேடானதை நியாயமென எண்ணியிருந்தான்]' எனச் சொற்போக்கில் ஒருநயந் தொனித்தல் காண்க. (உஉஎ)

[துஷ்டசதுஷ்டர்கள் தவிர யாவரும் சோகித்தல்.]

உஉஅ. மேகங்குருதிபொழிந்தகல்வான்மீனும்பகலேமிகவிளங்கிப்
பூகம்பமுமுற்றுற்பாதம்போதியாவும்புரிந்தனவா
ஞகம்புனேபொற்றுவசனுடனவிலாநின்றநால்வருமே
சோகம்பிறவாதிருந்தார்மற்றொழிந்தார்யாருஞ்சோகித்தார்.

(இ - ள்.) மேகம் குருதி பொழிந்து - மேகங்கள் இரத்தமழையைப் பெய்தும், அகல் வான் மீனும் பகலே மிக விளங்கி - பரந்த ஆகாயத்திலே நட்சத்திரங்களும் பகற்காலத்திலேயே மிகுதியாகப்பிரகாசித்தும், பூ கம்பமும் உற்று - பூமி நடுக்குதலுண்டாகியும், (இவ்வாறு), உற்பாதம் யாவும் - பல வகை உற்பாதங்களும், போது - அப்பொழுது, புரிந்தன - நிகழ்ந்தன; நாகம் புனே பொன் துவசனுடன் நவிலாநின்ற நால்வரும் - பாம்பினுருவத்தை யெழுதிய அழகிய துவசத்தையுடையவனுன துரியோதனனேடு சேர்த்துக் கூறப்படுகிற (துச்சாதனன் கர்ணன் சகுனி ஆகிய) நான்குபேரும், சோகம் பிறவாது இருந்தார் - சிறிதும் துக்கங்கொள்ளாதிருந்தார்கள்; மற்று ஒழிந்தார் யாரும் - இவர்களையொழிந்த (அச்சபையிலிருந்த,) மற்றையோர் யாவரும் சோகித்தார் - துக்கங்கொண்டு வருந்தினர்கள்; (எ - று.)—இரண்டாமடியினீற்றில், ஆல் - ஈற்றசை.

மேகங்கள் இரத்தமழை பொழிதலும், இரவில் விளங்கவேண்டிய நட்சத்திரங்கள் பகலிலே விளங்குதலும், பூகம்பமுண்டாதலும் முதலியன - இனி விரைவில் நேரக்கூடிய பெரும்பொல்லாங்குகளை முன்னரே அறிவிக்கும்

தீ நிமித்தங்களாம். துரியோதனனுடன் சேர்த்து நால்வர் என்பது, 'நாகம் புனைபொற்றுவசனுடன் நவிலாநின்ற நால்வரும்' என்பதன் கருத்து. போதியாவும் - குற்றியலிகரம். நால்வருமே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. மற்றொழிந்தார், மற்று - அசை. மேகம், பூகம்பம், உத்பாதம், நாகம், த்வஜம், ஸோகம் - வடசொற்கள். 'பகலே விளங்கி' என வந்ததனால், 'உற்பாதம் போதியாவும் புரிந்தன' என்பதற்கு - (இவ்வாறு) தீ நிமித்தங்கள் பகற்காலமெல்லாம் நிகழ்ந்தன வென்னலாகாது. (உஉஅ)

[வீமன் முதலிய தம்பிமார் மிக்கசினங்கொள்ள, தருமபுத்திரன் அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தத் தொடங்குதல்.]

உஉகூ. வீமன்கதைமேற்கைவைக்கவிசயன்சிலைமேல்விழிவைக்கத்
தாமம்புனைதோளிளையோருந்தத்தங்கருத்திற்சினமூட்டத்
தூமம்படுசெந்தழலவியச்சோனைமேகஞ்சொரிவதுபோ
னாமந்தருமனெனத்தக்கோனிளையோராறநவிலுற்றான்.

(இ - ள்.) (திரௌபதியைத் துச்சாதனன் அலங்கோலமாக இழுத்து வருவதைக் கண்டபோது),—வீமன் - வீமசேனன், கதைமேல் கை வைக்க - (தனது சத்துருகாதினி யென்னுங்) கதாயுதத்தின்மேற் கையை வைக்கவும்,—விசயன் - அருச்சுனன், சிலைமேல் விழி வைக்க - (தனது காண்டீவமென்னும்) வில்லின்மேல் நோக்கம் வைக்கவும்,—தாமம் புனை தோள் இளையோரும் - மலர்மாலையணிந்த தோள்களையுடைய மற்றைத் தம்பியாகிய நகுல சகதேவர்களிருவரும், தம் தம் கருத்தில் சினம்மூட்ட - தம் தமது மனத்திலே கோபத்தை மிகுதியாகக்கொள்ளவும்,—தூமம் படு செம் தழல் அவிய சோனை மேகம் சொரிவது போல் - புகையமைந்த சிவந்த அக்கினி தணியுமாறு விடாப்பெருமழையை மேகங்கள் பொழிவதுபோல, நாமம் தருமன் என தக்கோன் - தருமனென்று பெயர் கூறத்தக்க தகுதியை யுடையவனாகிய (அவர்களது மூத்தோனான) யுதிஷ்டிரன், இளையோர் ஆற - அந்தத் (தனது) தம்பியர் நால்வரும், (மனத்திற்) சினந்தணியும்படி, நவில் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

வீமன் கதைமேற் கைவைத்ததும், விசயன் சிலைமேற் கண்வைத்ததும் - திரௌபதிக்குப் பெருந்தீங்கிழைத்த பகைவரை அவற்றால் தாம் போர் செய்து அழிப்போமென்று குறிப்பித்தவாறாம். வீமன் முதலிய மற்றை நால்வரைப்போலவே தானும் சினங்கொள்ள வேண்டிய இச்சமயத்திலும் தருமபுத்திரன் தான்பொறுத்ததோடு நில்லாமல், மற்றையோரையும் பொறுப்பித்து இவ்வாறு தரும குணத்தை மேற்கொண்டிருத்தலால், 'நாமந்தருமனெனத்தக் கோன்' என்றார்; இதுவும், கீழ் கூ௰ - ஆஞ் செய்யுளிற் கூறியதுபோன்ற பிரிநிலைநவிற்சியணியாம். தம்பிமாரது சினத்தீயை அருண்மாரியாகிய தருமனது சாந்தமொழிகள் தணித்து அடக்கு மென்க: உவமையணி. சோனை-

விடாப்பெருமழை. பீமன், கதா, விஜயன், தாமம், தூமம், நாமம், தர்மன் - வடசொற்கள். (உஉக)

[தருமபுத்திரன் தனது தம்பிமாரைச் சாந்தப்படுத்துதல்.]

உஉ௦. தேம்போதனைத்துமெய்சாயுஞ்சிலபோதலருஞ்சிலபோது
வேம்போதங்குவாழ்வவெல்லாம்வெங்கானுடனேவேவாவோ
வாம்போதாகுமதுவன்றியாயபொருள்களம்முறையே [ரான்.
போம்போதனைத்தும்பேமுன்னம்பொறுத்தீரின்னம்பொறுமென்

(இ - ள்.) (தருமன் தனது தம்பியரை நோக்கி),—'தேன்போது அனைத்தும் - தேன்பொருந்திய (மற்றை) மலர்களெல்லாம், மெய்சாயும் - வாடிக்கிடக்கின்ற, சிலபோது - சில சமயங்களிலே, சிலபோது - சிலசாதி மலர்கள், அலரும்-மலர்வனவாயிருக்கும்; [அதுபோலவே நாமெல்லோரும் வருந்தும் இச்சமயத்தில் துரியோதனாதியர்கள் மகிழ்கின்றார்கள்]; (ஆயினும்),—ஆம் போது ஆகும் - நல்வினைபலிக்கும்பொழுது (பொருள்கள் தாமே) வந்து சேரும்; வெம் கான் வேம் போது - கொடியகாடு தீப்பற்றி எரியும்பொழுது, அங்கு வாழ்வ எல்லாம் - அவ்வனத்தில் வாழ்கின்ற பிராணிகளெல்லாம், உடனே வேவாவோ- அக்காட்டோடு ஒருசேர அழிந்துவிடுமென்றோ! அ முறையே - அதுபோலவே, அது அன்றி - உண்டாகும்போது உண்டாவதல்லாமல், ஆய பொருள்கள் போம்போது - அங்ஙனம் உண்டாகிய பொருள்கள் (தீவினைப் பயனால்) அழியவேண்டிய காலத்தில், அனைத்தும் போம்-எல்லாம் போய்விடும்; (ஆகையால்), முன்னம் பொறுத்தீர் - முன்பு பலசமயங்களிற் பொறுத்திருந்தீர்கள்; இன்னம் பொறும் - இன்னும் சிறிதுகாலம் [நமக்கு நல்லகாலம் வரும்வரையில்] பொறுத்திருங்கள்,' என்றான் - என்றுகூறித் தேற்றினான்; (எ - று.)

நாமும் நமக்காக உலகத்தார் பலரும் வருந்துகிற இச்சமயத்தில் பகைவர்களாகிய துரியோதனாதியர் முகமலர்ந்து மனங்களிப்பது இயல்பே யென்ற கருத்தை விளக்குதலால், முதலடி - பிறிதுமொழிதலணியாம். பின் மூன்றடிகள் - உவமையணி. ஆகூழினால் வளருந்தன்மையுடைய பொருள்களெல்லாம் போகூழ்வருங்காலத்தில் இருந்தவிடந் தெரியாது அழிந்தொழிந்துவிடுதல் திண்ணமே; ஆகவே, துரியோதனாதியர் இப்பொழுது நல்லகாலமிருந்து மேன்மேல் வளர்வாரானாலும் விரைவிலேயே போங்காலம் நேர்ந்து பொன்றிவிடுவார்கள்: அங்ஙனம் அவர்கட்கு அழிவுகாலம் நேர்கிறவரையில் நாம் பொறுத்திருக்கவேண்டு மென்றவாறும். "நல்லாள், உடன்படின் தானேபெருகும் கெடும்பொழுதிற், கண்டனவுங் காணக்கெடும்" "ஆம்பொருள்களாகு மது யார்க்குமழிக்கொண்ணா, போம்பொருள்கள் போகுமது பொறியின் வகை வண்ணம்" என்றவை, இங்கு நோக்கத்தக்கன. இனி, இரண்டாமடியிற்கூறிய உபமானத்தால், யான்துன்ப மனுபவிக்கின்றபோது என்னைச் சேர்ந்தவர்களாகிய நீங்களும் துன்பமனுபவிக்கின்றீர் என உபமேயம் அமைத்து, அதனையும்

பிறிதுமொழிதலணி யென்பாரு முளர். கங்கையிற் கழுமரம் நாட்டியும் விஷமூட்டியும் வீமனைக்கொல்லத் துணிந்த காலத்திலும், அரக்குமாளிகையிலிட்டுப் பாண்டவர்களை யெல்லாம் கொல்லத் துணிந்தகாலத்திலும், மற்றும் பல சமயங்களிலும் பொறுத்தார்களாதலால் 'முன்னம் பொறுத்தீர்' என்றும், "காலங் கருதியிருப்பர் கலங்காது, ஞாலங்கருதுபவர்" என்றபடி தாம் வெல்லுதற்கு ஏற்றகாலம் வாய்க்குமளவும் அதனை எதிர்பார்த்துப் பொறுத்திருக்க வேண்டுமென்பது அரசநீதியாதலால், 'இன்னம்பொறும்' என்றும் தருமன் கூறினன். பொறுத்தீர் - பொறுத்திருந்தவர்களே! என விளியாகக்கொள்ளுதலும் ஒன்று.

போது-மலரும்பருவத்து அரும்பு. தேன்+போது=தேம்போது; தேன்மொழி, வலிவர ஈறுபோய் இனமெலி மிக்கது: [நன் - மெய் - கக] வேவா-'வே' என்ற வினைப்பகுதியினடியாப் பிறந்த எதிர்மறைப் பலவின்பால் வினைமுற்று. வேவாவோ-இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒருங்குசேர்ந்து ஒருடன்பாட்டு பொருளை வற்புறுத்தின. ஆம், போம் - செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுச் சொற்கள் ஈற்று உயிர்மெய் சென்றன; [நன் - வினை - உஉ.] மெய்சாயும், அலரும்; முன்னம், இன்னம் என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தவை-தொடைமுரண். (உ௱)

[திரௌபதியின் சோகமிகுதி.]

உ௱க. வாருங்கண்ணீர்வளர்கொங்கைவரைமேலருவியெனவீழத்
தாருங்குழலுமின்னுடனேதலஞ்சேர்கொண்டலெனவீழக்
கூருந்துயரினுடன்வீழ்ந்துகோகோவென்றுகோச்சபையிற்
சோருங்கொடியைமுகனோக்கித்துச்சாதனன்மெய்சுடச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) வாரும் கண் நீர் - வழிகிற கண்ணீரானது, வளர் கொங்கை வரைமேல் - மேன்மேல் வளர்கின்ற தனங்களாகிய மலையின் மீது, அருவி என - நீரருவிபோல, வீழ - பெருகவும்,—தாரும் குழலும் - (சூடிய) மலர் மாலையும் கூந்தலும், மின்னுடனே தலம் சேர் கொண்டல் என வீழ - மின்னலோடு தரையிற்படிகின்ற மேகம்போலக் கீழேவிழவும்,—கோ சபையில் - ராஜ சபையில், கூரும் துயரினுடன் வீழ்ந்து - மிகுகின்ற துன்பத்துடனே பூமியில் விழுந்துபுரண்டு, கோ கோ என்று சோரும் - கோவென்று கதறியழுது வருந்துகிற, கொடியை - பூங்கொடிபோன்றவளான திரௌபதியினது, முகன்-முகத்தை, நோக்கி-பார்த்து,—துச்சாதனன்—, மெய் சுட - (அவளது) உடம்பு கொதிக்குமாறு, சொன்னான் - (மிக்க கொடுமையாகக்) கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

முதலடி - உருவகத்தை அங்கமாகக் கொண்ட உவமையணியும், இரண்டாமடி - இல்பொருளுவமையணியுமாம். திரௌபதியின் கொங்கைகட்கு வரையும், அவற்றின் மேல்வழியுங் கண்ணீர்ப்பெருக்குக்கு மலைமீதுபெருகும் நீரருவியும், கூந்தலுக்கு மேகமும், அக்கூந்தலிற் சூடியுள்ள மலர்மாலைக்கு மேகத்தில்தோன்றிய மின்னலும் உவமைகளா மெனக் காண்க. தார்-மின், குழல்-

மேகம் என முறையே சென்று இயையதலால், இரண்டாமடி - முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்; இதனை, அலங்காரநூலார், முறைநிரனிறையணி யென்பர். கோகோவென்று - இரக்கவொலிக் குறிப்பிடைச்சொல். மனம் வெதும்பும்போது உடம்பும் வெதும்புமாதலால், 'மெய்சுட' என்றார். (உ௩க)

[துச்சாதன் கூறிய கடுமொழி.]

உ௩உ. மன்வந்திருந்தசங்கத்துன்மாமனிருந்தானைவருமுன்
முன்வந்திருந்தார்முன்கொண்டமுறையான்முயங்குமுடிவேந்தர்
மின்வந்தனையநுண்ணிடையாய்விழிநீர்சொரிந்துமெலியவுனக்
கென்வந்ததுகொல்பொதுமகளிர்க்கரிதோவிழிநீரெளிதென்றான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது துச்சாதனன் திரௌபதியை நோக்கி),—'மின் வந்து அனைய நுண் இடையாய் - மின்னல் வந்து பொருந்தினாற்போன்ற நுண்ணிய இடையையுடையவளே! மன் வந்து இருந்த சங்கத்து - (பல அரசர்கள்) வந்து கூடியுள்ள இச்சபையில், உன் மாமன் இருந்தான் - உனது மாமனாராகிய திருதராட்டிரன் இருக்கின்றான்; (அன்றியும்), முன் கொண்ட முறையால் முயங்கும் முடி வேந்தர் ஐவரும் - முன்னே (உன்னை) விவாகஞ் செய்துகொண்ட முறைப்படியே (உன்னைத்) தழுவுகிற கிரீடாதிபதிகளான பாண்டவரைவரும், உன் முன் வந்து இருந்தார் - உன்னெதிரில் வந்திருக்கின்றார்கள்; (இவ்வாறு உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் அருகிலிருக்கையில்), விழி நீர் சொரிந்து மெலிய உனக்கு என் வந்தது கொல் - கண்ணீர்சொரிந்து அழும்படி உனக்கு (இப்பொழுது) என்ன கதியின்மை நேரிட்டதோ? [ஒன்றும் நேரவில்லையாதலால் அழக் காரணமில்லையே!] பொதுமகளிர்க்கு - (பல ஆடவரும் இன்பநுகருமாறு) பொதுவாயிருக்கின்ற வேசையர்க்கு, விழிநீர் - (நினைத்தபோதே) கண்ணீர் பெருக்குதல், அரிதோ - அருமையானதோ? எளிது - எளிமையானதே,' என்றான்—; (எ - று.)

திரௌபதி காரணமின்றி அழுகின்றாளென்னுஞ் சிறப்புப்பொருளை 'பொதுமகளிர்க்கு விழிநீர் அரிதோ? எளிது' என்று ஈற்றடியிற்கூறிய பொதுப்பொருள் சமர்த்தித்து நிற்றலால், இச்செய்யுள் - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின் பாற்படும். இங்கு உனக்கு ஏதாவது ஆபத்துநேர்ந்தால் உன்னை அவ்வாபத்தினின்றும் பாதுகாப்பதற்கு உனது மாமனும் உனது கணவர்களும் இருக்கையில், நீ புலம்பி வீணே பாசாங்கு செய்யவேண்டாவெனத் துச்சாதனன் கடுமையாகக் கூறினனென்க. 'உன்மாமன்' என்றது, விதுரனை யென்றலுமாம். வற்புறுத்துதற்கு, 'அரிதோ? எளிது' என வினாவும் விடையுமாகிய இரண்டு வாய்பாட்டாலுங் கூறினன்; இதனை, "வைப்பரோ? மனம் வையார்" எனக் கீழ்வந்ததனோடு ஒப்பிடுக. பாண்டவரைவரும் திரௌபதிக்கு ஓரோராண்டு ஒவ்வொருதலைவராய்க் கொழுநராயினமையால், 'முறையால் முயங்கு முடிவேந்தரைவரும்' என்றான். சங்கம் - ஸங்கம் என்ற வடசொல்

வின் திரிபு. மாமன் இருந்தான், ஐவரும் வந்திருந்தார் - இயல்பினால் நிகழ் காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. (உ௩உ)

[அதுகேட்டுத் திரௌபதி முறையிடுதல்.]

உ௩௩. பொல்லாவசையேபுகழ்பூணாப்புல்லன்புகலவிதற்கொன் றுஞ், சொல்லாதிருந்தபேரவையைத்தொழுதாளழுதாள்சோர்வுற்று ண்,மல்லார்திண்டோண்மாமாவோமந்தாகினியாண்மதலாயோ,வெல்லா நெறியுமுணர்ந்தவருக்கிதுவோமண்ணிலியல்பென்றாள்.

(இ - ள்.) பொல்லா வசையே புகழ் பூண் ஆ - பொல்லாத [மிகக்கொடிய] பழிப்பையே (தனக்குப்) புகழும் ஆபரணமுமாகக் கொண்டு, புல்லன் - அற்ப னான துச்சாதனன், புகல - (இவ்வாறு கடுமையாகச்) சொல்ல,—இதற்கு ஒன்றும் சொல்லாது இருந்த பேர் அவையை - இந்த (துச்சாதனனது) வசைமொழியைக்குறித்து ஒன்றும் பேசாதிருந்த பெருஞ்சபையோரைநோக்கி, (திரௌபதி), அழுதாள் - புலம்பி, சோர்வுற்றாள் - எக்கமுற்றவளாய் நின்று, தொழுதாள் - கைகூப்பிவணங்கிக்கொண்டு,—'மல் ஆர் திண் தோள் மாமா வோ - மற்போர்க்கு இயைந்த வலிய தோள்களையுடைய மாமனே! மந்தாகினி யாள் மதலாயோ - கங்காதேவியின் புத்திரனே! எல்லாம் நெறியும் உணர்ந்த வருக்கு - நீதிநெறிகளெல்லாவற்றையுங் கற்றுத்தேர்ந்தவர்களாகிய உங்கட்கு, இது—, மண்ணில் - இந்நிலவுலகத்தில், இயல்போ - இயற்கையான நற்குண மாகுமோ?' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)

'இது' என்றது, தருமபுத்திரன் தன்னைத்தோற்றபின்பு பந்தயமாகவைத் ததனால் முறைமையாகச் சயிக்கப்படாத என்னைத் தீண்டக்கூடாதகாலத் திற் பலர்கூடிய சபையிலே துச்சாதனன் வசைமொழிகூறி இழுத்துக்கொண்டு வருகையிலும் ஒன்றும்பேசாது மௌனமாயிருத்தலைக் குறிக்கும். கல்வி ஒழுக் கம் முதலிய புகழ்க்குக் காரணமான மேன்மைகளைச் சிறிதும்பெறாது இழி குணத்தையே பாராட்டி மிகக் கொண்டானாதலால், 'பொல்லாவசையே புகழ் பூணா' என்றார்; "இசையினும் பெருக நன்றெனத் தனதியற்கையால் மிகவளர்த் திடும், வசை" என்பது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. வசையே, ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு தேற்றம். இனி, புகழ்பூணா புல்லன் - கீர்த்தியை மேற்கொள் ளாத அற்பனாகிய துச்சாதனன், பொல்லாவசையே புகல - பொல்லாத நிந்தை மொழிகளையே எடுத்துக்கூற' என்றும் பதவுரை கூறலாம். தொழுதாள், அழுதாள், சோர்வுற்றாள் - முற்றெச்சங்கள். 'மாமன்' என்றது - திருதராஷ் டிரனையாவது, விதுரனையாவது குறிக்கும். மாமாவோ - விளியுருபாக ஈறு கெட்டு அயல்நீண்டு, புலம்பலில் ஓகாரம் மிக்குவந்தது; இதனை, "அண்ணாவோ அண்ணாவோ" என்ற கம்பராமாயணத்தோடு ஒப்பிடுக: "புலம்பின் ஓவுமா கும்" என்பது, நன்னூல். திருமாலின் திருவடித்தீர்த்தமானது வானத்திற் பாய்கையில் மந்தாகினி யென்றும், பூமியிற்பாய்கையில் கங்கையென்றும்,

பாதலத்திற்பாய்கையில் போகவதியென்றும் பெயர்பெறும்; "அரங்கருல களந்த, பாதத்து நீர் விண் படி பில மூன்றிலும் பால்புரைவெண், சீதத்தரங்க மந்தாகினியாகிச் செழுங்கங்கையாய், மேதக்கபோகவதியாகி நாளும்விழு கின்றதே' என்றது காண்க. மதலாயோ - மதலையென்பது விளியில் ஈற்று ஐகாரம் 'ஆய்' எனத் திரிந்து, புலம்பலில் ஓகாரம்பெற்று வந்தது. மந்தாகினி யாண்மதலாயோ' என்றது, வீடுமனை. உணர்ந்தவருக்கு - முன்னிலைப் படர்க்கை. (உ௩௩)

[வீடுமன் கூறுதல்.]

உ௩௪. இன்னற்படுஞ்சொற்பாஞ்சாலியிரக்கந்தனைக்கண்டிரக்கமுறா

மன்னற்கிளையோய்தவறுரைத்தல்வழக்கோவடமீனனையாளை

யென்னக்கழறிநீயுரைத்தவெல்லாமரசற்கியம்பென்றான்

முன்னர்ப்புகலுங்குருகுலத்தோர்முதலாம்வாய்மைமொழியோனே.

(இ - ள்.) முன்னர் புகலும் குருகுலத்தோர் முதல் ஆம் வாய்மை மொழியோன் - சிறப்பாகப்பேசப்படுகிற குருகுலத்தோருட் பெரியவனும் சத்தியமான பேச்சையுடையவனு மாகிய வீடுமன், இன்னல் படும் சொல் பாஞ்சாலி இரக்கந்தனை கண்டு - துன்பத்தைத் தெரிவிக்கின்ற சொற்களை யுடைய திரௌபதியினது புலம்புதலைக் கண்டு, இரக்கம் உறா - இரக்கங் கொண்டு,—(துச்சாதனனைநோக்கி),—மன்னற்கு இளையோய் - துரியோதன ராசனுக்குத் தம்பியே! வடமீன் அனையாளை தவறு உரைத்தல் - நக்ஷத்திரரூப மாய் வடக்குத்திக்கிலுள்ள அருந்ததியை யொத்த பதிவிரதையாகிய திரௌ பதியைக்குறித்து ('பொதுமகள்' என்று) இழிவாகச்சொல்வது, வழக்கோ - நீதிமுறைமையாகுமோ?' என்ன கழறி - என்று சொல்லி,—(திரௌபதியை நோக்கி), 'நீ உரைத்த எல்லாம் - நீ முன்னேகூறிய செய்திகளையெல்லாம், அரசற்கு இயம்பு - (இப்பொழுது) திருதராஷ்டிரமகாராஜன் முன்னிலையிற் சொல்வாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

இதனால், வீடுமன் துச்சாதனனது தீச்செய்கையைத் தவிரக் கூறி, திரௌபதிக்குத் தேறுதலாகுமாறு அரசனிடத்துக் குறைதெரிவித்துக்கொள் ளச் சொல்லின னென்க.

பீஷ்மன் 'உரைத்தவெல்லாம்' என்று குறித்தது, கீழ் உ௧௧ - ஆஞ் செய் யுளில் திரௌபதி வார்த்தையாகப் பிராதிகாமி கூறியவற்றை. பாஞ்சாலி - பாஞ்சாலதேசத்தரசனான துருபதனது மகள் எனப் பொருள்படுந் தத்தி தாந்தநாமம். இரக்க முறா என்றான் என இயையும்; இனி, இரக்கமுறா மன் னற்கிளையோய் என இயைத்து, சற்றும் மனமிரங்காத துச்சாதனனே! என் றும் பொருள்கூறலாம். உரைத்த - பலவின்பாற்பெயர். திருதராட்டிரன் அர சனும் பெரியோனுதலால், அவனிடத்திற்கூறுமாறு வீடுமன் திரௌபதிக் குச் சொல்லினனென்க. வீடுமன் வயோவ்ருத்தனும் சீலவ்ருத்தனுமாவ னென்

பது, ஈற்றடியினால் விளக்கப்பட்டது. 'தருமபுத்திரனே திரௌபதியின் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லத்தக்கவன்' என்று வீடுமன்கூறிய தாக வியாசபாரதத்திற் கூறியதற்கு ஏற்ப, 'மன்னற்கு இயம்பு' என்பதற்கு - திருதராஷ்டிரராஜனிடத்திற் சொல் எனப் பொருள்கூறுதல் சிறக்கும். (உ௩௪)

[திரௌபதி சபையாரை நோக்கி நீதிகூறுமாறு வேண்டுதல்.]

உ௩௫. மன்றோற்றனன்வெஞ்சூதாகில்வழக்காற்கொண்மின்மன் னவையின், முன்றோற்றனனோவென்னையுந்தான்முன்னேயிசைந்து தனைத்தோற்ற, பின்றோற்றனனோகரியாகப்பெரியோருண்மைபேசுகெ ன, மின்றோற்றனைய நுண்ணிடையாள்விழிநீர்வெள்ளமிசைவீழ்ந்தாள்.

(இ - ள்.) மின் தோற்று அனைய நுண் இடையாள் - மின்னலும் தோற்று விட்டாற் போன்றிருக்கிற [மின்னலினுஞ் சிறந்த] நுண்ணிய இடையையுடை யவளான திரௌபதி,—'மன் வெம் சூது வழக்கால் தோற்றனன் ஆகில் - தருமராசன் கொடிய சூதாட்டத்தில் (என்னை) முறைமைப்படியே (பந்தயம் வைத்துத்) தோல்வியடைந்திருந்தால், கொண்மின் - (உமது விருப்பத்தின் படியே என்னையும் அடிமை) கொள்ளுங்கள்; மன் அவையில் - ராஜசபையிலே, தான் - அந்தத்தருமபுத்திரன், என்னையும் முன் தோற்றனனோ - (மற்றைப் பொருள்களோடு) என்னையும் (தன்னைத்தோற்பதற்கு) முன்னமே தோற்று விட்டானோ? (அன்றி), முன்னே தனை இசைந்து தோற்ற பின் - முதலில் தன்னைப் பந்தயமாகக் குறிப்பிட்டுத் தோற்றபின்பு, தோற்றனனோ - (என் னைத்) தோற்றுவிட்டானோ? பெரியோர் கரி ஆக உண்மை பேசுக - (இங்கு உள்ள) பெரியோர்கள் (இவ்விஷயத்தில்) சாக்ஷியாக உண்மைசொல்லுக,' என - என்று கூறி, விழி நீர் வெள்ளம்மிசை வீழ்ந்தாள் - தனது கண்ணீர்ப் பெருக்கின்மேல் விழுந்து வருந்தினாள்; (எ - று.)

மேற்ப் பிராதிகாமி திரௌபதியின் பேச்சாகக் கற்பித்துக்கூறியது சரி யாகுமாறு திரௌபதியும் சபையோரைநோக்கி 'பெரியோர்களே! தருமபுத் திரன் தன்னைத் தோற்றபின்பு என்னைத் தோற்றானோ? என்னைத் தோற்ற பின்பு தன்னைத்தோற்றானோ? இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் உண்மைகூறுங் கள்; தருமபுத்திரன் முறைமைப்படி தன்னைத்தோற்பதற்கு முன்னமே என் னைத் தோற்றிருப்பின் என்னை அடிமையாகக்கொள்வதில் எனக்கு ஆட்சேப மில்லை; தருமபுத்திரன் தன்னைத்தோற்றபிறகு ஐவர்க்கும் பொதுவாகிய என் னைத் தோற்றிருப்பின், அடிமையாகிய தான் என்னைப் பந்தயம்வைத்து இழப் பதற்கு உரிமையில்லான்; அப்போது என்னை அடிமையாக்கச் சிறிதும் முறை மையில்லை' எனத் தன்கருத்தை வெளியிட்டனளென்க. முன்பு தன்னைத் தோற்றப் பிறர்க்கு அடிமையாய் விட்டவனுக்கு மண் பெண் பொன் முத லியவற்றின் உரிமையில்லை யென்னுங் கோட்பாட்டினால் இங்ஙனங் கூறின ளென்க. 'கொண்மின்' என்றது, துரியோதனாதியரை நோக்கியது. 'மன்வெம் சூது தோற்றனன் ஆகில் வழக்கால், கொண்மின்' என்பதற்கு - தருமராசன்

கொடியசூதாட்டத்தில் தோல்வியடைந்திருந்தால் (அவனது பொருள்களை) நியாயப்படி (நீங்கள்) கைக்கொள்ளுங்கள் என்று பொதுப்படவுரைத்ததாகப் பொருள்கூறலுமாம்.

தோற்று - 'தோல்' என்ற பகுதியின் இறந்தகால வினையெச்சம்; எச்சத் திரிபாக, தோற்றுலெனப்பொருள் தந்தது. இனி, தோற்றதனைய என்பதன் தொகுத்தலெனவும், 'தோன்று' என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயராக் கொண்டு மின்னல்தோன்றுதலை யொத்துத் தோன்றுகின்ற எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். (உ௩௫)

[சபையோர் மௌனமர்யிருத்தலைக்குறித்துக் கவி இரங்கிக்கூறுதல்.]

உ௩௬. மையோடரிக்கண்மழைபொழியவாடுங்கொடியின்மொழிக் காகார், வெய்யோனெண்ணந்தனக்காகார்விறல்வேல்வேந்தர்வெரூஉக் கொண்டு, பொய்யோவன்றுமெய்யாகப்புனையோவியம்போலிருந்தாரை, யையோவந்தக்கொடுமையையாமுரைக்கும்பொழுதைக்கதிபாவம்.

(இ - ள்.) விறல் வேல் வேந்தர்-(அந்தச்சபையிலுள்ள) பராக்கிரமசாலிக ளான வேலாயுதத்தையேந்திய அரசர்கள்,—வெரூஉக்கொண்டு - (துரியோதன னிடத்து) அச்சங்கொண்டிருப்பதனால், மையோடு அரி கண் மழை பொழிய வாடும் கொடியின் ,மொழிக்கு ஆகார் - மையையும் செவ்வரியையு முடைய கண்களிலிருந்து மழைபோல நீர்பெருக வாடுகின்றவளாகிய பூங்கொடி போன்ற திரௌபதியினது வினமொழிக்கு (ச்சரியானபடி) விடைகூறத் திறமற்றவர் களாயும்,—(நடந்த உண்மை வேறுவகையா யிருப்பதனால்), வெய்யோன் எண் ணம் தனக்கு ஆகார் - கொடியோனாகிய துரியோதனனது எண்ணத்திற்கு உடன்பட்டுக் கூறாதவர்களாயும்,—பொய்யோ அன்று மெய் ஆக புனை ஓவியம் போல் இருந்தார் - பொய்யேயன்று. உண்மையாகவே அழகாக எழுதிய சித்திரப் பாவைபோல(ச் சிறிது அசைதலுமின்றி) இருந்தார்கள்; ஐயோ—! அந்த கொடு மையை யாம் உரைக்கும் பொழுதைக்கு அதிபாவம் - அந்தக் கொடுமையைக் குறித்து நாம் எடுத்துச்சொன்னாலும் அப்பொழுது (நமக்குப்) பெரும்பாவம் உண்டாகும்! (எ - று.)

கொடும்பாவியாதலால், துரியோதனனை 'வெய்யோன்' என்றே கூறி னார். சபையிலிருந்த அரசர்களெல்லாரும் துரியோதனனிடத்து அச்சத்தால் முறைப்படி திரௌபதிக்குச் சார்பாகப் பேசுவதற்கு அஞ்சியும், மனச்சாட்சிக்கு மாறாயிருத்தலால் துரியோதனனுக்குச் சார்பாகப் பேசுவதற்குப் பின் வாங்கி யும், ஒருவழியிலுந் துணியாமல், எழுது சித்திரம்போலத் திகைப்புற்றிருந் தார்களென்க. ஒருபெண் துணையின்றித் தனியே நின்று பலர்கூடிய ராஜ சபையில் நீதிகூறுமாறு குறையிரந்துவேண்டி அழுது புலம்புகையிலும் துரி யோதனனுக்கு அஞ்சி நடுவுநிலைமைகுன்றி நீதியெடுத்துக்கூறாது மௌனமா யிருந்தது பெரும்பாதகமென்பதை, ஈற்றடியினால் விளக்கினார். ஒருவனது

பாவச்செயலைப் பிறன் எடுத்துரைத்தால், அவ்வாறு உரைப்போனையும் அப் பாவத்திற் பாதிப்பங்கு சேருமென்பது, தருமசாஸ்திரக்கொள்கை. 'விறல் வேல் வேந்தர்' என்றது - தாங்கள் ஆயுதங்களையேந்திய வீரராயிருந்தும் துரியோதனனுக்கு அஞ்சித் தக்க சமயத்தில் நியாயமெடுத்துக் கூறாமல் வாளாவிருந்தமைபற்றிய இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

பொய்யோ, ஓகாரம் - தெரிநிலை. இருந்தாரை, பொழுதைக்கு என்பவற்றில், ஐகாரம் - சாரியை. பொழுதைக்கு=பொழுதில்; உருபுமயக்கம். இனி, இருந்தாரை அந்தக்கொடுமையை உரைக்கும்பொழுதில் என இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த செய்வினையாக [த்விகர்மகர்த்தரிப்ரயோகமாக]க் கொள்ளினும் இழுக்காது: இவ்வாறு கூறும்பொழுது, விறல்வேந்தராகிய இருந்தாரை என்க; இருந்தவாது கொடுமையை யென்பது கருத்து. இருந்தார் ஐயையோ! என்று எடுத்து உரைப்பினுமாம். மை ஓடு அரி கண் என்று எடுத்து, மையையும் படர்ந்த செவ்வரியையுமுடைய கண்களென்று பதவுரை கூறினுமாம். ஓடுஅரி—"செவ்வரியோடி" என்றது காண்க. (உ௬௬)

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள்-விகர்ணன் சபையாரை நோக்கிக் கூறுவன.]

உ௬எ. அல்லார்கூந்தல்விரித்தமயிலனையாளரற்றவதற்கொன்றுஞ்
சொல்லாதூமர்கணம்போலத்தொல்போர்வேந்தர்சூழ்ந்திருப்ப
மல்லார்தடந்தோள்விகருணனும்வாய்மைக்கடவுள்வாள்வேந்தீர்
பொல்லாநெறியிலனைவீரும்போகாவண்ணம்புகலீரே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அல் ஆர் கூந்தல் விரித்த மயில் அனையாள் - இருளையொத்த [கருநிறமான] கூந்தலை விரித்துக்கொண்டுள்ளவளும் மயில்போன்ற சாயலையுடையவளுமான திரௌபதி, அரற்ற - இவ்வாறு முறையிட்டுக் கதறிப்புலம்பவும், அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாது - அத்திரௌபதியின் வினவுக்கு(த்தக்கதென்றுவது தகாததென்றுவது) ஒன்றும் மறுமொழி கூறாமல், ஊமர்கணம் போல - ஊமைகளின் கூட்டம்போல, தொல் போர் வேந்தர் சூழ்ந்து இருப்ப - பழமையான குலத்தில்தோன்றிய போர் செய்தற்குஉரிய அரசர்கள் சூழ்ந்திருக்க,—மல் ஆர் தட தோள் விகருணன் ஆம் வாய்மை கடவுள் - மற்போர்செய்தற்குஉரிய பெரியதோள்களை யுடையவனும் சத்தியத்தையே பேசுந் தெய்வத்தன்மை யுடையவனுமான விகர்ணனென்பவன்,—(அச்சபையாரை நோக்கி), 'வாள் வேந்தீர் - வாட்படையையுடைய அரசர்களே! அனைவீரும் - நீங்களெல்லீரும், பொல்லா நெறியில் போகாவண்ணம் - பொல்லாத [மிகத்தீயதாகிய] நரகநெறியிற் செல்லாதிருத்தற்பொருட்டு, புகலீர் - நீதியையே கூறுங்கள்.

நீதியை யெடுத்துக் கூறுதொழிவீராயின் உங்கட்கு நரகம்நேர்வது திண்ணமென்று கூறியவாறும். விகருணன் - விகர்ணனென்ற வடசொல்லின் விகா

ரம்; இவன் - துரியோதனனது தம்பியரில் ஒருவன். இராவணன் தம்பியருள் விபீஷணன்போல, துரியோதனன் தம்பிமாருள் இவன் நீதிகளை நன்கு உணர்ந்து நடுவுநிலையோடு நியாயவழியைப் பேசுகின்ற நற்குணமுடையவன். இவனது சத்தியகுணத்தை நன்குமதித்து 'விகருணனும் 'வாய்மைக்கடவுள்' என்றார். விகருணன் 'வாள்வேந்தீர்' என்று அரசரைச் சிறப்பித்துவிளித்தது, 'நீங்கள் துரியோதனனுக்கு அஞ்சி நடுவுநிலைமைகுன்றி மௌனமாயிராதீர்கள்' என்று குறிப்பித்தவாறும். அனைவீரும்-முன்னிலைப்பன்மைப்பெயர்; உம்மை-முற்றுப்பொருளது. (படர்க்கையில் 'அனைவரும்' என்றும், தன்மையில் 'அனைவேமும்' என்றும் வரும்.) புகலீர் - உடன்பாட்டு ஏவற்பன்மை வினைமுற்று. இச்செய்யுளிலுள்ள 'வாய்மைக்கடவுள்' என்றது, மேல் உ௩௦-ஆங்கவியிலுள்ள 'சொன்னான்' என்பதைப் பயனிலையாகக் கொண்டுமுடியும். (உ௩௭)

உ௩அ. முறையோவென்றென்றவனிதலமுழுதுமுடையான்முடித்தேவி, நிறையோடழிந்துவினவவுநீர்நினைவற்றிருந்தீர்நினைவற்றோ, இறையோன்முனியுமெனநினைந்தோ விருந்தாலுறுதி யெடுத்தியம்பல், குறையோகண்கண்டதுநாளுங்குலத்துப்பிறந்தோர்கூறுரோ.

(இ - ள்.) அவனி தலம் முழுதும் உடையான் முடி தேவி - இந்நிலவுலகம் முழுவதற்கும் உரியவனான தருமபுத்திரனது பட்டமகிஷியாகிய திரௌபதி, முறையோ என்று என்று - '(என்னை அடிமையெனக்கொண்டு இவ்வாறு சபையிலிழுத்துவருவது) முறைமையாகுமோ?' என்று பலதரஞ் சொல்லி, நிறையோடு அழிந்து வினவவும் - (தன்மனத்தை நல்வழியில்) நிறுத்தின கற்புநிலைமையோடு மனம் வருந்தி நியாயம் விசாரிக்கவும், நீர் நினைவு உற்று இருந்தீர் - நீங்கள் (விடைகூறுவதற்குச்) சங்கை கொண்டிருக்கின்றீர்கள்; (இவ்வாறு நீதிகூறாமலிருத்தற்குக் காரணம்), நினைவு அற்றோ-ஞாபகமில்லாமையினாலோ? (அன்றி), இறையோன் முனியும் என நினைந்தோ - (நியாயம் திரௌபதிக்கே அநுகூலமாயிருத்தல்பற்றி அவளுக்கு அநுகூலமாகக் கூறினால்) துரியோதனராசன் கோபங்கொள்வன் என்று அஞ்சித்தானோ? இருந்தால் உறுதி எடுத்து இயம்பல் குறையோ - நியாயமிருந்தால் உள்ள நியாயத்தை எடுத்துக் கூறுதல் குற்றமாகுமோ? குலத்து பிறந்தோர் கண்கண்டது நாளும் கூறுரோ - நல்ல குலத்திற் பிறந்தவர்கள் (தாம்) பிரதியக்ஷமாய்க் கண்டதை எப்பொழுதும் கூறுதுவிடுவர்களோ? (எ - று.)

என்றது - நற்குலத்திற் பிறந்தவரான அச்சபையிலிருந்த அரசர்களை, துரியோதனனுக்கு அஞ்சி மௌனமாயிராது நீதிகூறவேண்டுவது அவசியமென வற்புறுத்தியவாறு. பாண்டவர் துரியோதனாதியர் ஆகிய நூற்றைவருள்ளும் தருமன் வயதில் மூத்தவனாதலாலும், திக்குவிசயஞ்செய்து ராஜசூயயாகம்முடித்து 'ஸம்ராட்' என்னும் பட்டப்பெயரைச் சூடியவனாதலாலும், அவனிதலமுழுதுமுடையான்' எனப்பட்டான். நிறை - மகளிர் மனத்தைக்

கற்புவழியில் நிறுத்துந் தன்மை. 'நினைவற்றிருந்தீர் நிறைவற்றே' என்பதும் பாடம். (உ௬அ)

உ௬௯. தன்னேரில்லாநெறித்தருமன்றனவென்றுரைக்கத்தக்கவெல்லா
முன்னேதோற்றுத்தங்களையுமுறையேதோற்றுமுடிவுற்றான்
சொன்னேருரைக்குத்தான்பிறர்க்குத்தொண்டாய்விட்டுச்சுரிகுழலைப்
பின்னேதோற்கவுரிமையினாற்பெறுமோவென்றுபேசீரோ.

(இ - ள்.) தன் நேர் இல்லா நெறி தருமன் - தனக்கு ஒப்பாக ஒருவரையும்பெறாதவனும் நல்லொழுக்கத்தை யுடையவனுமான தருமபுத்திரன், தன என்று உரைக்க தக்க எல்லாம் முன்னே தோற்று - தன்னுடையன வென்று சொல்லத்தக்க எல்லாப்பொருள்களையும் முதலில்தோற்றிழந்து, தங்களையும் முறையே தோற்று - தங்களவரையும் முறையே பந்தயமாக வைத்துத் தோற்று, முடிவு உற்றான் - (தனது நல்லுணர்வு) ஒழியப்பெற்றான்; தான் பிறர்க்கு தொண்டு ஆய் விட்டு - (தருமன்) தான் (இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் தோற்றுப்) பிறர்க்கு அடிமையாய்விட்டு, பின்னே - பிறகு, நேர் சொல் உரைக்கு - எதிரில்நின்று (சகுனி) கூறிய வார்த்தைக்கு இசைந்து, சுரிகுழலை - நுனிசுருண்ட கூந்தலையுடைய திரௌபதியை, தோற்க - (பந்தயமாகவைத்துத்) தோற்பதற்கு, உரிமையினால் பெறுமோ - நீதிப்படி உரிமையைப் பெறுவனோ? என்று - என்பதாக, பேசீரோ (நீங்கள்) நியாயமெடுத்துக் கூறமாட்டீர்களோ? (எ - று).

இதனால், ஆராய்ந்த முறைமைப்படிபார்த்தால் திரௌபதி வெல்லப்பட்டவளாகா ளென்று சபையிலிருந்த அரசர்க்கு விகர்ணன் கருத்தை எடுத்துக் காட்டியவாறும்.

"விகர்ணன் சபையிலிருந்த அரசர்களை விளித்து 'நீங்கள் திரௌபதியின்முறையீட்டிற்கு ஆராய்ந்து மறுமொழிசொல்லுங்கள்' என்று பலமுறை கூறவும் அரசர்கள் வாளாவிருக்க, பிறகு அவ்விகர்ணன் மீண்டும் 'நீங்கள் நீதி கூறினாலுஞ்சரி, கூறாதிருந்தாலுஞ்சரி; என்மனத்தில் தோன்றும் நியாயத்தை யான் கூறுவேன்:—வஞ்சகர்களால் தூண்டப்பட்டுச் சூதாட்டத்தில் விருப்பங் கொண்டு அறநெறியைக்கடந்த தருமன் கடைசியாகத் தன்னைத்தோற்றபிறகு சகுனியின்தூண்டுதலால் பாண்டவரைவர்க்கு முரியளான திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்திழந்தானென்ற இவையெல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது திரௌபதி வெல்லப்படாதவளென்றே எனக்குத் தோற்றுகிறது' என்று நீதிகூறினான்" என்று வியாசபாரதம்சொல்லுகின்றது. 'தன்னேரில்லா நெறித்தருமன்' என்றது, அறநெறியை நன்குணர்ந்தவனான இத்தருமனுக்கும் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்கத் தனக்கு உரிமையில்லையென்னும் உணர்ச்சி நிகட்பினால் இல்லாமற் போயிற்றேயென்ற இரக்கத்தைக் குறிப்பிக்கும். 'நேர் சொல் உரை' என்றது - "மைவருந்தடங்கண் வேல்விமாதுதன்னை

யொட்டி நீ, கைவருங்கவற்றி னின்னமெறிக'' என்று கீழ் கஅஉ - ஆஞ் செய்யுளிற் சகுனியின்வார்த்தையாக வந்ததைச் சுட்டும். ஆகவே, திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது சகுனியின் தூண்டுதலினாலன்றி ஸ்வபுத்தியினாலன் றென்றதாம். இங்ஙனம் தன்னைத் தோற்றபிறகு தன்மனைவியைப் பந்தயம் வைத்தற்குத் தருமனுக்கு உரிமையில்லையாகவே அத்திரௌபதியைத் துரியோதனன் கைக்கொள்ளவும் முறையில்லை யென்க.

இனி, 'முடிவுற்றான்' என்பதற்கு - (எல்லாவற்றையும் தோற்று வேறே பந்தயம் வைத்தற்குப்) பொருளொன்று மில்லாதவனாயினா னென்றும், சூதாடுதல் முடியப்பெற்றானென்றும், சொல்நேர் உரைக்குத்தான் பிறர்க்குத்தொண்டு ஆய் என்று இயைத்து - (தான்) சொல்லிய சத்தியமான வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தான்பிறர்க்குத் தொண்டனாய் என்றும், உரைக்கு என்பதை 'கு' விகுதி பெற்ற தன்மையொருமை யெதிர்கால வினைமுற்றாகக்கொண்டு, சொல்நேர் உரைக்கு - (யான்) நேரானவார்த்தை சொல்வேன் என்றும் உரைப்பாருமுளர். தன - 'தான்' என்ற பகுதியின் பலவின்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். சுரிகுழல் - சுரிந்த குழலையுடையாளென வினைத்தொகையன்மொழி. தருமன் பெறுமோ என இயையும்; பெறும்-செய்யுமென்முற்று, ஆண்பாலுக்கு வந்தது.

'சொன்னேருரைக்கிற் றான்பிறர்க்குத் தொண்டாய்விட்டுஞ் சுரிகுழலைப், பின்னேதோற்க வுரிமையினாற்பெறுமோ வொன்றும்பேசிரோ' என்றும் பாடமுண்டு. (உ௩௯)

[அவ்வாறு நீதியெடுத்துக்கூறிய விகர்ணனைக் கர்ணன் சினந்து கூறத்தொடங்குதல்.]

உ௪0. என்னுமன்னர்முகநோக்கியெல்லாரிதயங்களுமகிழச்
சொன்னானெவருந்தக்கோனென்றவனுக்கொருபேர்சூட்டியபி
னன்னுமனத்தோடழன்மூளநயனஞ்சிவக்கநஞ்சின்வடி
வன்னானிளவன்முகநோக்கியருக்கன்குமாரனறைகின்றான்.

(இ - ள்.) என்னு - என்று, மன்னர் முகம் நோக்கி - அரசர்களது முகத்தைப் பார்த்து, எல்லார் இதயங்களும் மகிழ - (அச்சபையிலிருந்த) எல்லாருடைய மனமும் மகிழும்படியாக, சொன்னான் - (நீதி) எடுத்துக்கூறினான்; (அப்பொழுது), எவரும் - அதுகேட்ட எல்லாரும், தக்கோன் என்று அவனுக்கு ஒரு பேர் சூட்டியபின் - 'யோக்கியன்' என்று அவ்விகர்ணனுக்கு ஒரு சிறப்புப் பெயரைக் கூறியபிறகு,—அருக்கன் குமரன் - சூரியகுமாரனான கர்ணன்,—நல் நா மனத்தோடு அழல் மூள - (தனது அழகிய நாக்கிலும் மனத்திலும் கோபாக்கினி மிகுதியாக வுண்டாகவும், நயனம் சிவக்க - கண்கள் சிவப்பேறவும்,—நஞ்சின் வடிவு அன்னான் இளவல் முகம் நோக்கி - விஷமே ஒரு

வடிவு எடுத்தாற்போன்றவனுன [மிகக் கொடிய] துரியோதனனது தம்பியாகிய விகர்ணனது முகத்தைப் பார்த்து, அறைகின்ருன் - கூறுபவனுனன்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற்காண்க.

'எல்லார்' என்றதும், 'எவரும்' என்றதும் துஷ்டசதுஷ்டரொழிந்த மற்றவர்களையே குறிக்கும்: இங்ஙனமே மற்றும் வருவனவற்றிற்குங் கொள்க. ராஜராஜனும் தனது தமையனுமான துரியோதனனுக்கே மாருகப் பிறரெவரும் அஞ்சி எடுத்துக்கூருத நீதியை நடுவுநிலைமைகுன்ருமற் சிறிதும் பின்வாங்காது அத்துரியோதனனது முன்னிலையிலேயே எடுத்துக்கூறிய பெருந்தகைமைபற்றி, விகர்ணனுக்கு எல்லாரும் ஒரேமனமாய் 'தக்கோன்' என்று ஒரு பெரும்பெயர் சூட்டினரென்க: இதனுல், அவ்விகர்ணன் வார்த்தைக்கு அச்சபையார் யாவரும் உடன்பட்டனரென்பது, போதரும். தனது உயிர் நண்பனுன துரியோதனனது கருத்துக்கு விகர்ணன்பேச்சு மாருயிருந்ததனுல், கர்ணன், பரிந்துரைப்பானுயினன். மூன்ருமடி-கர்ணனது கோபமிகுதியை விளக்கும். துரியோதனனுக்கு நஞ்சு - மிக்க கொடுமையில் உவமம்; நிறம்பற்றிய உவமையெனக் கொள்ளலுமொன்று. 'சொன்னுன்' என்பதற்கு-கீழ் உ௱எ-ஆங் கவியில்வந்த 'விகருணனும் வாய்மைக்கடவுள்', என்றது, எழுவாயாம். என்னு-'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டெச்சம். என்னுச் சொன்னுன் என இயையும். முகம், ஹ்ருதயம், மநஸ், நயநம், அர்க்கன், குமாரன் - வடசொற்கள். நாமனம் - உம்மைத்தொகை. மனத்தோடு - உருபுமயக்கம். 'நஞ்சின் வடிவன்னுன்' என்றதை அருக்கன்குமானுக்கு அடைமொழியாக்குதலுமொன்று. 'சூட்டினர்பின்' என்பதும் பாடம். (உ௪௰)

வேறு.

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - கர்ணன் விகர்ணனைநோக்கிக் கூறியன.]

உ௪௧. இருக்கின்றதரணிபரினின்னறிவாலுயர்ந்தனையோவிராசநீதி, குருக்கொண்டுமுதிர்ந்தனையோ நினையொழிந்தால்வழக்கொருவர்குறிப் பாரற்ருே, மருக்கொண்டதொடைமுடியாய்மொழிகெனநின்னுடன் கேட்கவந்தாருண்டோ, வுரைக்கும்போதெவருடனுமுணர்ந்தன்ருே வுரைப்பதெனவுருத்தான்மன்னே.

(இ - ள்.) (கர்ணன் விகர்ணனைநோக்கி),—'இருக்கின்ற தரணிபரின் - (இச்சபையில்) இருக்கின்ற அரசர்களெல்லாரைக்காட்டிலும், இன் அறிவால் உயர்ந்தனையோ - (நீ) நல்லறிவினுற் சிறப்புற்றிருக்கின்ருயோ? இராசநீதி குரு கொண்டு முதிர்ந்தனையோ - அரசநீதியிற் பெருமைபெற்று விளங்குகின்ருயோ? நினை ஒழிந்தால் வழக்கு குறிப்பார் ஒருவர் அற்ருே - நின்னைவிட்டால் இந்தநீதியை யெடுத்துப்பேசுபவர் வேறொருவருமில்லை யென்று நினைத்துக்

கூறுகின்றாயோ? மரு கொண்ட தொடை முடியாய் மொழிக என நின்னுடன் கேட்கவந்தார் உண்டோ - 'நறுமணம்மிக்க மாலையைத்தரித்த முடியையுடைய அரசனே! நீதிமொழியை யெடுத்துக்கூறுவாயாக' என்று உன்னிடத்திற் கேட்க வந்தார் யாரேனு முளரோ? உரைக்கும்போது எவருடனும் உணர்ந்தன்றோ உரைப்பது - ஒன்றுகூறத் தொடங்கும்போது பலருடனும் ஆலோசித்தன்றோ உரைக்கவேண்டுவது?' என - என்று, உருத்தான் - கோபித்துக் கூறினான்; (எ - று.)—மன், ஓ - ஈற்றசை.

எல்லாவரசரினும் அறிவிற்குறைந்த சிறுவனும் இராசநீதி முற்றுமுணராதவனுமிருக்கிற நீ உன்னைத் தனியே ஒருவருங் கேளாதிருக்கையில் 'நாம் நீதிகூறாவிடின் வேறொருவரும் நீதிகூறுபவரில்லை' என்று தன்னைத் தானே நன்குமதித்து வேறொருவருடனும் சிறிதுங் கலந்து ஆலோசியாமல் நீதிகூறத் துணிந்தது ஸாஹஸத்தொழிலாமெனக் கர்ணன் விகர்ணனைக் கடுமையாக மறுத்துக்கூறினனென்க. ஓகாரங்கள் - எதிர்மறைப்பொருளன. குரு என்ற வடசொல் - இங்கு, மிகுதி யென்ற பொருளைத் தரும்; பண்பியின் பெயர் பண்புக்கு வந்த இலக்கணை. நின் அறிவால் என்று பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. 'மருக்கொண்ட தொடைமுடியாய்' என்பதை, முதலில் எடுத்துக்கூறலுமாம். நின்னுடன்=நின்னிடத்தில்: வேற்றுமைமயக்கம். மொழிகென - தொகுத்தல். 'உரைக்கும்போ தெவ்வுரையு முணர்ந்தன்றோ' என்றும் பாடமுண்டு.

இதுமுதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் நான்குசீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் - மாச்சீர்களுமாகி வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (உசக)

உசஉ. தான்படைத்தபொருளனைத்துந் தம்பியர்களுடன்றோற்
றுத்தனையுந்தோற்றான்,மீன்படைத்தமதிமுகத்தாளிவன்படைத்ததன
மன்றிவேறேகொல்லோ, வான்படைத்தநெடும்புரிசைமாநகருந்தன
தில்லும்வழங்குமாயின், யான்படைத்தமொழியன்றேயெங்கணுமில்
லெனப்பட்டாளில்லாளன்றோ.

(இ - ள்.) (பின்னும் கர்ணன் விகர்ணனைநோக்கி,—) '(தருமபுத்திரன்), தான் படைத்த பொருள் அனைத்தும் - தான் அடைந்துள்ள பொருள்களையெல்லாம், தம்பியர்களுடன் தோற்று - தம்பிமார்களோடுந் தோற்று, தனையும் தோற்றால் - தன்னையுந் தோற்றுவிட்டானென்றால், மீன் படைத்த மதி முகத்தாள் - இரண்டு மீன்கள் பொருந்தியதொரு சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடையவளாகிய திரௌபதி, இவன்படைத்த தனம் அன்றி வேறேகொல்ஓ - இத்தருமன் அடைந்துள்ள பொருள்களிற் சேர்ந்தவளாவளேயன்றி வேறாகத் தனிப்பட்டவளாவளோ? (அன்றியும்), வான் படைத்த நெடும் புரிசை மாநகரும் தனது இல்லும் வழங்கும் ஆயின் - ஆகாயத்தையளாவியுள்ள நீண்ட

மதிள்கள் சூழ்ந்த பெரிய இந்திரப்பிரத்த நகரத்தையும் தனது இல்லையும் கொடுத்துவிட்டதாக (அத்தருமன்) கூறினனாயின், (மனைவியும் அடங்கிவிட்டவ ளாவளன்றோ!) எங்ஙனும் - எல்லா நூல்களிலும்-இல்லாள் இல் எனப்பட்டாள் அன்றோ-மனைவி 'இல்' என்ற பெயரினாற் கூறப்பட்டுள்ளாளல்லளோ? (இது), யான் படைத்த மொழி அன்றே - யான் புதிதாகஉண்டாக்கிக்கூறிய மொழி யல்லவே! (என்று மறுத்துக்கூறினான்;) (எ - று.)

'தருமபுத்திரன் தன்னைத்தோற்றபின்பு திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத் தற்கு உரிமையில்லானென்பது யாவர்க்கும் அங்கீகாரமாயினுமாகுக: தருமன் எப்பொழுது எல்லாப்பொருள்களையும் பந்தயம்வைத்துத் தோற்றேனென் றானோ, அப்பொழுதே அப்பந்தயப்பொருளில் தருமனது சொத்தாகிய திரௌ பதியும் அடங்குவள்; அன்றியும், எனது நகரத்தையும் இல்லையும் பந்தயம் வைத்தேனென்று தருமன் கூறியபோதும், நகரமென்ற மாத்திரத்தி லேயே அதற்குட்பட்டுள்ள வீடும் அடங்கு மாதலின், தனியே கூறப்பட்ட 'இல்' என்னும்மொழி அவன் மனைவியாகிய திரௌபதியையே குறிக்குமென் பதிற் சிறிதுந் தடையில்லையே! 'இல்' என்னுஞ்சொல் மனைவியைக்குறிக்கு மென்பது, யான்கட்டிக்கூறியதன்று: இம்மொழி இப்பொருளில் வருவது, யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததே: ஆதலின், திரௌபதி வெல்லப்படாதவ ளென்று நீ கூறியது, சிறிதும் பொருத்தமின்றாம்' எனச் சிலபோலிநியாயங்களினாற் கர்ணன் விகர்ணனை மருட்டின னென்க.

'இல்' என்பது வீட்டையேயன்றி மனைவியையுங் குறிப்பதாதலை, "இல் லவளாரிமை பன்னி குடும்பினி யில்லே யில்லாள்", "புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க்கு" என்பன முதலியவற்றால் அறிக. (வடமொழியில் 'க்ருஹம்' என்பது - வீட்டையும் மனைவியையுங் குறித்தல், இங்கே கருதத்தக்கது.) எதிரெதிராக ஆடும்போது பந்தயமாக இருவரும் மனமொப்பிய பொருள்களே வெல்லப் பட்டனவாகவும் தோற்கப்பட்டனவாகவும் கொள்ளத்தக்கனவாதலால், அவ் வாறு தருமன் சகுனி என்ற இருவரில் ஒருவருடைய மனத்தாலும் முன்னர் எண்ணப்படாமலேயிருந்து தருமனுக்கு உரிமையில்லாத காலத்தில் இருவரும் திரௌபதியைப் பந்தயமாக மனமொப்பியிருக்கவும், 'தருமன் தன்னைத் தோற்குமுன்னமே திரௌபதியை இழந்தவனாவன்' என்று கர்ணன் சாதிப் பது போலிச்சாதனையே யென்பதை நுண்ணிதின் ஆய்ந்தறிக. மீன்படைத்த மதிமுகத்தாள் - இல்பொருளுவமை. உருவத்திலும் பிறழ்ச்சியிலும் கண் ணுக்கு மீனும், வட்டவடிவத்திலும் - ஒளியிலும் கண்டோரை மகிழ்வித்தலி லும் முகத்திற்குச் சந்திரனும் உவமை. நான்கடியிலும் 'படைத்த' என்ற சொல் வெவ்வேறுபொருளில் வந்தது, சொற்பின் வருநிலையணி. தோற்றான் என்று எடுத்தும் உரைக்கலாம். 'தம்பியர்களுடனேபத்தருமன் றோற்றான்' என்றும் பாடமுண்டு.

(உசஉ.)

[கர்ணன் சபையாரை நோக்கிக் கூறியது.]

உசாக. மைக்கோதில்கலையுடையன்மதியுடையன்பொறையுடையன்வரிசையாகத், தக்கோனென்றரசரெல்லாமுரைத்தபெய ரிவன்றனக்கேதக்கதம்மா, மிக்கோர்மற்றுங்களைப்போல்வேறுண்டோ மகிதலத்துவேந்தராகித், தொக்கோர்யானுவன்றமொழிக்கெதிர்மொழியுண்டாமாகிற்சொல்லுவீரே.

(இ - ள்.) ('இந்த விகர்ணன்),—மை கோது இல் கலை உடையன்-குற்றமற்ற அசாரமில்லாத [சாரமான] சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவன்; மதி உடையன்-சூட்சுமமான புத்தியையுடையவன்; பொறை உடையன்-பொறுமையை யுடையவன்; அரசர் எல்லாம் - (இச்சபையிலுள்ள) எல்லாவரசர்களும், வரிசை ஆக - சிறப்பாக, தக்கோன் என்று உரைத்த பெயர் - 'இவன் தகுதியுடையோன்' என்று கூறிய சிறப்புப்பெயர், இவன் தனக்கே தக்கது - இந்த விகர்ணனுக்கே தகும்! அம்மா - ஆச்சரியம்! மகிதலத்து வேந்தர் ஆகி தொக்கோர் - இந்நிலவுலகத்தில் அரசர்களாகி நிறைந்தோர்களில், உங்களை போல் மிக்கோர் வேறு உண்டோ - உங்களைப்போலப் பெருமைபெற்றவர் வேறு யாரேனுமுளரோ? (நீங்கள்), யான் நுவன்ற மொழிக்கு எதிர்மொழி உண்டு ஆம் ஆகில் சொல்லுவீர்-நான் கூறினவார்த்தைக்கு மாறாக நீதிவார்த்தை யுண்டானால் எடுத்துக்கூறுங்கள்,' என்று கர்ணன் சபையோரைநோக்கிக் கூறினான்;) (எ-று.)— அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்: இங்கு, தகுதியற்ற விகர்ணனுக்கு 'தக்கோன்' என்ற பெயரைச் சூட்டிய அரசர்களது அறிவீனத்தை நோக்கி இழித்தற்குறிப்பாக வந்ததென்க. மற்று - அசை.

'கலையுடையன்' முதலியன - பிறகுறிப்பினால், எதிர்மறைப் பொருளை விளக்கும். இனி, 'கலையுடையன், மதியுடையன், பொறையுடையன்; (ஆதலினால்,) தக்கோன்' என்று அரசரெல்லாம் வரிசையாக உரைத்த பெயர் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தகுதியற்றவனுக்கு இவ்வாறு 'தக்கோன்' என்று பெரும்பட்டப்பெயரைச் சூட்டிய சபையார்களை இழித்துக் கூறுவான், 'மிக்கோர் மற்றுங்களைப்போல் வேறுண்டோ? மகிதலத்து வேந்தராகித் தொக்கோர்' என்றான்; இதுவும், எதிர்மறையிலக்கணையின் பாற்படும், பிறகுறிப்பே. தான்கூறியதே தேர்ந்த நீதி யென்று தரபிமானங்கொண்டவனாதலால், இதற்கு மாறுகூறுதல் ஒருவர்க்கும் இயலாதென்ற கருத்துப்பட, 'எதிர்மொழியுண்டாமாகிற் சொல்லுவீர்' என்றான். மை இல், கோது இல் என இயையும். 'தொக்கோர்' என்பதை இயல்பாகிய அண்மைவிளியாகவுங் கொள்ளலாம்.

[பாண்டவர் திரௌபதி என்ற இவர்களது துகிலை உரியுமாறு துரியோதனன் துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.]

உசச. என்னவெகுண்டிடுகின்றவெல்லைதனிலெழுவுறழ்தோளிராசராசன், றன்னனையகொடுங்கோபத்தம்பியையின்றம்பிதனைத்தக்

கோனென்ற, மன்னவையினெதிரேயிம்மானமிலாவைவரையும்வழக்கு வார்த்தை, சொன்னகிளிமொழியினையுந்துகிலுரிதியெனவுருமிற்சொன்னான்மன்னே.

(இ - ள்.) என்ன - இவ்வாறுகூறி, வெகுண்டிடுகின்ற எல்லைதனில் - (கர்ணன்) சினங்கொண்ட இச்சமயத்தில்,—எழு உறழ் தோள் இராசராசன்- தூண்களையொத்த தோள்களை யுடைய அரசர்க்கரசனான துரியோதனன்,— தன் அனைய கொடுங்கோபம் தம்பியை - தன்னைப்போலவே கொடுமையான கோபத்தையுடைய தம்பியாகிய துச்சாதனனைப்பார்த்து,—'இன்று - இப்பொழுது, உம்பிதனை தக்கோன் என்ற மன் அவையின் எதிரே - உனது தம்பியாகிய விகர்ணனை யோக்கியனென்று கூறிய இந்த ராஜசபையின் முன்பாகவே, மானம் இலா இ ஐவரையும் - மானங்கெட்டவர்களான இந்தப் பாண்டவரை வரையும், வழக்கு வார்த்தை சொன்ன கிளிமொழியினையும் - வியவகாரம் பேசின கிளிபோன்ற வார்த்தையுடையவளாகிய திரௌபதியையும், துகில் உரிதி-வஸ்திரங்களை உரித்துவிடுவாயாக,' என-என்று, உருமின் சொன்னான் - இடியோசைபோல(க் கொடுமையாக)க் கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)—மன், ஓ- ஈற்றசை.

துரியோதனன் பாண்டவர்கட்குச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கும் பொல்லாங்குகட்கெல்லாம் உடன்பட்டு அவ்வாறே தன்னாலியன்றமட்டுஞ் செய்து தீர்க்க முயல்பவனாதலால், துச்சாதனனை 'தன்னனைய கொடுங்கோபத் தம்பி' என்றார். துரியோதனன் தன்னெண்ணத்திற்கு மாறாகக் கூறிய விகர்ணனை 'தம்பி' என்று பொதுவாகக் கூறுதற்கும் விருப்பமில்லாதவனாய் 'உம்பி' என்றானென்னலாம். அரசர்கள் அநியாயங்கூறினமையால், அவர்கட்கும் ஒருமானபங்கமுண்டாம்படி அவர்கள் விருப்பத்திற்குமாறாக அவ்வரசர்களது முன்பாகவே தருமபுத்திரன் முதலியோரது ஆடையை உரியுமாறு துரியோதனன் கூறினான். 'வழக்கு வார்த்தைசொன்ன கிளிமொழி' என்றதனால், அவள் கொடுவழக்கு உரைத்ததற்கு இதுவே பயனென்றவாறும். கர்ணகடூரமாயிருத்தலாலும், அச்சந்தருதலாலும், பேரொலிபடுதலாலும், துரியோதனன் கட்டளைக்கு இடி உவமை. ஐவரையும் கிளிமொழியினையும், துகிலை உரிதி- இரண்டு செயப்படுபொருள்வந்த செய்வினை. கிளிமொழி - உவமைத்தொகையன்மொழி. உறழ் - உவமவுருபு.

இனி, என்று கூறிக் கர்ணன் தான் கோபங்கொண்ட சமயத்தில் (அக் கோபந்தணியுமாறு) துரியோதனனது தம்பியாகிய துச்சாதனனைப் பார்த்து இவ் வாறு கட்டளையிட்டதாகப் பொருள்கூறலுமாம்; துகிலுரியுமாறு கர்ணனே துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிட்டதாக வியாசபாரதம் கூறுதலால், இப்பொருள் சாலும். (உ௭௪)

[அதுகேட்ட வீமனும் அருச்சுனனும் சினங்கொள்ள, தருமன் அவர்களைத் தணித்தல்.]

உசரு. இத்தகவின்மொழிசெவியினெரிவாளியெனமூழ்கவிருந்த வேந்தர், தத்தமனமடிந்துருகத்தருமன்முகமதிநோக்கித்தம்மினோக்கி, வித்தகவெங்கதை நோக்கவிறல்வீமன் விசயனுந்தன்வில்லைநோக்க, வொத்தமனனுடையிளையோருருப்பமடக்கினனுண்மைக் குறுதிபோல் வான்.

(இ - ள்.) இ தகவு இல் மொழி - தகுதியற்ற இந்தக்கட்டளை வார்த்தை, எரி வாளி என செவியில் மூழ்க - நெருப்புப்பற்றியெரிகின்ற அம்புபோலத் தங்கள் காதுகளில் நுழைந்து வருத்த,—இருந்த வேந்தர் - அங்கிருந்த அரசர்கள், தம் தம் மனம் மடிந்து உருக-தம் தமது மனம் தளர்ந்து உருகும்போது,— தருமன் முகம் மதி நோக்கி - தருமபுத்திரனது மதிபோன்ற முகத்தைப் பார்த்தும், தம்மில் நோக்கி - தாம் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டும், விறல் வீமன் - பராக்கிரமசாலியான வீமசேனன், வித்தகம் வெம் கதை நோக்க - (தான்) மிகத்தேர்ந்ததாகிய கொடிய (சத்துருகாதினியென்னும் தனது) கதாயுதத்தை நோக்கவும்,—விசயனும் - அருச்சுனனும், தன் வில்லை நோக்க - (காண்டீவமென்னுந்) தனது வில்லை நோக்கவும்,—(அக்குறிப்பைக் கண்டு),—உண்மைக்கு உறுதி போல்வான் - சத்தியத்திற்கு ஆதாரம்போல்பவனான தருமபுத்திரன், ஒத்த மனன் உடை இளையோர் உருப்பம் அடக்கினன் - தன்னோடு மாறுபடாத மனமுடையவர்களான தனதுதம்பிகளது கோபத்தை(க் குறிப்பால்) தணித்தான்; (எ - று.)

எரிவாளி - ஆக்கிநேயாஸ்திர மெனினுமாம். தத்தம் - தந்தம் என்ப தன் எதுகைநோக்கிய வலித்தல். முகமதி - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத் தொகை. தருமனதுகருத்தை அறியும்படி அவனது முகத்தையும், 'நாம் என்ன செய்யத்தக்கது? இப்பொழுது பகையைச் சங்கரித்துவிடுவோமா?' என்று ஆலோசிக்குமாறு தம்மில் ஒருவர் மற்றொருவரையும் வீமார்ச்சுனர் நோக்குவாராயின ரென்க. ஒத்தமனனுடையோர் உருப்ப மடக்கினன் என்று பிரித்து - ஒத்தகருத்துடையவர்களான நகுலசகதேவர்கள் கோபிக்கவும் (அத்தம்பியர்நால்வரையும்) கோபந் தணியுமாறு சாந்தப்படுத்தினனெனக் கூறலு மொன்று. மதி - சந்திரன் 'இளையோருருப்பவடக்கினன்' என்பதும் பாடம். (உசரு)

[பாண்டவர்கள் தமதுஉத்தரீயங்களைத் தாமே கொடுக்க, துச்சாதனன் திரௌபதியைத் துகிலுரிய நெருங்குதல்.]

உசகு. தருகதுகிலெனவெழுந்துதங்களைவன்பொடுதுச்சாதனன் சொலாமுன், வருகவெனவரைமார்பின்வாங்காதவுத்தரியம்வாங்கியீந்தா, ரருகணுகிமடவாலையஞ்சாமற்றுகிலுரிவானடர்ந்தபோதி, லிருகைமலர்குவியவெம்பெருமானிணையடிக்கேயிதயம்வைத்தாள்.

(இ - ள்.) துச்சாதனன்—, (துரியோதனனது கட்டளைப்படியே)' எழுந்து - எழுந்து வந்து, துகில் தருக என தங்களை வன்பொடு சொலா முன் - 'வஸ்திரத்தைத் தாருங்கள்' என்று தங்களைநோக்கிக் கடுமையாகக் கூறுதமுன்னமே,—(பாண்டவர்கள்), வருக என - (அவனை) வாவென்று அழைத்து, வரை மார்பின் வாங்காத உத்தரியம் வாங்கி ஈந்தார் - மலையை யொத்த தமது மார்பி லிருந்து முன்னொருநாளும் எடுத்திராத உத்தரீயங் களைக் களைந்துகொடுத்தார்கள்; (உடனே துச்சாதனன்),—மடவாலை அருகு அணுகி - திரௌபதியைச் சமீபித்து, அஞ்சாமல் - சிறிதுங்கூச்சங்கொள்ளா மல், துகில் உரிவான் அடர்ந்த போதில் - (அவளது) ஆடையைக் கவரும்படி நெருங்கியபோதில்,—(அவள்), இரு கை நறு மலர் குவிய - நறுமணமிக்க தாமரைமலர்போன்ற (தனது) இரண்டுகைகளும் குவிந்து அஞ்சலிசெய்து நிற்க, எம்பெருமான் இணை அடிக்கே இதயம் வைத்தாள் - எம்பெருமா னது இரண்டு திருவடிகளிலே தனது மனத்தைச் செலுத்தித் தியானித் தாள்; (எ - று.)

துச்சாதனன் தமது ஆடையைக் கவரவருவதைக் கண்ட பாண்டவர்கள் அவன் வந்து வலியக்களைவதற்குமுன்னமே கௌரவமாகத் தாமே கொடுத்து விடுவது நலமெனக் கருதித் தாமே தமது உத்தரீயங்களைக் களைந்துகொடுத் தன ரென்க. உத்தரீயம் - வடசொல்: மேலாடையென்று பொருள்படும்; (அரையாடை, அந்தரிய மெனப்படும்.) மார்பிற்கு மலையுவமை - தோற்றத் திலும், பிறராற் சலிப்படையாத வீரத்திலும், பெரும்பரப்பிலுமாம். இனி, வரைமார்பு - உத்தமரேகைகளையுடைய மார்புமாம்; ''வரையகல்மார்பிடை வரையு மூன்றுள'' என்றதுங் காண்க. 'வாங்காத உத்தரியம் வாங்கி' என்ற தொடர், இதுவரையில் ஒருநாளும் களைந்திராத உத்தரீயத்தை இப்பொழுது களையும்படி யாயிற்றே! என்ற இரக்கத்தைக் குறிப்பிக்கும் வாங்காத உத்த ரியம் வாங்கி - தொடை முரண்.

துச்சாதனன் தனது துகிலையுரியத் தொடங்கியபோது, தன்னைப் பாது காக்கவேண்டிய கணவர் ஒருவர்க்கு ஐவராயிருந்தும் மாற்றார்க்கு அடிமைப் பட்டுப் பாரதந்திரராய்த் தன் திறத்தில் துணைபுரிய வலியற்று வாளா கிடப்ப தைக் கண்டு, திரௌபதி, கூப்பியகையளாய், ஸ்ரீயப்பதியும் அபாரகருணா நிதியும் ஆஸ்ரிதவத்ஸலனும் அகதிகட்கு அருள்புரிபவனும் ஆபத்பந்துவுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனது திருவடித்தாமரைகளிடத்துத் தன்கருத்தைச் செலுத்தித் துதிப்பவளாயின ளென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. 'இருகை நறுமலர் குவிய' என்பதற்கு - நறுமணமுள்ள தாமரைமலர்போன்ற இரண்டுகை களும் (ஆடைகுலையாதபடி இறுக்கிப்பிடித்தற்பொருட்டுக்) குவியவென்று உரைத்தலுமொன்று; அடுத்த செய்யுளில் "வேறுன துகில்தகைந்த கை" என வருதல் காண்க. 'இருகைநறுமலர் தகைய' என்று பாடமோதுவாரு முளர். மடவால் - மடமையினது வருதலையுடையவள்; வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்

துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. உரிவான் - வானீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். இணையடி - உபயபாதம். அடிக்கு - வேற்றுமைமயக்கம். (உசக)

[திரௌபதி எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாகக்கொண்டு முறையிடுதல்.]

உசஎ. ஆறாகியிருதடங்கணஞ்சனவெம்புனல்சோரவளகஞ்சோர
வேறானதுகிறதைகைந்தகைசோரமெய்சோரவேறோர்சொல்லுங்
கூறாமற்கோவிந்தாகோவிந்தாவென்றரற்றிக்குளிர்ந்துநாவி
லூறாதவமிழ்தூறவுடல்புளகித்துள்ளமெலாமுருகினாளே.

(இ - ள்.) (திரௌபதியானவள்),—இரு தட கண் அஞ்சனம் வெம்புனல் ஆறு ஆகி சோர - (தனது) பெரிய இரண்டு கண்களிலிருந்து (கரைந்துவிழுகிற) மையுடனே உஷ்ணமான சோகபாஷ்பம் ஆறாய்ப்பெருகவும், அளகம் சோர - கூந்தல் அவிழ்ந்து புரளவும், வேறு ஆன துகில் தகைந்த கை சோர- (துச்சாதனன் வலிய இழுத்ததனால்) அவிழ்ந்து குலைகிற வஸ்திரத்தைப் பிடித்திருந்த கை நெகிழ்ந்திடவும், மெய் சோர - உடம்பு தளர்ச்சியடையவும்,— வேறு ஓர் சொல்லும் கூறாமல்—, கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அரற்றி - 'கோவிந்தா!' என்று பலதரம் கதறிக்கூறி முறையிட்டு, (அதனால்) குளிர்ந்து - உடம்பு குளிர்ந்து, நாவில் ஊறாத அமிழ்து ஊற - நாக்கில் இதற்குமுன் சுரக்திராத அமிருதரஸம் சுரக்க, உடல் புளகித்து - (தனது) உடம்பில் மயிர் சிலிர்க்கப்பெற்று, உள்ளம் எலாம் உருகினாள் - மனம் முழுதும் கரைந்து உருகினாள்; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளினால் தொகுத்துச்சுட்டியதை, இக்கவியினால் வகுத்துக் காட்டுகின்றார். துச்சாதனன் துகிலுரியத் தொடங்கிய போது திரௌபதியானவள் தனக்குநேரும் மானபங்கத்தைச் சிந்தித்து மையைக் கரைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருகவும், துச்சாதனன் பிடித்திழுத்து வந்தபோது அவிழ்ந்த கூந்தல் அவ்வாறே விரிந்து புரளவும், அவன் வலிய அவிழ்த்த ஆடையைத் தன்னாலானவரையுந் தகைந்து பார்த்தும் முடியாமல் தளர்ந்து அச்செயலொழிந்து தலைமேற் கைகுவியவும், தன் வசந்தப்பிப் பரவசமாய், தத்துவஞான முதிக்கப்பெற்றவளாதலின் பர்த்தாக்களாவது பிறதெய்வங்களாவது உதவுவார்களென்ற கருத்தை விட்டு 'பெரிய ஆபத்காலத்தில் உதவுபவன் திருமாலே' என்று துணிந்து அப்பெருமானது திருநாமத்தையே பலதரங்கூவி விளித்து, அவ்வாறு நாமத்தை உச்சரிக்கும்போது மெய்ப்பாட்டினால் உடம்பு குளிரப்பெற்று நாவில் அமிர்தமூற, பக்தியின் மேலீட்டினால் உடல் புளகமுற, மனம் நெக்கு உருகுவாளாயினளென்றவாறு. 'மகத்தான ஆபத்து நேருங்காலத்தில் பகவானாகிய திருமால் தியானிக்கத் தகுந்தவனென்று வசிஷ்டமுனிவர் கூறியுள்ளதை நினைத்துத் திருமாலைக்குறித்துத் திரௌபதி முறையிடுபவளானாள்' என்று வியாச பாரதம் கூறும்.

எம்பெருமானுக்குப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் கோவிந்த னென்ற இப்பெயரால் விளித்தது, இந்திரன் விடாப்பெருமழையைப் பொழிவித்த போது தம்மாலும் தம்மைப் பாதுகாத்தற்கு உரிய இடையராலும் காக்கமுடியாமல் தவித்து அலைகிறநிலையிலே பசுக்களையெல்லாம் யாதொரு குறைவுமின்றிக் கோவர்த்தனமலையைக்கொண்டு உனது பேரருளினாற் காப்பாற்றியது போலவே, என்னுலும் என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டிய பர்த்தாக்களாலும் பாதுகாக்க முடியாமல் தவித்து அநந்யகதியாய் உன்னையே சரணமாக நம்பியிருக்கிற என்னை நீ பேரருள்கொண்டு காக்கவேண்டுமென்ற குறிப்பு. ("இனி அரைகுலையத் தலைகுலைய அலமாக்கும்படியாக முடிசூடின பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள்; கோவிந்த - தன் ஆஸ்ரிதரை நோவுபடவிட்டிருக்குமவனையோ நான் ஆஸ்ரயித்தது?' 'கோவிந்த - நீ கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணிக் கோப்தாவாயிருக்க, ஒருவர்கூறை எழுவருக்குப்படி யிருப்பதென்?' 'கோவிந்த - நீ ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்க "க்ருஷ்ணாஸ்ரயா" என்றிருக்கிற என்னை க்ருபைபண்ணுதொழிவதென்?' 'கோவிந்த - நாராயணா என்று உன் சிறுபேரையோ நான் சொல்லிற்று? உன்னிலும் அதிகமான உன்பேரையன்றோ நான் சொல்லிற்று!' 'கோவிந்த - என்னுடைய ரட்சணத்துக்கு மலையெடுக்க வேணுமோ? கண்ணாலே நோக்க அமையாதோ?' என்ற வியாக்கியான வாக்கியங்கள், இங்கு நோக்கத்தக்கன.) கோவிந்தன்—கோ - பசுக்களை, விந்தன் - காப்பாற்றினவன் என்று பொருள்.

திருமாலின் திருநாமத்தை உச்சரித்ததனால், இதற்கு முன் கண்டிராத இனிய ரஸம் நாவிற்சுரப்பதாயிற்று: இதனை "குருகூர்நம்பி யென்னக்கால், அண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னாவுக்கே," "சிந்திக்கத் தித்திக்கும்" என்றாற் போலக் கொள்க. ஊறுக அமிழ்து ஊற - தொடைமுரண். 'உள்ளம் எலாம்' என்றது, "வெயிலெல்லாம்" என்றதுபோல வந்த ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்; இனி, மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்று உள்ளுறுப்பு நான் காதலபற்றி வந்த பன்மையாகவுமாம். திரௌபதி உள்ளம் உருகினாள் — "உயர்திணை தொடர்ந்த பொருள்முதலாறும், அதனொடுசார்த்தி னத்திணைமுடிபின" என்பது விதி.

(உசஎ)

[கிருஷ்ணபகவான் திரௌபதிக்கு அருள்புரிதல்.]

உசஅ. அருமறைசொல்லியநாமமாயிரமுமுரைத்தழைக்கவமரர் போற்றும், திருமலர்ச்செஞ்சீறடியோன்றிருச்செவியிலிவண்மொழி சென்றிசைத்தகாலை, மருமலர்மென்குழன்மானின்மனநடுங்காவகை மனத்தேவந்துதோன்றிக், கரியமுகிலனையானும்பிறரெவர்க்குந்தெரியாமற்கருணைசெய்தான்.

(இ - ள்.) அமரர் - தேவர்கள், அரு மறை சொல்லிய நாமம் ஆயிரமும்- அரிய வேதங்களிற் கூறியுள்ள (தனது) ஆயிரந்திருநாமங்களைக் கொண்டும்

உரை தழைக்க போற்றும் - தங்கள் வார்த்தைகள் செழிக்கும்படி எடுத்துத் துதிக்கப்பெற்றவனான, திரு மலர் செம் சிறு அடியோன் - அழகிய தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த சிறிய திருவடிகளை யுடையவனான கண்ணபிரானது, திரு செவியில் - அழகிய காதுகளில், இவள் மொழி சென்று இசைத்த காலை - இந்தத் திரௌபதியினது ('கோவிந்தா!' என்று கதறிக்கூறிய) மொழி வந்து கேட்டபொழுதில்,—கரிய முகில் அனையானும் - காளமேகத்தை யொத்தவனான அக்கண்ணபிரானும்,—மரு மலர் மெல் குழல் மானின் - நறுமணம்வீசுகின்ற மலர்மாலையை யணிந்த மெல்லிய கூந்தலையுடைய மான்போன்றவளான திரௌபதியினது, மனம்—, நடுங்காவகை - கலங்காதபடி, மனத்தே வந்து தோன்றி - (அவளது) மனத்தி லெழுந்தருளிக் காட்சிதந்து, பிறர் எவர்க்கும் தெரியாமல்—, கருணை செய்தான் (மானங்குலையாதபடி ஆடை வளருமாறு) அநுக்கிரகித்தான் ; (எ - று.)

பரம்பொருளான திருமாலின் அவதாரமாகிய கண்ணபிரான் எங்குமுள னாதலால், திரௌபதி இரங்கித் தன்னையழைத்தபொழுது அதனைச் செவியேற்றுத் துவாரகையிலிருந்தபடியே அவளது மனத்தில் வந்து எழுந்தருளி அருள்புரிந்தன னென்க; இதனை, முதலையின்வாய்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமே யென்று கூவியழைத்தபொழுது திருமால் பரமபதத்திலிருந்துகொண்டே கருடாரூடனாயும் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்து அக்கஜேந்திராழ்வானுக்கு அநுக்கிரகித்ததுபோலக் கொள்க. அருமறைசொல்லிய நாமமாயிரம் - வேதப்ரதிபாத்யமான ஸஹஸ்ரநாமங்கள் மனத்தே வந்துதோன்றுதல் - எம்பெருமான் மாநஸஞ்ஞானத்துக்குப் பிரத்தியக்ஷமாதல், ஞானக்கண்ணுக்குப் புலனாதல். இச்செய்யுளினால், அடியவர்க்கெளியவனாயிருத்தலாகிற பகவானது சௌலப்பியம் விளங்குதல் காண்க. இனி, முதலடியில் - (திரௌபதி) ஆயிரநாமங்களையும் உரைத்து அழைக்க என்று பொருள்கொள்ளுதல், "வேறோர்சொல்லுங்கூறாமற் கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றரற்றி" என்றதனோடு மாறுபடும். அன்றி, 'வேறோர்சொல்லுங்கூறாமல்' என்றதற்கு - எம்பெருமானது திருநாமங்களை யன்றி வேறொருசொல்லையுஞ் சொல்லாமலென்று பொதுப்படப் பொருள்கொண்டால், அங்ஙனம் உரைக்கலாம். 'அமரர்' என்றது, பரமபதத்தில் வாழும் நித்யசூரிகளை. சிறுமை+அடி=சீறடி: பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது; கால் சிறுத்திருத்தல் உத்தமலட்சணம். 'சீரடியோன்' என்றும் பாடமுண்டு. மான் - உவமவாகுபெயர். (உசஅ)

[திரௌபதிக்கு ஆடை சுரக்க, துச்சாதனன் கைசலித்தல்.]

உசகூ. உடுத்ததுகிலுணர்விலானுரிந்திடவுமாளாமலொன்றுக்கொன்றும், கடுத்தநிறம்பற்பலபெற்றுயிரமாயிரங்கோடியாடையாகக், கொடுத்தருளவுரிந்தனபட்டிருந்தபெருந்தனிக்கூடங்கொள்ளாதோடி, யெடுத்தனர்பற்பலவீரருந்தோனுஞ்சலித்திருகையிளைத்துநின்றான்.

(இ - ள்) உணர்வு இலான் உரிந்திடவும் - அறிவுகேடனான துச்சாதனன் விடாமல் அவிழ்த்துக்கொண்டிருக்கவும் [களையக்களைய], உடுத்த துகில் -

(அத்திரௌபதி) தரித்திருந்த ஆடையானது, மாளாமல் - முடிவுபெறாமல்,— ஒன்றுக்கு ஒன்று ஆங்கு அடுத்த நிறம் பல்பல பெற்று - ஒன்றற்கொன்று வெவ்வேறாகப் பொருந்திய பலபலநிறங்களைப்பெற்று, ஆயிரம் ஆயிரம் கோடி ஆடை ஆக - மிகப்பல ஆயிரக்கணக்கான நூதனவஸ்திரமாக வளரும்படி, கொடுத்தருள - (எம்பெருமான்) அநுக்கிரகிக்க,—உரிந்தன பட்டு - (துச்சாதனனால்) அவிழ்க்கப்பட்ட பட்டாடைகள், இருந்த தனிபெருங் கூடம் கொள்ளாது - (அரசர்கள்) இருந்த ஒப்பற்ற பெரிய சபா மண்டபமும் இடங்கொள்ளாமையால், பல்பல வீரர் ஓடி எடுத்தனர் - மிகப்பலவீரர்கள் (அவ்வாடைகளை) விரைந்தெடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; உரிந்தோனும் - (அவ்வாடையைக்) களைகின்ற துச்சாதனனும் இரு கை சலித்து இளைத்து நின்றான் - தனது இருகைகளும் ஒய்ந்து இளைப்படைந்து நின்றிட்டான்; (எ - று.)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானது திருவருளினாலே திரௌபதிக்கு மானபங்கமுண்டாகாது பலநிறமான ஆடைகள் மேன்மேல்வளர, முடிவில் துச்சாதனன் சலித்துநின்றன னென்க; துச்சாதனன் ஓய்ந்தனனேயன்றி ஆடை சுரத்தல் ஓய்ந்திலதென்றவாறு. இவ்வாறு பலநிறமான ஆடைகள் மேன்மேற்சுரக்கின்ற இப்புதுமையைத் தெய்வாநுக்கிரகத்தால் நிகழ்ந்ததெனவுணர்ந்து துகிலுரிதலை விட்டிடாமல் தன்னாலான வரையிலும் மேன்மேலுங் களைந்தனனாதலின், துச்சாதனனை 'உணர்விலான்' என்றார். கோடியாடை - புதுவஸ்திரம். (உ௪௧)

[வீடுமன்முதலியோர் திரௌபதியை நன்குமதித்தலும், வானவர் பூமழைபொழிதலும்.]

உ௫௦. கங்கைமகன்முதலானகாவலர்மெய்யுறநடுங்கிக்கண்ணீர்
சோரச், செங்கைமலர்குவித்திவளேகற்பினுக்கு மரபினுக்குந்தெய்வ
மென்று, ரங்கணகல்வானோருமானகமும்வலம்புரியுமதிரத்தங்கள்,பை
ங்கனகதருவின்மலர்மழைபொழிந்துகருணையினாற்பரிவுகூர்ந்தார்.

(இ - ள்.) கங்கைமகன் முதலான காவலர் - கங்கையின்குமாரனான வீடுமன் முதலிய அரசர்கள்,—மெய் உற நடுங்கி - உடம்பு மிகவும் நடுங்கி, கண் நீர் சோர (தமது) கண்களினின்று நீர் பெருக, செம் கை மலர் குவித்து - செந்தாமரைமலர்போன்ற தமதுகைகளைக் கூப்பி,—இவளே கற்பினுக்கும் மரபினுக்கும் தெய்வம் - 'இந்தத்திரௌபதியே கற்புநிலைக்கும் குலத்திற்கும் தெய்வம்போல்வாள்', என்று - என்று (அவளை) நன்குமதித்துக் கூறினார்கள்; அம் கண் அகல் வானோரும் - அழகிய இடத்தையுடைய விசாலமான வானுலகத்தி லுள்ளவர்களாகிய தேவர்களும்,—ஆனகமும் - துந்துபிவாத்தியமும், வலம்புரியும் - வலம்புரிச்சங்குகளும், அதிர - ஆரவாரிக்க, தங்கள் பைங்கனக தருவின் மலர் மழை பொழிந்து - தங்களது பசிய பொன்மயமான கற்பக மரங்களின் மலர்களை மழைபோலச்சொரிந்து, கருணையினால் பரிவு கூர்ந்தார் - கருணையோடு அன்புமிகுந்தார்கள்; (எ - று.)

திரௌபதியைச் சாதாரணமானவளென்று எண்ணியிருந்த வீடுமன் முதலியோர், இப்பொழுது கண்கூடாக நிகழ்ந்த புதுமையைக் கண்டு அவளது மகிமையையுணர்ந்து, அத்திரௌபதியைத் தெய்வமாகவே கருதிக் கைகுவித்தனர். அவர்கள் மெய்ந்நடுங்கினது, திரௌபதி கேட்ட வினாக்களுக்குத் தாங்கள் தகுதியான விடைகூறாமல் மௌனமாயிருந்த குற்றத்தைப் பற்றிய அநுதாபத்தினா லென்க. தனது கற்புநிலையால் தானே மானங்காத்துக்கொண்டதனால் திரௌபதியை 'கற்பினுக்குத்தெய்வம்' என்றும், துச்சாதனன்செய்த தீச்செயலால் தனதுகுலத்திற்கு வசைமொழி சிறிதும் நிகழாது புகழை மிகுவித்துநிற்றலால் 'மரபினுக்குத் தெய்வம்' என்றுங் கூறினர்; "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற்பேணித் தகைசான்ற, சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" என்ற திருக்குறள், இங்குக் கருதத்தக்கது. பதிவிரதாதருமத்தின் சிறப்பைக் கண்ட கொண்டாட்டத்தினால், வானவர்கள் தமது உலகத்து வாத்தியங்களை முழக்கிப் பூமழைபொழிவாராயினர். அங்கண் - அப்பொழுது எனினுமாம். வானோரும், உம்மை - உயர்வுசிறப்போடு இறந்ததுதழுவியது. ஆநகம் - தேவதுந்துபி. தேவலோகத்திலுள்ளவை யாவும் பொன்மயமானவை யென்பது நூல்துணிபாதலால், 'கனகதரு' எனப்பட்டது. கநகதரு - வடசொற்றொடர். மலர்மழை - புஷ்பவர்ஷம். (உ௫௦)

[திரௌபதியின் வருத்தத்தை நோக்கி வீமசேனன் ஆயுதமெடுத்தல்.]

உ௫க. அழுதழுதுகொடும்புலிவாயகப்பட்டமான்பிணைபோலாற்றாநின்ற, வெழுதரியமடப்பாவைதங்கண்முகங்களைநோக்கியிரங்கிவீழ்ந்த,பொழுதுமனம்புகைமூளப்பூந்தடங்கணனன்மூளப்போரின்மூளப், பழுதுபடாவடலாண்மைப்பவனகுமாரன்றடக்கைப்படைமேல்வைத்தான்.

(இ - ள்.) கொடும் புலிவாய் அகப்பட்ட மான்பிணை போல் - கொடிய புலியினிடத்து அகப்பட்டுக்கொண்ட பெண்மான்போல, (மிகஅஞ்சி), அழுது அழுது ஆற்றாநின்ற - மிகுதியாகப் புலம்பிக் கதறிக்கொண்டிருக்கிற, எழுது அரிய மடம் பாவை - இளமையுடையவளான எழுதுதற்கு அரிய [மிகவும் அழகிய] சித்திரப்பிரதிமைபோன்ற திரௌபதி, தங்கள்முகங்களைநோக்கி இரங்கி வீழ்ந்த பொழுது - (பார்த்தாக்களாகிய) தங்களுடைய முகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வருந்திக் கீழ்விழுந்தசமயத்தில், (அதுநோக்கி),—பழுது படா அடல் ஆண்மை பவனகுமாரன் - (ஒருபொழுதும்) தோல்வியடையாத பல பராக்கிரமங்களையுடைய வாயுகுமாரனான வீமசேனன், (கோபத்தினால்), மனம் புகை மூள - மனத்திற் புகையெழவும், பூ தட கண் அனல் மூள - தாமரை மலர்போன்ற (தனது) பெரியகண்களில் தீப்பொறியுண்டாகவும்,—போரில் மூள - யுத்தஞ் செய்யுமாறு, படைமேல் தட கை வைத்தான் - (தனது) கதாயுதத்தின்மேல் (தனது) பெரிய கைகளை வைத்திட்டான். (எ - று.)

துச்சாதனனுக்குப் புலியும், திரௌபதிக்குப் பிணைமானும் உவமை. தங்கள் முகங்களை நோக்கியது, இச்சமயத்திலாவது நீங்கள் பகைவர்களை

யழிக்க முயலவேண்டாவோ? என்ற குறிப்பு. வீமசேனன் திரௌபதியின் பெருவருத்தத்தைக்கண்டு மிக்கசினங்கொண்டு மனம்புகைந்து கண்களில் தீப்பொறிபறக்கப் போர்செய்யக்கருதித் தனதுகதாயுதத்திற் கைவைத்தன னென்க. பவநகுமாரன் - வடமொழித்தொடர். 'மூள' என்னுஞ்செயவெனெச்சம் மூன்றனுள்—முன்னைய இரண்டும் - உடனிகழ்ச்சிப்பொருளனவாய் நிகழ் காலத்தையும், ஈற்றது - காரியப்பொருளதாய் எதிர்காலத்தையுங் குறிக்கும். 'மூள' என்ற சொல் ஓர் அர்த்தத்திலேயே பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட் பின் வருநிலையணி. (உருக)

[வீமசேனன் மிக்கசினத்தால் துரியோதனுதியரைப் போர்க்கு அழைத்தல்.]

உருஉ. அருளாருந்தருமபதியாகாதென்றெமைப்பலகாலடக்கயாமு, மிருளால்வெம்பரிதிவடிவொளிப்பதுபோ லமர்புரியாதிருக்கின்றேமான், மருளான்மெய்ம்மயங்கி யொருவலியுடையோர்தமைப்போல மதித்துநீங்கள், பொருளாகவிருந்தனமோ நூற்றுவரும்வருகவெதிர் பொருகவென்ருன்.

(இ - ள்.) (வீமன் துரியோதனுதியரை நோக்கி),—'அருள் ஆரும் தருமபதி - கருணைநிறைந்த தருமராஜன், ஆகாது என்று எமை பலகால் அடக்க - '(கோபித்தல்) தகாது' என்றுசொல்லி எங்களைப் பலமுறை அடக்கியதனுல்,—யாமும் நாங்களும்,—வெம் பரிதி இருளால் வடிவு ஒளிப்பது போல - உஷ்ண கிரணனுன சூரியன் இராப்பொழுதில் தனதுவடிவம் மறைவதுபோல [எமது வலிமை வெளிக்குத்தோன்ருது அடங்கி], அமர் புரியாது இருக்கின்றேம் - (உங்களுடன்) போர்புரிந்து உங்களையழியாமல் வாளாஇருக்கின்றேம்; (இவ்வாறன்றி),மருளால் மெய் மயங்கி - அறியாமையினுல் உண்மையை மாருக மயங்கி, ஒரு வலி உடையோர்தமை போல மதித்து - (உங்களை) ஒப்பற்றவீரமுடையவராகக் கருதி, நீங்கள் பொருள் ஆக இருந்தனமோ - உங்களை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு போர் செய்யாதிருந்தோமோ? நூற்றுவரும் எதிர் வருக பொருக - நீங்கள் நூறுபேரும் (இப்போது எனது) எதிரில் வந்து போர்செய்வீர்களாக,' என்ருன்—; (எ - று.)—இரண்டாமடியில், ஆல் - ஈற்றசை.

நாங்கள் போர்புரிந்து உங்களை இதுவரையிலும் அழியாதிருந்தது, தருமபுத்திரனது கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டே யல்லாமல் உங்களை வலிமையுடையோரென்று பிரமித்து உங்களை ஒருபொருளாக வெண்ணி அஞ்சி யன்று; இப்பொழுது அவ்விஷயம் தெற்றென விளங்குமாறு நீங்கள் நூற்றுவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து என்னெருவன் முன்னே போர்க்கு வாருங்கள் என வீமன் துரியோதனுதியரை அறைகூவின னென்க. இராப்பொழுதென்ற காரணத்தாற் சூரியன் தான்மறைந்து விடுவதுபோல, எங்கள் தமையனுன தருமபுத்திரனது கட்டளை யென்ற காரணத்தினுல் நாங்கள் எங்களது பராக்கிரமத்தை வெளிக்காட்டாது அடங்கியிருக்கின்றே மென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து.

இயற்கையில் ஆயிரங்கிரணங்களை யுடையனும்ப் பேரொளியையுடைய சூரிய னும் கடவுள் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு இராப்பொழுதில் தான் மறைந்து விடுவதுபோல, இயற்கையிற் பராக்கிரமசாலிகளாய் மகாவீரரான நாங்களும் மூத்தோர் சொற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்ற தரும சாஸ்திரத்தின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கியிருக்கின்றோ மென்பது, உவமையாற் பெறப்படும். தருமனது கட்டளைக்கு இருளும், சூரியனது ஒளிக்குத் தங்களது பராக்கிரமும் உவமை. இனி, சூரியன் இயற்கையால் அஸ்தமித்து மறைவது இருளினால் மறைவதாக மேல்நோக்கில் தோன்றுவதுபோல, நாங்கள் தருமனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அடங்கியிருப்பது நமதுவீரத்திற்குப் பின்வாங்கி அடங்கியிருப்பது போலத் தோன்றும்; ஆயினும், சூரியன் தனது ஆயிரங் கிரணங்களோடு உதயமாகுங்காலத்தில் மிக்குப்பரவியிருக்கும் இருள் இருந்த இடமுந் தெரியாது அழிந்தொழிவதுபோல, நாங்களும் உக்கிரங்கொண்டு எங்கள் பராக்கிரமத்துடன் போர்க்கு எழுந்தால் பெருவீரர்களென அகங்காரங் கொண்டுள்ள தொகுதியான நீங்களும் எங்கள் முன்னிலையில் இருந்த இடமுந் தெரியாது அழிந்தொழிவீர்களெனக் கருத்துக் கூறினுமாம்; இவ்வுரையில், இருளுக்குத் துரியோதனனதியரும், சூரியனுக்குப் பாண்டவர்களும் உவமையாவர். உவமையணி. மருள் ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும் விபரீத ஞானம்; திரிபுணர்ச்சி.

'உடையோர்தமைப்போல' — போல - ஒப்பில்போலி; உவமைப்பொருள் தாராத போலென்னுஞ்சொல்: இதனை, "நெய்போல்வதூஉம்" என்றாற்போலக் கொள்க; "ஒப்பில்போலியு மப்பொருட்டாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம். நூற்றவர் - தொகைக்குறிப்பு; இங்கு, முன்னிலைப்படர்க்கை: உம்மை - முற்றுப்பொருளது. வருக எதிர்பொருக - பிராஸம். (உ௩உ)

[திரௌபதியைத் தன்மடிமீது இருத்துமாறு துரியோதனன் துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.]

உ௩௩. கொந்தளகமலர்சொரியக்கூப்பிடுவாள்கொடுங்கற்புங்கூறைமாளா, மந்திரமுமடல்வீமன் மானமிலாதுரைக்கின்றவஙியுங்காணத், தந்தைவிழியிருள்போலத்தகுமனத்தோனுந் துச்சாதனனைநோக்கிப், பைந்தொடியைக் கொணர்ந்தினியென் மடியின்மிசை யிருத்துகெனப் பணித்திட்டானே.

(இ - ள்.) தந்தை விழி இருள்போல தகும் மனத்தோனும் - தகப்பனாகிய திருதராட்டிரன் கண்குருடாயிருப்பதுபோல அஜ்ஞான இருளைக்கொண்ட மனத்தையுடையனாகிய துரியோதனனும்,— துச்சாதனனை நோக்கி—, 'கொந்து அளகம் மலர் சொரிய - தொகுதியான கூந்தல் (அவிழ்ந்துகுலைதலினால் அதில் அணிந்த) மலர்கள் கீழேசிந்த, கூப்பிடுவாள் - கதறியழுபவளாகிய திரௌபதியினது, கொடுங்கற்பும் - மிக உக்கிரமான பதிவிரதா தருமத்தையும், கூறை மாளா மந்திரமும் - (அவளது) ஆடை அவிழ்க்க அவிழ்க்கக் குறைவுபடா

மல் மேன்மேல் வளர்கிற இரகசியத்தையும், அடல் வீமன் மானம் இலாது உரைக்கின்ற வலியும் - வலிமையையுடைய வீமசேனன் மானமில்லாமற் கூறுகின்ற மிடுக்கையும், காண - (பின்னும்) காணும்படி,—பைந்தொடியை கொணர்ந்து இனி என் மடியின்மிசை இருத்துக - ஸ்பம்பொன்னாற்செய்த வளையல்களையணிந்தவளான திரௌபதியை இழுத்துக்கொண்டுவந்து இப்பொழுது எனது தொடைமேல் இருக்கச்செய்வாய்', என பணித்திட்டான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

திரௌபதியின் கற்புநிலையைப் பின்னும் பரிசோதிக்கக் கருதியும், ஆடையுரிந்தகாலத்து அதனை மேன்மேலும் சுரக்கச்செய்ததுபோல இப்பொழுது நான் செய்யும் இதற்கு அத்திரௌபதி என்னபரிகாரஞ் செய்வாளெனக் காண நினைத்தும், இப்பொழுது இவ்வகையாக வீரவாதம் பேசும் வீமன் நான் இவ்வாறு செய்தால் என்னசெய்வானெனக் காண வேண்ணியும், துரியோதனன் திரௌபதியைத் தன் துடைமீது இருத்துமாறு துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிட்டனனென்க. தன் மானத்தைத் தான் காக்குமாறு தெய்வாநுக்கிரகம் பெறுதற்குக் காரணமாயிருத்தலால், திரௌபதியின் கற்பு 'கொடுங்கற்பு' எனப்பட்டது. "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே" ஆதலால், "தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழு"வது கற்புடைமகட்குக் கடமையாயிருக்க, இவள் அங்ஙனம் தனதுதுயர் தீர்த்தற்பொருட்டுத் தன் கணவர்களைக் கூப்பிடாது பிறனொருவனை [கோவிந்தனை]க் கூப்பிடுகிறாள்: இது என்ன கற்புடைமை! என்று ஏசுவான், 'கொடுங்கற்பு' என்றானுமாம். அடிமைப் பட்டதனாலும், மனைவிக்குநேர்ந்த அவமானத்தைத் தீர்க்கமுடியாமல் வாளாவிருந்ததனாலும், அப்பொழுது வீமன்கூறுகின்ற வார்த்தையை மானமிலாதுரைக்கின்றதாகக் கொண்டான். மேன்மேல் தெய்வாநுக்கிரகத்தால் ஆடைவளர்ந்தமை யொன்றைக்கொண்டே திரௌபதியினது மேன்மைகளையெல்லாம் அறிந்து அவள் திறத்தில் யாதொரு தீமையையுஞ் செய்யவேண்டாதிருக்க, அவ்வாறு இராமல் மேன்மேல் தீங்கையே புரிகின்றானாதலால், துரியோதனன் தானும் தந்தைபோலவே குருடனாவன்; அவன் ஊனக்கண் குருடன், இவன் ஞானக்கண் குருடன் என்றபடி. இருத்துகென - தொகுத்தல். ()

(திரௌபதி துரியோதனனுக்குச் சாபமிடுதல்.)

உருச. என்றபொழுதருந்ததிக்குமெய்தாதகற்புடையாளிடியேறுண்ட, வன்றலைவெம்பணிபோலநடுநடுங்கிமாயனையுமறவாளாகிப், புன்றொழிலோன்யானிருக்கக்காட்டியதன்றொடைவழியேபுள்வாய்குத்தச், சென்றிடுகவாருயிரென்றெவரும்வெருவுறச்சபித்தாடெய்வமன்னாள்.

(இ - ள்.) என்ற பொழுது - என்று (துரியோதனன் துச்சாதனனுக்குக்) கட்டளையிட்ட வளவில்,—அருந்ததிக்கும் எய்தாத கற்பு உடையாள் - அருந்ததி யென்பவட்கும் வாய்க்காத மிக்க கற்பையுடையவளும், தெய்வம் அன்னாள் - தெய்வத்தை யொத்தவளுமாகிய திரௌபதி,—இடி ஏறு உண்ட

வல் தலை வெம் பணி போல நடுநடுங்கி - பேரிடியைக் கேட்கப்பெற்ற வலிய தலையையுடைய கொடிய சர்ப்பம்போலப் பதைபதைத்து, மாயனையும் மறவாள் ஆகி - ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானையும் மறவாமல் மனத்திற்கொண்டு தியானிப்பவளாய்,—'புல் தொழிலோன் - இழிதொழிலுடையவனாகிய துரியோதனன், யான் இருக்க - நான் இருக்குமாறு, காட்டிய - சுட்டிக்காட்டின தன் தொடை, வழியே - தனதுதொடையின்வழியாகவே, புள் வாய் குத்த - வாயலகினாற் பறவைகள் குத்துமாறு, ஆர் உயிர் சென்றிடுக - அருமையான உயிர் ஒழிவானாக,' என்று—, எவரும் வெருவுற சபித்தாள் - கேட்பவர்களெல்லாரும் அஞ்சும்படி சபித்திட்டாள்; (எ - று.)

ஐவரைக் கணவராகப் பெற்றும் கற்புநிலைமைக்குக் குறைவுவாராமற் சமயத்தில் மானபங்கம்நேராது காத்துக்கொண்ட சிறப்பினை யுடையளாதலால், திரௌபதியை 'அருந்ததிக்குமெய்தாத கற்புடையாள்' என்றார்; நஹிநிந்தாந்யாயத்தால் [நஹிநிந்தாந்யாயமாவது - ஒருபொருளைத் தாழ்த்திக்கூறுமிடத்து அப்பொருளின் தாழ்ச்சியில் தாற்பரியமாகாமல் அவ்விடத்துக்கு முக்கியமான பொருளின் மேன்மையைக் கூறுதலிலே கருத்துண்டாதல்], அருந்ததியின் குறைவைக் காட்டாமல், இத்தொடர்மொழி, திரௌபதியின் மேன்மையை மாத்திரம் உணர்த்தும். ஆடைவளரப்பெற்ற தெய்விகத்தன்மை யுடைமையால், 'தெய்வமன்னாள்' என்றார்; திரௌபதியை இங்கு இவ்வாறு மேம்படுத்திக்கூறியது, இவள் இப்பொழுது துரியோதனனுக்கு இடுஞ் சாபம் தவறாது பலிக்குமென்றற்கு. இடியேறு - பேரிடி. இடியொலியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அஞ்சிநடுங்குதல், பாம்புகளின் இயற்கை; இதனை, "விரிநிறநாகம் விடருளதேனு முருமின் கடுஞ்சினஞ் சேணின்றுமுட்கும்" என்பதனாலும் அறிக. இடியோசை கேட்டமாத்திரத்தில் நாகங்கள் அஞ்சி யொடுங்குதல்போல, திரௌபதியும் துரியோதனனது கர்ணகடூரமான கொடுஞ்சொற்களைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அஞ்சிநடுங்கினளென்க. கிருஷ்ணானுக்கிரகத்தினாலேயே தன் மானத்தைக் காத்துக்கொண்டாளாதலின், கிருஷ்ணசகாயமிருந்தால் தனது தொழில் இனிதுமுற்றுப்பெறு மெனக் கருதி, சாபமிடும்போதும் கிருஷ்ணனை மறவாது தியானித்தனளென்க. மாயன் - எவராலும் அறியவொண்ணாத மாயைகளை யுடையவன்: மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்கும் திறம் [அகடிதகடநாஸாமர்த்தியம்]. பலர்கூடியசபையிற் சிறிதும் நாணமின்றிப் பிறர்மனைவியான அபலையினிடத்துத் தன்வீரத்தைக் காட்டத்தொடங்கினனாதலால், துரியோதனனை, 'புன்றொழிலோன்' என இகழ்ந்து கூறினார். துரியோதனன் தனது துகிலை யொதுக்கி இடத்துடையைக்காட்டி அதில் இருக்குமாறு குறிப்பாலுணர்த்த, திரௌபதிசபித்தனள் என முதனூல்கூறும். சென்றிடுக - வியங்கோள், வைதற்பொருளின்கண் வந்தது. (உ௫௪)

[திரௌபதியின் சபதம்.]

உ௫௫. அரசவையிலெனையேற்றியஞ்சாமற்றுகிறீண்டியளகந்தீண்டி, விரைசெயளியினம்படிதார்வேந்தரெதிர்தகாதனவே விளம்புவோ

ரைப், பொருசமரின்முடிதுணித்துப்புலானறுவெங்குருதிபொழிய வெற்றி, முரசறையும்பொழுதல்லால்விரித்தகுழலினியெடுத்துமுடியே னென்றாள்.

(இ - ள்.) (பின்னும் திரௌபதி), அரசு அவையில் - ராஜசபையிலே, எனை ஏற்றி - என்னைக் கொண்டுவந்து,—விரை செய் அளி இனம் படி தார் வேந்தர் எதிர் - நறுமணம் வீசப்பெற்றதும் வண்டுகளின் கூட்டம் மொய்க்கப் பெற்றதுமான மலர்மாலையையணிந்த அரசர்கட்கு எதிரிலே,—அஞ்சாமல் - சிறிதுங்கூச்சங்கொள்ளாமல், அளகம் தீண்டி - (எனது) தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்தும், துகில் தீண்டி - (எனது) ஆடையைத் தொட்டு அவிழ்த்தும் (இந்த அக்கிரமத்தோடு நில்லாமல்), தகாதனவே விளம்புவோரை - சொல்லத்தகாத கொடுஞ்சொற்களையுங் கூறுகின்றவர்களான துரியோதனாதியரை, பொரு சமரில் முடி துணித்து - இனித்தாக்கிச்செய்யும் போரிலேதலைகளையறுத்து, புலால் நாறு வெம் குருதி பொழிய - தீநாற்றம்வீசப்பெற்ற கொடிய இரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருக்க, வெற்றி முரசு அறையும் - ஜயபேரிகையை முழக்குகிற, பொழுது - அக்காலத்தில், அல்லால் - முடிப்பேனேயல்லாமல், விரித்த குழல் இனி எடுத்து முடியேன் - அவிழ்க்கப்பட்டு விரிந்துள்ள (எனது) கூந்தலை அதற்குமுன்பு எடுத்து முடிக்கமாட்டேன்', என்றாள் - என்று பிரதிஜ்ஞை செய்தாள்; (எ - று)

அளகந்தீண்டுதலும் துகில்தீண்டுதலும் - துச்சாதனனுக்கு மாத்திரமும்' தகாதனவிளம்புதல் - துரியோதனன் முதலிய பலர்க்கும் உரிய வினையாம். துரியோதனாதியர் உயிரொழிந்து அவர்கள் மனைவியர் கூந்தலைவிரிக்கிறவரையில் யான் இவ்வாறே தலைவிரிகோலமா யிருப்பேனென்பது, திரௌபதியின் சபதமாம். வெற்றிமுரசு - முரசின்வகை மூன்றனுள் ஒன்று; (மற்றவை - கொடைமுரசும், மங்கலமுரசும்,) செய்யுளாதலின், 'துகில் தீண்டி யளகந் தீண்டி' என முறைபிறழக் கூறினார். (உருரு)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்; வீமசேனனது சபதம்.]

உருசு. பாஞ்சாலிக்காசவையிற்பழுதுரைத்தோனுடலெனதுபடையாமேழி, போஞ்சாலினிணஞ்சொரியத்துணைவரொடுகுலமாளப்பொருவேன்யானே, தீஞ்சாலிவிளைபழனத்திருநாட்டீர்கேண்மினெனச்செந்தீமூள, வேஞ்சாலினறுநெய்போல்வெஞ்சினத்தான்வஞ்சினமும்விளம்புவானே.

(இ - ள்.) செம் தீ மூல வேம் சாலின் நறு நெய் போல் வெம் சினத்தான் - செந்நிறமான நெருப்பு மூண்டு எரிவதனாற் கொதிப்படைந்த கடாரத்திற் காய்கிற நறுமணமுள்ள நெய்போல வெவ்வியகோபத்தை யுடையவனான வீமசேனன்,—(சபையிலுள்ள அரசர்களைநோக்கி),—'தீம் சாலி விளை பழனம் திருநாட்டீர் - இனிய செந்நெற்பயிர்கள் விளைகின்ற வயல்கள்சூழ்ந்த அழகிய

நாடுகளையுடைய அரசர்களே! கேண்மின் - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பீராக, என - என்றுகூறி, வஞ்சினமும் விளம்புவான் - சபதவார்த்தைகளைக் கூறுபவனுனன்:—பாஞ்சாலிக்கு - திரௌபதியின் திறத்தில், அரசு அவையில் - ராஜசபையில், பழுது உரைத்தோன் - தீமொழிகளைக்கூறியவனுன துரியோதனனது, உடல் - உடம்பிலே, எனது படை ஆம் மேழி போம் சாலின் - எனது ஆயுதமாகிய கலப்பை பிளந்துசெல்கின்ற வழியினின்று, நிணம் சொரிய - கொழுப்புக்கள் வெளிப்படும்படி, துணைவரொடு - (அவனது) தம்பிமாருடனே, குலம் மாள - (திருதராட்டிரனது) வம்சம் அடியோடு அழியுமாறு, யானே பொருவேன் - நானொருவனே போர்செய்வேன்; (எ - று.)

துரியோதனுதியர் நூற்றுவரையும் தானொருவனே கொல்வதாக வீமசேனன் சபதஞ்செய்தன னென்க. துரியோதனனது உடம்பாகிய வயலில் தனது கதாயுதமாகிய கலப்பையைக்கொண்டு தொழில்செய்வது, அவ்வாயுதத் தாற்புண்பட்ட இடமாகிய உழுபடைச்சாலினின்று நிணமாகிய கலங்கனீரைப் பெருகச்செய்வே னென்றனனென்க. மேழியும் சாலுங் கூறினதற்கு ஏற்ப, மற்றவற்றை உருவகப்படுத்திக்கூறுமையால், இது - ஏகதேசவுருவகவணியாம். பாஞ்சாலி - பாஞ்சாலதேசத்தரசனது மகள் எனப் பொருள்படும். வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். இரண்டாமடியில், சால் - கலப்பை உழுது செல்லும்வழியும், நான்காமடியில் பெருந்தாழியுமாம். யானே, ஏகாரம்—பிரிநிலை. வீமனது கோபத்திற்கு கொதிக்கும் நெய் உவமை. சினத்தான் - குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; சினத்தினுல் என மூன்ரும் வேற்றுமையாகக் கொண்டால், 'வீமசேனன்' என்ற எழுவாய் வருவிக்க. சினத்தையுடையவனுய் என முற்றெச்சமாகக்கொள்ளுதலு மொன்று. (உடுசு)

உடுஎ. வண்டாருங்குழல்பிடித்துத்துகிலுரிந்தோனுடற்குருதி வாரியள்ளி, யுண்டாகங்குளிர்வதன்முன்னிக்கரத்தாற்புன லுண்ணே ஞெருகாலென்கைத், தண்டால்வெம்புனலெற்றிமீதெழுந்துவிழுந்திவலைதண்ணீராகக், கொண்டாவிபுரந்திடுவனிதுவிரதமெனக்கெனவுங் கூறினனே.

(இ - ள்.) (அன்றியும்),—வண்டு ஆரும் குழல் பிடித்து - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற (திரௌபதியினது) கூந்தலைப் பிடித்திழுத்தவந்து, துகில் உரிந்தோன் - (அவளது) ஆடையை யவிழ்த்தவனுகிய துச்சாதனனது, உடல் - உடம்பினின்று பெருகுகிற, குருதி வாரி - இரத்தநீர்ப்பெருக்கை, அள்ளி உண்டு - (கையினுல்) அள்ளியெடுத்துக் குடித்து, ஆகம் குளிர்வதன் முன் - (எனது) உடம்பு குளிர்ச்சியடைவதற்கு முன்னம் [எனதுகோபந் தணிவதற்கு முன்னே என்றபடி], இ காத்தால் புனல் உண்ணேன் - இந்த (எனது) கைகளால் நீரைப்பருகேன்; ஒரு கால் - ஒருவேளை [தாகம்எடுத்து அவசியமாக நீர்பருகநேர்ந்தபொழுது], என் கை தண்டால் - எனது கையிலேந்தியுள்ள கதாயுதத்தினுல், வெம் புனல் எற்றி - விருப்பத்திற்கிடமான நீரை

மோதி, (அப்பொழுது), மீது எழுந்து விழும் - மேலெழுந்து தெறித்துவிழுகின்ற, திவலை - நீர்த்துளிகளை, தண் நீர் ஆக கொண்டு - (குடித்தற்கு உரிய) குளிர்ந்த நீராகக்கொண்டு பருகி, ஆவி புரந்திடுவன் - (எனது) உயிரைக் காத்துக்கொள்வேன்; எனக்கு இது விரதம் - எனக்கு இதுவே செய்தொழில், எனவும் கூறினான் - என்றும் சபதஞ்செய்தான்; (எ - று.)

துரியோதனனைப்போலவே துச்சாதனனும் திரௌபதியின் விஷயத்திற் பெருந்தீங்குகளை நேரே செய்தனனாதலால், அத்துச்சாதனனைக் குறித்தும் வீமன் கடுங்கோபங்கொண்டு தனியே இவ்வாறு சபதஞ்செய்தனனென்க. துச்சாதனனைக்கொன்று அவனுடம்பினிரத்தத்தைக் குடிப்பதற்கு முன்னம் கதையாற்புடைத்து அங்குத் தெறித்த நீரைப் பிராணாதாரமாகப் பருகுவதன்றிக் கையால் நீரையெடுத்துப் பருகுவதில்லை யென்று வீமன் சபதஞ் செய்தவாறு. வாரி என்பதை வினையெச்சமாகக்கொண்டு பொருள்கூறினுமாம்.

[அருச்சுனன் நகுலன் சகதேவன் இவர்களின் சபதம்.]

உ௩அ. பகலவன்றன்மதலையுயிர்பகைப்புலத்துக்கவர்வனெனப்
பார்த்தன்சொன்னா, னகுலனுமற்றென்கரத்தாற்சௌபலநாயகனுயிர்
க்குநாசமென்றான், சகுனிதனையிமைப்பொழுதிற்சாதேவன்றுணித்
திடுவேன்சமரிலென்றா, னிகனிருபரிவர்மொழிகேட்டெளிதோவிக்
கொடும்பழியென்றேங்கினரே.

(இ - ள்.) பார்த்தன் - அருச்சுனன், 'பகை புலத்து - பகைவர்கள் நெருங்கியுள்ள போர்க்களத்தில், பகலவன்தன் மதலை உயிர் - சூரியனது மகனாகிய கர்ணனது உயிரை, கவர்வன் - கவர்வேன்', என சொன்னான் - என்று சபதங்கூறினான்; நகுலனும்—, 'என் கரத்தால் - எனது கையினால், சௌபலன் நாயகன் உயிர்க்கு நாசம் - சுபலனது பேரனாகிய [சகுனியின்மகனாகிய] உலூகனென்பவனது உயிர்க்கு நாசமுண்டாகக்கடவது', என்றான்—; சாதேவன்—, 'சமரில் - போர்க்களத்தில், சகுனிதனை இமை பொழுதில் துணித்திடுவேன் - சகுனியை ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் தலைதுணித்துக்கொல்வேன்', என்றான்—; (அப்பொழுது), இகல் நிருபர் - (சபையிலிருந்த) பராக்கிரமசாலிகளான அரசர்கள், இவர் மொழி கேட்டு - இவர்களது சபத வார்த்தையைக் கேட்டு, 'இ கொடும் பழி எளிதோ - துரியோதனாதியர் செய்த கொடுமையான நிந்தனைச்செயல் அற்பமானதோ? [அன்று; மிகப்பெரிதாகும்: ஆகையால், வீமன்முதலியோர் இவ்வாறுசபதஞ்செய்தது தகுதியே]', என்று - என்றுசொல்லி, ஏங்கினர் - ஏக்கங்கொண்டு வருந்தினார்கள்; (எ - று.)

துரியோதனன் துஷ்டகாரியஞ்செய்தற்குப் பெருந்துணையாய் நின்றதனால் 'கர்ணனைப் போரிற்கொல்வேன்' என்று அருச்சுனனும், தமக்கு நேர்ந்த இவ்வளவு பெருந்தீங்குக்கும் பிரதானனாய் நிற்றலால் 'சகுனியைக்கொல்வேன்' என்று சகதேவனும், மற்றெல்லாரிடத்திலுங்காட்டில் மாயச்சூதாடி

வென்ற இச்சகுனியினிடத்திலேயே மிக்க கறுவுள்ளதனால் அச்சகுனியைக் கொல்வதோடு நில்லாமல் அவன் வம்சத்தையே கருவறுக்குமாறு 'அவன் புதல்வனைக் கொல்வேன்' என்று நகுலனும் சபதமொழி கூறினனென்க. சகதேவன் சகுனியைக்கொல்லுமாறு சபதங்கூறியபின்னரே நகுலன் இவ்வாறு சபதஞ்செய்ததாக முதனூலிற்கூறியிருப்பது, இங்குக் கருதத்தக்கது. 'துரியோதனாதியரது தீச்செயல்கள் மிகவுங்கொடியன வாகையால், மகாசாதுக்களும் மிக்கபொறுமையுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்களும் மனம்பொறாது சபதமொழிகள் கூறவேண்டுவதாயிற்று; துரியோதனாதியர்கள் இவ்வளவு முறைகேடான பெருந்தீங்குகளைச்செய்து தமக்கே நாசத்தைத்தேடிக்கொண்டார்களே! அந்தோ!!' என்று அச்சபதமொழியைக்கேட்ட அரசர்கள் இரங்கிக்கூறினரென்க.

பகலவன் - பகலைச்செய்பவனெனக் காரணப்பொருள்படும்; இது, 'திநகரன்' என்ற வடமொழியின் பொருளது. பார்த்தன் - பிருதையின்மகன்; தத்திதாந்தநாமம்: (பிருதை - குந்தி.) இது, அருச்சுனனுக்குப் பெரும்பாலுஞ்சிறப்பாய் வழங்கும்; காரணவிடுகுறி. தாய்க்கு இளையமகனிடத்தில் அன்புமிகுதி என்ற பொதுநியாயம், இதற்குத் காரணமாகலாம். 'ஸௌபலன்' என்ற வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம் சுபலனது புதல்வனென்று பொருள்படுவது போலவே சுபலனதுபேரனென்று பொருள்படுவதற்கும் உரியதாதலாலும், சகுனியைக்கொல்வேனெனச் சகதேவன் சபதஞ்செய்ததாக வந்துள்ளதனாலும், சகுனியின் புதல்வனான உலூகனென்பவனைக் கொல்வேனென்று நகுலன் சபதஞ்செய்ததாக முதனூலிற் கூறியுள்ளதனாலும், இச்சொல்லுக்கு இவ்வாறு பொருளுரைக்கப்பட்டது. இனி, சௌபலநாயகனுயிர்க்கு - ஸௌபலனாகிய தலைவனது [சகுனியினது] உயிர்போன்ற புதல்வனுக்கு என்றும் உரைக்கலாம். அன்றி இதற்கு - சகுனியின் தந்தைக்கு எனப் பொருளுரைத்தல் சிறவாது: மற்று - அசை. (உடுஅ)

[திரௌபதி புலம்பியபோது நிகழ்ந்த உற்பாதங்கள்.]

உடுசு. மேகங்கள்வழங்காமல்விண்ணதிர்ந்திட்டூர்கோளும்வெயிலைச்சூழ்ந்து, பூகம்பம்பிறந்துடுவுமரும்பகலேவிழுந்துடனேபொய்கைவாடி, யாகஞ்செய்நெடுஞ்சாலையின்பாலுஞ்செந்நீராயிருந்தவேந்த, நாகங்களொளிமழுங்கிற்றவிதாவென்றணங்கனையாளழுதபோதே.

(இ - ள்.) அணங்கு அனையாள் - தெய்வப்பெண்போன்றவளான திரௌபதியானவள், அவிதா என்று அழுத போது - 'அவிதா' என்று கதறியழுத சமயத்தில்,—உடனே - ஒருசேர,—(அதன்பயனாக), மேகங்கள் வழங்காமல் விண் அதிர்ந்திட்டு - மேகங்கள் (வானத்திற்) சஞ்சரியாமலிருக்கையிலேயே வானம் இடித்தும், ஊர்கோள் வெயிலைசூழ்ந்தும்-பரிவேடம் சூரியனைச்சுற்றித் தோன்றியும் [ஊர்கோள் சூரியனைச்சுற்றி மண்டலமிட்டும்], பூகம்பம் பிறந்து-பூமி நடுங்குதலுண்டாகியும், உடு அரும்பகலே விழுந்தும் - நக்ஷத்திரங்கள்

கடும்பகற்பொழுதிலேயே உதிர்ந்தும், பொய்கை வாடி - குளங்கள் நீர்வற்றியும், யாகம் செய் நெடும் சாலையின்பாலும் செந்நீர் ஆய் - யாகங்களைச் செய்கின்ற பெரிய (யாக) சாலையினது பக்கங்களிலெல்லாம் சிவந்த இரத்தமாயும், (இவ்வாறு உற்பாதங்கள் தோன்றவே), இருந்த வேந்தர் - (அவற்றை யெல்லாம்) பார்த்துக்கொண்டிருந்த (சபையிலுள்ள) அரசர்களுடைய, ஆகங்கள் - உடம்புகள், ஒளி மழுங்கிற்று - ஒளி குறையப்பெற்றன ; (எ - று.)

வானத்தில் மேகங்கள் தோன்றாதிருக்கையிலேயே இடிமுழக்கந்தோன்றுதலும், சூரியமண்டலமிடுதலும், பூகம்பமுண்டாதலும், பகற்பொழுதில் நக்ஷத்திரம் விழுதலும், காரணமின்றிப் பொய்கை நீர்வற்றுதலும், யாகசாலையினிடங்களிலெல்லாம் இரத்தம் நிறைதலும் - உற்பாதங்களாம் ; இவ்வாறு ஒன்றன்மேலொன்றாகப் பலவுற்பாதங்கள் ஒருங்கே தோன்றுவதைக் காணவே, சபையிலுள்ள அரசர்கள் மனத்திற் பேரச்சங்கொண்டு தேககாந்தி குறைந்தன வென்றவாறு. ஊர்கோள் - சூரியனிடத்திலேனும் சந்திரனிடத்திலேனும் சுற்றி மண்டலமாகத் தோன்றும் இரேகை; இது பரிவேஷ மெனப்படும். சந்திரனிடத்து உண்டாகும் ஊர்கோள் நன்மையைத் தருவதெனவும், சூரியனிடத்து உண்டாகும் ஊர்கோள் தீமையைத் தெரிவிக்கின்ற உற்பாதமா மெனவும் நூல்கள் கூறும். வெயில் - வெம்மையை யுடைய ஒளி: சூரியனது ஒளியைக்குறிக்கும் இச்சொல், ஆகுபெயராற் சூரியனை யுணர்த்திற்று. பொய்கை வாடி என்பதற்கு - நீர் நிலைகளிலுள்ள பூங்கொடிகள் மலர்களெல்லாம் வாடியும் என்றும் உரைக்கலாம்: இப்பொருளில், பொய்கையென்பது - அதிலுள்ளவற்றிற்கு இடவாகுபெயர். பாலும் செந்நீர் ஆய் - (ஓமத்திரவியமாகிய) பாலும் இரத்தமாய் என்றுமாம்.

செம்மை + நீர் = செந்நீர். ஆகங்கள் ஒளிமழுங்கிற்று - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம் ; ஆகங்களினது ஒளி மழுங்கிற்று எனினும் அமையும். அவிதா - அவித என்பதன் நீட்டல் ; பிராகிருத பாஷையிலுள்ள 'அவிஹ' என்ற இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல் வடமொழிச்சாயையில் 'அவித' என்று திரிந்து வருகின்றது; இச்சொல், காளிதாசமகாகவியினது நாடகங்களிற் பயில்கின்றது: ஐயோ என்று பொருள்படும் ஓர் முறைப்பாடாகும், இது. பெருந்தேவனார் பாரதத்தில் "அங்கர்கோன்வாய்த லபிதாவென விட்டான்," "வாயிலபிதா விட்ட மாமறையோனை" என்றனவும், அதன் வசனத்தில் 'பிராமணனும் கன்னன் தன்கோயில் வாயிற்சென்று 'அபிதாவெனக் கூறி' என்றதுங் காண்க. ஆய் = ஆக: எச்சத்திரிபு. 'இருந்த' என்பதைப் பலவின்பால் முற்றாகக் கொண்டு, இங்ஙனம் அபசகுனங்கள் நிகழ்ந்தன வென்று உரைத்தலுமாம். மேகம், பூகம்பம், உடு, யாகம், ஸாலா - வடசொற்கள். (உ.௧௯)

[திருதராஷ்டிரன் திரௌபதியைப் பொறுக்குமாறு வேண்டுதல்.]

உ௨௰. உற்பாதம்பெரிதெனநெஞ்சுகுவாருமென்னுமிவ்வூறொன்றஞ்சி, நிற்பாரும்போம்வழிமேனினைவாரும் பலராகிநிகழ்ந்தகாலைக்,

கற்பான்மிக்குயர்வேள்விக்கடன்சுமந்தமடமயிலைக் கண்ணிலாதோன்,
பொற்பாதம்பணிந்தேத்தியபராதம்புரிந்தவெல்லாம் பொறுத்தியென்
ருன்.

(இ - ள்.) பலர் - (அங்குள்ள அரசர்கள்) பலரும், உற்பாதம் பெரிது என நெஞ்சு உகுவாரும் - '(கேடுவிளைதலைக் குறிப்பிக்கின்ற) தீநிமித்தங்கள் மிகப்பல என்று மனமுருகுபவர்களும், இ ஊர் என் ஆம் என்று அஞ்சி நிற்பாரும் - இனி இந்த அத்தினபுரம் யாதாய்முடியுமோ?' என்று அச்சங் கொண்டு நிற்பவர்களும், மேல் போம் வழிநினைவாரும் ஆகி - இனிநடக்கக் கூடியதைச் சிந்திப்பவர்களுமாய், நிகழ்ந்த - இருந்த, காலை-சமயத்தில்—கண் இல்லாதோன் - கண்ணில்லாத [குருடனாகிய] திருதராட்டிரன், கற்பால் மிக்கு உயர் வேள்வி கடன் சுமந்த மடமயிலை - பதிவிரதாதருமத்தால் மிகச் சிறந்தவளும் இராசசூயயாகத்திற்கு உரிய யாகபத்தினியா யிருந்தவளு மாகிய இளமையானமயில்போன்ற சாயலையுடைய திரௌபதியினது, பொன் பாதம்- அழகிய பாதங்களை, பணிந்து ஏத்தி - வணங்கித்துதித்து, புரிந்த அபராதம் எல்லாம் பொறுத்தி என்றான் - (என்மக்கள் உன்திறத்திற்) செய்த குற்றங் களையெல்லாம் பொறுத்தருள்வாயாக' என்று வேண்டினான்; (எ - று.)

அரசர்கள்பலரும் பலவுற்பாதங்களைக் கண்டதனால் மனம்நடுங்கி 'இவ் வூர்க்கு என்னகேடு வருமோ?' என்று கூறுபவர்களும், 'இனி யாதுநிகழும்?' என ஆராய்பவருமா யிருக்கும்பொழுது, விதுரன்மொழியாலும் காந்தாரியின் பேச்சாலும் பலவகையுற்பாதங்கள் நிகழ்ந்தசெய்தியை யுணர்ந்த திருதராட்டி ரன் திரௌபதியை நல்வார்த்தைசொல்லிச் சினந்தணியுமாறு வேண்டுகின்றன னென, முதனூலையொட்டிக் கருத்து விரித்துரைக்க. 'மேல் போம் வழி நினைவாரும்' என்றது, இவ்வாறு உற்பாதங்கள் பல தோன்றியதனால், திரௌ பதிகாரணமாகப் பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் பெரும்போர் நிகழ அதன்மூலமாக உலகத்துப் பல அரசர்களும் மடியவேண்டி வருமென இங்ஙன மாகக் கருதின ரென்ற பொருளைத் தெரிவிக்கும்; இனி, தாம் இங்குநேரக் கூடிய ஆபத்துக்கு இலக்காகாமல் தப்பி வெளிச்செல்லுமாறு கருத்துகொள் வாரும் என்று பொருளுரைப்பாரு முளர். வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள முதல் மூன்றுவருணத்தவர்கட்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கடன்கள் மூன்றில் யாகமும் ஒன்றாதலால், 'வேள்விக்கடன்' என்றார்; (வேள்வியால்தேவர் கடனையும், புதல் வரைப்பெறுதலால் பிதிர்கடனையும், வேதமோதுதலால் இருடியர்கடனை யும் ஒழிக்கின்றான்' என்ற வேதநூற்பொருள் இங்கு அறியத்தக்கது.) தரும புத்திரன் இராசசூயயாகஞ் செய்தபோது திரௌபதி தான் யாகபத்தினியா யிருந்து உதவினளாதலால், அவள், 'வேள்விக்கடன் சுமந்த மடமயில்' எனப் பட்டாள். திரௌபதிக்கு மாமனாராகிய திருதராஷ்டிரன் அவளை வணங்கிய தாகக் கூறியது பொருத்தமின்று மாதலால், 'பொற்பாதம்பணிந்தேத்தி' என் பதற்கு - நல்வார்த்தை சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி யென்று கருத்துக்கொள்

ளுதலே சாலும் ; இதுவே, முதனூலுக்கும் ஒத்ததாம். இனி, கற்பால் மிக்கவளாதலாலும், யாகபத்தினியாயிருந்த மேன்மையை யுடையவளாதலாலும், தான் செய்வது இன்னதெனத் தெரியாது திகைத்தன ளாதலாலும், திருதராஷ்டிரன் திரௌபதியைப்பணிந்தேத்தினனென்றே கொள்ளுதலு மொன்று. உத்பாதம், பாதம், அபராதம் - வடசொற்கள். (உசுo)

[இதுவும் அது.]

உசுக. உத்தமமாங்குலமயிலேயென்சிறுவரறியாமலுனக்குநேரே, மைத்துனராமுறையாலிவ்வழக்கலாதனசெய்தார்மதியிலாமலெத்தனைதாழ்விவர் புரிந்தாரென்றாலு மவையொன்று மெண்ணாதின்னே பித்தர்மொழியெனக்கருதிமறந்தருளென்றொருகோடிபிதற்றினனே.

(இ - ள்.) (பின்னும் திருதராஷ்டிரன் திரௌபதியை நோக்கி), 'உத்தமம் ஆம் குலம் மயிலே - சிறந்ததாகிய குலத்திற் பிறந்தவளான மயில்போன்றவளே! என் சிறுவர் - எனது புதல்வரான துரியோதனாதியர், மைத்துனர் ஆம் முறையால் - மைத்துனரென்கிற உறவுமுறையைக் கொண்டு, அறியாமல் - (தாம்செய்வன இன்னவை யென்று) தெரியாமல், இ வழக்கு அலாதன - முறைகேடான இத்தீச்செயல்களை, உனக்கு நேரே செய்தார்—; மதி இலாமல் இவர் எத்தனை தாழ்வு புரிந்தார் என்றாலும் - அறிவில்லாமையால் இத் துரியோதனாதியர் எவ்வளவு [மிகுதியாக] அபராதங்களைச் செய்தாராலும், அவை ஒன்றும் எண்ணாது - அவற்றில் ஒன்றையும் மனத்திற்கொள்ளாமல், பித்தர் மொழி என கருதி - பைத்தியம்பிடித்தவர்கூறிய சொல்லாகும் என்று நினைத்து, இன்னே மறந்தருள் - இப்பொழுதே (நீ) மறந்துவிடுவாயாக,' என்று-என இவ்வாறு, ஒரு கோடி பிதற்றினன் - மிகப்பலவாக வாய்வந்தபடியெல்லாங் கூறினன் ; (எ - று.)

மைத்துனர் - கணவனுடன் பிறந்தவரும், மனைவியுடன் பிறந்தவரும், அத்தைமக்களு மாவர் ; இங்கே கணவனுடன் பிறந்தவர். மைத்துனமுறைமையாற் பரிகசிக்கப்படுபவர் ஆடவர்களே யாதல் உலகவழக்கா யிருக்கவும், அதற்குமாறாகப் பெண்ணைப் பரிகசித்த துரியோதனாதி குற்றத்தைத் தணிக்கவேண்டுகிற திருதராஷ்டிரன் திரௌபதியின் மனம் மயங்குமாறு மைத்துனமுறையாற் பரிகாசஞ்செய்ததாகப் போலிச்சமாதானங் கூறினனென அறிக. பித்து - பைத்தியம் ; அதனையுடையவர், பித்தர்: உன்மத்தரென்றபடி. ஒருகோடி - மிகப்பலவென்னிற்கு ஒன்றுகாட்டியவாறு. திருதராஷ்டிரன் இதுவரையிலும் நன்மொழியொன்றுங் கூறாதிருந்துவிட்டு இப்போது கூறுவனவெல்லாம் பயனில்லாத வெற்றிமொழியாகுதலால், 'பிதற்றினன்' என்றார். (உசுக)

[சூதில்தோற்றபொருள்களை மீண்டும்பெறுமாறு பாண்டவர்க்குத் திருதராட்டிரன் அநுமதிதருதல்.]

உசுஉ. மைவரையுந்தடங்கண்ணாள்மனச்சோகம்பலமுகத்தான் மாற்றிமைந்த, ரைவரையுந்தனித்தனியேமுகங்கொண்டுகொடுங்கோப மகற்றிநீங்கண், மெய்வரையும்பொருபுயத்தீர் வற்போரிலிழந்தவியனி லமுந்தேருங், கைவரையும்பரிமாவுஞ்செல்வமும்யாவையுமீண்டுங்கைக் கொள்வீரே.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (திருதராஷ்டிரன்),—மை வரையும் தட கண்ணாள் மனம் சோகம் - மையெழுதப்பெற்ற பெரிய கண்களையுடையவளான திரௌபதியினது மனவருத்தத்தை, பலமுகத்தால் மாற்றி - பலவகைகளால் தணித்து, மைந்தர் ஐவரையும் - தம்பியின்குமாரரான பஞ்சபாண்டவர்களையும், தனி தனியே முகம்கொண்டு - தனித்தனியே நல்வார்த்தைசொல்லி, கொடுங் கோபம் அகற்றி - (அவர்கள்கொண்ட) மிக்ககோபத்தைத் தணித்து, (அவர்களை நோக்கிக் கூறுவான்:)—மெய் வரையும் பொரு புயத்தீர் - உண்மையாக மலைகளையும் பொருதுவெல்லுகின்ற [மலைகளைக்காட்டிலும் திண்ணியவான] தோள்களையுடையவர்களே! நீங்கள்—, வல் போரில் இழந்த - சூதுபோரில் தோற்றிழந்த, வியல் நிலமும் - பெரிய இராச்சியத்தையும், தேரும் - தேர்களையும், கை வரையும் துதிக்கையையுடைய மலை போன்ற யானைகளையும், பரிமாவும் - குதிரைகளையும், செல்வமும் - பொருள்களையும், யாவையும் - மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும், மீண்டும் கைக்கொள்வீர் - திரும்பவும் (எனது அநுமதியின்படியே) கைப்பற்றிக்கொள்ளுங்கள் ; (எ - று.)

திரௌபதி வருத்தம்பொறாமல் அழுகின்றதனால், இட்ட மை கரைந்து விழுவதுபற்றி, 'மைவரையுந் தடங்கண்ணாள்' என்றுருமாம் ; (வரைதல் - நீக்குதல்.) முகங்கொள்ளுதல் - பராமுகமாயிராதவாறு நல்வார்த்தைசொல்லித் தன்திறத்தில் இனியமுகத்துடன் இருக்கும்படி செய்துகொள்ளுதல். உற்பாதங்கள் தோன்றியதை விதுரன் காந்தாரி இவர்கள் முகத்தால் அறிந்த திருதராஷ்டிரன் அஞ்சித் திரௌபதியைப் பலவகையாகத்தேற்றி, அவளைத் தன்னிடத்து வரங்கேட்குமாறு வேண்ட, திரௌபதியும் அதற்கு இணங்கி, தருமபுத்திரனும் அவனுக்குத் தன்னிடத்துப்பிறந்த மகனான ப்ரதிவிந்த்யனும் அடிமையும் அடிமைப் புதல்வனுமாகாதவாறு ஒருவரமும், மற்றைப்பாண்டவர்கள் அடிமையினின்று நீங்குமாறு மற்றொருவரமும் என க்ஷத்ரியஸ்திரீ கேட்பதற்கு உரிய இரண்டுவரங்களையுங் கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வாறே கொடுத்த பின்பு, சூதாட்டத்தில் அப்பாண்டவர்கள் இழந்த இராச்சியம் முதலிய பலவகைச் சிறப்புக்களையும் திருதராஷ்டிரன் அளித்துப் பாண்டவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி விடைகொடுத்து ஊர்க்கு அனுப்பினனென முதனூல் கூறும்.

மெய் வரையும் என்பதற்கு - சத்தியத்திற்கு எல்லையாயிருக்கின்ற எனப் பொருள்கூறின், 'வரையும்' என்ற பெயரெச்சம் - புயத்தைத் தொடாது, புயத்தை யுடையவர்க்கு அடைமொழியாகும்; இவ்வாறு பொருள்கூறினுல், இச் செய்யுள் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி கொண்டதாம். (உசஉ)

[திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்க்கு முகமன் கூறுதல்]

உசூ. கோமன்றிலருந்ததியைக்கொண்டினிநீர்நில்லாமற்குறுக வூரே, போமென்றுவரவழைத்துத்தழீஇக்கொண் டென்கண்மலரே போல்வானெம்பி, யாமென்றுமவனென்றுமிரண்டில்லைவிளையாட்டென் றிருந்தேமிவ்வா, றாமென்பதெனக்கொருவருரைத்திலரால் யாமுமுத லறிந்திலேமே.

(இ - ள்.) 'நீர் - நீங்கள், கோ மன்றி - ராஜசபையிலிருக்கின்ற, அருந் ததியை - (கற்பினுல்) அருந்ததியைபொத்தவளான திரௌபதியை, கொண்டு - உடன் அழைத்துக்கொண்டு, நில்லாமல் - இங்கேயிராமல், இனி - இப்பொ ழுதே, ஊரே குறுக போம் - உமது ஊரை அடையுமாறு விரைந்துசெல்லுங் கள்', என்று - என்று (பாண்டவர்க்குக்) கட்டளையிட்டு, வா அழைத்து - (அப் பாண்டவர்களைத் தனது அருகில்) வருமாறுகூப்பிட்டு, தழீஇக்கொண்டு-(அவர் களைக்) கட்டியணைத்துக்கொண்டு, (பின்னும் கூறுவான்:)—'எம்பி - எனது தம்பியாகிய பாண்டு, என் கண்மலரே போல்வான் - எனக்குக் கண்ணேயே பொத்திருந்தான்; யாம் என்றும் அவன் என்றும் இரண்டு இல்லை-யான் வேறு என்றும் (தம்பியாகிய) அப்பாண்டு வேறு என்றும் (யான்) நினைத்ததில்லை; (நான் உங்களையும் அவ்வாறே எனது புத்திரர்போலவே கருதி யிருக்கின்றேன்; ஆயினும் நீங்கள் சூதாடும்பொழுது,) விளையாட்டு என்று இருந்தேம் - விளையாட் டாக ஆடுகின்றீர்களென்றே எண்ணியிருந்தேன்; இ ஆறு ஆம் என்பது எனக்கு ஒருவர் உரைத்திலர்-இவ்வாறு பெருந்தீங்கு நேரிடுமென்பதைப்பற்றி ஒருவரும் எனக்கு அறிவித்தாரில்லை; யாமும்' முதல் அறிந்திலேம் - நானும் முன்னம் தெரிந்து கொண்டிலேன்; (எ - று.)—அறிந்தால் தடுத்திருப்பேனென்பது, குறிப்பெச்சம்.

பாண்டுவும் நானும் சிறிதும் வேற்றுமை யில்லாதிருந்தோம்; அவ்வாறே நும்மிடத்தும் எனது மைத்தரிடத்திற் கொள்ளும் பேரன்பைக் கொண்டிருக் கின்றேன்; ஆகையால், உமக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கவேண்டு மென்பது, எனக்கு விருப்பமன்று. எனது மைந்தரும் நீவிரும் விநோதமாகச் சூதாடுகின்றீ ரென்று கருதியதனுல், நீங்கள் சூதாடுவதை நான் விலக்கவில்லை. இவ்வாறு பெரும்பொல்லாங்குக்குக் காரணமாம்படி சூதாடுகின்றீரென்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், நான் உங்களை ஆடவொட்டாது முன்னமே தடுத்திருப்பேன். போனது போகட்டும் நமதுமனைவியை அழைத்துக்கொண்டு இப்பொழுதே நம்மூர்க்குச்செல்லுங்கள் எனத்திருதராட்டிரன் பாண்டவரைத்தேற்றி விடை

கொடுப்பானுயினனென்க. இப்பொழுது நீவிர் இங்கு இருப்பீராயின் துரியோதனுதியர் உமதுபொருளை மீண்டுங் கவராமுயலுவரென்று குறிப்பிப்பான், 'இனி நில்லாமற் குறுக வூரேபோம்' என்றான். கோமன்றில் நில்லாமல்போம் என இயைத்து உரைப்பினுமாம்.

அருந்ததி - உவமையாகுபெயர். போம் - செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு முன்னிலையேவற்பன்மைவினைமுற்று, ஈற்றுயிர்மெய்சென்றது. தழுவியென்பது தழீஇ எனச் சொல்விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால், சொல்லிசையளபெடை. திருதராஷ்டிரன் தனதுகண்களைப்பற்றியே கூறுவதனாலும், அவனதுகண் குருட்டுக்கண்ணாதலாலும், 'கண்மலர்' என்பது உவமைகருதியதன்று; உலகவியற்கைபற்றிக் கூறியதென்க. ஊரே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. இலரால், ஆல் - ஈற்றசை. அறிந்திலேம் - தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறையிறந்த காலவினைமுற்று; ஏகாரம் - இரக்கம். 'யாம்' என்ற எழுவாயிரண்டும் - தனித்தன்மைப்பன்மை. (உகூ௩)

[இதுவும் அது.]

உகூச. என்மைந்தரிவர்நீங்களவன்மைந்தரெனநினையேனிவரே
யெம்பி, தன்மைந்தருங்களையேயென்மைந்தரெனவளர்த்தேன் சம்பு
நாட்டு, மன்மைந்தருங்களைப்போல்வேறுபடாதித்தனைநாள்வளர்ந்தா
ருண்டோ, வின்மைந்தர்நடக்கவெனவிடைகொடுத்தான் விரகினுக்
கோர்வீடுபோல்வான்.

(இ - ள்.) 'இவர் என் மைந்தர் - இத்துரியோதனுதியர் எனது புதல்வர்கள்: நீங்கள் அவன் மைந்தர் - (பாண்டவராகிய) நீங்கள் அப்பாண்டுவினது புதல்வர்கள்,' என - என்று, நினையேன் - (வேறுபாடுதோன்ற நான்) நினையாமல், இவரே எம்பிதன் மைந்தர் - இத்துரியோதனுதியரையே எனது தம்பியின்புதல்வர் (என்று எண்ணியும்), உங்களையே என் மைந்தர் என - உங்களையே எனதுமைந்தர் என்று எண்ணியும், வளர்த்தேன் - (நான் இதுவரையில் உங்களை) வளர்த்துவந்தேன்; சம்புநாடு மன்மைந்தர் - இந்த ஜம்பூத்வீபத்தில் தோன்றிய ராஜகுமாரர்களில், உங்களை போல் - உங்களைப்போல, இத்தனை நாள் வேறுபடாது வளர்ந்தார் - இவ்வளவுகாலம் மனம் மாறுபடாமல் வளர்ந்தவர்கள், உண்டோ - எவரேனும் இருக்கின்றார்களோ? வில் மைந்தர் - வில்லில் வல்ல (எனது) புதல்வர்களாகிய நீங்கள், நடக்க - (நுமது இந்திரப்பிரத்தநகரத்துக்குச்) செல்வீர்களாக', என - என்றுசொல்லி, விடைகொடுத்தான் - (பாண்டவர்கட்கு) விடைகொடுத் தனுப்பினான்: (யாவனெனில்),—விரகினுக்கு ஓர் வீடு போல்வான் - தந்திரங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடம் போன்றவனான திருதராஷ்டிரமகாராஜன்; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் தான் தனதுதம்பியினிடத்தில் ஒற்றுமையாயிருந்ததைக் கூறிய திருதராஷ்டிரன், இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளால், தன்தம்பி மைந்தரான பாண்டவரிடத்துத் தன்மைந்தரிடத்திலும் தான் மிக்க அன்பு

கொண்டிருப்பதை யெடுத்துக்கூறுகின்றான். பாண்டவர் மிகவும் பரிபவப்பட்டமையாற் சினங்கொண்டு ஒருகால் தன்மைந்தரை அடர்க்கக்கூடு மென்று அஞ்சிய திருதராட்டிரன், அப்பாண்டவர் சினந்தணிந்து மகிழ்ந்து அடங்கி யிருக்குமாறு, 'சம்புநாட்டு மன்மைந்த ருங்களைப்போல் வேறுபடா தித்தனை நாள் வளர்ந்தா ருண்டோ?' எனப்புனைந்து கூறினான்; இனிமேலும் நீங்கள் முன்போலவே வேறுபடாதிருக்க வேண்டுமென்பது, குறிப்பு. இந்தப் பூமியின்மத்தியிலுள்ள மகாமேருமலையை யடுத்துத் தெற்கிலுள்ள கந்தமாதன கிரியின்மேற் பதினோராயிரம்யோசனை யளவுள்ளதாய்ப் பிரகாசிக்கிறதொரு நாவல்மரம் இருக்கின்றது; அதனை யுடைமைபற்றி, இந்தப் பூமிக்கு ஜம்பூத்வீபம் என்கிறபெயர் உண்டாயிற்று என்று புராணங்கூறும்; ஜம்பூ - நாவல்: அதனை இங்கு 'சம்புநாடு' என்றார். தனதுமைந்தர்திறத்தில் மிக்க அன்பு கொண்டு அவர்கட்குப் பாண்டவர் யாதொருதீங்குஞ் செய்யாதிருக்குமாறு ஆலோசித்து, பாண்டவரிடத்து அன்புள்ளவன்போல நடித்தும் அவர்களைச் சிறப்பித்தும் இங்ஙனம் பலபடியாகக் கூறுகின்றானாதலால், திருதராஷ்டிரனை 'விரகினுக் கோர் வீடுபோல்வான்' என்றார். வின்மைந்தர் - முன்னிலைப்படர்க்கை; அண்மைவிளியில்வந்த இயல்பு எனக்கொண்டு 'மைந்தீர்' எனப் பொருள் கொள்ளவுமாம். (உகூச)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: பாண்டவர்கள் தமது இராச்சியத்தைப்பெற்றுச் செல்வதைக் கண்ட சகுனியின் துர்ப்போதனை.]

உகூடு. படைகொடுத்தானிவனிழந்தபார்கொடுத்தா னரசாளப் பண்டுபோல்வெண், குடைகொடுத்தான் குருகுலத்தே குலங்கொடுத் தானைவருக்குங்குலத்தேகொண்ட, தடைகொடுத்தான கப்பட்டுந்தலை யழிக்கநினையாமற்றானேயம்ம, விடைகொடுத்தா னினிவிடுமோ வயப் புலியைவாலுருவிவிடுகின்றீரே.

(இ - ள்.) இவன் - இத்திருதராஷ்டிரன்,—இழந்த - (தருமபுத்திரன்) சூதாடித் தோற்ற, படை - சேனைகளையெல்லாம், கொடுத்தான் - (அத்தருமபுத்திரனுக்கு மீண்டும்) கொடுத்தான்; பார் கொடுத்தான் - இராச்சியத்தையும் கொடுத்தான்; பண்டு போல் அரசு ஆள - முன்போலவே இராச்சியத்தை யாளுமாறு, வெள் குடை கொடுத்தான் - வெண்கொற்றக்குடையையும் கொடுத்திட்டான்; ஐவருக்கும் - பஞ்சபாண்டவருக்கும், குருகுலத்தே குலம் கொடுத்தான் - குருகுலத்திற்பிறந்தவரென நற்குடிப்பிறப்பையும் ஒத்துக்கொண்டான்; குலத்தேகொண்ட - குருகுலத்தாரிடத்தில் சேர்ந்த, தடை - (அடிமைத்தன்மையாற்) கீழ்மையுண்டானதை கொடுத்தான் - போக்கினான்; அகப்பட்டும் - (பாண்டவர்கள் நமது கையிற்) சிக்கியிருக்கவும், தலை யழிக்க நினையாமல் - (அவர்களை) அடியோடுகெடுப்பதற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகளைச் செய்யாமல், தானே - தானாகவே [அவர்கள் கேளாதிருக்கும்பொழுதே வலியிலே], விடை கொடுத்தான் - விடைகொடுத்து அனுப்பியும் விட்டான்.

அம்ம—! வய புலியை வால்உருவி விடுகின்றீரே - வலிமைபொருந்திய புலிகளை வால்தடவி விடுகின்றீர்களே; இனி விடுமோ - இனி (அப்புலிகள் நும்மீதுகறுக்கொண்டு உம்மைக் கொல்லாமல்) சும்மாவிடுமோ? (எ - று.)—அம்ம - வியப்பிடைச்சொல்; பாண்டவர்கள் நமதுகையில் அகப்பட்டதனால் அவர்களை முற்றவும் அழிக்கவேண்டியிருக்க, அவ்வாறு செய்யாமல் அவர்கட்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் அளித்த அறிவீனத்தைப் பற்றி வியந்தவாறு. ஈற்றுஏகாரம் - இரக்கம்.

திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்கள் சூதாடித்தோற்ற நால்வகைப்பட்ட சேனைகளையும் இராச்சியத்தையுங் கொடுத்ததோடு துரியோதனாதியர்கள் கவர்ந்த அரசசின்னங்களையெல்லாம் மீட்டும்பெறுமாறும் அவர்கட்கு அளித்தானாதலின் 'பண்டுபோல் வெண்குடைகொடுத்தான்' என்றும், பாண்டவர்கள் யமதருமராஜன் முதலியவர்கட்குப் பிறந்தார்களாகவும் திருதராஷ்டிரன் 'எம்பிமைந்தர்' என்பதுபோலச் சிலகூறினனாதலால் 'குலங்கொடுத்தான்' என்றும், குருகுலத்து அரசர்க ளென்றபேர் நீங்குமாறு அடிமைகளாய்விட்ட பாண்டவர்களை அவ்வடிமைத்தன்மையினின்று நீக்கினனாதலால் 'ஐவருக்குங் குலத்தேகொண்ட தடைகொடுத்தான்' என்றும் சகுனிகூறினனென்க. 'இழந்த' என்ற பெயரெச்சம் - 'படை', 'பார்', 'வெண்குடை' என்பவற்றோடு இயையும். 'குடை' என்பது அரசசின்னங்கட்கெல்லாம் உபலட்சணம். பாண்டவர்களைப் பலவகையாலுந் தாழ்வுபடுத்தி மீண்டும் அவர்களை உயர்ந்தநிலையில் வைக்கின்றீர்க ளாதலால், இனி அவர்கள் உங்களைத் தவறாது கொல்வரென்ற கருத்தைத் தெரிவித்தலால், 'வயப்புலியை வாலுருவிவிடுகின்றீர், இனி விடுமோ' என்ற வாக்கியம் - பிறிதுமொழிதலணியாம். கொடுத்தவன் திருதராஷ்டிரனொருவனே யாதலால் 'கொடுத்தான்' என ஒருமையாகவும், துரியோதனாதியார் அருகிலிருந்தும் அவ்வாறு கொடுக்கவொட்டாது அவனைத் தடுக்காமலிருந்ததுமாத்திரத்தைக்கொண்டு அவ்வாறு அவன் கொடுத்தது உங்கட்கும் உடன்பாடேயாயிருந்ததன்றோ? என்பான் 'விடுகின்றீர்' எனப் பன்மையாகவுங் கூறினான். (உசுரு)

வேறு.

உசுசு. யாதொருகருமமேனுமெண்ணியேதுணிகவென்றுங்
காதலிற்றுணிந்துசெய்தாலெண்ணுதல்கடனன்றென்று
மோதுநூற்புலவர்சொன்னாருமக்குளவுணர்வற்றன்றே
பேதுறவடர்த்தும்பின்னையுருகினீர்பிழைசெய்தீரே.

(இ - ள்,) 'யாது ஒரு கருமம் எனும் - (ஒருவர் செய்வது) எந்தக்காரியமாயிருந்தாலும், எண்ணியே - (செய்வதற்குமுன்பு) ஆராய்ந்துபார்த்தே, துணிக - (தம்மனத்திற்கு ஒத்ததாயின் அந்தக்காரியத்தைத்) துணிந்து செய்க.' என்றும்—, 'காதலில் - தம்மனப்போக்கின்படியே [ஆராயாமல்], துணிந்து செய்தால் - துணிவுகொண்டு (ஒருகாரியத்தைச்) செய்தால், (பிறகு), எண்ணுதல்-

(அதைப்பற்றிச்) சிந்தித்தல், கடன் அன்று - முறைமையன்று,' என்றும்—, நூல் ஓது புலவர் சொன்னார் - சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்த பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; உமக்கு உள உணர்வு - உங்களுக்குள்ள அறிவானது, அற்று அன்றே - அப்படிப்பட்டதன்று [அந்தச்சாஸ்திரமுறைமைக்கு ஒத்திருக்க வில்லையே!] நீர் பேது உற அடர்த்தும் - நீங்கள் (பாண்டவர்க்குப்) பெருந் துன்பமுண்டாகுமாறு (அவர்களைச்) சயித்திருந்தும், பின்னை - மறுபடியும் உருகி - மனமிரங்கி, பிழை செய்தீரே - தவறான காரியத்தைச் செய்துவிட்டீர் களே! (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - இரக்கம்.

ஒருகாரியத்தைச் செய்துவிட்டபின்பு ஆராய்தற்கு இடமில்லை யாத லால், ஒவ்வொருகாரியத்தையும் செய்வதற்குமுன்னமே ஆராய்ந்துபார்க்க வேண்டும்; இவ்வாறிருக்கவும், நீங்கள் மிகவும் வருந்திப் பேராலோசனை செய்து அரிதிற் சூதுவழிகொண்டு சயித்துப் பின்பு பாண்டவர்களிடத்திற் பொருள்கொண்டு சிறிதும் ஆலோசனையின்றி அவர்களை அடிமைத்திறத்தி னின்று நீக்கி அவர்கட்கு அரசாட்சியையும் அளித்துவிட்டீர்களே! முன்னம் உங்களால் மிகவும் அவமதிக்கப்பட்ட அப்பாண்டவர்கள் நீவிர்செய்த அபகாரங் களையெல்லாம் மறவாது மனத்திற்கருக்கொண்டு இனி உங்கட்குப் பெருங் கேடு புரிவார்களென்பதைக் குறித்து நீங்கள் சிறிதும் ஆலோசனை கொள்ள வில்லையே! இனி யாது செய்யத்தக்கது? எனச் சகுனி அநுதாபத்தாற் கூறு கின்றானென்க, "எண்ணித்துணிக கருமந் துணிந்தபின், எண்ணுவமென்ப திழுக்கு" என்ற திருக்குறள், இங்கு உணரத்தக்கது. 'பாண்டவர்களை முன் னமே அடர்க்காதிருந்திருக்கவேண்டும்; அடர்த்தபின்பு அன்புகொண்டு உரு காதிருக்கவேண்டும்; அடர்த்துப் பின்பு உருகுதல் ஒருவற்றானும் தக்கதன்று' என்பது - 'பேதுறவடர்த்தும் பின்னை யுருகி நீர் பிழைசெய்தீர்' என்பதன் கருத்து. உமக்கு உள் உணர்வு அற்று அன்றே என்பதற்கு - உமக்குள்ள உணர்வு கெட்டல்லவோ எனவும் பொருள்கொள்ளலாம்; முன்னையபொருளில், அற்று என்பது-'அ' என்னுஞ் சுட்டிடைச்சொற்பகுதியினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; இப்பொருளில், 'அறு' என்னும் வினைப் பகுதியினடியாப்பிறந்த இறந்தகாலவினையெச்சம்.

இதுமுதல் இச்சருக்கம் முடியுமளவும் கக கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் உ - ஆங் கவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (உசுசு)

உசுஎ. தீயினாற்சுட்டசெம்புண்ணாறுமத்தீயிற்றீய
வாயினாற்சுட்டமாற்றமாறுமோவடுவேயன்றே
பேயினாற்புடையுண்டாரோமறப்பரோபெரியோரென்றான்
வீயினாற்றொடுத்ததண்டார்வேந்தர்க்குவேந்தன்மாமன்.

(இ - ள்.) 'தீயினால் சுட்ட செம் புண் ஆறும் - நெருப்பினாற் சுட்டதனா லாகிய செந்நிறமான புண்ணானது ஆறிப்போய் வடுத் தீர்ந்து விடும்; அ தீயின் தீய வாயினால் சுட்ட மாற்றம் மாறுமோ - அத்தீயைக்காட்டிலுங் கொடிய

வாயினாற் சுடுவதுபோன்ற கொடுஞ்சொற்கள் மறைந்துவிடுமோ? வடுவே அன்றோ - ஒருபொழுதும் மறையாத வடுவாகவே யிருக்குமன்றோ? பேயினால் புடையுண்டாரோ - (நீங்கள்செய்த தவறுகளையெல்லாம் மறப்பதற்குப் பாண்டவர்கள்) பேயினால் புடைக்கப்பட்டுத் தம்வசமிழந்திருப்பவர்களோ? பெரியோர் மறப்பரோ - (நீங்கள்செய்த பெரும்பிழைகளைப்) பெருமைபெற்ற பாண்டவர்கள் மறந்துவிடுவார்களோ?' என்றான் - என்று கூறினான்: (யாவனெனில்),—வீயினால் தொடுத்ததண் தார்-(நந்தியாவர்த்த) மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட குளிர்ந்த மாலையையணிந்த, வேந்தர்க்கு வேந்தன் - ராஜாராஜனான துரியோதனனது, மாமன் - மாமனாகிய சகுனி; (எ - று.)

'நீங்கள் பாண்டவர்கள் திறத்திற் கூறிய தீச்சொல்லோ மிகவுங் கொடியது; ஒருநாளும் மறக்கற்பாலதன்று: இத்தகைய கொடுஞ்சொல்லை மனத்திற்கொள்ளாது மறக்கவேண்டு மென்றால், தம்வயந்தப்பிய பேயர்க்கன்றி நல்லறிவுடையார்க்கு இயலாது; பாண்டவர்கள் பெருந்தன்மையராதலால், மனத்திற்கொள்ளாரென்று நினைத்தற்கும் வழியில்லை; "சிறியோர் பெரும்பிழைசெய்தனராயின், பெரியோர் அப்பிழை பொறுத்தலும்அரிதே" அன்றோ! ஆகவே, இப்பொழுது நீங்களே உங்கட்குக் கேட்டினைத் தேடிக்கொண்டவர்களாய்விட்டீர்களே!' என, இரக்கந்தோன்றுமாறு சகுனிகூறின னென்க. "தீயினாற்சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே, நாவினாற்சுட்ட வடு", என்ற திருக்குறள் இங்கு உணரத்தக்கது. தீயினாற் சுட்ட செம்புண்ணாகிற உபமானத்தினும் வாயினாற்சுட்ட மாற்றமாகிற உபமேயத்துக்கு ஆறாமல் வடுவாயிருத்தலாகிற சிறப்பைக் கூறியிருத்தலால், முன்னிரண்டடி - வேற்றுமையணி; வடநூலார், வ்யதிரேகாலங்கார மென்பர். 'வீ' என்ற மலர்ப்பொதுப்பெயர் - இங்கே சிறப்பாய் நஞ்சாவட்டை மலரை உணர்த்திற்று. மாற்றம் ஆறுமோ என்றும் பிரிக்கலாம். (உசுஎ)

அதுகேட்ட துரியோதனனது கட்டளைப்படி துச்சாதனன் தருமனைநோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்.]

உசுஅ. சகுனிசொன்மருகன்கேட்டுத்தம்பியுமங்கர்கோவு
முகமுகநோக்கியெண்ணியெம்பிநீமொழிகவென்றான்
றுகிலிணையுரிந்தவன்கைச்சூரனுந்தருமாசன்
மகனுடன்வெகுளிதோன்றவழக்குறமொழிதலுற்றான்.

(இ - ள்.) சகுனி சொல் - (இவ்வாறுசொன்ன) சகுனியின் வார்த்தையை, மருகன் - (அவனது) மருமகனாகிய துரியோதனன், கேட்டு—, தம்பியும் அங்கர்கோவும் முகம் முகம் நோக்கி - தம்பியாகிய துச்சாதனனும் அங்கதேசத்தார்க்கு அரசனான கர்ணனும் என்ற இவர்களது முகத்தைத் தனித்தனி உற்றுப்பார்த்து, எண்ணி - ஆலோசித்து, (பின்பு துச்சாதனனை நோக்கி), 'எம்பி - எனது தம்பியே! (துச்சாதனனே!) நீ—, மொழிக - (சூதில் இழந்த இராச்சியம் முதலியவற்றைக் காரணமின்றிப் பெற்றுச்செல்வது தகுதியன்று'

எனத் தருமபுத்திரனிடத்துச்) சொல்வாயாக,' என்றான் - என்று கட்டளை யிட்டான்; துகிலினை உரிந்த வல் கை சூரனும் - (திரௌபதியினது) வஸ்திரத்தை அவிழ்த்த வலிய கையையுடைய சூரனாகிய துச்சாதனனும், தருமராசன் மகனுடன் - யமதருமராசனது புதல்வனாகிய யுதிஷ்டிரனிடத்தில், வெகுளி தோன்ற - (தனக்கு அவன்மீது உள்ள) கோபம் வெளிப்படும்படி [உக்கிரமாக], வழக்கு உற - வியவகாரந் தோன்றுமாறு, மொழிதல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

துச்சாதனன்கை அபலையான திரௌபதியின் ஆடையை யுரிந்ததனால் அதனை 'வன்கை' எனப் பழித்தும், இவ்வாறான கொடுஞ்செயலில் மிக்க வல்லமையுள்ளவ னென்பார் அவனை 'வீரன்' என்று வஞ்சப்புகழ்ச்சியாற் கூறியும் இவ்வாறு அத்துச்சாதனனது கொடுமையை விளக்கினார். வெகுளி தோன்ற - (தருமபுத்திரனுக்குக்) கோபமுண்டாகுமாறு என்றும் உரைக்கலாம். வழக்காவது - ஒரு பொருளை எனதென தென்றிருப்பார் அப்பொருள் விஷயமாகக் கூறுவது. திருதராஷ்டிரனது அநுமதிப்படியே தருமபுத்திரன் மீண்டும் பெற்ற இராச்சியத்தைக்குறித்து 'சூதாடித்தோற்றதை நீங்கள் எவ்வாறு பெறலாம்?' என இவ்வாறாகத் துச்சாதனன் கூறுகின்றானாதலின், 'வழக்குறச் சொன்னான்' என்றார். (உ௬அ)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்: துச்சாதனன் வார்த்தை]

உ௬௯. சாதமென்றுண்மையாகச்சபையினீயிசைந்துதோற்ற
விரதமுங்களிறுமாவும்யாவையுமீண்டுந்தாரோஞ்
சூதமென்கொடியுநீருந்தொண்டொழிந்துரியீராமின்
விரதமுன்னறத்துக்கென்றும்பொய்கொலோமெய்யேயன்றோ.

(இ - ள்.) (துச்சாதனன் தருமபுத்திரனைநோக்கி),—உன் அறத்துக்கு விரதம் என்றும்பொய்கொல் ஓ - நீ மேற்கொண்டுள்ள தருமத்துக்கு ஏற்ற விரதமாயிருப்பது பொய்தானோ? மெய்யே அன்றோ - உண்மையேயல்லவா? சாதம் என்று - (நான் தோற்றது) நிச்சயமென்றுசொல்லி, நீ—, இசைந்து - மனமொப்பி, சபையில் உண்மை ஆக தோற்ற - (பலபேர்கூடிய) சபையில் முறைப்படியே (சூதாடித்) தோற்ற, இரதமும் -தேர்களையும், களிறும் - யானைகளையும், மாவும் - குதிரைகளையும், யாவையும் மற்றும்—எல்லாவற்றையும், மீண்டும் - மறுபடியும், தாரோம் - கொடுக்கமாட்டோம்; (வேண்டுமானால்), சூதம் மேல் கொடியும் - போகத்திற்கு உரிய மெல்லியகொடி போன்றவளான திரௌபதியும், நீரும் - நீங்கள் ஐவரும், தொண்டு ஒழிந்து - அடிமைத்தன்மையினின்றும் நீங்கி, உரியீர் ஆமின் - சுதந்தரமுடையவராகுங்கள்; (எ - று.)

நீ பொய்பேசுவதையே விரதமெனக் கொண்டிருந்தால், தோற்றிழந்த இராச்சியத்தைப் பறித்துக்கொண்டுவிடலாம்; எப்பொழுதும் மெய்யேபேசுகின்ற சத்தியவிரதனா யிருப்பதனால், பலருங்கூடியசபையில் முறைப்படி

சூதாடித்தோற்ற இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுதற்கு வகையில்லையே! அன்றியும், இராச்சியத்தைச் சூதாடிச் சயித்தவர்கள் நாங்களே யாதலால், இந்த இராச்சியத்தை நாங்கள் உடன்பட்டுக் கொடுத்தால்மாத்திரம் உங்களுடைய தாகுமேயன்றி எமதுதந்தை கொடுக்க நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு நுமக்கு உரிமையில்லை; இராச்சியத்தைப் பெறுவதிலுள்ள பேராசையாற் பெற்றுக் கொள்வோ மென்றாலும், நாங்கள் கொடுக்கமாட்டோம்; இப்பொழுது வேண்டுமானால் எமதுதந்தைக்காக உங்களை அடிமைத்தன்மையினின்று மாத்திரம் நீக்கி உரிமைபெற்றவர்களாகச் செய்கிறோமென்று துச்சாதனன் கூறியதாக விரித்துப் பொருள்காண்க. தருமபுத்திரனுக்கு 'சத்தியவிரதன்' என்று ஒரு பெயரிருத்தல், இங்கு அறியத்தக்கது: 'நான் தோற்கவில்லை' என்று சொல்ல வழியில்லை யென்பான், 'உண்மையாகச் சபையில்தோற்ற' என்றான். ஸூதம்-வடசொல். போகமாதென்று பழிப்பான், 'சூதமென்கொடி' என்றான். தருமபுத்திரனொருவனே தோற்று இழந்தவனாதலால் 'நீ' என்று ஒருமையாகவும், உரிமையைப்பெறுதல் ஐவரு மாதலால் 'நீர்' என்று பன்மையாகவுங் கூறினான்.

உஎ0. தந்தைதனருளாற்பெற்றீருரிமையுந்தம்பிமாரும்
பைங்கொடிதா னுநீயும்பதிபெயர்ந்துயர்ந்தவேயின்
வெந்தழலனையகானின்வெளிப்படா துறைமினின்றே
யிந்தமா தரணிகைவிட்டேகுமுனெழுமினென்றான்.

(இ - ள்.) உரிமையும் - (அடிமைத்தன்மையினின்று நீங்கிச்) சுதந்திரமாயிருத்தலையும், தந்தைதன் அருளாற் பெற்றீர் - (எமது) பிதா (நும்மிடத்துக்) கொண்ட தயையினால் (நீங்கள்) அடைந்தீர்கள்; (ஆகையால்), தம்பிமாரும் - (உனது) தம்பியாகிய (வீமன்முதலிய) நால்வரும், பைங்கொடிதானும் - பசும் பொன்னாற்செய்த வளையலை யணிந்தவளான திரௌபதியும், நீயும்—, பதி பெயர்ந்து - இவ்வூரை விட்டுச்சென்று, உயர்ந்த வேயின் வெம் தழல் அனைய கானின் - ஓங்கிவளர்ந்த மூங்கிலையுடையதும் கொடிய தீப்போலும் வெம்மை மிக்குள்ளதுமாகிய காட்டிலே, வெளிப்படாது உறைமின் - மறைந்து வசியுங்கள்; இந்த மா தரணி கை விட்டு - இந்தப் பெரிய பூமியை அரசாளுதலை விட்டு, இன்றே எழுமின் - இப்பொழுதே புறப்பட்டு, ஏகுமின் - வெளிச் சொல்லுங்கள், என்றான் - என்று (பாண்டவர்களைநோக்கித் துச்சாதனன்) கூறினான்; (எ - று.)

'நீங்கள் அடிமையாயிருந்தால் இங்கேயேயிருந்து எமக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும்; எமது தந்தையின் கிருபையினால் அவ்வடிமைத்தன்மையினின்று நீங்கிவிட்டபடியால், இனி நீங்கள் எங்களிராச்சியத்தில் நில்லாது காட்டிற்குப்போய் வசியுங்கள்: இந்த எமது இராச்சியத்தில் நீங்கள் இருப்பதுங் கூடாது' என்று துச்சாதனன் தமது ஆலோசனைப்படியே கூறினனென்க. 'பாண்டவர்கள் காட்டிற் பெருந்துன்பத்திற்கு இலக்காக வேண்டும்' என்று தாம் கொண்ட கொடியவிருப்பத்திலுள்ள ஊற்றமிகுதியால், துச்சாதனன்

எழுமின் எகுமின்' என்பதற்குமுன் 'கானின் உறைமின்' என்றான். எழுமின் எகுமின் - எழுந்து ஏகுமின்; முற்று எச்சமாயிற்று: "வினைமுற்றே வினையெச்சமாகலும்" என்பது விதி. பசுமை+தொடி=பைந்தொடி, பண்புப்பெயர் ஈறுபோய், அடிஅகரம் ஐயாகி, முன்நின்ற உயிர்மெய் கெட்டு, இனமெலி மிக்கது: [நன் - பத - சு.] தொடியையணிந்தவளுக்கு, பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 'உரிமையும்' என்ற உம்மை - இழிவு சிறப்பு (உ௭௦)

[அச்சொல்லைக் கேட்டுத் திருதராட்டிரன் ஆலோசித்தல்.]

உ௭௧. என்றலுந்தந்தைமைந்தனியம்பியவாய்மைகேட்டு
நின்றவாநில்லாவஞ்சநெஞ்சினனாகிமீண்டும்
வென்றிகொளரசனோடும்வெஞ்சிலைவிதுரனோடு
மொன்றியவமைச்சரோடுமுறுவனவுசாவலுற்றான்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (துச்சாதனன்) கூறியவுடனே,—தந்தை - (அவனது) தகப்பனாகிய திருதராஷ்டிரன், மைந்தன் இயம்பிய வாய்மை கேட்டு - தனது குமாரனாகிய அத்துச்சாதனன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு, நின்ற ஆறு நில்லா வஞ்சம் நெஞ்சினன் ஆகி - நின்றபடியாக (ஒருநிலையில்) நிற்காமல் மாறுபடுகின்ற வஞ்சனையுள்ள மனத்தையுடையவனாய், மீண்டும் - மறுபடியும்,' வென்றி கொள் அரசனோடும் - வெற்றிபொருந்திய அரசகுலத்தவனான வீடுமனுடனும், வெம் சிலை விதுரனோடும் - கொடிய வில்வித்தையிற் சிறந்தவனான விதுரனுடனும், ஒன்றிய அமைச்சரோடும் - (மற்றும் அங்குப்) பொருந்திய மந்திரிமார்களோடும், உறுவன - அப்போது செய்யத்தகுவனவற்றை உசாவல் உற்றான்-விசாரிப்பவனானான். (எ - று.)

சகுனியின் துராலோசனையால் துரியோதனனேவிய மொழிப்படியே துச்சாதனன் தருமனை வெருட்டிக்கூறியதைக் கேட்டபொழுது, திருதராட்டிரன் பாண்டவர்கட்கு இராச்சியத்தை மீட்டுங் கொடுத்தலில் விருப்பமில்லாதவனாகி, அப்பொழுதைக்கு ஏற்ப ஆலோசனைகூறுமாறு வீடுமன் முதலியோரை வினவினனென்க. முதலில் துரியோதனனதியாது துராலோசனைக்கு உட்பட்டுப் புதுமண்டபங் காணவேண்டுமென்ற ஒருவியாஜத்தாற் பாண்டவரை வரவழைத்து அவர்கள் சூதாடித்தோற்கத் திரௌபதியைத் தம்புதல்வர் பரிபவிக்கும்வரையிலும் சம்மதித்திருந்தும், பின்பு வெருவி மனம் மாறுபட்டுப் பாண்டவர் திறத்தில் அன்புகொண்டு அவர்கட்கு உரிமையையும் அளித்ததோடு அரசாட்சியையுங் கொடுத்தும், பிறகு துச்சாதனன் வார்த்தையைக் கேட்டு மீண்டும் மனநிலைமாறி வஞ்சகத்தன்மைமேலிட்டுப் பாண்டவரிடத்தினின்று தான் கொடுத்த இராசியத்தை எவ்வாறு மீட்டும் வாங்கிவிடலாமென்று இப்போது ஆலோசித்தும் நிற்கின்றனனாதலால், திருதராஷ்டிரனை 'நின்றவாநில்லாவஞ்சநெஞ்சினன்' என்றார். 'நின்றவாநில்லாநெஞ்சு' - அஸ்திரசித்தம்; "நின்றவாநில்லாநெஞ்சினை" என்ற தொடர், பெரிய திருமொழி

யிலும் வந்துள்ளது. 'வென்றிகொளரசன்' என்பது - துரியோதனனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் சிறப்பன்று. (உஎக)

[துரோணனது மறுமொழி.]

உஎஉ. மேல்வருகருமமெண்ணுவெகுளியான்மிக்கவீரர்
நால்வருமெம்மனோர்கணவின்றனசிறிதுங்கேளார்
சேல்வரும்பழனநாடசெயலறிந்தெண்ணிவேத
நூல்வருமுறைசொல்லென்றானுன்சிலைநூலின்மிக்கோன்.

(இ - ள்.) நோன் சிலை நூலில் மிக்கோன் - வலிய வில்லின் வித்தையிற் சிறந்தவனாகிய துரோணன்,—(திருதராஷ்டிரனைநோக்கி), 'சேல் வரும் பழனம் நாட - கயல்மீன்கள் மிகுதியாகச் சஞ்சரிக்கப்பெற்ற [நீர்வளத்தையுடைய] கழனிகளைக் கொண்ட குருநாட்டிற்கு உரிய தலைவனே! மேல் வரு கருமம் எண்ணு - இனிமேல் வரக்கூடிய காரியத்தை ஆராய்ந்தறிதலில்லாத, வெகுளியால் மிக்க - மிக்ககோபத்தையுடைய, வீரர் நால்வரும் - (சகுனி கர்ணன் துரியோதனன் துச்சாதனன் என்ற) நான்குவீரர்களும், எம் அனோர்கள் நவின்றன - எங்களைப்போன்றவர்கள் சொல்வனவற்றை, சிறிதும் கேளார்—; (ஆதலால்), (நீயே), செயல் எண்ணி அறிந்து - செய்யவேண்டியதை (இன்னதென) ஆராய்ந்தறிந்து, வேதம் நூல்வரும் முறை - வேதங்களிலும் (அவற்றின்வழியாகச்செய்யப்பட்ட) நீதிநூல்களிலுங் கூறியுள்ள முறைப்படியே, சொல் - சொல்வாயாக', என்றான்—; (எ - று.)

சகுனி முதலியோர் எங்களுடையசொற்களை மதியாது இகழ்வராதலால், நாங்கள் இப்பொழுது சொல்வதிற் பயனில்லை; ஆகையால், அவர்களது நன்மையையே கருதும் நீயே சாஸ்திரமுறைமைவழுவாது கூறினாயானால், அது எங்கட்கும் உடன்பாடேயாம்; அவர்களும் மறுக்காது அங்ஙனயே ஒழுகுவர்; ஆகவே, இப்பொழுது நீயே ஆலோசித்துக்கூறுவது தக்கது எனத் துரோணன் மறுமொழி கூறியவாறு. சகுனிமுதலிய நால்வரும் பாண்டவரிடத்துப் பெருஞ்சினங்கொண்டு அவர்கட்குத் தீமைபுரிதற்பொருட்டு ஒன்று சேர்ந்து ஒருதன்மையான அபிப்பிராயத்தை முடிவிற் கொள்வாராதலாலும், அதுபற்றியே 'துஷ்டசதுஷ்டர்' என்று பேர்பெறுவாராதலாலும், 'வெகுளியான்மிக்க வீரர்நால்வரும்' என்றார்; ஆகவே, 'நால்வர்' என்றது - இங்குத் தொகைக்குறிப்பு. நவின்றன - பெயர். 'சேல்வரும் பழனம்' எனவே, நீர் வளப்பங்கூறியவாறும். வேதநூல் - வேதசாஸ்திரம் எனக்கூறலுமாம். (உஎஉ)

[விதுரனும் மற்றைஅமைச்சர்களும் துரோணன் மொழிக்கு இணங்க, திருதராஷ்டிரன் கூறத்தொடங்குதல்.]

உஎந. வின்மகனுரைக்கவேனையமைச்சரும்விதுரன்றானு
மன்முறைதவறினின்றேவசையும்வந்திசையுமென்றார்

கன்மனநெடுங்குன்றன்னான்கருதியக்கணத்தேமீளத்
தன்மனையாவர்நெஞ்சுஞ்சருகெனத்தழைக்கச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) வில் மகன் உரைக்க - வில்வித்தையிற்சிறந்தவனான துரோணன் இவ்வாறுகூற,—(அப்போது), ஏனை அமைச்சரும் - மற்றைமந்திரிகளும், விதுரன்தானும் - விதுரனும், (திருதராஷ்டிரனை நோக்கி), 'மன் முறை தவறின் - (நீ ஆராய்ந்துசொல்லுகையில்) அரசமுறைமை தவறிக்கூறுவாயாயின், இன்றே - இப்பொழுதே, வசையும் - பழிப்பும், வந்து இசையும்—வந்துசேரும்', என்றார்—; மனம் கல் நெடும் குன்று அன்னான் - (தனது) மனம் கல்மயமான நீண்ட மலை போன்று வலிமையாயிருக்கப் பெற்றவனான திருதராஷ்டிரன்,—அ கணத்தே - அந்தக்ஷணத்திலேயே, கருதி - ஆராய்ந்து பார்த்து,—மீள - மறுபடியும், யாவர் நெஞ்சும் சருகு என - எல்லாருடைய மனமும் சருகுபோலவாடவும், தழைக்க - (தன்மனம்) கிளர்ச்சியடையவும், தன்மனை - யுதிஷ்டிரனைநோக்கி, சொன்னான் - சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

விதுரனும் மற்றுமுள்ள அமைச்சர்களும் துரோணனதுசொல்லை அநுசரித்துத் தாமும் 'நீ தான் இப்பொழுது ஆராய்ந்து ஆலோசனைசொல்லத்தக்கவன்; எங்களுடையபேச்சை நால்வரும் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள்; ஆனால், நீ சொல்லுகிற மொழி அரசநீதிக்குச் சிறிதும் மாறுபடாதிருக்குமாறு ஆராய்ந்து சொல்' என்றுகூற, திருதராஷ்டிரன் தன்மனம் போனபடி சிறிதும் நியாயத்திற்குக்கட்டுப்படாமற் கூறத்தொடங்கின னென்றவாறு. தான் பெற்ற புதல்வரைக்காட்டிலும் பேரன்புடன்வளர்த்த பஞ்சபாண்டவர் விஷயத்தில் இப்போது சிறிதுங்கருணையில்லாது நிர்த்தாட்சிணியமாகக் கூறுகின்றானாதலால், அவனை 'மனம் கற்குன்றன்னான்' என்றார். தன்மன் - தர்மன்: தர்மபுத்திரன். (உஎங)

[திருதராஷ்டிரன் தருமபுத்திரனுக்கு இட்ட கட்டளை.]

உஎச. உன்னுணர்வுனக்கேயுள்ளதுன்பெருந்துணைவரான
கொன்னுனைவேலோர்வென்றுகொண்டனகொடுத்தலொல்லார்
பின்னுறவுரிமையாவும்பெறுதிநின்பெருமைக்கேற்ப
முன்னுளோர்பலருஞ்செய்தமுறைமையேமுன்னுகென்றான்.

(இ - ள்) (திருதராஷ்டிரன் தருமபுத்திரனைநோக்கி), 'உன் உணர்வு உனக்கே உள்ளது - உன்னுடைய நல்லுணர்வு உன்னொருவனுக்கே உள்ளதாகும்; உன் பெருந் துணைவர் ஆன கொல் நுனை வேலோர் - உனது பெரிய சகோதரர்களும் (பகைவரைக்) கொல்லவல்ல கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடையவர்களுமாகிய துரியோதனாதியர், வென்று கொண்டன - (தாம் சூதாடிச்) சயித்துக்கொண்ட பொருள்களை, கொடுத்தல்நீ- கொடுப்பதற்கு, ஒல்லார் - உடன்படார்; (ஆதலால்), நின் பெருமைக்கு ஏற்ப - உனது கௌர

வத்திற்குத் தக்கபடியாக, முன் உளோர் பலரும் செய்த முறைமையே முன்னுக - பூர்விகர்பலரும்செய்த முறைப்படியே (செய்யுமாறு) எண்ணுவாயாக; பின் உற உரிமை யாவும் பெறுதி - பிறகு உனக்கு உரிய இராச்சியம் முதலிய பொருள்களையெல்லாம் பெறுவாயாக,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

நீயே உண்மையறிவு முதிர்ந்துள்ளவனாதலால், பெரியோர்மொழிப்படியே நடப்பாய்; எனதுமைந்தரோ துன்மார்க்கர்; எனது மொழிப்படி இராச்சியத்தை மீளக்கொடுத்தற்கும் சம்மதிக்கின்றிலர்: ஆதலால், நீ இப்பொழுது சிறிதுகாலம் காட்டில்வசித்து மீண்டு உனக்கு உரியபொருள்களை யெல்லாம் பெறலா மெனத் திருதராஷ்டிரன் கூறினனென்க. உன்னுணர்வு உனக்கே உள்ளது - உன்னைப்போன்ற விவேகிகள் இவ்வுலகத்துப் பிறரில்லை யென்றவாறு. இனி, உன்உணர்வு என்பதை வினைத்தொகையாகக்கொண்டு, உன்னுகின்ற உணர்வு எனப்பொருள்கூறி, பந்தயம்வைத்துத் தோற்ற பொருள்கள் உனக்குஉரியனவாகாமையை நீயே நன்கறியும் திறமுடையாயாதலால், அவற்றை வென்றவர் [துரியோதனாதியர்] மீளக்கொடாமையைக் குற்றமென்று கொள்ளாதிருக்கவேண்டு மெனக் கூறியதாகக் கருத்து விரித்துரைத்தலு மொன்று. இப்பொழுது இராச்சியமெல்லாம் என்வயத்தனவன்றித் துரியோதனாதியர்வயத்தி லிருப்பதால் அவர்கள் உடன்பட்டுக் கொடுத்தால்தான் நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளலாமே யல்லாமல் அவர்கள் மீளக்கொடுத்தற்கு உடன்படாதிருக்கையில் யான் என்செய்யலா மென்பான், 'வென்று கொண்டன கொடுத்தலொல்லார்' என்றும், உனது இராச்சியத்தை அன்னியர்கள் கவர்ந்துகொள்ளாது உனது தம்பியரே ஆள்கின்றனராதலால் நீ வருந்துதற்கு நிமித்தமில்லை யென்பான் 'உன்பெருந்துணைவர்' என்றும், நீ வனவாசஞ்செய்யென்று நேரேகூறுதற்குப் பின்வாங்கி மறைபொருளாக 'நின்பெருமைக்கு ஏற்ப முன்னுளோர்பலருஞ் செய்தமுறைமையே முன்னுக' என்றுங் கூறினான். 'நீ காடு செல்' என்று கூறவேண்டியிருக்க அவ்வாறு கூறாது 'நின்......முன்னுக' எனக் கூறியது - பிறிதுனவிற்சியணி: வடநூலார் பர்யாயோக்தாலங்கார மென்பர். உனக்கே, முறைமையே—ஏகாரங்கள் - பிரிநிலை. 'முன்னுளோர் பலர்' என்றது, இராமன் நளன் அரிச்சந்திரன் முதலியோரை. முன்னுகென்றான் - தொகுத்தல். (உஎச)

[திருதராஷ்டிரனதுகருத்தைத் துரோணன் தருமனுக்கு விரித்துக்கூறுதல்.]

உஎரு. அரசன்மற்றுரைத்தமாற்றமந்தணனுணர்ந்துசெல்வ
முரசதிரயோத்திமூதூர்முன்னவன்கதையுங்கூறி
யுரைசெய்தபடியேயுங்களுலகினையிழந்துசின்னாள்
வரைசெறிகானில்வைகிவருவதேவழக்குமென்றான்.

(இ - ள்.) அந்தணன் - பிராமணவருணத்தவனாகிய துரோணன்,—அரசன் உரைத்த மாற்றம் உணர்ந்து - திருதராஷ்டிரமகாராசன் கூறிய வார்த்தை

யின் பொருளை யறிந்து, (பின்பு தருமபுத்திரனைநோக்கி), முரசு அதிர் செல்வம் அயோத்தி முது ஊர் முன்னவன் கதையும் கூறி - முரசவாத்தியமொலிக்கப்பெற்ற செல்வச்சிறப்புள்ள அயோத்தியென்கிற பழமையான ஊரில் திருவவதரித்த முதல்வனான [திருமாலின் அவதாரமாகிய] இராமபிரானது கதையையும் எடுத்துச்சொல்லி, 'உரைசெய்தபடியே - (உனது பெரியதந்தை) கூறிய மொழிப்படியே, சிலநாள் - கொஞ்சகாலம், உங்கள் உலகினை இழந்து - உங்களது இராச்சியத்தை விட்டிட்டு, வரை செறி கானில் வைகி - மலைகள் நெருங்கிய காடுகளில் தங்கிவசித்து, வருவதே - மீண்டுந் திரும்பிவருவதே, ...க்கும் - (இப்பொழுது செய்யவேண்டிய) முறைமையுமாகும்', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

'அயோத்தியில் தசாதகுமாரனாய்த் திருவவதரித்த இராமபிரான் தனது தந்தையின் சொற்படியே தான் ஆளுதற்கு உரிய இராச்சியத்தைத் தனது பெரிய தம்பியாகிய பரதனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு மற்றொரு தம்பியாகிய இலக்குமணனுடனும் தனது மனைவியாகிய சீதையுடனும் பதினான்குவருடம் வனவாசஞ்செய்து மீண்டுவந்து அரசுபுரிந்தனன்' என்ற கதையைத் துரோணன் கூறி 'நீயும் அவ்வாறே உனது தந்தையின் சொற்படியே உன்பெருந்துணைவராகிய துரியோதனனுக்கு உனது இராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு உனது தம்பியரோடும் மனைவியோடும் காட்டிற் சிலவருஷங்கள் தங்கியிருந்து பின்னர் மீண்டுவந்து இராச்சியத்தை அரசாளலாம்' எனத் தருமனுக்குத் திருதராஷ்டிரனது சொல்லை விளங்கவுரைத்தனனென்க. 'முன்னுளோர் பலருஞ் செய்த முறைமையே முன்னுக' என்று திருதராஷ்டிரன் கூறினனாதலால், அதன்பொருள் விளங்குமாறு இராமபிரானது சரித்திரத்தைத் துரோணன் எடுத்துக்காட்டினன்.

திரௌபதிக்குத் திருதராஷ்டிரன் கொடுத்த இரண்டு வரங்களால் தமது அடிமைத் தன்மையினின்று நீங்கிச் சூதிலிழந்த இராச்சியத்தையும் பெற்ற பாண்டவர்கள் தமது இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைநோக்கிச் செல்வதைக் கண்டு துச்சாதனன் மனம்பொறாமல் துரியோதனனிடத்து முறையிடவே, பின்பு துஷ்ட சதுஷ்டர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து திருதராஷ்டிரனிடத்தைச் சார, அவர்களுள் துரியோதனன் பலவாறு அத்தந்தையினிடத்துக் குறைகூறி முடிவில் அவனாற் பிராதிகாமியைக்கொண்டு பாண்டவர்களை மீண்டுஞ்சூதாடுமாறு அழைப்பிக்க, அப்பொழுது தருமபுத்திரன் சகுனியின்மாயையை யறிந்திருந்தும் அதற்கு உடன்பட்டு 'இராமபிரான் பொன்மயமான மான் அஸம்பாவிதமென்பதை யுணர்ந்திருந்தும் அப்பொன்மானைப் பிடிக்க விரும்பினானன்றோ! ஆகையால், விதி வலிது' என்றுகூறித் தம்பியரோடு திரும்பிவர, சகுனி 'இச்சூதாட்டத்தில் தோற்றவர் தமது இராச்சியத்தை விட்டு மான்றோல் தரித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் ஸ்வஜநங்களால் அறியப்படாமலிருத்தலாகிற அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டும்; இவ்வாறு அஜ்ஞாதவாசஞ் செய்யும்போது அறியப்பட்டால், மீண்டும் பன்னிரண்டுவரு

ஷம் வனவாசஞ்செய்யவேண்டியதே: இவ்வாறு வசித்துப் பதின்மூன்றுவருஷங் கழித்து வந்தால், இராச்சியத்தைப் பெறலாம்' என்ற ஏற்பாட்டுடன் சூதாடச்சொல்ல, பீஷ்மன் துரோணன் முதலியோர் பலரும் தடுக்கவும் கேளாமல் தருமன் அந்நிபந்தனத்திற்கு உடன்பட்டுச் சூதாடித் தோற்க, பின்பு பாண்டவர்களெல்லாரும் பலவாருகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்து திருதராட்டிரன் முதலியோரிடத்து விடைபெற்றுக் காடுசென்றனரென இவ்விடத்து முதனூல் கூறும். (உஎரு)

[இதுவும் அது.]

உஎசு. அரிவையோடகன்றுநீவிரைவருமடவியெய்திச்
சுரர்தினமீராறங்கட்டுன்னுதிர்மன்னுநாட்டி
னொருவருமறியாவண்ணமொருதினமுறைதிருங்கள்
பெருவிறலரசும்வாழ்வும்பின்னுறப்பெறுதிரென்ருன்.

(இ - ள்) நீவிர் ஐவரும் - நீங்கள் ஐந்துபேரும், அரிவையோடு - திரௌபதியுடனேகூட, அகன்று - (நாட்டை) விட்டுப் புறப்பட்டு, அடவி எய்தி - காட்டைச்சேர்ந்து,—அங்கண் - அவ்விடத்தில், சுரர் தினம் ஈர் ஆறு - தேவர்களுடைய பன்னிரண்டுநாள் [பன்னிரண்டுவருஷகாலம்], துன்னுதிர் - வசிப்பீர்களாக; (பின்பு), மன்னும் நாட்டின் - (பலவகைவளங்களும்) பொருந்திய நாட்டிலே, ஒருவரும் அறியா வண்ணம் - ஒருத்தர்க்கும் தெரியாதபடி, ஒரு தினம் - ஒருநாள் [ஒருவருஷகாலம்], உறைதிர் - வசிப்பீர்களாக; பின்உற - (இவ்வாறு பதின்மூன்று வருஷமும்) கழித்த பிறகு, உங்கள் - உங்களுடைய, பெரு விறல் அரசும் - மிக்கபராக்கிரமத்துடனுளப்படுகிற இராச்சியத்தையும், வாழ்வும் - செல்வவாழ்க்கையையும், பெறுதிர் - பெற்றுக்கொள்வீர்களாக, என்ருன் - என்று விவரித்துக் கூறினன், (துரோணன்); (எ - று.)

துரோணன், கீழ்ச்செய்யுளில் 'உங்களுலகினையிழந்து சின்னுள் வரை செறிகானில் வைகிவருவதே வழக்கு' எனக் கூறியதை இச்செய்யுளால் விரித்துக் கூறுகின்ருன். தவணைகூறும்பொழுது 'பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்துவந்தால், பிறகு இராச்சியத்தையும் செல்வத்தையும் பெறலாம்' என்று கூறினல், கேட்பதற்கு அஞ்சத்தக்கதாக விருக்குமென்று கருதி, அங்ஙனங்கூருமல் 'இப்பொழுது நீங்கள் வனவாசஞ்செய்யவேண்டியது தேவமானத்தாற் பன்னிரண்டு தினமும், அஜ்ஞாதவாசஞ்செய்யவேண்டியது தேவமானத்தாற் ஒருதினமுமே: நெடுங்காலமல்ல' எனப் பாண்டவர்கட்குத் தேறுதலுண்டாகுமாறு திருதராஷ்டிரன் கருத்தின்படியே கூறினனென்க. மனிதர்க்கு ஒருவருஷம் தேவர்கட்கு ஒருதினமாமென்பது நூற்றுணிபு. அரிவை - பெண்; இங்கே, திரௌபதி.

நீவிர்ஐவரும் - முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி: நீவிரைவிரும்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். துன்னுதிர், உறைதிர், பெறுதிர் - ஏவற்பன்மை முற்றுக்கள். அடவீ, ஸுரர், திநம் - வடசொற்கள். (உஎசு)

[வீடுமன் முதலியோர் அவ்வார்த்தைக்கு உடன்பட்டுக் கூறுதல்.]

உ௭௭. மறைந்துறைநாளினும்மைமற்றுளோரீண்டுளாரென்
றறிந்திடின்மீண்டுமிவ்வாரணியமடைதிரென்றான்
பிறந்தவிம்மாற்றங்கேட்டுப்பிதாமகன்முதலாயுள்ளோர்
சிறந்ததொன்றிதனினில்லையிசைந்ததேசெய்ம்மினென்றார்.

(இ - ள்.) :(பின்னும்), 'மறைந்து உறை நாளின் - (நீங்கள்) மறைந்து வசிக்கிற [அஜ்ஞாதவாச] காலத்தில், நும்மை - உங்களை, மற்று உளோர் - பிறர், ஈண்டு உளார் என்று அறிந்திடின் - இங்கேயிருக்கிறார்க ளென்று (நிச்சயமாக) அறிந்துவிட்டால், மீண்டும் - மறுபடியும், இ ஆறு அரணியம் அடைதீர் - இந்தப்பிரகாரமே காட்டுக்குப் போகக்கடவீர்கள்,' என்றான் - என்றுங் கூறினான் (துரோணன்); பிறந்த - (துரோணன்வாயினின்று) வந்த, இ மாற்றம் - இந்த வார்த்தையை, பிதாமகன் முதல் ஆய் உள்ளோர் கேட்டு - (பாண்டவர்கட்குப்) பெரியபாட்டனான பீஷ்மன் முதலியோர் கேட்டுணர்ந்து, 'இதனின் சிறந்தது ஒன்று இல்லை - இவ்வாறு செய்வதனினும் சிறந்தசெயலொன்றுமில்லை : இசைந்ததே செய்ம்மின் - (திருதராஷ்டிரன்) உடன்பட்ட இதையே செய்யுங்கள்,' என்றார் - என்று (பாண்டவர்க்குக்) கூறினார்கள்.

கீழ்ச்செய்யுளில் 'ஒருவருமறியாவண்ணம் ஒருதினமுறைதிர்' என்று கூறிய அஜ்ஞாதவாசத்தின் தன்மையை இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளினால் துரோணன் விவரித்துக்கூறினான்; அஜ்ஞாதவாசத்திலே பிறர் 'இவர்கள் பாண்டவர்' என்று உங்களை அறிந்துவிடுவாராயின், அப்பொழுது நீங்கள் மீண்டும் முன்போலவே பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டுமென நிபந்தனை கூறியவாறு. கீழ்த் துரியோதனன் தருமபுத்திரனை வென்றபோது இராச்சியத்தைவிட்டிட்டுக் காட்டுக்கே சென்றுவிடவேண்டுமென்று கூறியதனினும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்தால் மீண்டும் இராச்சியத்தைப்பெறலாமென்ற இது பாண்டவர்களின் நன்மையை உத்தேசித்துக் கூறியதாயிருத்தலால், 'சிறந்ததொன்றிதனினில்லை' எனப் பீஷ்மன் முதலியோர் கொண்டாடிக்கூறுவராயின ரென்க. இசைந்ததே செய்ம்மின் என்பதற்கு—'இசைந்தே - (இது) பொருத்தமுடையதே ; செய்ம்மின் - (இவ்வாறே நீங்கள்) செய்யுங்கள்' என்றும், 'இசைந்து (நீங்கள்) மனமொப்பி, அதே— (துரோணன் கூறிய) அதனையே, செய்ம்மின்' என்றும் பொருள் கூறலாம். நாளின் உம்மை என்றும் பிரிக்கலாம். (உ௭௭)

[அடிமைத் தன்மையினின்று நீங்குமாறு சூதாடவேண்டுமென்று திரௌபதி கூறுதல்.]

உ௭அ. அரிகுழலலையநின்றதுரௌபதிசுருதிமூந்நூல்
வரபதிமொழிந்தமாற்றங்கேட்டலும் வணங்கியைவ

ரரசருமெனதுமைந்தரைவரும்யானுமீண்டு
முரிமையின்றெய்தவெஞ்சூதாடுதலுறுதியென்றாள்.

(இ - ள்.) சுரி குழல் அலைய நின்ற துரௌபதி - (நுனி) சுருண்ட கூந்தல் அவிழ்ந்தலைந்துகொண்டிருக்க (அங்கே நின்ற) திரௌபதி,—சுருதி முந்நூல் வரம் பதி மொழிந்த மாற்றம் கேட்டலும் - வேதத்திற்கு உரியவனும் பூணூலையணிந்தவனும் சிறந்த (அந்தண) குலத்தில் தோன்றிய தலைவனுமான துரோணசாரியன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே, வணங்கி,— 'ஐவர் அரசரும் - (எனது கணவர்களாகிய) அரசகுலத்துத்தோன்றிய பாண்டவரைவரும், எனது மைந்தர் ஐவரும் - எனது புதல்வர்கள் ஐந்துபேரும் யானும் - நானும், இன்று - இப்பொழுது, உரிமை எய்த - (அடிமைநீங்கிச்) சுவதந்திரியத்தைப் பெறுமாறு, மீண்டும் - மறுபடியும், வெம் சூது ஆடுதல் - கொடிய சூதை யாடுவது, உறுதி - நன்மையைத் தரக்கூடியதாம்,' என்றாள்—.

திருதராஷ்டிரன் சொற்படி இராச்சியத்தை மீளக்கொடுத்தற்கு இசையாத துரியோதனாதியர் 'பாண்டவர்களை அடிமைத்தன்மையினின்று நீக்குவதற்கும் உடன்படாதவரேயாவராதலால், அடிமையாகிய பாண்டவர்கள் தமது தலைவரிடத்தில் பணிவிடைசெய்வதே முறைமையாகுமாதலாலும், திருதராஷ்டிரராசனது கட்டளைப்படியே அடிமையாகிய பாண்டவர்கள் வனத்திற்குச் சென்றாலும் குறித்தகாலங்கழித்து மீண்டுவந்தபோது 'அடிமையாகிய உங்கட்குச் செல்வத்தில் உரிமையில்லை; உங்கட்குத் தலைவர்களான எங்களிடத்து அடிமை செய்துகொண்டிருப்பதே உங்கள் கடமையாகுமன்றி நீங்கள் இராச்சியம்முதலிய செல்வவாழ்க்கைகளைப் பெற விதியில்லை; நாங்கள் சம்மதித்து உங்களை அடிமைத்தன்மையினின்றும் விடுவிக்கவில்லையே!' எனத் துரியோதனாதியர் கூறுவர்களாதலாலும், திரௌபதி தங்களை அடிமைத்தன்மையினின்று நீக்குமாறு சூதாடவேண்டுமெனக் கூறினளென்க. யுதிஷ்டிரனுக்கு ப்ரதிவிந்த்யனென்பவனும், வீமசேனனுக்கு ஸுதஸோமனென்பவனும், அருச்சுனனுக்கு ஶ்ருதகீர்த்தியென்பவனும், நகுலனுக்கு ஶதாநீகனென்பவனும், சகதேவனுக்கு ஶ்ருதஸேநனென்பவனுமெனத் திரௌபதியினிடத்தில் ஐவர்க்கும் ஐந்துமக்கள் தோன்றினரென அறிக; இவர்கள், உபபாண்டவரெனப்படுவர். 'எனது மைந்தரைவர்' என்றது, மற்றும் சுபத்திரை முதலியோரிடத்துப் பிறந்திருந்த அபிமந்யு முதலியவரையும் உபலட்சணத்தாற் குறிக்குமென்னலாம். மூன்றிழைசேர்த்த ஓரிழையானது மூன்றுகொண்டது ஒருவடமாக, அங்ஙனம் மூன்று வடங்கொண்டு பூணூல் செய்யப்படுவதனால், அது 'முந்நூல்' என்றும், 'முப்புரிநூல்' என்றும் சொல்லப்படும். ஶ்ருதி, வரபதி - வடசொற்கள். (உஎஅ)

[திரௌபதியினது வார்த்தையின்படி தருமன் மறுசூதாட சபையிலிருந்த மன்னவர் காணுதல்.]

உஎகூ. தையலங்குரைத்தமாற்றந்தருமனுங்கேட்டுநாங்கள்
கையறுதொண்டராகிக்கான்புகல்வழக்குமன்று

லயுறுதொருகாலின்னமாடுதுமருஞ்சூதென்றான்
மெய்யுறவிருந்தவேந்தர்மீளவுங்காணலுற்றார்.

(இ - ள்.) தருமனும் - தருமபுத்திரனும், அங்கு - அப்பொழுது, தையல் உரைத்த மாற்றம் கேட்டு - திரௌபதிகூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு,—'நாங்கள்—, கை அறு தொண்டர் ஆகி கான் புகல் - சுவாதந்திரிய மற்ற அடிமைகளாயிருந்துகொண்டு காட்டிற்குச்செல்லுதல், வழக்கும் அன்று - முறைமையுமன்று; ஆல் - ஆதலால், ஐயுறாது - மனங்கலங்காது, இன்னம் - இன்னமும், ஒருகால் - ஒருதரம், அருஞ் சூது - (வெல்லுவதற்கு அரிய) சூதை, ஆடுதும் - ஆடுவோம், என்றான் - என்றுகூறிச் சூதாடத்தொடங்கினான்; (அப்பொழுது), மெய் உற இருந்த வேந்தர் - சாக்ஷிபாகவிருந்த அரசர்கள், மீளவும் - மறுபடியும், காணல் உற்றார் - (அச்சூதாட்டத்தைப்) பார்க்கலானார்கள்; (எ - று.)

'நாங்கள் மீண்டுவந்த பிறகு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதற்குத் துரியோதனாதியர்கள் ஏதாவது போக்குச்சொல்லக்கூடு மென்பது மாத்திரமன்று; அடிமைகள் தலைவரது விருப்பின்படி ஊழியஞ்செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமேயன்றி, சுவதந்திரமுள்ளவர்போலத் தங்கள் மனத்திற்கு விருப்பமானதொரு காட்டிற்குச் செல்லுதல் நீதிமுறைமைக்குந் தக்கதன்றாம்; ஆதலால், சூதாடி எமது அடிமைத்தன்மையைப் போக்கிக்கொள்வதே, இப்பொழுது நாங்கள் செய்யவேண்டிய காரியம்' என்று சொல்லித் தருமன் மீண்டுஞ் சூதாடத்தொடங்க, முன்பு சூதாடும்போது சபையிலிருந்துகண்ட அரசர்களெல்லாரும் மீண்டும் சாட்சியாகப் பார்க்கலானார்க ளென்பதாம். கான் - கானநம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஐயுறாது - ஐயமுறாது என்பதன் தொகுத்தல். (உஎக)

[தருமபுத்திரன் திரௌபதியின் மொழிப்படியே திருமாலின் நாமங்களைச் சொல்லுதலும், தன்புண்ணியங்களைப் பந்தயம் வைத்தலும்.]

உஅ0. சத்தியவிரதன்றானுந்தன்பெருந்தேவிசொல்லப்
பத்தியால்வணங்கிமாயன்பன்னிருநாமமேத்தி
யொத்தவெண்கவறுவாங்கச்சகுனியாதொட்டமென்றான்
புத்தியாலவனும்யான்செய்புண்ணியமனைத்துமென்றான்.

(இ - ள்.) தன் பெருந் தேவி சொல்ல - தனது சிறந்த பட்டமகிஷியாகிய திரௌபதி ('சூதாடும்போது திருமாலின் துவாதசநாமங்களைச் சொல்லியேத்தி ஆடவேண்டும்' என்று தருமனுக்குச்) சொல்ல, (அவ்வாறே),—சத்தியவிரதன்தானும் - உண்மை பேசுதலையே விரதமாகக்கொண்டவனான தருமபுத்திரனும்,— பத்தியால் வணங்கி - பக்தியோடு (திருமாலைக்குறித்து) நமஸ்கரித்து, மாயன் பன்னிருநாமம் ஏத்தி - திருமாலினது துவாதசநாமங்களையும் எடுத்துத்துதித்து, ஒத்த வெள் கவறு வாங்க - (ஒன்றற்கொன்று) சமமான

வெண்ணிறமுள்ள பாச்சிகைகளை (ஆமோறு தன்கையில்) எடுக்க,—(அப்பொழுது),—சகுனி—, ஒட்டம் யாது என்றான் - (இந்த ஆட்டத்தில் நீ வைக்கும்) பந்தயம் என்ன?' என்று வினவினான்; அவனும் - அத்தருமபுத்திரனும், புத்தியால் - ஆலோசனையோடு, யான் செய் புண்ணியம் அனைத்தும் - (இப்பொழுது யான் வைக்கும் பந்தயமாவது) நான் (இதுவரையிலுஞ்) செய்துள்ள எல்லாப் புண்ணியங்களுமே', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

'யான் சயித்தால் நாங்கள் அடிமையினின்று நீங்கினவர்களாவோம்; நீ சயித்தால், துரியோதனன் எனது புண்ணியமெல்லாவற்றையும் பெறக்கடவன்' என்று தருமன் பந்தயம் வைத்தனனென்க. வெற்றிபெற விரும்புபவர் கடவுளை முன்னிட்டுக்கொண்டே காரியத்தைத் தொடங்கவேண்டுமென்பது, இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளிற் போதரும். திரௌபதியின் சொற்படியே சூதாடத்தொடங்கியபோது சகுனி பந்தயமென்ன வெனக் கேட்டதற்கு, உடனே தருமன் தனது ஆலோசனைத்திறத்தால் விடைகூறினனென்பார், 'புத்தியால்' என்றார். திருமாலின் பன்னிருநாமங்களாவன - கேசவன் நாராயணன், மாதவன், கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதநன், த்ரிவிக்ரமன், வாமநன், ஸ்ரீதரன், ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன், தாமோதரன் என்பன. ஸத்யவ்ரதன், தேவீ, பக்தி, நாமம், ஶகுநி, புத்தி, புண்யம் - வடசொற்கள் பத்து+இரண்டு=பன்னிரண்டு; [நன் - உயிர் - சஅ.] பன்னிரண்டு+நாமம் பன்னிருநாமம்; [நன் - உயிர் - ௩௩.] (உ௮0)

[தருமபுத்திரன் வெல்லுதல்.]

உ௮௧. உருட்டியகவறுநேமியுடையவனருளினாலே
மருட்டியசகுனியெண்ணின்வழிப்படாதுருண்டகாலை
யிருட்டியவிழியான்மைந்தனிதயமுமிருண்டுசோரத்
தெருட்டியவுணர்வின்மிக்கோன்செப்பியயாவும்வென்றான்.

(இ - ள்.) உருட்டிய - (தருமபுத்திரன்) உருட்டியாடிய, கவறு - பாச்சிகையானது' நேமி உடையவன் அருளினாலே - (சுதரிசனமென்னுஞ்) சக்கரத்தை ஆயுதமாகக்கொண்டுள்ள திருமாலினது திருவருளினால், மருட்டிய சகுனி எண்ணின் வழிப்படாது - மாயஞ்செய்த சகுனியினது இஷ்டப்படி உருண்டுவிழாமல், உருண்ட காலை - (தருமனது விருப்பத்தின்படியே) உருண்டு விழுந்த சமயத்தில்,—தெருட்டிய உணர்வின் மிக்கோன் - தெளிந்த அறிவு மிக்குள்ளவனாகிய தருமபுத்திரன்,—இருட்டிய விழியான் மைந்தன் இதயமும் இருண்டு சோர-இருளின் தன்மையையடைந்துள்ளகண்களையுடையவனான [குருடனான] திருதராஷ்டிரனது புதல்வனாகிய துரியோதனனது மனமும் மயங்கித் தளரும்படி, செப்பிய யாவும் வென்றான் - பந்தயமாகக் குறிக்கப்பட்ட எல்லாவற்றையுஞ் சயித்தான்; (எ - று.)

கடவுளருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒரு காரியஞ் செய்பவர் வெற்றி பெறுவரென்பது, இதனாற் பெறப்படும். பஞ்சபாண்டவரும் திரௌபதியும் புதல்வரைவரும் முதலியவர்களுடைய அடிமை எதிரிகள்வைத்த பந்தயப் பொருளாகவும், தனது புண்ணியம் தனது பந்தயப்பொருளாகவுங் கொண்டு தருமன் சூதாடித் திருமாலருளால் வென்றன னென்பதாம்.

காலை - காலமென்பதன் விகாரம். தெருட்டிய=தெருண்ட: தன் வினைப் பொருளில் வந்த பிறவினை ; இனி, திரௌபதியினால் தெளிவிக்கப்பட்ட எனப் பிறவினையாகக் கூறலுமாம். (உஅக)

[தம்பிமார்முதலியவருடன் தருமபுத்திரன் திருதராட்டிரன்முதலியோரிடத்து விடைபெற்றுக் காட்டிற்குச் செல்லுதல்.]

உஅஉ. வென்றுதன்னிளைஞரோடுமேதகுபுதல்வரோடு
மன்றலந்தெரிவையோடுமற்றுளோர்தங்களோடு
அன்றுதன்குரவர்பொற்றாளன்புடன்வணங்கிக்கானஞ்
சென்றனனென்பமன்னோசெழுநிலமுடையகோமான்.

(இ - ள்.) செழு நிலம் உடைய கோமான் - பலவகைவளங்களும் நிறைந்த பூமிக்குத் தலைவனான யுதிஷ்டிரராஜன், வென்று - (அந்தமறுசூதில் தான்) சயித்து, தன் இளைஞரோடும் - தனது தம்பியராகிய (வீமன் முதலிய) நால்வருடனும், மேதகு புதல்வரோடும் - மேன்மையை யடைந்துள்ள புத்திரர்களுடனும், மன்றல் அம் தெரிவையோடும் - (தம்மால்) மணஞ்செய்துகொள்ளப்பட்ட அழகிய திரௌபதியுடனும், மற்று உளோர்தங்களோடும் - மற்றும் தன்னைச்சேர்ந்த பரிவாரங்களுடனும்,—அன்று - அப்பொழுது,—தன் குரவர் பொன் தாள் அன்புடன் வணங்கி - (திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களான) தனதுபெரியோரது அழகியதிருவடிகளை அன்போடு நமஸ்கரித்து, கானம் சென்றனன் - காட்டுக்குச் சென்றான்; (எ - று.)

தருமபுத்திரன், வனவாசஞ்செய்யுமாறு கருதி, திருதராட்டிரன் வீடுமன் விதுரன் துரோணன் அசுவத்தாமன் கிருபன் முதலிய பெரியோரிடத்து விடைபெற்று, விதுரனது விருப்பத்தின்படியே தாயான குந்திதேவியை அவ்விதுரன் மாளிகையிலேயே விட்டிட்டு, தானும் தனது தம்பியர் நால்வரும், தனது மனைவியான திரௌபதியும், தமது புரோகிதராகிய தௌமியமுனிவருமாகக் காட்டுக்குச் சென்றனனென்ற வரலாற்றை முதனூலால் அறிக. திரௌபதியின் வேண்டுகோளின்படி தருமன் ஆடிய மறுசூதால் திரௌபதியின் புதல்வர்கள் தாஸபுத்திரர் [அடிமைகளின் பிள்ளைகள்] என்று பிறர் எடுத்துச்சொல்லக்கூடிய சிறுமொழியினின்றும் நீங்கி மேன்மைப் பட்டார்களாதலால், அவரை 'மேதகுபுதல்வர்' என்றுசொன்னலாம். என்ப, மன், ஓ - ஈற்றசைகள்.

(உஅஉ)

[அப்பொழுது துஷ்டசதுஷ்டர்கள் தவிர, மற்றை யாவரும் வருந்துதல்.]

உ அ௩. ஒழிவுசெய்கருணைநால்வருள்ளமுமொழியவேனை
வழுவறுமன்னருள்ளமம்மரோடயர்ந்துவிம்மக்
குழவிபாலுநுகர்தலின்றிக்கொற்றமாநகரிமாக்க
டழலெனவுயிர்த்துமாழ்கித்தனித்தனிபுலம்பலுற்றார்.

(இ - ள்.) கருணை ஒழிவு செய நால்வர் உள்ளமும் ஒழிய - கருணையை நீங்கியுள்ள துஷ்டசதுஷ்டர்களது மனமும் தவிர, வழு அறு எனை மன்னர் உள்ளம் மம்மரோடு அயர்ந்து விம்ம - குற்றமற்ற மற்றையரசர்களது மனம் மயக்கங்கொண்டு தளர்ந்து புலம்பவும்,—குழவி பால் நுகர்தல் இன்றி - குழந்தைகளும் பாலுண்ணாது தவிர்ந்திருக்கவும்,—குற்றம் மா நகரி மாக்கள் - வெற்றிபொருந்திய பெரிய அவ்வத்தினாபுரியிலுள்ள ஜனங்கள், தழல் என உயிர்த்து மாழ்கி - நெருப்புப்போல (உஷ்ணமாக)ப் பெருமூச்செறிந்து வருந்தி, தனி தனி புலம்பல் உற்றார் - தனித்தனியே புலம்புவாராயினர்; (எ - று.)

அறிவு நிரம்பாத குழந்தைகளும் வருத்தமிகுதியாற் பாலுண்ணாதிருந்தன எனவே, மற்றையோரது வருத்தம் சொல்லாமலே யமையுமென்பது கருத்து. இதனை, "பான்மறந்தன பசுங்குழவி" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. தமதுநகரத்து அரசன் வெற்றிபெற்றிருக்கவும் அந்நகரத்துச் சனங்கள் அவனது கொடுங்கோன்மையால் அவனிடத்து வெறுப்புற்றிருந்தன ரென்பது தோன்ற, 'கொற்றமாநகரிமாக்கள் தழலெனவுயிர்த்து மாழ்கி' என்றார். (உ அ௩)

[தருமபுத்திரனது குணத்தின் சிறப்பு.]

உ அ௪. நாட்டிடையெல்லைபொற்றாணறுமலர்சிவக்கவேகிக்
காட்டிடைபுகுந்தபோதுங்கலக்கமற்றுவகைகூர்ந்தான்
கூட்டிடையின்பதுன்பக்கொழும்பயன்றுய்த்துமாறி
வீட்டிடைபுகுதும்போதுமெய்ம்மகிழ்விபுதர்போல்வான்.

(இ - ள்.) கூட்டிடை - இந்தவுடம்பில், இன்பம் துன்பம் கொழும் பயன் துய்த்து - மிக்க இன்பத்தின்பயனையும் துன்பத்தின்பயனையும் அநுபவித்து, மாறி - (கருமவசப்பட்டிருக்கும் அந்நிலைமையினின்று) நீங்கி, வீட்டிடை புகுதும் போது - முத்தியுலகத்திற் சென்றுசேரும் பருவத்தை யடைந்துள்ள, மெய் மகிழ் - உண்மையாகமகிழ்கின்ற, விபுதர் - முக்தர்களை, போல்வான் - ஒப்பவனான தருமபுத்திரன்,—நாட்டிடை எல்லை - நாட்டினிடத்திலுள்ள எல்லைமுழுதும், நறு மலர் பொன் தாள் - வாசனையுள்ள தாமரைமலர்போன்ற (தனது) அழகிய பாதங்கள், சிவக்க - (அடிவைத்துவைன்றதலாற்) செந்நிறமடைய, ஏகி - நடந்துசென்று, காட்டிடை புகுந்தபோதும் - காட்டிற்குச்

சென்றபொழுதும், கலக்கம் அற்று - மனத்திற் கலக்கம் ஒழிந்து, உவகை கூர்ந்தான் - சந்தோஷம்மிக்கவனானான்; (எ - று.)

மோக்ஷத்தைப்பெறும் பக்குவநிலையை யடைந்த பெரியோர் தமக்குப் பரகதி எப்பொழுது கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு கடவுளைத் தியானித்தலால் எப்பொழுதும் பரிபூர்ணாநந்தயராய் இவ்வுலகத்து இன்பதுன்பங்களை ஒருபொருட்டாக மனத்திற் கொள்ளாமலிருப்பது போல, தருமபுத்திரனும் இவ்வுலக இன்பதுன்பங்களை ஒருபொருட்டாக நினையாதிருந்ததனால், அவனை, 'கூட்டிடை இன்பதுன்பக் கொழும்பயன் றுய்த்துமாறி வீட்டிடைப் புகுதும்போது மெய்ம்மகிழ் விபுதர் போல்வான்' என்றார்: தருமபுத்திரன் இன்பதுன்பங்களை ஒரு நிகராக மதிப்பவனென்க. இவ்வாறு இருப்பவர், 'ஜீவன்முக்தர்' எனப்படுவர்; "அரசரோடிருந் துலகவரசாட்சி புரிந்திடினு மங்கையேற்றுத், தெருவுதோறலைந்திரந்துதின்றிடினு மிளம்பருவத் தெரிவைமாரைப், பிரியாமலிருந்திடினும் பிரிந்து தவம் புரிந்திடினும் பேசிற்றெல்லாம், விரிசிவன்முக்தருக் கிக்குடம்பாடேயன்றி யொன்றும் விரோதமில்லை" என்பதனால் அவர்களின்தன்மை இன்னதென்பதை யுணர்க. யானை முதலிய வாகனங்களின்மீது ஊர்ந்து செல்லுந் தருமபுத்திரன் இப்பொழுது கால்களால் நடந்துசென்றானென்பதாம். இதற்குமுன் இவ்வாறு நடந்து செல்லும் பயிற்சியில்லாமையால், பாதங்கள் செந்நிறமடைந்தன. "குடம்பை தனித்தொழியப்புட்பறந்தற்றே, யுடம்போடுயிரிடைநட்பு." "சேக்கைமரனொழியச் சேணீங்குபுட்போல) யாக்கைதமர்க்குஒழிய" என்றபடி, பறவைகள் சிலகாலம் தங்குவதற்கு ஏற்ற கூடுபோல, இவ்வுடம்பு, உயிர் சிலகாலம் கூடியிருத்ததற்கு இடமாய்நிற்றலால், 'கூடு' என்றே குறிக்கப்பட்டது; "கூடுவிட்டு இங்கு ஆவிதான் போயினபின்" என்றார் ஒளவையாரும். இச்செய்யுள் "இப்பொழுதெம்மனோராலியம்புதற் கெளிதே யாருஞ், செப்பருங்குணத்திராமன்றிருமுகச்செவ்விநோக்கி, லொப்பதேமுன்புபின்பவ் வாசகமுணரக் கேட்ட, வப்பொழுதலர்ந்த 'செந்தாமரையினை வென்ற தம்மா" என்ற கம்பராமாயணத்தோடு ஒருபுடை யொத்ததாம். (உ அச)

சூதுபோர்ச்சருக்கம் முற்றிற்று.

சபாபருவம் முற்றுப்பெற்றது.

---